

Giới thiệu Hủ Nữ Muôn Năm

Các bạn có từng biết Hủ Nữ Muôn Năm là gì chưa? Hủ nữ, gọi đầy đủ là "Hủ nữ tử". Đây là từ dùng cho các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản, và các nhân vật này lại thích BL (boy's love), tình yêu giữa các chàng trai. Đây là một từ Nhật gốc Hán với từ "hủ" có nghĩa là vô phương, bó tay. Đây được xem là một cách nói vui khi nhắc về các cô gái thích các mối "tình trai" – hủ nữ. Trai đẹp khóa thân giễu cợt nói: "Cô cảm thấy tôi có thể rút dao ra từ đâu chứ? Đúng là bệnh thần kinh!". Vậy mà cũng được sao, đây là thế giới điên khùng gì vậy, ai mới là người thần kinh chứ?

Nhắc đến hủ nữ, đa phần đều sẽ gán cho các nàng các đặc điểm như: hủ nữ chỉ thích trai đẹp, hủ nữ thích "bê thẳng thành cong", nhìn đâu cũng thấy gay, mê viết fiction (truyện về "tình trai") và luôn giơ cao khẩu hiệu "Thả nhìn các anh yêu nhau còn hơn nhìn anh yêu cô ấy". Hùng Cách Cách là một hủ nữ, cô thường trốn sau tóc mái ngắn để ngắm trộm trai đẹp. Trong mắt của cô không có nam và nữ mà chỉ có công và thụ!

Cô bunn xin tới mức đi trộm cả cuộn giấy vệ sinh trong nhà vệ sinh nam, làm hại tổng giám đốc phải lấy quần lót thay giấy để giải quyết vấn đề. Nào cùng xem hủ nữ trong nhân vật chính sẽ làm gì tiếp theo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Anh chàng khóa thân chạy nhong (1)

Con người Hùng Cách Cách cũng tựa như một cây chà cán bột, ai cũng có thể gõ lên mình cô hai cái. Nhưng một khi cô nổi sùng lên thì đó độ cứng còn hơn là cây côn! Đánh kẻ nào thì kẻ đó không chết cũng bị thương!

Chỉ tiếc, trước năm cô 24 tuổi thì cô đều dùng hình thức cây chà cán bột để xuất hiện.

Người khác cảm thấy Hùng Cách Cách cô rất uất ức, nhưng cô lại cảm giác mình rất có chiều sâu. Có nhan sắc ngực to sao? Nếu bộ ngực kiêu ngạo đó nhằm vào cô thì cô cũng nên là một người lòng dạ cởi mở.

Thật ra thì, kể từ lúc Hùng Cách Cách khoác tay nải trên lưng, ôm 1000 đồng từ quê nhà non xanh nước biếc lên thành thị xi măng cốt thép, thì cô vẫn là số con rệp (tức là đen đuôi đỏ ạ). Nếu không phải Hùng Cách Cách nghĩ thoáng, thì cô nhất định cô đã bực tức mà sinh bệnh.

Cô từng nuôi chí làm một nhà thiết kế đồ họa, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân thực tế, mà cô đành phải làm những nghề chưa từng nghĩ đến. Nhưng kết cục là lần nào cũng kết thúc bằng thất bại.

Hùng Cách Cách từng làm công việc kỳ lưng, nhưng lại chà mắt hình xăm nằm ở giữa chữ A và C của chị cả xã hội đen.

Hùng Cách Cách cũng từng làm người rửa rau. Cô nuôi những con sâu rau tròn vo trong cái bát sứ lớn. Mắt của bác đầu bếp không được tốt, làm tưởng rằng những con sâu rau đó là muối hạt nên đã xúc một muôi lớn làm gia vị đổ vào nồi canh hầm cách thủy.

Hùng Cách Cách từng làm thư ký tổng giám đốc cho một công ty nhỏ. Cả công ty cộng lại thì đúng bằng một bàn tay, năm người. Tổng giám đốc Trương này là một lão già hảo sắc trong túi có mấy đồng bạc thúi, trong lòng lúc nào cũng có những suy nghĩ dâm dăng. Lão ta thấy Hùng cách Cách mặc dù ăn vận quê mùa nhưng vẻ đẹp hoa lệ, thế là lão ta bèn nổi sắc tâm, kéo cô tới khách sạn xã giao. Không ngờ sau khi uống mấy ly rượu vào bụng thì Hùng Cách Cách biến thân, tổng giám đốc biến dạng, công việc cũng biến mất luôn.

Nói tới đây không thể không nhắc tới kungfu gia truyền của ông lão nhà họ Hùng, đó chính là: Tủy quyền!

Cuộc sống không được như ý nên Hùng Cách Cách cũng nghĩ tới việc về nhà. Nhưng vừa nghĩ tới ba Hùng đã luyện chiêu tủy tiên đại từ đại bi tới tầng thứ 9 thì cô lại sợ chết khiếp.

Nhớ ngày đó, khi cô ôm trong ngực cuốn "nhập môn tự học thiết kế đồ họa" và "tuyển tập manga" phong phú dứt khoát quyết định bỏ nhà ra đi, thì ba Hùng đã tức giận tới nỗi đập nát cái bàn gỗ nguyên chất có cả trăm năm tuổi, sau đó găm thét lên với khí thế ngút trời: "Nhà họ Hùng chúng ta về vang bao đời, là con nhà võ có tiếng gần xa ai ai cũng biết! Mày lại khăng khăng muốn làm những thứ thiết kế vớ vẩn bỏ đi đó! Được, được, được! Được rồi! Nếu mày đã quyết định ra ngoài lang bạt vậy thì hãy cắt đi sống cho ra hồn cho tao! Bằng không thì đừng có về nhà gặp tao!" Sau đó suy nghĩ một lát rồi lại bổ sung thêm một câu: "Ngày lễ ngày tết, mày vẫn phải về nhà thăm mẹ mày."

Mỗi lần nghĩ đến là Hùng Cách Cách lại cảm thấy vô cùng khùng khiếp, cũng lập lời thề với bản thân rằng, bất luận ở bên ngoài có lăn lộn khó khăn thế nào, cũng đều phải kiên trì!

Hùng Cách Cách là người mê manga, hơn nữa còn là cái loại mê mẩn tới mức ngấm vào xương tủy.

Nói đến con đường dẫn cô thành fan của manga, thì phải dùng chính lời cô để nói, đó thật sự là ý trời!

Vào lúc Hùng Cách Cách mười lăm tuổi, thôn của cô bị nước lũ phá hủy vườn tược.

Có một số người tốt bụng đã quyên tiền và đồ. Bên trong các đồ vật được quyên tặng có bộ sách. Trong bộ sách đó chính là cuốn “nhập môn tự học thiết kế đồ họa” và “tuyển tập manga” phong phú.

Hùng Cách Cách là một cô gái có suy nghĩ mơ hồ, vì vậy “vừa vào manga sâu như biển, từ đó đơn thuần là người qua đường”.

Những bộ sách đó cũng đã từng bị ba Hùng kiểm tra và tịch thu.

Nhưng ba Hùng chỉ lật xem mấy tờ đầu bèn ném trả lại cho Hùng Cách Cách, sau đó phê bình nói: “Về sau đừng xem những cuốn sách linh tinh này nữa. Bộ sách võ thuật Thái Âm Nhu này hai người đàn ông đánh nhau ngay cả mặt bàn cũng không lên được. Làm sao sánh được với võ thuật của nhà họ Hùng chúng ta? Nhà ta là làng trên xóm dưới người người đều biết!”

Hùng Cách Cách ôm chặt những cuốn sách kia, chột dạ hết sức nghe lời gật đầu dạ vâng.

Nhớ lại trước kia, ngày tháng long đong thật đáng buồn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cô đến thành phố lớn này đã được năm năm rồi.

Cô đã từ một bé gái nhỏ ngây thơ biến thành một cô gái có tư tưởng xấu xa nhưng bề ngoài đơn thuần.

Hai mươi hai tuổi, vừa vặn không già nhưng cũng chẳng trẻ trung gì nữa.

Hùng Cách Cách hết sức thỏa mãn với tình hình hiện tại của bản thân. Mặc dù cô chưa lên làm nhà thiết kế cấp cao nhất; mặc dù cô vẫn chỉ là một thư ký vô cùng nhỏ bé dưới trường “Phó thị”; dù cô không có nhà thuộc quyền sở hữu của mình, chỉ có thể sống nhờ trong một căn phòng nhỏ chưa đến 39m² của bạn thân; dù cho cô chưa giải quyết xong vấn đề cơm áo cơ bản, nhưng cô thật sự, thật sự, thật sự đã rất hài lòng rồi.

Phải biết rằng, công ty này của bọn họ là một trong những ông trùm của ngành công nghiệp điện ảnh!

Ở chỗ này, Hùng Cách Cách thấy các ngôi sao lớn ôm ôm ấp ấp, vỗ đùi hoặc làm ra các hành động mờ ám như ăn com bữa.

Mỗi khi nhìn thấy những trai đẹp ngồi chung với nhau rồi làm ra các động tác mờ ám, là đôi mắt bị ngăn dưới tóc mái ngố của Hùng Cách Cách sẽ lập tức biến thành hai vệt sáng xanh. Cảm giác thỏa mãn chỉ đơn giản là vậy.

Trong vòng nửa năm làm việc ở “Phó thị”, Hùng Cách Cách lấy một loạt các đặc điểm như khiêm tốn, khéo léo, siêng năng để trộn lẫn vào “bóng người màu xám” điển hình.

Trong công ty, cái được gọi là “bóng người màu xám” chính là để chỉ những người có cũng như không. Bọn họ không gây sự, không tranh đoạt danh lợi, cũng sẽ không thân thiết với ai. Bọn họ nghiêm túc có trách nhiệm với công việc của mình, nhưng không có hành động kinh người nào. Đối với đại đa số kiểu người này mà nói, họ là màu xám, không có cảm giác tồn tại nhưng lại tồn tại một cách chân thật. Hùng Cách Cách chính là đại biểu điển hình của kiểu người này. Thế nhưng, cô lại có một mặt khác không hề muốn cho ai biết, đó chính là —— xấu xa. May mắn thay, cô vẫn che giấu rất tốt.

Sáng sớm mỗi ngày, Hùng Cách Cách đều tới công ty đầu tiên. Người lãnh đạo trực tiếp của cô đã từng đứng trước mặt toàn thể nhân viên biểu dương tinh thần chuyên nghiệp của Hùng Cách Cách. Thế nhưng, trên thực tế, sở dĩ mỗi ngày Hùng Cách Cách đều đến công ty sớm như vậy chỉ là bởi vì cô muốn “mượn xài” nước tinh khiết của công ty để rửa mặt, gội đầu, sau đó dùng giấy vệ sinh miễn phí trong toilet, xử lý vấn đề tháo cống của cá nhân. Dĩ nhiên, cô làm “nhân vật màu xám” như vậy sở dĩ là để không bị các nhân viên có sức cạnh tranh mạnh của “Phó thị” khai trừ, còn nguyên là vì cô có thói ton hót.

Sáng sớm mỗi ngày, cô sẽ pha một ly trà cho bộ phận nhân viên chủ quản. Nước trà thứ nhất bị cô lén rót vào trong chén rồng của mình, đợi tới buổi chiều buồn ngủ thì uống. Nước trà êm dịu thứ hai là để biểu kính tổng giám đốc đại nhân. Mặc dù Hùng Cách Cách rất muốn uống nước trà thứ hai này, nhưng cô biết, làm người phải phúc hậu.

Chủ quản rất hài lòng với thái độ phục vụ nửa năm như một của Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách cũng rất vui vì mỗi ngày đều có thể uống trà ngon của chủ quản. Hài hòa muôn năm!

Ngày qua ngày, Hùng Cách Cách giống như một con ốc sên, chậm chạp leo lên.

Thỉnh thoảng tăng ca, có tiền làm thêm giờ, Hùng Cách Cách vui vẻ vô cùng.

Tối hôm nay lại làm thêm đến 21h, tất cả mọi người đều mang gương mặt mệt mỏi, chỉ có Hùng Cách Cách là tinh thần phấn chấn. Dĩ nhiên, đôi mắt sáng long lanh của cô vĩnh viễn giấu sau mái tóc ngố dài.

Tuy nói con gái bây giờ ai ai cũng tranh nhau khoe khoang vẻ đẹp của mình, nhưng sau khi trải qua một số chuyện thì Hùng Cách Cách lại học cách che giấu vẻ đẹp của bản thân.

Có lẽ là vì cô rất có khí chất mê hoặc, nên luôn hấp dẫn được một số ông già háo sắc muốn dùng tiền cảm hóa cô, bao nuôi cô.

Hùng Cách Cách hết sức bức mình, cô dứt khoát thả tóc mái ngố xuống để che đi đôi mắt phong lưu đa tình kia. Cô không sợ sắc lang nhưng chỉ sợ sắc lang nhớ thương. Công việc có được không dễ, an toàn là trên hết.

Sau khi kết thúc công việc tăng ca, theo lệ cũ mỗi người đều có thể bắt xe về nhà, sau đó cầm hóa đơn tới chỗ chủ quán để thanh toán.

Hùng Cách Cách đeo túi lên lưng đi về nhà.

Từ công ty bắt taxi đến chỗ ở của Hùng Cách Cách mất khoảng 20 đồng. Mỗi lần làm thêm giờ, Hùng Cách Cách đều đi giày cao gót cuộc bộ về nhà.

“Đây đúng là cách tốt ha, vừa kiếm được tiền lại vừa có thể giảm cân!” Hùng Cách Cách mừng thầm trong lòng. Ngày mai sau khi đi làm, cô chỉ cần xin mấy tờ hóa đơn của đồng nghiệp thích bắt taxi là có thể đường đường chính chính đi thanh toán rồi.

Vì để rút ngắn lộ trình, lần nào Hùng Cách Cách cũng đi qua cổng “bệnh viện tâm thần Phúc Âm”. Mỗi lần đều không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, nhưng hôm nay lại khác.

Lúc Hùng Cách Cách sắp đi qua cổng “bệnh viện tâm thần Phúc Âm” thì cánh cửa sắt tối thui bị kéo ra vang lên tiếng kêu kẹt, ngay sau đó một anh chàng trần như nhộng xuất hiện trước mặt Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách sợ ngây người.

Đêm đen như mực, anh chàng kia hết sức thần nhiên đứng trước mặt Hùng Cách Cách, đồng thời cũng dùng ánh mắt vô cùng bình tĩnh quan sát Hùng Cách Cách.

Trong khoảnh khắc tầm mắt giao nhau, anh chàng kia nhếch miệng, nở một nụ cười cực kỳ đẹp mắt với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tức thì hồi hồn, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Đừng tưởng Hùng Cách Cách là một thành viên trong gia đình nhà võ, nhưng trên thực tế, từ nhỏ cô đã không thích võ thuật, có thể lười biếng thì tranh thủ lười biếng, lúc gặp tình huống bất ngờ cô cũng chỉ biết bỏ chạy như người bình thường mà thôi.

Người đàn ông không mảnh vải che thân thấy Hùng Cách Cách bị dọa sợ chạy mất, nên nhanh chân đuổi theo cô suốt con đường!

Hùng Cách Cách giống như con ruồi không có đầu nên bay loạn, cuối cùng đâm đầu vào trong ngõ cụt.

Hùng Cách Cách quay người lại nhìn chàng trai trần như nhộng đang tiến lại gần từng bước, dùng tứ chi run lẩy bẩy bày ra tư thế đánh lộn, cố gắng tạo thế cho mình, “Anh... anh muốn làm gì hả? Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là đừng có mà tới đây, nếu không tôi sẽ đánh anh thành bánh bao xá xiu đó!”

Người đàn ông híп mắt cười, dùng âm thanh vô cùng êm tai trấn an nói: “Đừng căng thẳng. Tôi chỉ muốn hỏi cô là da tôi có trắng không?”

Hùng Cách Cách tức thì dựng hết cả tóc gáy. Cô cảm thấy, người đàn ông trước mặt này nếu không phải đang nói giỡn với cô vậy thì chính là tinh thần không ổn định. Nếu như cô trả lời là “trắng”, tên đó là kẻ khó ưa cho cô một nhát dao thì cô tiêu luôn. Nhưng nếu cô trả lời “không trắng”, hấn ta khó chịu lại cho cô một dao thì tiếp tục chết ngóm. Bệnh tâm thần giết người là không phạm pháp nhĩ?

Được rồi, người tinh thần không bình thường thì không thể dùng suy nghĩ bình thường để đã thông hấn ta .

Hùng Cách Cách cố gắng nuốt nước miếng, dò xét cẩn thận người đàn ông này. Trong ngõ hẻm ánh sáng quá mờ, mà hấn ta lại đứng ở chỗ che hết ánh sáng, căn bản không xác định rõ diện mạo của hấn. Hùng Cách Cách chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, tất cả đều là tứ chi thon dài và bộ ngực trần trụi của hấn. Hùng Cách Cách căn cứ vào nguyên tắc thực sự cầu thị, đề nghị: “Ánh sáng không được tốt cho lắm, nên tôi không nhìn rõ. Hay là...Hai ta đổi góc đứng cho nhau nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh chàng khỏa thân chạy nhong (hai)

Người đàn ông sau khi nghe được đáp án này, hai mắt cẩn thận quan sát lại Hùng Cách Cách, sau đó đột nhiên lui về phía sau một bước, cũng đưa tay phải ra sau lưng.

Tìm Hùng Cách Cách lập tức vọt lên cổ họng. Cô cảnh giác nhìn chăm chăm tên đó, dùng âm thanh run rẩy quát: “Anh muốn làm gì? Nhà tôi là con nhà võ nổi danh thiên hạ đấy! Tôi có thể tay không đoạt dao đó!”

Người đàn ông mắt lé quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, cười nhạo nói: “Cô nghĩ xem tôi có thể rút dao từ đâu ra? Đúng là bệnh thần kinh!” Nói xong, xoay người đi. Bước chân kia vô cùng thành thoi.

Hùng Cách Cách xụi lơ trên mặt đất, quần áo trên người cũng ướt đẫm mồ hôi.

Hắn...Hắn mắng cô là bệnh thần kinh? !

Đúng là đồ con lợn!

Lần sau mà tăng ca, cô phải để một hộp đĩnh đóng giày vào trong túi mới được!

Hắn còn dám xuất hiện, thì cô sẽ cho hắn ăn đĩnh!

Dù không đâm hắn trăm ngàn vết thương, nhưng ít ra cũng phải cho hắn biết, khóa thân chạy nhong là phải trả giá thật lớn!

Về đến phòng của bạn tốt Phạm Bảo Nhi, Hùng Cách Cách cời giày cao gót, nhào tới trên bàn com, bung tô mì ăn liền Phạm Bảo Nhi ăn thừa lên ăn vô cùng hưng phấn.

Phạm Bảo Nhi vừa đánh răng, vừa quở trách Hùng Cách Cách, “Cậu là quý đỏi đầu thai à? ! Công ty cấp com trưa thì cậu không ăn, vì muốn tiền trợ cấp một bữa 15 đồng này! Buổi tối làm thêm giờ, công ty đặt com hộp cho bọn cậu, cậu cũng không ăn, giữ lại sáng sớm ngày mai làm bữa sáng! Cậu xem cậu đi, không thể đối xử từ tế với bản thân một chút được à?” Tay ngọc nâng lên chỉ về phía giá sách”Không có chuyện gì cậu mua nhiều sách manga như vậy làm gì? Có thể ăn sao? Mình hỏi cậu có thể ăn hả? ! Cậu đừng có mà giờ vờ giờ vịt với tớ, con nhóc mái ngố kia lên tiếng cho tớ!”

Hùng Cách Cách húp canh mì sì sụp, ngẩng đầu lên, đặc biệt vô tội “ợ” lên với Phạm Bảo Nhi.

Phạm Bảo Nhi giận đến nổi hai mắt tròn ngược, ngã ngồi trên ghế sofa. Suy nghĩ một lát, cô ấy lại bật người dậy khỏi ghế sofa, tiếp tục quơ tay găm hét lên: “Hùng Cách Cách, tớ đã nói với cậu rồi, tớ chuẩn bị sắp lập gia đình rồi đó! Nếu như mà tớ kiếm được một đại gia, thì phòng này cậu có thể tiếp tục ở lại. Nhưng nếu tớ tìm phải một tên mặt trắng, thì con nhóc mái ngố như cậu hãy dọn đi cho tớ! Bắt đầu từ ngày mai, cậu hãy thay đổi hình tượng cho tớ, tranh thủ kết giao với tên nào có nhà có xe! Nghe thấy chưa? ! Cậu nhìn cái kiểu tóc của cậu xem, phía trước là mái ngố, phía sau thì buộc túm thành búi què mùa. Cậu nói xem, cậu từng trang điểm chưa? Từng dùng son nước chưa? Cậu nhìn thử cái áo khoác trên người cậu xem, thiếu chút nữa là mặc từ đầu năm tới cuối năm luôn rồi. Tuổi xuân tươi đẹp biết bao, cái đồ chết bầm nhà cậu, ngày nào cũng diện đồ xám! Thử khiến tớ coi thường nhất chính là đôi giày của cậu, vậy mà cũng là màu xám! Cậu nói đi, tại sao không mặc đồ màu đen? Tại sao không mặc đồ có màu khác? Tại sao? Tại sao hả?”

Hùng Cách Cách uống canh cạn đến ngụm cuối cùng, hài lòng quệt miệng nhỏ nhắn nòn nà, hồ hấp chưa ổn định đã nói: “Màu xám chống bần.”

Phạm Bảo Nhi lại tròn ngược hai mắt lần nữa, ngã ngửa xuống ghế sa lon, giầy chết lần cuối, “Hùng Cách Cách, cậu nghiêm túc nhìn tớ đây, thật sự không có gì muốn nói với tớ hả?”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút, trả lời rất nghiêm túc: “Tớ muốn nói. . .” Dưới ánh mắt khích lệ của Phạm Bảo Nhi, Hùng Cách Cách tiếp tục nói, “Cậu nuốt cả bột kem đánh răng vào trong miệng rồi.”

Phạm Bảo Nhi nôn ọe một tiếng, vọt vào trong phòng vệ sinh, nhổ bột kem đánh răng còn sót lại trong miệng ra.

Hùng Cách Cách cời bộ đồ công sở màu xám xuống, treo vào trong tủ quần áo.

Trong tủ quần áo của Hùng Cách Cách, còn có một bộ đồ công sở màu xám giống hệt bộ hôm nay cô mặc đi làm.

Thật ra thì, Hùng Cách Cách cũng là một người sĩ diện.

Hai bộ đồ cùng kiểu dáng này là hàng hiệu giảm giá, không có mã, không có màu nào có thể chọn được nữa. Để có quần áo thay giặt, vì mặc hàng hiệu, Hùng Cách Cách quyết tâm mua hai bộ giống nhau như đúc! Lúc này, cô còn bị Phạm Bảo Nhi nằng chừn mười phút nữa mới thôi!

Sự thật chứng minh, cô mua hai bộ đồ công sở màu xám giống nhau như đúc vẫn là quyết định sáng suốt .

Nhìn xem, chiếc quần hôm nay mặc không cần thận hư mất trong lúc bị tên khò thân đó bám riết. Còn chiếc áo của bộ kia thì bị vết dầu đặc biệt ngoan cố tập kích trong một lần tụ họp, không giặt ra nổi. Tổ hợp lại, ngày mai cô vẫn có thể mặc bộ đồ sạch sẽ đi làm rồi! Ha ha... Quyết định của cô quả nhiên là uy phong sáng suốt mà!

Hùng Cách Cách cho rằng cuộc sống của mình tương đối có quy luật.

Sáng sớm, cô vẫn là người đến công ty sớm nhất.

Vẫn giống như bao ngày, Hùng Cách Cách đầu tiên là rửa sạch mặt, sau đó bôi trộm kem dưỡng da tay của đồng nghiệp nữ ném trên bàn, sau đó pha ly trà cho chủ quán. Nước trà đầu vẫn đổ vào cốc rỗng của cô, giữ lại buổi chiều uống.

Lúc này còn 40 phút nữa mới đến thời gian làm việc. Bình thường mà nói, lúc này cả công ty ngoài cô ra, chắc chắn sẽ không có người khác.

Hùng Cách Cách thông thả ung dung mở xuất com được phát vào buổi tối tăng ca hôm qua, bỏ vào lò vi sóng của công ty hâm nóng, sau đó lấy ra vui vẻ ăn.

Sau khi ăn xong, cô lấy cốc nước dùng một lần rót nửa cốc nước ấm súc miệng, rồi nhổ ra. Sau đó, cầm tờ báo vừa được phát, chạy đến toilet đi vệ sinh. Đợi cô đi xong, cô sẽ lên vào phòng vệ sinh nam, nhân tiện lấy một cuộn giấy vệ sinh, nhét vào trong túi xách của mình để về nhà dùng.

Tất cả chuyện này đối với Hùng Cách Cách mà nói, tuyệt đối là bắt đầu tốt đẹp nhất trong ngày.

Hùng Cách Cách vẫn tin chắc, bắt đầu tốt đẹp đại biểu cả ngày may mắn.

Vậy mà, sự thật thường thường không phải như vậy .

Lúc Hùng Cách Cách từ nhà vệ sinh trở lại chỗ làm việc, cô bỗng nhiên phát hiện, đám tiểu thư tiên sinh không đến 9h thì không xuất hiện lại đồng loạt có mặt ở vị trí công tác của mình, đồng thời cũng bày ra bộ dáng vô cùng bận rộn.

Thần kinh não của Hùng Cách Cách này từ trước đến giờ vẫn chậm nửa nhịp, rốt cuộc cũng ý thức được có chuyện không ổn.

Đại khái lúc chín giờ rưỡi, quản lý Khúc ở bộ phận nhân sự gọi Hùng Cách Cách vào phòng làm việc, cũng đưa cho cô một phong bì thật dày.

Hùng Cách Cách cầm phong bì trong tay, len lén ước lượng, mắt lập tức sáng lên. Cô cố gắng khống chế thái độ, cẩn thận hỏi: “Quản lý Khúc, chị muốn tăng lương cho em à?”

Quản lý Khúc khó xử giật giật khóe miệng nói: “Hùng Cách Cách, đây là hai tháng tiền lương, cô bị sa thải rồi.”

Đúng là sấm sét giữa trời quang mà!

Hùng Cách Cách chớp mắt không dám tin hỏi: “Tại sao?”

Quản lý Khúc đầu tiên là dùng ánh mắt nhìn “kẻ ngu” để nhìn Hùng Cách Cách, sau đó vuốt trán đáp: “Chẳng lẽ cô không biết, hai ngày trước công ty chúng ta lắp đặt camera trong khu vực làm việc hả?”

Hùng Cách Cách choáng váng, chậm chạp lắc đầu.

Quản lý Khúc nói tiếp: “Vậy nhất định cô cũng không biết, hôm qua sở dĩ làm thêm giờ là vì để nghênh đón tổng giám đốc mới nhậm chức được tốt hơn.”

Hùng Cách Cách tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt càng thêm mờ mịt.

Quản lý Khúc thấy Hùng Cách Cách không có ý muốn đi, đành phải nói rõ hơn: “Phó tổng mới nhậm chức sớm tinh mơ đã đến rồi. Sau khi anh ta coi băng ghi hình thì quyết định sa thải cô.”

Hùng Cách Cách hoảng hốt trong lòng, chợt hồi hồn, vội cầu khẩn nói: “Quản lý Khúc, chị giúp em nói mấy lời tốt đẹp đi. Chẳng qua là em chỉ chiếm dụng có chút xíu nguồn tài nguyên của công ty, uống mấy ngụm trà của chủ quản, bôi kem dưỡng da tay của đồng nghiệp mà thôi, cũng không làm những chuyện trời không dung đất không tha!”

Quản lý Khúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Ý trời khó đoán. Có lẽ, hành vi của cô trong mắt Phó tổng thuộc loại trộm cắp, loại tội không thể tha thứ.” Sau đó phát tay ý bảo không tiễn.

Hùng Cách Cách biết nhiều lời cũng vô ích, nhưng lại luyến tiếc công việc này, cô hi vọng chủ quản có thể xin tha thứ giúp cô, vậy mà chủ quản lại không thèm liếc cô một cái. Rất dễ nhận thấy, đó là cách làm bo bo giữ mình.

Hùng Cách Cách vừa nguyên rủa trong lòng tên Phó tổng đó bị người ta bạo nạt “cúc hoa”, vừa lưu luyến rời khỏi công ty.

Thật ra thì, Hùng Cách Cách là có thể làm loạn một trận. Nhưng con người cô cũng giống như họ của cô, vô cùng anh hùng! Người khác đâm cô một dao, cô sẽ ngẩng ngực nhìn người đó nửa ngày, sau đó che vết thương lui về phía sau một bước, rồi quay đầu đi vào bệnh viện, tự mình bó tiền băng bó vết thương. Trong quá trình này, cô có thể không nói một chữ, không thốt một lời.

Nhưng bạn đừng tưởng Hùng Cách Cách là người dễ bắt nạt. Cô gái này tính tình thuộc nhà núi lửa. Có thể kìm nén, kìm nén, tiếp tục kìm nén, nhưng nếu một khi bộc phát vậy thì tương đối dọa người .

Chuyện ngày hôm nay, trong mắt Hùng Cách Cách mặc dù làm cô rất đau lòng, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Đúng là đồ con lợn! Cô cũng đâu có làm chuyện gì mà trời đất không dung đâu chứ, tên Phó tổng mới đi nhận chức đó tại sao lại sa thải cô? Giờ cô mới hiểu cái gì là bất tự không hợp.

Khi Hùng Cách Cách ôm chút đồ cá nhân của cô ra khỏi cửa “Phó thị”, thì tổng giám đốc mới nhậm chức Phó Bạc Yến cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng được thoải mái một chút.

Hùng Cách Cách thấy mình bị khai trừ rất oan uổng, nhưng Phó Bạc Yến lại cảm thấy đuổi việc cô nàng xám xịt đó, chẳng qua chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi.

Sáng sớm hôm nay, anh đi tới công ty, thông qua băng ghi hình nhìn thấy cô nàng xám xịt lấy trộm tài nguyên của công ty vô cùng thuần thực. Anh không phải người hẹp hòi, những thứ này cũng không cần thiết so đo. Thế nhưng, khi anh bắt đầu tuần tra hoàn cảnh công tác của khu vực làm việc thì bụng anh đột nhiên đau dữ dội. Anh chạy tới nhà vệ sinh nhân viên, sau khi sáng khoái giải quyết xong lại phát hiện vị trí vốn nên đặt giấy vệ sinh vậy mà lại . .

rõng tuếch!

Cuối cùng, anh bắt đầu đi buộc phải cởi quần lót ra, dùng nó để xử lý sạch sẽ bản thân.

Bởi vì tức giận, lúc anh kéo khóa quần, không cẩn thận kẹp cả mấy “sợi đen” xoắn tít, đau đến mức anh muốn đánh người!

Bởi vì tức giận, anh dùng chân đá cửa phòng vệ sinh. Không ngờ cánh cửa chết tiệt lại mở vào trong! Cửa phòng vệ sinh không bị anh đá vỡ ra, mà ngược lại giấy da của anh bị đá rách cả da. Ngón chân cái của anh cũng vì vậy mà anh dừng hy sinh.

Đau! Con mẹ nó thật sự rất đau mà!

Cả đời Phó Bạc Yến chưa từng xấu hổ như vậy!

Trong phòng vệ sinh không có camera, nhưng camera của khu làm việc lại ghi được rất rõ, cô nàng xám xịt đó lên lút móc một cuộn giấy dưới quyền báo ra, nhét vào trong túi da.

Xấu xa! Thật sự là vô cùng xấu xa mà!

Trong đôi mắt trước giờ vẫn luôn bình tĩnh, thâm trầm, cơ trí, không nhìn ra hi vọng ảm ảm của Phó Bạc Yến rốt cuộc cũng bùng lên ngọn lửa giận hừng hực.

Án kiện sa thải vì một cuộn giấy vệ sinh được trình diễn từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc đời trên đũa (một)

Hùng Cách Cách đeo chiếc túi da đựng một cuộn giấy vệ sinh và một chiếc cốc rỗng, đi tới ngân hàng, đầu tiên là nhập hai tháng tiền lương vào tài khoản của ba Hùng, để trong nhà biết, hiện tại cô sống rất tốt. Sau đó, đi băng qua trên đường

Thời gian cơm trưa sắp đến, cô theo bản năng đi vào siêu thị lớn nằm gần công ty, đi tới khu thức ăn chín, đầu tiên là lăm la lăm lét quan sát một vòng, thấy không có ai coi chừng “đồ ăn ném thử”, bèn giả bộ chọn đồ ăn giống như thường ngày, cực kỳ chăm chỉ nhắm nháp “đồ ăn ném thử”.

Sau khi đi tới đi lui “ném thử” hai vòng, Hùng Cách Cách phát hiện mình bị bại lộ rồi. Có hai nhân viên trông mắt nhìn cô. Hùng Cách Cách lập tức cúi thấp đầu, giả bộ không nhìn thấy. Ăn đi, ăn no rồi tính. Nếu là “đồ ăn ném thử”, cũng không viết “số lượng” ném thử, vậy thì không thể trách cô thử hơi nhiều.

Thật ra thì, người chú ý tới Hùng Cách Cách, đâu chỉ có hai nhân viên này?

Phó Khương đã lượn hết một vòng lớn trong khu vực đồ chơi trẻ em của siêu thị, lúc đang chuẩn bị ra khỏi đó thì nhìn thấy một cô gái đang vui đùa vào ăn “đồ ăn ném thử” ở khu thức ăn chín.

Cô gái đó có mái tóc ngắn rất dài, che lại hơn nửa gương mặt. Cô ta mặc một bộ đồ công sở màu xám, đi đôi giày cùng màu. Cô ta cầm cây tăm, mỗi lần đều chỉ xiên một miếng lòng nường nhỏ, sau đó nhanh chóng nhét vào miệng, rồi nhanh chóng lập lại. Động tác, tư thế, tốc độ kia thật sự giống như con thỏ rừng ra ngoài kiếm ăn, lúc nào cũng cảnh giác sợ đại bàng bắt được, và luôn trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn.

Ái chà... Lại là cô.

Âm thanh đói bụng ục ục truyền ra từ bụng Phó Khương. Anh nhếch môi cười, đi về phía Hùng Cách Cách. Thật sự là đã rất lâu rồi dụng vọng của anh chưa được thỏa mãn.

Không thể không nói, làn da trắng nõn, miệng nhỏ xinh xắn và hai má phồng lên lúc nhai nhanh làm anh thèm ăn.

Phó Khương ưu nhã đi đến bên cạnh Hùng Cách Cách. Ngón tay thon dài cầm lên một cây tăm cắm vào một miếng lòng nường, động tác hết sức thuần thục, đến khi cắm đầy cây tăm mới đưa vào trong miệng, từ từ nhai rồi nuốt xuống.

Hùng Cách Cách nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, nhủ thầm: một người đàn ông ăn mặc lịch sự, vẻ ngoài đẹp trai là thế lại đi làm những việc không biết xấu hổ như vậy, đã thế còn bình tĩnh ung dung mặt không đổi sắc, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn về bề ngoài!

Phó Khương sau khi ăn hết nửa bàn lòng nường thì quay đầu lại hỏi Hùng Cách Cách: “Khu đồ uống đang có hoạt động uống thử sản phẩm mới, cô muốn đi cùng tôi không?”

Giọng nói này, dễ nghe quá đi mất!

Nai con trong lòng Hùng Cách Cách đang điên cuồng nhảy múa, cô vội vàng dùng lực gạt đầu, sau đó nhấc chân vội về theo sát phía sau Phó Khương đi đến khu đồ uống.

Đi tới đi lui, Hùng Cách Cách nhíu mày. Tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của người này quen quen nhỉ?

Hùng Cách Cách bước nhanh hai bước đi tới bên cạnh anh ta, hai mắt cẩn thận quan sát anh.

Người đàn ông này cao chừng 1m8, tứ chi thon dài, vòng eo mảnh khảnh, nước da màu lúa mạch lộ ra ngoài rất đẹp. Tóc anh rất mềm có mấy sợi rũ xuống trước trán, còn lại được cắt tỉa tùy ý sau tai. Tóc anh không phải màu đen nhánh mà là màu cây đay rất gọi cảm.

Ngũ quan của anh không phải là vẻ đẹp khiến người ta trầm trồ, nhưng lại có cảm giác khó nói thành lời, giống như... giống như mưa bụi lất phất không nhìn rõ nhưng lại không nhận được phải ca ngợi và cảm thán.

Mắt của anh màu cà phê đậm rất mê người. Thỉnh thoảng có ánh sáng xẹt qua lại thành màu hổ phách. Đôi mắt anh giống như hai viên ngọc lưu ly sáng chói vô cùng, mê mẩn lòng người.

Khóe môi anh hơi nhếch lên, xem ra tâm trạng rất tốt. Nụ cười thoải mái đó làm người ta không nhận được muốn gần gũi.

Anh mặc áo khoác vàng nhạt, áo sơ mi trắng và quần đen, rất khiêm tốn bình thường nhưng lại cực kỳ lịch sự.

Bất luận là cảm giác từ chi tiết hay tổng thể mà nói thì người đàn ông trước mắt này, tuyệt đối là cực phẩm trong hàng cực phẩm.

Máu sói của Hùng Cách Cách sôi trào! Trong đầu thoỉ qua mấy chữ to đùng —— có thể làm công cũng có thể làm thụ!

Hai người lần lượt đi tới khu đồ uống, dưới sự nhiệt tình chào mời của cô gái bán hàng, Phó Khương và Hùng Cách Cách chia nhau ra nếm thử ba loại đồ uống mới. Sau đó dưới ánh mắt tha thiết của cô gái bán hàng, hai người vô cùng tự nhiên xoay người rời đi.

Phó Khương đề nghị: “Đạo này khu bánh ngọt cũng có bánh mới ra lò.”

Hùng Cách Cách hết sức phối hợp gạt đầu lần nữa, bày tỏ mình cũng muốn đi ăn.

Vì vậy, hai người cùng nhau đi tới khu bánh ngọt.

Đi tới đi lui, Phó Khương quay đầu hỏi Hùng Cách Cách, “Cô bị sa thải rồi hả?”

Hùng Cách Cách cả kinh, theo bản năng hỏi: “Làm sao anh biết?”

Phó Khương nhếch môi cười, hơi có mùi của Tiên Phong Đạo Cốt. Anh ta chỉ vào thẻ nhân viên ghim trên ngực Hùng Cách Cách giải thích: “Nghe nói công việc trong ‘Phó thị’ rất cực đoan. Người làm bên sáng tác có thể tùy ý kiểm soát thời gian của mình, chỉ cần đến kỳ nộp tác phẩm là được. Nhưng làm nhân viên ở khu công tác bắt buộc phải trải qua cuộc sống sáng nắng chiều mưa. ‘Phó thị’ làm sao có thể cho phép nhân viên đi dạo siêu thị trong thời gian làm việc chứ?”

Hai mắt phía sau tóc mái ngố của Hùng Cách Cách phát ra hai tia sáng sùng bái tốt độ. Trong lòng cô đang cúng bái reo hò: “Đúng là liệu việc như thần!”

Phó Khương quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: “Cô hay tới chỗ này à?”

Hùng Cách Cách đáp: “Ừ.”

Phó Khương lại hỏi: “Trưa nào cũng tới?”

Hùng Cách Cách lại đáp “Ừ”.

Phó Khương hỏi lần nữa: “Trưa nào cũng đi ăn ‘đồ ăn nếm thử’?”

Hùng Cách Cách hơi suy tư một chút, vốn định phủ nhận bởi đây cũng chẳng phải chuyện về vang gì, nhưng lại không muốn lừa gạt “thần tiên”. Hơn nữa cô có nói hay không thì cũng chẳng quan trọng lắm, “thần tiên” nhất định đã hiểu rõ tất cả việc của cô. Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách gạt đầu vô cùng biết điều, rồi lại “ừ” một tiếng.

Phó Khương dừng bước nhìn về phía Hùng Cách Cách hỏi: “Ngoài ‘ừ’ ra cô không muốn nói những thứ khác à?”

Cảm tình của Hùng Cách Cách tựa như đang lên men. Qua khoảng năm sáu giây rớt cuộc cô mở miệng thử dò xét nói: “Anh có vẻ như biết rất nhiều nhỉ?”

Phó Khương cười nhẹ một tiếng. Khóe môi khẽ nhếch lên, đáy mắt lơ đãng nhàn nhạt lập tức hạ gục trái tim Hùng Cách Cách.

Nụ cười của Phó Khương càng làm địa vị “thần tiên” của anh trong lòng Hùng Cách Cách thêm vững chắc.

Hùng Cách Cách cho rằng người khiêm tốn trước giờ đều là cao nhân có bản lĩnh nhưng không biểu hiện ra bên ngoài. Ví dụ như...bản thân cô chẳng hạn. Thật ra thì cô là người cũng có lai lịch lắm chứ. Nhà cô là quan võ nổi danh gần xa! Mẹ cô là “thầy phong thủy” biết coi bói càng nổi tiếng hơn.

Hùng Cách Cách ngược nhìn Phó Khương đảo dạt lòng tôn sùng, hết sức mong đợi hỏi: “Vậy anh có thể coi xem tháng trước tôi đánh mất 20 đồng ở đâu không? Còn có thể tìm về được không?” Câu hỏi này Hùng Cách Cách thật sự muốn hỏi mẹ già của cô, nhưng mẹ già “thầy phong thủy” biết coi bói này của cô lại rất khó để chỉ ra được chỗ sai cho người ta. Mẹ Hùng là “biết năm mươi năm trước, tính năm mươi năm sau”. Thậm chí những chuyện đã xảy ra trong những năm đó bà đại khái cũng không biết. Được rồi, không thể nói là không biết, là không muốn biết, không thèm biết. Sự phụ mà, nếu có thể nhìn xa trông rộng thì không thể quá thực tế. Những thứ thực tế là vì nó quá thực tế, vì vậy tính ra không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cuộc đời trên đũa (hai)

Chân mày Phó Khương nhăn lên, sau đó nở nụ cười làm chân mày từ từ giãn ra thành đường cong dịu dàng. Nụ cười kia quả là như tâm gió xuân.

Suy nghĩ của Hùng Cách Cách bị ảnh hưởng nên quên mất vấn đề cô muốn hỏi.

Phó Khương rất hài lòng cũng rất đắc ý, nhưng anh sẽ không biểu hiện ra.

Hùng Cách Cách ngượng ngùng cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình lẩm bẩm nói: "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy."

Chân mày Phó Khương nhăn lên lần nữa.

Được rồi, Phó Khương phải thừa nhận, Hùng Cách Cách là người mạnh mẽ.

Phó Khương vẫn cho rằng, có một loại phụ nữ là cá, trí nhớ của họ chỉ có bảy giây. Qua bảy giây, họ sẽ quên tất cả những chuyện xảy ra trước đó. Họ rất vui vẻ, mà những hiểm nguy cũng chẳng mấy khi để ý; còn có một loại phụ nữ là lịch vạn niên. Những chuyện từ đời trước nào họ cũng nhớ hết, hơn nữa còn thường xuyên lấy ra nhai đi nhai lại.

Hôm nay, Phó Khương lại biết thêm một kiểu phụ nữ nữa. Con người này là cái cối xay, họ chậm chạp chuyển động theo một hướng, nhưng vào lúc bạn không để ý là cắm lên một hạt đậu, sống chết không chịu chuyển chỗ. Vừa bình thường vừa mâu thuẫn cố chấp.

Phó Khương dùng đuôi mắt nhẹ nhàng quét Hùng Cách Cách. Ánh mắt kia nhìn như vô ý nhưng lại có loại yêu mị không nói ra được. Giống như một vị thánh nữ ngây thơ, chậm rãi nâng làn váy tới bên hông mị hoặc cực kỳ.

Anh nói: "Tôi không thích phụ nữ có quá nhiều câu hỏi. Con gái là phải mềm mại có thể biến điều xấu thành điều tốt. Tôi nghĩ biểu hiện đẹp nhất của con gái khi mở miệng không phải là liên thoắt, mà là liếm, mút và nuốt vào vật gì đó. Trong quá trình này phụ nữ có cảm giác chinh phục. Nhất là khi một vật cứng bị phụ nữ ngậm vào trong miệng, rồi dùng phương thức của mình, làm cho nó mềm đi, nhỏ đi, cuối cùng trở lại trạng thái nguyên thủy."

Suy nghĩ phôi phoi của Hùng Cách Cách lập tức vút đến hình ảnh rất không thuần khiết. Mặt cô đỏ ửng, tim nhảy nhót không ngừng. Lần đầu tiên gặp mặt sao anh ta có thể nói ra chủ đề dễ bị xã hội hòa bình vui đập thề chứ? Chẳng lẽ anh ta không nhận ra rằng cô rất đơn thuần sao? Cô uống sữa tươi tinh khiết, đắp chăn cotton nguyên chất, cho nên cô thật sự rất thuần khiết mà!

Phong độ của Phó Khương lại thay đổi lần nữa. Anh dùng giọng điệu y như anh cả hết sức ân cần hỏi thăm: "Mặt của cô sao mà đỏ thế?"

Hùng Cách Cách ngượng ngùng liếc Phó Khương rồi lập tức cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân của mình không trả lời.

Phó Khương rất hiền hoà hỏi: "Chẳng lẽ cô không đồng tình với lời của tôi?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu hơn, nhưng vẫn không đáp lại.

Phó Khương gật đầu nói: "Cô đã không tin tôi nói, vậy thì tự mình nghiệm chứng đi."

Hùng Cách Cách lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Phó Khương.

Phó Khương xoay người, đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, dường như đang móc một vật gì đó.

Hùng Cách Cách là một cô gái mê trai nhưng không có ham muốn, chân cô muốn chạy trốn nhưng lòng của cô thì muốn lưu lại. Cuối cùng trái tim phôi phoi của cô cũng chiến thắng lý trí dễ như trở bàn tay. Cô ở lại, cô muốn xem thử người đàn ông đưa lưng về phía cô rốt cuộc có thể móc ra cái gì? !

Khi Phó Khương quay người lại, hành động nhanh cực kỳ, lúc anh nhét một thứ vào miệng Hùng Cách Cách thì cô hóa đá ngay tại chỗ. Thứ trong miệng cô ngọt ngọt, cứng cứng, sau khi nhai mấy cái là bắt đầu biến thành mềm. Đó là... bubble gum TA TA! (loại kẹo cao su có thể thổi thành bong bóng)

Phó Khương hết sức nghiêm túc hỏi: "Sao hả? Cảm giác thế nào? Đợi sau khi cô thổi ra thành một quả bong bóng thật lớn có phải thấy rất thành tựu không?"

Hùng Cách Cách tâm tình phức tạp cắn bubble gum TA TA, cảm giác dường như đang bị đùa giỡn. Người trước mặt đúng là “thần tiên”, nhưng khi xuống trần đầu anh ta chắc bị đập xuống đất.

Khi hai người đi tới khu bánh ngọt, Hùng Cách Cách mím môi hỏi một vấn đề, "Anh móc bubble gum TA TA từ đâu ra đấy?"

Phó Khương nhìn Hùng Cách Cách cười một cách thần bí, nhò giọng giải thích bí mật của mình, "Vì phòng ngừa kẻ cắp trộm bảo bối của tôi, nên lúc ra cửa tôi đều không mang theo ví tiền. Đồ của tôi đều được giấu trong quần lót. Ha ha...."

Động tác thổi bubble gum TA TA của Hùng Cách Cách dừng lại, rất lâu sau cô mới hỏi một vấn đề, “Sao tôi không nhìn thấy anh bóc vỏ kẹo bubble gum?”

Phó Khương cười rất đắc ý, tiến tới bên tai Hùng Cách Cách, trả lời hơi có tổ chức thần kinh "Tôi sợ lúc ra cửa quét máy ra đa, bị người ta phát hiện tôi cầm mấy viên bubble gum. Cho nên bỏ hết những giấy gói kẹo đi rồi."

Con cuộn cuộn trong dạ dày Hùng Cách Cách suýt nữa là phun ra. Cô cảm thấy anh chàng trước mắt này nhất định là thần kinh không bình thường, nếu không sao có thể nói ra mấy lời như vậy?

Đang lúc Hùng Cách Cách há mồm, chuẩn bị khạc miếng kẹo cao su trong miệng ra thì Phó Khương đi trước cô một bước, làm bộ khẩn trương nói: "Đừng nhò. Mặc dù cô ăn không uống không ở trong siêu thị, nhưng cũng phải có đạo đức công cộng tối thiểu chứ. Kẹo cao su mà dính vào đồ giày là rất khó xử lý đó."

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút, cảm thấy Phó Khương nói cũng đúng, vì vậy duỗi ngón trỏ móc miếng kẹo cao su trong miệng ra, sau đó đưa tay ngọc đến trước mặt Phó Khương, nghiêm túc nói: "Đây là của anh mà, trả lại cho anh."

Con người Phó Khương lóe lên. Anh lui về phía sau một bước nói: "Tôi không phải người hẹp hòi. Nếu đã cho cô thì là của cô."

Hùng Cách Cách cực kỳ cố chấp chìa tay ra, "Tôi thật sự là không cần, anh lấy lại đi."

Ngón tay Phó Khương cử động hai cái, sau đó bóp miếng kẹo cao su dính dính kia, xoay người lại rất nhanh, đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, làm bộ nhét đồ vào trong quần.

Hùng Cách Cách neho lại mặt, khoe môi cong lên, bả vai rung rung, cười thầm. Trộm nghĩ: người này quả nhiên là đầu óc không bình thường! Kẹo cao su nhét vào trong quần lót thì dễ nhưng nếu muốn lấy ra, không nhò tận gốc mấy “sợi đen” mới là lạ!

Phải nói nụ cười này của Hùng Cách Cách, thật có thể khiến cho người ta rung mình. Cô ấy nhếch môi làm cho người ta có cảm giác, giống như “có người dùng một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, bụi ngời xúc động nhưng ưu thương”, rất mâu thuẫn, rất bí ối, cũng rất kinh điển.

Lúc Phó Khương quay người lại, Hùng Cách Cách lập tức khôi phục diện mạo hiền lành muôn đời không đổi. Ở trước mặt người khác, Hùng Cách Cách nào giờ vẫn khiêm tốn, không phơi bày “sự xấu xa” trong lòng ra ngoài.

Hùng Cách Cách vốn không muốn tiếp xúc với Phó Khương thêm nữa, nhưng Phó Khương lại nhất quyết muốn đi cùng Hùng Cách Cách tới khu “nằm thử bánh ngọt miễn phí”. Hùng Cách Cách không phải người giỏi cự tuyệt người khác, Phó Khương bám cô khuyên nhủ nên lại đi với anh ta tới khu bánh mì.

Thời điểm thưởng thức bánh ngọt, Phó Khương hết sức khẳng định nói: "Cô rất không vui, cần phải nói hết ra."

Hùng Cách Cách nghĩ, nếu tất cả mọi người không quen nhau, nói hết ra cũng chẳng sao cả. Thế là cô tường thuật đơn giản lại một lượt việc bị sa thải hôm nay.

Phó Khương nghe xong, lập tức bắt bình thay Hùng Cách Cách.

Lửa giận vốn đã tắt của Hùng Cách Cách giống như gặp dầu, tức thì cháy lên hừng hực.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc đời trên đũa (ba)

Phó Khương ra về ngửa khí chính trực nói: "Chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy!"

Hùng Cách Cách nắm chặt tay: "Đúng!"

Phó Khương tiếp tục dùng lời chính nghĩa nói: "Cô phải đòi lại quyền lợi cho mình! Phải trả thù! Phải để cho bọn họ biết sự lợi hại của cô!"

Hùng Cách Cách dùng sức gật đầu, "Đúng!"

Phó Khương nói năng có khí phách: "Đánh lộn là chuyện nhỏ, quan trọng là phải chọn được gây răng sỏi tốt! Cô phải khiến cho đời sau hần phải sống trong ân hận! Cô phải cho hần biết thế nào là ngoài sáng để tránh, trong tối khó phòng!"

Hùng Cách Cách xuyên qua khe hở của mái ngói ngược nhìn người đàn ông cao gầy trước mặt, dục dõ nói: "Nếu anh đã có nhiều ý tưởng như vậy, chỉ bằng anh đi báo thù thay tôi đi!"

Phó Khương chột nhứ mày, hết sức bình tĩnh hỏi: "Cô nghĩ tôi ngốc lắm à?"

Hùng Cách Cách rũ đầu xuống, không đáp lại. Nói thật, quả thực cô cảm thấy hần rất không bình thường. Không ngờ kẻ ngu thế mà cũng có chỉ số IQ. Cô đã đánh giá thấp anh ta rồi.

Phó Khương lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói tiếp: "Cô hãy suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc muốn báo thù thế nào?"

Hùng Cách Cách suy tư một lát sau đó đáp: "Đợi lát nữa sau khi tôi về đến nhà, sẽ làm kẻ tiểu nhân nguyên rủa hần trong lòng!"

Phó Khương kinh ngạc hỏi: "Tại sao không mở miệng chửi to? Cô không thấy vậy càng hả giận hơn à?"

Hùng Cách Cách không còn hơi sức trả lời: "Nếu tôi đã bị công ty sa thải rồi, thì sẽ không tiếp tục tốn nước miệng vì công ty nữa."

Phó Khương tặng cho Hùng Cách Cách một nụ cười tán dương hết sức đẹp mắt: "Tính tình đáng yêu thật." Anh ta vờn tay về phía Hùng Cách Cách, xem bộ muốn xoa tóc cô.

Hùng Cách Cách lập tức ưỡn thẳng sống lưng, chờ đợi khoảnh khắc tuyệt vời được tiếp xúc thân thể với trai đẹp. Không cần biết đầu trai đẹp chạm mạch thế nào nhưng chỉ ít anh ta không phải tên bại liệt. Phàm là những thứ xinh đẹp thì Hùng Cách Cách đều thích!

Vậy mà, tay Phó Khương lại dừng ở trên đầu Hùng Cách Cách. Anh rất nghiêm túc hỏi: "Hôm nay cô gội đầu chưa?"

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Phó Khương thu tay về, xoay người đi ra ngoài siêu thị.

Hùng Cách Cách sau khi sững sờ, bước nhanh đi theo.

Phó Khương quay đầu lại hỏi: "Cô đi theo tôi làm gì?"

Hùng Cách Cách dừng bước lại, thẳm nói: Đúng vậy, mình theo anh ta làm gì?

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách dừng lại, liền nói tiếp: "Đi mau lên."

Hùng Cách Cách lập tức giơ chân lên vui vẻ chạy về phía Phó Khương. Có lẽ mình cô đơn lâu quá rồi nên muốn tìm người trò chuyện thôi. Cô đơn là vô tội!

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách lại đi theo, liền mở miệng lần nữa: "Đừng đi theo tôi, tôi không quen cô."

Hùng Cách Cách ngốc luôn. Cô dừng bước lại hỏi: "Là anh bảo tôi đi cùng anh mà!"

Trong mắt Phó Khương lộ ra vẻ giễu cợt, ngả ngón nói: "Tôi bảo cô theo thì cô đi luôn à? Cô bị bệnh thần kinh hả? ! Được rồi, xe riêng của tôi tới rồi, không rảnh chơi với cô." Phất tay xoay người ra khỏi siêu thị, leo lên xe riêng của anh ta.

Hùng Cách Cách ngây ngốc đứng ở trong siêu thị, nhìn xe riêng của Phó Khương càng lúc càng xa, chỉ cảm thấy trái tim thật lạnh. Xe riêng của anh ta rất đặc biệt, phía trên phun 9 chữ tàn khốc to đùng—— xe chuyên dụng bệnh viện tâm thần Phúc Âm!

Hùng Cách Cách rốt cuộc nghĩ ra tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của người đàn ông đó hơi quen.

Thì ra hần ta chính là anh chàng khóa thân điên rồ cô gặp tối qua!

Hùng Cách Cách cảm thấy vận may cô vất vả tích lũy dường như bắt đầu sụp đổ kể từ sau khi cô gặp anh chàng khóa thân điên rồ đó.

Hùng Cách Cách đứng trong phòng trực an ninh của siêu thị, lấy điện thoại ấn số của Phạm Bảo Nhi.

Hai giờ hậu, Phạm Bảo Nhi xuất hiện trong phòng trực an ninh của siêu thị.

Năm phút sau, Phạm Bảo Nhi dẫn Hùng Cách Cách ra khỏi phòng an ninh.

Trên đường về nhà, Phạm Bảo Nhi nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, cắn răng hỏi: "Cậu giải thích rõ cho tớ biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, hết sức ủ rũ nói: "Tớ bị công ty sa thải."

Phạm Bảo Nhi đập vào gáy Hùng Cách Cách, "Tớ là hỏi tại sao cậu bị bảo vệ siêu thị tóm? Tại sao bảo tớ đi nộp tiền phạt? Tại sao? Cậu nói đi, vì sao chứ?!"

Hùng Cách Cách hít mũi lắm bả nói: "Hôm nay mình gặp một tên thần kinh không ổn định, hắn ta lấy cho tớ một cái bubble gum TA TA, tớ nhai một lát rồi trả lại cho hắn. Không ngờ hắn ta lại dính nó lên lưng tớ."

Phạm Bảo Nhi tròn mắt quát: "Nói vào chủ đề chính đi!"

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên, méo miệng nói: "Tớ bị người đàn ông đó chơi xỏ! Phía trên cái kệ cao su đó còn dính cả một chiếc quần lót của đàn ông. Siêu thị quy định trộm một phạt mười. Trong túi tớ không có tiền cho nên mới gọi cho cậu."

Ngón tay Phạm Bảo Nhi nhấn vào trán Hùng Cách Cách, "Nói! Trải qua chuyện này cậu học được bài học gì?!"

Hùng Cách Cách hơi suy tư một lát, rất là nghiêm túc nói: "Người đàn ông đó sai không phải ở món đồ! Mà là dính quần lót hàng hiệu trị giá 1280 đồng lên lưng tớ. Nếu anh ta dính cái quần hàng đặc biệt rẻ giá 7 đồng lên thì tớ đã không cần phiền cậu rồi."

Khóe môi Phạm Bảo Nhi có dấu hiệu rút gân.

Hùng Cách Cách thấy mình rất tốt bụng nói tiếp: "Anh chàng đó là một bệnh nhân tâm thần, may mà tớ phát hiện ra sớm, nếu không bị anh ta đâm một dao thì lỗ vốn to. Bảo Nhi, cậu nói xem bệnh tâm thần đâm người rồi cuộc có phạm pháp không? Nếu như không phạm pháp, thì mình sẽ giả làm tâm thần đi đâm Phó tổng một dao. Thật ra mình rất muốn đâm hắn ta. Nếu như phạm pháp, vậy coi như xong. Đúng rồi, Bảo Nhi, cậu nói mình hôm nay có phải..."

Phạm Bảo Nhi dứt khoát bịt mồm Hùng Cách Cách lại, găm nhẹ nói: "Cô nương à, mình đòi ba chiếc xe bus tổn hai giờ không phải đến nghe cậu nói những chuyện đầu đầu! Mình nói cho cậu biết Hùng Cách Cách, toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của tớ tháng này mất hết rồi, là 200 đồng đấy! Lúc này nộp phạt thay cậu tổng cộng 1280 đồng! Tháng này tớ mặc kệ cậu đi bán máu, bán thân hay là bán sách cũng phải trả hết tiền cho tớ!" Nếu như Hùng Cách Cách còn dám rút tiền lương đi mua những cuốn manga đắt đỏ kia, thì cô diệt cô ấy luôn! Nhất định phải diệt!

Hùng Cách Cách giãy giụa ra khỏi nắm ngón tay của Phạm Bảo Nhi, bắt đầu nghiêm túc suy tư chuyện trả nợ, "Bán máu? Không được, tớ huyết áp thấp. Sau khi hôn mê đưa vào bệnh viện càng tốn tiền hơn. Bán sách? Lại càng không được, những thứ kia đều là món ăn tinh thần của tớ."

Phạm Bảo Nhi nheo mắt, hướng về phía Hùng Cách Cách cười lạnh không nói.

Hùng Cách Cách giãy giụa lần cuối cùng, cố gắng khơi lên sự thông cảm của Phạm Bảo Nhi, "Bán... bán thân?"

Hai mắt Phạm Bảo Nhi quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, khế hé đôi môi đỏ mọng, thông thả ung dung nói: "Theo tớ thấy, cậu đi bán máu thì kiếm nhanh hơn đó."

Hùng Cách Cách chịu rất nhiều đả kích, cô cố gắng vì hình tượng của bản thân tranh thủ đến một tâm cao mới, "Bảo Nhi, cậu không biết đâu, ban này trai đẹp nói thích kiểu phụ nữ như tớ." Được rồi, mặc dù câu này không phải lời gốc, nhưng ý đại khái tương tự vậy là được, cô trước giờ không phải là người thích thêm bớt.

Phạm Bảo Nhi vỗ trán gào thét nói: "Chị hai ơi, lời của kẻ thần kinh mà cậu cũng tin ư?"

Hùng Cách Cách cười hi hi nói: "Tớ thấy lúc anh ta nói câu đó rất bình thường."

Phạm Bảo Nhi không còn sức đâu để đả kích Hùng Cách Cách, "Mình lại cảm thấy, khi anh ta nói câu đó là lúc hệ số hỗn loạn tinh thần đã đột phá qua mức cấp năm rồi."

Hùng Cách Cách trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Mẹ kiếp! (một)

Hùng Cách Cách ở nhà nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày.

Dùng lời của cô nói đó là: “Trong khoảng thời gian này vận may của tớ không cao, cần tĩnh tu mấy ngày, đợi sau khi thần may mắn soi chiếu, tất nhiên có phúc lộc!”

Ba ngày sau Hùng Cách Cách bắt đầu hành động.

Cô dùng thời gian một tuần phỏng vấn tám công việc, nhưng cũng kết thúc bằng thất bại.

Phạm Bảo Nhi nhướn mày hỏi: “Không phải nói sau ba ngày vận rủi, thần may mắn của cậu sẽ soi chiếu sao?”

Hùng Cách Cách xoa chân nói rất đúng trọng tâm: “Nếu như không phải mấy ngày nay tớ được thần may mắn soi chiếu, nhất định còn phải nhờ cậu lấy tiền đi chuộc tớ rồi.”

Tay trái Phạm Bảo Nhi xoa trán, ngón tay phải hướng về phía Hùng Cách Cách, “Con bé mái ngố kia, hãy xử lý hết đồng manga rồi đổi thành tiền mặt cho tớ! Từ nay về sau, cậu còn dám mua về những thứ đó, tớ sẽ... sẽ không bao giờ cho cậu ăn chực nữa!”

Uy hiếp này không thể coi là nhỏ.

Nhưng nếu so với sách manga thì chẳng là cái thá gì.

Chẳng qua Hùng Cách Cách cô bây giờ đã mất việc, lại phải trả tiền nên đành phải nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích, đi bán những cuốn sách manga của cô đổi lấy tiền mặt.

Vì sinh tồn, cô nhịn!

Cả buổi tối, Hùng Cách Cách đều ở một chỗ sàng lọc những cuốn manga cô giữ gìn vô cùng cẩn thận. Quyền này không bỏ được, quyền kia cực kỳ thích; cuốn này là sách bìa cứng, cuốn kia nam chính ăn nói rất khốc.

Sáng sớm, Phạm Bảo Nhi không thể nhịn được nữa đành phải ra tay tàn sát, rầm rầm thu dọn ra một rương sách manga nhét vào trong ngực Hùng Cách Cách, đồng thời uy hiếp nói: “Hôm nay không đổi những tập manga này thành tiền mặt, thì cậu cũng khỏi cần về!”

Hùng Cách Cách cắn môi dưới, nện bước nặng nề đi về phía con phố chuyên buôn bán sách cũ. Cô chọn một chỗ vắng ai để ý đến ngồi xuống. Bởi vì mái ngố của cô hơi dài nên cô chỉ có thể nhìn chăm chăm những đôi chân đi tới đi lui trước mặt cô.

Một buổi trưa lặng lẽ trôi đi nhưng chẳng có người nào đến tìm Hùng Cách Cách trả giá.

Về mặt Hùng Cách Cách hơi ủ rũ, nhưng nếu như thẳng thắn mà nói thì trong lòng của cô lại cao hứng cực kỳ. Bảo Nhi à, không phải tớ không muốn bán những cuốn sách này mà là không ai đến mua. Tớ đã rất rất rất cố gắng rồi.

Buổi trưa đói bụng cô móc ra hai đồng mua hai chiếc bánh nhân thịt ăn.

Buổi chiều người đi dạo trong hiệu sách cũ không nhiều, Hùng Cách Cách dứt khoát ngồi trên một tờ báo nhật được, ôm một cuốn sách manga đã rất cũ xem say xưa ngon lành.

Hùng Cách Cách đang xem mê mẩn, thì thấy một bàn tay to xuất hiện trong không trung tựa như chuẩn bị giành sách của manga!

Thần kinh nhạy cảm của Hùng Cách Cách còn dư lại chẳng là bao, vậy mà vào lúc này đột nhiên thay đổi. Chỉ thấy cô vừa mở miệng thì răng nhỏ trắng nõn liền cắn xuống ngón tay đó.

Động tác giống như chứng động kinh đột nhiên phát tác của người thần kinh, người bình thường căn bản không chịu nổi, cũng không tránh thoát được.

Thời gian như dừng lại.

Hùng Cách Cách ngược mắt nhìn chủ nhân ngón tay bị mình cắn.

Đó là một người đàn ông rất mơ hồ.

Hùng Cách Cách vén mái ngố che trước mắt mình sang một bên thành khe hở, lúc này mới thấy rõ diện mạo chàng trai trước mặt.

Về ngoài của anh ta rất... khó có thể hình dung.

Nói như thế nào nhi, đầu anh ta rất cao, cả người nhìn cao gầy. Tóc anh ta bù xù, nhìn có vẻ như mới vừa rời giường. Ánh mắt rất đẹp, nhưng xung quanh mắt lại có quầng thâm rất đen. Mũi anh ta thẳng tắp, môi rất đẹp, nhưng sắc mặt yếu ớt...A, không đúng, là da rất trắng. Kiểu trắng đó có lẽ là vì lâu ngày không thấy ánh mặt trời.

Cầm anh ta rất nhọn làm anh ta càng giống như loài động vật ẩn hiện vào ban đêm. Không biết tại sao Hùng Cách Cách lại liên tưởng tới loài dơi hút máu.

Anh ta mặc một chiếc áo T – shirt màu xanh đậm rất rộng, bên dưới mặc phối một chiếc quần jean mài bó sát chân, đi đôi giày vans màu sắc sặc sỡ.

Anh ta cứ đứng trước mặt Hùng Cách Cách như vậy, cũng không nhúc nhích.

Thời gian trong nháy mắt bị chụp thành bức ảnh lưu niệm

Hùng Cách Cách cảm thấy, người đàn ông trước mắt này giống như một vị khách đi bộ đi du lịch, sau khi vượt qua núi cao trùng trùng, cùng phồn hoa và vắng vẻ, cuối cùng cập bến trước hiệu sách cũ, đem lại cho cô không gian tự sướng mới. Như thế rất tốt, há há...

Tô Hàng nghĩ, cô nàng trước mặt này giống con Mực Dương Khuyển của Đức rất lâu chưa được chải lông tắm rửa. Thế mà cô ả lại ngậm ngón tay của anh, đúng là ghê tởm mà!

Tô Hàng không thể nhịn được nữa, cuối cùng mở miệng trước giờ luôn lấy “nhàm hiểm” làm đặc sắc, thấp giọng quát: “Nhả ra! Cô có thể coi mình là chó, nhưng tôi không phải là mẩu xương”

Trái tim rộn rạo của Hùng Cách Cách khi gặp trai đẹp tức thì trở về vị trí cũ. Cô chậm rãi buông lỏng hàm răng, khóe môi nhếch lên biểu thị cảm giác áy náy sâu sắc, “Xin lỗi, xin lỗi...” Sau khi nói xin lỗi, sâu trong nội tâm cô bắt đầu xem thường bản thân. Vì sao phải nói xin lỗi? Mày nói đi, tại sao phải xin lỗi? ! Hắn ta đang sỉ nhục nhân cách của mày! Sĩ nhục khí chất của mày đó! Được rồi, có lúc bị trai đẹp sỉ nhục cũng là một loại hưởng thụ. Hùng Cách Cách, phẩm chất bỉ ổi của mày quả nhiên dùng mãi mãi!

Thay đổi cách nghĩ như vậy cũng tốt, Người đàn ông trước mắt chính là một tên thụ tuyệt thế vô song. Anh ta miệng lưỡi sắc bén, cực kỳ khó chịu, vì vậy Hùng Cách Cách chỉ công vơ tư nên lấy tấm lòng bao dung đối xử với anh ta... Woa... tốt quá.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách có chích cũng không đánh ra được rắm lại càng thêm chán ghét. Anh chàng lên án nói: “Ghê tởm chết đi được, nước miếng của cô chảy hết lên ngón tay của tôi rồi kìa.”

Hùng Cách Cách lập tức đưa đầu lưỡi mềm mại cuốn đi nước miếng trên ngón tay Tô Hàng.

Trong dạ dày Tô Hàng nhộn nhạo, hơi muốn nôn. Anh ta run run một lát rồi đứng dậy, móc một chiếc khăn tay từ trong túi quần ra, dùng sức chà chỗ bị Hùng Cách Cách liếm.

Hùng Cách Cách bĩu môi, thật muốn phun nước miếng lên bàn chân của tên đàn ông buồn nôn đó! Lẽ nào những trai đẹp phẩm hạnh tốt chỉ tồn tại trong manga thôi sao? Ông trời ơi, quả nhiên là một đại thụ! Bởi vì hắn không thể làm công được! Ha ha....

Sau khi Tô Hàng lau sạch sẽ ngón tay, cúi người xuống, rút cuốn sách manga cũ kỹ được nắm chặt trong tay Hùng Cách Cách, vừa liếc nhìn vừa nói với cô: “Quyển sách manga này tôi muốn, cô ra giá đi.”

Tim Hùng Cách Cách đập lỡ một nhịp, đầu nóng lên, lập tức mở miệng nói: “Tôi bỏ ra hai đồng rưỡi mua lại từ tay cô bé sát vách nhà tôi. Tôi cũng xem nhiều lần rồi. Như vậy đi, anh trả tôi hai đồng là được.” Cô nghĩ thầm, bán mở hàng là được, sau khi cô về cũng không đến nỗi bị Bảo Nhi mắng.

Tô Hàng đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách một cái, sau đó móc một trăm đồng mới tinh từ trong ví ra đưa cho cô.

Hùng Cách Cách nắm tờ một trăm đồng, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi không có tiền lẻ.”

Tô Hàng mặt không thay đổi nói: “Khỏi cần thôi.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, vội hỏi: “Thật sự không cần thôi hả?”

Tô Hàng không hề nhìn Hùng Cách Cách nữa, xoay người muốn rời đi.

Hùng Cách Cách thấy cuốn sách kia cách cô mỗi lúc một xa, cuối cùng không nhịn được chạy đuổi theo, một tay nắm lấy cuốn sách.

Tô Hàng cau mày, không nói hai lời, lại móc từ trong túi tờ một trăm đưa cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lắc đầu, siết chặt sách manga cũ kỹ không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mẹ kiếp! (hai)

Tô Hàng từ trước đến giờ không thích qua lại với con gái. Anh cảm thấy phụ nữ đều rất rắc rối. Không khó để nhận ra cô gái hôm nay anh gặp là đại

phiền toái trong phiền toái. Anh không nhịn được, lạnh giọng quát lên: “Buông tay!”

Hùng Cách Cách nhìn quyển sách manga cũ, nhớ lại tình hình lúc mình mua nó, không nhịn được nước mắt rơi như mưa. Vì lấy được quyển này sách manga, cô đã phải vừa dỗ vừa lừa, mang tất cả vốn liếng của bản thân mới mua được từ cô bé nhà sát vách với giá hai đồng rưỡi đó!

Người xem náo nhiệt xung quanh càng ngày càng nhiều, thậm chí đã có người hướng về phía Tô Hàng chỉ chỉ chỏ chỏ, nói anh ra giá không rẻ cho bản đơn lẻ ** trong đồng đồ của Hùng Cách Cách. Nhưng cô gái không muốn bán, chàng trai lại cứng rắn muốn tranh đoạt. Mọi người đều là người có văn hoá có cần thô lỗ vậy không! (**sách chỉ còn một bản vì bị thất lạc)

Tô Hàng nghe những lời đó, chân mày nhíu càng chặt hơn.

Trong lúc giằng co, con giận của Tô Hàng bắt đầu nguôi bớt. Anh ta hung dữ nói với Hùng Cách Cách, “Muốn khóc cứ sang một bên mà khóc! Nhanh ra giá đi! Quyển sách này tôi nhất định muốn!” Quyển manga này là bộ đầy đủ, là một trong những cuốn manga có tính tiêu biểu nhất định. Anh từng có một bộ đầy đủ, nhưng một cuốn trong đó lại bị cháu gái của anh ném vào trong bể bơi. Hôm nay đi qua con đường này, vốn anh chỉ muốn tùy tiện đi dạo một lát, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cuốn sách anh thiếu kia. Nó chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng chẳng hiểu sao anh lại là con người cuồng sưu tầm kiếm người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Do đó, bất kể thế nào cuốn manga cũ này anh nhất định phải mang về nhà.

Về phương diện cổ chấp với manga, Tô Hàng và Hùng Cách Cách đều liều mạng như nhau.

Hùng Cách Cách đầu tiên là nhìn tờ một trăm trong tay Tô Hàng, rồi lại cúi đầu nhìn sách manga bị cô siết chặt không thả, sau khi chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô đáng thương nói với Tô Hàng: “Anh để tôi ôm nó thêm chút nữa được không? Để tôi ôm một lát, sau đó sẽ bán cho anh.”

Tô Hàng không nghĩ Hùng Cách Cách có gan dám giờ trò, nên buông lỏng tay.

Hùng Cách Cách ôm sách manga, mặt áy náy hướng về phía sách manga nói: “Xin lỗi vì tao sắp phải bán mày đi rồi. Mày không thể trách tao được, tao cũng là bị cuộc sống ép buộc. Tao thật sự rất, rất, rất thích mày, mày....”

Tô Hàng cảm thấy cô gái trước mắt này rất buồn cười. Nhưng trong cái nực cười đó lại có tinh thần chấp nhất với manga, khiến người ta không thể không nhìn nhiều thêm

Tô Hàng vốn không muốn nói thêm gì, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nói: “Cô hiểu được manga à? Cô biết quyển manga này chỉ là một trong năm quyển không? Cô biết bộ manga này có ý nghĩa đại biểu và là bước đột phá trong kỹ xảo vận dụng không?”

Hùng Cách Cách quăn quắt, ngẩng ngốc nhìn Tô Hàng hỏi: “Anh đã xem bốn quyển còn lại à?”

Tô Hàng gật đầu, “Bốn bản còn lại tôi đều có.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, lập tức lui về phía sau một bước.

Tô Hàng cẩn thận hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Hùng Cách Cách ôm chặt sách manga, bắt đầu nói điều kiện, “Anh cho tôi xem bốn cuốn còn lại kia, thì tôi sẽ đem cuốn này cho anh.”

Tô Hàng lần nữa hiểu được Hùng Cách Cách thuộc loại đặc biệt rắc rối. Anh cau mày nói: “Tôi nói rồi, cô ra giá.”

Hùng Cách Cách kiên quyết lắc đầu nói: “Không, tôi không bán nữa. Anh cho tôi xem bốn quyển khác, quyển này tôi sẽ đưa anh. Nếu không....anh....anh anh anh....Anh làm gì đấy? Anh cách xa tôi một chút! Không phải tôi hù dọa anh đâu, tôi biết võ công thiệt đó!” Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng không nghe lời khuyên cáo, từng bước tiến gần lại phía cô, vì vậy quyết định quay đầu bỏ chạy thật nhanh.

Tô Hàng không ngờ cô nàng nhìn có vẻ bần thiêu dơ dáy đó lại dám ôm sách manga của anh bỏ trốn!

Đuổi theo! Nhất định phải đuổi theo cô ta!

Vì vậy, trong hiệu sách cũ náo nhiệt, trình diễn một màn khôi hài trai đẹp sa sút tinh thần điên cuồng đuổi theo cô nàng loli thôi.

Không thể không nói, Hùng Cách Cách suy cho cùng cũng xuất thân từ gia đình luyện võ, thể lực và tốc độ người thường không thể sánh kịp. Sau khi chạy một vòng quanh hiệu sách cũ, cô vòng lại chỗ cũ ôm lấy rương sách manga của cô, tiếp tục chạy như điên.

Lúc vừa bắt đầu Tô Hàng đuổi còn ra dáng, nhưng về sau anh ta cũng chỉ biết đứng một chỗ há miệng thờ đốc thôi.

Mỗi khi Tô Hàng dừng lại không đuổi nữa, Hùng Cách Cách sẽ dừng lại quay đầu cẩn thận đánh giá Tô Hàng, lớn tiếng dò hỏi: “Rốt cuộc anh có cho tôi xem bốn quyển kia không? Nếu anh không cho tôi coi thì tôi chạy về nhà thật đó!”

Uy hiếp hả? Dọa dọa hả! Cô gái đáng chết này lại dám uy hiếp mình ư? ! Tô Hàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không thỏa hiệp. Anh giờ hai tay lên, tỏ rõ thái độ.

Trong lòng Hùng Cách Cách kích động, vội chạy tới bên người Tô Hàng, vô cùng hưng phấn nói: “Đi thôi, chúng ta đến nhà anh xem manga!”

Mặc dù Tô Hàng thua Hùng Cách Cách về mặt rượt đuổi, nhưng anh ta vẫn không nhận được muốn dùng ngôn ngữ châm chọc Hùng Cách Cách đôi câu, “Cô cầm tinh con thỏ à? Có đôi chân vòng kiềng vậy mà lại chạy nhanh thế? Cô không sợ trên đất có hổ làm trọc chết cái người lùn tịt như cô à!”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua nhìn lại hai chân mình, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi không phải là chân vòng kiềng.”

Lời Tô Hàng nói chưa từng bị ai phản bác. Mặc dù ban nãy nói Hùng Cách Cách chân vòng kiềng hoàn toàn là vu oan, nhưng anh không có thói quen bị người khác phản bác. Vì vậy, anh cau mày nói: “Tôi nói cô là chân vòng kiềng thì cô chính là vậy!”

Anh tưởng rằng Hùng Cách Cách sẽ phẫn nộ, sẽ vì vấn đề mặt mũi của con gái mà cãi cọ ầm ĩ với anh một trận. Như vậy anh có thể thay vì giao chiến chính diện, mà giết cô không còn mảnh giáp!

Không ngờ Hùng Cách Cách lại cúi đầu nhìn đi nhìn lại hai chân mình, đáp lại một câu nhạt nhẽo, “Hình như cũng hơi vòng kiềng thật.”

Tô Hàng chửi rủa một tiếng, cảm thấy Hùng Cách Cách là cô gái không có nguyên tắc nhất anh ta từng gặp!

Ngồi lên xe jeep của Tô Hàng, Hùng Cách Cách hưng phấn lạ thường.

Khi lái xe đến cửa nhà Tô Hàng thì Hùng Cách Cách lại tròn tròn mắt.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, nhà Tô Hàng lại là nơi thường hay chiếu trong chương trình quảng cáo trên tivi. Hùng Cách Cách không nhớ chỗ này tên là gì, chỉ nhớ lời quảng cáo cực kỳ độc ác – một hộ một núi!

Một hộ một núi há?!

Hùng Cách Cách không phải là người hay tức giận, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi bực phát ra chút bất mãn.

Đứng ở cửa biệt thự của Tô Hàng, chân Hùng Cách Cách nhũn hết cả ra.

Tô Hàng bắt đầu làm tổn thương Hùng Cách Cách, “Thế nào? Không dám vào à?”

Hùng Cách Cách cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Làm bản sàn nhà có thể không bắt đền tôi không?”

Không biết vì sao Tô Hàng rất muốn cười. Nhưng anh không cười. Anh cũng không trả lời vấn đề của Hùng Cách Cách mà dẫn đầu vào nhà.

Hùng Cách Cách theo sát sau lưng Tô Hàng, đầu tiên là tiến vào phòng khách, sau đó chạy thẳng tới lầu hai.

Hùng Cách Cách len lén liếc bốn phía xung quanh, phát hiện ra không ít đồ tốt. Cô muốn sờ mó thứ này một tý, thứ kia một tẹo, nhưng chi tiếc là cô hãi, cô không dám, cô sợ mình là người bất cẩn lỡ làm hỏng đồ nhà người ta, đến lúc đó có lẽ cô thật sự phải đi bán thân để bồi thường cũng nên.

Hùng Cách Cách bước từng bước nhỏ, giống như một nàng dâu khéo léo theo đuôi Tô Hàng đi vào phòng của anh ta.

Gian phòng rất lớn, nhưng cũng không ngăn nắp. Trên bàn, trên sàn nhà, trên giường, khắp nơi đều bừa bộn cọ và giấy vẽ. Đây... Đây đích thực là một nhà máy manga mà!

Hùng Cách Cách tự giác kiễng chân lên, bước chân dè dặt chỉ sợ dẫm lên giấy vẽ trên sàn nhà. Khi cô nhìn thấy hai chữ “Mộc Cang” trên vị trí ký tên của bản gốc tranh vẽ, lập tức nhào tới nâng bản gốc lên cũng bái.

Hùng Cách Cách rất kích động, cả cơ thể bé nhỏ cũng run lẩy bẩy. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Hàng, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Những... Những thứ này... Đây là tác phẩm của anh phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mẹ kiếp! (ba)

Tô Hàng dựa vào trên bệ cửa sổ tùy ý gật đầu.

Tim Hùng Cách Cách nhảy tung tung. Cô cầm bản gốc tranh vẽ kích động nói: "Hóa ra....hóa ra anh chính là ‘Mộc Cang’, tôi rất sùng bái anh, thật sự rất sùng bái anh! Tôi là fan manga của anh đó! Tôi thất lung buộc bụng cả tháng cũng là vì mua sách manga của anh! Đợi tôi mua được, anh ký tên cho tôi nhé, được không? Phải ký thật lớn và đẹp vào!”

Đối mặt với sự nhiệt tình của Hùng Cách Cách, Tô Hàng rất bình tĩnh, bởi anh đã sớm quen rồi. Anh vuốt trán hỏi: "Bây giờ cô có thể đưa cuốn sách kia cho tôi rồi chứ?"

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Tô Hàng bực bội hỏi: "Cô không phải là của fan manga của tôi à? Cô không phải rất sùng bái tôi hả? Tại sao không chịu đưa sách cho tôi?"

Hùng Cách Cách nhỏ giọng đáp: "Việc tôi thích manga của anh không cùng một chuyện với chuyện hôm nay."

Tô Hàng xoay người cái xoạt, lật tìm bốn cuốn manga được cất giữ hoàn chỉnh trên giá sách, nhẹ nhàng đặt trên bàn.

Hùng Cách Cách đứng lên, dè dặt đi tới trước bàn, lật xem một tờ rồi tiếp một tờ. Thỉnh thoảng, cô sẽ đập hai cái xuống mặt bàn; thỉnh thoảng, cô sẽ phát ra tiếng cười quái dị kinh khủng; thỉnh thoảng, cô còn lau hai hàng nước mắt; thỉnh thoảng, cô lại cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nỉm gì đó.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách đã chìm đắm trong sách manga, bèn ngồi trên sàn nhà tựa vào bên giường, cầm bản vẽ lên tiện tay phác họa ra một số hình tượng nhân vật. Không ngờ lần phác họa tùy tiện này lại có hiệu quả tốt ngoài dự liệu.

Sắc trời dần dần tối, tầm mắt Hùng Cách Cách cuối cùng rơi trên chữ "end".

Khép lại sách manga, cô duỗi lưng đứng lên, lúc này mới chợt nhớ tới, mình không ở trong nhà Phạm Bảo Nhi, mà là.... trong nhà một người đàn ông khác.

Mà người đàn ông kia đang ôm bản vẽ, dùng bàn tay linh hoạt phác họa ra bức tranh lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục.

Hùng Cách Cách không quấy rầy Tô Hàng, mà ngồi lại trên ghế dựa, đầu tiên là gửi một tin nhắn cho Phạm Bảo Nhi, nói cho cậu ấy biết, cô sẽ về trễ một chút, sau đó len lén lật xem tác phẩm của Tô Hàng. Cô càng xem càng vui vẻ, càng xem càng hưng phấn.

Rạng sáng Tô Hàng hài lòng kết thúc công việc.

Anh bóp cái cổ cứng ngắc, vừa quay đầu phát hiện Hùng Cách Cách vẫn ngồi trên ghế của mình, nghiêm túc lật xem tác phẩm manga của anh. Gò má chuyên chú đó rất là....bì ời.

Mái ngó che đi hơn nửa gương mặt làm người ta không nhìn rõ được nét mặt của cô, nhưng trên cánh môi mềm mại đang hé mở lại dính nước miếng óng ánh trong suốt. Thời điểm nước miếng sắp nhỏ xuống, Hùng Cách Cách ý thức được hút lại. Cứ lặp lại như thế, bì ời cực kỳ.

Tô Hàng vốn định giải quyết con người rắc rối này một cách nhanh chóng, nhưng thấy Hùng Cách Cách xem mê mẩn thì không kìm được quan sát cô.

Với nhiều năm kinh nghiệm hội họa của anh mà nói, cô gái trước mặt này mặc dù xám xịt, nhưng dưới bộ đồ công sở màu xám đỏ nhất định đang bao lấy bộ ngực co giãn kiều ngạo. Tầm mắt chuyển xuống rơi vào trên vòng eo mảnh khảnh, hơi dừng lại một lát rồi tiếp tục hướng xuống phía dưới. Cô gái này mặc chiếc quần màu xám và đeo đôi giày cao gót cùng màu. Thật khó mà tưởng tượng nổi, cô gái đó lại đeo đôi giày cao gót chạy hết sức nhẹ nhàng trước mặt anh.

Trên chân cô nàng không đeo tất. Da chân trắng nõn mịn màng giống như đồ sứ thượng hạng. Rất tốt, rất có khuynh hướng cảm xúc.

Nếu như không phải kiểu tóc của cô ta quá tồi, có lẽ cô ta còn có chút đáng để nhìn.

Trước mắt, anh cần một người phụ tá mới.

Một phụ tá có thể giúp anh chỉnh sửa lại tác phẩm, quét dọn phòng ốc, sắp xếp lịch trình. Người phụ tá này vừa không cần xinh đẹp, vừa không thể bày ra vẻ mặt si ngốc với anh; vừa không thể quá mức khôn khéo lão luyện, lại không thể lấy tinh thần sa sút làm biếng; người trợ lý này phải biến thành người tàng hình lúc anh làm việc, nhưng khi anh cần thì phải lập tức có mặt. Anh nghĩ, cô gái này có thể đảm nhiệm được trọng trách đó.

Tô Hàng nhớ tới những người trợ lý trước kia của mình, người nào người nấy mặt mũi mờ mờ. Mặc dù anh không nhớ nổi diện mạo của họ, nhưng vẫn nhớ trước khi họ từ chức về mặt đều vô cùng uất ức.

Mình nói chuyện chanh chua ư? Mình không coi trợ lý là con người ư? Mình tính khí nóng nảy sao? Mình từng ngược đãi nhân viên hả? Có trời mới biết!

Có lẽ tìm cô nàng chấp mạch này hợp tác hoàn toàn không phải hành động sáng suốt. Nhưng niềm đam mê và cố chấp của cô ta đối với manga lại không giống người thường. Có lẽ cũng đáng để thử một lần.

Nghĩ đến đây, Tô Hàng mở miệng dò hỏi: "Này, sao cô còn chưa đi?"

Hùng Cách Cách không đáp lời.

Tô Hàng đề cao âm lượng, hỏi lại lần nữa: "Này, tôi hỏi cô đó, tại sao cô vẫn chưa đi hửm? !" "

Hùng Cách Cách đột nhiên quay đầu, trừng mắt với Tô Hàng.

Tô Hàng hít vào một hơi. Anh có thể khẳng định chắc chắn rằng, mình nhìn thấy sự oán hận vô cùng to lớn từ trong mái ngó của Hùng Cách Cách!

Thời gian tích tắc trôi qua trong yên lặng.

Hùng Cách Cách lấy lại tinh thần, hướng về phía Tô Hàng nhếch miệng cười, nụ cười đó lập tức hòa tan nỗi oán hận kinh khủng kia. Cô cuồng quít đứng lên, khẩn trương nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng không nhịn được gầm hét lên: "Trả lời đi!"

Hùng Cách Cách "a" một tiếng, lập tức đáp lại, "Tôi không biết đường."

Tô Hàng nằm soài trên giường, thích thú với việc tranh cãi này. Anh nói: "Không biết đường thì có thể thuê xe."

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn giày của mình, "Tôi không có.... không có nhiều tiền như vậy."

Tô Hàng quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách hỏi: "Không có tiền nên mới đi bán manga hả? Tinh thần bắt khuất của cô với manga đi đâu rồi? Đam mê nồng nhiệt với manga đâu? Cô như vậy mà muốn nói là fan manga của tôi ư?" Giọng Tô Hàng lần nữa trở nên chanh chua.

Hùng Cách Cách quyền luyến vuốt ve tác phẩm của Tô Hàng, bất chợt thay đổi đề tài, "Sau này tôi có thể tới chỗ anh xem sách manga được không?"

Tô Hàng giật mình, thầm nói: chẳng lẽ cô ta không hiểu sự châm chọc trong lời nói của mình?

Song dù thế nào đi nữa trái tim nhỏ bé của Tô Hàng cũng có chút vui mừng. Thần kinh thô vậy cũng rất tốt, ít nhất có thể không cần xem xét vấn đề phụ nữ da mặt mỏng. Nhưng anh vẫn không hiểu, con gái không phải rất sợ mất thể diện sao?

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng không lập tức phản đối, tức thì bắt đầu bổ sung thêm một điều kiện, "Tôi có thể giúp anh quét dọn phòng, tôi còn có thể giặt quần áo cho anh, tôi.... tôi...."

Tô Hàng ngồi dậy khỏi giường, gơ ba ngón tay lên nói: "Thứ nhất, tôi thích con gái sạch sẽ. Thứ hai, tôi thích con gái biết nghe lời. Thứ ba, cô phải ghi nhớ kỹ hai điều trên. Nếu như cô có thể tuân thủ ba việc đó, tôi sẽ cho cô một công việc, về phần tiền lương...."

Hùng Cách Cách hoan hô một tiếng, mắt long lanh nhìn Tô Hàng, nắm chặt tay nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định tắm giặt sạch bóng! Anh bảo tôi làm gì thì tôi làm cái đó!"

Tô Hàng cau mày, anh cảm thấy lời Hùng Cách Cách nói có ý khác. Nhưng lại cười rộ lên. Anh có thể bảo cô ta làm gì chứ? Anh với cô ta sẽ xảy ra quan hệ không đúng đắn ư? Làm ơn đi, anh rất có phẩm vị đó!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mẹ kiếp! (bốn)

Dưới ánh mắt lưu luyến của Hùng Cách Cách, lần đầu tiên Tô Hàng lái xe đưa một cô gái xám xịt về nhà.

Lúc sắp xuống xe, Hùng Cách Cách nắm chặt vào cửa xe, hết sức nhấn nhó nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng nhìn xuống kích động muốn đánh Hùng Cách Cách một trận, lạnh giọng hỏi: "Cô còn có chuyện gì sao?"

Hùng Cách Cách hơi ngượng ngùng đáp: "Anh vẫn chưa hỏi tên tôi. Anh cũng chưa nói cho tôi biết, ngày mai mấy giờ đi làm? Anh chưa nói mỗi tháng sẽ trả tôi bao nhiêu tiền lương? À... tôi còn muốn hỏi thêm, có năm loại bảo hiểm không?" (Bao gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động và bảo hiểm thai sản)

Tô Hàng... hồi hận. Anh đúng là bị quỷ nhập nên mới nói muốn cho cô ta một công việc! Phiền phức, con gái đúng là rắc rối mà!

Tô Hàng mở nắp một chai nước suối, sau khi uống một ngụm, anh mới lấy hết tinh thần trả lời, "Tất cả các vấn đề đợi ngày mai gặp rồi bàn tiếp!"

Hùng Cách Cách rói rầm nói: "Ngày mai gặp rồi bàn tiếp? Vậy mai mấy giờ chúng ta gặp nhau? Anh có thể viết địa chỉ nhà cho tôi được không? Tôi sợ tôi không tìm được. Ngộ nhờ xe buýt không chạy thẳng đến, tôi còn phải đổi xe. Nếu đổi xe cũng không tới thẳng, tôi đành phải chạy bộ hoặc là... bắt xe?"

Con giận của Tô Hàng bộc phát, không nhịn được hét âm lên: "Cô có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn sống ở nhà tôi sao?"

Sau khi giật mình, Hùng Cách Cách mặt mày mừng rỡ gật đầu nói: "Hay, hay quá, chủ ý này quá tuyệt! Nếu tôi ở lại nhà anh, vậy thì tất cả vấn đề sẽ được giải quyết!" Được ăn nhờ ở đậu, còn được phát tiền lương, những thứ này quả thực là cuộc sống Hùng Cách Cách thiết tha mơ ước. Mặc kệ thế nào, cô cũng phải bám lấy anh ta!

Tô Hàng sau khi lấy lại bình tĩnh, đánh mắt quan sát Hùng Cách Cách lần nữa: “Da cô là loại cao dán thuộc họ hàng nhà chó hả? Cô không sợ tôi là người xấu, nửa đêm trèo lên giường cô, cưỡng bức cô sao?”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn lướt qua mũi giày mình, lẩm bẩm nói: "Anh là người đầu tiên nói muốn cưỡng bức tôi đấy." Trong lòng Hùng Cách Cách rất kích động. Người đẹp thế mà lại nói muốn cưỡng bức cô ư? Há há... Cô quả nhiên bắt đầu gặp may rồi! Hùng Cách Cách tin sống chung với Tô Hàng tinh thần của cô nhất định sẽ cực kỳ thỏa mãn. Nghĩ đi nghĩ lại đều thấy thật hưng phấn!

Khóe mắt Tô Hàng co quắp.

Hùng Cách Cách ngượng ngùng đánh mắt nhìn Tô Hàng, sau đó lui về phía sau một bước nói: "Anh đợi tôi một lát." Sau đó xoay người, lấy tốc độ gió cuốn phi lên lầu, đóng gói tất cả sách manga tốt của cô làm Phạm Bảo Nhi cứ ngẩn tò te.

Phạm Bảo Nhi hỏi: "Hùng Cách Cách, cậu bị điên à?"

Hùng Cách Cách đeo sách manga lên, kích động nói: "Bảo Nhi, tớ tìm được phiếu com dài hạn rồi !"

Phạm Bảo Nhi nhảy lên phần khích hơn cả Hùng Cách Cách, "Thật hả? !"

Hùng Cách Cách dùng sức gạt đầu, sau đó phất phất tay phóng ra ngoài.

Phạm Bảo Nhi không yên lòng, đi theo phía sau xuống dưới.

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách đứng trước xe mình trên lưng đeo một ba lô to đùng, mò mịt chẳng hiểu gì.

Phạm Bảo Nhi lấy điện thoại di động ra, nói với Hùng Cách Cách: "Người này nhìn có vẻ không giống kẻ lừa gạt. Chỉ là kẻ lừa đảo không bao giờ nói mình là tên kíp bộm cả. Như vậy đi, cậu ngồi vào bên cạnh anh ta, tớ chụp hai tấm hình cho các cậu. Nếu như ngày nào đó thi thể của cậu bị tìm thấy ở nơi hoang vu, mình sẽ tố cáo anh ta lên tòa án!"

Hùng Cách Cách rất nghe lời Phạm Bảo Nhi, lập tức nhét ba lô vào phía sau xe Tô Hàng, sau đó bò đến bên cạnh anh, hướng về phía điện thoại của Phạm Bảo Nhi nhếch miệng cười.

Sau khi chụp xong, Phạm Bảo Nhi lật xem một lượt những bức ảnh kia, không nhận được gì đáng kể nên cảm khái nói: "Nhìn cậu 4~5 năm rồi, nhưng mỗi lần chụp hình cho cậu đều mang lại cho tớ cảm giác đặc biệt hải hùng khi xem phim kinh dị."

Hùng Cách Cách đóng cửa xe, ghé vào bên cửa sổ xe kêu: "Bảo Nhi, tớ sẽ nhớ cậu lắm!"

Phạm Bảo Nhi vẫy tay la to: "Tớ cũng sẽ nhớ cậu!"

Tô Hàng nói với Hùng Cách Cách: "Xe vẫn chưa chạy, cô có cơ hội đổi ý đấy."

Hùng Cách Cách lập tức ngồi thẳng người thắt dây an toàn.

Tô Hàng đạp chân ga, lái xe như vũ bão quay về biệt thự. Vừa quay người lại phát hiện Hùng Cách Cách đã ngủ rồi. Đây không tình, kêu mấy tiếng “hày” cũng chẳng có tác dụng gì.

Tô Hàng phát điên, thật sự muốn ném Hùng Cách Cách ở vùng hoang vu, để cô tự sinh tự diệt! Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, anh vẫn chưa đến mức làm ra chuyện phát rò thể. Mặc dù bản thân rất muốn.

Tô Hàng xuống xe mở cửa ghế sau tóm túi lớn của Hùng Cách Cách. Kéo kéo nhưng không di chuyển được. Anh bực mình, dứt khoát mở cái túi đó ra xem bên trong rốt cuộc đựng thứ gì.

Trong ba lô ngoài manga vẫn là manga, ngay cả mấy bộ quần áo tắm rửa của con gái cũng không có.

Tô Hàng sờ những cuốn manga, quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách đang say giấc nồng, không nhận được cười.

Cô nàng này thật đúng là fan cuồng của manga.

Tiện tay lật hai cuốn manga, mặt anh tức thì biến sắc.

Những... những thứ đó đều là đồ linh tinh gì vậy? Trừ một số sách manga có khuynh hướng giới tính bình thường, thì còn có một vài cuốn manga đề tài đồng tính!

Anh là một chàng trai có khuynh hướng giới tính bình thường, căn bản không tiếp thu nổi cái gọi là đồng tính này! Nếu như để anh miễn cưỡng tiếp nhận, anh nhất định muốn làm công! Mẹ kiếp! Mình đang nghĩ cái gì vậy? Suýt nữa thì bị đồng hóa!

Tô Hàng tức giận đóng cửa sau xe, mở cửa xe trước lôi tay Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách hừ hừ giống như con gấu con, nhưng không có ý tính lại.

Tô Hàng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cúi người xuống, cời dây an toàn rồi bế cô ra khỏi xe jeep.

Khi Tô Hàng ôm Hùng Cách Cách lên thang gác, cũng vừa đúng lúc anh trai đi xã giao bên ngoài về.

Đó là một người đàn ông anh khí bức người. Anh có một đôi mắt sáo bén, lạnh lùng, cơ trí và nội liễm. Ngũ quan của anh thâm thúy, tóc dày mà đen. Anh có cánh môi mỏng. Nghe nói người môi mỏng đều rất bạc tình.

Người đàn ông đó có nước da màu đồng cổ, tứ chi mạnh mẽ, vóc người hoàn mỹ.

Bên dưới bộ tây trang màu đen trắng thớm, bạn có thể cảm nhận được một loại sức mạnh chỉ thuộc về vương giả. Tôn quý, độc đoán, tay cầm quyền trượng, chỉ có thể nhìn lên súng bái, nhưng không thể điều khiển.

Người đàn ông này chính là —— Phó Bạc Yên!

Tổng giám đốc mới nhậm chức của “Phó thị”.

Tổng giám đốc của “Phó thị” là ông nội Phó Bạc Yên.

Phó Hằng cha của Phó Bạc Yên, là người phụ trách ngành kiến trúc trong sản nghiệp gia tộc. Mẹ của Phó Bạc Yên – Tô Hòa là huyết mạch duy nhất của dòng họ, nên đương nhiên phải tiếp tục kế thừa sản nghiệp khổng lồ của nhà họ Tô. Ban đầu ông Tô dự định tuyển một người con rể ở rể, nhưng con gái của mình đã tự định việc chung thân với Phó Hằng rồi.

May mắn thay, tính trùng của Phó Hằng và trứng của Tô Hòa đều rất hăng hái, đã xảy ra hai lần va chạm trong một đêm kích tình nào đó.

Tô Hòa sinh ra một cặp song sinh, khiến cho hai ông cụ nhà họ Tô và nhà họ Phó đều cười không khép nổi miệng.

Trải qua thương lượng, hai người con trai do Tô Hòa sinh ra, một đứa theo họ cha còn một đứa theo họ mẹ. Vì thế người anh trong thai song sinh này lấy tên là Phó Bạc Yên, em trai thì lấy tên là Tô Hàng.

Phó Bạc Yên đã bắt đầu tiếp nhận việc làm ăn trong gia tộc, còn Tô Hàng lại tự do tự tại phát triển sở thích của bản thân, cũng đã giành được thành tích đáng ngưỡng mộ.

Mặc dù Phó Bạc Yên và Tô Hàng là anh em sinh đôi, nhưng diện mạo, tính cách, khí chất, sở thích của cả hai lại khác xa nhau. Nếu hai người không phải là anh em ruột, họ sẽ không thể xảy ra việc xuất hiện cùng lúc. Huyết thống kì lạ này chính là huyền diệu vậy đó. Hai người hai phạm vi công việc hoàn toàn khác nhau, nhưng tình cảm lại tốt vô cùng.

Khi Phó Bạc Yên nhìn thấy Tô Hàng ôm một cô gái trong ngực, trong đôi mắt trước giờ không có chút sắc thái tình cảm nào lại hiện lên ý cười nhẹ nhàng. Anh trêu ghẹo nói: "Cuộc sống về đêm của chú rốt cuộc phong phú lên rồi."

Tô Hàng cười khỏ nói: "Anh hai, đây là trợ lý mới của em."

Phó Bạc Yên thờ ơ nói: "Trợ lý, cũng có thể ‘trợ tính’." (giúp đỡ trong phương diện tình dục)

"Khò...." Hùng Cách Cách phát ra tiếng ngáy sáng khoái trong lòng Tô Hàng.

Phó Bạc Yên khẽ cau mày.

Tô Hàng mắng: "Mẹ nó!" Anh vung tay quăng Hùng Cách Cách lên chiếc giường ở phòng khách, để cô tự sinh tự diệt.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cuộc đời đúng là bi thương! (một)

Bốn giờ sáng Hùng Cách Cách chợt mở mắt, bật dậy khỏi giường, đồng thời hét lớn "Hàaa...!", bày ra tư thế chuẩn bị đấu võ.

Sau khi làm xong tất cả, Hùng Cách Cách lại chậm rãi nhắm mắt. Người cô giống như vật thể rơi tự do, lấy tốc độ hết sức chậm chạp rơi xuống giường.

Nằm khoảng ba phút, suy nghĩ của cô từ từ bắt đầu thanh tỉnh, người cũng bò dậy lần nữa.

Từ khi Hùng Cách Cách được năm tuổi, bốn giờ sáng hôm nào ba Hùng cũng lôi cô từ trong chăn ra bắt đi luyện công sáng. Nhiều năm như vậy đồng

hồ sinh học của cô đã được hình thành, dù cho cô có đi ngủ muộn thế nào, đến bốn giờ sáng cô đều mở mắt bật dậy khỏi giường.

Về phần tại sao cô phải hét "Hàaa...!" lớn tiếng, đồng thời bày ra tư thế chuẩn bị đánh võ, là bởi cô lúc cô luyện công sáng sẽ lên giường, một khi bị ba Hùng phát hiện, cô sẽ theo bản năng làm bộ làm tịch.

Thói quen, quả nhiên đáng sợ.

Lúc mới sống chung với Phạm Bảo Nhi, cô cũng đột nhiên hét lớn như thế, làm cô ấy sợ tới mức suýt tè ra quần.

Trước mắt cô ở nhờ trong nhà người ta, nên phải cẩn trọng chớ dọa người khác mới được.

Ánh sáng bên trong phòng hơi tối, Hùng Cách Cách lần mò mở đèn, trong nháy mắt bị cảnh vật xung quanh giết chết trong tích tắc.

Ặc ặc, nhìn phòng khách mà cũng lớn thế này. Rèm cửa sô đẹp, thích quá, thích quá đi! Sàn nhà cũng rất đẹp, tuyệt vời thật! Ga giường rất mềm mại, thích quá, quả thực là trên cả tuyệt vời! Há há....

Hùng Cách Cách vui mừng tột độ lăn lộn trên giường mấy vòng. Không biết ông chủ còn muốn mượn người không nhỉ? Nếu còn cần cô sẽ giới thiệu Phạm Bảo Nhi tới đây làm việc. Đãi ngộ rất tốt.

Hùng Cách Cách lần qua lần lại đủ rồi, bèn đi vào phòng vệ sinh, rửa rầy sạch sẽ từ đầu đến chân. Ngày đầu tiên gặp mặt nhân viên, không thể để lại ấn tượng xấu cho ông chủ được.

Mái ngó hơi dài, nên cắt bớt thì hơn. Tìm tòi, không tìm được cây kéo, bỏ đi. Quần áo hơi dơ, nên tắm một cái đã. Nhưng mà tối qua cô vui quá, quên mất đem quần áo tắm rửa tới. À! Những cuốn sách manga của cô đâu? Hùng Cách Cách lấy tốc độ của báo lao ra khỏi phòng, muốn đi tìm ông chủ của cô hỏi cho rõ ràng. Những cuốn manga kia là mạng sống của cô đó!

Không ngờ cô vừa mới xông ra ngoài, liền va phải một người đàn ông.

Mặc dù Phó Bạc Yến biết Tô Hàng mang về một người trợ lý mới, cũng biết người trợ lý ngây khò khò đó sẽ ngủ lại trong phòng khách, nhưng anh vốn không để chuyện này trong lòng. Vì vậy, khi Hùng Cách Cách xông về phía mình, anh không hề đề phòng.

Phó Bạc Yến là một người đàn ông, là một cao thủ karate, là anh chàng tự phụ, cho nên anh căn bản cũng không ngờ rằng, mình....tự nhiên lại bị đánh bay!

Người anh bay về phía sau, rơi bịch xuống đất. Cú bay này dù khoảng cách không xa, nhưng là sự si nhục của Phó Bạc Yến!

Ly cà phê nóng hồi trên tay tức tốc bắn lên mặt anh, bắn vào chiếc áo sơ mi anh thích nhất.

Nóng, nóng quá!

Hùng Cách Cách thấy mình xúc động đã tạo thành tổn thương cho đối phương, vội vàng kéo tay Phó Bạc Yến, dùng sức kéo anh lên khỏi mặt đất, đồng thời cuống quýt xin lỗi, "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh, thật sự không nhìn thấy anh. Có đụng anh bị thương không?"

Nghe được lời nói của Hùng Cách Cách, Phó Bạc Yến cảm thấy mình bị vũ nhục!

Anh đẩy Hùng Cách Cách ra, đi tới phòng mình không thèm ngoái đầu lại.

Hùng Cách Cách đứng phía sau Phó Bạc Yến, nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo, vòng eo trần trụi sức mạnh và mông tròn cao vút, khó khăn nuốt nước miếng, điên cuồng hét lên ba chữ trong lòng --- để vương công!

Phó Bạc Yến sau khi trở lại phòng, nhanh chóng thay quần áo, rửa qua mặt rồi khỏi phòng đi làm.

So sánh với đời tư của Phó Bạc Yến, thái độ công việc của anh ta hết sức nghiêm cẩn.

Vừa mới tiếp nhận công ty điện ảnh và truyền hình dưới trướng “Phó thị”, có rất nhiều việc cần anh bắt tay vào làm. Cho nên, anh không muốn trì hoãn lãng phí nhiều thời gian trên giường. Đến công ty sớm đọc tài liệu cần thiết hơn.

Sau khi tới công ty, Phó Bạc Yến ngồi ở trong phòng làm việc của mình, lại nghĩ tới cô gái đụng ngã anh trên mặt đất.

Mái ngó dài che trước mắt, sợi tóc hơi ẩm được vòng cẩn thận sau ót, búi tròn vo theo kiểu chỉ có các cụ bà sáu bảy chục tuổi mới búi. Bộ đồ công sở màu xám, giày xám, cả người đều xám xịt. Tất cả những thứ này làm Phó Bạc Yến nhớ tới một người, một cô gái làm anh cực kỳ khó chịu, một cô gái bị anh sa thải.

Đúng vậy là cô à, cô nàng xám xịt bí ối đã trộm mấy cuộn giấy vệ sinh trong toilet nam!

Phó Bạc Yến cau mày. Mặc dù anh không biết Tô Hàng sao lại quen cô ta, nhưng cô nàng đó phải biến mất trước mặt anh! Mỗi lần gặp cô ta là anh lại rơi vào rắc rối.

Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Tô Hàng. Sau khi suy nghĩ lại, anh đặt điện thoại xuống. Giờ mới có 6h, Tô Hàng có thể vừa ngủ chưa lâu, anh không muốn quấy rầy Tô Hàng nghỉ ngơi. Anh nghĩ, bất luận là cô nàng xăm xít đó có quấy thế nào, cũng không dấy lên được bao nhiêu sóng gió. Tạm thời nhin cô ta thêm một buổi sáng, buổi chiều sẽ đuổi cô ta cuốn xéo!

Trong biệt thự, Hùng Cách Cách cuối cùng tìm được đồng manga cô vô cùng yêu quý trong xe jeep của Tô Hàng. Vác đồng đó vào trong phòng mình, nghiêm túc bày lên giá sách.

Sau khi bận rộn xong với những thứ này, cô mò tới phòng Tô Hàng, rồi đẩy cửa phòng của anh ta ra.

Chỉ liếc mắt một cái thôi đã làm Hùng Cách Cách bốc cháy.

Ngủ khóa thân! Vậy mà lại ngủ khóa thân!

Trên giường lớn màu xanh thẫm, cơ thể thon dài mà trắng nõn của Tô Hàng phơi bày trên đó. Chăn màu xanh thẫm được Tô Hàng vắt dưới người, che đi cảnh tượng giữa hai chân anh ta.

Tô Hàng khẽ nhủ mảy mấp máy môi, tựa như đang nằm mơ. Trong mộng, anh ta đang làm nũng với ai thế nhỉ?

Ọc ọc.... Máu sói của Hùng Cách Cách sôi trào!

Người đàn ông trước mắt này, là thần tượng cô sùng bái nhiều năm rồi!

Cơ thể, mặt mũi, khí chất của thần tượng, cô đều thích hết!

Động lòng không bằng hành động.

Vào một thời điểm nào đó Hùng Cách Cách hết sức kiên quyết .

Chỉ thấy cô vung mái ngố, móc điện thoại di động trong túi ra, nhanh chóng nhấn nút ghi hình. Từ xa tới gần, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải cẩn thận nghiêm túc quay lại hình ảnh ngủ khóa thân của Tô Hàng đâu ra đó.

Hoàn mỹ! Thật sự quá hoàn mỹ mà!

Nhất là quần thâm dưới mắt Tô Hàng, thoát nhìn giống như dấu vết lưu lại vì tối qua bị giày vò hung ác.

A ha ha, quá gian ác! Quá gian ác rồi!

Cô yy thần tượng của mình thế này đúng là... quá hưng phấn mà!

Nếu như trên chiếc giường này, còn có đế vương công ngủ khóa thân cùng vậy thì quá tuyệt vời.

Đế vương công và thụ kỳ quặc, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy JQ vô hạn rồi! (JQ: gian tình)

Hùng Cách Cách vốn định chụp cho Tô Hàng mấy bộ phận đặc tả, nhưng không ngờ Tô Hàng lại kéo chăn lên che kín mình. Hùng Cách Cách lưu kỹ video, chuẩn em về phòng mình, tay cầm điện thoại nuốt nước miếng, phát đi phát lại đoạn video.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cuộc đời đúng là bi thương! (hai)

Khoảng tám giờ sáng, đồng hồ sinh học của cô lại vang lên —— cô đói bụng.

Cô mò xuống lầu kiếm đồ ăn trong tủ lạnh.

Sau khi ăn xong, cô bắt đầu thăm dò ngôi biệt thự này.

Trong biệt thự không có ảnh chỉ có tranh; tất cả trong đó đều rất mới nhìn giống như vừa mới mua. Trong biệt thự dường như không có người khác, yên tĩnh một cách đáng sợ.

Hùng Cách Cách nhớ tới tên đế vương công, ngầm phỏng đoán mối quan hệ giữa anh ta và thần tượng. Càng nghĩ càng tà ác, càng nghĩ càng happy. Trong đầu Hùng Cách Cách tỏa sáng lấp lánh, nếu những hình tượng đó có một ngày được công diễn chắc sẽ hài hòa lắm đây. Ai nói cô đàn độn? Ai nói cô khô khan? Ai nói cô ngu si tứ chi phát triển chứ hả? Cô cũng là một người có óc suy nghĩ đó nhé! Chỉ là có một số chuyện không thể nói cho người

ngoài biết mà thôi.

Hùng Cách Cách đi dạo đến trưa, đồng hồ sinh học của cô vang lên tiếp, cô lại đói bụng.

Cô quay lại phòng bếp làm cho mình một bát com rang trứng. Bỏ không dùng trứng gà nhà mình nên cô tăng lên hẳn năm quả! Một bát com những năm quả trứng, đúng là thơm ngon!

Trước khi dùng bữa, Hùng Cách Cách đi vào toilet rửa tay. Sau khi trở lại, cô thấy Tô Hàng ngồi vào vị trí của mình.

Hùng Cách Cách cẩn thận cười nói với Tô Hàng, "Chào buổi trưa."

Tô Hàng không nhìn Hùng Cách Cách mà nhìn chăm chăm vào com rang trứng chuẩn bị động đũa. Anh nghĩ Hùng Cách Cách không chuẩn bị cho mình bữa sáng phong phú, nhưng có còn hơn không. Com rang trứng, thôi thì đành chấp nhận ăn tạm vậy.

Ngón trỏ Tô Hàng khẽ động, lúc chuẩn bị cầm đũa lên Hùng Cách Cách bung mắt com rang trước mặt anh, rồi ngồi xuống chỗ bên cạnh bát đầu chén ngon lành.

Lông mày Tô Hàng nhú thành bánh quy chèo. Hóa ra bữa com này không phải chuẩn bị cho mình. Stop! Anh không phải là kẻ thêm thường!

Thấy Hùng Cách Cách ăn ngon lành trong lòng anh càng khó chịu, vì vậy lạnh giọng mở miệng: "Tại sao cô không chuẩn bị bữa sáng cho tôi?"

Hùng Cách Cách lập tức dừng ăn, thành thật nói: "Thời gian bữa sáng đã qua rồi."

Tô Hàng chột nhứ mày, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, "Vậy com trưa đâu?"

Hùng Cách Cách đáp: "Anh đâu có nói tôi phải chuẩn bị bữa trưa cho anh."

Tô Hàng nheo mắt bắt đầu nã pháo vào Hùng Cách Cách, "Tôi không nói thì cô không làm hả? Sao cô có thể ngu xuẩn thế chứ? Cô ăn thức ăn gia súc mà lớn lên à!"

Hùng Cách Cách cúi đầu ngậm bồ hòn làm ngọt, đẩy bát com rang còn một nửa tới trước mặt Tô Hàng. Mọi người đều nói người càng có tài hoa thì tính cách càng thâm tệ. Vị chủ nhà trước mặt cô này rõ ràng tính cách đã thối tới một cấp bậc nhất định rồi.

Tô Hàng nổi trận lôi đình, "Bảo tôi ăn đồ thừa của cô hả? Cô nghĩ cái gì thế? Cô không có não à? Tại sao không trực tiếp hủy diệt nhân tính của mình luôn đi?"

Hùng Cách Cách lại vờ chén về chỗ mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Hàng, câu kinh hỏi: "Rốt cuộc là anh có muốn ăn hay không? Nếu anh không ăn thì tôi ăn. Nếu anh ăn tôi sẽ không ăn nữa." Nhẫn nại, nhẫn nại, công việc có được chẳng dễ dàng gì, phải biết quý trọng.

Tô Hàng "hừ" một tiếng, biểu đạt sự khinh thường và bất mãn của mình.

Hùng Cách Cách nghe hiểu ý Tô Hàng, vì vậy tiếp tục cúi đầu và com rang trứng.

Mặc dù người bị chửi, bị mắng, bị la là Hùng Cách Cách, nhưng Tô Hàng lại cảm thấy rất cáu, rất bức, rất căm! Anh rất muốn tiếp tục làm ác với Hùng Cách Cách, dùng lời chanh chua nhất để mắng cô ta, sỉ nhục cô ta! Chỉ là sau khi bụng anh truyền đến tiếng réo, anh lựa chọn ngưng chiến giải quyết vấn đề kể sinh nhai trước.

Tô Hàng còn nhớ trước đó nhà anh có nhận hai bảo mẫu, nhưng hình như bị anh mắng nên chạy mất.

Đại gia Tô Hàng nói như ra lệnh: "Cô đi nấu com cho tôi, tôi đói rồi."

Hùng Cách Cách dừng ăn, lại đẩy bát com của mình tới trước Tô Hàng, "Ừ, vậy anh ăn đi."

Tô Hàng nhứ mày căm ghét nói: "Tôi bảo cô đi làm com cho tôi, cô không nghe rõ hả! Đần độn thì thôi đi, lại còn không nghe hiểu lời tôi nữa!"

Hùng Cách Cách khó chịu, nhưng lại nhủ thầm trong lòng, đừng nổi cáu, đừng tức giận, đừng chấp nhặt với thần tượng. Thần tượng là sinh vật ngoài hành tinh, không hiểu ngôn ngữ địa cầu, không thể giao tiếp với loài người.

Hiệu quả của việc tự khuyên và an ủi bản thân rất tốt, Hùng Cách Cách mặt mày tươi cười, dùng giọng điệu vô cùng có lỗi nói: "Hiểu thì có hiểu, chỉ có điều trong nhà hết mất trứng rồi."

Tô Hàng thật sự muốn lật bàn! Nhưng anh nhịn!

Bụng rất đói, giờ mà gọi đồ ăn ngoài thì rõ là nước xa không cứu được lửa gần. Dằn lòng bụng bát com của Hùng Cách Cách lên, muốn nuốt vào bụng nhưng lại cảm thấy rất buồn nôn.

Tô Hàng đứng lên đi vào bếp lục lọi hết một lượt. Kết quả chẳng thu hoạch được gì.

Tô Hàng tức lắm nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Tô Hàng có bệnh đau bao tử, một khi cảm thấy đói bụng thì nhất định phải ăn cơm. Nếu không đợi lát nữa bệnh đó phát tác, chỉ có mình anh chịu thôi.

Anh quay lại trước bàn cơm, ngồi vào ghế đoạt lấy phần cơm ăn dở của Hùng Cách Cách, bọc bội và cơm vào miệng. Sau khi ăn hai miếng cảm thấy mùi vị không tệ nên tâm trạng cũng thoải mái ít nhiều. Chờ tới khi ăn hết tới đáy bát rồi anh vẫn thấy chưa thỏa mãn lắm. Một người đàn ông cao to ăn có nửa bát cơm rang sao mà đủ được chứ?

Khi anh buông bát đĩa xuống cũng là lúc Phó Bạc Yến gọi điện thoại tới. Ban đầu anh ta bàn chính sự với Tô Hàng, nói với Tô Hàng anh ta muốn đầu tư chế tác ra một bộ phim có hiệu quả anime và muốn Tô Hàng đến làm đạo diễn. Trước tiên Tô Hàng có thể ra sách manga, sau đó sẽ quay phim. Trong bộ phim này Phó Bạc Yến muốn cố gắng nâng đỡ hai người mới có tiềm lực.

Chuyện Phó Bạc Yến dặn dò dù thế nào Tô Hàng cũng phải làm. Nhưng anh có nguyên tắc của mình. Anh không cần biết trong chuyện này có bao nhiêu là mục đích buôn bán, hễ qua tay anh thì nhất định phải làm tốt nhất!

Nói xong chuyện chính Phó Bạc Yến như vô ý nói, "Người trợ lý mới của chú tay chân vụng về, cho nghỉ việc đi."

Tô Hàng nhìn lướt qua Hùng Cách Cách, đáp lại Phó Bạc Yến, "Xem tình hình thế nào đã."

Phó Bạc Yến biết tính tình Tô Hàng dở tệ, nói chuyện lại chanh chua, không có mấy cô gái chịu đựng được lời nói độc ác của nó nên cũng không tiếp tục chủ đề này nữa. Trong suy nghĩ của Phó Bạc Yến, cô gái xám xịt đó nhất định sẽ bị Tô Hàng mắng cho thương tích đầy mình, cuối cùng sẽ bụm mặt khóc nức nở bỏ đi. Nghĩ tới đây, khoe môi Phó Bạc Yến nhếch lên. Nếu như mình có thể tận mắt chứng kiến cô ả bỉ ổi đó khóc lóc nức nở, có lẽ sẽ càng vui hơn.

Không phải tên đàn ông nào cũng biểu hiện rộng lượng được như anh.

Hơn một giờ Tô Hàng dẫn theo trợ lý mới lái xe jeep đi tới "Phố thị".

Yêu cầu đối với công việc của Tô Hàng tuyệt đối là phải xuất sắc.

Hôm nay tới "Phố thị" gặp mặt Phó Bạc Yến nói chuyện xác định phương hướng và nội dung của tác phẩm mới, hai là mượn phòng chụp hình của "Phố thị".

Hai người Phó Bạc Yến và Tô Hàng, một người bị ông Phó tóm từ Mỹ về, người còn lại bị ông Tô gào từ Pháp về. Ba Phó vung tay rộng rãi, mua hẳn một ngôi biệt thự mới toanh cho hai đứa con trai ở cùng nhau.

Trên đường tới "Phố thị" Hùng Cách Cách hết sức yên lặng ngắm trộm gò má Tô Hàng.

Tô Hàng cảm giác được Hùng Cách Cách đang nhìn lên mình, nhưng không thể bắt được ánh mắt của cô, bởi mái ngó quá dài.

Tô Hàng cau mày nói: "Cô nuôi cái mái ngó đó dài làm gì? Nếu sợ gặp người khác thì đeo mặt nạ vào là xong. Còn nếu muốn dọa người, đừng ra ngoài làm việc nữa."

Hùng Cách Cách sờ mái ngó của mình, thầm nói: thật ra thì mái ngó của tôi có tác dụng làm kính râm, nhưng tôi không thể nói cho anh biết.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không lên tiếng, bèn cao giọng nói: "Sao mà cô cứ giống như cái hũ nút ** thế hả, đâm cô một dao mà cô không có phản ứng gì hết à?" (**ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán, làm người ta phát bực)

Hùng Cách Cách gật đầu, trả lời rất đúng trọng tâm: "Có."

Tô Hàng đập mạnh chân ga, hận không thể đập lên người Hùng Cách Cách!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cuộc đời đúng là bi thương! (ba)

Qua một lúc lâu, Tô Hàng lại bắt đầu không biết tự trọng. Anh ta nhìn Hùng Cách Cách nói bằng kiểu rất đều cẳng: "Nếu cô muốn làm trợ lý của tôi, hãy giới thiệu về bản thân một chút đi. Nói thử coi ngoài biết làm cơm rang trứng ra, cô còn có thể làm gì?"

Hùng Cách Cách ngẫm nghĩ một lát, bắt đầu tự giới thiệu về mình, "Tôi tên là Hùng Cách Cách, biết...."

"Ha ha....Ha ha ha ha...." Vừa nghe thấy tên của Hùng Cách Cách, Tô Hàng cười không dừng nổi. Con giận tiêu tán tức khắc, anh nói: "Hùng... Hùng

Cách Cách? Nhìn cô xám xịt lại còn giống hệt con gấu ngựa màu xám nữa. Cái tên này, quá.... ha ha ha....quá chuẩn xác!"

Hùng Cách Cách hơi đau lòng. Cô biết mình nhìn xám xịt nhưng cô còn có cách nào khác nữa sao? Trong túi không có tiền, trên mặt thì tự nhiên phải làm thành không có nhan sắc. Cô cũng từng mơ mộng làm công chúa, ảo tưởng bạch mã hoàng tử sẽ kinh ngạc về khuôn mặt đẹp của cô. Nhưng không ngờ, cô vừa bước vào xã hội chẳng những không hấp dẫn được bạch mã hoàng tử nào, mà ngược lại kéo đến không ít ông chú hỏi đầu muốn bao nuôi! Để tránh nững tai bay vạ gió kia, Hùng Cách Cách quyết định trốn sau mái ngói. Như vậy mới có thể càng nhìn người được "rõ" hơn.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không đáp lại, thấy rất đặc ý. Anh đã nói rồi, với tài ăn nói của anh chẳng ai có thể chiếm được ưu thế hết.

Một lát sau, Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách vẫn duy trì sự trầm mặc, trong lòng hơi khó chịu.

Khi xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm của "Phó thị" Tô Hàng nói với Hùng Cách Cách: "Sau này tiền lương của cô là năm ngàn. Cô biểu hiện tốt, tôi sẽ xem xét tăng lương cho."

Hùng Cách Cách lập tức tươi cười. Cô hưng phấn hỏi: "Vậy có năm loại bảo hiểm không?"

Tô Hàng tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách quát: "Có!"

Nụ cười Hùng Cách Cách trở nên sáng chói. Cô rất là vui vẻ theo sát phía sau Tô Hàng, thế phải làm một trợ lý ưu tú! Phải biết rằng công việc trước của cô, tiền lương mới có hơn ba ngàn một xú. Khấu trừ mấy khoản linh tinh mỗi tháng nhận tới tay có hai ngàn sáu à. Lần này chuyện việc biểu hiện của cô tất nhiên không thể ở mức tạm được. Phải cố gắng! Nhất định phải cố gắng!

Thời điểm theo Tô Hàng đi thang máy tới tầng phòng làm việc của tổng giám đốc, Hùng Cách Cách bắt đầu cảm thấy cô thư ký ngồi trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc hơi quen mắt. Cần thận nghĩ lại, cuối cùng cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra chỗ mà họ đến là "Phó thị"!

Hùng Cách Cách hoảng hốt lui về phía sau, nhỏ giọng nói với Tô Hàng: "Tôi....Tôi...."

Hùng Cách Cách vốn định nói "tôi muốn vào toilet", đáng tiếc, chưa đợi cô nói xong, cô thư ký xinh đẹp đáng người cao gầy đã đứng dậy, nở nụ cười hết sức mê người, nhỏ nhẹ nói với Tô Hàng: "Tô tiên sinh phải không ạ? Mời vào trong, tổng giám đốc đã căn dặn nếu anh đến tìm anh ấy, thì mời anh vào trong văn phòng chờ một lát. Tổng giám đốc đang họp, lát nữa sẽ tới gặp anh."

Không còn cách nào Hùng Cách Cách đành nhắm mắt đi theo sau Tô Hàng, chui vào trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách có ấn tượng với cô thư ký đó, cô thư ký cũng có ấn tượng lơ mơ về Hùng Cách Cách.

Cô thư ký đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách, hạ thấp giọng nói với cô: "Cô mau rời khỏi đây đi, bằng không tôi gọi bảo vệ đấy!"

Phải, thư ký làm tưởng rằng Hùng Cách Cách tới gây chuyện! Dù sao ngày đầu tiên Phó tổng nhậm chức đã sa thải Hùng Cách Cách, là ai mà chẳng nghi ngờ cô muốn tới gây sự.

Hùng Cách Cách cũng không muốn ở chỗ này, vì vậy rút cổ bàn chân bôi mỡ chuẩn bị chuẩn đi.

Tô Hàng nhận thấy sự khác thường của Hùng Cách Cách, lập tức hét lên, "Hùng Cách Cách!"

Chân Hùng Cách Cách mọc rễ, đặc biệt nhanh nhẹn hô lên, "Có!"

Tô Hàng cười. Anh cảm thấy cô nàng Hùng Cách Cách này mặc dù hơi phiền phức, nhưng có lúc cũng rất thú vị.

Thư ký là người biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, ngay tức thì tránh sang vị trí bên cạnh để tiện cho Hùng Cách Cách đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách hít sâu bước chân nặng nề đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi đóng cửa phòng, Tô Hàng bắt đầu thẩm vấn Hùng Cách Cách, "Cô từng tới đây?"

Hùng Cách Cách gật đầu, dưới ánh mắt xét hỏi của Tô Hàng, cô tường thuật lại câu chuyện bị thẩm mình bị sa thải.

Tô Hàng biết, anh hai của mình không phải người bắn tên không đích. Nhưng Hùng Cách Cách cũng cho anh cảm giác dường như cô không phải người biết nói láo. Vì vậy, khi anh nhìn thấy cửa phòng làm việc sau lưng Hùng Cách Cách bị Phó Bạc Yến đẩy ra, hứng thú hỏi: "Vậy cô nói thử xem, về cái tên Phó tổng vô có sa thải cô, cô nhìn nhận thế nào?"

Hùng Cách Cách biết, không thể nói xấu người khác trên địa bàn của người ta, nhưng có mấy lời không nói ra sẽ khó chịu. Cho nên cô nói rất hàm súc: "Tôi thấy tổng giám đốc Phó mới nhận chức của chúng tôi nhất định đang trong thời kỳ mẫn kinh, vậy nên tôi không trách anh ta."

Tô Hàng nhìn thấy vẻ mặt núi băng vạn năm của Phó Bạc Yến cuối cùng cũng có dấu hiệu biến thành núi lửa, bèn lặp lại lời của Hùng Cách Cách, "Thời kỳ mẫn kinh?"

Hùng Cách Cách hết sức nghiêm túc trả lời: "Đúng! Thời kỳ mẫn kinh! Đừng tưởng rằng đàn ông không có thời kỳ mẫn kinh. Ách....Có lẽ, Phó tổng là phụ nữ cũng không chừng. Thông thường đàn ông sẽ không dễ giận như vậy."

"Ha ha...." Phó Bạc Yến cười. Người quen Phó Bạc Yến đều biết, nụ cười trên mặt anh ta luôn là kiểu quý tộc có quy cách, chưa bao giờ phát ra âm thanh. Dù là người khác nói chuyện đặc biệt hai hước, anh ta cũng chỉ nhếch môi mang tính tượng trưng thôi. Hôm nay ấy vậy mà anh ta lại cười thành tiếng!

Tô Hàng cảm thấy, Hùng Cách Cách gặp xui xẻo rồi.

Hùng Cách Cách quay người lại, nhìn Phó Bạc Yến đột nhiên xuất hiện, đồng thời tim cô đập nhanh đến 180 lần, cô mơ hồ nhận ra... có chuyện lớn rồi!

Hùng Cách Cách nhảy một cái tới sau lưng Tô Hàng y như con thỏ, sau đó rù thấp đầu cô hết sức thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Phó Bạc Yến quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, nhìn tới nổi lông tơ trên người Hùng Cách Cách dựng hết cả lên. Hùng Cách Cách tưởng rằng Phó Bạc Yến sẽ găm thét với cô, sau đó đuổi cô cắt khỏi văn phòng, vậy mà Phó Bạc Yến chỉ lạnh nhạt xoay người, không nói câu nào với Hùng Cách Cách.

Trái tim Hùng Cách Cách vì sợ mà bắt đầu run rẩy.

Không khí rất huyền diệu.

Tô Hàng là người có hứng thú ở cấp thấp. Anh thấy Hùng Cách Cách sợ thành như vậy, nhờ giọng nói với cô: "Đừng sợ, có tôi đây."

Hùng Cách Cách gật đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Phó Bạc Yến. Trong lòng cô kêu rên: "Không biết ông chủ có quan hệ thế nào với tên đế vương công này nhỉ? Dù tại cô tối qua ngủ như chết, bằng không nhất định có thể rình coi được những tin tức bí ẩn vô cùng kinh hãi rồi! Haiz... Cũng không biết công việc này của cô có giữ được không nữa? Cuộc đời đúng là bi thương mà, tại sao mày lại gặp vò tao như thế?"

Trong lúc Hùng Cách Cách đang buồn bã, Tô Hàng và Phó Bạc Yến bắt đầu bàn việc.

Phó Bạc Yến đi theo con đường kinh doanh, còn Tô Hàng theo con đường nghệ thuật, quan điểm của hai người không thể đạt được nhận thức chung trong một phương diện nào đó. Chỉ mới nói được có mấy câu cả hai đã bắt đầu đối chọi gay gắt với nhau rồi.

Phó Bạc Yến biết, Tô Hàng cố ý dụ Hùng Cách Cách nói ra những lời đó. Cho nên, anh bực lắm!

Tô Hàng thì chưa bao giờ chứng kiến vẻ mặt anh hai phong phú như vậy, nên khó tránh khỏi nở hoa trong lòng. Anh đang nghĩ xem rốt cuộc phải làm sao thì mới khiến anh hai nổi trận lôi đình? Xem ra, chỉ có thể trông cậy vào Hùng Cách Cách rồi. Anh muốn cho Hùng Cách Cách thêm can đảm, anh muốn trở thành chỗ dựa vững chắc của Hùng Cách Cách, anh muốn nã pháo vỡ về mặt lạnh như tiền của anh hai!

Hùng Cách Cách thấy quan hệ giữa Tô Hàng và Phó Bạc Yến ác liệt, tựa như có thể đánh nhau ngay tức khắc, lập tức bỏ tâm tư vào trong bụng.

Cô nắm chặt nắm tay, âm thầm động viên Tô Hàng. Cô hi vọng thần tượng của cô có thể đập cho đế vương công một đấm thật mạnh! Sau đó đế vương công sẽ áp đảo thần tượng trên bàn, dùng sức... hôn hít!

Hùng Cách Cách thấy hai người đàn ông càng lúc càng sáp đến nhau gần hơn, không thể tiếp tục áp chế niềm mong đợi, cô dùng sức nắm chặt quả đấm, nhờ giọng nói lầm nhảm, "Đánh anh ta! Đánh anh ta đi!"

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

Tô Hàng quay đầu nhìn Hùng Cách Cách, thầm nói: không ngờ Hùng Cách Cách lại là một phần tử hiếu chiến, nhân vật hung ác.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, thầm nói: lá gan không nhỏ ha, lại dám xúi giục anh em bọn ta đánh nhau! Cô nàng xám xịt đó chưa bao giờ soi gương ư?!

Hùng Cách Cách nhận ra mình quá mức kích động, vì vậy lập tức rù thấp đầu, giả bộ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trong phòng làm việc yên tĩnh một cách quỷ dị.

Đột nhiên, điện thoại Hùng Cách Cách vang lên. Câu đầu tiên chính là âm thanh đặc biệt mất hồn kia, "Khách quan, đến đi ~"

Lúc Hùng Cách Cách làm việc, điện thoại di động trước giờ luôn ở chế độ rung. Kể từ sau khi cô thất nghiệp, chuông điện thoại của cô mới khôi phục lại bình thường.

Bài "tiểu thụ tuyệt thế" vang khắp phòng làm việc tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách kéo ví da ra luống cuống lục điện thoại. Cô càng hốt hoảng, càng không tìm được.

Giấy vệ sinh, báo, gương đầy đủ mọi thứ, nhưng lại không tìm thấy cái điện thoại chết tiệt!

Hùng Cách Cách dốc ngược lên trời mới tìm được cái điện thoại của cô ở giữa túi da. Cô thò tay sâu vào trong túi da đã sờn chỉ, nhanh chóng lấy điện thoại ra ấn nút tắt.

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách lật cuộn giấy vệ sinh trong túi ra cảm thấy “cúc hoa” của mình trở nên ngứa ngáy khó nhịn. Giống như bị vi khuẩn làm bẩn vậy.

Tô Hàng đứng lên nói với Phó Bạc Yến: "Nội dung và tư tưởng của cả bộ manga sẽ không thay đổi. Với lại em cũng không cải biên rồi giao bản quyền manga cho anh. Nếu anh không hài lòng vậy chúng ta không cần hợp tác nữa." Nói xong anh ta xoay người đi ra ngoài cửa.

Hùng Cách Cách hoan hô trong lòng, lập tức ưỡn lưng bám theo phía sau, động tác lưu loát dứt khoát bộ mặt tiểu nhân đặc chí.

Phó Bạc Yến nhìn chằm chằm bóng lưng Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu bình tĩnh một cách kinh khủng: "Được, cứ làm theo lời chú."

Tô Hàng dừng bước quay người lại nhìn về phía Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến nói tiếp: "Chỉ là anh có một cái yêu cầu. Bắt đầu từ ngày mai em phải tới đây làm cho tới khi công việc quay phim casting của chúng ta xong mới thôi."

Hùng Cách Cách kêu than trong lòng: "Đừng, đừng vậy mà...."

Tô Hàng kêu lên: "Anh, anh cũng biết em không ngủ tới trưa thì không dậy nổi!"

Một tiếng “anh” làm trái tim Hùng Cách Cách cứ gọi là tan nát.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, chậm rãi nhếch môi nói: "Em có thể để chiều đến cũng được. Nhưng trợ lý của em phải tới đây báo cáo thay em, báo cáo tiến trình sáng tác hàng ngày của em."

Một câu nói sassy khô luôn trái tim Hùng Cách Cách, bị gió thổi đi hóa thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cuộc đời đúng là bi thương! (bốn)

Trong phòng làm việc tổng giám đốc của Phó Bạc Yến có một phòng nghỉ. Cũng không ai biết lúc này ở trong đó có một người đang nằm, hai chân vắt chéo quang minh chính đại nghe lên cuộc trò chuyện trong phòng làm việc.

Khi Hùng Cách Cách rút vai theo đuôi Hùng Cách Cách biến mất trong thang máy, một người đàn ông thờ dài đẩy cửa phòng nghỉ ra, nghênh ngang đi tới trước bàn Phó Bạc Yến, cướp luôn ly cà phê anh ta đang cầm trên tay uống một hơi cạn sạch.

Nếu như đổi lại là người khác dám giành vật trong tay Phó Bạc Yến, anh ta nhất định sẽ cho người đó biết thế nào là hối hận, nhưng đó là Phó Khương, nên Phó Bạc Yến đành cam chịu. Ai bảo Phó Khương chủ của anh chứ!

Ông Phó tuổi già còn có thêm con, đúng y như câu nâng niu trong lòng bàn tay sợ lạnh, ngậm trong miệng sợ tan. Phó Khương là con cưng của ông Phó, ai cũng không được đụng đến!

Phó Khương ấy à cũng làm rạng rỡ cho ông Phó, từ nhỏ được người ta gọi là thần đồng thiên tài, là con của trời.

Phó Khương trước giờ chưa từng làm trắc nghiệm về chỉ số IQ bao giờ, nhưng ai quen biết anh ta cũng đều đoán chỉ số thông minh của anh ta ít nhất cũng là 180.

Phó Khương hồi nhỏ là một truyền kỳ

Có thể nói anh ta là người giỏi về suy đoán lòng người, anh ta có thể giải quyết từng vấn đề làm một nhà toán học đau đầu, anh ta cũng có thể đứng trên sân khấu diễn giảng tiến hành phân tích sắc bén tương lai của sinh viên.

Nếu như không phải ngày sinh của Phó Khương ghi rõ trên giấy khai sinh, rất khó làm người ta tin một thiếu niên khôi ngô, ăn nói đĩnh đạc có kiến thức uyên bác như vậy thật ra chỉ là một cậu bé 12 tuổi thôi.

Ông Phó mừng tới nỗi chỉ kém nước gặp ai cũng muốn khoe khoang con trai mình giỏi giang thế nào.

Thế nhưng không biết có phải ông trời ghen tỵ vì Phó Khương quá ưu tú hay không mà khi anh ta sắp bước sang tuổi 13. Thì đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Việc lần đó không phải sự cố, mà thật sự là ngoài ý muốn.

Phó Khương biến mất!

Anh ta mất tích suốt cả một tháng!

Khoảng thời gian đó trên dưới nhà họ Phó không ngừng tìm kiếm, nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Cuối cùng mọi người đổ dồn ánh mắt hoài nghi lên người Uy Điệp Nhi, con gái của trùm đầu mỏ.

Vậy mà huy động hết nhân lực và tài lực của nhà họ Phó lúc bấy giờ cũng không thể xâm nhập vào trong nhà ông trùm đầu mỏ để điều tra xem Phó Khương có bị nhốt ở đó không.

Uy Điệp Nhi là người ái mộ Phó Khương. Năm đó Uy Điệp Nhi chỉ hai mươi tuổi, cô đuổi theo dấu chân Phó Khương, đi xem từng buổi diễn giảng của anh ta, mua tất cả những gì anh ta thích, thậm chí còn phái người theo dõi nhất cử nhất động của Phó Khương 24h.

Mỗi lần Uy Điệp Nhi nhìn thấy Phó Khương giống như thấy báu vật hiếm có, hận không thể lấy làm của riêng mình.

Dưới tình huống như vậy mà Phó Khương lại đột nhiên mất tích.

Phó Khương xuất hiện lần nữa, đã là chuyện của một tháng sau.

Ông Phó phát hiện Phó Khương ở cửa.

Phó Khương lẳng lặng nằm trên tuyết, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo không có bất kỳ tức giận nào.

Trên người Phó Khương không có vết thương, nhưng anh ta vẫn sốt cao và trong trạng thái hôn mê.

Sau khi sốt một đêm, Phó Khương rốt cuộc cũng tỉnh lại. Thế nhưng anh ta lại sốt hổng não, luôn làm ra một số chuyện làm người ta không tưởng tượng nổi.

Phó Khương vẫn thông minh, nhưng lại giống như một người đã hoàn toàn thay đổi.

Anh ta bắt đầu đánh nhau với những đứa trẻ khác, anh ta nói chuyện với một chậu hoa, thậm chí trước mắt mọi người anh ta còn dùng giấy vệ sinh xỉ nước mũi kêu to tướng.

Cậu bé thiên tài nhà họ Phó chẳng thấy đâu, thay vào đó là một đứa bé tinh thần không bình thường xuất hiện.

Ông Phó vô cùng đau đớn nhưng chẳng còn cách nào khác.

Ông Phó mời bác sĩ tâm lý cho Phó Khương thử hỏi thăm Phó Khương trong thời gian mất tích một tháng anh ta bị nhốt ở đâu, làm những gì? Vậy mà người bác sĩ tâm lý kia chẳng những không hỏi được những chuyện Phó Khương đã trải qua trong một tháng nay, mà ngược lại bị Phó Khương hành hạ thiếu chút ngắt xù.

Chuyện này từ đó trở thành một bài toán khó không có lời giải.

Con trai thì trước sau gì vẫn là con trai mình, dù nó có ngốc đi nữa cũng là con mình!

Ông Phó vẫn yêu thương Phó Khương như trước kia, không để cho anh ta chịu bất kỳ áp lực nào nữa, nhưng cũng không gặp ai là lại khoe khoang về con trai mình nữa.

Thời gian là thứ diệu kỳ.

Theo thời gian Phó Khương trưởng thành không có ai đặt hy vọng vào anh, cũng chẳng có ai vây quanh anh, lại càng không có ai coi anh là người bình thường. Dĩ nhiên cũng không ai dám ức hiếp Phó Khương. Nên biết rằng, mặc dù tinh thần Phó Khương không bình thường, thỉnh thoảng sẽ động kinh, nhưng không phải anh là người đầu óc ngu si. Ngược lại nếp nhăn não của anh còn nhiều hơn cả người bình thường.

Hôm nay, Phó Khương đột ngột xuất hiện trong văn phòng Phó Bạc Yến làm cậu ta giật cả mình.

Phó Bạc Yến đánh mắt nhìn phòng nghỉ của mình, bắt đầu không hiểu nổi, chú mình sao lại ngủ trong phòng nghỉ của mình trong khi anh không hề hay biết chứ? Chẳng lẽ mất thư ký của anh đui mù rồi à?

Sau khi Phó Khương uống cà phê xong, nói với Phó Bạc Yến: "Giường của cháu tốt thật đấy, mai chú tới đây làm việc."

Ăn nói không đầu không đuôi nhưng Phó Bạc Yến lại hiểu. Ý của chú anh là, giường của anh rất tốt, ngủ cũng thoải mái, mai chú ấy tới đây ngủ tiếp. Đi làm hà, chỉ là một cách ngụy trang.

Phó Bạc Yến gật đầu đáp: "Được."

Phó Khương lại nói: "Được cái gì mà được? Chú nói muốn tới đây làm việc mà mày lại không sát hạch chú, mày hiểu chú biết làm gì, thích hợp với vị trí công tác nào à?"

Phó Bạc Yến thỏa hiệp nói: "Vậy chú nói đi, chú biết làm gì?"

Phó Khương đưa hai ngón tay ra, "Chú vô cùng tinh thông hai loại. Loại này không biết, loại kia cũng không biết luôn."

Phó Bạc Yến nhúc nhúc. Anh có trực giác dường như việc kinh khủng sắp xảy ra, những ngày tháng tốt đẹp của anh sau này sắp chấm dứt. Anh cố làm ra vẻ trấn định, lạnh lùng nói: "Ngày mai chú tới đây, muốn làm gì thì làm cái đó."

Phó Khương đứng lên, vừa đi về phía cửa vừa lắc đầu ngoa ngoắt nói: "Chú thật sự rất ghét đặc quyền." Sau khi kéo cửa phòng ra, Phó Khương móc khẩu súng bên hông ra, nhắm ngay vào cô thư ký nhanh chóng bóp cò.

Phó Bạc Yến còn chưa kịp nói "đừng" thì cô thư ký đã lao đảo ngã xuống bàn, hôn mê bất tỉnh.

Phó Khương cất súng, ung dung đi vào thang máy.

Phó Bạc Yến ngồi trên ghế một lát, chỉ cảm thấy trên người đang nhỏ từng giọt mồ hôi. Anh ta lắc đầu hít sâu hai cái rồi mới đứng lên khỏi ghế, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Cô thư ký không hôn mê lâu, day trán từ trên bàn bò dậy.

Khi cô nhìn thấy Phó Bạc Yến lập tức đứng lên, cố gắng mỉm cười. Vẻ mặt đó ngượng ngùng giống như bản thân ngu ngốc bị lãnh đạo bắt được.

Phó Bạc Yến cảm thấy cuộc sống ngày mai của mình nhất định sẽ rất đặc sắc.

Anh rất mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hùng Cách Cách từ trên trời rơi xuống (một)

Trên đường về nhà, Tô Hàng nhận được cuộc gọi từ một người bạn nên thả Hùng Cách Cách ở ven đường, "Cô đi thu dọn cho mình đi, nhưng đừng có làm giống như lợn ve chai đấy."

Hùng Cách Cách nhìn Tô Hàng không nhúc nhích.

Tô Hàng suy nghĩ một lát liền hiểu. Anh móc ba ngàn trong túi ra đưa cho Hùng Cách Cách, "Dự chi tiền lương của cô."

Hùng Cách Cách cầm ba ngàn trong tay, sau khi nghiến tức đếm hai lần mới nhẹ răng cười với Tô Hàng.

Tô Hàng giật mình đập chân ga, biến mất tầm trong nháy mắt.

Hùng Cách Cách cầm ba ngàn vui vẻ chạy đi tìm Phạm Bảo Nhi, trước tiên là lưu luyến trả 1280 đồng cho cô ấy, sau đó thoải mái xin Phạm Bảo Nhi đãi một bữa!

Sau khi ăn uống no say hai cô gái bắt đầu dặt tay nhau ra phố mua đồ.

Phạm Bảo Nhi nói: "Công ty mình sắp tổ chức một buổi dạ hội, mình phải mua một bộ lễ phục, không chừng có thể quyến rũ được một anh chàng có triển vọng."

Hùng Cách Cách gật đầu bày tỏ ủng hộ.

Hai cô gái đi dạo trong khu giảm giá mặt hàng cao cấp, vất vả mãi mới chọn trúng một chiếc áo đầm chiffon, vừa nhìn giá tiền thì sợ hết hồn.

Phạm Bảo Nhi bất chấp, dậm chân chia tay ra với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sau khi xoắn xuýt bèn móc ra toàn bộ gia sản của mình bỏ vào trong tay Phạm Bảo Nhi.

Phạm Bảo Nhi sau khi thanh toán xong thì trả hơn ba trăm tiền thừa cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách quay lại khu vực giảm giá, cuối cùng cũng tìm được một bộ âu phục màu xám có tiền vừa phải. Sau khi mặc thử mặc dù hơi rộng,

nhưng đầu gì cũng coi như là một bộ hàng hiệu.

Hùng Cách Cách tìm 86 đồng còn sót lại dứt khoát ra khỏi cửa hàng xông về phía vỉa hè, chọn lấy một đôi giày màu xám và hai chiếc quần lót màu trắng để tắm rửa cùng với một chiếc áo nịt ngực trắng trong đồng hàng rách nát lớn.

Phạm Bảo Nhi vỗ ngực bảo đảm nói: "Tháng sau khi phát lương tớ sẽ trả tiền cậu ngay lập tức! Đến lúc đó dù có đổ máu tớ cũng sẽ mua sách đắt nhất cho cậu!"

Sau khi hai người chia tay, Hùng Cách Cách giờ lên chiến lợi phẩm của mình đi bộ về phía biệt thự.

Cô đi từ lúc mặt trời chói chang tới khi trời ngả về tây, rồi lại từ mặt trời chiều ngả về tây đi tới tận sao sáng lấp lánh. Tới khi cô dư lại hơi thở cuối cùng, rốt cuộc cô cũng bò đến cửa nhà Tô Hằng.

Cửa lớn biệt thự khóa chặt, còn bên trong thì tối ngòm.

Hùng Cách Cách nhìn biệt thự đến gần ngùi, sau đó dậm hai chân, lắc hai cánh tay, dứt khoát quyết định trèo vào nhà.

Đúng lúc Hùng Cách Cách dựa vào kỹ thuật leo lên đỉnh cửa lớn thì nó đột nhiên bị mở ra!

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, túi hàng trong tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Đúng lúc này, một chiếc xe lái vào biệt thự.

Hùng Cách Cách thấy chiến lợi phẩm của mình sắp bị nghiền nát thành phế phẩm. vội vàng vẫy hai cánh tay chuẩn bị bảo chiếc xe đó dừng lại. Nhưng không ngờ cũng mình vào lúc này đã xảy ra sự cố. Gót giày Hùng Cách Cách đột nhiên gãy lìa, làm cô mất trọng tâm cảm người xuống dưới đất.

Vừa khéo chiếc xe kia cũng lái tới cửa chính.

Càng thần kỳ là chiếc xe đó là xe mui trần.

Rất dễ nhận thấy Phó Bạc Yến hoàn toàn không nhìn thấy Hùng Cách Cách leo lên cửa chính, cho nên mới dùng điều khiển từ xa mở cửa để lái xe vào biệt thự. Khi anh cảm thấy trên đỉnh đầu có thứ gì đó rơi về phía mình, thì theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Một quái vật đen kịt, u ám kinh khủng, diện mạo dữ tợn giương nanh múa vuốt, trực tiếp đổ xuống chỗ anh!

Muốn tránh cũng chẳng còn kịp.

Sau khi phát cái ‘rầm’, thế giới của Phó Bạc Yến xuất hiện trạng thái chân không ngán ngùi.

Ngay sau đó, Hùng Cách Cách luống cuống tay chân bò dậy khỏi người Phó Bạc Yến, "Xin lỗi, xin lỗi, thành thật xin lỗi anh..."

Phó Bạc Yến vẫn duy trì tư thế ngửa đầu, không quay đầu nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tò mò vì vậy tiến tới bên cạnh Phó Bạc Yến, cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Phó Bạc Yến dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh hỏi: "Cô nhìn cái gì đó?"

Hùng Cách Cách thành thật đáp "Tôi xem cái anh đang nhìn."

Phó Bạc Yến khó khăn hít sâu một hơi, trầm giọng tự thuật: "Cổ tôi bị cô đè nên xảy ra vấn đề, không thể cúi đầu được."

Hùng Cách Cách nhẹ nhàng “ồ” lên.

Phó Bạc Yến siết chặt ngón tay cắn răng nói: "Đi gọi xe cứu thương!"

Hùng Cách Cách suy nghĩ một lát, dè dặt hỏi: "Gọi xe cứu thương là phải xài tiền đấy?"

Trên đầu Phó Bạc Yến bắt đầu bốc khói xanh. Anh tự nói với mình, đừng giận, đừng giận, đừng làm mất phong độ đàn ông! Tức giận với một cô gái như vậy không đáng. Đứng phào tinh tảo, phải bình tĩnh, phải rộng rãi... rộng rãi cái con mẹ nó! Anh muốn bóp chết cô ta!

Phó Bạc Yến gằn từng chữ gằn nhẹ nói: "Đi! Gọi! Xe! Cứu! Thương!"

Hùng Cách Cách lập tức nhảy ra ngoài xe, luống cuống chạy ra khỏi cửa chính.

Đợi tới khi cô chạy được chừng 1000 m, cô mới nghĩ ra "gọi xe cứu thương" không cần tự mình chạy đến bệnh viện gọi, hầu như chỉ cần một cú điện thoại là xong. Vì vậy, Hùng Cách Cách vòng quay lại, đầu tiên bày tỏ sự áy náy sâu sắc với Phó Bạc Yến, sau đó móc ra điện thoại bấm 12. . .

Bởi vì vị trí của ngôi biệt thự này rất vắng, nên phải hơn năm mươi phút sau xe cứu thương mới đến nơi.

Nhân viên cứu hộ chuyển Phó Bạc Yến lên xe, lại tốn năm mươi phút nữa mới đến bệnh viện.

Sau khi làm một loạt kiểm tra, bác sĩ đưa ra một đề nghị hết sức quyền uy, "Phải phẫu thuật nắn lại xương."

Lúc này đã là 3h30' sáng. Bác sĩ phụ trách phẫu thuật nắn lại xương đang nghỉ ngơi. Nên Phó Bạc Yến phải đợi.

Phó Bạc Yến ngược nhìn trần nhà bệnh viện, lấy điện thoại di động ra, vất vả gọi đi một cú điện thoại.

Chỉ trong chốc lát, lập tức có mấy bác sĩ xông tới, cũng công bố lập tức tiến hành phẫu thuật, viện trưởng và bác sĩ phụ trách phẫu thuật đang khẩn cấp tới.

Phó Bạc Yến cau mày, tản ra thông tin người lạ chớ tới gần.

Đám bác sĩ lui đi trong nháy mắt.

Hùng Cách Cách cẩn thận từng li từng tí đến gần Phó Bạc Yến hỏi: "Thật sự phải phẫu thuật à?"

Phó Bạc Yến nhắm mắt lại, không muốn để ý tới Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhỏ giọng nói: "Phẫu thuật đau lắm đó."

Phó Bạc Yến tức thì mở mắt, muốn quay đầu trừng Hùng Cách Cách, lại vận cái cổ bị đau, đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Hùng Cách Cách đưa hay tay ra, đặt trên cổ Phó Bạc Yến nói: "Thật ra thì rút như vậy là được rồi." Vừa dứt lời, tay cô đột nhiên dùng sức rút!

"A!" tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng phát ra từ cổ họng Phó Bạc Yến.

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, lập tức nhảy ra phía sau.

Phó Bạc Yến xoay người, mặt đỏ rực sắp nứt ra trừng Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhanh chân bỏ chạy.

Phó Bạc Yến nhấc chân đuổi theo.

Hùng Cách Cách kêu: "Đừng đuổi theo tôi! Đừng đuổi theo tôi!"

Phó Bạc Yến giận dữ hét lên: "Cô đứng lại cho tôi! Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hùng Cách Cách từ trên trời rơi xuống (hai)

Khi hai người chạy ra khỏi phòng cứu cấp rồi lại đuổi nhau quanh bồn hoa bệnh viện khoảng mười phút, viện trưởng bệnh viện và bác sĩ phụ trách phẫu thuật xuất hiện. Bọn họ ngăn Phó Bạc Yến lại, hết sức kinh ngạc nhìn chăm chú vào cổ của anh ta. Lúc này, Phó Bạc Yến mới nhận ra mình đã làm một chuyện không có đầu óc cỡ nào! Anh nên nhảy lên bồn hoa bắt cô nàng xám xịt đó như điều hâu tóm gà con! Sau đó... thách thức thước đo hành vi nào giờ không đánh phụ nữ của mình.

A, không đúng không đúng, dây thần kinh của anh nhất định đã bị Hùng Cách Cách làm cho rối loạn rồi. Vấn đề anh cần suy nghĩ lúc này phải là....Cổ của mình rốt cuộc có còn cần phẫu thuật hay không?

Viện trưởng không tin nổi hỏi: "Phó tiên sinh cổ của ngài khỏi rồi à?"

Phó Bạc Yến khề cau mày, sau đó sờ tay lên cổ mình rồi xoay hai vòng, lúc này mới cực kỳ khẳng định đáp: "Khỏi rồi."

Bác sĩ phụ trách phẫu thuật kinh ngạc nói: "Tôi mới vừa xem phim chụp của cậu, trật xương nghiêm trọng thế đúng là cần phải làm phẫu thuật mới có thể nắn được."

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách ngồi trên bồn hoa thờ hờn hển. Anh quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ nói cô nàng xám xịt đó là cao thủ thâm tàng bất lộ? Hay là nói mình cũng có lúc nhìn sai người?"

Bác sĩ theo ánh mắt Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, dùng giọng hết sức kinh ngạc hỏi: "Là cô ấy chữa khỏi cho cậu hả?"

Ánh mắt Phó Bạc Yến thâm thúy, gật đầu. Anh phải đánh giá lại cô gái này rồi.

Bác sĩ phụ trách cực kỳ kích động đi tới trước mặt Hùng Cách Cách hỏi: "Xin hỏi, cô làm sao mà trị khỏi cho Phó tiên sinh thế?"

Hùng Cách Cách khó khăn nuốt nước miếng đáp: "Rút... rút... rút như rút xương thôi..."

Cả đám bác sĩ đều tròn tròn mắt.

Bác sĩ phụ trách phẫu thuật chưa từ bỏ ý định: "Cứ như vậy mà rút hả?"

Hùng Cách Cách trả lời: "Như cây củ cái dưới đất đó, ông không nhổ liệu nó có ra được không?"

Mọi người đều trầm mặc.

Mồ hôi lạnh của Phó Bạc Yến chảy ròng ròng.

Cô ta coi cổ anh là củ cái.

Câu chuyện nhờ mậ giúp cho lớn lên mọi người đều từng nghe. Nhưng nhờ ác quá, mậ cũng chết luôn.

Phó Bạc Yến cảm thấy cổ mình chợt lạnh. Đường như lúc Hùng Cách Cách đề xuống rút, là anh bước qua khỏi quỹ môn quan. Giờ phút này anh vẫn còn sống, quả là may mắn.

Theo đề nghị của viện trưởng, Phó Bạc Yến tiến hành kiểm tra lại toàn diện.

Sự thật chứng minh, cú rút của Hùng Cách Cách có hiệu quả rõ rệt .

Trên đường trở về về mặt Phó Bạc Yến vẫn âm trầm, không nói năng gì.

Khi xe taxi dừng trước cửa biệt thự, Phó Bạc Yến đi xuống xe trước tiên, lần đầu tiên không có không mở cửa xe cho con gái, lần đầu tiên vớt con gái lại phía sau, cũng là lần đầu tiên nói với một cô gái: "Đừng đi theo tôi nữa!"

Hùng Cách Cách biết trong lòng Phó Bạc Yến khó chịu, cho nên khéo léo đi lui về phía sau một bước, "Ừ, vậy anh đi trước đi."

Phó Bạc Yến nhíu mày, nhưng không quay đầu lại mà đi tiếp.

Hùng Cách Cách nhắc chân theo sát phía sau.

Phó Bạc Yến dừng bước lại, khoảnh khắc quay người lại, anh ta dùng ánh mắt căm tức làm người ta sợ hãi nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nuốt nước miếng nói: "Đường anh anh đi, đường tôi tôi đi vẫn không được sao?"

Gân xanh trên trán Phó Bạc Yến nổi lên. Anh ta cắn răng gầm lên: "Ý của tôi cô không hiểu à? Tôi bảo cô rút khỏi đây!"

Hùng Cách Cách mấp máy môi, nắm chặt quả đấm cố chấp nói: "Anh không phải ông chủ của tôi."

Phó Bạc Yến hít sâu một hơi, cảm thấy ban nãy mình hơi nặng lời. Vì vậy anh cố gắng dùng giọng điệu không có chút tình cảm nào: "Tôi là anh trai ruột của Tô Hàng, tôi có quyền yêu cầu cô rời khỏi nhà của tôi."

Hùng Cách Cách hít mũi trần thuật: "Tôi vừa mới cứu anh."

Không nhắc tới việc này thì thôi, vừa nhắc tới là Phó Bạc Yến lại cảm thấy cổ đau nhức, tim co rút đau đớn, tứ chi run rẩy! Anh đi tới trước mặt Hùng Cách Cách chỉ vào cổ của mình, dùng âm thanh xen lẫn với mưa đá gầm nhẹ: "Cái này là bị ai đập hư hả?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu biện hộ cho mình: "Tôi không cố ý."

Phó Bạc Yến từng bước từng bước ép sát, khí lạnh bức người, "Không cố ý? Nửa đêm nửa hôm cô trèo cửa ngõ xuống làm bị thương cổ tôi, cô cũng không cho rằng mình có lỗi, có phải không?"

Hùng Cách Cách lập tức lặc đầu, "Không phải vậy, không phải vậy, tôi có lỗi, tôi thật sự có lỗi!"

Phó Bạc Yến lạnh giọng hỏi: "Lỗi ở chỗ nào? !"

Hùng Cách Cách bắt đầu kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc, "Tôi không nên trèo cửa; tôi nên nắm chặt túi hàng, không nên để nó rơi xuống đất; lúc tôi té xuống, nên để túi trên lưng rơi xuống..."

Phó Bạc Yến nội thương!

Rốt cuộc đây là chuyện gì thế hả?

Coi như túi trên lưng cô rơi xuống thì cũng nện vào anh mà!

Hùng Cách Cách trộm liếc về Phó Bạc Yến, thấy sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, vội cố gắng hóa giải không khí căng thẳng giữa hai người. Cô nói: "Anh xem, tôi cũng đã bù đắp sai lầm của mình bằng cách nhờ lại cổ cho anh."

"Nhờ lại?" Phó Bạc Yến lập tức nổi trận lôi đình.

Hùng Cách Cách rụt cổ lại, "Ừ, phải... Là nhờ lại."

Phó Bạc Yến há mồm gầm lên: "Cô coi tôi là củ cải à? Nếu như vừa nãy cô lỡ tay rút hông, tôi không phải thật sự biến thành củ cải bị trồng trong đất rồi sao?"

Hùng Cách Cách ngẩng đầu giải thích: "Làm sao lại như vậy? Thủ pháp của tôi là phương pháp nắn xương chính cốt của nhà họ Hùng, không hề hàm hồ chút nào. Tổ tiên nhà họ Hùng chúng tôi là quan nhà võ nổi tiếng gần xa đấy!"

Phó Bạc Yến không tin lời Hùng Cách Cách nói, bực mình phất tay nói: "Đi đi! Tôi không rảnh nghe cô nói hươu nói vượn." Nói xong tiếp tục đi vào biệt thự.

Hùng Cách Cách gấp rút đuổi theo, vội vàng giải thích: "Tôi có thể chứng minh mà! Không tin anh thử xem!" Tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách vung về phía cằm Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến vốn không ngờ Hùng Cách Cách sẽ ra tay với mình. Mà anh càng không ngờ tốc độ của Hùng Cách Cách lại nhanh đến thế.

Phó Bạc Yến hơi ngửa về phía sau theo bản năng, nhưng không né quả đấm của Hùng Cách Cách.

Rắc một tiếng, Phó Bạc Yến tiếp tục nhìn lên trời.

Hùng Cách Cách đắc ý nói: "Anh xem, bộ dạng của anh bây giờ giống như trật khớp cằm, nếu không điều dưỡng tốt sẽ thường xuyên bị trật lại. Nhưng anh đừng căng thẳng, chỉ cần một cú rút của tôi là anh sẽ khôi thôi." Hai tay để lại cổ của Phó Bạc Yến dùng sức rút lên trên.

Rắc một tiếng, cổ của Phó Bạc Yến trở về vị trí cũ rồi.

Phó Bạc Yến chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách xuyên qua mái ngói dài, chờ đợi phán quyết của Phó Bạc Yến.

Thời gian giống như trôi qua một thế kỷ, cuối cùng Phó Bạc Yến mở miệng nói: "Sau này không cho phép cô đụng đến cổ của tôi nữa."

Hùng Cách Cách bảo đảm nói: "Nhất định nhất định..."

Phó Bạc Yến ưỡn ngực nện bước đi vào biệt thự. Anh rất bị thương.

Hùng Cách Cách đi theo sau Phó Bạc Yến, xoa mồ hôi lạnh trên đầu, thầm nói: đây đúng là một đêm chất chứa chuyện xấu bất ngờ. Cũng may có sợ hãi nhưng không nguy hiểm.

Khi Phó Bạc Yến đi lên thang gác chợt dừng chân hỏi: "Cô biết cách nắn xương sao không sớm giúp tôi?"

Hùng Cách Cách "à" một tiếng, lúc này mới trả lời, "Là anh bảo tôi gọi xe cứu thương mà."

Phó Bạc Yến nắm chặt tay, đi từng bước về phòng mình.

Anh cần yên tĩnh một lát.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ai mà động kinh mất hồn thế chứ? (một)

Bốn giờ sáng, Hùng Cách Cách rời giường đứng giờ, thay quần áo và giày mình mới mua, tâm trạng hưng phấn đi ra khỏi phòng.

Phó Bạc Yến trải qua một đêm khá là lo âu căn bản không ngủ được. Cho nên, khi nghe thấy tiếng bước chân của Hùng Cách Cách, trong lòng anh tức thì trào lên ý chí chiến đấu! Vì vậy anh cũng bò dậy khỏi giường.

Đi tới cửa cầu thang anh thấy Hùng Cách Cách đang chuẩn bị ra cửa.

Phó Bạc Yến tưởng rằng Hùng Cách Cách đi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho mình. Cho nên anh ta yên lặng ngồi trên sofa chờ.

Khi kim đồng hồ chỉ 5h Phó Bạc Yến hơi nhú mồm. Kim đồng hồ chạy quá 6h, Phó Bạc Yến đứng lên khỏi ghế salon. Lúc kim giờ chạy qua 7h, Phó Bạc Yến bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Kim đồng hồ chỉ 8h, Phó Bạc Yến bực bội túm lấy áo khoác ra ngoài. Khi xe Phó Bạc Yến sắp lái vào chỗ đậu xe ngầm anh nhìn thấy cô nàng xăm xít đứng ở ven đường gặm bánh cuộn hút sữa đậu nành ngon lành!

Phó Bạc Yến tức điên lên. Nhưng anh lại nghĩ, tức giận với một cô nàng không thân chẳng quen hoàn toàn không cần thiết. Lòng khoan dung của anh dường như đã bị oanh tạc không còn mảnh giáp kể từ sau khi gặp phải cô nàng xăm xít đó.

Phó Bạc Yến quay đầu đi, không hề nhìn Hùng Cách Cách nữa.

Anh lái xe vào bãi đậu rồi trực tiếp đi lên phòng làm việc của mình.

Hơn chín giờ, cứ cách năm phút Phó Bạc Yến lại quét đồng hồ đeo tay một lần. Được, được lắm, ngày đầu tiên đi làm mà cô ta lại không đến báo cáo! Cuối cùng anh có lý do để sa thải cô ả rồi. Không, sa thải cô ta vốn không cần mượn cớ. Anh không thể đuổi cổ cô ta, anh phải giữ cô ta lại để mà hành hạ! Ha ha... Trông cái dáng vẻ nghèo kiết hủ lậu của cô ta nếu như bị trừ lương chỉ vì đi muộn không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?

9h30 Phó Bạc Yến tìm quản lý Khúc của bộ phận nhân sự, bảo anh ta mang tất cả tài liệu về nhân viên bị sa thải trong vòng một tuần qua lên cho mình. Thế là có một bảng dữ liệu nhân viên duy nhất được đưa tới tay Phó Bạc Yến.

Ngón trỏ Phó Bạc Yến gõ lên phần gạch dưới tên, "Hùng Cách Cách...."

10h30 Phó Bạc Yến ngồi không nổi nữa.

Anh ta đứng lên đẩy cửa văn phòng ra, chuẩn bị đi ra ngoài thị sát một vòng. Không ngờ lại nhìn thấy Hùng Cách Cách đứng ở cửa bên kia chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với cô thư ký của mình.

Phản ứng đầu tiên khi Hùng Cách Cách nhìn thấy Phó Bạc Yến là nặn ra một nụ cười nịnh nọt.

Phó Bạc Yến làm như không nhìn thấy Hùng Cách Cách, quẹo một vòng trở về phòng làm việc của mình.

Một lát sau, anh bảo thư ký gọi Hùng Cách Cách vào.

Trong phòng làm việc, Phó Bạc Yến không nói lời nào, Hùng Cách Cách đương nhiên cũng không dám mở miệng nói trước. Và lại Hùng Cách Cách thật sự không biết nói gì với Phó Bạc Yến.

Thời gian tích tắc trôi qua trong yên lặng, sắp đến 11h30 rồi.

Hùng Cách Cách thấy Phó Bạc Yến vẫn không có ý lên tiếng, bèn nhỏ giọng đề nghị: "Đến giờ nghỉ trưa rồi."

Phó Bạc Yến ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách bị ánh mắt của Phó Bạc Yến dọa sợ, lập tức im bặt.

Khoảng mười phút sau, đồng hồ sinh học Hùng Cách Cách càng kêu càng vang. Cô liếc trộm Phó Bạc Yến mấy lần, cuối cùng lấy dũng khí nói: "Nên ăn cơm thôi."

Phó Bạc Yến ngẩng đầu khỏi văn kiện lần nữa, nhìn về phía Hùng Cách Cách. Nếu Hùng Cách Cách không nhắc thì đúng là anh chẳng cảm thấy gì, nhưng nhờ có sự nhắc nhở của cô ta nên anh cũng thấy bụng đang sôi lên ồ ồ. Từ sáng đến giờ anh còn chưa uống cả một giọt nước nữa.

Phó Bạc Yến khép văn kiện lại hỏi: "Buổi sáng sao không làm cơm?"

Hùng Cách Cách liếc Phó Bạc Yến một cái, sau đó cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình đáp: "Thần tượng thuê tôi làm công việc trợ lý của anh ấy, không hề nói tôi phải kiêm cả chức đầu bếp."

Phó Bạc Yến nhú mồm hỏi: "Thần tượng?"

Hùng Cách Cách gật đầu, "Đúng vậy, tôi là fan của ‘mộc cang’."

Phó Bạc Yến gật đầu bày tỏ đã hiểu, "Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, cô phụ trách cả việc làm bữa sáng và bữa tối."

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, vội hỏi: "Lương tháng là bao nhiêu?"

Phó Bạc Yến cau mày, "Tò Hàng không cho nói với cô về vấn đề lương lậu?"

Hùng Cách Cách vui vẻ nói: "Nói chứ. Tôi làm trợ lý cho thần tượng mỗi tháng được 5000 tệ. Hiện tại anh thuê tôi làm com, dĩ nhiên cũng phải phát lương. Thần tượng nói rồi, anh ấy cấp đãi ngộ năm loại bảo hiểm cho tôi nên tôi sẽ không yêu cầu cái này với anh."

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, sau đó khẽ dựa vào ghế, cười một cách thích thú, "Được rồi, cô phụ trách com nước cả nhà, mỗi tháng tôi sẽ cho cô một vạn làm thù lao."

Giờ phút này, Hùng Cách Cách cảm thấy Phó tổng chẳng những đáng người đẹp mà nụ cười càng thêm quyến rũ, ngay cả nói cũng êm tai như vậy. Nhất là khi một vạn tệ được nói ra từ trong miệng anh ta, giọng nói đó quả thật làm cô mê chết đi được!

Phó Bạc Yến nói tiếp: "Nhưng cô không thể ở lại nhà tôi."

Hùng Cách Cách lắc đầu ngay lập tức, hình tượng hoàn mỹ của Phó Bạc Yến trong đầu thoáng cái vỡ tan tành, cô tội nghiệp nói: "Tôi không có chỗ ở."

Phó Bạc Yến nghĩ một lát rồi nói: "Như vậy đi. Cô có thể ở lại nhà tôi, nhưng mỗi tháng phải trả tôi một vạn tiền thuê phòng."

Hùng Cách Cách xuyên qua mái ngói nhìn Phó Bạc Yến, bắt đầu cảm thấy anh ta có hấu hiệu cự tuyệt. Cô mấp máy môi, vô lực thỏa hiệp nói: "Tôi làm bảo mẫu miễn phí cho anh vẫn không được sao?"

"Bảo mẫu?" Tâm trạng Phó Bạc Yến vốn rất happy, vừa nghe thấy hai chữ này lại khó chịu.

Hùng Cách Cách cúi thấp vai, không tiếp tục trả lời câu hỏi của Phó Bạc Yến nữa. Nhà tư sản đại gian đại ác! Các người sao có thể bóc lột tiền mồ hôi xương máu của giai cấp vô sản chứ?

Điện thoại di động của Hùng Cách Cách trong túi quần bắt đầu vang lên. Hùng Cách Cách vội lấy điện thoại di động ra, trốn vào một góc nghe.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến gầm thét của Tô Hàng, "Hùng Cách Cách, cô chạy đi đâu rồi?"

Hùng Cách Cách lập tức trả lời: "Tôi ở công ty mà."

Tô Hàng không vui nói: "Ai cho cô đến công ty? Tôi phê chuẩn rồi hả? Có phải cô quên là ai phát lương cho cô rồi không? Nhanh quay về cho tôi!"

Hùng Cách Cách luôn miệng nói: "Được được được, tôi về ngay đây."

Sau khi cúp điện thoại Hùng Cách Cách bức dọc không có tâm trạng nói bái bai với Phó Bạc Yến, trực tiếp chạy nhanh ra ngoài cửa. Đúng là đồ con lợn, tất cả đều đang đùa bỡn cô phải không? Tưởng cô không biết giận là gì chắc? Cô....Cô đúng là không hay cái kinh. Haiz....Ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể cúi đầu.

Đổi xe, lại tiếp tục đổi xe. Sau đó hạ quyết tâm, thôi thì bắt taxi đi!

Bấm đúng thời gian, Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số, "Tô Hàng, trưa tới đây cùng dùng cơm đi."

Tô Hàng không do dự, cũng chẳng nghĩ tới Hùng Cách Cách bị mình thét về lập tức đồng ý "được".

Hùng Cách Cách giằng co hơn hai giờ, cuối cùng cũng tới được cửa biệt thự khi dư lại hơi thở cuối cùng, dùng sức đập cửa sắt.

Kết quả, không ai mở cửa.

Hùng Cách Cách thở hồng hộc lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tô Hàng, "Xin....xin chào, tôi đã tới cửa biệt thự rồi, nhưng không có ai mở cửa cho tôi cả."

Tô Hàng cau mày đáp: "Cô dùng tốc độ gì vậy? Tôi đã ở công ty rồi, cô mau chạy tới đây đi!"

"Ken két...ken két...." Hùng Cách Cách bắt đầu nghiêng răng.

Tô Hàng hỏi: "Tiếng gì vậy?"

Hùng Cách Cách mấp máy môi, lạnh lùng trả lời: "Tiếng xương đùi ma sát."

Tô Hàng quát: "Hùng Cách Cách, cô được lắm, xương đùi mà có thể phát ra tiếng ma sát hả? Cô tưởng mình là com-pa chắc? Đừng có lè mề, mau tới đây cho tôi! Tôi cho cô một giờ, nếu cô không xuất hiện trước mặt tôi đúng giờ thì công việc này, cô khỏi làm luôn đi!"

Gác máy Hùng Cách Cách nhin xuống tất cả bất mãn, bắt đầu nhanh chân chạy như điên!

Xe taxi ơi xe taxi, rốt cuộc mày ở đâu vậy? !

Khi Hùng Cách Cách cuối cùng cũng bắt được taxi, khi Hùng Cách Cách vọt vào phòng làm việc tổng giám đốc với tốc độ trăm mét, khi Hùng Cách Cách thở hồng hộc đứng trước mặt Tô Hàng, thì anh ta lại chỉ nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay rồi nói: “Cô tới muộn một phút, có gì để nói không?”

Hùng Cách Cách há miệng thờ đốc, nhào tới bên người Tô Hàng thờ phỉ phò nói: "Xin....xin anh hãy cho tôi 153 đồng trước đã."

Tô Hàng nhú mày hỏi: "Tại sao?"

Hùng Cách Cách chỉ ngón tay run rẩy về phía bên ngoài nói: "Tiền... tiền xe vẫn chưa trả."

Tô Hàng rối rắm

Sau khi thanh toán tiền xe, Hùng Cách Cách lại bò lên văn phòng tổng giám đốc.

Tô Hàng không muốn so đo chuyện chậm một phút với Hùng Cách Cách, nhưng nhìn ngang nhìn dọc cũng cảm thấy Hùng Cách Cách không vừa mắt. Anh ta cau mày hỏi: "Tôi bảo cô đi ăn diện, cô lại làm cho cả người thành như vậy sao?"

Hùng Cách Cách chỉ vào bộ âu phục màu xám trên người mình, "Hàng hiệu đấy!"

Tô Hàng quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới hai lần, cay nghiệt nói: "Tôi không biết khiếu thẩm mỹ của cô có vấn đề hay cô vốn mù màu nữa? Gu thẩm mỹ của cô thế này sao có đủ tư cách làm trợ lý của tôi chứ? Tôi thấy cô chỉ tùy tiện thôi."

Hùng Cách Cách kéo ống tay áo mình, vô cùng uất ức. Cô nức nở nói: "Cầu xin anh hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi thật sự rất sùng bái... tài hội họa của anh."

Tô Hàng nghe được tiếng ngắc ngứ, nhú mày hỏi: "Thế nào? Xem ra con người của tôi không để lại ấn tượng gì tốt đẹp cho cô nhỉ?"

Hùng Cách Cách vội vàng lắc đầu, "Không đúng không đúng..." không phải không để lại ấn tượng tốt, mà vốn chẳng để lại chút ấn tượng gì! Được rồi, cô thừa nhận, đoạn video Tô Hàng ngủ khóa thân làm cô rất thích.

Tô Hàng không muốn nghe Hùng Cách Cách giải thích, dứt khoát đứng lên đi về phía văn phòng Phó Bạc Yến chuẩn bị cho mình.

Hùng Cách Cách giương mắt nhìn Tô Hàng biến mất trong tầm mắt mình, trái tim trở nên lạnh lẽo. Chẳng lẽ cô lại thất nghiệp à?

Phó Bạc Yến nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, không biết trong lòng có gì quấy phá mà lại đột nhiên mở miệng nói: "Bắt đầu từ ngày mai, cô đến là trợ lý của tôi."

Trái tim thất lạc của Hùng Cách Cách trong nháy mắt đập điên cuồng! Cô vọt tới trước bàn Phó Bạc Yến kích động hỏi: "Thật không? Thật không?"

Phó Bạc Yến gật đầu.

Hùng Cách Cách hoan hô, bắt ngay lấy tay Phó Bạc Yến lắc lư lên xuống: "Cảm ơn, cảm ơn anh, tôi sẽ làm việc thật tốt!"

Mặt Phó Bạc Yến trầm như nước, mắt lạnh nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách ngượng ngừng thu tay lại, sau đó dùng vẻ mặt muốn nói lại thôi đá đưa trước mặt Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn hỏi: "Cô còn muốn hỏi gì nữa?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu nhìn ngón tay Phó Bạc Yến, nhỏ giọng hỏi: "Có.... có năm loại bảo hiểm không?"

Phó Bạc Yến dứt khoát đáp lại hai chữ, "Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ai mà phát ra tiếng cười kinh hồn thế nhỉ? (hai)

Hùng Cách Cách cực kỳ vui vẻ, lắc mông ra khỏi phòng làm việc sau đó chạy thẳng tới phòng họp, bê một chiếc ghế từ trong đó ra cười hi hi ngồi đối diện với cô thư ký, cùng cô ấy chia nhau canh giữ ở hai bên cửa văn phòng tổng giám đốc.

Cô gái nhú mày nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách giải thích: "Tôi mới nhận chức trợ lý tổng giám đốc."

Cô thư ký cúi đầu làm bộ lật xem tài liệu, dứt khoát không thèm để ý tới Hùng Cách Cách. Theo cô thấy Hùng Cách Cách cũng giống như con châu chấu sau mùa thu, bay nhảy không được hai ngày. Phó tổng sở dĩ để Hùng Cách Cách làm trợ lý của mình đoán chừng là vì muốn tìm một thú vui mà thôi.

Hùng Cách Cách ngồi trên ghế như kẻ vô tích sự. Mỗi lần đến bốn giờ chiều là cô lại mệt rũ rùi. Không có trà nước vục dầy là mắt cô lại không mở nổi.

Khi mí mắt dần dần khép lại, Hùng Cách Cách lại cảnh cáo mình, công việc vất vả lắm mới kiếm được nhất định không thể ngủ!

Đáng tiếc, thứ gì chứ buồn ngủ thì ngăn sao nổi.

Mười lăm phút sau, Hùng Cách Cách đột nhiên mở mắt!

Cô khần trương ngẩng đầu lên giống như chú mèo con nhảy bèn, đầu tiên là nhìn về phía cửa văn phòng của Phó Bạc Yến, sau đó chuyển sang bàn làm việc trống không của cô thư ký, cuối cùng len lén tìm kiếm màn hình quan sát camera trong truyền thuyết. Khi cô phát hiện mình an toàn, trái tim bé nhỏ rớt cuộc cũng trở về vị trí cũ.

Vừa định thở phào nhẹ nhõm thì cô lại trông thấy một chiếc kính cực lớn đang nhìn chăm chăm mình! Hùng Cách Cách sợ hết hồn. Hít mạnh một hơi, nhưng hoàn toàn không phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hùng Cách Cách dịch người về phía sau, muốn nhìn rõ chủ nhân của chiếc kính đó rốt cuộc có bộ dạng gì? Tại sao lại cầm kính lúp để nhìn cô?

Vậy mà bất kể Hùng Cách Cách dịch về sau bao nhiêu thì người đàn ông cầm kính lúp đó vẫn duy trì khoảng cách 0.5 cm với cô.

Hùng Cách Cách cực kỳ khó chịu hỏi: "Anh nhìn cái gì thế hả?"

Chàng trai đáp: "Tôi đang nhìn người ngủ trong giờ làm việc."

Hùng Cách Cách hốt hoảng, lập tức phủ nhận: "Tôi không ngủ!"

Chàng trai cực kỳ khẳng định nói: "Cô có. Cô ngủ đúng mười lăm phút. Trong lúc đó cô còn phát ra năm tiếng ngáy nho nhỏ, đồng thời nghiêng răng hai cái, hít mũi ba lần và chảy nước miếng một lần!"

Hùng Cách Cách chột tránh sang một bên, té mông xuống đất. Cô chỉ vào người đó run giọng nói: "Là.... Là anh? !"

Anh chàng này không phải ai xa lạ, đó chính là Phó Khương thường đến bệnh viện tâm thần Phúc Âm báo cáo cáo có mặt!

Phó Khương đặt kính lúp đang cầm xuống, nhướn miệng cười với Hùng Cách Cách rồi dùng giọng vô cùng thân thiết hỏi: "Cô biết tôi à?"

Hùng Cách Cách đứng bật dậy, cổ lui về phía sau trong im lặng, hỏi ngược lại: "Anh không biết tôi?!"

Phó Khương quét mắt nhìn Hùng Cách Cách đáp: "Sao mà không biết cho được? Cô không phải là cô gái thích đến siêu thị ăn “đồ ăn ném thử” đó sao?"

Hùng Cách Cách quay đầu đi, "Tôi không nhớ rõ."

Phó Khương cười như đã hiểu, "Tôi cũng không nhớ rõ."

Hùng Cách Cách lập tức quay đầu lại, trừng mắt hỏi: "Vì sao anh lại hăm hại tôi? Tại sao lại dính một chiếc quần lót đất tiền như thế sau lưng tôi hả? !"

Phó Khương nhún vai, "Có hả? Tôi không nhớ nữa."

Hùng Cách Cách nghiêng răng quát: "Có!"

Phó Khương cười nhạt, "Cô nói có thì là có đi, tôi không so đo với con gái."

Hùng Cách Cách.... rất mệt mỏi. Cô cảm thấy mình không nên tính toán với tên bệnh thần kinh này. Ngộ nhờ chọc anh ta điên lên, anh ta mà đâm cô một dao cô sẽ đau lắm. Nhưng có thù không báo thì đâu phải quân tử! Tên này tuyệt đối không thể nuông chiều!

Nghĩ tới đồng tiền phạt là Hùng Cách Cách lại cảm thấy lòng đau như cắt.

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách cười tí mắt hỏi Phó Khương: "Sao anh lại xuất hiện ở đây? Có phải thấy chỗ này rất mát mẻ thích hợp để khóa thân chạy nhong không?"

Phó Khương đắm chiêu nhìn Hùng Cách Cách, kéo dài giọng nói: "Khỏa thân chạy nhong à? Ha ha...." Giờ tay bắt đầu cời nút cài trước ngực mình.

Mắt Hùng Cách Cách bắt đầu sáng lấp lánh. Tôi mới mắt chờ mong đó, khóa thân chạy nhong, khóa thân chạy nhong đi, tôi mong anh bị người ta đánh cho một trận toi bòi!

Phó Khương nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, nhếch môi cười nói: "Chờ tôi coi hết sẽ bắt đầu đuổi theo cô. Cô chuẩn bị xong chưa?"

Hùng Cách Cách thẳng thốt, lập tức dè cánh tay Phó Khương lại khuyên như: "Bình tĩnh, hãy bình tĩnh...."

Phó Khương làm bộ bóp cổ tay cảm khái nói: "Nhưng tôi vẫn muốn coi cho cô xem cơ."

Hùng Cách Cách lắc đầu như trống bỏi, "Tôi rất trong sáng không dám nhìn đâu." Thật ra thì, cô không dám để anh ta đuổi theo. Nghĩ thử mà xem, một anh chàng khóa thân diện cuồng đuổi theo cô khắp nơi. Chỉ nghĩ thôi cô đã cảm thấy vô cùng kích thích gật gân rồi. Nhưng đây là công ty, phải chú ý ảnh hưởng.

Hùng Cách Cách lạnh mặt, nói với Phó Khương: "Tốt nhất là anh hãy rời khỏi đây nhanh lên, bằng không bảo vệ sẽ bắt anh đưa về bệnh viện tâm thần đấy!"

Phó Khương chỉ thè nhân viên treo trước ngực mình, "Đây này, tôi làm việc ở đây."

Hùng Cách Cách giật mình không nhẹ. Cô nhích gần tới chỗ Phó Khương, nhỏ giọng nói: "Người trong công ty có biết bệnh của anh không?"

Phó Khương lắc đầu, cũng nhích gần tới chỗ Hùng Cách Cách Cách, ra vẻ thần bí nói: "Tôi không nói cho ai biết cả."

Hùng Cách Cách lập tức lui về phía sau một bước dài, cất cao giọng nói: "Tốt nhất anh hãy đi từ chức ngay đi, nếu không tôi sẽ đi tố cáo anh!" Khả khả, lần này rốt cuộc cũng đến phiên cô báo thù rồi.

Phó Khương ngồi thẳng lên, khinh thường nói: "Nếu như cô dám đi tố cáo tôi, thì tôi sẽ nói ra sự thật cô ngủ trong giờ làm việc."

Hùng Cách Cách xoay giày cao gót màu xám, đắc ý cười nói: "Anh không có chứng cứ!"

Phó Khương hỏi vặn lại: "Vậy cô có bằng chứng không?"

Hùng Cách Cách nhấp máy môi, hừ hừ nói: "Được rồi, chúng ta đều không có bằng chứng, vậy bỏ qua hết đi, đừng ai can thiệp vào chuyện của ai!"

Phó Khương cười bí hiểm, lấy điện thoại di động ra nhấn phím play, tiếng ngáy được phát ra rõ mồn một, "Cô không có chứng cứ không có nghĩa là tôi không có chứng cứ."

Hùng Cách Cách đau khổ.

Trải qua thương lượng, Hùng Cách Cách đồng ý giữ bí mật giúp Phó Khương, không nói cho ai biết anh chạy ra từ bệnh viện tâm thần. Để báo đáp lại, Phó Khương cũng đồng ý giữ bí mật cho Hùng Cách Cách, không công bố đoạn video cô ngủ gật với mọi người.

Vừa bàn xong hiệp định, cửa phòng tổng giám đốc bị kéo ra.

Hùng Cách Cách lập tức ngồi nghiêm chỉnh, giữ vững cảnh giác cao độ.

Cô thư ký bước ra khỏi phòng làm việc, dùng đuôi mắt như có như không lườm Hùng Cách Cách, lạnh nhạt nói: "Phó tổng gọi cô vào."

Hùng Cách Cách đứng lên, trước khi đi vào văn phòng cô liếc qua chỗ Phó Khương nhưng phát hiện chỗ đó trống trơn, ngay cả một cọng lông cũng không thấy.

Trong phòng làm việc, Phó Bạc Yến nói với Hùng Cách Cách: "Sau khi tan việc, cô đi mua một số thứ cần thiết."

Hùng Cách Cách đồng ý một cách sáng khoái, nhưng không rời khỏi chỗ đứng.

Phó Bạc Yến đặt bút trong tay xuống hỏi: "Còn có chuyện gì không?"

Hùng Cách Cách cúi đầu, đưa tay ra, "Tiền."

Phó Bạc Yến dùng ngón tay trở gõ lên bàn, trầm giọng hỏi: "Tô Hàng nói, hôm qua chú ấy cho cô ba ngàn mà."

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn mũi giày mình, "Ừm, mua quần áo rồi."

Phó Bạc Yến không thích người tự cho mình là thông minh, vì vậy lạnh lùng nói: "Đừng nói với tôi quần áo trên người cô trị giá ba ngàn tệ!"

Hùng Cách Cách xoay người ra khỏi phòng làm việc, cầm ví da trên ghế mình lên tìm kiếm từ trong ra ngoài một lúc lâu, rốt cuộc tìm thấy mấy tấm thẻ, sau đó quay lại văn phòng, cung kính đặt chúng trước mặt Phó Bạc Yến.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ai mà phát ra tiếng cười kinh hồn thế nhỉ? (ba)

Phó Bạc Yển cúi đầu xem xét, khá lăm, Hùng Cách Cách vậy mà lại đưa hai cái móc quần áo cho anh! Phía trên rõ ràng viết, áo 1580 tệ, quần 1280 tệ.

Phó Bạc Yển hết ý kiến. Không trách được Tô Hàng lại không cần cô trợ lý này, mất Hùng Cách Cách đúng thật là hết thuốc chữa!

Thật ra thì Hùng Cách Cách là người mù ăn sùi cào —— trong lòng có tính toán. Cô không thể nói với Phó Bạc Yển, Tô Hàng cho cô ba ngàn, một nửa dùng để trả nợ, một nửa cho Phạm Bảo Nhi vay. Tuy nói cô mua hàng giảm giá nhưng chẳng bao lâu bộ quần áo này cũng không giảm giá nữa.

Phó Bạc Yển sâu sắc nhận thấy, giữ Hùng Cách Cách bên người nhất định là phiền phức lớn. Nhưng không biết vì sao anh lại không muốn thấy cô lạc lõng không nhà để về.

Có lẽ nuôi một sùng vật màu xám xấu xí ngốc nghếch cũng không tồi.

Phó Bạc Yển móc ví tiền ra, đưa một chiếc thẻ ngân hàng cho Hùng Cách Cách: “Đây là chi phí trong nhà.”

Hùng Cách Cách nhận tấm thẻ bằng cả hai tay, không nhận được hỏi: “Tiền chi phí trong nhà mỗi tháng là bao nhiêu? Tôi còn phải tính toán xem chi tiêu thế nào.”

Phó Bạc Yển phát tay nói: “Tùy ý.”

Hùng Cách Cách giữ chặt thẻ trong ngực, kiên trì nói: “Không không không, anh quy định ra một khoản vẫn tốt hơn.”

Phó Bạc Yển hỏi: “Hai vạn đủ không?”

Hùng Cách Cách sau khi dờ dẫm một lát, gật đầu như điên, “Đủ, đủ, đủ rồi! Mỗi tháng anh cho tôi hai vạn, tôi bảo đảm sẽ cho các anh ăn ngon cực kỳ!”

Phó Bạc Yển hài lòng gật đầu, cũng ý bảo Hùng Cách Cách có thể ra ngoài.

Hùng Cách Cách cầm tấm thẻ, mơ màng ra khỏi văn phòng. Trong nháy mắt khi cánh cửa khép lại, Hùng Cách Cách lại vọt vào, dọa Phó Bạc Yển giật cả mình.

Cô hỏi: “Xin hỏi mật mã là bao nhiêu?”

Phó Bạc Yển vừa muốn trả lời, Hùng Cách Cách liền mở miệng nói: “Để tôi đoán thử đi. Mật mã có phải sáu số sau của tấm thẻ này không?”

Phó Bạc Yển hơi kinh ngạc gật đầu.

Hùng Cách Cách đắc chí nói: “Tôi thật sự là quá thông minh mà!”

Phó Bạc Yển lạnh lùng nhìn Hùng Cách Cách, cảm thấy cô đang châm chọc chỉ số IQ của anh thấp.

Hùng Cách Cách đã bị vận may đột nhiên ập tới đập cho choáng váng rồi, đâu còn biết nhìn sắc mặt người khác nữa chứ. Cô vui vẻ xoay người, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng tiến về phía siêu thị!

Khi hình bóng Hùng Cách Cách biến mất sau cánh cửa, anh cúi đầu lật xem văn kiện mà không khỏi nhủ mày, sau đó đứng lên cầm áo khoác đi theo Hùng Cách Cách ra khỏi công ty.

Hùng Cách Cách vượt qua dòng xe nườm nượp trên đường, trực tiếp nhào vào siêu thị lớn.

Cô đẩy xe quyết đồ máu trên tuyến đầu “hàng hóa giảm giá”!

Hễ trong loa phóng thanh truyền ra hàng giảm giá cung cấp với số lượng có hạn nào đó là cô sẽ vọt tới chỗ đó đầu tiên, tranh mua trắng trợn! Tiêu tiền của người khác mua những thứ mình muốn ăn, thật sự là....quá đã!

Trong đám người tranh mua có đủ các kiểu người, nào là người oai phong, người tháo vát giỏi giang, người già kè yếu, người đầu cơ trục lợi, nhưng bóng dáng của cô nàng xám xịt đó giống như một chiếc đuôi cá rong chơi trong biển khơi, quả nhiên là hòa đồng như cá gặp nước.

Sau nửa giờ, xe hàng của Hùng Cách Cách đã chồng chất như núi.

Hùng Cách Cách lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, sau đó tiện thể cầm một chiếc túi mua hàng siêu cấp lớn rồi đi thanh toán.

Ra khỏi siêu thị Hùng Cách Cách một tay xách 25 kg gạo, một tay xách hai can dầu ăn 5 kg, sau lưng còn đeo một túi mua hàng siêu cấp lớn. Cô giống

như một con kiến nhỏ vác những vật nặng hơn trọng lượng cơ thể mình rất nhiều, từng bước từng bước đi tới trạm xe buýt.

Phó Bạc Yến theo Hùng Cách Cách một đoạn, nhìn thấy cô đang cố gắng chen chúc lên chiếc xe buýt chật chội trong giờ cao điểm nhưng lần nào cũng bại trận. Thế nhưng cô vẫn đeo túi mua hàng khổng lồ đứng dưới ánh mặt trời, lẳng lặng chờ đợi chuyến xe buýt tiếp theo.

Trên chiếc cằm xinh xắn rớt xuống một giọt mồ hôi rất óng ánh, rất trong trẻo, rất ... thanh khiết.

Tìm Phó Bạc Yến vậy mà lại hơi rung động.

Anh lái xe đến bên cạnh Hùng Cách Cách, mở cửa xe ý bảo cô lên xe.

Hùng Cách Cách vui mừng, lập tức nhét túi mua hàng to đùng vào cốp xe của Phó Bạc Yến, sau đó nhanh nhẹn leo lên ghế phụ, hải lòng hưởng thụ đãi ngộ có xe đi nhờ.

Khoảng nửa giờ sau khi xe chạy ngược lên ngã tư, Phó Bạc Yến tìm cách phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, anh hỏi: "Mua được tất cả những gì rồi?"

Hùng Cách Cách lập tức rút hóa đơn ra, đọc rất nghiêm túc, "Có dưa chuột, cà chua, còn có hai con cá hoàng hoa đông lạnh...."

Phó Bạc Yến biết rõ còn cố hỏi: "Tại sao không mua cá sống?"

Hùng Cách Cách tự nhiên đáp: "Cá hoàng hoa giảm giá."

Phó Bạc Yến cố ý bối móc, "Tôi không thích cá hoàng hoa."

Hùng Cách Cách lập tức bẻ ngón tay nói: "Không sao, không sao, tôi còn mua nửa con vịt nướng. Vốn định mua cả con cơ, tiếc là ra tay chậm quá."

Phó Bạc Yến buồn cười nhưng không cười. Anh thân nhiên nói: "Tôi cũng không thích ăn vịt nướng."

Hùng Cách Cách lập tức làm công tác tuyên truyền tất cả các thứ khác cô mua được, "Chúng ta còn có cánh gà, còn có thịt bò kho tương, còn có...."

Khỏe môi Phó Bạc Yến lặng lẽ nhếch lên. Hùng Cách Cách rất thích hợp với công việc nội trợ.

Chặng đường về nhà tổng cộng mất gần một tiếng, Phó Bạc Yến nhìn thời gian rồi lại liếc mắt nhìn hai chân Hùng Cách Cách, bắt đầu cảm thán đôi chân nhỏ thần kỳ này. Cả ngày nay quãng đường cô chạy tổng cộng là bao xa?

Đi vào biệt thự, Hùng Cách Cách lao đầu vào bếp ngay, động tác lưu loát chuẩn bị thức ăn.

Trong phòng bếp lục tục truyền ra tiếng rửa rau, tiếng thái thức ăn, tiếng xào đồ ăn....

Chỉ trong chốc lát, đồ ăn đã đầy bàn, mùi thơm mê người này lôi cuốn biết bao người thêm ăn. Nước miếng Phó Bạc Yến bắt đầu chảy ra.

Mới vừa bụng chén đĩa lên, Tô Hàng đã trở lại.

Anh ta đi tới trước bàn ăn, quét mắt nhìn thức ăn, sau đó lại liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, đưa ra lời bình luận bén nhọn: "Xem như cô cũng còn hữu dụng." Sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Tài nấu nướng của Hùng Cách Cách thuộc hạng vừa, không đảm đương nổi đầu bếp nhưng đủ tư cách để làm bà chủ nhà.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng đều trở về từ nước ngoài đã ăn ngán thịt bò bít tết và bánh mì, hôm nay được nếm món ăn quê hương chính cống cảm thấy được mở rộng khẩu vị nên ăn nhiều hơn hai chén cơm.

Sau khi ăn xong, Phó Bạc Yến và Tô Hàng chia ra trở lại thư phòng của mình. Hùng Cách Cách thu dọn bát đĩa xong bèn ngồi trên ghế sa lon, bắt đầu khều cục máu tụ trên chân.

Tô Hàng xuống lầu rót cà phê, vừa vận nhìn thấy một màn kia.

Anh ta lẳng lặng đứng một lát, rồi nhỏ giọng mắng "ngu xuẩn", sau đó xoay người lên lầu. Lúc đi tới cửa cầu thang tầng hai Tô Hàng dừng bước, ghé đầu nhìn xuống chỗ Hùng Cách Cách nói: "Cẩn thận một chút, đừng có mà dấy máu lên salon."

Hùng Cách Cách nhấc chân, ngẩng đầu nhìn Tô Hàng, sau khi nhìn chăm chú ba giây, chậm rãi.... chậm rãi.... chậm rãi nhếch miệng cười.

Tóc gáy Tô Hàng bỗng dựng đứng hết lên! Hai mắt nhìn kỹ Hùng Cách Cách, phát hiện cô vẫn là cô nàng xám xịt đó hoàn toàn không có gì khác biệt, hừ lạnh rồi quay lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tên đàn ông cận bã không phải chỉ có trong truyền thuyết (một)

Sáng sớm, Hùng Cách Cách cứ theo lẽ thường thức dậy lúc bốn giờ.

Đầu tiên cô rón rén dạo qua một vòng trong phòng Tô Hằng, sau đó xuống dưới nhà nhanh nhẹn làm bữa sáng rồi chờ Phó Bạc Yến rời giường. Hiện tại cô là trợ lý của Phó Bạc Yến nên đương nhiên muốn biểu hiện tốt một chút.

Bây giờ Phó Bạc Yến rời giường, sau khi rửa mặt ăn sáng xong, đúng tám giờ ra ngoài đi làm.

Hùng Cách Cách bám theo phía sau, rất tự nhiên ngồi vào vị trí ghế phụ.

Phó Bạc Yến hỏi: "Hôm qua sao cô không ngồi xe tôi?"

Hùng Cách Cách đáp: "Ngày hôm qua à? Hôm qua tôi là trợ lý của Tô Hằng mà lại ngồi xe anh, không được thích hợp lắm."

Phó Bạc Yến cười nói: "Cô phân biệt rõ ràng thật."

Hùng Cách Cách rất tự hào nói: "Cầm tiền lương của ai, làm việc cho ai, trước giờ tôi vẫn phân biệt rõ ràng!"

Phó Bạc Yến rất hài lòng.

Khi xe đến bãi đậu xe ngầm, lời đồn Hùng Cách Cách và Phó tổng qua đêm với nhau đã đi trước hai người một bước, truyền khắp mọi góc ngách "Phó thị".

Có người nghi ngờ, có người ghen tỵ, có người không hiểu, có người lộ ra vẻ mặt thì ra là vậy. Tóm lại rất loạn.

Có người nghĩ: Phó tổng là người có phẩm vị thế nào nhỉ?

Có người nghĩ: người có học vấn đúng là khác người, vậy mà lại đi thích kiểu con gái đó? !

Có người nghĩ: có lẽ, mình nên xõa tóc xuống, dùng mái ngố che mắt lại.

Có người nghĩ: đúng là đau đớn, đây là thế giới gì vậy?!

Có người nghĩ: Hùng Cách Cách kỳ thật cũng rất tốt, nên liên lạc nhiều hơn để xúc tiến tình cảm.

Hùng Cách Cách đang ở đầu sóng ngọn gió lại hồn nhiên không hay biết gì cả, vẫn ngồi trên ghế mình nhìn cô thư ký.

Hùng Cách Cách nghĩ: lúc nào mình mới có một chiếc bàn đây?

Cô thư ký nghĩ: cô ngồi im không nhúc nhích rõ cuộc là đang nghĩ gì? Cô đang nhìn tôi à? Sao tôi lại có cảm giác rợn hết tóc gáy?

Phó Bạc Yến ở trong phòng làm việc lật xem tài liệu một hồi, bèn nhấn điện thoại nội tuyến nói với cô thư ký: "Pha cho tôi một ly cà phê." Dùng một lát rồi bổ sung, "Bảo Hùng Cách Cách đi."

Hùng Cách Cách nhận được mệnh lệnh, lập tức tinh thần phấn chấn chạy vào phòng trà nước bung cốc cà phê hòa tan cho Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến ngửi một cái, không uống mà xoi mói: "Tôi muốn cà phê nấu lên."

Hùng Cách Cách nhận lệnh, bung cốc cà phê lên ra khỏi văn phòng, chặn một đồng nghiệp nam mượn bật lửa, sau đó ngồi xỏm bật lửa đốt dưới đáy cốc cà phê, tranh thủ đun sôi cà phê.

Phó Khương thần không biết quỷ không hay xuất hiện, đứng bên cạnh Hùng Cách Cách hỏi: "Cô đang làm gì đấy?"

Hùng Cách Cách giật mình, quay đầu tròn mắt lườm Phó Khương rồi nói: "Phó tổng nói muốn cà phê nấu. Tôi đun nóng cốc cà phê này lên, rồi đem nó quay lại, anh ấy chắc sẽ rất vừa lòng." Cả phòng trà nước không có lấy một thiết bị đun cà phê nào, cô không làm vậy còn có thể làm sao nữa?

Phó Khương đề nghị: "Cô đun vậy quá vất vả rồi. Không bằng dùng cái này đi." Anh móc ra hai cây nến từ trong túi áo khoác ngoài.

Hùng Cách Cách mừng rỡ, lập tức đốt cây nến, bắt đầu đun nóng cốc cà phê.

Phó Khương nói: "Nào, để tôi nấu một lát, thú vị quá."

Hùng Cách Cách không cho, lui về phía sau.

Phó Khương chìa tay đi đến cướp, Hùng Cách Cách giữ cây nên khắp nơi tránh né.

Con gió nhẹ thổi lên, thổi ngọn nến về phía tóc Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách thấy Phó Khương không cướp cây nến trong tay mình nữa, bèn chuẩn bị ngồi xuống tiếp tục đun cà phê. Thế nhưng cô lại ngửi thấy mùi chim sẻ nướng.

Hùng Cách Cách ngửi ngửi mũi xinh như con gấu.

Phó Khương lui về phía sau một bước, dùng ngữ điệu hết sức bình tĩnh hỏi: "Hùng Cách Cách, cô muốn đốt đầu mình à?"

Con người Hùng Cách Cách theo tầm mắt Phó Khương nhìn về phía đỉnh đầu của mình.

Cái góc độ này rất xảo trá, nhưng Hùng Cách Cách vẫn nhìn thấy vài làn khói đen đang từ từ bốc lên từ trên đỉnh đầu mình.

Hùng Cách Cách dờ dẫm hỏi: "Cháy rồi sao?"

Phó Khương gạt đầu, "Cháy rồi."

Hùng Cách Cách nhảy bật dậy, quơ hai tay vỗ lên đầu mình.

Phó Khương cầm cốc cà phê bị Hùng Cách Cách đặt trên đất lên, “ào”, dội lên trên đầu Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách vuốt cà phê trên mặt, thẫn thờ nhìn Phó Khương lầm bầm hỏi: "Lửa tắt rồi à?"

Phó Khương nghiêm túc gạt đầu, "Tin tôi đi, lửa trên đầu cô đã được dập tắt. Cô nợ tôi một ân tình."

Hùng Cách Cách vừa định thờ phào nhẹ nhõm, thì lại lập tức căng thẳng. Cô dè dặt hỏi: "Tại sao tôi cảm thấy chung quanh rất nóng? Giống như có ánh lửa vậy?"

Phó Khương dứt tay vào túi đi ra ngoài cửa, xoay người nói với Hùng Cách Cách: "Bởi vì cô vứt cây nến lên rèm cửa sổ rồi."

Mắt Hùng Cách Cách lập tức tròn tròn!

Cô cứng ngắc xoay người, nhìn rèm cửa sổ đang cháy hừng hực.

Giây tiếp theo cô nhanh chóng nhào tới gạt rèm cửa đang cháy xuống dưới chân rồi dùng giày cao gót màu xám ra sức giẫm!

Đúng lúc này thiết bị phòng cháy chữa cháy trên đỉnh đầu cô đột nhiên phát huy tác dụng, phun “rào rào” một lượng lớn nước xuống, tưới lạnh xuyên cả tim Hùng Cách Cách.

Đội khi thiết bị phòng cháy ngừng phun nước, Hùng Cách Cách run rẩy đi ra khỏi vùng nước, dùng sức lau giọt nước trên mặt, phun ra một câu: "Đúng là đồ con lợn, làm hư rồi!"

Phó Khương cầm cốc cà phê trong tay đưa tới trước mặt Hùng Cách Cách, "Coi như không hồng hét. Ít nhất cốc cà phê không bị cô đập hỏng."

Khi Hùng Cách Cách mang bộ tóc đuôi gà ướt sũng nước, mặt hun khói xuất hiện trong phòng làm việc của Phó Bạc Yến, đồng thời trình trọng dâng lên “cốc cà phê nấu” trải qua sự đặc chế của cô thì mặt Phó Bạc Yến đã biến thành màu đất nồi.

Trước khi Hùng Cách Cách đi vào Phó Bạc Yến đã nhận được mấy đơn xin chỉ thị của bộ phận sửa chữa và bộ phận nhân sự, cũng thông qua camera quan sát toàn bộ quá trình “đun cà phê”.

Trong toàn bộ quá trình đó, anh rõ ràng trông thấy Hùng Cách Cách ngồi xỏm trên mặt đất đáng vẻ bị ồ dưng bật lửa đun cốc cà phê.

Hình ảnh một giây trước khi Phó Khương xuất hiện biến thành trống không, hình như đường dây nào đó xuất hiện vấn đề. Khi hình ảnh khôi phục bình thường, Phó Bạc Yến nhìn thấy Hùng Cách Cách đang nhào về phía cửa sổ gạt chiếc rèm đang cháy xuống, dùng chân nhỏ giẫm liên tục.

Kế tiếp là thiết bị cứu hỏa phun nước. Lửa cuối cùng đã tắt.

Sắc mặt Phó Bạc Yến quả thực rất khó coi nhưng lại không nói chữ nào. Anh sợ, sợ một khi mình vừa mở miệng sẽ thay đổi thành tiếng gầm thét và chanh chua vốn có của Tô Hằng.

Anh phát phát tay vói về nặng nề, ý bảo Hùng Cách Cách đi ra ngoài trước.

Anh cần yên lặng một lát.

Thật sự vào giờ phút này, anh rất cần sự yên tĩnh.

Không thể nói cũng không thể nghĩ gì hết, nếu không....anh đoán chừng mình sẽ thét chói tai giống phụ nữ thời kỳ mãn kinh!

Mất đi sự tỉnh táo rất đáng sợ. Một cô nàng như vậy xuất hiện hết lần này đến lần khác có thể làm anh mất bình tĩnh.

Hít thở.... đúng, hít thở....

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tên đàn ông cặn bã không phải chỉ có trong truyện thuyết (hai)

Hùng Cách Cách ngồi lại trên ghế của mình cảm thấy vô cùng tủi thân. Nếu như không phải tên bệnh tâm thần đó đột nhiên xuất hiện thì đâu cô có đến nỗi thê thảm như vậy! Mỗi lần gặp tên thần kinh đó là đều rước họa vào thân! Nếu như cô còn để ý tới tên thần kinh đó, thì cô....cô....cô sẽ không xem sách manga một tuần!

Buổi trưa, Tô Hàng đầu tóc bù xù bò dậy khỏi giường. Anh kêu Hùng Cách Cách mấy tiếng cũng không có ai trả lời. Tâm tình có chút khó chịu. Sau khi xuống lầu, nhìn thấy trên bàn cơm có tờ giấy, nói là thức ăn đã đặt ở trong lò vi ba. Tâm trạng Tô Hàng mới tốt lên.

Tô Hàng lái xe đi tới công ty, trong nháy mắt nhìn thấy Hùng Cách Cách, anh ta cười tới nỗi xém chút là quay về. Anh ta nói: "Hùng Cách Cách ơi Hùng Cách Cách, cô làm sao vậy? Biết bản thân mình mất mặt rồi cũng không cần nhóm lửa đốt tóc chứ. Ha ha....Ha ha ha...."

Khi Tô Hàng đang cười ngặt nghẽo, bỗng có tiếng “xoẹt” vang lên, quần anh ta rạn đường chỉ rồi!

Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc của Phó Bạc Yến mở ra, năm sáu quản lý bộ phận đi ra.

Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm Tô Hàng không chớp mắt, dùng mắt ghi chép khoảnh khắc lịch sử rất có ý nghĩa này.

Sáng sớm hôm nay, cô len lén chạy vào phòng của Tô Hàng, nhìn thấy quần áo anh ta ném trên ghế, âm thầm suy đoán bộ quần áo đó có thể là bộ anh ta muốn mặc, cho nên.... bàn tay tội lỗi đã hạ thủ với nó.

Căn cứ vào truyền thống làm chuyện xấu không để lại tên của nhà họ Hùng, Hùng Cách Cách quyết định giữ kín như bưng, vĩnh viễn không nói cho Tô Hàng, đường chỉ quần của anh ta là bị cô khêu ra. Ai bảo anh ta nểng cô, nhục nhã cô, giầy vò cô, cười nhạo cô? ! Cô cũng tức giận chứ!

Chỉ là....Chỉ là....Cô thật sự không ngờ rằng, Tô Hàng lại....lại.... lại không mặc quần lót.

Chuyện này toi đòi rồi.

May mà, may mà người toi đòi không phải cô.

Mặt Tô Hàng xanh mét. Anh ta kẹp mông lại, gấp rút chạy vào trong văn phòng, đồng thời bụm một tiếng đóng cửa lại.

Quản lý bộ phận rồi rít cuí đầu, nén cười trở về chỗ làm việc của mình.

Hùng Cách Cách vọt vào trong phòng vệ sinh, ngửa mặt lên trời cười to. Sau khi cười khoảng một phút, cô vuốt cơ mặt đã hơi cứng ngắc, đi ra khỏi phòng vệ sinh. Không ngờ lại gặp Tô Hàng đang đứng bên cạnh cửa nhà vệ sinh! Hùng Cách Cách hít vào một hơi!

Tô Hàng quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, môi đỏ chậm rãi mở ra, lạnh lùng nói: "Là cô cười to không ngừng ở bên trong? Cười cái gì thế, nói ra đi chúng ta cùng chia sẻ?"

Mắt Hùng Cách Cách nhìn lướt qua quần Tô Hàng, thấy nó đã đổi từ quần jean thành quần tây, không khỏi thầm than tốc độ thay quần của anh ta. Hùng Cách Cách cười gượng đáp: "Không có....Không có gì, chỉ là nghĩ tới một truyện cười thôi."

Tô Hàng nhú mày, "Nói nghe thử xem"

Hùng Cách Cách rù thấp đầu xuống, "Tôi quên rồi."

Tô Hàng vô cùng tức giận mắng: "Đầu cô đựng toàn phân hóa học thôi à?"

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tô Hàng nhỏ giọng nói: "Bây giờ trong đầu tôi đều là suy nghĩ về anh."

Tô Hàng trừng mắt hỏi: "Cô nói cái gì?"

Hùng Cách Cách đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, bắt đầu cười khúc khích.

Tô Hàng hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Hùng Cách Cách quệt quệt môi, bày tỏ sự khinh thường của mình.

Đến giờ nghỉ trưa, Hùng Cách Cách muốn ăn cơm.

Đến giờ nghỉ trưa, Phó Khương lại xuất hiện.

Phó Khương đứng đối diện Hùng Cách Cách ở cửa siêu thị nói: "Tốt nhất là cô nên đổi một bộ khác, cắt một kiểu tóc mới, sau đó đi ăn ‘ đồ ăn ném thư’ mới không bị nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài."

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm, nghiêng đầu không nhìn Phó Khương một lần.

Phó Khương đến gần Hùng Cách Cách, "Sao hả, không để ý đến tôi ư?"

Hùng Cách Cách tiếp tục nghiêng đầu, vẫn không nhìn Phó Khương.

Phó Khương móc một túi trà từ trong túi quần ra, đưa tới trước mặt của Hùng Cách Cách, "Nghe nói mỗi buổi chiều là cô lại mệt rũ rồi, nên cô ý mang một túi trà tới cho cô."

Con người Hùng Cách Cách đảo qua hai cái. Đường như tên này đối xử với cô coi như cũng không tệ. Chuyện cháy ban này nên trách bản thân cô tay chân vụng về chứ không nên trách anh ta.

Phó Khương móc từ trong túi quần ra một tuýp thuốc mỡ, "Nhìn tư thế đi bộ của cô không thoải mái cho lắm chắc là lòng bàn chân có vết thương. Đây là thuốc giảm đau tiêu viêm, thử một chút xem hiệu quả thế nào."

Hùng Cách Cách mấp máy môi, ngẩng đầu nhìn Phó Khương, hạ quyết tâm, thầm nói: chưa từng có người đàn ông nào từng quan tâm cô như vậy, cô nên cảm kích. Được rồi, thì một tuần không coi manga! Đưa tay nhận lấy túi trà và thuốc mỡ trong tay anh.

Phó Khương nheo mắt lại, cười như tắm gió xuân.

Hùng Cách Cách cong khóe môi, cảm thấy trái tim ấm áp.

Phó Khương lại rút tay vào trong túi quần, ánh mắt Hùng Cách Cách lập tức nhìn theo, chờ đợi niềm kinh ngạc tiếp theo.

Phó Khương móc tờ hóa đơn trong túi ra, đưa cho Hùng Cách Cách, "Thuốc mỡ 26 tệ."

Hùng Cách Cách hỏi ngư: "Thế là sao?"

Phó Khương cười ôn nhu: "Cô bé ngốc, cô phải trả tiền."

Hùng Cách Cách thần thờ nhìn Phó Khương, qua một lúc lâu cô mới nhận ra câu đó rất cuộc có ý gì!

Hùng Cách Cách hơi rủ mí mắt xuống, mở nắp thuốc mỡ ra sau đó dùng lực bóp, bôi thuốc mỡ màu sữa lên mặt Phó Khương, cũng học cách nói chuyện của Phó Khương cười tủm tỉm nói: "Nghe nói thuốc mỡ này có tác dụng giảm đau tiêu viêm, anh thử đi xem có thể chữa khỏi bệnh đàn độn của anh không!" Nói xong liền xoay người đi. Cả ngày hôm nay cô đã chịu oan uổng đủ rồi! Nếu như còn tiếp tục nhẫn nhịn thì cô không gọi là Hùng Cách Cách nữa, mà phải đổi tên thành Ninja rùa!

Sau khi Phó Khương hết sững sờ, anh móc khăn giấy ra lau đi thuốc mỡ trên mặt. Anh chẳng những không tức ngược lại còn cười ha ha, bước nhanh đuổi theo Hùng Cách Cách có vẻ chân thành nói: "Cám ơn cô đã giúp tôi chữa bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tên đàn ông cặn bã không phải chỉ có trong truyền thuyết (ba)

Edit: chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Hùng Cách Cách trợn mắt nhìn Phó Khương không đáp lời.

Phó Khương hỏi: "Cô vừa mới lờm tôi hả?"

Hùng Cách Cách đáp: "Tôi cho anh không gian để mà tưởng tượng."

Phó Khương cười nói: "Tốt lắm, vậy cô hãy ném cho tôi một ánh mắt quyến rũ đi."

Hùng Cách Cách dứt khoát xoay người đi về một phía khác, "Anh đừng đi theo tôi nữa, cẩn thận tôi đánh anh đấy!"

Phó Khương híп mắt cười nói: "Vậy thì càng tốt, có thể thử xem thuốc mỡ này có tác dụng giảm đau không."

Hùng Cách Cách đi ngang với Phó Khương đột nhiên giơ quả đấm lên, hét lớn một tiếng, "Haay yaaa...!"

Phó Khương bị Hùng Cách Cách làm sợ hết hồn, cơ thể chợt dừng lại.

Hùng Cách Cách thu hồi quả đấm dừng trước mũi Phó Khương, phá lên cười ha ha.

Phó Khương sờ sờ lỗ mũi, cũng cười theo.

"Ừc ừc...." Bụng Hùng Cách Cách phát ra âm thanh kháng nghị.

Phó Khương bỏ tiền, mua một cây lòng nướng nhét vào trong tay Hùng Cách Cách, "Ăn trước một miếng đi rồi chúng ta sẽ đi kiếm quần áo."

Hùng Cách Cách cắn lòng nướng, tỏ rõ thái độ, "Không đi!"

Phó Khương nói: "Sao cô lại không chú ý hình tượng thể chứ, cẩn thận bị sa thải."

Câu nói đó như thọt trúng xương sườn mềm của Hùng Cách Cách. Cô thỏa hiệp.

Trong ngõ hẻm âm u, Phó Khương càng chạy càng nhanh.

Hùng Cách Cách đeo giày cao gót màu xám, điên cuồng đuổi theo phía sau.

Chạy tới chạy lui Phó Khương đột nhiên dừng bước rồi chợt xoay người lại, cố gắng nhe hàm răng trắng như tuyết làm ra vẻ dữ tợn, hung ác hỏi: "Không phải cô biết tình trạng tinh thần của tôi rồi sao? Sao lại yên tâm đi theo tôi? !"

Trong đầu Hùng Cách Cách giả thiết tình huống Phó Khương đột nhiên phát bệnh thần kinh, sau đó rất tự tin trả lời: "Nếu như anh đột nhiên nổi điên, tôi sẽ chạy đi." Suy nghĩ một chút, lại thêm vào một câu, "Tôi chạy trốn rất nhanh, anh không đuổi kịp được đâu."

Phó Khương lẳng lặng đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách hai giây sau đó từ tốn nói, "Phó Khương, tên của tôi."

Hùng Cách Cách "à" một tiếng, chỉ vào ngực mình, "Hùng Cách Cách!"

Phó Khương xoay người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tươi đẹp, sau đó cúi đầu im lặng nhắc lại tên Hùng Cách Cách một lần nữa, lúc này mới chậm rãi nở một nụ cười từ tận nội tâm, nhắc chân đi vào một cửa hiệu cắt tóc nằm trong ngõ xinh.

Có lẽ là bởi vì buôn bán ế ẩm, trong tiệm cắt tóc chỉ có duy nhất một tên thợ cắt tóc đang nằm trên ghế sa lon ngáy khò khò.

Phó Khương ý bảo Hùng Cách Cách ngồi ở trên ghế, sau đó tự mình cầm cây kéo lên, hướng về phía đầu Hùng Cách Cách khoa tay múa chân.

Hùng Cách Cách hơi căng thẳng, nhỏ giọng đề nghị: "Hay là chúng ta đánh thức vị sư phụ kia đi?"

Phó Khương lập tức dùng tay ra hiệu đừng có lên tiếng, hạ thấp giọng nói bên tai Hùng Cách Cách: "Đừng gọi anh ta. Tính tình anh ta góm lắm. Nếu như bị quấy rầy vào giấc ngủ trưa, không chừng sẽ cạo trọc đầu cô!"

Hùng Cách Cách rùng mình. Dù cô không muốn đi quyến rũ mấy lão già hóm muốn bao nuôi thì cô vẫn là một cô gái yêu cái đẹp, không muốn mang cái đầu trọc lóc ra ngoài dọa người!

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách an phận rồi, lại bắt đầu cầm cây kéo xoẹt xoẹt.

Hùng Cách Cách hỏi: "Anh biết cắt tóc à?"

Phó Khương tràn đầy tự tin nói: "Sao không biết? Tôi đã từng làm trong tiệm làm đẹp cho thú nuôi."

Hùng Cách Cách hết ý kiến.

Phó Khương dùng ngón tay thon dài trắng nõn nâng cằm Hùng Cách Cách lên để cho cô soi gương. Sau đó dùng ngón tay vén mái ngố dài của cô lên, lộ ra đôi mắt xinh đẹp làm người ta không tưởng tượng được.

Đó là một đôi mắt thể nào nhỉ?

Kim cương đen sang quý nhất, pháo hoa rực rỡ lộng lẫy nhất, vết hôn màu đỏ mập mờ nhất cũng không sánh bằng màu mắt cô, đích thực là hoa lệ đa tình.

Đôi mắt này lúc không cười giống như hồ nước mùa thu làm cho người ta suy nghĩ viển vông, màu sắc đó làm người ta mưu đồ muốn nhòm ngó động tĩnh.

Tìm Phó Khương rung động. Không tìm được suy nghĩ nếu như lúc cô nở nụ cười nhẹ nhàng sẽ câu hồn đoạt phách làm lòng người khiếp đảm như thế nào nhỉ?

Không trách được cô muốn giấu đôi mắt phía sau mái ngố dài. Một đôi mắt như vậy sẽ dẫn tới bao nhiêu ong bướm đây? Sẽ tạo thành bao nhiêu phiền toái? Cô gái biết tự vệ mới thật sự là cô gái thông minh.

Phó Khương để mái ngố dài của Hùng Cách Cách xuống, rời mắt khỏi gương chuyển sang mái tóc dài đã cháy rụi của Hùng Cách Cách, dáng vẻ tùy ý nói: "Mắt của cô nhìn rất đẹp, sao lại phải che nó đi?"

Hùng Cách Cách trả lời thành thật: "Lúc mới bắt đầu làm việc luôn có một số lão già hóm hèm khen mắt tôi đẹp, sau đó mượn cơ hội động tay động chân với tôi, cho nên tôi dứt khoát che nó lại."

Phó Khương nhếch môi cười. Đáp án quả nhiên giống như anh nghĩ.

Phó Khương cắt bỏ phần tóc đã bị đốt trụi của Hùng Cách Cách biến thành bộ tóc ngắn buông xuống mang tai. Kiểu tạo hình tóc ngắn này chỉ xuất hiện ở thời kỳ những năm 54.

Phó Khương lại xử lý một chút mái ngố của Hùng Cách Cách, để cô vừa có thể nhìn thấy đường vừa không đến nỗi lộ ra đôi mắt phong tình vạn chủng. Áo trong thực, thực trong áo, anh vẫn vận dụng khá tốt.

Đề cây kéo xuống, Phó Khương vỗ vỗ vai Hùng Cách Cách ý bảo cô nhìn xem hiệu quả.

Hùng Cách Cách sờ đầu lông xù của mình, hỏi: "Anh có cảm thấy, nhìn bộ dạng tôi rất giống với cậu bé đầu to không?" 0979137447

Phó Khương vuốt vuốt tóc Hùng Cách Cách, sau đó chải chuốt vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, lúc này mới đáp: "Không tồi, tôi đã ráng hết sức rồi." Đúng vậy, cố hết sức không gây sự chú ý cho người khác.

Sau khi giải quyết tóc tai xong, Phó Khương lại dẫn Hùng Cách Cách đi về phía đường náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ.

Phó Khương chỉ vào một cửa hàng ở con đường đối diện nói: "Đi qua đó xem thử xem 'tất cả các mặt hàng giảm giá 90%'."

Hùng Cách Cách theo tay Phó Khương nhìn sáng, quả thật nhìn thấy trên tấm áp-phích to dùng dán ở cửa tiệm, phía trên viết: tất cả các mặt hàng giảm 90%.

Máu sôi của Hùng Cách Cách sôi trào, ừ... một tiếng lập tức vọt thẳng vào cửa tiệm giảm giá ở đường đối diện.

Phó Khương nhét hai tay vào túi, ra vẻ kiểu cách nói với Hùng Cách Cách: "Tùy tiện chọn."

Hùng Cách Cách rất kích động, rất vui vẻ. Cô cảm thấy mặc dù Phó Khương lắm khi rất không bình thường nhưng kể từ sau khi cô bị dạy dỗ anh ta trở nên vô cùng rộng rãi! Cô thích bạn bè hào phóng!

Nếu Phó Khương đã lên tiếng muốn tặng quần áo cho cô vậy cũng không cần bủn xỉn, nhất định phải chọn một bộ đẹp nhất, vừa người nhất mới được!

Nhân viên bán hàng nghe thấy lời Phó Khương nói, mắt cũng sáng lấp lánh!

Anh chàng đẹp trai như thế, ôn nhu như thế, vừa chu đáo vừa có tiền thật sự làm người ta nhiệt huyết sôi trào!

Hùng Cách Cách tiến vào biển cả quần áo, rất nhanh liền nhìn trúng một bộ đồ công sở màu tím lợt.

Cô cầm bộ đồ lên, mặt tràn đầy mong đợi hỏi Phó Khương: "Thế nào? Đẹp không?"

Phó Khương cầm lấy bộ đồ, nhìn mác giá, tự nhủ: "Chỉ 3600 tệ đó."

Cô gái hướng dẫn mua dùng giọng điệu ngọt ngào nói: "Tiên sinh, bộ này là style mới, giảm 20% vậy giá tiền là 2280 tệ ạ."

Phó Khương lập tức ném quần áo lại trên tay cô bán hàng, trợn mắt nói: "Không phải nói tất cả giảm giá 90% sao? Tại sao không phải 90%? Cô nói đi, sao không phải 90%? !"

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tên đàn ông cặn bã không phải chỉ có trong truyền thuyết (bốn)

Edit: chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Cô gái hướng dẫn mua hàng không ngờ Phó Khương nói trở mặt liên trở mặt, làm sợ tới mức quên mất cả phản ứng. Thật lâu sau mới giờ tay lên, chỉ tấm áp – phích trên cửa giải thích: "Tiền sinh, anh xem, phía trên kia viết là ‘tất cả các mặt hàng giảm giá 90% nâng lên’."

(#chen: Mình xin giải thích một chút ở đây, trên áp phích đề là “全场一折” mình dịch là tất cả các mặt hàng giảm giá 90%, mà 一折 tức là giảm 90%, ở bên trên bộ đồ Hùng Cách Cách mua giảm 八折 tức 20%, nên sau khi nghe cô bán hàng nói vậy anh Khương mới tá hỏa lên, rồi cô đó nói ‘全场一折起’ các mặt hàng đó đã được nâng lên, tức là ‘số+折’ càng cao thì đồng nghĩa với việc hàng được giảm giá càng ít. Người Trung chơi chữ quá nên đôi khi cũng hơi khó hiểu, mình giải thích vậy cho những ai đọc mà thấy kỳ kỳ không hiểu sao lại thế.)

Phó Khương hí mắt nhìn tấm áp – phích một lát, sau đó móc từ trong túi ra một chiếc bút marking, rút nắp bút ra đi đến trước tấm áp-phích, dùng lực viết xuống chữ “nâng” to đùng phía sau “toàn bộ mặt hàng giảm giá 90%”!.

Các cô gái hướng dẫn mua hàng đỡ ra.

Phó Khương quay người lại, hướng về phía Hùng Cách Cách cười tươi rói, dịu dàng nói: "Tiếp tục chọn quần áo đi."

Hùng Cách Cách nhìn lướt qua bộ đồ công sở màu tím nhạt, nhấp máy môi lại bắt đầu chọn bộ quần áo khác.

Phó Khương hỏi cô gái hướng dẫn mua hàng: "Những cái nào là giảm giá 90%?"

Cô gái chỉ vào “xe hàng giá rẻ đặc biệt” ở khúc cua.

Phó Khương vén tay áo lên, sải bước đi qua cấm đầu vào trong “xe hàng giá rẻ đặc biệt”, lật từ trái qua phải rồi từ trên xuống dưới, cuối cùng tìm được một bộ đồ công sở màu gi sét nhẵn dùm đó ở dưới cùng.

Phó Khương giờ bộ đồ lên gọi Hùng Cách Cách: "Hey, nhìn này! Tôi tìm được một bộ thích hợp với cô nhất!"

Hùng Cách Cách nháy mắt hai cái, cố trấn an mình trong lòng: "Nếu như người ta đã tặng thì cũng không nên kén cá chọn canh." Vì vậy, dưới ý muốn của Phó Khương cô thay bộ đồ công sở màu gi sét.

Sau khi thay xong quần áo đi ra ngoài, cô đứng trước mặt Phó Khương chờ đợi nhận xét.

Phó Khương rất phối hợp gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm."

Hùng Cách Cách nghĩ: Tô Hàng nói khiếu thẩm mỹ của cô rất tệ, đó là bởi vì anh ta không biết Phó Khương. Phó ... Khương? Trời ơi anh ấy cùng họ với tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách nghĩ đến đâu là hỏi đến đó, "Phó Khương, anh cùng họ với tổng giám đốc à? Anh có thể tới công ty làm việc là đi cửa sau hả?" Là quan hệ họ hàng ư?

Đối với một loạt câu hỏi đột nhiên nảy ra của Hùng Cách Cách, Phó Khương cho cô đáp án: "Dĩ nhiên, tôi là chú ruột của Phó tổng."

Hùng Cách Cách hí mắt cười. Diên khùng, đúng là diên khùng thật, Phó Khương tuyệt đối không phải hơi diên mà là bị động kinh một trăm phần trăm!

Phó Khương nói: "Sắp đến giờ làm việc rồi, chúng ta đi thôi."

Hùng Cách Cách đi theo phía sau ra khỏi cửa hàng.

Cô gái bán hàng ngăn Hùng Cách Cách lại, đồng thời dùng đuôi mắt liếc cô, nói kỳ quái: "Cô vẫn chưa trả tiền đâu."

Hùng Cách Cách nhìn về phía Phó Khương.

Phó Khương cũng ngưng mắt nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách hỏi: "Anh chưa trả tiền à?"

Phó Khương hỏi: "Tại sao tôi phải trả?"

Hùng Cách Cách đáp: "Là anh bảo tôi cứ chọn tùy ý mà!"

Phó Khương vô tội hỏi ngược lại: "Hả? Vậy sao? Thế sao tôi không nhớ rõ nhỉ? Hơn nữa dù cho tôi có bảo cô chọn thoải mái thì cũng không đồng nghĩa với việc tôi sẽ trả tiền giúp cô. Cô nghĩ thử đi, mỗi lần cô đi dạo phố người hướng dẫn mua hàng không phải cũng nói với cô ‘xin hãy lựa chọn thoải mái’ đó sao? Cô chọn đồ xong không trả tiền đã muốn đi mà được sao?"

Hùng Cách Cách nghĩ mình đã hiểu rõ vấn đề. Có phải cô ở chung với Phó Khương trong khoảng thời gian dài nên đầu cô cũng mất hết chất xám rồi không. À há, không đúng, dường như đầu Phó Khương cũng có rất nhiều chất xám thì phải, đáng về rất có điều lệ. Vậy... rốt cuộc là ai đầu óc không bình thường đây?

Hùng Cách Cách hơi rối rắm.

Sau khi trải qua nhiều lần suy tính rồi do dự, cuối cùng cô vẫn rút thẻ ngân hàng mà Phó Bạc Yến đưa giao cho cô gái hướng dẫn mua hàng. Mượn một khoản dùng tạm trước vậy, đợi sau khi cô lĩnh lương sẽ trả lại.

Phó Khương rón cổ nhìn tấm thẻ ngân hàng sau đó nhanh nhẹn lấy ba chiếc áo nam và hai đôi giày, ném hết cho cô gái hướng dẫn mua hàng, thần thái tự nhiên nói: "Tính hết một thẻ đi."

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, vội vàng xua tay nói: "Không không không..."

Cô gái sau khi nhập toàn bộ số tiền vào xong dùng ánh mắt xem kịch vui, chờ Hùng Cách Cách nhập mật mã.

Phó Khương cầm bàn tay bé nhỏ của Hùng Cách Cách lên, sau đó nắm ngón trỏ của cô, lần lượt nhấn sáu con số.

Khi đi ra khỏi cửa hàng, Hùng Cách Cách bất tỉnh lịm run rẩy, kinh hãi hỏi Phó Khương: "Anh... Anh.... Anh biết mật mã?!"

Phó Khương giơ túi đồ lên, cười híp mắt cảm khái nói: "Chắc chắc.... người tự cho mình là đúng nào giờ đều ngu ngốc, thích dùng sáu số sau của thẻ ngân hàng làm mật mã. Đặc biệt là khi quảng thẻ cho phụ nữ tùy tiện nói ra miệng ‘sáu số sau của thẻ chính là mật mã’ sẽ càng thêm có khí thế. Nếu nói giả bộ thì chính là ý này đây."

Hùng Cách Cách cảm thấy Phó Khương nói rất đúng, nhưng lại không có tâm trạng đi ca ngợi cách trả lời thấu đáo của anh ta. Hùng Cách Cách nhìn một lượt phiếu biên lai, cảm thấy lỗ mũi chua xót, mắt hơi ngứa. Đáng thương thay cô đã trêu ai ghẹo ai thế này?

Cô không nhìn lầm chứ? Không nhìn lầm chứ? ! Hôm nay, cô lại bị ép tiêu 18200 tệ! Ông trời ơi, ông hãy cho một tiếng sét lớn đánh chết cô... Đánh chết tên đàn ông cận bã bên cạnh cô đi!

Trừ đi hơn 800 tệ cô tiêu trong siêu thị tối qua, tiền lương quần gia tháng này của cô, còn lại không tới 1000 thôi à?"

Ông trời ơi, ông hãy tới xử lý cái tên gieo họa này đi!

Hùng Cách Cách kéo lấy ống tay áo Phó Khương, tội nghiệp gào khóc nói: "Anh có thể trả tiền lại cho tôi được không?"

Phó Khương dùng ngữ điệu còn đáng thương hơn cả cô: "Cầu xin cô đừng bắt tôi trả tiền, có được không?"

Hùng Cách Cách nuốt nước mắt nói: "Số tiền này không phải của tôi, là phí com nước tháng này của Phó tổng đó!"

Phó Khương đưa tay ôm lấy Hùng Cách Cách, vỗ vỗ bả vai của cô an ủi: "Nhà Phó tổng có tiền, không thiếu chút xíu này đâu. Nếu như nó tìm cô đòi tiền thì cô hãy nói với nó tiền của nó đều dùng để hiếu kính hết cho chú nó rồi."

Chú? Nếu như cô dám nói với Phó tổng, phí com nước của anh ta bị cô hiếu kính hết chú anh ta rồi, vậy thì nhất định anh ta sẽ đá cô vào trong lò hỏa táng, trực tiếp tiến hành hủy diệt!

Hùng Cách Cách rung mình nức nở nói: "Phó Khương, tôi muốn đánh anh, làm sao đây?"

Phó Khương xoa đầu Hùng Cách Cách dịu dàng nói: "Ngoan, cô không thể tùy tiện đánh người, như vậy là không đúng."

Hùng Cách Cách rút nước mắt.

Cô đúng là số khổ, sao lại gặp phải một tên đàn ông cận bã siêu cấp không biết xấu hổ thế chứ!

Chương 23: Giày vò chết người (một)

Edit: chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Giăng co nguyên một buổi trưa đến cả một miếng com cũng chưa được ăn lấy một miếng. Vất vả lắm chạy về kịp đến công ty đúng giờ, mông còn chưa ngồi được xuống ghế đã bị Tô Hàng gọi đi làm việc vặt.

Bận bịu hơn ba tiếng sau, Tô Hàng rút cuộc đi vào trạng thái làm việc, không còn chỉ huy Hùng Cách Cách phải làm cái này cái kia nữa.

Hùng Cách Cách len lén quét mắt nhìn những cuốn sách manga, vốn định bỏ xuống một quyển bổ sung bữa com tinh thần nhưng cô đã trót thẻ không xem sách manga một tuần rồi. Trong lúc đang rối rắm cô thư ký của Phó Bạc Yến lại đến tìm cô.

Tô Hàng bị quấy rầy, mặt đằng đằng sát khí nhìn cô thư ký và Hùng Cách Cách, gào lên: "Cút!"

Hai người lập tức rúc cỏ, trong nháy mắt biến mất khỏi phòng làm việc của Tô Hàng.

Cô thư ký trút giận lên người Hùng Cách Cách, nói với vẻ châm chọc: "Ai yo, cô đúng là ngôi sao lớn của công ty chúng ta ha! Bận rộn ở cả hai bên như vậy không mệt sao?"

Hùng Cách Cách không thích đấu khẩu cùng người khác, vì vậy dứt khoát không trả lời.

Cô thư ký không vui, hừ lạnh rồi nói tiếp: "Phó tổng bảo cô dọn dẹp phòng cho anh ấy, tay chân nhanh nhẹn chút."

Hùng Cách Cách tự cảm thấy thẹn với Phó Bạc Yến, vì vậy xắn tay áo lên, múa giẻ lau như gió lốc, hận không thể lau sạch phòng làm việc của anh sáng loáng như tuyết.

"Ừc ừc... ừc ừc..." Dạ dày Hùng Cách Cách bắt đầu kêu gào, tiếng kêu đó kêu mỗi lúc một to.

Phó Bạc Yến ngẩng đầu lên khỏi văn kiện.

Hùng Cách Cách lập tức che bụng, kèm theo nụ cười tươi rói: "Bụng của tôi biết ca hát. Ha ha....Ha ha ha...."

Phó Bạc Yến cúi đầu, tiếp tục xem văn kiện, lạnh nhạt nói: "Rất tốt, tiếp tục hát đi."

Hùng Cách Cách nuốt nước miếng hỏi: "Phó tổng, anh có muốn uống cà phê không?"

Phó Bạc Yến ngẩng đầu, liếc Hùng Cách Cách một cái, trả lời vô cùng rõ ràng: "Không muốn."

Hùng Cách Cách lập tức hỏi tiếp: "Phó tổng, anh muốn ăn gì không? Tôi lập tức đi mua!"

Phó Bạc Yến chỉ phun ra bốn chữ, "Đang giờ làm việc."

Hùng Cách Cách cụp bả vai, nhìn mấy cái đuôi cá béo mồm mồm trên bàn làm việc, lộ ra vẻ mặt thèm thuồng.

Không thể không nói, tầm mắt Hùng Cách Cách rất có lực xuyên thấu.

Xuyên qua hồ cá, trực tiếp bắn vào trên người của Phó Bạc Yến, làm cho cả người anh cũng khó chịu.

Anh để bút xuống, khạc ra hai chữ, "Cà phê."

Hùng Cách Cách chột hời hòn, lập tức lộ ra nét mặt hưng phấn hỏi: "Cần đun không?"

Chân mày Phó Bạc Yến giật giật, dứt khoát nói: "Không cần!"

Hùng Cách Cách "ồ", chuẩn bị xông vào phòng trà nước lần nữa.

Phó Bạc Yến gọi cô lại, chỉ cửa phòng nghỉ, "Ồ trong đó có cà phê."

Hùng Cách Cách ôm hiểu kỳ trong lòng, đẩy cánh cửa kia ra.

Phòng nghỉ của Phó Bạc Yến đơn giản mà hào phóng, không có bất kỳ đồ trang trí yêu thích nào. Mở ngăn tủ ra, bất ngờ phát hiện bên trong không những có đủ loại cà phê, mà còn có bình cà phê và dụng cụ đun cà phê, còn có... đường cục.

Hùng Cách Cách cười híp mắt, len lén nhìn xung quanh một chút, thấy Phó Bạc Yến không vào cùng, liền bóc lên một miếng đường, bỏ vào trong miệng.

Ngọt, ngọt quá!

Hùng Cách Cách sau khi ăn liên tiếp ba cục đường hơi thấy khát.

Cô lấy bình cà phê ra, đổ hết cà phê đã xay sẵn vào đó, sau đó đổ đầy nước nhấn nút mở nguồn điện, lẳng lặng chờ đợi thời khắc cà phê sôi.

Bốn giờ chiều, mí mắt trên của Hùng Cách Cách lại muốn hôn mí mắt dưới.

Cô ngồi lên giường, dùng sức xoa gò má của mình, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút. Kiên trì, kiên trì chút nữa thôi, chỉ cần đun cà phê xong hậu, cô uống trộm hai ngụm sẽ không mệt nữa. Hùng Cách Cách, mày phải chịu đựng!

Rất dễ nhận thấy cô không chịu nổi.

Mí mắt Hùng Cách Cách khép lại, người mềm nhũn ngã ra sau nằm trên giường.

Phó Bạc Yến chờ chờ, rồi lại chờ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thấy Hùng Cách Cách ra ngoài. Anh nghĩ đến trận hỏa hoạn xảy ra ban sáng, không khỏi có chút bận tâm. Anh đứng lên, sải bước đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ cũng không xuất hiện tình huống nhốn nháo, mà ngược lại yên tĩnh một cách khác thường.

Nhưng trên chiếc giường lớn màu đen mang sắc thái nam tính lại xuất hiện một cô gái nằm trên đó ngủ ngáy khò khò.

Cánh môi mềm mại của cô gái hơi nhếch lên, cánh mũi xinh xắn nhẹ nhàng lên xuống, mấy sợi tóc rối lệch qua một bên lộ ra vàng trán đầy đặn và lông mi thật dài. Đôi mắt thường ngày được giấu phía sau mái ngó dài, lúc này đây bày ra đường cong ưu nhã.

Khỏe miệng cô gái còn sót lại vụn đường trắng, hương vị ngọt ngào mà mê người.

Có thể là sự kích thích về mặt thị giác, có thể là mùi cà phê chết tiệt quá mê người, Phó Bạc Yến cảm thấy bụng dưới căng thẳng, một loại bản tính chỉ thuộc về đàn ông dường như đang muốn phá tan trói buộc trên người anh, bỏ nhào vào Hùng Cách Cách. Tốt nhất là xé nát cô, nuốt sống vào bụng để giải nỗi thống khổ của anh.

Phó Bạc Yến muốn đến gần, muốn thưởng thức mảnh vụn đường màu trắng này, muốn dựa vào bản năng đàn ông để cưỡng bức cô gái kia, nhưng anh vẫn còn lý trí. Anh biết, cô gái giống như Hùng Cách Cách không phải đồ chơi, không thích hợp trên choker. Cũng không phải vì sau khi trên ghẹo xong sẽ rước lấy phiền phức mà là anh không đành lòng. Không đành lòng phá hủy, không đành lòng hủy hoại....

Mùi thơm cà phê vẫn đang dụ dỗ giác quan của Phó Bạc Yến, hơi khó sở nhưng cũng cực kỳ mê người. Anh hít sâu một cái, cưỡng bách mình dời tầm mắt, đi tới trước bình cà phê rót một cốc cà phê cho mình.

Đưa tới bên môi thưởng thức mà không khỏi nhúu mày.

Trước kia anh uống cà phê chưa bao giờ thêm đường nhưng hôm nay anh lại cảm thấy cà phê không đường rất khó nuốt. Có phải nên thêm chút đường không? Không cần nhiều, chỉ cần mấy mẩu vụn bên môi Hùng Cách Cách là được.

Sau khi Phó Bạc Yến có suy nghĩ này, đến bản thân anh cũng thấy hơi giật mình. Nhưng ngoài giật mình còn có thoải mái.

Đàn ông vốn là động vật thị giác.

Ôi, nói như vậy cũng không đúng, nếu như đàn ông là động vật thị giác vậy sao giờ đây anh lại cảm thấy nhìn Hùng Cách Cách rất quyến rũ mê người chứ? Là ảo giác ư? Ai mà biết được? Có lẽ chỉ có thể chờ khi Hùng Cách Cách tỉnh lại, anh mới có thể cho mình một đáp án rõ ràng.

Không biết có phải bởi vì mùi cà phê quá nồng hay không mà lại khiến Hùng Cách Cách có cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài.

Đợi cô khi tỉnh lại, đã qua giờ tan làm một lúc rồi.

Cô vô cùng hốt hoảng bò dậy khỏi giường, nhón chân chạy đến bên cửa phòng nghỉ, len lén nhìn quanh bên ngoài. Cô thấy Phó Bạc Yến vẫn đang cúi đầu phê duyệt văn kiện, bèn bắt đầu cho mình ăn thuốc giải sầu.

Xoay người, phát hiện cà phê trong bình chỉ còn lại không tới 1 cm.

Cô vội tắt nguồn điện, đổ phần cà phê chẳng dư lại là bao vào trong cốc, sau đó uống trộm một ngụm, chỉ cảm thấy cái vị của nó đáng như muốn đòi

mạng. Cô bỏ thêm hai cục đường vào trong cốc, lắc lắc nhẹ nhàng, sau đó đưa đến bên môi nhấp thử cảm thấy mùi vị cuối cùng cũng khá lên nhiều.

Khi bụng cả phê ra, Hùng Cách Cách cố gắng làm cho mình có vẻ tự nhiên mà thông dong.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giày vò chết người (hai)

Edit: Chenjiucao

Phó Bạc Yến ngẩng đầu nhìn Hùng Cách Cách, ánh mắt thâm thúy lướt qua cánh môi cô, dừng lại nơi bi cả phê làm ướt. Anh chìa tay bụng cả phê lên, đưa đến bên môi nếm thử. Vị hơi ngọt nhưng lại làm người ta yêu thích.

Phó Bạc Yến hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Hùng Cách Cách lập tức bẻ ngón tay nói: "Sáng nay sau khi tôi dậy đã hầm một nồi cháo gà. Tối nay khi về tôi sẽ hâm nóng canh lên sau đó rang một đĩa đậu xanh, cắt một miếng thịt bò hầm tương. ...”

Khi Tô Hàng đẩy cửa đi vào thì trông thấy cảnh Hùng Cách Cách dựa vào bàn bẻ ngón tay, vừa cười vừa nói với Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến thì đang bụng cả phê, trên môi là nụ cười nuông chiều ngược nhìn cái miệng xinh xắn khi đóng khi mở của Hùng Cách Cách nghe cô báo tên đồ ăn.

Nhưng khiến Tô Hàng không tưởng tượng nổi đó là cách Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách ở chung với nhau lại cực kỳ hài hòa. Không biết tại sao anh có chút không thoải mái.

Hùng Cách Cách là trợ lý của anh mà? !

Tô Hàng giơ tay lên vỗ vào ót Hùng Cách Cách một cái, "Cười ngây ngô cái gì? Nhanh về nhà nấu cơm đi!"

Hùng Cách Cách xoay người, đánh mắt nhìn Tô Hàng rồi lại quay đầu nhìn về phía Phó Bạc Yến.

Tô Hàng bực bội nói: "Sao hả? Tôi mà còn không bảo được cô à?"

Hùng Cách Cách cực kỳ thành thật đáp trả: "Hiện giờ tôi là trợ lý của Phó tổng, phải nghe theo sự sắp xếp của ông chủ." Ý ở trong lời nói, anh đã không còn là ông chủ của tôi nữa rồi, chỗ nào mất thì ở chỗ đó!

Mày Tô Hàng nhăn lại, cự tuyệt không thừa nhận: "Tôi có nói không cần cô làm trợ lý lúc nào hả? Hay là cho rằng mình ôm được một cái cột trụ thì là đã leo lên được cảnh cao, có thể lên làm một nửa ông chủ rồi?"

Trong lòng Hùng Cách Cách không thoải mái, nhưng lại không dám đối đầu với Tô Hàng, chỉ có thể âm ức nói: "Anh đừng nói thế được không?"

Mặt Tô Hàng xụ xuống, "Tôi cứ nói vậy đấy! Không thích nghe thì bịt tai lại đi!" Sau khi gào xong bèn xoay người bỏ đi. Anh có lòng tốt đến rước Hùng Cách Cách về nhà, ai dè cô chẳng những không cảm kích mà ngược lại còn coi mình như người ngoài! Cô là người anh muốn tới, đúng chứ?!

Dùng sức đập mạnh cửa phòng làm việc, Tô Hàng không đi ngay mà đứng ở cửa mấy giây. Anh nghĩ: Hùng Cách Cách ngu ngốc đó sẽ phải đuổi theo nói xin lỗi anh.

Nhưng rõ ràng là Hùng Cách Cách căn bản không có ý định này.

Tô Hàng nổi giận. Sải bước rồi đi lái xe như bảo tó về nhà.

Phó Bạc Yến đứng lên, nói với Hùng Cách Cách đang rụt vai: "Đi thôi, về nhà nấu cơm."

Hùng Cách Cách lập tức ưỡn cao ngực, vui vẻ theo sát phía sau Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến không nhịn được cười. Hùng Cách Cách quả thật giống y như chú chó ngu ngốc, phân biệt chủ vô cùng rõ ràng.

Sau khi hai người về đến nhà, Hùng Cách Cách hết sức kinh hãi phát hiện, nồi cháo gà cô hầm sáng nay cộng thêm nguyên con gà đều vào bụng Tô Hàng cả. Miếng thịt bò hầm tương cô chuẩn bị thái cũng biến mất tăm mất tích. Trong bếp chỉ còn lại một hộp đậu xanh không thể ăn ngay. Ngay cả cơm cô căn giờ có thể ăn được ngay sau khi tan làm cũng không còn một miếng!

Tô Hàng nằm trên ghế sa lon xoa bụng no tròn, vừa bấm kênh ti vi loạn xạ vừa sai bảo Hùng Cách Cách như ông lớn: “Pha cho tôi một ly trà giúp tiêu hóa tốt.”

Sau khi Hùng Cách Cách pha trà xong Tô Hàng lại không uống. Anh ta giải thích là: "Uống không nổi." Đờ bụng đứng lên đi lên lầu hai.

Hùng Cách Cách không nhịn được nhỏ giọng cảm khái nói: "Cái bụng kia rõ ràng là như được bốn tháng rồi. Hay... hay là thai song sinh!"

Tô Hàng không nghe thấy lời Hùng Cách Cách nói, nhưng Phó Bạc Yến lại nghe được cực rõ. Vai anh gằn gặt, cười ra tiếng.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, hoảng loạn nói: "Anh đợi một lát, tôi lập tức đi nấu cơm!"

Lúc này, điện thoại của Phó Bạc Yến vang lên.

Sau khi cúp máy anh nói với Hùng Cách Cách: "Tối nay tôi có một tiệc xã giao, cô tự ăn đi." Nói xong bèn đi đến cuộc sống về đêm của mình.

Đừng tưởng tính tình Phó Bạc Yến kín kẽ, nhưng đời sống riêng tư lại hoàn toàn không phải là người nghiêm cẩn. Có gái đẹp ôm ấp yêu thương trước giờ anh vẫn rất vui vẻ đón nhận. Điểm này 99% cánh mày râu đều giống nhau.

Khỏi cần nghi ngờ, Phó Bạc Yến là người đàn ông được phụ nữ hoan nghênh. Anh chín chắn, có sức quyến rũ, phong độ lại có tiền. Anh là quý tộc độc thân khiến phụ nữ đổ xô vào.

Phó Bạc Yến lêu lổng cùng đám bạn của mình. Uống rượu, tán gái, tán tỉnh, sau đó.... lên giường.

Trong biệt thự, chỉ còn lại Hùng Cách Cách và Tô Hàng.

Hùng Cách Cách cảm thấy làm cơm cho một người rất phiền phức, vì vậy dứt khoát pha một bát mì ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa ăn.

Trên lầu, Tô Hàng đang khom người ôm bụng, cắn răng kêu tên Hùng Cách Cách. Bởi vì đau bụng dữ dội mà giọng Tô Hàng trở nên đứt quãng, không còn hơi sức. Anh gọi Hùng Cách Cách hai tiếng thấy cô không phản ứng đành phải cắn răng bò dậy khỏi giường, kéo cửa phòng bám vào tay vịn cầu thang lết xuống lầu.

Khi anh đứng sau lưng Hùng Cách Cách nhìn thấy trên ti vi đang chiếu một zombie xé rách bụng của một người sống, đồng thời nhét cả đồng ruột đầy máu vào miệng, khi nghe thấy tiếng nuốt ực anh chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, cổ họng ngứa ngáy, khi anh trông thấy Hùng Cách Cách hưng phấn hút mì ăn liền trộn với lọ dầu đồ lớn thì không thể nào nhịn tiếp được nữa, há miệng nôn ra một bãi các thứ linh tinh.

Hùng Cách Cách chỉ cảm thấy sau gáy nóng lên, theo bản năng quay đầu lại nâng bát mì cầm trong tay lên.

Hay thật! Một bát đồ nôn nóng hồi mới ra lò!

Tô Hàng ói tới nổi trời đất quay cuồng, chỉ là xem chút là nôn cả dạ dày ra ngoài.

Hùng Cách Cách mang chậu nhựa đến để anh nôn nhiệt tình.

Chờ tới khi Tô Hàng không nôn được nữa, Hùng Cách Cách cũng mệt mỏi sắp là mất.

Tô Hàng ôm bụng, rên rĩ.

Hùng Cách Cách quan tâm hỏi: "Anh sao rồi? Còn muốn ói nữa không?"

Tô Hàng lắc đầu, yếu ớt nói: "Đau....Đau bụng...."

Hùng Cách Cách thấy trong đồng nôn của Tô Hàng có máu, cảm thấy không ổn. Cô lập tức móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi 120, lại phát hiện điện thoại đã động hết pin đã tự động tắt máy.

Cô tìm điện thoại của Tô Hàng trong túi quần anh ta, còn chưa kịp ấn xuống số đầu tiên thì đã trượt tay đánh rớt điện thoại xuống đồng nôn của Tô Hàng.

Mặc dù dạ dày Tô Hàng rất đau, nhưng anh vẫn không nhịn được trừng mắt với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách biết không thể lại kéo dài thêm nữa, vì vậy cắn răng công Tô Hàng lên nhanh chân chạy ra ngoài.

Hùng Cách Cách chạy bộ hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc xe riêng. Cô ngăn xe lại nhưng chủ nhân của chiếc xe lại không muốn đưa người bắn thiu tới bệnh viện. Hùng Cách Cách nóng nảy, dứt khoát tặng cho chủ xe một đấm "Đưa, hay là không đưa?"

Chủ xe xấn tay áo lên, "Mày tự đâm đầu vào chỗ chết....Ai u....A....A....đưa đưa đưa! Bà cô à, tôi đưa!"

Hùng Cách Cách thu lại quả đấm, leo lên xe riêng.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Giày vò chết người (ba)

Edit: Chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Trong xe, Hùng Cách Cách ôm Tô Hàng giống như một âm hồn ngồi ở băng ghế sau. Dưới mái ngổ dài là đôi mắt hơi đỏ của cô. Thông qua kính chiếu hậu cô dùng đôi mắt giống như liệt nữ uy hiếp chủ xe, đồng thời không ngừng thúc giục để ông ta lái nhanh lên.

Hùng Cách Cách nói: "Bác tài à, bác nhanh lên, nhanh, nhanh, nhanh, nhanh hơn nữa đi..."

Tài xế cảm thấy một trận gió lạnh thổi sau gáy làm da đầu tê rần. Chân ông như nhũn ra, đạp thắng xe cũng không chuẩn nữa.

Hùng Cách Cách nhích gần lên phía trước, tiếp tục hỏi: "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, nhanh hơn, nhanh nữa vào...."

Bác tài giật mình dừng cảm xông qua đèn đỏ đầu tiên.

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười.

Bác tài cảm thấy vết thương trên mặt không đau, chân cũng không run, ngay cả vượt đèn đỏ cũng chẳng quan trọng bởi vì... Ông sắp tè ra quần rồi!

Chuyện này gấp!

Lái xe càng gấp hơn!

Chiếc xe phóng như điên, cuối cùng cũng đưa được Tô Hàng đến bệnh viện gần đó trong thời gian ngắn nhất.

Bác sĩ chuẩn bị làm sạch dạ dày Tô hàng trước rồi mới chữa trị sau.

Mới đầu, Tô Hàng còn không muốn phối hợp.

Hùng Cách Cách thò tay ra trực tiếp móc cổ họng anh.

Tô Hàng đẩy Hùng Cách Cách ra, ói lên ói xuống.

Bác sĩ rất im lặng, Hùng Cách Cách lại vô cùng vui mừng gật đầu nói: "Cách này thật đúng là vừa kinh tế vừa thực dụng, nên được phát huy."

Trải qua một vòng cấp cứu, Tô Hàng rốt cuộc bảo vệ được dạ dày của mình.

Bác sĩ nói với Tô Hàng: "May mà đưa tới kịp thời nếu không cậu đã phải đi gặp diêm vương rồi. Cậu nhóc, sau này thấy đồ ăn ngon thì nhất thiết đừng giống như quý đối đầu thai, nên kiềm chế một chút, mạng sống vẫn quan trọng hơn."

Lần đầu tiên, Tô Hàng ngậm miệng không dùng lời nói chanh chua để làm vũ khí công kích người khác.

Nói thật, Tô Hàng có hơi muốn khóc.

Anh không muốn thừa nhận mình bị Hùng Cách Cách làm cho cảm động, nhưng phải công nhận rằng anh đúng là vì cô nàng Hùng Cách Cách này nên mới muốn khóc.

Khi cô đưa tay vào trong cổ họng anh móc, thủ đoạn cực kỳ dã man khiến mỗi lần anh nuốt nước miếng đều cảm thấy cổ họng đau như thiêu như đốt! Xem ra cổ họng của anh đã bị cô làm bị thương rồi.

Hùng Cách Cách vừa ra tay là đã thương nơi yếu ớt nhất của anh.

Haiz....

Từ lúc biết Tô Hàng không sao, Hùng Cách Cách giống như người bị rút sạch sức lực, nhũn người ngồi phịch xuống ghế ở ngoài hành lang.

Cô thấy đúng là mệt chết đi được.... Nếu như có thể kéo dài hai chữ "mệt chết" này mãi thì cô tin hai chữ đó nhất định có thể viết tràn cả một trang!

Tô Hàng nằm ở trên giường bệnh, khi gọi Hùng Cách Cách đi vào cô phải dùng sức ba bò chín trâu mới bò dậy nổi khỏi ghế.

Cô đi tới bên giường Tô Hàng nhỏ giọng hỏi: "Anh đỡ hơn chút nào chưa?"

Tô Hàng gật đầu.

Hùng Cách Cách thử nói: "Tôi xoa cho anh nhé?"

Tô Hàng lại gật đầu.

Hùng Cách Cách ngồi ở trên mép giường, dùng bàn tay nhỏ bé ấm áp xoa dạ dày cho Tô Hàng qua một lớp áo T-shirt mỏng.

Tô Hàng quan sát Hùng Cách Cách, phát hiện hai chân của cô vẫn đang run, bèn hỏi: "Cô run cái gì?"

Hùng Cách Cách phủ nhận nói: "Đâu có."

Tô Hàng ý bảo cô nhìn hai chân của mình.

Hai chân Hùng Cách Cách đang run, hơn nữa còn run dữ dội. Kiểu run đó là vô thức, là chứng co giật sau khi vận động kịch liệt mới xuất hiện.

Hùng Cách Cách đặt hai tay lên cẳng chân mình, từ từ dùng sức xoa bóp mấy cái lên bắp thịt. Trên mặt cô đầy mồ hôi, nhìn đáng vẻ chắc hẳn là rất đau, nhưng cổ họng cô lại không lên dù chỉ một tiếng.

Tô Hàng rất muốn nói với Hùng Cách Cách: "Đau thì hãy kêu lên", nhưng anh lại không mở miệng được.

Sau khi xoa nhẹ mấy cái, Hùng Cách Cách đá đá bắp chân, nói rất tự hào: "Tốt rồi, giờ không run nữa." Xem ra tay nghề của cô quả không tồi.

Tô Hàng nhìn về phía bắp chân Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu hết như ông già hỏi: "Gót giày đâu mất rồi?"

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua, lúc này mới phát hiện ra đôi giày của cô biến thành một cao một thấp. Cô lầu bầu nói: "Đôi giày này đúng là chẳng bền gì cả." Cởi chiếc giày có gót còn lại ra nắm chặt gót giày trong tay, vừa dùng sức bẻ một cái gót giày gãy luôn. Cô vừa định đeo giày lại lên chân thì nghe thấy Tô Hàng đột nhiên gầm hét lên: "Cô là người ngu à? Lòng bàn chân ma sát chảy nhiều máu như thế cũng không biết đường xử lý?"

Hùng Cách Cách nâng chân của mình lên, vừa nhìn quả nhiên....máu thịt lẫn lộn.

Hùng Cách Cách thanh minh cho bản thân nói: "Tôi tưởng nó là ma sát trước đó"

Tô Hàng từ trên giường bò dậy, chỉ vào đầu Hùng Cách Cách mắng, "Người khác là đồ ngốc, thì cô gấp hai đồ ngốc! Bốn đồ ngốc chính là lời khen tặng cô đó! Cách nghĩ của cô ngờ nghệch y như cây nông nghiệp của miền nam, một năm bốn vụ cũng chẳng được nghỉ ngơi! Đi đi đi, mau bảo y tá xử lý cho cô, đừng làm tôi bức bối!"

Hùng Cách Cách rất nghe lời, lập tức đi giày vào, muốn đi tìm y tá.

Tô Hàng cảm thấy vô cùng tức giận và bức bối, anh không nhịn được gầm hét lên: "Cô uống thuốc dùng phân hóa học của nhà nông lớn lên hả? Lòng bàn chân đã cọ như thế rồi còn muốn đi tìm y tá?"

Hùng Cách Cách trừng mắt lên, "Là anh bảo tôi đi tìm y tá xử lý mà!" Thôi miễn kinh hãi, lật lọng gì đâu không biết?

Tô Hàng dùng sức ấn xuống nút màu đỏ trên đầu giường, "Án nút gọi này là được rồi! Cô có hiểu không, hiểu không hả? !"

Hùng Cách Cách bĩu môi, xoay đầu đi, quyết định so đo với tên bệnh nhân cố tình gây sự này. Tên này đâu phải là thụ xấu xa? Mà phải là... Thụ cận bã!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không để ý tới mình cũng bĩu môi. Sau khi anh thờ yếu ớt hai cái, giọng điệu cũng yếu đi mấy phần: "Có lúc tôi thật sự cảm thấy cô cố ý muốn bị ăn mắng."

Hùng Cách Cách nhỏ giọng nói lầm bầm: "Tôi cảm thấy anh càng muốn bị ăn đánh hơn."

Tô Hàng dường như không nghe rõ cô nói gì, "Cô nói gì cơ?"

Hùng Cách Cách lắc đầu, cảm khái nói: "Không nói gì cả. Chỉ có điều tôi cũng thấy lạ lắm, tại sao Bảo Nhi cũng nói tôi là kiểu người muốn bị ăn mắng? Khi không hiểu con người tôi cũng có rất nhiều người muốn mắng tôi."

Tô Hàng khịt mũi nói: "Là sao? Sau khi hiểu rõ cô thì có thể coi trọng cô hả?"

Hùng Cách Cách nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, "Bảo Nhi nói, sau khi hiểu rõ tôi cậu ấy đột nhiên sinh ra một loại kích động muốn hành hung tôi một trận."

Tô Hàng đập giường, phá lên cười ha ha.

Hùng Cách Cách vốn muốn nói, anh đừng đập giường cẩn thận lệch kim. Nhưng khi cô thấy Tô Hàng cười nhạo cô đến hả hê như vậy thì ngậm miệng.

"Ai u...." Quả nhiên, Tô Hàng bị lệch kim.

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười. Cô cảm thấy mình ngày càng biết nhìn xa trông rộng. Song cô không nói suy nghĩ của mình cho Tô Hàng biết. Cô không có hứng thú với chuyện muốn bị ăn mắng này!

Sau khi y tá tới, đầu tiên là truyền nước biển lại cho Tô Hàng rồi mới bắt đầu xử lý vết thương ở chân cho Hùng Cách Cách. Khi rửa vết thương khử trùng có hơi đau nên Hùng Cách Cách khẽ rụt căng chân lại.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giày vò chết người (bốn)

Tô Hàng cau mày, bắt đầu nỗ lực về phía y tá, "Này, cô không thể nhẹ tay chút sao hả? Mạnh tay như thế thì đừng có làm y tá nữa, đi đào hầm là được đây."

Mặt y tá đỏ rần, không vui mắng trả: "Sao anh có thể ăn nói thế chứ? ! Bôi thuốc có thể không đau à? Chiều chuộng vậy thì tới bệnh viện làm gì? !"

Mắt Tô Hàng nheo lại, cười lạnh nói: "Lúc mẹ cô sinh cô ra có đau không? Có thể không sinh được không?"

Y tá đứng phắt dậy, ném thuốc mỡ trong tay xuống, khóc "hu hu" chạy đi.

Hùng Cách Cách vốn định nói với Tô Hàng "thật ra thì cũng không đau như thế", nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt "tôi còn chưa mắng đủ mà sao cô đã chạy rồi" của Tô Hàng làm cô lập tức cúi đầu, ngoan ngoãn nhặt thuốc dưới đất lên, yên lặng bôi thuốc cho mình.

Tô Hàng là con hổ, vò được ai là cán người đó. Gần đây cô không tìm phòng chó dại, tránh xa nguy hiểm vẫn tốt hơn.

Tô Hàng nhả hết kim tiêm trên tay vứt xuống đất rồi đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, đoạt lấy thuốc của cô làm mặt thối nói: "Rốt cuộc là cô có biết bôi thuốc không hả? Sao mà hết như cái cô y tá kia thế, chân tay vụng về! Ngồi xuống để tôi làm cho!" Không nói thêm gì nữa, anh đỡ chân Hùng Cách Cách rồi bôi thuốc lên.

Chân Hùng Cách Cách giống như chạm ngọc, trắng nõn mà trơn mịn, tay sờ vào có cảm giác rất thích. Trên bàn chân là đầy rẫy bọt máu cả cũ lẫn mới, nhìn thấy mà ghê mình.

Tô Hàng nghĩ: chính đôi chân nhỏ này đã cống anh chạy điên cuồng trên đường núi hơn 20 phút. Nếu như không có Hùng Cách Cách, vào lúc này anh nhất định phải nằm trên bàn mổ, nghe âm thanh dao phẫu thuật cắt vào da thịt mình.

Anh nên cảm ơn cô.

Nhưng chuyện hôm nay nếu như không phải bởi vì cô, thì anh đâu có giận dỗi mà ăn hết nhiều thức ăn thế chứ?

Haiz... Đúng là gặp phải chuyện xui xẻo mà!

Tô Hàng không muốn thừa nhận sai lầm của mình, nhưng càng nhìn lại càng thấy Hùng Cách Cách xinh đẹp.

Nhìn kỹ thì thấy tóc cô cũng không đến nỗi lù xù; nhìn thêm phát hiện da cô đẹp vô cùng; nhìn nhiều thêm nữa phát hiện cảm cô rất mê người; liếc mắt lần nữa, không thể không cảm thán, cái mũi nhỏ của cô lại đáng yêu như vậy!

Miền cường thu hồi tầm mắt, lại không nhìn được quan sát nhiều thêm một lát, rồi lại cảm thấy cô gái này cũng rất bình thường, bình thường tới nỗi ném vào trong đám người là không tìm được.

Có lẽ, không tìm thấy tốt hơn. Như vậy thì chẳng ai biết trên đời này có Hùng Cách Cách. Ha ha....

Tô Hàng hơi ngạc nhiên với suy nghĩ của mình. Anh nhăn mày nâng chân Hùng Cách Cách, trực tiếp xức thuốc dính trên ngón tay lên.

Hùng Cách Cách bị đau nhưng không kêu ra tiếng, mà khẽ rụt chân một cái.

Tay Tô Hàng dừng lại, thả chậm tốc độ sức lực cũng giảm bớt.

Sau khi bôi thuốc xong anh liền trực tiếp đá bay giày của Hùng Cách Cách, ngồi xổm xuống trước mặt cô ra lệnh: “Lên đây.”

Tím gan Hùng Cách Cách loạn hết cả lên. Grừ... Grừ....Hai chữ kia thật sự là quá gian ác! Thụ ngang ngược, đúng là thụ ngang ngược mà!

Anh ta bảo cô đi lên hả? !

Grừ... grừ.... ực ựcCô có cần kêu lên một câu "Đưa chuột ở đây, thiên hạ ta vào nhé? !" không nhỉ.

Không được không được, thật sự là quá tà ác mà.

Hùng Cách Cách véo hai má của mình, vừa nhếch miệng cười khúc khích, vừa không ngừng lắc đầu.

Tô Hàng đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, nghiêng đầu cau mày nói: "Tôi bảo cô đi lên thì lên đi, cười dâm đãng như thế làm gì? !"

Hùng Cách Cách vốn định phối hợp với tình tiết, hô to một tiếng "bảo bối ta tới đây!", sau đó cười dâm đãng nhào tới. Nhưng cô biết chắc rằng làm như vậy hậu quả sẽ khó lường thế nào.

Hùng Cách Cách thờ dài trong lòng, cảm khái lần nữa, vì sao cô không phải là một người đàn ông chứ? ! Vì sao cô không có cây gậy kia? Sao cô phải sống bị ối như vậy? Sao cô không thể trắng trợn đụng ngã Tô Hàng sau đó móc cây gậy đó ra? Được rồi, cô phải thừa nhận, cô không có cái quả.... đưa chuột đó.

Nhìn mà xem, Hùng Cách Cách cô quả là người ngây thơ mà.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách lại mất hồn, không vui nói: "Sao nào, tôi công cô mà cô còn không vừa lòng?"

Hùng Cách Cách cố gắng trấn định lại, bày ra thái độ nghiêm túc, ho nhẹ một tiếng đáp: "Cơ thể anh không khỏe, tôi có thể tự đi."

Tô Hàng lạnh lùng nói: "Chân kia của cô sắp đi tới nát bấy rồi, còn có thể đi cái rắm? ! Đừng có mà cần năn, mau lên đây! Tính tôi không tốt vậy đâu!"

Hùng Cách Cách ngoan ngoãn giang hai cánh tay nằm trên lưng Tô Hàng, sau đó....Nhếch miệng cười.

Tô Hàng đang quan tâm tới cô ư?

Mặc dù người đàn ông này là nói năng chua ngoa, nhưng cũng có lúc đáng yêu. Đúng là một... chàng thụ tốt!

Tô Hàng công Hùng Cách Cách ra khỏi bệnh viện, còn chưa gọi được xe đã bắt đầu thờ hồn hên.

Hùng Cách Cách đề nghị: "Nếu không anh đặt tôi xuống trước đi?"

Tô Hàng cắn răng nói: "Câm miệng!" Hôm nay, dù nói gì đi nữa thì anh cũng phải công cô tới khi bắt được xe mới thôi!

Có lẽ là vận khí của Tô Hàng không tốt, anh đã đi một đoạn rất dài mà ngay cả một chiếc taxi trống cũng chẳng gặp!

Chân của anh đang run, mồ hôi rơi như mưa, thầm nói: mệt thì mệt nhưng dầu gì anh cũng là một người đàn ông, không thể để cho Hùng Cách Cách xem thường! Hơn nữa anh công cô một đoạn đường như vậy, chắc là cô đã cảm động phát điên lên rồi?! Ha ha....

Khóe môi Tô Hàng nhếch lên hỏi: "Hùng Cách Cách cô có muốn nói gì không?"

Hùng Cách Cách có chuyện muốn nói nhưng cô không biết phải mở miệng sao nữa. Cô do dự.

Nụ cười trên mặt Tô Hàng bắt đầu mở rộng, khích lệ nói: "Có chuyện gì thì mau nói đi, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt."

Hùng Cách Cách mấp máy môi, ghé vào bên tai Tô Hàng nhỏ giọng nói: "Anh.... có thể.... trả tiền khám bệnh cho tôi được không?" Phải biết rằng phí điều trị là cô dùng tiền cơm nước tạm ứng cho anh! Nếu như Tô Hàng không trả tiền cho cô, tháng này bọn họ phải ăn cháo cảm hơi rồi.

Tô Hàng thật sự có loại kích động muốn nổ pháo ầm ầm đưa Hùng Cách Cách ra bên ngoài địa cầu!

Thật may là lý trí còn sót lại chẳng là bao của anh vẫn chiếm thế thượng phong.

Tô Hàng không vứt Hùng Cách Cách, nhưng cũng không nhịn được mắng lên: "Hùng Cách Cách...."

Hùng Cách Cách buông hai tay đang ôm Tô Hàng ra, che lỗ tai, "Đừng mắng tôi!"

Tô Hàng vốn thể lực đã cạn kiệt đầu thế chịu được động tác lớn như vậy của Hùng Cách Cách, chân anh mềm nhũn buông tay ra, ném Hùng Cách Cách xuống.

Hùng Cách Cách không hổ là người luyện võ, trong khoảnh khắc sắp bị vứt xuống, cô dùng mũi chân nhón trên đất một cái, lại bắn về trên lưng của Tô Hàng.

Tô Hàng bị Hùng Cách Cách đụng như thế, chỉ cảm thấy cơ thể mình không chống trụ nổi nữa ngã ụch quỵ gối xuống đất. Tô Hàng ngửa mặt lên trời rít to, quát um lên: "Hùng! Cách! Cách!"

Hùng Cách Cách bắt đầu giả ngu, "Chuyện gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sắc đẹp bị giấu kín (một)

Thấy không, mấy ngày nay, Hùng Cách Cách đều đi làm cùng Phó tổng!

Hùng Cách Cách sống trong nhà Phó tổng rồi!

Hùng Cách Cách bị bao nuôi đấy!

Trời ạ, đây rốt cuộc cái thế giới điên rồ gì vậy? !

Mau nhìn, mau nhìn mà xem, hôm nay Hùng Cách Cách vậy mà lại ngồi xe của “mộc cang” đi làm!

Hùng Cách Cách và “mộc cang” cấu kết với nhau khi nào? Quan hệ của hai người bọn họ rốt cuộc phát triển đến mức nào rồi?

Hùng Cách Cách dùng sắc đẹp dụ dỗ “mộc cang” sao?

Hùng Cách Cách có tư chất dùng sắc đẹp quyến rũ đàn ông à?

Từ khi nào thì cái cô nàng Hùng Cách Cách đó được ưa chuộng như vậy?

Chẳng lẽ là mắt của người đi du học về khác với người thường?

Thế giới này quá bi thống mà! Quá mẹ nó không có thiên lý!

Trong khi lời đồn thổi bay khắp nơi thì Hùng Cách Cách lại vẫn làm con ốc sên như trước, vác xác mình từ từ bò tới.

Tối hôm qua Tô Hàng bị giày vò dữ quá. Đầu tiên là dốc sức ăn một bữa, sau đó bị ới lên ới xuống một trận, cuối cùng được Hùng Cách Cách đưa đi bệnh viện thì suýt nữa ngỏm.

Đời người quả là một cuộc điện thoại —— không phải bạn cúp máy tôi trước thì là tôi cúp trước.

Sáng sớm hôm nay, người đàn ông bị giày vò sắp hồng đến nơi lại vác theo hai mắt đỏ ngòm hung thần ác sát bỏ dậy khỏi giường. Chỉ vì tối qua sau khi về đến nhà, anh vốn định đi nghỉ ngay nhưng lại nhìn thấy Hùng Cách Cách quỳ trên đất dọn dẹp cái đồng anh nôn ra kia. Có lẽ vì áy náy mình đã khiến Hùng Cách Cách hôm nay không đi làm được, nhưng càng làm anh không ngờ được là cô nàng Hùng Cách Cách nghèo túng đó lại tỏ thái độ kiên quyết cự tuyệt ý tốt của anh! Cô nàng ngu xuẩn đó đúng là hết thuốc chữa!

Tô Hàng vốn không muốn quan tâm tới sự sống chết của Hùng Cách Cách, nhưng không biết tại sao mới bây giờ sáng anh đã không ngủ được. Thôi được rồi, nếu không chọn mất được thì đưa cô ta đi làm vậy.

Tô Hàng vốn đặc biệt tuấn tú, nhưng gương mặt trắng bệnh, đôi mắt đỏ ngầu và đầu tóc rối bù xù lúc này lại khiến anh chàng trông giống như một công tước vampire xấu xa, tàn khốc đến không thể hình dung nổi!

Máu sôi Hùng Cách Cách sôi trào, gào khóc trong lòng.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, trong lòng tỏ ra vẻ đắc ý, lộ ra một nụ cười với Hùng Cách Cách.

Đầu óc Hùng Cách Cách bị mê hoặc đến mức choáng váng, nên không khống chế được hệ thần kinh của mình nữa, kích động nói: "Rốt cuộc tuýp đàn ông nào mới có thể hạ gục được yêu nghiệt như anh đây! A! A! A! A!"

Mặt Tô Hàng xanh mét. Môi đỏ bật ra một chữ —— "Cút!"

Mộng đẹp của Hùng Cách Cách vỡ tan tành, che trái tim nhỏ bé bị thương ịu xù lẩn đi.

Cô cảm thấy , Tô Hàng chính là quả pháo tô rỗng vẽ phượng, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ nổ tung. Trong phạm vi trăm dặm không có sinh vật

nào may mắn sống sót cả. Được rồi, cô thừa nhận sở dĩ cô còn sống là bởi vì cô không phải sinh vật có tầm quan trọng bình thường! Cô là hủ nữ siêu kiên nhẫn, sức chống đỡ mạnh mẽ, tận tâm tận lực, vô sỉ, bi ối! Giá trị tồn tại của cô đó là—— không ngừng sống sót, không ngừng yy! Cô có thể dựa vào tư tưởng để sống, người khác không được!

Hùng Cách Cách rất là đặc ý.

Sau khi Tô Hàng đưa Hùng Cách Cách tới công ty thì liền ném vào trong phòng làm việc của mình, sau đó hừ lạnh một tiếng vô cùng độc ác xoay người bay đi.

Hùng Cách Cách hất xì hơi, vốn muốn tranh thủ lười biếng xem manga gì đó, nhưng vừa nghĩ đến hôm nay mình chưa quẹt thẻ bèn vội đi thang máy chạy tới khu làm việc để quẹt thẻ.

Nhưng có việc lại làm Hùng Cách Cách bất ngờ đó là, những đồng nghiệp bình thường chẳng thèm nói chuyện với cô lại đồng loạt xông ra từ mọi góc ngách, rồi rít tụ lại quanh cô..

Có hỏi han ân cần, có tán gẫu về thời tiết, có hẹn nhau mua sắm, cũng có người kể chuyện cười chọc cô cười...

Các đồng nghiệp thấy Hùng Cách Cách chỉ nghe bọn họ trêu chọc, nhưng từ đầu tới cuối không nói lời nào, trong lòng khó tránh khỏi có chút không kiên nhẫn, bèn cổ vũ cô kể chuyện cười cho mọi người.

Hùng Cách Cách là người rất dễ nói chuyện, hề có người yêu cầu cô làm gì cô đều cố hết sức phối hợp. Nhất là trong những trường hợp vui vẻ hòa thuận này, Hùng Cách Cách càng muốn góp vui.

Cô suy nghĩ một lát rồi bắt đầu kể: "Con ba ba chồng ghẹo con trai trai, bị trai trai cắn cho. Con ba ba nhện đau tha trai trai bỏ về. Chú ếch trông thấy thì lộ về ngưỡng mộ nói: 'Woa, anh ba ba, anh kiếm ăn giỏi quá ha, ra vào đều kẹp cặp công văn!'"

"Ha ha ha....Ha ha ha ha...." Hùng Cách Cách vì cổ vũ mình mà cười to không ngừng. Sau khi cười xong cô lại phát hiện, những đồng nghiệp vốn đang vây quanh cô dường như đều chạy về vị trí mình hết rồi. Hùng Cách Cách nghĩ ngờ chẳng lẽ vừa rồi là cô xuất hiện ảo giác ư?

Đúng lúc này, một bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vai Hùng Cách Cách, bao hàm thâm ý "ca ngợi" nói: "Hùng Cách Cách, câu chuyện cười này kể hay lắm đấy."

Hùng Cách Cách quay đầu lại, nhìn thấy Phó Bạc Yến. Kinh ngạc nói: "Á, anh cũng kẹp cặp công văn à?"

Phó Bạc Yến cười.

Hùng Cách Cách giật mình, bất giác ý thức được cô... hình như kể sai chuyện cười, nói sai lời rồi. Bị kịch....

Phó Bạc Yến lạnh mặt, nói với Hùng Cách Cách: "Hùng Cách Cách, tới phòng làm việc của tôi một chuyến."

Hùng Cách Cách cụp vai, chấp nhận theo sát phía sau Phó Bạc Yến, đi giày cao gót bước vào phòng làm việc của anh ta.

Không có người nói chuyện, khí áp rất thấp.

Tìm Hùng Cách Cách từ nhảy tung tung đến yên lặng, cuối cùng lại bày ra trạng thái chân không. Những lúc cô không khăn trương thường thích cảm giác như đi vào cõi thần tiên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Phó Bạc Yến đột nhiên nhúc nhích. Anh cời cà vạt của mình ra hỏi: "Cô đã biết mình làm sai ở đâu chưa?"

Hùng Cách Cách tức thì hỏi hồn hỏi: "Cái gì cơ?"

Phó Bạc Yến cau mày, lạnh lùng nói: "Cô đang ngẩn ngơ gì thế?"

Hùng Cách Cách kiên quyết phủ nhận: "Tôi đâu có ngẩn người, tôi đang tự kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc."

Phó Bạc Yến nhếch môi cười hỏi: "Cô đã kiểm điểm được gì rồi?"

Hùng Cách Cách sững sờ hỏi ngược lại: "Anh thấy tôi nên kiểm điểm gì được?"

Phó Bạc Yến vỗ bàn, "Là tôi đang hỏi cô cơ mà!"

Hùng Cách Cách vắt hết óc, gãi gãi mái tóc dài, nhòm trộm sắc mặt Phó Bạc Yến qua khe hở, trả lời cẩn thận từng li từng tí: "Tôi.... không nên kể chuyện cười trong thời gian làm việc."

Phó Bạc Yến hài lòng gật đầu, cởi nút áo sơ mi của mình ra rồi hỏi: "Cô nói xem tôi nên xử phạt cô thế nào?"

Hùng Cách Cách theo bản năng đưa hai tay ôm ngực, cảnh giác hỏi: "Anh không phải muốn thực hiện quy tắc ngầm với tôi đấy chứ?" Nếu như anh ta dám xuống tay với mình, cô nhất định sẽ để hân biết thế nào là tuyệt kỹ gia truyền của nhà họ Hùng, để anh ta biết được nhà họ Hùng cô là quan võ nổi

tiếng gần xa! Để anh ta biết không phải cô gái nào cũng dễ dàng thực hiện được quy tắc ngầm! Nếu như... nếu như cô là đàn ông, thì cô còn có thể chịu được quy tắc ngầm. Nhưng quan trọng là cô không phải đàn ông! Cô chỉ là một hủ nữ có tấm lòng nhiệt huyết. Trong chuyện giữa đàn ông và đàn ông cô vĩnh viễn là vật hy sinh. Vật hy sinh hạnh phúc đường nào. Hùng Cách Cách lại bắt đầu nhộn nhạo.

Phó Bạc Yến cười nít tay áo, bắt động. Ánh mắt của anh ta thăm trầm nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, sau đó chậm rãi cong lên khoe môi nói: "Nhìn về mặt của cô kia, chính cô mới muốn tôi dùng quy tắc ngầm với cô đó."

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sắc đẹp bị giấu kín (hai)

Hùng Cách Cách mỉm môi nói: "Oan uống cho tôi lắm."

Phó Bạc Yến không để ý tới Hùng Cách Cách nữa, xoay người đi vào phòng nghỉ.

Tối qua anh ở bên ngoài xã giao điên cuồng cùng với đám bạn suốt đêm. Đám công tử nhà giàu đó trước giờ luôn lấy đẳng cấp chơi gái để thể hiện niềm vui thú của mình. Tầm thường không chịu nổi nhưng đã trở thành luật bất thành văn. Anh hiện không có bạn giường cô định nhưng cũng vui vẻ thoải mái. Hai người nhìn vừa mắt nhau thì xảy ra tình một đêm, điều này cũng chẳng có gì không tốt cả. Người cô đơn luôn luôn có cơ cho mình. Nói thật lòng anh dù khinh thường nhưng cũng chẳng phản cảm. Mẹ già vẫn luôn ép anh ổn định, nhưng có cô gái nào mới xứng để anh ổn định đây?

Anh điên cuồng cả đêm, sáng sớm bỏ dậy từ giường một người phụ nữ xa lạ còn chưa kịp về nhà đã chạy thẳng đến công ty.

Mặc dù cuộc sống riêng tư của anh không đứng đắn, nhưng không thể phủ nhận anh rất nhiệt huyết với công việc của mình, đồng thời cũng có được cảm giác thành tựu trong công việc. Cảm giác thành tựu không thể thay thế được.

Hiện tại, trên người anh có mùi rượu trộn lẫn với mùi nước hoa phụ nữ và mùi thuốc lá khiến anh cảm thấy rất khó chịu. May mà trong phòng nghỉ của anh có quần áo để tắm rửa.

Sau khi Phó Bạc Yến đi vào phòng nghỉ còn quay đầu liếc Hùng Cách Cách một cái.

Không biết vì sao cô nàng Hùng Cách Cách này luôn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Lúc cười cũng như lúc tức giận, trong lòng luôn có chút gọn sóng. Cũng phải kể đến có lúc anh thật sự muốn "giấu" cô đi, nhưng nhìn đáng vẻ của cô, nhất định sẽ thể chết chứ không nghe lệnh? Ha ha...

Thấy Phó Bạc Yến đi vào phòng nghỉ, Hùng Cách Cách "ơ" một tiếng, thầm nói: anh ta có ý gì thể không biết? Là bảo mình đi vào, hay là... khinh thường mình không biết rõ sắc đẹp của bản thân? Làm sao có thể hiểu rõ về đẹp của mình đây? Phải biết rằng mình chính là lựa chọn tốt nhất để các lão già chọn làm tình nhân đây!

Hùng Cách Cách nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thấy mình nên đi vào hỏi cho rõ ràng. Dù sao Phó Bạc Yến cũng là lãnh đạo, cô còn phải kiếm ăn dưới tay anh ta nữa. Điều nói gần vua như gần cọp, người xưa nói cấm có sai mà!

Mặc dù Hùng Cách Cách đề phòng Phó Bạc Yến từ trên xuống dưới, nhưng khi cô đứng ở cửa phòng nghỉ, xuyên qua một khe cửa rộng, nhìn thấy Phó Bạc Yến đưa lưng về phía cô bắt đầu cởi quần, tay Hùng Cách Cách vẫn đi trước suy nghĩ của cô một bước, lập tức móc điện thoại đi động từ trong túi ra, cũng nhanh chóng ấn xuống nút quay phim.

Đi mẹ nó quy tắc ngầm! Cái xã hội hiện nay, rình trộm mới là vương đạo! Bì ổi mới là cuộc sống! Nhộn nhạo mới là chân lý! Hùng Cách Cách cô cũng chỉ có chút sở thích này thôi!

Hùng Cách Cách kinh ngạc! Chính xác mà nói là bị Phó Bạc Yến làm ngạc nhiên.

Đôi mắt giấu sau mái ngó dài chốc chốc tròn tròn lộ ra vẻ kinh ngạc; chốc chốc răng lại cong lên như vàng trắng cười tới mức phải gọi là bì ổi: lúc thì nhẹ nhàng chớp chớp mập mờ làm người ta nổi da gà!

Chắc chắc.... vóc người Phó Bạc Yến tốt thật!

Eo săn chắc có lực; chân thon dài mà thẳng tắp; mông thì căng tròn khiến phụ nữ cũng phải ghen ghét! Còn lưng thì gọi cảm đến không cách nào hình dung nổi! Chà chà... Cơ thể Phó Bạc Yến quả thật là cực phẩm trong hàng cực phẩm! Đặc biệt là mấy vết cào sau lưng anh ta quả làm người ta suy nghĩ viên vông, huyết mạch sôi trào! Không cần nghĩ cũng biết tối qua anh ta đã làm gì. Lại càng không khó đoán tình hình chiến đấu tối qua kịch liệt đến cỡ nào á á á...!

Người cào anh ta là nam hay nữ?

Ừm chắc là phụ nữ. Móng tay còn rất dài.

Vì sao lại là phụ nữ? Vì sao? ! Vì sao chứ? !

Hùng Cách Cách cắn môi dưới, cảm nhận được cái gì gọi là rồi rắm.

Vậy mà cô chỉ rồi rắm một lát liền lập tức khôi phục trạng thái, hướng về phía bóng lưng Phó Bạc Yến nuốt nước miếng.

Woa woaực ực... Hôm nay quả nhiên là được lời! được lời!

Đoạn video này sẽ là gia vị trong cuộc sống cô đơn của cô, là minh chứng hữu hiệu cho sự thăng hoa trong việc thưởng thức sách của cô! Phó Bạc Yến, tốt lắm! Anh có dám xoay người lại không? Rốt cuộc có dám không hả?

Hùng Cách Cách chụp ảnh trộm đến vô cùng happy, chỉ kém việc chảy nước miếng và mấy giọt máu mũi mà thôi.

Phó Bạc Yến đang thay quần áo cảm thấy da căng lên, có cảm giác như mũi nhọn chìa vào lưng. Khẽ nhú mày, trong nháy mắt xoay người lại!

Đừng nhìn lúc bình thường Hùng Cách Cách động tác chậm chạp như ốc sên, nhưng hễ khi nào làm chuyện phi pháp thì tốc độ của cô tuyệt đối nhanh tới khiến người ta phải tặc lưỡi!

Nếu như ba Hùng biết thành quả ông khổ cực dạy bảo lại bị Hùng Cách Cách dùng để quay trộm trai đẹp, không biết ông sẽ có cảm tưởng gì?

Phó Bạc Yến không phát hiện ra điều khác thường. Ngoại trừ cửa phòng không được anh đóng ra hoàn toàn không có gì bất ổn.

Anh cúi trần đi về phía cửa, vừa mới chuẩn bị đóng cửa phòng, thì xuyên qua khe hở lại nhìn thấy Tô Hàng đẩy cửa phòng làm việc ra, đồng thời mang theo vẻ mặt dữ tợn đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, động tác thô lỗ đẩy cô té ngã trên ghế sa lon, sau đó....Ném cho cô một đôi giày vải vô cùng mềm mại.

Hùng Cách Cách cầm giày vải lên, không biết phải làm sao. Đây là có ý gì?

Tô Hàng cau mày, giễu cợt nói: "Sao hả? Còn muốn để tôi tự mình thay giày cho cô? Mau dưỡng thương cho tốt cái chân rách của cô đi, đừng để tôi nhìn mà phát ớn!"

Hùng Cách Cách lập tức cời giày cao gót trên chân, đổi lại thành giày vải. Hừ chết cô, cô cứ tưởng mình bị bắt quả tang.

Thay xong giày, Hùng Cách Cách đứng lên phát hiện ống quần quét dài tới tận đất.

Tô Hàng cười mỉa: "Đồ chân ngắn!" Rồi cúi người xuống, xắn ống quần lên cho Hùng Cách Cách. Sau đó đứng lên tiếp tục phê bình, "Như phụ nữ nông thôn!"

Phó Bạc Yến không biết, quan hệ giữa Tô Hàng và Hùng Cách Cách trở nên tốt đẹp như vậy từ khi nào?

Hùng Cách Cách trừng mắt nhìn Tô Hàng, chỉ là ánh mắt được mái ngố dài che lại nên Tô Hàng không biết thôi.

Tô Hàng ra lệnh với Hùng Cách Cách: "Đi, đi sắp xếp lại bàn vẽ cho tôi."

Hùng Cách Cách đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Hàng hí mắt nhìn về phía Hùng Cách Cách, không vui nói: "Thế nào? Tôi không mời nổi đại thần tôn quý như cô hả?"

Hùng Cách Cách giải thích: "Tôi bây giờ là trợ lý của Phó tổng...."

Tô Hàng cắt đứt lời Hùng Cách Cách, "Lương tháng một vạn, cô có làm hay không?" Nói xong bèn muốn đi ra ngoài.

Hùng Cách Cách nắm ngay lấy tay Tô Hàng, kích động nói: "Có thể kiêm chức được không? Lương tháng giảm 20% cũng được!"

Tô Hàng cười hỏi: "Cô bận rộn vậy có đảm đương được không?"

Hùng Cách Cách vỗ ngực bảo đảm nói: "Nhất định được!"

Tô Hàng sáng khoái nói: "Tốt lắm, bây giờ cô hãy đi sắp xếp bàn vẽ cho tôi."

Hùng Cách Cách chỉ vào cửa phòng nghỉ, nhỏ giọng nói: "Tôi phải xin ý kiến Phó tổng trước."

Tô Hàng kinh ngạc nói: "Anh tôi ở đây à?" Bước hai bước đi tới trước cửa phòng nghỉ, đẩy cửa ra.

Bên trong cửa, Phó Bạc Yến đang đứng khóa thân.

Ngoài cửa, Tô Hàng đứng đó mà trợn mắt há mồm.

Bên cạnh cửa, Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, quét nhìn từng chi tiết trên người Phó Bạc Yến.

Khi Phó Bạc Yến và Tô Hàng cùng nhau đưa mắt nhìn sang Hùng Cách Cách, thì cô lập tức xoay người giả bộ hết sức bận rộn, ba chân bốn cẳng sửa sang lại bàn làm việc của Phó Bạc Yến.

Thấy bàn làm việc được cô dọn dẹp sạch sẽ, mà cô lại tay chân luống cuống bung lên một ly trà đồ đầy vào trong nước nóng hầm hập.

Phó Bạc Yến mặc quần vào, để trần nửa người trên, đứng ở sau lưng Hùng Cách Cách, đến gần lỗ tai của cô hỏi: "Cô nhìn rõ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sắc đẹp bị giấu kín (ba)

Tay Hùng Cách Cách run lên, rót toàn bộ ly trà nóng bỏng vào trong bể cá. Cô nói lắp nói: "Tôi....mái ngó của tôi dài, nhìn không rõ lắm."

Tay Phó Bạc Yến lướt qua eo Hùng Cách Cách, phủ lên bể cá, khàn khàn nói: "Cá của tôi...."

Hùng Cách Cách cười lạnh nói: "Cá muốn uống nước trà, muốn uống nước trà...."

Phó Bạc Yến chột quát: "Hùng Cách Cách!"

Hùng Cách Cách đứng nghiêm thẳng tắp, "Có!"

Tô Hàng cười lẫn lộn khen ngợi: "Hùng Cách Cách, cô thật xấu xa!"

Hùng Cách Cách khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, không bằng anh...."

Tô Hàng vỗ vào ót Hùng Cách Cách, "Bớt nói nhảm thôi! Đi thôi, cô còn muốn để tôi ba lần đến mời hay sao?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, bước chân đi theo sau lưng Tô Hàng, đi ra khỏi phòng làm việc của Phó Bạc Yến.

Một giây trước khi cửa đóng lại, cô không nhận được nhìn lướt qua bên trong phòng làm việc.

Thấy Phó Bạc Yến chỉ mặc một chiếc quần tây, ở trần, đi chân không, hai tay ôm ngực dựa vào trước bàn làm việc, yên lặng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

Trong khoảnh khắc tầm mắt chạm vào nhau, miệng nhỏ nhắn trắng nõn của Hùng Cách Cách bắt giác mở lớn.

Phó Bạc Yến rất có tự tin với sức hấp dẫn nam tính của mình, giờ phút này nó lại bay lên một tầm cao mới.

Sau khi cửa đóng lại, qua hơn khoảng 10 giây, Hùng Cách Cách ghé đầu vào, nhìn chăm chăm mặt đất nhỏ giọng nói: "Phó tổng, khóa kéo...." Nói còn chưa dứt lời đã rụt đầu, đóng cửa chuồn mất.

Phó Bạc Yến bi đát.

Anh thế mà lại quên kéo khóa quần!

Quên kéo khóa quần cũng chẳng sao, mà là không mặc quần lót.

Không mặc quần lót cũng chẳng có gì to tát, bị kịch nhất chính là, anh... lại... cứng!

....

Trong phòng làm việc của Tô Hàng, Hùng Cách Cách đang tay chân luống cuống.

Tô Hàng quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ném ra một quả bom nặng ký, "Cởi quần áo ra."

Hùng Cách Cách che ngực, dùng ánh mắt như nhìn sắc lang cảnh giác nhìn chăm chăm Tô Hàng.

Tô Hàng cười nhạt một tiếng, ném cho Hùng Cách Cách một bộ đồ nữ đặc biệt đáng yêu, ra lệnh: "Thay bộ quần áo này vào, tôi không có hứng thú với cô đâu mà lo."

Váy đen cực ngắn có tai hở màu trắng, cộng thêm chiếc nơ bướm màu trắng điểm chút màu đen.

Hùng Cách Cách giờ lên chiếc váy cực thiếu vải, vô cùng rối rắm cần môi dưới.

Tô Hàng chanh chua nói: "Dù cô có đi làm người mẫu khóa thân, một tháng cũng chẳng kiếm được một vạn ấy chứ?"

Hùng Cách Cách nghĩ đến phí cơm nước đã bị cô tạm ứng trước, đành nhắm mắt thương lượng nói: "Vậy.... anh có thể ứng trước tiền lương một tháng không?"

Tô Hàng nhăn mày nói: "Có thể. Nhưng phải xem biểu hiện của cô."

Hùng Cách Cách lại hỏi: "Vậy... Vậy anh có thể trả tiền khám bệnh tôi đã ứng ra lại cho tôi không?"

Tô Hàng vỗ mặt bàn, chột quát lên: "Hùng Cách Cách!"

Hùng Cách Cách lập tức rút cổ, vọt vào phòng nghỉ thay quần áo. Chỗ đáng sợ của giai cấp bóc lột chính là lấy tiền đáng lẽ thuộc về giai cấp bị bóc lột bỏ vào túi của mình. Hùng Cách Cách xem thường đám người đó từ tận đáy lòng!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách chịu nghe lời, tâm tình tức thì từ nhiều mây chuyển thành nắng, mang ánh mắt trời chiếu vào căn phòng nhỏ âm u. Anh toét miệng cười, bày giấy vẽ chuẩn bị vẽ một số nhân vật đặc biệt. Tuy nói giờ anh đang vẽ nhân vật căn bản không cần người mẫu, nhưng... anh rất mong đợi có thể tiến hành một tác phẩm vô cùng sinh động. Dĩ nhiên điều trước tiên là người mẫu nhất định phải hợp với ý anh đã. Cô nàng Hùng Cách Cách này miễn cưỡng dùng để đối phó thôi.

Tô Hàng vừa nghĩ vừa vui sướng.

Khi Hùng Cách Cách từ trong phòng đi ra mắt Tô Hàng lập tức sáng lên, ngay sau đó anh lại nhăn mày. Nếu như... nếu như không nhìn đầu Hùng Cách Cách, có lẽ... anh còn có thể vẽ được bức tranh đẹp.

Đôi chân mịn màng đáng yêu, bắp đùi thon dài trắng nõn. Chiếc váy đen cực ngắn bao lấy cặp mông nở nang. Vòng eo nhỏ không đầy một nắm giống như liễu rủ làm người ta yêu mến. Bộ ngực ngạo nghễ nơi đầy đặn là thứ đàn ông thích nhất. Cổ trắng nõn mịn màng giống như dương chi bạch ngọc(**). Cằm nhọn xinh xắn đáng yêu giống như hồ ly dễ thương. Cánh môi mềm mại mê người khi đóng khi mở tựa như đang muốn mời gọi anh.

(**)Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Đẹp đến vậy nhưng bạn không thể tiếp tục nhìn lê phía trên.

Đó là một mái ngó quê mùa làm người ta đau khổ tột cùng, kiểu tóc những năm 54 tầm thường vô vị đó làm đàn ông mất hết hứng thú!

Tô Hàng cảm thấy nhức đầu.

Lần này anh lại hoài nghi năng lực thẩm mỹ của mình thêm lần nữa.

Anh hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, chìa tay bắt lấy tóc của cô, "Ngẩng đầu lên để tôi tạo hình cho cô. Tôi tin phụ nữ trên toàn thế giới này chỉ có cô là chải kiểu tóc khác người thế thôi..."

Lời còn chưa dứt điện thoại đã vang lên.

Tô Hàng vốn không muốn để ý tới, nhưng gì đâu mà có tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng như muốn đòi mạng, ồn ào nhức cả đầu.

Tô Hàng cau mày, đi tới trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên trầm giọng nói: "Tốt nhất hãy cho tôi một lý do hoàn hảo, nếu không tôi sẽ cho đi quét dọn phòng vệ sinh một năm!"

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ, "Tô tiên sinh, xin lỗi vì đã làm phiền, Phó tổng có việc gấp nên muốn mời anh đi tới phòng họp một chuyến, nói là lập tức phải mở cuộc họp khẩn cấp."

Tô Hàng quăng điện thoại, khề nguyên rửa một tiếng, lại liếc Hùng Cách Cách lúc này mới xoay người rời đi.

Ở khúc cua của hành lang, Phó Khương đặt điện thoại đi động xuống, cất máy biến đổi giọng nói đi, nhưn mày cười rộ lên, sau khi Tô Hàng rời khỏi phòng làm việc, anh ta sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu sải bước ung dung đi vào văn phòng của Tô Hàng.

Trong phòng làm việc, Hùng Cách Cách đang cùng so tài cùng với nịt ngực của mình. Cô cảm thấy gần đây dinh dưỡng của mình tốt quá nên bộ ngực mới có khuynh hướng lớn lên trông thấy. Cứ tiếp tục như vậy thì không được rồi. Phải biết rằng bây giờ nịt ngực rất đắt. Cô không thể tiếp tục đổi một đồng áo ngực mới được. Bóp lại, tiếp tục bóp, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn một chút.

Khi Phó Khương đẩy cửa ra, thì nhìn thấy cảnh Hùng Cách Cách đang khom người thò tay vào trong áo lót dùng sức nhào nặn ngực mình

Phó Khương hơi sững sờ hỏi: "Cô làm vậy là muốn nhét vào bên trong hay là móc ra bên ngoài?"

Hùng Cách Cách đáp: "Nhét."

Phó Khương ngông nghênh ngồi lên ghế của Tô Hàng, quan sát Hùng Cách Cách từ đầu đến chân hai lượt, rồi vô cùng ung dung nói: "Tiếp tục đi."

Hùng Cách Cách lập tức thu tay lại, hung hăng trừng mắt với Phó Khương, trợn to hai mắt hỏi: "Sao anh vào được đây? !" Phải biết rằng phòng làm việc của Tô Hàng, nào giờ luôn là người không phận sự miễn vào.

Phó Khương nhếch môi cười, đứng lên lững thững đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, vén mái tóc dài của cô ra, sau đó ôm đầu của cô há miệng hôn xuống!

Hùng Cách Cách đã nắm chặt quả đấm chuẩn bị tặng cho cái tên háo sắc này một cú! Nhưng không ngờ, Phó Khương không hôn lên miệng cô mà là hôn lên mắt cô.

Hùng Cách Cách muốn giãy giụa, lại phát hiện lực tay của Phó Khương mạnh một cách kỳ lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thoát được.

Phó Khương hôn một mắt của Hùng Cách Cách xong, lại hôn bên mắt còn lại.

Hùng Cách Cách cố gắng chạy trốn, lại bị Phó Khương đặt trên mặt tường, trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sắc đẹp bị giấu kín (bốn)

Hùng Cách Cách tức giận chất vấn: "Anh làm cái gì thế? !"

Phó Khương cười tủm tỉm đáp: "Hôn mắt chơi thôi, thú vị lắm, nếu không cô cũng hôn thử mắt của tôi đi?"

Tim Hùng Cách Cách run rẩy. Người này, nhất định là không phải người, không phải người mà! Cô rất muốn hỏi anh ta xem có phải anh ta bị trộn lẫn máu không? Trộn lẫn máu của người trái đất và người ngoài hành tinh? Nếu như không phải thì sao anh ta lại làm thế?

Để tỏ rõ sự hào phóng của mình, Phó Khương lập tức giang hai cánh tay nói: "Muốn hôn chỗ nào cũng được."

Lời của Phó Khương gọi ra sự tự sướng của Hùng Cách Cách, khiến tầm mắt vô cùng hạ lưu trượt đến một vị trí nào đó, nhưng ngay sau đó lại lập tức chuyển lên một độ cao nhất định, không để mình trở nên bi ối như vậy. Cô quay đầu dùng lời lẽ chính nghĩa nói: "Không cần!"

Phó Khương nhếch môi cười, "Được rồi, vậy tôi tiếp tục hôn cô."

Hùng Cách Cách vừa muốn nói cô "không chơi nữa", nhưng cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra đã bị Phó Khương ngậm lấy dùng sức mút.

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt quên cả hô hấp.

Qua một lúc lâu, Phó Khương buông Hùng Cách Cách ra, tổng kết một câu: "Hôn miệng vẫn thú vị hơn. Lần sau chúng ta tiếp tục chơi." Vẫy tay cực kỳ tiêu sái rồi đi.

Hùng Cách Cách bắt gặp che miệng, rốt cuộc nhận ra mình bị cợt nhả! Nhưng cô có thể tìm ai nói lí lẽ đây? Có lẽ, cái tên bệnh tâm thần đấy còn tưởng đây là trò chơi cũng nên?

Nụ hôn đầu của cô cứ vậy mà kết thúc dưới miệng của tên Phó Khương đáng chết đó! Thật là quá bi đát!

Hùng Cách Cách khó chịu trong lòng, núi lửa nhỏ không nhịn được muốn bộc phát. Cô nhặt chiếc lọ thuốc màu trên bàn lên nện vào cửa! Không ngờ Phó Bạc Yên lại đẩy cửa vào, chẳng những anh ấy bị đập mạnh một cái mà còn bung ra thành phồng nhuộm đỏ.

Hùng Cách Cách thảm than hóng rồi, muốn chạy trốn nhưng cũng biết chẳng tránh được kiếp nạn này, đành phải đứng nguyên tại chỗ tội nghiệp nhìn Phó Bạc Yên.

Phó Bạc Yên lau thuốc màu đỏ chảy trên mặt mình, hướng về phía Hùng Cách Cách ngoắc tay.

Hùng Cách Cách lập tức cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi chân mình, làm bộ như không nhìn thấy.

Đúng lúc này Tô Hàng trở lại.

Anh đi tới hành lang thì trông thấy phía sau lưng của Phó Bạc Yến bèn vỗ vai anh ta hỏi: “Không phải nói có việc gấp bảo em đợi anh ở phòng họp à? Tự dưng lại chạy tới đây là sao?” Trong công ty hai người vẫn luôn duy trì quan hệ hợp tác, nên người ngoài không biết bọn họ là anh em ruột.

Phó Bạc Yến quay đầu lại, Tô Hàng hít vào một hơi, sau đó.... đột nhiên thở chỉ cười sáng sủa. Anh chỉ vào Phó Bạc Yến hỏi: "Chuyện...Ha ha ha....Ha ha ha ha....Chuyện gì thế này?"

Phó Bạc Yến quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách không ngừng lui về phía sau, cho đến không thể lui được nữa, đưa tay chộp một lọ thuốc màu trên bàn lên.

Phó Bạc Yến lạnh giọng hỏi: "Sao nào? Còn muốn đập tôi nữa hả? !"

Hùng Cách Cách lập tức đưa thuốc màu tới trước mặt Phó Bạc Yến, "Ừ, anh đập lại tôi đi, chúng ta huề nhau."

Phó Bạc Yến cầm lọ thuốc màu lên, Hùng Cách Cách rụt cổ lại.

Phó Bạc Yến ném nó về trên bàn, Hùng Cách Cách thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hàng đi tới trước mặt của Hùng Cách Cách, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô không nhận được mà nhăn mày.

Hai mắt Hùng Cách Cách đỏ rực giống như bị bệnh đau mắt. Mí mắt thật dày lại pha chút tím bầm nhàn nhạt, trông hơi khủng khiếp. Có lẽ do nguyên nhân trời sinh nên hai mắt Hùng Cách Cách mới lớn nhỏ không đều nhau như vậy!

Tô Hàng rút cuộc hiểu rõ tại sao Hùng Cách Cách phải chải mái tóc dài rồi, để che giấu đi đôi mắt lồi hết sức khó coi kia.

Anh hơi quẫn trí, hơi thất vọng, còn có chút buồn bực, cùng với... chút đau lòng. Không biết vì sao cảm nhận của anh lúc này hơi phức tạp. Giống như tình cảm vẫn luôn ôm ấp trong lòng lại chỉ nhìn thấy bốn chữ to đùng “cảm ơn đã chiếu cố”.

Tô Hàng là người của chủ nghĩa mỹ học ưu việt nên giờ phút này khó tránh khỏi có chút mất mát.

Hùng Cách Cách thấy phản ứng của Tô Hàng trong lòng cảm thấy là lạ. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, tìm được chiếc gương soi thử, phát hiện mình đã biến thành mất lồi.

Nói thật, cô vẫn không mong ai có thể nhìn thấy đôi mắt phía sau của cô, bởi vì họ vừa thấy đã yêu cô đến chết cũng không thay đổi. Che mắt lại chỉ là để giảm bớt một vài rắc rối không cần thiết mà thôi. Phó Khương mất cô thành mất lồi khiến Tô Hàng thất vọng với vẻ ngoài của cô, tất cả chuyện này đối với cô mà nói thật sự chẳng có gì to tát. Dù là mất lồi hay là mất long lanh thì không phải vẫn là mắt của Hùng Cách Cách cô sao?

Đẹp có chỗ tốt của đẹp mà xấu cũng có niềm vui thú của xấu, sống vui vẻ là được rồi.

Nếu như một người đàn ông, không thể chấp nhận sự xấu xí của cô trước mà chạy thẳng đến cái đẹp của cô, vậy thì thành thật xin lỗi bởi cô thực sự không có nhiều cái đẹp có thể để cho người ta thưởng thức như vậy.

Hùng Cách Cách quay đầu lại nhẹ nhàng cười với Tô Hàng.

Tô Hàng không nhận được cũng cười. Anh đáp: "Nhìn cô xấu thế còn cười được nữa!"

Hùng Cách Cách cười hi hi không trả lời. Rốt cuộc cô có xấu hay không, chính bản thân cô biết!

Tô Hàng đưa tóc giả và đạo cụ cho Hùng Cách Cách ý bảo cô chuẩn bị xong, lập tức bắt đầu làm việc. Suy nghĩ một chút, lại đưa cho cô một nửa tấm mặt nạ ý bảo cô đeo lên.

Được rồi, anh thừa nhận anh thức sự quá tôn sùng mỹ học. Có đôi mắt trố của Hùng Cách Cách làm anh không tài nào sáng tác được.

Dưới sự chỉ điểm của Tô Hàng, Hùng Cách Cách bày ra các loại tư thế, quyến rũ, thuần khiết, nghịch ngợm, ngây thơ....

Con người Tô Hàng chớp chớp, múa bút như bay.

Phó Bạc Yến lẳng lặng đứng ở một góc phòng làm việc, vừa chùi thuốc màu trên mặt, vừa yên lặng nhìn chăm chú vào Hùng Cách Cách.

Không thể phủ nhận đáng vẻ này của Hùng Cách Cách cực kỳ mê người. Khiến người ta không kìm nén được muốn đẩy ngã áp đảo. Làm cho người ta muốn hành hạ cô rơi nước mắt, nghe cô kêu khóc cầu xin tha thứ.

Vóc người nồng bỏng, khí chất đơn thuần, cảm giác thần bí, là hấp dẫn trí mạng với đàn ông.

Tim của anh không kìm được mà đập điên cuồng. Ham muốn chiếm hữu mảnh liệt trong nháy mắt bắt anh làm tù binh.

Anh từng nhìn thấy Hùng Cách Cách trong lúc ngủ say nên biết mí mắt cô không phải màu xanh tím. Rất dễ nhận ra chuyện hôm nay là có người cố ý làm

vậy. Mục đích của người kia là gì? Người đó cố ý điều Tô Hàng đi chỉ vì phá hỏng đôi mắt đẹp của Hùng Cách Cách ư

Người này, Hùng Cách Cách hẳn là biết.

Người này, cũng có thể là người Tô Hàng quen .

Dựa vào trực giác của đàn ông, Phó Bạc Yến cho rằng, người đó nhất định là một đàn ông.

Vậy mà, không biết vì sao anh không muốn chất vấn Hùng Cách Cách người kia rốt cuộc là ai, tại sao lại làm bầm mắt cô ở trước mặt Tô Hàng?

Chất vấn? Ha ha....một từ rất thú vị, không phải sao? Anh có thể dùng thân phận nào để đi chất vấn Hùng Cách Cách đây? Xem ra là anh ghen tỵ.

Hùng Cách Cách giống như một miếng đất nặn, có thể mặc cho người xoa tròn bóp méo, mang đến cho người ta hứng thú và vui vẻ. Bạn tưởng rằng có thể đắp nặn cô thành bất cứ hình dạng gì mà bạn muốn nhưng thật ra thì chỉ là biểu tượng mà thôi. Một cô gái như cô ấy vĩnh viễn chỉ là đất nặn ngoan cố.

Phó Bạc Yến rất mong đợi khoảnh khắc được nhào nặn Hùng Cách Cách trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hùng Cách Cách uy vũ! (một)

Bạn biết thứ gì có tốc độ truyền bá nhanh nhất không?

Đương nhiên là.... lời đồn đại!

Trong phòng vệ sinh Hùng Cách Cách nghe có người nói cô diện mạo bình thường nhưng bản lĩnh trên giường rất tốt; ở trong phòng trà nước lại nghe thấy có người nói cô là con gái riêng của Phó tổng; trong phòng chứa đồ nghe được có người nói cô đề tiện tới mức chơi 3p cùng hai người đàn ông.Ồ, không có lẽ là 4p, 5p, 6p.... Dù sao thì cô nàng xấu xí không có phẩm hạnh như Hùng Cách Cách là chết cũng không biết xấu hổ!

Đối mặt với rất nhiều lời đồn đại, Hùng Cách Cách vẫn chậm chạp đi trên con đường của mình, chẳng thấp thỏm lo âu vì những lời độc ác của người khác.

Phải thừa nhận rằng dưới một số tình huống đặc biệt , Hùng Cách Cách rất có khuôn cách của đệ nhất phu nhân.

Thật ra thì những lời đó đối với Hùng Cách Cách mà nói vẫn có tác dụng phụ nhất định, cô không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: "Trong chuyện giữa hai người đàn ông và một người phụ nữ, thì người phụ nữ vĩnh viễn là vật hy sinh. Mình hiểu đây là số phận của mình! Mạnh mẽ lên, Hùng Cách Cách!" Hùng Cách Cách giờ quả đã dám lên quyết định phải cố gắng vực dậy tinh thần, nhưng khi nghĩ đến công việc chuẩn bị cho bữa cơm chiều là tinh thần lại chán nản.

Bởi vì phí cơm nước bị “cướp” liên tiếp mà Tô Hàng lại không chịu tạm túng tiền thù lao cho cô trước, nên cô đành phải chi tiêu dè sẻn, thắt lưng buộc bụng sống qua ngày vậy.

Sáng sớm bốn giờ cô đã rời giường xách giỏ rau lên, cầm một con dao vẽ mặt hầm hờ chạy ra khỏi phòng, sau đó hùng hổ lao vào phòng bếp. Cô gánh vác trọng trách của cả nhà nên phải dậy thật sớm đi ra sau núi nhổ rau dại, đảm bảo khẩu phần dinh dưỡng. Trước khi làm việc cô cần bổ sung thể lực đã, ăn sạch quả trứng gà luộc đã giấu trộm hôm qua! Ai dám nói cô ăn một mình chứ hả? Đây là cô căn cứ vào tỉ lệ phân phối thức ăn trong lao động bình thường!

Nhưng thật khéo là Tô Hàng mới vừa kết thúc công việc cảm thấy bụng hơi đói nên đi đến phòng ăn tìm được một quả trứng gà luộc trong một chiếc hộp đầy nắp kín màu hồng. Rõ ràng đây là quả trứng trong khẩu phần ăn Hùng Cách Cách đã giấu đi.

Khi Tô Hàng dùng ngón tay mảnh khảnh lột vỏ ngoài của quả trứng ra rồi đưa trứng vào trong miệng mình, thì Hùng Cách Cách xuất hiện.

Cô chìa vào người đầu tóc rối bù xù, nắm chặt con dao sáng loáng nhe ra hàm răng trắng âm u, dùng âm thanh khàn khàn quát um lên: “Trứng... của tôi!”

Tô Hàng bị giật mình, cả quả trứng vèo một cái chui tọt vào trong thực quản nghẹn ở cổ họng. Tô Hàng rất muốn tóm Hùng Cách Cách qua hành hung một trận! Nhưng lúc này anh thật sự là có lòng mà không có sức! Anh thống khổ há miệng cực kỳ to, cố gắng nhổ trứng gà trong cổ họng ra. Thật sự là anh sắp ngạt thở rồi! Nếu như hôm nay anh chết ở đây vậy thì trên bia mộ của anh nháy định sẽ khắc lên bốn chữ to đùng—— chết không nhắm mắt!

Khi mặt của Tô Hàng từ đỏ chuyển qua xanh mét, rồi lại từ xanh chuyển thành tím, Hùng Cách Cách mới thoát khỏi tâm trạng bị phẫn. Cô đi đến bên người Tô Hàng, bổ sung một câu trong lòng: "Cho anh ăn trộm này!", gờ tay lên dùng sức vỗ vào ót Tô Hàng!

Phụt....Một quả trứng tròn vo bay ra từ trong cổ họng Tô Hàng.

Hùng Cách Cách đưa tay chộp lấy siết trong lòng bàn tay.

Tô Hàng ho sù sụ, rất lâu sau mới cố điều hòa hơi thở.

Hùng Cách Cách mở khóa vòi nước, rửa sạch nước miếng trên quả trứng sau đó chấm một chút nước tương rồi đưa lên ăn.

Tô Hàng cảm tức nhìn Hùng Cách Cách lên án nói: "Cô muốn hại chết tôi à? !"

Hùng Cách Cách nuốt miếng trứng cuối cùng xuống, bắt đầu trần thuật sự thật, "Tôi cứu anh thì có."

Tô Hàng lên án lần nữa: "Cô giấu trộm khẩu phần ăn!"

Hùng Cách Cách chép miệng, phủ nhận nói: "Tôi không có giấu trộm khẩu phần ăn."

Tô Hàng ưỡn thẳng lưng hát cảm lên, giống như một chú gà trống tìm được chứng cứ, đắc chí nói: "Trứng gà, chính là chứng cứ!"

Hùng Cách Cách gãi gãi đầu, nhanh trí đáp: "Trứng gà là thuốc, không phải khẩu phần ăn."

Tô Hàng cười nhạo nói: "Là thuốc ư? Chữa bệnh gì? Bệnh tham ăn?"

Hùng Cách Cách thành thật trả lời: "Ăn gì bỏ nấy. Gần đây tôi đau trứng, cho nên muốn ăn trứng gà bồi bổ."

Tô Hàng tròn tròn mắt. Khóe môi anh co quắp hỏi: "Cô.... Cô đau trứng?"

Hùng Cách Cách tỏ vẻ chân thành gật đầu, "Ừm, đau trứng"

Tô Hàng đột nhiên rống to: "Con mẹ nó cô đâu có đau trứng chứ? ! Muốn lừa gạt tôi hả? Xem tôi là đồ ngốc, không có mắt sao?"

Hùng Cách Cách uất ức nói: "Người luyện võ chúng tôi, trong cơ thể đều có nguyên khí. Nguyên khí giống như trứng, cho nên cũng được gọi là ‘trứng nguyên khí’."

Tô Hàng chớp mắt không lên tiếng. Anh không hiểu những thứ như võ công nội lực nên không thể tùy tiện bình luận. Có lẽ Hùng Cách Cách thật sự khó chịu. Haiz. ... Anh cần gì cãi so đo với cô vì một quả trứng gà chứ? Dù cho Hùng Cách Cách có ngốn một sọt trứng thì anh cũng không đau lòng vì chút tiền trứng này.

Tô Hàng mất tự nhiên liếc Hùng Cách Cách một cái hỏi: "Cô.... Cô đau trứng? Có đáng ngại hay không?"

Hùng Cách Cách lắc đầu, vẫy tay đi mất.

Phó Bạc Yến từ trên lầu đi xuống, quét mắt nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng hỏi: "Anh hai, con gái biết võ, cũng có ‘trứng nguyên khí’ à?"

Phó Bạc Yến nhếch môi cười nói: "Hả, anh chưa từng nghe, nhưng anh lại biết trên đời này có một loại đàn ông, đó là trứng ngốc."

Tô Hàng đứng ở trong phòng ăn, trong lòng lạnh lẽo trôi qua hai chữ: "Mẹ nó...."

Cô nàng nghè kiết xác Hùng Cách Cách đó, lại dám lừa anh? !

Mà một người thông minh tuyệt đỉnh như anh lại bị lừa? !

Mẹ nó.... thiên lý ở đâu? !

Mẹ nó.... lòng người thật bất công? !

Mẹ nó.... Cô nàng Hùng Cách Cách nghèo kiết hủ lậu này!

....

Tô Hàng một lần lại một lần “chà đạp” Hùng Cách Cách ở trong lòng. Hùng Cách Cách lại mong anh ta có thể bị người đàn ông nào đó “chà đạp”.

Cô giờ giỏ đựng rau lên vui vẻ chạy đến sau núi đào rau dại. Sau khi vắt vả lấy được một giỏ rau lại nhanh chóng trở về nhà, rửa sạch sẽ rau dại trộn gia vị vào, làm món dưa muối cho Phó Bạc Yến ăn.

Buổi trưa, sau khi Tô Hàng rời giường, ăn cháo Hùng Cách Cách nấu, ăn rau dại Hùng Cách Cách đào được, khóe miệng không thể không chế được

vênh lên.

Buổi tối, Hùng Cách Cách tan việc về lại xách giỏ ra cầm con dao sáng loáng chạy lên núi đào một loại rau dại khác. Sau đó làm com, xào rau dại, lại bịp bợm được trận nữa.

Một ngày hai ngày như thế, ba bốn ngày như vậy, Phó Bạc Yển không nói gì, Tô Hàng lại không chống nổi. Dạ dày anh không chịu được hành hạ kiểu này!

Tô Hàng tóm lấy Hùng Cách Cách, gầm hét lên: "Rau dại? Rau dại! Ngoài biết đào rau dại, xào rau dại ra, cô còn biết làm gì nữa? ! Giờ ngay cả nằm mơ tôi cũng mơ thấy mình biến thành một món rau núi xanh mơn mơn rồi!"

Hùng Cách Cách bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, "Rau dại tốt lắm. Rau dại rất tốt cho sức khỏe. Thật đấy, không tin anh nhìn mình xem, anh không phát hiện, bây giờ âm thanh anh quát lên cũng có lực xuyên thấu hơn trước kia sao?"

Tô Hàng cho Hùng Cách Cách lời cảnh cáo cuối cùng, "Hùng Cách Cách, nếu như tối nay cô còn cho tôi ăn rau dại, thì tôi sẽ... cho cô vào trong núi sâu làm con dâu của con gấu mù!"

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hùng Cách Cách uy vũ! (hai)

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên hỏi: "Gần đây mà cũng có gấu mù à?"

Mặt Tô Hàng tràn đầy nghi ngờ hỏi: "Cô muốn làm gì? Muốn làm con dâu của gấu mù thật à?"

Mắt Hùng Cách Cách ánh lên vẻ hung dữ, hăm hè nhẹ nhàng nói: "Bàn chân gấu đáng giá lắm đấy!" Hiện tại cô thiếu tiền nghiêm trọng, cần tiền để bù vào số thiếu hụt.

Tô Hàng giống như bị sét đánh trúng. Anh nhìn bộ dạng kích động của Hùng Cách Cách thật sự không tưởng tượng nổi, cô coi lời anh nói là thật. Lại càng không khó để đoán cô dòm ngó bàn chân gấu thật. Ông trời ơi, đây rốt cuộc là kiểu con gái gì thế?!

Về mặt Tô Hàng đần độn, lảm bảm nói: "Đó là động vật được nhà nước bảo vệ."

Hùng Cách Cách tỏ vẻ lòng đau như cắt, chán nản nói: "Vậy thì bỏ đi."

Tô Hàng im lặng triệt để rồi.

Lúc nghỉ trưa, Phó Bạc Yển gọi Hùng Cách Cách lại, dò hỏi: "Sinh hoạt phí không đủ sao?"

Hùng Cách Cách lắc đầu, rồi lập tức gật đầu, "Đủ đủ đủ..."

Phó Bạc Yển nói: "Vậy sau khi tan làm cùng nhau đi mua đồ nhé."

Hùng Cách Cách hăm hừ đồng ý.

Sau khi tan làm, Hùng Cách Cách chuẩn bị chạy trốn ngồi nhờ xe Tô Hàng về nhà nhưng lại bị ánh mắt của Phó Bạc Yển làm đứng yên tại chỗ.

Thật ra thì, trong mắt Hùng Cách Cách kiểu đàn ông đế vương công như Phó Bạc Yển không nên thích đi dạo phố mua đồ. Anh ta nên tham dự một vài bữa tiệc, sau đó chặn lại một tiểu thụ sắc đẹp tuyệt trần có miệng lưỡi sắc bén nào đó rồi bỏ nhào tiến công trong một vườn hoa riêng tư nào đó

Á há há....

Không biết tại sao vừa nghĩ tới tiểu thụ sắc đẹp tuyệt trần mồm miệng lanh lợi là Hùng Cách Cách lại tự động liên tưởng tới Tô Hàng.

Ôi ôi ôi... Thật là thiên lôi khơi ra máu chó, luân lý thách thức tình yêu, quá lưu manh!

Trong lúc Hùng Cách Cách đang tự sướng vô hạn thì Tô Hàng đi vào trong phòng làm việc của Phó Bạc Yển, tùy ý vỗ vai Hùng Cách Cách hỏi: "Cười khúc khích gì thế? Nhanh về nhà nấu cơm! Ngày nào cũng ăn món rau rừng cô làm chẳng có tí chất béo nào, sắp đói chết tôi rồi."

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn, "À.... tôi phải đi siêu thị mua đồ với Phó tổng."

Tô Hàng liếc mắt về phía Phó Bạc Yển, dường như đã nhận ra điều gì. Nhưng anh ta lại nhếch miệng vờn tay ôm lấy vai Hùng Cách Cách, cười tủm tỉm

nói: "Đi, tôi cũng đi dạo một chút."

Về mặt, ngữ điệu, ngôn ngữ cơ thể kia trong náy mắt giết chết linh hồn Hùng Cách Cách.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn cánh tay Tô Hàng khoác lên vai Hùng Cách Cách, cong môi cười như không cười.

Trong siêu thị vừa khéo đang tổ chức hoạt động.

Đăng ký bằng chứng minh thư, sau đó cách một giờ lại rút ra tên năm người may mắn. Năm người này, mỗi người có thời gian một phút để lấy bất kỳ món hàng nào trong siêu thị mà không cần mất một đồng. Chỉ cần trong vòng một phút bạn đẩy được xe đẩy hàng tới trước quầy thu tiền là được. Nếu như trong vòng một phút không tới được quầy thu tiền, vậy thì thành thật xin lỗi, tất cả các món hàng vẫn quay về với siêu thị.

Gương mặt vốn uể oải không phấn chấn của Hùng Cách Cách tức thì tỉnh táo hẳn ra.

Cô chen đến chỗ đăng ký, dùng chứng minh thư của Tô Hàng, Phó Bạc Yến còn cả của cô nữa, chia ra đăng ký.

Sự thật chứng minh, Tô Hàng là người tương đối may mắn.

Anh ta được rút trúng!

Tô Hàng nhìn xe đẩy hàng trước mặt, lắc đầu nói: "Tôi sẽ không tranh cướp hàng hóa như người điên đâu. Hơn nữa trong vòng một phút thì có thể lấy được đồ gì tốt? Chỉ cần tham lam một chút thôi là không về kịp rồi."

Hùng Cách Cách chìa bàn tay nhỏ bé nắm lấy xe đẩy hàng, hást cầm lên dứt khoát nói: "Tôi đi!" Vì khẩu phần ăn tháng này, cô.... liều mạng!

Tô Hàng và Phó Bạc Yến chẳng ai ngờ là Hùng Cách Cách lại đi tham gia hoạt động này thật. Càng khiến họ không tưởng tượng nổi là, trong nháy mắt khi tiếng còi vang lên Hùng Cách Cách giống như chú ngựa hoang được cỡi dây cương, lao ra ngoài cái vèo!

Tốc độ kia, quả thật không thể nào hình dung nổi!

Vì phối hợp với hoạt động lần này, các đồ vật đáng giá đều được siêu thị đặt ở vị trí khá xa, một vài đồ nhỏ không đáng tiền thì đặt ở ngay trước mặt.

Có người tham lam chạy tới chỗ đồ đắt tiền. Kết quả, không đợi bọn họ chạy tới nơi đã hết thời gian rồi.

Có người thì muốn chiếm mấy món rẻ, bèn chọn mấy thứ ngay gần, kết quả vẫn về chậm.

Mọi người, cũng trông thấy Hùng Cách Cách vọt vào trong siêu thị tựa như một con sóc, trong chớp mắt cô đã đẩy một xe xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tô Hàng nắm chặt tay.

Phó Bạc Yến nín thở.

Đám người xem náo nhiệt cùng nhau đếm ngược thời gian thay Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tung tăng chạy như điên, rốt cuộc cũng chạy tới quầy thu tiền ở giây cuối cùng.

Khoảnh khắc đó mái ngói dài của Hùng Cách Cách bay lên; khoảnh khắc đó, Hùng Cách Cách nở nụ cười xinh đẹp; khoảnh khắc đó, Hùng Cách Cách làm tất cả mọi người trầm trồ kinh ngạc! Khoảnh khắc đó Tô Hàng và Phó Bạc Yến giang rộng hai tay ôm chặt Hùng Cách Cách; khoảnh khắc đó tất cả mọi người vỗ tay hoan hô Hùng Cách Cách! Khoảnh khắc đó, người phụ trách trong siêu thị, hoàn toàn tròn trĩnh mắt.

Hàng xa xỉ đầy cả một xe!

Máy ảnh SRL nổi tiếng thế giới, bật lửa, máy quay phim, sản phẩm kỹ thuật số.... Cái gì cần có thì đều có cả.

Rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách cuốn sạch hàng xa xỉ đặt ở quầy chuyên doanh cách quầy thu tiền xa nhất.

Phó Bạc Yến móc khăn giấy ra, lau hết mồ hôi trên chóp mũi Hùng Cách Cách, dùng khẩu khí tự hào, âm thanh trầm nhẹ ca ngợi nói: "Thật là lợi hại."

Hùng Cách Cách cười tươi như hoa đào.

Tô Hàng đang kinh ngạc lúc này mới hồi hồn, vỗ ót Hùng Cách Cách cười nói: "Hôm nay cô biểu hiện rất tốt, có muốn tôi tặng gì không?" Anh đã nhìn rõ Hùng Cách Cách không phải là mất lời. Vậy thì sao ngày đó mắt cô lại biến thành bộ dạng thâm hại đó? Mặc dù lòng đầy nghi hoặc, nhưng Tô Hàng cũng không định hỏi trực tiếp. Đôi mắt của Hùng Cách Cách bị giấu dưới mái ngói dài quả thật là phú của trời! Nhưng anh lại cực kỳ vui mừng vì Hùng Cách Cách đã che giấu sắc đẹp của mình không để người ngoài dòm ngó.

Hiếm khi Tô Hàng hào phóng, Hùng Cách Cách vui một cách lạ thường, "Anh muốn tặng quà tôi thật à? Tôi không muốn quà, anh chỉ cần trả tiền thuốc thang cho tôi..."

Tô Hàng lạnh lùng liếc Hùng Cách Cách một cái, "Hùng Cách Cách...."

Hùng Cách Cách lập tức ngậm miệng.

Phó Bạc Yến hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Hùng Cách Cách rút cuộc tìm được đối tượng để bày tỏ, bắt đầu lập tức lên án hành vi thiếu tiền không trả của Tô Hàng.

Tô Hàng bắt đầu đi đành phải cắn răng cam kết: "Được, tôi trả! Cô....Cô sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa!" Nếu để cho người khác biết anh trốn nợ không trả, thì anh còn biết để mặt mũi vào đâu nữa? Vốn định trêu chọc Hùng Cách Cách, không ngờ cô lại tích cực đuổi theo sau mộng anh đòi nợ.

Hùng Cách Cách thấy việc đòi nợ có hy vọng rồi, lúc này mới lộ ra khuôn mặt cười rực rỡ, chỉ vào món xa xỉ trong xe đẩy hàng: "Anh có thích món nào không?"

Tô Hàng hơi ngần ra, ngay sau đó đẩy mắt lên nhìn cười. Anh cúi đầu tìm trong xe đẩy hàng, tiện tay lấy một chiếc máy ảnh SRL trong đó ra nói: "Cái này đi." Vừa nghĩ tới Hùng Cách Cách muốn tặng quà mình, tâm trạng Tô Hàng tốt ngay tức thì.

Hùng Cách Cách gượng cười hỏi người phụ trách của siêu thị: "Chiếc máy ảnh này bao nhiêu tiền?"

Người phụ trách siêu thị cười ha ha khổ sở đáp: "27600 tệ."

Tinh thần Hùng Cách Cách hơi chấn động, bắt lấy tay Tô Hàng kích động nói: "Anh đưa tôi 25000 tệ, cái máy ảnh này sẽ là của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hùng Cách Cách uy vũ! (ba)

"Cái gì?" Tô Hàng rõ ràng không hiểu ý của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lập lại: "Anh đưa cho tôi 25000 tệ, cái máy ảnh này sẽ là của anh!" Chúa ơi, tha thứ cho con, tất cả những thứ con làm chỉ là vì lúc thu tiền nợ khó quá, nên đòi một chút lãi mà thôi.

Tâm tình của Tô Hàng chao đảo rất lớn. Anh cau mày hỏi: "Cái máy ảnh rách này không phải cô tặng tôi sao?"

Hùng Cách Cách cười lạnh nói: "Tôi muốn tặng anh. Nhưng anh cũng biết, hiện tại tôi.... ha ha....chẳng giàu có gì. Anh đưa tôi giá gốc là được."

Sau ba giây trầm mặc, Tô Hàng đột nhiên quát: "Tôi không muốn!"

Hùng Cách Cách khoe miệng chứa đựng cười, chào hàng nói: "Lấy đi, lấy đi, rất tốt đấy!"

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, "Tôi nói không lấy là không lấy!"

Hùng Cách Cách kéo tay áo Tô Hàng, "Lấy đi, lấy đi, thật sự rất tốt mà!"

Tô Hàng tức giận quát: "Cô cứ như vậy là sao? Tôi nói...."

Phó Bạc Yến xen vào nói: "Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa nữa, những thứ này tôi lấy hết."

Hùng Cách Cách lập tức quay đầu, nhìn về phía Phó Bạc Yến. Vào giờ phút này cô mới phát hiện, Phó Bạc Yến chẳng những là đế vương công, mà còn là công diệu dàng. Quá hoàn mỹ! Quá sẵn sàng! Đàn ông tốt như vậy nên xứng đáng có được một tên thụ tốt! Tô Hàng bị knock-out!

Hùng Cách Cách giống như súng vật chỉ xin yêu thích, nhảy đến bên người Phó Bạc Yến, vui vẻ nhếch miệng cười khúc khích. Cô chỉ kém xoay quanh Phó Bạc Yến hai vòng, sau đó sẽ cộ hai cái lên đùi anh ta.

Tô Hàng nhìn thấy trong lòng liền khó chịu.

Hùng Cách Cách vô cùng vui vẻ, đẩy xe hàng chuẩn bị chuyển lên xe Phó Bạc Yến. Có thể đổi những sản phẩm xa xỉ này thành tiền mặt, thật là không còn gì tốt hơn.

Người phụ trách siêu thị ngăn Hùng Cách Cách lại nói: "Cô gái, những món hàng này cần trả 20% tiền thuế."

Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm người phụ trách không chớp mắt. Mặc dù ánh mắt của cô bị mái ngó dài che lại, nhưng toàn thân cô tỏa ra khí thế độc ác là người phụ trách hơi khiếp đảm.

Trong lúc hai bên đang giằng co, Phó Bạc Yến móc thẻ ra đưa cho người phụ trách.

Động tác của người phụ trách lưu loát, quẹt thẻ, làm thủ tục xong, đưa vị hung thần Hùng Cách Cách ra ngoài.

Hùng Cách Cách cực kỳ khó chịu. Chuyện có thể khiến cô không vui chẳng có mấy, một trong những số đó là có người rút mất tiền lãi của cô. Nhưng cô cũng có một ưu điểm, chính là thà để bản thân bị thua thiệt cũng không để người khác thiệt. Vì vậy cô bực bội nói với Phó Bạc Yến: "Tất cả các mặt hàng tôi sẽ giảm giá cho anh 10%. Tiền thuế kia tôi cũng sẽ trả lại anh."

Phó Bạc Yến nén cười gật đầu nói: "Được."

Lúc này, điện thoại Phó Bạc Yến vang lên.

Sau khi nghe máy xong anh ta nhìn lướt qua Tô Hàng, sau đó nói với Hùng Cách Cách: "Tối nay có một bữa tiệc cô đi tham gia cùng tôi."

Chưa đợi Hùng Cách Cách trả lời, điện thoại Tô Hàng cũng vang lên. Sau khi nghe xong anh cũng nhìn lướt qua Phó Bạc Yến nói với Hùng Cách Cách: "Tối nay có một bữa tiệc, cô làm bạn nhảy của tôi."

Hùng Cách Cách khó xử. Sau khi cân nhắc hơn thiệt cô nói với Tô Hàng: "Tôi phải đi cùng Phó tổng rồi." Phó tổng đối xử với cô rất tốt, chẳng những cho cô một công việc mà còn mua nhiều đồ của cô như thế, dù nói thế nào, cô cũng nên bày tỏ lời cảm ơn.

Phó Bạc Yến nói: "Không ở công ty cô cứ gọi tôi là Bạc Yến."

Hùng Cách Cách có thể đến gần được đế vương công một bước nên rất cao hứng, miệng nhỏ nhắn xinh xắn lập tức gọi: "Bạc Yến."

Tô Hàng bị Hùng Cách Cách cự tuyệt, nén giận trong lòng. Lại thấy hai người liếc mắt đưa tình, trong lòng càng thêm tức giận! Anh giơ tay lên dí trán Hùng Cách Cách, nói lời ác độc: "Đừng tưởng rằng mình được hai người đàn ông mời cùng một lúc thì có thể chứng minh cô là một đóa hoa tươi. Nếu như cô là hoa tươi, sau này trâu cũng chẳng dám ỉa phân!"

Hùng Cách Cách cảm thấy mặt nóng hừng hực. Không phải xấu hổ mà giận dữ! Cô có nghĩ thế nào cũng không hiểu, Tô Hàng cứ nhắm vào cô là sao? ! Chẳng lẽ nhìn cô có bộ dạng dễ ăn hiếp lắm hả?

Được rồi, cô muốn bộc phát!

Cô cần phải khiến Tô Hàng nhận thức sâu sắc rằng nhà họ Hùng cô là quan võ nổi tiếng gần xa!

Đúng lúc Hùng Cách Cách đang hăm hở chuẩn bị cho Tô Hàng một đám, Tô Hàng đột nhiên trở mặt, lấy một tấm thẻ từ trong ví da ra quơ quơ trước mắt Hùng Cách Cách, nhướn mày nói: "Một vạn, đi cùng tôi."

Mắt Hùng Cách Cách sáng lấp lánh. Cô nhìn chằm chằm tấm thẻ kia, sau đó.... thò tay vào trong túi quần mình lấy điện thoại di động ra, thuận thực ấn xuống bàn phím.

Sau khi điện thoại được kết nối, cô vừa nhìn chằm chằm tấm thẻ kia, vừa lui đến một góc, trung cầu ý kiến: "Bảo Nhi, có người muốn bỏ ra một vạn mua tớ một đêm."

Phạm Bảo Nhi sau khi dừng ba giây, đột nhiên rống to: "Hùng Cách Cách, cậu thật sự bán thân à!"

Hùng Cách Cách lập tức giải thích: "Không phải không phải, là đi ra ngoài tham gia một bữa tiệc."

Phạm Bảo Nhi chỉ điểm: "Đừng nói là tham gia một bữa tiệc, dù có là làm những hoạt động không thích hợp cũng kiếm! Đàn ông chịu bỏ tiền bao cậu một đêm chắc là loại nào tàn hồ đồ. Cậu nhân cơ hội này mà úp sọt hấn ta để hấn ta chịu trách nhiệm trực tiếp cưới cậu. Nhưng nếu như đó là một lão già hồm hồm vậy thì bỏ đi, không có tính phúc."

Phạm Bảo Nhi hình như còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Hàng lại bực mình giật điện thoại trong tay Hùng Cách Cách, bắn tên về phía Phạm Bảo Nhi, "Cô nói tôi là một lão già hồm hồm hả?"

Phạm Bảo Nhi hơi sững sờ, ngay sau đó nằng nặt: "Mẹ nó! Bà đây biết sao được? !" Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn Tô Hàng và Phó Bạc Yến, Hùng Cách Cách rồi rầm nói: "Xem ra, tôi không phải hoa tươi, mà là bánh bao thịt."

Phó Bạc Yến nhìn về phía Tô Hàng, dùng ngữ điệu hết sức nhẹ nhàng, tự thuật một câu anh ta đã từng xem, "Tôi nhớ có một câu nói thế này, 'nếu bạn lớn lên giống một chiếc bánh bao, vậy thì đừng oán vì có chó đuổi theo'."

Tô Hàng giơ tay nhéo gáy Hùng Cách Cách "Tìm đường chết à? !"

Hùng Cách Cách uất ức biện hộ: "Tôi muốn sống."

Tô Hàng híp mắt ép hỏi: "Cô nói xem rốt cuộc tối nay cô đi cùng ai? !"

Hùng Cách Cách ôm lấy đầu đáp: "Nếu không, hai người đi cùng nhau, tôi về nhà dọn dẹp phòng."

Phó Bạc Yến cời hai cúc áo trước ngực, cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay nói: "Đổi đề nghị khác."

Hùng Cách Cách hít mũi, đề nghị lần nữa: "Hai người các anh rõ ràng là đến cùng một nơi, vậy ba chúng ta đi cùng nhau vẫn không được sao?"

Tô Hàng hỏi: "Sao cô biết được là chúng tôi đến cùng một nơi?"

Hùng Cách Cách thành thật trả lời: "Nghe thấy."

Phó Bạc Yến đẩy xe mua hàng trong tay Hùng Cách Cách, "Rất tốt."

Tô Hàng vỗ cái ót Hùng Cách Cách, "Không nói sớm!" Lấy lại thẻ, nhét hai tay vào túi, huyết sáo nghênh ngang rời đi.

Hùng Cách Cách nắm chặt tay, hô hào trong lòng: người có tiền sao mà keo kiệt thế? ! Cuộc đời này bi đát quá!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Khi gian tình được tiến hành (một)

Khi Hùng Cách Cách theo đuôi Phó Bạc Yến và Tô Hàng đi vào nơi tổ chức tiệc thì một vị giống với quản gia ra nghênh đón, đầu tiên là ông ta nho nhã lễ độ cúi chào, sau đó dùng tay làm tư thế mời.

Ba người bồi bàn mang mặt nạ đi ra từ một phía, chia nhau dẫn ba người Hùng Cách Cách, Phó Bạc Yến, Tô Hàng đi về phía ba hướng khác nhau.

Hùng Cách Cách căng thẳng nhưng cũng có chút hưng phấn....

Trên đường đi Phó Bạc Yến đã nói cho cô biết, đây là một buổi vũ hội hóa trang nên bảo cô không phải căng thẳng.

Đối với kiểu đàn ông nghiêm túc như Phó Bạc Yến mà lại có thể làm chuyện thân thiết như vậy, thì ngoài việc được sung ái đam mê lo sợ ra trái tim nhỏ bé của Hùng Cách Cách cũng rạo rực theo.

Được rồi, cô không khản trương, thật sự không khản trương.

Thôi đi, cô mất mặt, cô đi cà nhắc, cô run rồi.

Nói thật, đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra cô tham gia một bữa tiệc lớn vậy. Không đúng không đúng, nhớ trước kia cô cũng đã từng tham gia loại trường hợp người người nhón nháo thế này. Đó là khi mẹ trưởng thôn mất. Mọi người gần xa đều góp mặt. Cô còn đi theo làm mấy trận tiệc cơ động(**). Khi đó cô còn lên mong ngóng trong lòng trưởng thôn sẽ ngỏm. Trưởng thôn ngỏm rồi nhất định sẽ bày nhiều món ngon hơn, tiệc cơ động càng khoa trương hơn. Nhưng đáng tiếc tới khi trưởng thôn mất, chỉ có ít người đi viếng. Mà nhà trưởng thôn cũng chỉ bày mấy bàn thức ăn, tiếp đón mọi người đơn giản mà thôi. (**ai đến trước thì ăn trước)

Khi đó còn nhỏ cô cũng không hiểu rõ đạo lý trong đó. Bây giờ nghĩ thông lại cảm thấy những chuyện kia cách cô rất xa. Xa đến nỗi dù cho vẫn rõ nét như trước, nhưng lại có khoảng cách xa xôi không liên quan đến mình.

Nghĩ về cuộc sống trước kia, rồi nhìn cuộc sống tạm bợ hiện tại, cô thật nên núp ở trong chăn cười trộm.

Cảm ơn Phó Bạc Yến, cảm ơn Tô Hàng, cảm ơn sách manga, cảm ơn nghiên cứu thiết kế đồ họa, cảm ơn thành phố lớn này, tối nay cô nhất định phải ăn thật ngon!

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm, âm thầm thề điệu nhảy đầu tiên tối nay, nhất định mình phải nhảy cùng Phó Bạc Yến! Về phần Tô Hàng để cho anh ta đi gặp quý đi! Có lẽ tên Tô Hàng tính tình thối tha đó dù có đi gặp quý thì quý cũng chẳng thêm để ý đến anh ta!

Hừ! Đừng thấy bình thường cô không hay phát biểu ý kiến, nhưng cô thật sự không thích Tô Hàng lắm. Tính tình anh ta thối tới mức so với tảng đá trong nhà xí chỉ có hơn chứ không kém! Còn có tính bạo phát vô cùng đáng sợ nữa!

Vẫn là Phó Bạc Yến tốt hơn. Dịu dàng, tỉ mỉ, hào phóng, chủ yếu nhất là khí thế cường đại, đây chính là....để vương công!

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới Phó Bạc Yến dè một anh chàng phía dưới rồi bá đạo xxoo, là nhiệt huyết của cô lại sôi trào! Á Á....Á Á....

"Àm..." Hùng Cách Cách không để ý đụng đầu vào trên pho tượng.

Người dẫn đầu quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi thăm tình trạng của Hùng Cách Cách .

Hùng Cách Cách lập tức khoát tay bày tỏ: "Pho tượng không có đụng hư, không có đụng hư!"

Người dẫn đầu quay đầu lại, tiếp tục đi.

Hùng Cách Cách xoa trán, len lén nhìn lướt qua pho tượng, phát hiện rõ ràng pho tượng kia lại là một anh chàng khóa thân! Anh chàng đó đứng trên một tảng đá làm tư thế chỉ điểm giang sơn. Thật khéo là chỗ bị đầu cô đụng trúng chính là tiểu chít chít của anh chàng điêu khắc. Bị kịch hơn là, tiểu chít chít không chắc bị cô đụng rớt mất rồi. ...

Hùng Cách Cách siết chặt tiểu chít chít bị mình va làm rớt trong tay, nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, thấy không có người chú ý tới mình cô vội khạc miếng kẹo cao su trong miệng ra, đặt tại nơi tiểu chít chít gãy lìa, sau đó....đỉnh lại.

Hùng Cách Cách hít mũi rồi đi. Những vị khách ở đây đều phải kinh ngạc rồi.

Tại sao bức tượng vốn dùng để thể hiện sự oai phong của phái nam lại biến thành bộ dạng cà lơ phát phơ thế này? Vì sao? Đây rốt cuộc là vì sao chứ! Có biết một vật hướng lên trên và hướng xuống dưới có liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông không hả? Là ai, ai đã làm gãy tôn nghiêm đàn ông, buộc nó từ hướng mười hai giờ chuyển thành hướng sáu giờ? Là ai? !

Không ai biết tất cả chuyện này do người nào làm.

Ngoại trừ....Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách là ai? Đó chính là con nhà võ nổi tiếng gần xa. Tốc độ khi làm chuyện xấu có thể so với tốc độ ánh sáng!

Vậy mà giờ đây cô đã hoàn toàn quên mất bản nhạc đệm ban nãy, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới việc muốn cùng Phó Bạc Yến nhảy điệu đầu tiên. Về phần nhảy điệu gì thì hơi làm khó cho Hùng Cách Cách rồi. Những năm gần đây, cô chỉ biết nhảy “điệu disco của người già”. Đó là điệu nhảy cô học được từ các lão phu nhân dưới lầu lúc vào thành phố.

Hùng Cách Cách gõ đầu mình rồi rầm theo đuôi người hướng dẫn, đi tới một căn phòng hóa trang.

Người hướng dẫn lấy một bộ quần áo trên móc đưa cho Hùng Cách Cách, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Rất thần bí rồi đấy!

Hùng Cách Cách nhiệt huyết sôi trào!

Cô nhanh chóng thay quần áo xong, đeo mặt nạ lên, sau đó soi gương rõ ràng phát hiện bộ quần áo cô mặc trên người dường như giống y hệt bộ người bồi bàn lúc nãy mặc.

Áo sơ mi trắng, váy kẻ xen lẫn giữa đỏ và đen, nửa mặt nạ màu trắng, tóc đen quấn thật dài, vô cùng.... khiêm tốn.

Được rồi, cô vốn cũng không phải là người cao ngạo, như vậy vừa đúng.

Hùng Cách Cách đi ra khỏi phòng hóa trang, bị tên bồi bàn kia dẫn vào đại sảnh làm con bé bụng trà rót rượu cho mọi người

Lần này, Hùng Cách Cách coi như đã hiểu. Thì ra là bộ đồ này của cô không phải là nữ chủ của bữa tiệc tối này mà là....nhân viên phục vụ!

Buổi vũ hội này đi ngược lại với tưởng tượng của cô. Trong tưởng tượng của mình, cô sẽ giống như một nàng công chúa xinh đẹp mê người mà không phải như một người hầu đứng bên cạnh công chúa phục vụ cho mọi người.

Haiz.... nếu đã đến rồi thì cứ theo sắp xếp thế vậy.

Mặc dù trong lòng Hùng Cách Cách hơi mất mát, nhưng lại không định đi tìm Phó Bạc Yến tố cáo, dù sao với đám người quần áo lộng lẫy kia, cô thật sự không phân biệt được ai là Phó Bạc Yến, ai là Tô Hàng.

Quả nhiên, người nào thì có số mệnh nấy.

Số mệnh của cô là con bé nhóm lửa kiêm siêu cấp vú em!

Sau khi người có dáng vẻ quân gia kia đứng trên bục tuyên bố “buổi vũ hội hóa trang do tiểu thư Xương Kỳ tổ chức sẽ chính thức bắt đầu, chúc mọi người chơi vui vẻ”, Hùng Cách Cách đành chấp nhận cái khay lên phục vụ mọi người.

Mùi hương phảng phất, ánh đèn lần lượt thay đổi, mọi người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Ai cũng đeo mặt nạ, ai cũng mặc đồ lộng lẫy, ai cũng cố gắng phô bày vẻ đẹp của mình. Vì vậy ai cũng giống ai.

Đĩ nhiên giống nhau là để làm nổi bật lên sự khác biệt.

Trong đám trai gái quần áo lụa là có mấy người vẫn đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Một cô gái mặc sườn xám đen cách tân tuyệt đẹp, giống như nàng tiên cá có nét đặc sắc của Trung Quốc qua lại như con thoi trong sàn nhảy. Chất liệu sườn xám của cô ấy vô cùng mềm mại, đồng thời nửa trong suốt bày ra hiệu quả thị giác. Có một số bộ phận quả thật là trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Khi gian tình được tiến hành (hai)

Chàng trai có thân hình cao lớn và khí chất lạnh lùng, có chiếc cằm cương nghị kêu gọi, có bờ môi mỏng làm người ta mê đắm. Đúng vậy, anh ta có sức quyến rũ làm con gái ở đó thét chói tai! Nhất là mái tóc đen dày có phong cách cực làm con gái động lòng.

Phụ nữ là một loài động vật ảo tưởng, họ phát triển vì một phẩm chất đặc biệt trên người đàn ông và phát ra một chuỗi ảo tưởng. Có chút không phù hợp với thực tế nhưng lại đầy diễm tình.

Phụ nữ sẽ tưởng tượng ra cảnh ướt át khi hai người ôm nhau, chàng trai sẽ điên cuồng hôn môi của cô gái, còn cô gái sẽ luồn ngón tay trắng nõn mảnh khảnh trét đầy son móng màu đỏ vào trong những sợi tóc dày của chàng trai, từ từ nắm chặt lại.

Tuy nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng phụ nữ lại dùng bộ não ảo tưởng phác ra một hình ảnh hoa lệ mà ướt át. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương là món ăn của bạn.

Chàng trai được rất nhiều cô gái yy chính là Phó Bạc Yên.

Phó Bạc Yên đứng bên kia cù sàn nhảy, đang định đi tìm Hùng Cách Cách, nhưng lúc xoay người lại gặp Xương Kỳ.

Lúc này là lúc thể hiện được giá trị của mặt nạ.

Thân hình Xương Kỳ có mấy phần tương tự Hùng Cách Cách, đều là kiểu xinh xắn đầy đặn. Họ đều có nước da trắng nõn và dáng người quyến rũ. Nếu nhìn từ sườn mặt, Xương Kỳ thuộc kiểu đẹp lạnh lùng, còn Hùng Cách Cách thuộc kiểu đẹp quyến rũ.

Phó Bạc Yên lầm tưởng Hùng Cách Cách tìm được mình nên bèn cúi người xuống, cúi đầu cực kỳ thân sĩ, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của Xương Kỳ dẫn vào sàn nhảy.

Trong lúc nhẹ nhàng khiêu vũ, Phó Bạc Yên nói nhỏ bên tai Xương Kỳ: "Tối nay cô đẹp lắm."

Giờ khắc này tim Xương Kỳ đập điên cuồng, nhưng cô chỉ hơi cười rồi cúi thấp đầu không đáp lời.

Sau khi một bản nhạc kết thúc, Xương Kỳ nắm tay Phó Bạc Yên dẫn anh tới một vườn hoa cực kỳ tinh mịch.

Phó Bạc Yên mặc dù kinh ngạc với trình độ quen thuộc nơi này của "Hùng Cách Cách", nhưng năng lực suy nghĩ của anh rất nhanh đã bị cô gái trước mắt đánh tan.

Chỉ vì "Hùng Cách Cách" nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo tựa sát vào trong ngực của anh. Cũng không biết là cố ý hay là vô ý, "Hùng Cách Cách" dùng thân thể của mình đụng vào chỗ mẫn cảm của anh như có như không, trêu chọc thần kinh của anh.

Hồ hấp Phó Bạc Yên cứng lại, lập tức dùng sức ôm chặt "Hùng Cách Cách".

"Hùng Cách Cách" nhẹ nhàng đẩy Phó Bạc Yên ra, để anh ngồi trên ghế dài, sau đó thả tóc ra vén váy dài lên lộ ra bắp đùi thon dài. Cô ta kéo áo lót xuống ném nó lên người Phó Bạc Yên. Cô ta ngồi xôm người xuống chậm chạp cởi quần Phó Bạc Yên ra, sau đó đến gần quần lên người anh như rắn.

Phó Bạc Yên chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, lật người đặt "Hùng Cách Cách" ở phía dưới.

Một giây trước khi “tiến vào bến tàu” hình như Phó Bạc Yên đã nhận ra sự khác thường. Hùng Cách Cách có thể chủ động như vậy sao? Đáp án hiển nhiên là phủ định.

Anh hít sâu một hơi, giựt mặt nạ của Hùng Cách Cách xuống.

Một gương mặt quen thuộc lộ ra ngoài, nhưng không phải Hùng Cách Cách.

Phó Bạc Yến ngồi thẳng lên, khàn khàn nói: "Xuong Kỳ, cách thức gấp mặt này của chúng ta có phải quá nhiệt tình rồi không?"

Xuong Kỳ vòng chân lên hông Phó Bạc Yến, vặn vẹo giống hệt nàng tiên rắn: "Có sao? Em lại nghĩ chúng ta nên tìm hiểu nhau sâu hơn một chút."

Hồ hấp Phó Bạc Yến hơi rối loạn, nhưng lại được anh ta khống chế cực tốt.

Đôi mắt quyến rũ như tơ tằm của Xuong Kỳ nhìn Phó Bạc Yến khích tướng nói: "Em thật sự không biết Phó thiếu của chúng ta đổi thành ăn chay từ lúc nào vậy? Người đẹp đưa tới cửa mà lại không muốn? Ha ha.... Chẳng lẽ là anh bắt lực rồi sao? Chúng ta.... thử một chút, thế nào? Ủ...." Hai chân vừa thu lại, eo ếch chủ động dính lên người Phó Bạc Yến.

Trêu chọc và khích tướng là cám dỗ trần tụi đàn ông không thể kìm nén nổi.

Nếu như nói trước khi “chạy vào bến cảng” đàn ông còn một chút lý trí, vậy thì sau khi “chạy vào bến cảng” chỉ còn lại hành động nguyên sơ nhất mà thôi. Kiểu lý trí sau khi sự việc đã rồi mới xuất hiện giống như cảnh sát trong phim giật cướp.

Xuong Kỳ ôm chặt Phó Bạc Yến run rẩy trong cơn kích tình.

Phó Bạc Yến là một dân chơi, là một dân chơi lạnh lùng vô tình, anh ta không quan tâm việc chung đụng nhiều hơn một lần, chỉ là không muốn rước lấy nhiều rắc rối hơn thôi. Anh ta cho rằng sở dĩ Xuong Kỳ quyến rũ mình không gì khác ngoài cô quạnh.

Xuong Kỳ và anh ta là bạn thời đại học, coi như là người trong cùng một hội, nhưng hoàn toàn không chơi cùng nhau.

Theo lý thuyết, Phó Bạc Yến và Xuong Kỳ là kim đồng ngọc nữ cực kỳ xứng đôi nên đứng chung một chỗ mới đúng. Nhưng thực tế hai người quá mức lý trí, trong cuộc sống đều là tấn công. Không có tiếp nhận rất khó hài hòa.

Hôm nay Xuong Kỳ chủ động quyến rũ anh ta quả thật là chuyện lần đầu tiên.

Nhưng như vậy cũng tốt, hai người ở chung một chỗ theo như nhu cầu, buông bỏ áp lực, chỉ thế mà thôi. Sau khi mọi chuyện qua đi họ vẫn là người trên hai đường thẳng song song.

Nhưng có đôi khi mọi chuyện không đơn giản như đàn ông vẫn nghĩ.

Xuong Kỳ yêu Phó Bạc Yến.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Phó Bạc Yến cô đã yêu anh sâu đậm. Nhưng cô có kiêu ngạo của mình. Cô không cho phép ánh mắt của mình chỉ dỗi theo trên người Phó Bạc Yến, theo gót hơi thở bước chân của anh; cô không cho phép mình giống như một cô gái hèn mọn không có chủ kiến bám vào Phó Bạc Yến, van xin sự thương hại và tình yêu của anh; cô càng không thể để cho mình như kỹ nữ không biết xấu hổ, cặn tàu ráo máng dấy đưa đến chết cũng không tha với anh!

Vậy mà, vậy mà.... Vậy mà....

Vậy mà bất kể cô có bao nhiêu thứ không cho phép, có bao nhiêu tự ái ngoan cố, thì cô cũng không quản được trái tim mình để bản thân không đi yêu Phó Bạc Yến!

Cô đã từng ngây ngô đuổi theo từng dấu chân của anh, từ nước này sang nước khác, nhưng không dám nói chuyện với anh, không dám thổ lộ với anh, không dám đứng trước mặt anh lột bỏ lớp nguy trang của mình!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Khi gian tình được tiến hành (ba)

Cô cứ ngỡ Phó Bạc Yến sẽ nhìn thấy ưu điểm của cô, hiểu sự tốt đẹp của cô, chủ động đưa bàn tay dày rộng ấm áp cho cô. Song anh trước giờ chưa từng nhìn cô!

Cô nổi điên, cô âm ỉ, cô phóng túng bản thân, cô muốn bước vào thế giới của anh, hiểu rõ suy nghĩ của anh và trở thành người giống như anh! Nhưng... cô luôn cảm giác mình cách anh ngày càng xa.

Lần này, cô muốn buông bỏ những thứ kiêu ngạo chết tiệt và tự ti vô dụng kia, cô muốn cuốn lấy anh thật chặt giống như loài rắn độc! Dù có chết cô cũng muốn ở cùng anh! Trên đời này không có ai yêu anh như cô! Mà anh chỉ cần cô là đủ rồi. Còn về đám oanh yến trước kia của Phó Bạc Yến cô thật sự không quan tâm. Ừm. cô là người thông minh, không phải sao? Cái cô cần là sau này, là tương lai độc chiếm trái tim Phó Bạc Yến!

Trong linh hồn mỗi người đều có một ác ma.

Bị hấp dẫn sẽ chuẩn bị rơi vào địa ngục!

Phó Bạc Yến, anh tưởng rằng lần này chỉ là trò chơi để anh đùa giỡn trong đám hoa của mình ư? Anh tưởng rằng lần này chỉ là vui đùa rồi kết thúc thôi sao? Anh cho rằng người phụ nữ nào cũng chỉ là khách qua đường bên cạnh anh hả?

Không!

Hôm nay là kỳ thụ thai của cô!

Cô chuẩn bị tốt món quà lớn này tặng cho anh!

Phó Bạc Yến, anh chuẩn bị xong chưa?

Rượu ngon thơm nồng, âm nhạc ưu nhã, cô gái rất khác biệt với bờ vai để trần, gương mặt bên dưới mặt nạ có suy nghĩ thế nào?

Tô Hàng mặc bộ đồ thuyền trưởng màu lam nghiêng người ngồi trên ghế, anh đang quét mắt nhìn đám nam nữ trong sàn nhảy.

Anh mang một chiếc mặt nạ nửa mặt khảm đầy kim cương, sáng chói làm người ta hoa cả mắt.

Anh giống như một thuyền trưởng giành được núi vàng núi bạc thắng lợi trở về, híp mắt dùng ánh mắt soi mói quét nhìn các cô gái đang khiêu nữ trong sàn nhảy.

Các cô gái dùng kỹ thuật nhảy, sử dụng ánh mắt, mông treo chọc thuyền trưởng của họ.

Thuyền trưởng lại rất kiên nhẫn, tiếp tục chờ tình nhân của mình đi tới bên cạnh.

Không thể phủ nhận Tô Hàng rất mê người. Anh lười biếng, tùy tiện, bất kham, anh rất khác biệt, lúc lên giọng rất nghệ thuật. Anh không vội đi tìm Hùng Cách Cách, bởi vì anh cảm thấy, Hùng Cách Cách sẽ tìm được mình.

Ai cho anh ta sự tự tin này? Hừ....!

Đàn ông tự phụ có lúc đồng nghĩa với sai lầm.

Hùng Cách Cách đã đi tới đi lui bên cạnh Tô Hàng đến mấy vòng, nhưng không ngờ người đàn ông bánh bao đeo mặt nạ đá kim cương lại là Tô Hàng. Nói thật có mấy lần cô đã nghĩ, tại sao người đàn ông đó có thể bánh bao như vậy! Nhìn tư thế ngồi quả thật là đang dụ người phạm tội mà!

Hùng Cách Cách xoay người rồi đi, ánh mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào những nam nữ trong sàn nhảy, rất hi vọng... rất hi vọng... rất hi vọng có thể nhìn thấy nam nam ôm nhau mà không phải là nam nữ ôm nhau!

Vũ hội như này mà sao có thể không có một màn kinh điển được chứ? Phải biết rằng, "Uyên uyên ôm nhau, ương ở một bên xem náo nhiệt," mới là chân lý của cuộc sống!

Trong khi Hùng Cách Cách đang yy vô hạn thì một người đàn ông ưu nhã đã đi đến trước mặt cô.

Anh ta đưa tay về phía cô.

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn đặt một ly rượu cocktail vào trong tay anh ta.

Môi anh ta khẽ nhếch lên, uống một hơi cạn sạch ly cocktail, sau đó lại chìa tay về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lại đưa một ly rượu đỏ cho anh ta.

Người đàn ông đó mặc lễ phục màu đen tuyền. Mà đen cũng có trên trăm loại và loại màu đen mặc trên người anh chàng đó... đã đen đến cực hạn. Vừa giống như địa ngục sâu không thấy đáy vừa giống như thế giới sẽ diệt vong trong chớp mắt. Kiểu đen này không khiến người ta cảm thấy kinh khủng, mà ngược lại là tạo cho người ta cảm giác cực kỳ thần bí.

Sau khi xé rách lớp nguy trang có thể sẽ thế nào?

Trên mặt anh ta đeo chiếc mặt nạ màu trắng bạc, không có chút hoa văn nào, cực kỳ mang phong cách cổ xưa. Nhưng chỗ mắt phải của mặt nạ lại có một giọt nước mắt màu đỏ. Giọt nước mắt đó là một viên kim cương cỡ bằng ngón tay. Đỏ đến mê hoặc, đỏ đến tội lỗi, giống như chảy ra từ sâu trong linh hồn, nó.... Nhìn thấy mà ghê.

Chống lại đôi mắt đó linh hồn Hùng Cách Cách hơi bị chấn động! Trong đầu bắn ra bốn chữ to đùng —— ánh sáng lung linh!

Anh ta nhận lấy rượu đỏ tiếp tục uống cạn.

Hùng Cách Cách lập tức lại đưa một ly nữa tới.

Cứ lập lại như thế mấy lần, cái khay của Hùng Cách Cách sạch nhẵn, anh ta lại chìa tay ra với Hùng Cách Cách.

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng móng tay rất đầy, sạch sẽ có lực.

Hùng Cách Cách phát hiện, mọi người xung quanh đều đang nhìn hai người họ. Cô hơi khó xử, vội vàng quay đầu đi tìm rượu cho anh ta.

Không ngờ anh ta lại ôm eo của cô, ôm cô vào lòng rồi dẫn vào sàn nhảy, đồng thời nói nhỏ bên tai cô: "Đừng, tôi thật sự không uống nổi nữa."

Thân hình hồ của Hùng Cách Cách chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta nhếch môi cười với cô, nói bằng giọng kiêu ngạo: "Hùng Cách Cách, cuối cùng tôi cũng có thể tìm được em rồi."

Hùng Cách Cách kinh hãi!

Người này, vậy.... mà....lại... là Phó! Khương!

Hùng Cách Cách muốn giãy giụa, nhưng lại bị Phó Khương vững vàng nhốt vào trong ngực, chỉ có thể lấp ba lấp bấp hỏi: "Anh....anh làm thế nào mà tìm được tôi thế?" Tên sắc lang tâm thần này lại còn dám xuất hiện trước mặt cô, tìm chết hả? !

Phó Khương đưa ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt trên cánh môi Hùng Cách Cách, sau đó dựng thẳng ngón trỏ trước mặt Hùng Cách Cách ý bảo cô nhìn xem

Ah? Cái gì vậy? Vụn sô- cô- la? !

Phó Khương ngưng mắt nhìn Hùng Cách Cách, đưa ngón trỏ đến bên môi mình....

Hùng Cách Cách nghĩ, nếu như anh ta dám liếm vụn sô-cô-la trên ngón trỏ thì cô dám nện cái khay trong tay lên đầu anh ta!

Vậy mà, Phó Khương lại giống như hiểu rõ suy nghĩ của Hùng Cách Cách. Anh ta thối rớt mảnh sô-cô-la trên ngón tay, sau đó.... lại chùi ngón tay lên trên áo sơ mi của Hùng Cách Cách, "Nhân viên phục vụ toàn hội trường, chỉ có một mình cô là luôn mượn cớ đi vòng ra phía sau rèm che để ăn trộm đồ."

Hùng Cách Cách đầu đầy hắc tuyến.

Phó Khương thần thần bí bí đến gần Hùng Cách Cách rồi nói: "Gần đây tôi mới luyện thành một tài nghệ hơn người."

Lòng hiếu kỳ của Hùng Cách Cách bị khơi lên: "Tài nghệ gì?"

Phó Khương đáp: "Chính là một cái liền có thể phân biệt được mùi vị đồ ăn."

Hùng Cách Cách khinh bỉ nói: "Đó là cái thứ quý gì....um...."

Không đợi Hùng Cách Cách nói hết lời, con người Phó Khương chợt lóe lên, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ nhắn trắng nõn kia. Đầu lưỡi giống như một con rắn trơn trượt chui vào vào trong miệng Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sau khi hết sững sờ lập tức dùng răng cắn đầu lưỡi Hùng Cách Cách!

Phó Khương lại lui ra khỏi khoang miệng áp áp trước cô một giây, rồi khỏi cánh môi mềm mại, đồng thời dùng ngữ điệu vô cùng huyền diệu chậm rãi nói: "Sôcôla đen, bánh mousse, bánh pudding hoa quả vị dứa, bánh doughnut, Mỳ Tứ bánh ngọt, cây thơm vị trái cây bánh pút-ting, donut, sữa chua...."

Hùng Cách Cách thờ hỏn hển, vô lực để quả đấm vốn đã nâng lên xuống.

Phó Khương tổng kết lại nói: "Hùng Cách Cách, cô thật biết ăn."

Hùng Cách Cách giải thích: "Tôi chỉ ném mỗi thứ một tý thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khi gian tình được tiến hành (bốn)

Phó Khương nói: "Những thứ cô ăn đều có hàm lượng calo cao, sẽ béo phì."

Trong lòng Hùng Cách Cách vẫn còn sợ hãi: "Có à?"

Phó Khương nghiêm túc đáp: "Đến đây, khiêu vũ vận động một lát sẽ tốt thôi."

Hùng Cách Cách rồi rầm nói: "Nhưng tôi không biết khiêu vũ."

Phó Khương cúi đầu nhìn hai bàn chân thường giẫm lên mu bàn chân mình của Hùng Cách Cách nói: "Em cứ cởi giày ra đi, như vậy tôi thiếu khi kết thúc một bản nhạc tôi còn có thể giữ được hai chân của mình."

Hùng Cách Cách lắc đầu, nở nụ cười giả tạo, "Không được." Để cho anh cứ khiêu vũ với tôi như vậy, để cho anh đang hoang chiếm tiện nghi của tôi, tôi nhất định sẽ giẫm chết anh!

Phó Khương bắt đầu nói: "Thôi được rồi, chúng ta đành phải nhảy thế vậy." Nói xong anh dùng sức nâng mông của Hùng Cách Cách lên. Hùng Cách Cách nhảy lên phía trước theo bản năng. Phó Khương thuận thế vừa kéo vừa ôm, lấy tay kéo cái mông của Hùng Cách Cách, vòng hai chân của cô lên trên eo của mình.

Động tác này cực kỳ lớn mật, cực kỳ mập mờ!

Hùng Cách Cách mặt đỏ tím đập, một loại cảm giác không thể nói rõ được tập kích giác quan của cô. Cô nhỏ giọng mắng: "Mau bỏ tôi xuống, tên thần kinh này!"

Phó Khương nói một câu theo lý thường, "Tôi chính là người bị thần kinh mà."

Hùng Cách Cách cảm nhận được ánh mắt khác thường xung quanh, mặt nóng bừng.

Cô cố gắng tránh thoát nhưng không ngờ động tác quá lớn dẫn tới sự chú ý của nhiều người hơn. Nếu để cho Phó Bạc Yến và Tô Hàng biết cô gái cười trên người Phó Khương lúc này là cô, thì công việc của cô nhất định sẽ không giữ được. Bởi vì cô là trợ lý kiêm bạn nhảy của bọn họ mà giờ lại nhảy cùng người khác!

Hùng Cách Cách là người rất có khí chất đa điều. Nếu không thoát khỏi trói buộc của Phó Khương vậy thì cô nằm luôn trên bả vai anh ta, để tất cả mọi người đều không nhìn thấy cô.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, khẽ cau mày. Anh cảm thấy thân hình của cô gái kia hơi giống Hùng Cách Cách. Nhưng Hùng Cách Cách sao có thể nhảy điệu mập mờ với một người đàn ông như thế chứ?

Tô Hàng ngồi thẳng người, chăm chú nhìn sống lưng Hùng Cách Cách. Lúc này anh cũng có cảm giác giống với Phó Bạc Yến, cảm thấy thân hình của cô gái kia có mấy phần tương tự với Hùng Cách Cách.

Tô Hàng rất buồn bực, Hùng Cách Cách đến cùng anh nên chắc chắn sẽ được đãi ngộ như khách quý, sao có thể lẫn vào trong đám nhân viên phục vụ được? Cô gái kia chắc không phải là Hùng Cách Cách đâu nhỉ

Sau khi Phó Khương ôm Hùng Cách Cách nhảy xong một bản bèn nói: "Khiêu vũ là một việc rất tốn sức, chúng ta đi ăn chút gì trước đi."

Hùng Cách Cách nhảy khỏi ngực Phó Khương, nhanh chân chạy đi.

Không ngờ, Phó Khương lại bắt lấy cổ tay cô lôi trở lại trong ngực, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Đồ ăn ở đây không nhiều, tôi biết trong phòng bếp có nhiều thức ăn ngon hơn, em có muốn đi nếm thử không?"

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, nhưng không đồng ý ngay. Hôm nay cô mới nhận ra lực tay của Phó Khương vậy mà lại rất mạnh, nếu như anh ta thật sự nổi điên cô chưa chắc sẽ chế ngự được anh ta.

Phó Khương tiếp tục dụ dỗ: "Ăn không hết còn có thể gói lại."

Hùng Cách Cách ho nhẹ một tiếng, hết sức cẩn thận hỏi: "Anh có thể bảo đảm mình sẽ không làm những chuyện quý dị nữa không?" Ví dụ như đột nhiên hôn cô, đột nhiên nổi điên, đột nhiên khóa thân chạy nhong...

Phó Khương gật đầu, "Tôi bảo đảm." Bảo đảm không làm chuyện hết sức quý dị. Nhưng anh thật sự không cảm thấy mình đã làm chuyện gì đặc biệt quý dị.

Hùng Cách Cách sau khi cân nhắc hơn thiệt, bèn vui vẻ theo sát Phó Khương, len lén âm thầm vào phòng bếp. Nói thật, cô rất là đói!

Ở trong phòng bếp, Hùng Cách Cách ăn đến vô cùng vui vẻ, đến khi trong bụng không thể chứa được bất cứ thứ gì nữa, mà vẫn còn cầm bánh cookie không nỡ buông tay.

Phó Khương hỏi: "Cô còn có thể ăn được nữa không?"

Hùng Cách Cách ợ một cái do dự lắc đầu, "Hình như không ăn được nữa."

Phó Khương chỉ bảo: "Cô nhảy nhảy lên một lát để đồng thức ăn trong bụng tiêu bớt là có thể ăn thêm một chút."

Hùng Cách Cách thử nhảy lên, quả nhiên cảm giác có thể ăn thêm chút đồ.

Cô cảm thấy con người Phó Khương, trừ thỉnh thoảng sẽ nổi điên vắt mấy giọt mồ của cô ra thì thật đúng là khá tốt. Ít nhất, anh ta biết làm thế nào mới có khả năng ăn tốt hơn.

Hùng Cách Cách sau khi ăn hết bánh cookie vẫn giữ mãi trong tay, bắt đầu dùng túi gói lại thức ăn mình thích.

Phó Khương nhếch môi cười, đi ra khỏi phòng bếp. Chỉ trong chớp lát anh mang về một chiếc túi xách lớn.

Hùng Cách Cách đang rầu rĩ, những túi kia đều là trong suốt, xách ra ngoài sợ là sẽ bị bắt. Coi như cô không biết xấu hổ xách ra ngoài thì Tô Hàng và Phó Bạc Yến cũng không để cô xách về nhà.

Khi Phó Khương đưa túi xách cho Hùng Cách Cách, cô nhanh nhẹn nhét tất cả đồ ăn đã gói xong vào trong đó. Giờ túi lớn lên, áng chừng trọng lượng, Hùng Cách Cách cười hài lòng. Chỗ này đủ để mọi người ăn sáng một tuần rồi!

Lúc ra khỏi phòng bếp Hùng Cách Cách bắt gặp Phó Khương, anh tìm được túi xách ở đâu vậy? Không phải là trộm của vị khách nữ nào khác đây chứ?"

Phó Khương tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách nói: "Em không phát hiện đó là phong cách nam à? Vốn chuẩn bị túi để gói cho mình, giờ thì hỏi cho em quá rồi."

Hùng Cách Cách ôm chặt túi cười mãn nguyện: "Anh có lòng thật đấy."

Ánh mắt Phó Khương đông đưa nhìn Hùng Cách Cách, thề son sắt nói: "Đợi lần sau có cơ hội thế này nữa chúng ta sẽ xách hai túi, diệt sạch phòng bếp luôn!"

Ý chí chiến đấu của Hùng Cách Cách sục sôi, gật đầu lia lịa, "Được!"

Phó Khương, anh đúng là người tốt!

.....

Khi Hùng Cách Cách vào trong phòng tiệc phát hiện vũ hội hóa trang đã kết thúc. Cô lập tức chạy về phía phòng hóa trang, thay lại quần áo của mình. Lúc ra khỏi mới nhớ tới Phó Khương. Nhìn lướt xung quanh nhưng chẳng thấy một bóng người. Tâm tình Hùng Cách Cách rất tốt, nhếch miệng cười một tiếng, hi hi... càng tốt, không có ai tới giật túi thức ăn ngon của cô.

Hùng Cách Cách giờ túi lên, đang chuẩn bị ra ngoài cửa chờ Phó Bạc Yến và Tô Hàng thì lại trông thấy một người đàn ông xa lạ đi thẳng tới chỗ cô.

Trương Huy vốn muốn tới phòng hóa trang thay quần áo, thì lại thấy một cô nàng đang xách túi casual của mình, sợ hãi rút rè chuồn ra cửa!

Trương Huy tiến lên hai bước, đoạt lấy túi trên tay Hùng Cách Cách, lạnh lùng quát: "Cô dám trộm túi xách của tôi?!"

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, lập tức lui về phía sau một bước.

Trương Huy nhất quyết không tha nói: "Chỗ cao cấp như vậy mà cô cũng dám chuồn vào, đúng là quá to gan rồi! Đi! Chúng ta tới đồn cảnh sát!"

Hùng Cách Cách lắc đầu lập tức giải thích: "Không không không, tôi không trộm túi của anh, đó là bạn tôi tặng tôi."

Trương Huy tóm cổ tay Hùng Cách Cách, phòng ngừa cô chạy trốn, "Bạn cô? Cô cũng không nhìn xem mình có bộ dạng gì, ai lại tặng cô một cái túi đất tiền thế này chứ? Dù có bán cô đi liệu có được giá như nó không? Giờ cô nói gì cũng vô ích cả thôi, đến đồn cảnh sát cùng tôi!"

Giọng nói của Trương Huy rất lớn nên đã thu hút không ít người.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khi gian tình được tiến hành (sáu)

Người ở vào trường hợp của Trương Huy theo lý thuyết anh ta nên cho Phó Bạc Yến thể diện. Nhưng bi thương là Phó Bạc Yến từng là tình địch của anh ta. Khiến hấn ta căm phẫn nhất là Phó Bạc Yến chẳng cần dùng thủ đoạn theo đuổi nào, mà chỉ là một nụ cười nhỏ không thể thấy cộng thêm ánh

mất mặt mờ không rõ đã dụ dỗ mất cô gái hấn ta ngưỡng mộ trong lòng! Đối với đàn ông mà nói đây là sự sỉ nhục trắng trợn!

Gia thế của Trương Huy không tệ nên hấn ta càng không cho Phó Bạc Yến thể diện. Hấn ta nói: "Chuyện như vậy cũng chẳng phải là lớn lao gì, nếu như Phó tổng đã lên tiếng vậy thì cứ chuyển nó qua cho anh vậy. Đồ trong túi của tôi cũng không nhiều, cộng lại tất cả cũng chỉ đáng giá mười triệu, Phó tổng xem làm thế được không?"

Hùng Cách Cách nghe thấy đây rõ ràng là bắt chẹt trắng trợn mà!

Cô thật sự, thật sự, thật sự rất muốn xông lên giẫm đạp tên đàn ông xấu xa đó dưới chân sau đó sẽ dùng sức nghiền ép hấn ta thành hình dạng bánh nướng bị ném dưới đất! Lương thiện đi chết con mẹ nó đi! Cô muốn chuyển qua nghiền chỗ yếu ớt nhất của hấn ta! Nghiền! Nghiền!

Trong lúc Hùng Cách Cách đang yy thì cuối cùng Tô Hàng cũng chen đến bên người cô. Chỉ thấy anh hếch cằm nhon lên, nở hàm răng sắc bén như răng dã thú ra, gầm gừ nã pháo: "Trương Huy cậu dù gì cũng được coi là một thằng đàn ông, vậy mà còn dùng mảnh khốc cướp đoạt của phụ nữ, chẳng ra thể thống gì cả, bản lĩnh vu cáo hãm hại người khác cũng không nhỏ đâu! Giờ tôi đang nghi ngờ liệu cậu có phải là tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc không, mà sao lại nhì nhà nhì nhằng chẳng hào phóng ngay thẳng bằng một cô gái nữa?!"

Lời nói của Tô Hàng làm Trương Huy tức tới mặt đỏ tía tai. Hấn ta há miệng dường như muốn rít gào gì đó. Nhưng Tô Hàng là con người mất tinh mồm miệng sắc lẹm, không cho hấn ta có cơ hội phản bác: "Tốt nhất là cậu đừng có mở miệng nói chuyện, cẩn thận làm ô nhiễm không khí. Gần đây việc bắt người gây ô nhiễm chỉ số chất lượng không khí rất khắt khe, cậu kiểm chế chút đi, đừng để bị người ta lấy cớ là làm ảnh hưởng đến việc xây dựng bộ mặt thành phố rồi bắt lại cho hình phạt tàn nhẫn." Anh nói xong bèn khoác cánh tay lên vai Hùng Cách Cách, ý nghĩa hết sức rõ ràng đơn giản như đang nói: cô gái này được tôi che chở, cậu muốn thế nào? !

Phó Bạc Yến cũng không nói những lời vô dụng với Trương Huy nữa, mà trực tiếp nói với: "Chúng ta đi." Cực kỳ khí phách!

Trương Huy giương mắt nhìn người đi mất nhưng lại không biết mình còn có thể làm gì? Bất lực! Một Phó Bạc Yến đã đủ làm hấn đau đầu rồi vậy mà còn xuất hiện thêm một Tô Hàng, có để người ta sống nữa không đây?!

Hùng Cách Cách là người nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện. Phó Bạc Yến bảo đi đương nhiên là cô sẽ đi theo rồi. Mặc dù cô cực kỳ âm ỉ nhưng tội danh "gói trộm thức ăn" cô vẫn phải chịu một phần trách nhiệm.

Xương Kỳ là chủ nhân của vũ hội hóa trang lần này nên dĩ nhiên phải tiễn đám người Phó Bạc Yến ra đến tận cửa. Cô ta nhịn xuống nổi kích động muốn xé Hùng Cách Cách thành nhiều mảnh nhỏ, cố gắng duy trì đáng vẻ để mình trông vẫn thoải mái rộng rãi có phong thái.

Trương Huy thua trận, chán nản quay lại phòng hóa trang của mình chuẩn bị thay bộ đồ hoàng tử trên người.

Hấn ta cực kỳ kinh hãi khi phát hiện túi xách casual của mình lại nằm bên cạnh chiếc ghế trong phòng hóa trang!

Trương Huy nhận ra được một sự thật vô cùng ghê rợn—— Túi của Hùng Cách Cách giống y túi xách của hấn! Hấn đã trách lầm Hùng Cách Cách!

Mặc dù hấn đã biết rõ sự thật nhưng cũng không định đi xin lỗi. Hấn ném chiếc túi đoạt được từ chỗ Hùng Cách Cách ra ngoài cửa sổ, tiêu diệt chứng cứ trước rồi nói sau.

Sau khi thay quần áo xong, hấn đi vào nhà vệ sinh một chuyến sau đó xách túi casual của mình lên đi ra khỏi phòng hóa trang.

Nhưng không ngờ vào thời khắc hấn đi vào trong nhà vệ sinh đã có một người lảng lảng lên vào trong phòng hóa trang, động tay động chân với chiếc túi xách của hấn ta.

Trương Huy gặp Phó Khương trong hành lang, nhìn đáng vẻ như anh đang tìm kiếm gì đó. Đối với người phong vị truyền kỳ này Trương Huy hơi kiêng dè. Ai biết người đàn ông cực kỳ bình thường trước mặt này sẽ đột nhiên phát điên lúc nào chứ?! Phải biết rằng bệnh thần kinh một khi phát điên lên thì đáng sợ mức nào! Dù cho Phó Khương không nổi điên, thì với đầu óc tính kế người khác đó của anh cũng đủ để hấn ta ăn đủ. Hấn không muốn chọc vào tên Liokaiser này! (Liokaiser là tên nhân vật trong bộ phim hoạt hình Transformers: Victory)

Trương Huy vốn định vòng qua Phó Khương, nhanh chóng rời đi nhưng Phó Khương lại ngăn Trương Huy lại, vẻ mặt mê mang hỏi: "Cậu trông thấy túi xách của tôi rồi sao?"

Trương Huy tỏ ra lạnh nhạt và khách sáo, mỉm cười đáp "Không có."

Phó Khương chuyển tầm mắt rơi vào chiếc túi trong tay Trương Huy, đồng thời nói cực kỳ khẳng định: "Chiếc túi cậu đang xách chính là chiếc của tôi!"

Trương Huy hơi sững sờ, ngay sau đó cười nói: "Làm sao có thể? Có phải anh nhìn nhầm rồi không? Đây là túi của tôi." Chẳng lẽ, cái mà ban nãy cô gái kia trộm là túi của Phó Khương?

Con người Phó Khương rét lạnh, đột nhiên lớn tiếng la hét ầm ĩ, "Cậu trộm túi xách của tôi! Trộm túi xách của tôi!"

Một tiếng la như thế lại thu hút một đám nam nữ nhiều chuyện.

Phó Khương nói hết sức khẳng định: "Cậu trộm túi của tôi! Bên trong túi của tôi đựng mười tám chi phiếu trị giá mười triệu!"

Mọi người xôn xao....

Trương Huy hơi mất bình tĩnh. Để chứng minh sự trong sạch của mình, hắn ta mở túi xách ra, lật từng thứ trong túi bày ra trước mắt mọi người, “Mọi người nhìn đi, đây là điện thoại, máy tính bảng, ví tiền của tôi, đây là... hả? Đây là... Đây là cái gì? Cái này không phải của tôi, thật sự không phải của tôi!”

Trong tay Trương Huy đột nhiên siết chặt một thứ cực lớn màu đen, vô cùng co dãn, có thể lấp pin còn có thể lác lác trái phải co rút trên dưới, đó là... mô phỏng của cơ quan sinh dục nam!

Tay Trương Huy run lên, túi xách rơi bụp xuống đất. Từ trong rơi ra một sổ khám bệnh, một lọ thuốc trị bệnh liệt dương và một chai thuốc bôi trơn lớn.

Trương Huy hoàn toàn ngu luôn.

Phó Khương cúi người xuống, nhặt lên sổ khám bệnh lên rồi mở ra, háng giọng đọc: "Bệnh... AIDS? !" Sau đó hất tay kêu một tiếng thảm, quăng cuốn sổ đi xoay người chạy mất. Tốc độ kia, tuyệt đối kinh người!

Bất kể là người nước nào cũng đều có tâm lý “bầy đàn”. Mọi người đầu tiên là nghe Phó Khương hô lên ba chữ làm người đời kinh sợ, sau đó nhìn anh chạy ba chân bốn cẳng như đã thú gặp nước lũ thì trong lòng cũng nổi lên cảm xúc khủng hoảng, giống như lúc này Trương Huy đã phát bệnh AIDS, trên người có đầy vi khuẩn bệnh AIDS phát tán ra bên ngoài với tốc độ ánh sáng. Mọi người lập tức tản ra bốn phía, liều mạng chạy ra ngoài, muốn cách tên Trương Huy mang bệnh AIDS này càng xa càng tốt!

Chạy đi, chạy đi, nếu không chạy, sẽ bị Trương Huy lây bệnh!

Trong đầu Trương Huy nổ ầm một tiếng hiện ra một mảnh trống rỗng thê thảm. Giống như... Bị vũ khí nguyên tử tấn công.

Hắn ta bắt đầu bước vào bên bờ của sự sụp đổ.

Hắn vừa không nghĩ ra, lại vừa không hiểu, tại sao.... có thể như vậy?

Trong túi của hắn sao lại có những thứ khó coi đó ! Rốt cuộc là ai đang hãm hại hắn? Sau này sao hắn còn làm người được nữa? Tại sao lại rơi vào trong vòng lẩn quẩn này? !

Lúc này ngay cả ý nghĩ nhảy lầu hắn ta cũng có!

A! A! A! A! Ông trời ơi, người đang đùa đùa bốn con sau? ! Người sắp đùa chết con rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khi gian tình được tiến hành (bảy)

Bên ngoài hội quán Xương kỳ đứng ở cửa bày ra bộ dáng quyền rũ cười tủm tỉm nhìn Phó Bạc Yến. Cô ta cố ý dò xét địa vị của Hùng Cách Cách trong lòng Phó Bạc Yến, bên mở miệng trêu ghẹo: “Bạc Yến, anh muốn làm hộ hoa sư giả em mặc kệ, nhưng đầu gi anh cũng nên bảo vệ một bông hoa chứ.”

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách, rồi cười đáp, "Sao cô biết cô ấy không phải là nụ hoa sắp nở chứ?"

Tô Hàng thẳng thắn hơn, trực tiếp nổ sừng về phía Xương Kỳ, "Nếu như cô là hoa, thì bò cũng không dám ỉa phân!"

Phó Bạc Yến không trách cứ Tô Hàng, mà đạp chân ga lái xe đi.

Xương Kỳ đứng ở cửa hội quán, sắc mặt biến đổi! Đổi đi đổi lại! Trong mắt cô ta hiện lên sự sắc bén lạnh thấu xương, đó là một loại sắc thái trộn lẫn giữa thù hận và đồ kị.

Cô ta hít sâu một hơi, tự nói với mình phải tỉnh táo. Không ai có thể đầu lại cô ta! Lúc xoay người đi về thì lại bị một người đang đứng sau lưng cô làm giật mình.

Cô ta hít một hơi khí lạnh, chợt lui về phía sau một bước, thở hổn hển nói: "Phó....Phó Khương?"

Phó Khương híp mắt, vẻ mặt ôn hoà nói: "Xương Kỳ, cô bé không có lễ phép như con. Chú không thích."

Xương Kỳ vội sửa lời nói: "Chú Phó."

Phó Khương hài lòng gật đầu, móc một cây kẹo que từ trong túi quần ra đưa cho Xương Kỳ, "Xương Kỳ ngoan, chú mời con ăn kẹo."

Xuong Kỳ cầm kẹo tức thì rơi rầm. Mọi người đều biết Phó Khương có tiền sử bệnh thần kinh gián đoạn, ai biết trong chiếc kẹo này có thứ gì cổ quái không chứ?

Con người Phó Khương lạnh lẽo trầm giọng nói: "Sao nào? Ghét bỏ đồ của chú?"

Ánh mắt kia quá mức kinh người!

Xuong Kỳ vội bóc vỏ kẹo ra, đưa kẹo que vào trong miệng. Liếm thử không có mùi lạ, lúc này mới yên tâm ăn.

Mắt Phó Khương chớp chớp, dựa người vào bên cửa vẽ mặt chân thành nói: "Xuong Kỳ, quần áo của cháu hôm nay đẹp thật đấy."

Đối mặt với một Phó Khương lịch sự, quần tử bất phàm, nói năng nhẹ nhàng thì chẳng có cô gái nào có sức kháng cự cả.

Nhất là khi anh ấy khen ngợi bạn, nụ cười trong mắt đó như bầu trời đầy sao làm người ta không nhận được khát khao hướng ra bên ngoài, ao ước mình có thể đứng chân trong chòm sao lấp lánh đó.

Xuong Kỳ hơi thất thần.

Lòng cô ta đang rối như tơ vò. Vì Phó Khương là một người bệnh thần kinh gián đoạn mà rối bời, rối bời vì ban đầu mình không yêu Phó Khương, rối bời vì sau khi yêu Phó Bạc Yến lại phát hiện ra Phó Khương mê người như vậy!

Xuong Kỳ trầm ngâm trong lòng, khi hồi hồn thì hơi ngượng ngùng nhẹ nhàng nói, "Cám ơn."

Phó Khương ra vẻ thâm tình chân thành nhìn chăm chăm Xuong Kỳ, rồi nói tiếp: "Cháu làm chú liên tưởng đến một loài cá rất hấp dẫn. Cá chạch, cháu biết không? Đúng, chính là loài cá chạch đầu đen, tron tuột tròn vo."

Nụ cười trên mặt Xuong Kỳ cứng ngắc.

Phó Khương ngưng mắt nhìn Xuong Kỳ, tỏ vẻ áy náy nói: "Cháu biết đấy, chú không biết khen con gái nhiều."

Ánh mắt đó khiến Xuong Kỳ quyết định tha thứ cho lời nói không biết cách biểu đạt của anh.

Phó Khương lại nói: "Nhưng chú nói đều là lời từ tận đáy lòng."

Gân xanh trên đầu Xuong Kỳ nổi lên. Cô ta kéo cây kẹo que trong miệng ra, bất ngờ phát hiện cây kẹo que kia là màu xanh lá cây!

Cô ta lập tức móc gương ra lè lưỡi soi.

"Á...." Tiếng thét phát ra từ trong miệng cô ta.

Đầu lưỡi của cô ta biến thành....Màu xanh lá cây!

Phó Khương cười ha ha nói: "Ăn nói độc địa thì phải có cái lưỡi độc, như vậy mới được." Anh nói xong thì nhét hai tay vào túi đứng thẳng người từ từ rời khỏi.

Trò cười hôm nay không phải anh không muốn ra tay bảo vệ Hùng Cách Cách, mà là đợi khi anh xuất hiện vừa khéo đánh trận cuối. Thật may là, động tác của anh khá nhanh còn trùng phạp được Trương Huy và Xuong Kỳ, nếu không đâu còn mặt mũi đi gặp Hùng Cách Cách nữa chứ?

Đáng tiếc, khi nào Hùng Cách Cách mới có thể hiểu được tấm lòng son của anh đây? Hỡi thế gian tình là gì mà làm người ta đầu đầy sương mù! Haiz....

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tức giận đi các chàng trai! (một)

Trên đường về nhà, Phó Bạc Yến phụ trách lái xe, còn Tô Hàng và Hùng Cách ngồi ở ghế sau.

Dọc đường Tô Hàng mắng Hùng Cách Cách đến máu chảy đầu rơi. Mắng cô không đủ lanh lợi, mắng cô không biết linh hoạt, mắng cô lúc chịu ảm ức không biết báo đại danh của anh.

Hùng Cách Cách không nói tiếng nào.

Tô Hàng mắng cô một câu, cô mắng Phó Khương hai câu trong lòng!

Nếu như....Nếu như anh còn dám đến tìm cô, cô sẽ đập chết anh! Để anh biết chết là thế nào!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách cúi đầu, bèn chọc cô hai cái, "Được rồi tôi không mắng cô nữa, đúng là phí nước miếng mà! Cô nói đi sau khi buổi dạ tiệc bắt đầu cô chạy đi đâu hả? Có phải bị người ta lừa bán không? Người lừa bán cô phát hiện cô là một món hàng lỗ nên lại đưa cô về à?"

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, tròn mắt nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng đến gần Hùng Cách Cách hạ thấp giọng hỏi: "Cô đang trừng tôi hả?"

Hùng Cách Cách lên tiếng phủ nhận, "Không."

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, lấy tay hất mái tóc dài của Hùng Cách Cách hai cái, "Đừng tưởng rằng cô dùng mái tóc dài che lại là tôi không biết cô đang trừng tôi."

Hùng Cách Cách quay mặt, khó chịu nói: "Đâu có?"

Tô Hàng thu tay lại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cố gắng điều chỉnh trái tim đang đập điên loạn. Anh vẫn luôn biết Hùng Cách Cách không phải cô gái xấu xí, thậm chí nói có chút quyến rũ. Chẳng qua là anh chưa từng nghĩ tới dưới mái tóc dài đó lại cất giấu một đôi mắt đẹp và mịn hoặc đến vậy.

Hôm nay khi anh nhìn thấy Hùng Cách Cách đẩy xe hàng trong siêu thị chạy như điên tới trước quầy thu ngân, tim anh đã trở nên khác thường rồi. Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, tóm lại là nó rất xúc động, rất hấp dẫn, rất phấn khích, rất... tuyệt vời!

Hùng Cách Cách dốc hết sức chạy băng băng, không cần nghỉ ngơi gì nữa bởi cô rất hấp dẫn.

Sợi tóc bay lên để lộ ra vàng trán đầy đặn, đôi mắt dễ thương. Đôi mắt đó giống như nhuộm màu phấn hồng ở đuôi mắt, tạo cho người ta có cảm giác say ngà ngà, quyến rũ mà xinh đẹp.

Ha ha....Nếu như Hùng Cách Cách ăn vận vào, nhất định sẽ bị người ta hiểu lầm thành hồ ly tinh chuyên dụ dỗ đàn ông.

Người ta thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng đôi mắt của Hùng Cách Cách lại hoàn toàn bất đồng với tính tình của cô.

À, không, phải là phù hợp.

Hình dạng đôi mắt của Hùng Cách Cách cực kỳ quyến rũ, nhưng ánh mắt lại rất ngây thơ.

Cô gái có sự pha trộn giữa ngây thơ và quyến rũ, thì người đàn ông nào chẳng muốn giữ làm của riêng?

Giữ làm của riêng?

Suy nghĩ này hơi gay go đấy. Con gái là rắc rối. Gái càng đẹp thì càng phiền phức. Hùng Cách Cách chính là phiền phức trong đại phiền phức.

Nhưng để Hùng Cách Cách tiếp tục mang kiểu tóc ngắn đó giấu đi tất cả vẻ đẹp của cô, cũng là một ý hay.

Có lẽ, anh hai cũng nghĩ như vậy?

Tô Hàng đánh mắt quan sát Phó Bạc Yến lại phát hiện anh ấy đang nhìn mình qua gương chiếu hậu giữa.

Hai người nhìn nhau một lát sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác làm bộ thần nhiên như không có chuyện gì.

Đàn ông hiểu tâm tư của đàn ông nhất, huống chi hai người còn là anh em sinh đôi.

Tô Hàng nhìn ra được, Phó Bạc Yến đã lặng lẽ đến gần Hùng Cách Cách lúc nào không hay, đồng thời anh ấy cũng làm tốt công tác chuẩn bị để có thể đi được vào lòng cô. Nhưng Phó Bạc Yến nào giờ nổi tiếng là đa tình, liệu anh ấy có thật sự muốn từ bỏ cả một rừng hoa vì Hùng Cách Cách không? Hay chỉ là vui đùa thôi? Theo anh thấy sợ là về sau chiếm đa số. Phó Bạc Yến sợ dĩ còn chưa xuống tay với Hùng Cách Cách, có lẽ đang bận tâm tới cá tính của Hùng Cách Cách, cô tuyệt đối không phải đối thủ nếu anh ấy muốn đùa bỡn.

Phó Bạc Yến cũng biết rõ Tô Hàng có ý với Hùng Cách Cách. Nó mắng cô, gào thét với cô, thậm chí là bắt nạt cô đều chỉ là một phương thức để thu hút cô. Một số cậu bé không hiểu được tình yêu thương lấy cách thức dờ dỗi này để thu hút sự chú ý của con gái. Không còn nghỉ ngơi gì nữa, Tô Hàng chính là cậu bé ngây thơ ngốc nghếch, kỳ cục, không biết cách biểu đạt tình cảm. Hùng Cách Cách sẽ thích đàn ông như thế sao? Ha ha.... Chưa chắc!

Tô Hàng và Phó Bạc Yến đều có tâm sự riêng, cả hai đang âm thầm cân nhắc phần thắng của nhau.

Trong xe rơi vào trạng thái yên lặng trước giờ chưa từng có, chỉ mấy giây trước Tô Hàng còn găm thét Hùng Cách Cách một trận, đúng là khác một trời một vực, khiến người ta có chút không quen.

Phó Bạc Yến phá vỡ trầm mặc, mở miệng dò hỏi: "Vũ hội hóa trang hôm nay cô mặc bộ đồ nào?" Tại sao anh không tìm được cô?

Con người Hùng Cách Cách lóe lên, cười ha hả nói: "Linh tính ý mà, tôi cũng không nhớ rõ nữa." Cô không muốn nói cho bọn họ biết cô mặc đồ nhân viên phục vụ. Nếu như cô nói ra chân tướng họ nhất định sẽ đoán ra người phục vụ làm trò cười cho thiên hạ chính là cô. Ừm, cô cũng là người sĩ diện, không thể mất hết mặt mũi được.

Phó Bạc Yến không hỏi trang phục của Hùng Cách Cách nữa mà liếc cô với thâm ý khác.

Hùng Cách Cách rút cổ làm bộ đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi về đến nhà Hùng Cách Cách chạy thẳng tới phòng mình, chuẩn bị ngủ.

Trong lòng Tô Hàng hơi bức bối, không biết là bởi Hùng Cách Cách không chào anh một tiếng đã muốn đi ngủ hay là vì lo nghĩ cô không hiểu cách thức quan tâm cô của anh, tóm lại là anh khó chịu. Anh gọi cô lại: "Này Hùng Cách Cách, qua đây giúp tôi một tay, tôi muốn bắt đầu làm việc."

Hùng Cách Cách lấy tay vịn nắm cửa đang đấu tranh tư tưởng. Đi hay là không đi đây? Nếu đi sẽ thành giai cấp bị bóc lột; còn không đi thì... Cô đã đồng ý với Tô Hàng kiêm chức trợ lý cho anh. Rắc rối quá....

Đúng lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên. Phó Bạc Yến nói: "Trễ thế này rồi để cô ấy đi ngủ đi, mai còn phải đến công ty báo cáo nữa."

Hùng Cách Cách như nhận được đại xá, quay đầu nhìn về phía Phó Bạc Yến, càng nhìn càng thấy đế vương công rất dịu dàng, rất săn sóc, rất có phong độ!

Tô Hàng liếc Hùng Cách Cách một cái rồi nói: "Được rồi, cô đi ngủ đi, tối nay tôi muốn vẽ ra hình tượng nhân vật manga mới nhất."

Đôi mắt của cô nàng mê manga Hùng Cách Cách tức thì sáng lên, lập tức ưỡn ngực lớn tiếng nói: "Tôi giúp anh một tay!"

Tô Hàng nhếch môi cười, xoay người đi vào phòng của mình. Ha ha....Anh vẫn có manga làm tiền vốn dụ dỗ cô.

Hùng Cách Cách theo sát phía sau kiên quyết dần thân vào biển manga.

Phó Bạc Yến cau mày, đi vào phòng của mình tẩy rửa mùi nước hoa của phụ nữ trên người. Anh cần suy xét lại xem có phải nên tìm một cô gái tốt để ổn định không.

Sau khi Tô Hàng đóng cửa phòng, anh đi tắm trước thay một chiếc áo T-shirt rộng rãi mặc quần soóc, chân không lượn lờ một vòng trước mặt Hùng Cách Cách đang cố sửa bút vẽ.

Anh thấy Hùng Cách Cách không nhìn mình mà khó chịu trong lòng, xoay người cầm bút ngồi vào ghế bắt đầu vẽ nguệch ngoạc một cách ngẫu nhiên. Vẽ tới vẽ lui, lại có cảm hứng nên anh bèn chuyên tâm không suy nghĩ linh tính nữa.

Sau khi Hùng Cách Cách sửa xong bút vẽ thì rón rén đi tới bên cạnh Tô Hàng, nhìn đường nét bay lượn dưới ngòi bút của anh, từ từ tạo thành một số hình ảnh làm người ta nhiệt huyết sôi trào. Hùng Cách Cách nhìn đến mê mẩn....

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tức giận đi các chàng trai! (hai)

Cô dè dặt ngồi vào bên cạnh Tô Hàng phân loại các bản phác họa. Các bản phác họa đẹp sẽ được đặt ngay ngắn ở một góc trên bàn; những bản bỏ cô sẽ xếp nó trên bàn chơi trò tô màu.

Thời gian vô tình trôi đi trong lúc cô đang tô tô vẽ vẽ, mí mắt trê của Hùng Cách Cách bắt đầu hôn mí mắt dưới. Cô lắc đầu để mình tỉnh táo một chút. Vất vả kiên trì tới lúc tô màu xong đồng phác họa thì người đã buồn ngủ muốn chết rồi.

Ba giờ rưỡi sáng Tô Hàng duỗi lưng, xoa cái cổ cứng ngắc, lắc cổ tay. Khi anh đứng lên chuẩn bị đi rót cà phê thì lại phát hiện Hùng Cách Cách đã ngủ thiếp trên bàn của anh. Mà bên dưới tay của cô đang đè lên một đồng bản phác họa bỏ đi.

Tô Hàng rút bản phác họa từ dưới tay Hùng Cách Cách ra lật xem.

Anh nhận thấy rằng mặc dù kỹ thuật tô màu của cô vẫn còn non nhưng màu sắc sử dụng lại cực tốt. Màu sắc rất đơn giản, cảm giác rất phóng khoáng, không giống với bút tích của một cô gái.

Nhìn bản phác họa từ đầu tới cuối một lượt, rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách đã tiến bộ vượt bậc.

Hùng Cách Cách là người rất đặc biệt

Bức họa được Hùng Cách Cách tô màu đều là những thứ anh vứt đi. Còn những bức có ích đều được Hùng Cách Cách chọn ra xếp ở một góc trên bàn.

Mấy trợ lý trước của anh trước giờ không phân biệt rõ được các bản phác họa cái nào cần, cái nào là bỏ. Nhưng Hùng Cách Cách lại phân rất rõ ràng.

Không biết vì sao mà anh lại phát hiện ra một chuyện, mỗi lần có Hùng Cách Cách ở bên là quá trình sáng tác của anh lại đặc biệt suôn sẻ. Những bản phác họa nhìn thì tưởng như được vẽ một cách tùy tiện, nhưng lại có thể đạt tới hiệu quả bất ngờ.

Tô Hàng đặt bản vẽ xuống, lẳng lặng quan sát gương mặt nhỏ nhắn của Hùng Cách Cách.

Tô Hàng cảm thấy, lúc này anh giống như đang suy tư gì đó, nhưng trên thực tế anh chỉ nhìn chăm chú Hùng Cách Cách, không suy nghĩ gì cả.

Một lúc lâu sau, anh vén mái tóc dài của Hùng Cách Cách lên để nó lộn vồn trên ngón tay anh. Cảm giác khi sờ vào rất mềm mại làm tim người ta đập thình thịch. Trước kia sao anh lại không phát hiện tóc Hùng Cách Cách rất mềm nhỉ?

Hùng Cách Cách không tỉnh, vẫn ngủ ngon lành.

Tô Hàng biết một khi Hùng Cách Cách đã ngủ thì có mà sét đánh bên tai cũng không tỉnh.

Ngủ trên ghế không thoải mái nên anh ôm cô về giường. Thế nhưng không biết trong lòng anh có gì quấy rối, anh không muốn ôm Hùng Cách Cách về phòng cô mà... Muốn để cô ngủ trên giường anh.

Được rồi, trước giờ anh là một người rất tùy hứng nên cũng không ngại làm nhiều thêm một lần.

Tô Hàng cúi người xuống bế Hùng Cách Cách lên.

Hùng Cách Cách giống như chú mèo, đôi môi hồng hơi mở ra, ngáy khò khò.

Trông cô rất hấp dẫn.

Lòng Tô Hàng mềm nhũn. Mắt anh khẽ chớp, nhẹ nhàng ôm chặt Hùng Cách Cách, dường như... Không muốn đặt cô xuống.

Đúng lúc này trên đồng hồ chỉ bốn giờ tròn.

Cơ thể giống như con cá chạch của Hùng Cách Cách bất ngờ bật ra khỏi ngực Tô Hàng. Cô vẫn nhắm mắt, hét lớn một tiếng "Haaa...!", vung quynh, bày ra tư thế chiến đấu.

Hình như trên nắm đấm đã sượt qua một thứ gì đó, nó mềm mềm, đặc sánh. Có lẽ là nằm mơ.

Hùng Cách Cách chép miệng, ngửa người ra sau muốn ngã xuống giường của mình. Vậy mà, đúng lúc này một tiếng hét to đâm thủng màng nhĩ của cô: "Hùng Cách Cách!"

Hùng Cách Cách lập tức mở mắt, hô to một tiếng "có!", người ngã về sau lập tức đứng thẳng lại.

Đứng trước mặt Hùng Cách Cách là một anh chàng mặt mũi be bét máu.

Hùng Cách Cách chớp mắt, dịch người về phía sau, hỏi dò: "Anh là... Tô Hàng?"

Tô Hàng chỉ vào mũi mình, cắn hàm hung tợn hỏi: "Cô nghĩ tôi là ai?!"

Hùng Cách Cách nhận thức được mình đã gây họa rồi.

Tay cô lục lọi lấy được một miếng vải trên giường bịt lên mũi Tô Hàng.

Lúc này mặc dù Tô Hàng không thể nói chuyện nhưng điều đó của không trở ngại tới việc anh dùng mắt trừng người ta.

Hùng Cách Cách cúi đầu, làm bộ biết lỗi.

Khi máu mũi ngừng chảy, Tô Hàng mở miệng giễu cợt: "Hùng Cách Cách, cô có tiền đồ thật đấy. Chuyện hôm nay cô giải thích thế nào?"

Hùng Cách Cách mím môi, thầm nói: anh bảo tôi nói cái gì? Nói tất cả là lỗi của tôi. Chỉ là nhìn bộ dạng của Tô Hàng, dù không nói vẫn là sai.

Hùng Cách Cách hạ quyết tâm đáp: "Tôi muốn nói chính là, trải qua chuyện này tôi phát hiện xương tay quả là cứng hơn xương mũi."

Tô Hàng vui vẻ. Anh gạt đầu liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, "Cú đấm của cô cứng, đúng không? Trong ngăn kéo của tôi của có mấy quả óc chó, cô dùng nắm đấm đập vỡ chúng cho tôi. Để tôi chứng minh xem rốt cuộc là nắm đấm của cô cứng hay là quả óc chó của tôi cứng?"

Hùng Cách Cách cụp vai không lên tiếng.

Không biết vì sao nhìn Hùng Cách Cách như vậy, Tô Hàng lại càng tức giận. Anh chọc vào ót Hùng Cách Cách quở trách: "Nhìn cái bộ dạng khiếp đảm của cô kia! Mẹ cô sinh cô ra là để cho người ta ức hiếp hả? Cá tính của cô đâu? Tự tôn của cô đâu? Được rồi được rồi, tôi không nói cô nữa, nhìn đã thấy phiền!"

Hùng Cách Cách xoay đầu đi, thầm mắng trong lòng: đúng là đồ con lợn! Nếu như anh không phải là ông chủ của tôi thì tôi đã thiêu rụi anh không để lại dấu vết rồi! Anh tưởng tôi dễ bắt nạt lắm chứ gì?

Tô Hàng nhìn dáng vẻ uất ức của Hùng Cách Cách, trong lòng hơi ảo não, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, "Tôi vừa mới coi mấy bản phác họa cô tô màu, bút pháp non nớt chứ đừng nói gì đến kỹ xảo...." Nói đến đây dường như anh nhận ra mình lại đang phê bình Hùng Cách Cách, vì vậy lập tức vắt óc suy nghĩ, cố nặn ra một câu khích lệ, "Nhưng cũng tiến bộ rất lớn, trình độ từ mức học sinh tiểu học tiến bộ lên học sinh cấp ba." Ách... câu này cũng được coi là khích lệ người chứ?

Hùng Cách Cách biện giải cho mình: "Phải là trình độ lớp sáu tiểu học chứ?"

Tô Hàng quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, lần đầu tiên thỏa hiệp: "Ừm, cứ coi là vậy đi."

Hùng Cách Cách rất vui vẻ, lập tức ngẩng đầu lên thề son sắt: "Đợi tôi vẽ nhiều nhất định sẽ tiến bộ hơn." Suy nghĩ một lát lại không tự tin dò hỏi, "Đúng không?"

Tô Hàng nhún mày đáp: "Học cùng tôi dĩ nhiên sẽ rất tiến bộ. Sau này buổi tối hàng ngày cô đến phòng tôi, tôi chỉ cho vài điều."

Hùng Cách Cách vui vẻ gật đầu. Cô thích xem manga, nếu như có thể tự mình vẽ manga, vậy thật sự quá cool! Cô muốn vẽ ra bức tranh xxoo của Tô Hàng và Phó Bạc Yến, muốn để Phó Bạc Yến bạo "cúc hoa" của Tô Hàng! Máu tươi tất nhiên là phải chảy thành hàng chậu rồi! Grừ... grừ... Hùng Cách Cách, mày có thể làm được! Mày rất mạnh mẽ!

Nếu như Tô Hàng biết lỗi suy nghĩ trong đầu Hùng Cách Cách, nhất định sẽ không dạy Hùng Cách Cách vẽ manga. Đáng tiếc, anh không biết.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách cao hứng, tâm trạng cũng tốt lên đôi chút.

Anh đi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị rửa máu mũi trên mặt. Nhưng khi đứng trước gương anh cực kỳ kinh hãi phát hiện, vài mèm anh dùng để bịt mũi ấy thể mà là... Tất thối tới qua anh thay!

"Hùng! Cách! Cách!" Tô Hàng gầm thét.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tức giận đi các chàng trai! (ba)

Sáng sớm, Tô Hàng ở nhà ngủ, Hùng Cách Cách đến công ty làm trợ lý cho Phó Bạc Yến.

Vừa tới công ty, Hùng Cách Cách cực kỳ nịnh nọt pha cho Phó Bạc Yến một cốc cà phê, sau đó đứng trước bàn của anh, thỉnh thoảng sờ cái này, loay hoay cái kia.

Phó Bạc Yến không nhịn được nhếch môi cười, ngẩng đầu khỏi văn kiện nhìn Hùng Cách Cách hỏi: "Có chuyện gì?"

Hùng Cách Cách lập tức móc một tờ bảng báo giá từ trong túi ra đưa cho Phó Bạc Yến, "Đây là bảng giá các sản phẩm xa xỉ thắng được trong siêu thị. Anh cũng biết, bình thường tôi không dùng nổi những thứ tốt thế này, cho nên....Ha ha...."

Phó Bạc Yến nén cười, làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Hùng Cách Cách trở nên rất khẩn trương, chỉ sợ Phó Bạc Yến nói không mua.

Phó Bạc Yến nhìn lướt qua bảng giá, chỉ vào một số đồ phía trên: "Có một số thứ tôi cũng không dùng nổi."

Hùng Cách Cách lập tức dướn cổ nhìn những thứ trên bảng báo giá, miệng không ngừng chào hàng, "Anh không dùng được thì có thể tặng cho bạn bè. Tôi đã nghĩ xong cả rồi, tất cả tính giảm cho anh 20%! Thế nào, đủ thành ý chưa?"

Phó Bạc Yến chỉ vào hai bộ kính xem phim 3d trên bảng giá nói: "Hai ngày này chúng ta đi xem phim 3d đi. Nhân tiện để tôi hiểu rõ hiệu quả của bộ kính này."

Hùng Cách Cách đương nhiên đồng ý, "Được được được."

Phó Bạc Yến nói: "Được rồi. Sau khi thử kính 3d xong, tôi sẽ gửi tiền cho cô."

Hùng Cách Cách cười híp mắt "Được."

Hùng Cách Cách thấy Phó Bạc Yến đứng lên, vội hỏi: "Bây giờ đi xem phim luôn à?"

Phó Bạc Yến liếc Hùng Cách Cách rồi đáp: "Đi họp!"

Hùng Cách Cách then thùng nhếch miệng cười.

Thân là trợ lý của Phó Bạc Yến, Hùng Cách Cách bị buộc ngồi vào phòng họp, nghe những âm thanh rì rầm nói tiếng của sao hỏa giống như hát ru.

Có lẽ là bởi vì tối qua ngủ ít nên hôm nay cô mệt rồi.

Nhưng Hùng Cách Cách cũng biết đây không phải chỗ để cô ngủ. Chén cơm khổ cực mới kiếm được, không thể dễ dàng đập vỡ.

Cô kiên trì, tiếp tục kiên trì! Không thể ngủ, kiên quyết không thể ngủ!

Nhưng mà mái ngó có vẻ dài của cô có thể che mắt.

Vậy....thiếp đi một lát chắc không ai biết đâu?

Mang theo tâm lý may mắn, Hùng Cách Cách.... ngủ thiếp đi.

Khi Phó Bạc Yến tuyên bố tan họp thì Tô Hàng đẩy cửa vào. Cậu tìm được bóng dáng của Hùng Cách Cách, ra lệnh như đại gia: "Hùng Cách Cách, tới phòng làm việc của tôi."

Hùng Cách Cách ngồi ngay ngắn, nhưng không có chút phản ứng.

Tô Hàng đi tới bên người Hùng Cách Cách, đưa tay đẩy cô một cái.

Người Hùng Cách Cách nhũn ra ngã xuống người Phó Bạc Yến.

Tô Hàng sợ hết hồn, tưởng Hùng Cách Cách bị làm sao, vuron tay ra vớt cô.

Đúng lúc này, một tiếng ngáy nhỏ phát ra từ mũi Hùng Cách Cách.

Cả trong phòng họp, trừ Hùng Cách Cách mũi tiếng ngáy bên ngoài, yên tĩnh đáng sợ.

Tất cả mọi người đều đoán rằng, Hùng Cách Cách....Chết là cái chắc! Dám ngủ trên bàn hội nghị Phó tổng chủ trì, tuyệt đối sẽ bị xử đẩy vào mười tám tầng địa ngục!

Thế nhưng mọi người không ngờ, Phó Bạc Yến chỉ là nhần mảy, nói với Tô Hàng: "Đừng để cô ấy buồn tối còn phải theo chú nữa, đi làm cũng không có tinh thần."

Tô Hàng đáp: "Là thể lực của cô ấy không tốt, liên quan gì tới em? Hơn nữa em hành hạ cô ấy chỗ nào, rõ ràng là cô ấy hành hạ em thì có!" Nghĩ tới chiếc mũi bị Hùng Cách Cách đánh cho máu tươi chảy ròng là trong lòng cậu lại nhức nhối.

Mọi người trong phòng họp ồ lên. Dĩ nhiên bọn họ chỉ dám xào xáo trong lòng chứ không dám biểu lộ ra mặt. Có vẻ như, tối hôm qua rất kịch liệt; có vẻ như, họ đã đánh giá thấp Hùng Cách Cách; có vẻ như, Hùng Cách Cách rất uy vũ!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi những suy nghĩ cực kỳ không đơn giản.

Tô Hàng chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì, nếu không cậu đã chẳng hơi một tý là mắng xối xả người ta. Cậu hỏi Phó Bạc Yến: "Cô ấy ngủ bao lâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tức giận đi các chàng trai! (bốn)

Phó Bạc Yến nghĩ, nếu mọi người phía dưới đã cho rằng anh và Hùng Cách Cách có quan hệ “không đứng đắn”, vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm đi.

Phó Bạc Yến đặt tay lên trên hông Hùng Cách Cách đáp: "Hon một giờ."

Tô Hàng nhìn móng vuốt của Phó Bạc Yến, cảm thấy hơi chướng mắt. Cậu vỗ vào đầu Hùng Cách Cách một cái, quát lên: "Hùng Cách Cách!"

Hùng Cách Cách lập tức mở mắt, ngồi thẳng người, giả bộ làm ghi chép, phui sạch thứ gì đó trên giấy thật nhanh.

Tô Hàng thọt vào ót Hùng Cách Cách một cái, "Được lắm, cô giả bộ giống ghê. Thế nào, không ngủ nữa?"

Hùng Cách Cách dừng bút, nhìn về phía Tô Hàng, cố gắng che giấu trái tim đang đập nhanh quá mức, giải thích: "Hội nghị lần này họp tốt quá há! Tôi nghe đến mê mẩn, không cẩn thận ngồi thiền luôn."

Tô Hàng phì cười. Cậu nói: "Không ngờ cô là đệ tử của Phật môn cơ đấy."

Hùng Cách Cách cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Phật môn.... đệ tử tục gia."

Tô Hàng đập bàn phá lên cười ha ha.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn những trưởng bộ phận còn đang sững sờ, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Trưởng bộ phận đều nhìn thấy ánh mắt của lãnh đạo, cùng lúc đứng lên lạng lẽ lui ra ngoài.

Đầu Hùng Cách Cách càng cúi càng thấp, sắp chạm đến mặt bàn tới nơi rồi.

Nhưng một bàn tay đã đưa ra nâng trán của Hùng Cách Cách lên.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, nói lắp bắp: "Phó....Phó tổng..."

Phó Bạc Yến đưa mắt nhìn Hùng Cách Cách một lát rồi nói: "Về sau một thì vào phòng nghỉ của tôi mà ngủ."

Hùng Cách Cách như nhận được đại xá, như nghe thấy thánh ân. Cô nắm lấy tay Phó Bạc Yến, kích động nói: "Cám ơn phó tổng, cám ơn Phó tổng...." Chỉ cần không đuổi việc cô, là cô đã cảm động đến rơi nước mắt rồi. Phó tổng còn bảo cô đến trong phòng nghỉ của anh nghỉ trưa, rõ là.... quá nhân đạo! Xem ra, cô làm trâu làm ngựa, nhẫn nhục chịu khó vì nhà họ Phó đều được ông chủ xem trọng.

Phó Bạc Yến mặc cho Hùng Cách Cách siết tay mình, hưởng thụ xúc giác mềm mại mà áp áp.

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách như vậy, trong lòng rất khó chịu. Cậu đẩy bả vai Hùng Cách Cách một cái nói: "Này, không phải cô cũng là trợ lý của tôi à? Sao không thấy cô cảm động đến rơi nước mắt với tôi?"

Hùng Cách Cách quay đầu, nhìn về phía Tô Hàng đáp: "Tôi làm ở chỗ anh không phải là bán thời gian à?" Bán thời gian và nghề nghiệp chính Hùng Cách Cách nào giờ vẫn luôn phân biệt rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Tô Hàng giật giật khoe miệng, nhưng không phản bác được câu nào. Cậu đứng lên, vừa đi ra ngoài cửa, vừa nói với Hùng Cách Cách: "Chuẩn bị bữa trưa cho tôi, tôi đói rồi."

Hùng Cách Cách đứng lên hỏi: "Anh không ăn cơm trong nhà à? Tôi nấu canh xương mà."

Tô Hàng quay đầu lại, liếc Hùng Cách Cách một cái, lạnh lùng nói: "Ăn nhưng lại đói bụng, không được sao? !"

Hùng Cách Cách nói lầm bầm: "Được. Chỉ là anh đừng ăn nhiều quá, cẩn thận lại ói hết ra phải chạy vào bệnh viện."

Tô Hàng bị người ta thọt trúng chỗ yếu, sắc mặt đương nhiên rất khó coi. Cậu không nhịn được quát lên: "Bảo cô đi chuẩn bị cơm trưa thì mau đi đi, đừng có mà lâu bà lâu bầu như bà già thế nữa, lải nhải!"

Hùng Cách Cách quay đầu lại, nhìn về phía Phó Bạc Yến, cô phải xem ý của ông chủ chính trước đã.

Phó Bạc Yến dựa vào trên ghế, khí phách phi phàm mỉm cười với Hùng Cách Cách nói: "Đi chuẩn bị ba suất cơm trưa, chúng ta cùng nhau ăn."

Hùng Cách Cách nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt tay vào làm.

Tô Hàng nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, hận đến ngứa răng, anh muốn cắn người. Anh hai cậu là ông chủ chính của cô, chẳng lẽ cậu là phó sao? ! Cô nàng này, rõ là....Tức chết cậu mà!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mối liên hệ giữa đàn ông và ngu tiên

Hùng Cách Cách nghĩ tới bốn chữ to đùng "lập công chuộc tội", nên chạy thật nhanh tới nhà ăn. Khi cô gần tới đích thì một người ngăn cô lại. Hùng Cách phanh gấp dừng bước. Đợi khi cô nhìn rõ là ai chặn cô lại thì lập tức tròn mắt.

Phó Khương, thiên đường có lỗi anh không đi, địa ngục không lỗi anh lại lao vào! Hôm nay đừng trách cô....Ah, trong tay anh ta xách cái gì vậy?

Rất dễ nhận thấy, đó là một túi xách casual kiểu nữ.

Chẳng lẽ là anh ta trộm túi xách thành nghiện rồi sao? Người ta thì mỗi ngày làm một việc thiện, còn anh ta mỗi ngày trộm một túi? Mẹ nó.... quá bỉ ổi! Người bỉ ổi như cô còn nhìn không vào mắt!

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, quyết định dứt khoát cách xa Phó Khương – tên ngọn nguồn nguy hiểm này. Không chừng, ngày nào đó anh ta bị bắt đi, không cẩn thận cô lại trở thành đồng phạm thì chết. Cô thừa nhận, cô không thông minh như anh ta, nên rất dễ bị cuốn vào.

Phó Khương đi lên tiếp tục ngăn Hùng Cách Cách lại. Anh nhìn vào mắt cô nói với thái độ thành khẩn: "Chiếc túi này tôi tặng em."

Hùng Cách Cách bấu môi, vòng qua Phó Khương tiếp tục đi về phía nhà ăn. Cô cũng biết tức giận! Nếu như Phó Khương còn dám dây dưa với cô, hăm hại cô, cô sẽ cho anh nếm thử sự lợi hại của võ thuật nhà họ Hùng!

Phó Khương lại chặn Hùng Cách Cách, dịu dàng nói: "Sao vậy, giận tôi à?"

Hùng Cách Cách hít sâu một ngụm khí lạnh, không thể tiếp tục ăn nói dè dặt nữa. Cô siết quả đấm, cất cao giọng chất vấn: "Giận anh? Anh còn biết tôi giận anh à? ! Anh hăm hại tôi hết lần này đến lần khác, nếu như tôi còn để ý đến anh, tôi sẽ cầm đầu mình đi đá chơi!" Sau đó cô hạ thấp giọng uy hiếp, "Anh mau đi đi, bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát bắt anh! Lần trước anh trộm túi xách của đàn ông, lần này lại trộm một túi của nữ, tôi không muốn bị anh liên lụy nữa. Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cứ xa tôi một chút!"

Phó Khương lẳng lặng nhìn Hùng Cách Cách, trong mắt dường như xẹt qua sự bi thương. Nhưng cũng chỉ là dường như mà thôi.

Hùng Cách Cách hạ quyết tâm, kiên quyết không cho anh về mặt dễ gần.

Sau khi yên lặng một lát, Phó Khương mở miệng nói: "Hùng Cách Cách, lần trước tại sao em không nói với người khác, cái túi xách kia là tôi đưa cho em?"

Hùng Cách Cách bấu môi, "Tôi không quen anh!"

Phó Khương nói: "Hùng Cách Cách, em sợ tôi bị bắt về bệnh viện thần kinh chứ gì?"

Hùng Cách Cách thờ phỉ phò xoay người rời đi, "Ai thèm quan tâm anh sống hay chết!"

Phó Khương đuổi theo Hùng Cách Cách, kéo tay cô, "Cái túi xách đó không phải tôi trộm. Em vẫn muốn bảo tôi cứ à?"

Thái độ Hùng Cách Cách rất kiên quyết, "Muốn!"

Phó Khương ném túi xách lên người Hùng Cách Cách, cô đưa tay ôm lấy theo bản năng. Phó Khương nhìn chăm chăm vào mắt Hùng Cách Cách, liếm môi dưới, chậm rãi kéo áo khoác của mình ra, đồng thời dùng ngón tay thon dài trắng nõn, cời thất lưng của anh ngay trước mặt Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, mặt phùng bị nhìn chăm chăm Phó Khương. Nếu như anh dám khóa thân chạy nhong trước mặt cô lần nữa, cô....cô.... sau khi nhìn một lát thì hét lớn nhảy ra xa, đá vào thứ đại tiện tiện không tự chủ của anh!

Về phần tại sao sau khi nhìn một lát rồi mới nhảy ra thì cô tin, các hủ nữ sẽ hiểu.

Phó Khương ném thất lưng cho Hùng Cách Cách, sau đó ngửa người ra sau, với sự linh hoạt đáng kinh ngạc anh ôm lấy hai chân mình, tiếp sau đó.... Cuộn tròn mình lại.

Anh nói với Hùng Cách Cách: "Đến đây, đá tôi một cái, tôi có thể sẽ lần đi."

Về mặt kia phải nói là cực kỳ nghiêm túc!

Đầu ngón chân của Hùng Cách Cách xoay qua xoay lại trong giày, do dự không biết có nên sút vào khung thành không.

Được rồi, cô thừa nhận, cô rất tò mò, không biết liệu Phó Khương có lăn ra thật không?

Và thế là một cú đá bay ra!

Phó Khương “hự” một tiếng, lăn đi với tốc độ cực nhanh.

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, "Lăn thật à!"

Phó Khương đụng vào tường cái bịch. Nói thật, Phó Khương không ngờ, Hùng Cách Cách sẽ đá anh thật. Hòn nứa còn đá mạnh như vậy!

Rất lâu sau Phó Khương che đũng quần bò dầy khỏi đất, trên trán loáng thoáng thấy mồ hôi.

Hùng Cách Cách chạy tới bên cạnh Phó Khương đỡ anh ân cần hỏi: "Anh sao rồi?"

Phó Khương hít sâu, yếu ớt nói: "Em... em đá trúng em trai của tôi."

Tay Hùng Cách Cách run lên, dè dặt hỏi: "Em trai anh có ổn không?"

Phó Khương dồn sức nặng trên người lên Hùng Cách Cách, cắn răng nói: "Đi bệnh viện mới biết được."

Mồ hôi Hùng Cách Cách tức thì ướt đầm áo sơ mi. Nếu một đá của cô thật sự khiến Phó Khương có mệnh hệ gì thì cô không cần nổi rồi!

Hùng Cách Cách hỏi: "Có thể đi được không?"

Phó Khương lắc đầu.

Hùng Cách Cách vén tay áo lên, chuẩn bị đi công Phó Khương, rồi lại cảm thấy, như vậy sẽ đè lên chỗ đau của anh. Hùng Cách Cách cái khó ló cái khôn, vọt vào khu làm việc cướp một cái ghế có bánh xe trước mặt bao người, rồi nhanh chóng quay lại chỗ Phó Khương, để anh ngồi vào trên ghế, đẩy anh chạy như điên ra khỏi công ty.

Lúc này là giờ nghỉ trưa, dòng người trên đường đông nghịt, muốn bắt được chiếc tắc xi cũng là một nhiệm vụ gian nan.

Hùng Cách Cách cắn răng dứt khoát đẩy Phó Khương chạy băng băng tới bệnh viện, qua năm cửa ải, chém sáu tướng mới đưa được anh đến cửa nam khoa.

Cô y tá không thèm ngẩng đầu lên mà nói: "Bác sĩ đang ăn cơm, các người đợi đi."

Hùng Cách Cách nóng nảy hỏi: "Ăn cơm ở đâu?"

Y tá không trả lời, nhưng không biết vô tình hay cố ý đánh mắt sang phòng bệnh bên cạnh.

Hùng Cách Cách nhào qua gỗ cửa, lại phát hiện bên trong không có ai trả lời. Cô áp tai vào nghe thử thì phát hiện bên trong có những âm thanh kỳ quái. Cô xác định bên trong thực sự có người, nhưng không muốn mở cửa cho cô mà thôi. Nếu là trước kia cô nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ. Nhưng tình hình gấp rút hiện nay đâu thể cho phép người ta trì hoãn nữa?!

Hùng Cách Cách lui về phía sau mấy bước, bày tư thế, sau đó vận khí đan điền, lao mạnh người về phía trước, đụng vai vào cửa phòng bệnh!

Phó Khương muốn ngăn cản nhưng đã không kịp rồi.

Ầm một tiếng, cửa phòng bệnh mở ra trước mắt Hùng Cách Cách.

Trên giường bệnh, hai cơ thể đang dây dưa quần áo xốc xếch.

Bác sĩ và y tá thấy có người phá cửa vào, hốt hoảng từ trên giường bò dậy, đồng thời nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình.

Bác sĩ rất muốn nổi đóa, bởi vì.... bị người ta đột nhiên cắt đứt trong khi đang làm chuyện đó rất dễ bị liệt dương đấy! Nói thật, giờ phút này anh ta cảm giác, cực kỳ.... không ổn.

Anh ta vừa định nổi đóa, thì thấy Hùng Cách Cách tiến lên trước hai bước, nắm lấy cổ tay anh ta, thô bạo kéo anh ta đến trước mặt Phó Khương.

Bác sĩ không dám đắc tội với Hùng Cách Cách bất thường này, đành phải ngoan ngoãn móc chìa khóa mở cửa phòng khám ra, sau đó ra hiệu bảo cô ra ngoài trước.

Sau khi cửa bị đóng lại, Hùng Cách Cách định ngồi yên đợi tin, nhưng bất luận thế nào cũng không yên tâm nổi, đành phải đi tới đi lui trong hành lang, lần đầu tiên Hùng Cách Cách cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy. Mỗi một giây giống như trải qua một năm.

Sau khi đi qua đi lại trong hành lang mấy lượt, cô thật sự không thể nhịn được nữa, bèn áp người lên cửa bắt đầu nghe lén.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Mối liên hệ giữa đàn ông và ngu tiên (hai)

Những y tá kia đã được chứng kiến sự lợi hại của Hùng Cách Cách, đâu còn dám quản cô?

Bên trong cửa, mơ hồ truyền ra đoạn đối thoại của hai người đàn ông.

Phó Khương hỏi: "Sau này vẫn có thể làm đàn ông chứ?"

Bác sĩ đáp: "Thông qua trị liệu rồi xem sau này thế nào chứ bây giờ không có khả năng."

Phó Khương nhẹ nhàng “ồ” một tiếng.

Giọng nói và vẻ mặt của bác sĩ đều nghiêm khắc: "Chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy! Khám bệnh rồi đòi tiền bồi thường! Đây là tổn thương nghiêm trọng, phải bắt cô ta ngồi tù!"

Phó Khương nói: "Tôi hi vọng anh có thể giữ mồm giữ miệng. Dù sao, chuyện này lộ ra ngoài, chúng ta đều rất khó để làm người. Anh nói có đúng không?"

Bác sĩ không vui nói: "Anh đang uy hiếp tôi à?"

Phó Khương cười ha ha trả lời: "Uy hiếp gì chứ? Dù sao....Sự thật rành rành trước mắt. Anh làm cái gì trong giờ làm việc, không chỉ anh hiểu rõ mà tất cả chúng tôi đều hiểu rõ."

Bác sĩ trầm mặc giây lát rồi cắn răng nói: "Được, tôi sẽ giữ im lặng!"

Hùng Cách Cách che ngực, nhanh chóng thoát khỏi cánh cửa, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình.

Cô....vậy mà lại đá hỏng Phó Khương!

Bác sĩ đề nghị Phó Khương kiện cô, để cô ngồi tù, Phó Khương lại bảo bác sĩ giữ mồm giữ miệng. Anh ấy.... thật sự quá lương thiện, quá vĩ đại rồi !

Hùng Cách Cách cô thề, đời này, nhất định phải đối xử tử tế với Phó Khương! Bất kể sau khi anh phát bệnh thần kinh, biến thành bộ dạng, cô đều phải đối xử tử tế với anh! Không có ai lại khoan dung, nhân hậu, bác ái như Phó Khương...

Hu hu....Cô rất cảm động.

Mặc dù....Mặc dù....Mặc dù là Phó Khương bảo cô đá, thế nhưng một cú đẩy đúng là do cô đã đá sai chỗ. Cô hại Phó Khương rồi!

Hùng Cách Cách rất tự trách, rất khổ sở, cũng rất cảm động.

Phó Khương thật tốt bụng!

Hùng Cách Cách cảm động rốt cuộc có phải là quá thừa thãi rồi không? Kỳ thực cũng không tính là quá thừa. Phó Khương quả thật rất tốt với Hùng Cách Cách, giúp cô giải quyết một rắc rối nhỏ, nhưng hoàn toàn khác với tưởng tượng của Hùng Cách Cách.

Hình ảnh tua về nửa đoạn trước Hùng Cách Cách không hề nghe thấy.

Bác sĩ vốn định kiểm tra tình hình cơ thể cho Phó Khương nhưng anh lại vô cùng lưu loát chuẩn đoán bệnh cho mình, và tổng kết nói: "Tôi không sao."

Bác sĩ nghe xong câu này, phải nói là cực kỳ phần nộ!

Anh không sao? Anh không sao thì chạy đến chỗ tôi làm gì? Anh không sao vậy mà còn để người xông vào phòng bệnh của tôi, phá hư chuyện tốt của tôi? Anh không sao nhưng lại hại tôi suốt nửa thì liệt dương!

Nghĩ đến hai chữ liệt dương, bác sĩ lập tức xoay người đi vào phía sau bức rèm, cởi quần xuống tự mình kiểm tra một phen.

Kiểm tra thử một lát, không thể tin nổi anh ta....Đường như bất lực rồi!

Thử đi thử lại vẫn không được!

Bác sĩ nghĩ: có lẽ hôm nay bị kích thích lớn quá, mai chắc sẽ được thôi? Ngộ nhờ không được thì sao? Anh nên làm gì đây? Bệnh về mặt tâm lý là khó chữa khỏi nhất.

Bác sĩ nghĩ: bất kể kết quả kiểm tra của mình như thế nào, anh nhất định cũng phải bắt tên đầu sỏ gây ra rồi nói sau!

Vì vậy, anh ta đi tới trước mặt Phó Khương, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Phó Khương cắt đứt.

Phó Khương hỏi: "Sau này vẫn có thể làm đàn ông chứ?"

Bác sĩ đáp: "Thông qua trị liệu rồi xem sau này thế nào chứ bây giờ không có khả năng..."

Đây mới là sự khởi đầu thật của câu chuyện.

Khúc dạo đầu khác nhau đồng nghĩa có nội dung và kết cục của câu chuyện cũng khác đi.

Rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách hiểu lầm.

Cho nên, khi Phó Khương đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, cô nắm lấy tay anh, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ dùng sức ôm anh thật chặt.

Hùng Cách Cách cảm thấy có lỗi!

Đôi mắt cứ chỉ của Hùng Cách Cách, đương nhiên là Phó Khương rất vui vẻ hưởng thụ ân sủng này của người đẹp.

Anh cố nén cảm giác muốn cười, ôm lại Hùng Cách Cách, an ủi: "Không sao đâu."

Hùng Cách Cách vốn nghĩ, nếu Phó Khương không muốn nói thì cô cũng không nhắc lại. Nhưng khi Phó Khương nói ra câu chứa hàm ý an ủi kia thì Hùng Cách Cách không thể kìm được nước mắt, tức thì chảy ra như vỡ đê.

Cô ngẩng đầu lên khỏi ngực Phó Khương, nói từng chữ, "Tôi biết, tôi biết hết rồi....hu hu.... là tôi có lỗi với anh, xin lỗi anh....hu hu.... xin lỗi anh...."

Phó Khương thông minh cỡ nào, hơi liên tưởng một chút là biết ngay Hùng Cách Cách nhất định lại ghé vào cửa nghe lén cuộc nói chuyện của anh và bác sĩ. Có vẻ như cô chỉ nghe trộm được một bộ phận không hoàn chỉnh.

Anh nên nói thật hay là để Hùng Cách Cách tiếp tục hiểu lầm?

Nếu như xét theo lương tâm thì anh nên nói rõ với Hùng Cách Cách để cô không phải áy náy và buồn như vậy nữa. Nhưng thứ gọi là lương tâm đó ns đã bị anh ném vào trong xô xình rồi. Hơn nữa người đẹp trong lòng thoải mái mất hồn nhường nào? Những lời giải thích dư thừa chỉ càng thể hiện rõ sự yếu ớt vô lực.

Được rồi, anh là bệnh nhân tâm thần, anh có thể không cần thông minh. Anh không thể tượng ra những suy nghĩ trong đầu Hùng Cách Cách, và anh cũng không biết cô hiểu lầm cái gì.

Phó Khương đã dùng hành động để thay quyết định của mình mà không chút do dự. Anh ôm chặt Hùng Cách Cách.

Chưa từng có cô gái nào khóc như thế vì anh.

Áo bị nước mắt thấm ướt dính vào ngực, nhưng lại hết sức thoải mái.

Hùng Cách Cách khóc đủ, nấc hai cái rồi mới khịt mũi dè dặt hỏi Phó Khương: "Anh đói bụng không? Tôi mời anh ăn cơm."

Phó Khương gật đầu, "Rất đói."

Hùng Cách Cách lại xông vào trong phòng làm việc của bác sĩ lấy cái ghế của cô.

Bác sĩ đang núp ở phía sau rèm, một tay lật xem tạp chí playboy, một tay phục vụ cậu em của mình, khi đang bước vào tiên cảnh thì Hùng Cách Cách lại phá cửa vào lần nữa, kêu bụp một tiếng.

Bác sĩ run lấy bầy, trong đầu từ từ hiện lên bốn chữ to đùng —— hoàn toàn tiêu rồi!

.....

Dưới sự kiên trì của Hùng Cách Cách, Phó Khương lại phải ngồi vào ghế một lần nữa để Hùng Cách Cách đẩy đi.

Giờ nghỉ trưa người đi đường xung quanh rất nhiều nên có rất nhiều ánh mắt thăm dò và kinh ngạc bắn về phía hai người.

Cái ghế Hùng Cách Cách đang đẩy rất khó đi đúng hướng, nó chạy tán loạn trên đường dành cho người đi bộ.

Mọi người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ hai người, nói những lời chẳng ra sao, suy đoán linh tinh nội tình.

Hùng Cách Cách tai thính mắt tinh, nghe được những lời chỉ trích Phó Khương ức hiếp phụ nữ trong lòng cực kỳ khó chịu.

Phó Khương mặc dù không để ý tới những lời đó, nhưng lại không muốn Hùng Cách Cách khổ cực. Anh nói với Hùng Cách Cách: "Thôi, để tôi xuống đất đi."

Hùng Cách Cách lắc đầu, kiên trì nói: "Anh ngồi yên! Tôi đẩy được!"

Phó Khương dở khóc dở cười nói: "Em đẩy được nhưng không đẩy đi thẳng được."

Hùng Cách Cách cắn răng dứt khoát nói: "Anh cởi thắt lưng ra!"

Phó Khương cẩn thận hỏi: "Em muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn... ấy ấy... tôi ở ngoài đường hả? !"

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên hỏi: "Ấy ấy gì?" Nếu như Phó Khương có thể này nọ thật vậy không phải chứng tỏ cậu em của anh vẫn khỏe mạnh như trước sao?!

Phó Khương cười mập mờ đáp "Ấy ấy ý."

Hùng Cách Cách đến gần, hỏi lại: "Rốt cuộc là ấy ấy gì? !"

Phó Khương cực kỳ buồn bã thờ dãi rồi trả lời cô: "Còn có thể là ấy gì nữa? Chính là... Em quát anh ở trên đường ý? Chẳng lẽ em còn chưa hả giận?"

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Mối liên hệ giữa đàn ông và ngu tiên (ba)

Hùng Cách Cách cúi người cởi thắt lưng của Phó Khương, "Tôi không có tâm trạng đầu mà quát anh." Hiện tại người cô muốn quát mạnh một trận là bản thân cô! Trách cái chân của nợ của mình! Trách mình quá tùy tiện! Cũng trách mình không biết nặng nhẹ! Lần này thì thâm rồi, đá hỏng Phó Khương. Cho dù anh là một bệnh nhân tâm thần gián đoạn thì anh cũng có quyền lợi tính phúc chứ!

Phó Khương cố làm ra vẻ nhăn nhó nói: "Em là người đầu tiên cởi thắt lưng của tôi..." Nghiêm mặt nói, "Em phải chịu trách nhiệm."

Hùng Cách Cách hít vào một hơi! Kinh hãi nói: "Không... Không nghiêm trọng vậy chứ?"

Phó Khương nghiêm túc gật đầu, trịnh trọng đáp: "Có!"

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, cẩn thận nói: "Anh xác định?" Nếu anh dám gật đầu xác nhận cô dám quay đầu bỏ chạy!

Về mặt Phó Khương thay đổi trong nháy mắt, cười hi hi nói: "Đúng vậy, em phải chịu trách nhiệm. Em phải chịu trách nhiệm thất lại."

Hùng Cách Cách thờ dãi lắc đầu ngao ngán, đến gần Phó Khương lần nữa, cởi dây lưng của anh ra, đồng thời thuận miệng tán gẫu: "Tôi thật sự là người đầu tiên cởi thắt lưng của anh à?"

Phó Khương cười híp mắt nói: "Đương nhiên rồi."

Trong đầu Hùng Cách Cách lập tức hiện lên hình ảnh bí ối không chịu nổi. Nếu như....Nếu như nói, cô là cô gái đầu tiên cởi thắt lưng của Phó Khương, như vậy cô có thể hiểu thành người cởi thắt lưng của Phó Khương nào giờ tất cả đều là đàn ông không? ! Hú hù....Không phải vậy chứ! Quả thực là quá khốc mà!

Hùng Cách Cách càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng happy!

Mắt cô sáng quắc kéo thắt lưng của Phó Khương xuống, đồng thời cười hi hi với anh.

Nụ cười đó thật sự bí ối đến cực hạn!

Khiến Phó Khương hít thở không thông, cúc hoa co rúm, toàn thân run lên!

Phó Khương nói: "Con gái mà cởi thắt lưng đàn ông giữa đường giữa phố thế này, em đúng là độc nhất vô nhị."

Hùng Cách Cách buộc chặt thắt lưng lên tay vịn, sau đó lúi dúi đi về phía trước. Cô nói: "Lần này tôi không tin là không đi thẳng được!"

Phó Khương nhìn chằm chằm bóng lưng Hùng Cách Cách, cảm thấy lúc này tình cảm của mình rất phức tạp.

Hùng Cách Cách là một cô gái tốt có thể cùng chung hoạn nạn.

Cô không để ý tới ánh mắt của người khác như những cô gái bình thường; cô sẽ không thay đổi mình vì để lựa ý hòa theo người khác; cô không ném rác rồi mà mình tạo ra cho người khác; cô không dễ bị sắc đẹp dụ dỗ....Được rồi, anh thừa nhận, cho dù trái tim cô có nhộn nhạo, có thể dễ dàng bị sắc đẹp hấp dẫn, nhưng.... cô sẽ không để mình sa chân! Quan trọng nhất là, anh sẽ không để cô có cơ hội bị người khác dụ dỗ!

Mặc dù khuyết điểm của Hùng Cách Cách rất nhiều, nhưng nói kể ra cũng lạ, những khuyết điểm kia theo anh thấy hoàn toàn không phải khuyết điểm, mà ngược lại nó tạo thành yếu tố cơ bản cho tính cách của cô.

Anh rất thích.

Phó Khương nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, tấm tắc trong lòng: một cô gái chịu thương chịu khó thế này thật sự thích hợp sống ở thời nữ tôn. Nếu như anh và Hùng Cách Cách sống trong thế giới nữ tôn thật, vật thì tình cảnh hiện tại tuyệt đối có thể nói là ân ái điển hình.

Chồng có bệnh không thể mệt nhọc. Vợ vội đánh xe ngựa....A, không đúng, vợ trực tiếp trở thành người lao động, kéo chồng đi ăn ngon! Wow.... hài hòa thân mật biết bao.

Nhưng trong câu chuyện của anh, cho dù Hùng Cách Cách có một ngàn một vạn lá gan bất chính suốt ngày dòm ngó những trai đẹp khác, thì anh sẽ không dung túng việc cô nạp thêm một tiểu gia!

Haiz... đừng nói là những cô gái nhỏ bây giờ ai ai cũng thay đổi suy nghĩ muốn xuyên không, muốn chạy đến thời cổ đại sống cuộc đời thuận buồm xuôi gió, ngay cả anh cũng muốn mang Hùng Cách Cách đi xuyên không. Chỉ có điều nơi anh muốn xuyên không là nước nữ tôn không có nguồn gốc lịch sử. Aiya, anh thích làm một anh chồng đồ kị trong nước nữ tôn! Hề khi nào Hùng Cách Cách muốn nạp một tên mặt trắng là anh sẽ sử dụng các kiểu kỹ năng, bóp nghẹt hẳn ta tới chết! Nào là khích bác ly gián, hoạt động bí mật, hạ độc mưu hại, nôi trận lôi đình, cải tang vật hãm hại, tất cả đều là những thủ đoạn hay! Ha ha... vừa nghĩ tới vẻ mặt giận mà không dám nói gì của Hùng Cách Cách là anh lại thấy sung sướng!

Biến thái không phải ai cũng đảm đương nổi!

Trong lúc Phó Khương đang yy thì Hùng Cách Cách đã kéo anh tới trước một nhà hàng thịt bò.

Khi Hùng Cách Cách muốn đồ đi vào Phó Khương nhà hàng thì Phó Khương lại khoát tay nói: "Mời phu nhân đi trước."

Hùng Cách Cách sừng sốt.

Phó Khương cười.

Khi hai người đi vào trong, Hùng Cách gọi ông chủ: "Cho hai chén canh thịt bò! Cộng thêm hai chiếc ngư tiên!"

Ông chủ nhanh nhẩu đáp, "Đến ngay."

Hùng Cách Cách không yên lòng dặn dò thêm: "Cho tôi hai cái lớn vào!"

Ông chủ gật đầu nói khoác: "Yên tâm. Ngư tiên ở nhà hàng tôi đều là của những chú bò tham gia đấu trường cá đấu!"

Hùng Cách Cách nghĩ, ăn gì bỏ nấy, chắc cũng có lý cả.

Khi hai chén canh thịt bò được bung lên, Hùng Cách Cách gấp ngư tiên trong chén mình bỏ vào của Phó Khương, rồi cười vô cùng nịnh nọt có ý lấy lòng.

Phó Khương nhìn hai cái ngư tiên trong chén của mình, không biết phải ăn như thế nào. Thứ này anh chưa ăn bao giờ, và cũng không muốn ăn.

Hùng Cách Cách đặc biệt nhiệt tình đưa cho Phó Khương một đôi đũa, "Ăn đi ăn đi, ngon lắm đấy."

Phó Khương tránh ngư tiên, bỏ thịt bò vào trong miệng nhai hai cái, cảm thấy mùi vị thật đúng là không tệ.

Sau khi ăn xong chén của mình, Hùng Cách Cách phát hiện, trong chén Phó Khương còn dư lại nguyên hai cái ngư tiên. Cô hỏi: "Sao anh không ăn?"

Phó Khương đáp: "Ăn không quen."

Hùng Cách Cách thò đũa gấp một cái ngư tiên bỏ vào trong chén của mình, "Anh không ăn thì tôi ăn. Không lãng phí được."

Khi Phó Khương nhìn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Hùng Cách Cách mở ra chuẩn bị nhét ngư tiên vào trong miệng thì anh đột nhiên cảm thấy lên cơn đoạt lấy ngư tiên đưa vào trong miệng mình, dùng sức cắn xuống. "Con gái đừng ăn thứ này, vẫn là để tôi bồi bổ thì tốt hơn." Được rồi anh thừa nhận mình là một người đàn ông hay đồ kị. Hùng Cách Cách còn chưa từng "ăn" cái kia của anh, vậy sao có thể ăn ngư tiên trước chứ? Mặc dù "ăn" này và "ăn" kia khác nhau về bản chất nhưng anh vẫn không qua được cửa đó!

Sau khi giải quyết nhanh chóng hai cái ngư tiên, Phó Khương kéo bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách nói với cô: "Đi, chúng ta đi dạo phố."

Hùng Cách Cách lắc đầu như trống bỏi, "Không đi, không đi...." Lần trước đi dạo phố cùng Phó Khương cô đã bị tổn thất nặng nề.

Dường như Phó Khương biết Hùng Cách Cách đang nghĩ gì, anh đưa tay vuốt tóc cô cười nói "Đi thôi, lần này chỉ đi dạo thôi chứ không mua đồ."

Hùng Cách Cách nghĩ: nếu không mua đồ, vậy đi dạo một lát cũng được, nhưng không biết thời gian có cho phép không? Cô sờ điện thoại nhưng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện cô không mang điện thoại ra ngoài!

Được rồi, không mang điện thoại ra ngoài chẳng phải chuyện khủng khiếp gì. Mà thứ khủng khiếp thật sự là điện thoại bị cô quên trong công ty, mà ở công ty còn có hai đại thần, đại thần sai cô ra ngoài kiểm đồ ăn, cô lại... quên hết tất cả ra sau đầu!

Khủng khiếp, thực sự quá khủng khiếp!

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách vội vàng chạy ra ngoài nhà hàng.

Sau khi chạy hơn 10m cô lại vòng về gọi ông chủ: "Cho thêm hai chén canh thịt bò mang về!"

Ông chủ nói: "Được, nhưng cô trả tiền trước đi." Nếu là đợi lát nữa cô lại chạy, nhìn tốc độ đó ông thật sự không đuổi kịp.

Hùng Cách Cách sờ túi áo rỗng tuếch, sau đó tràn đầy hy vọng nhìn về phía Phó Khương, "Anh....Mang tiền chứ?" Ra ngoài quá vội, ví tiền, điện thoại cô đều không mang.

Phó Khương nhướn mày hỏi: "Không phải em nói mời tôi ăn cơm sao?"

Hùng Cách Cách thỏa hiệp: "Anh chỉ trước rồi tôi trả cho anh sau, vẫn không được sao?"

Phó Khương nhếch môi cười, "Được. Chỉ có điều phải tính lãi."

Hùng Cách Cách nói một cách sáng khoái: "Không thành vấn đề!" Bốn chén canh thịt bò, có thể bao nhiêu lãi lắm chứ?

Gói canh thịt bò xong, Hùng Cách Cách đưa canh thịt bò và túi xách cho Phó Khương, sau đó tiếp tục kéo anh chạy về công ty trước mắt bao người.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Mối liên hệ giữa đàn ông và ngu tiên (bốn)

Ở cửa công ty, Phó Khương trả canh và túi xách cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách chạy về phía thang máy, lúc quay đầu lại thì đã chẳng thấy Phó Khương đâu. Hùng Cách Cách bắt đầu hoài nghi anh căn bản không phải là người, mà chỉ là người trong trí tưởng tượng của cô thôi ư? ! Dẫu sao cho đến nay hình như chỉ có một mình cô là từng gặp anh, từng nói chuyện với anh. Còn anh luôn xuất quỷ nhập thần, thần thần bí bí. A, không đúng, lúc này bác sĩ cũng từng gặp anh. Thế chẳng lẽ vị bác sĩ kia cũng không phải người à? Ừm, vị bác sĩ đó quả thật không giống người. Nếu là người thì sẽ không lêu lổng cùng với y tá trong giờ làm việc mà không quan tâm đến sống chết của bệnh nhân!

Hùng Cách Cách rung mình, dùng sức lắc đầu, ấn thang máy lên tầng của Phó Bạc Yến.

Khi cô xách canh thịt bò xuất hiện trước mặt Phó Bạc Yến và Tô Hàng thì không hề bất ngờ khi bị Tô Hàng mắng thậm tệ từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, với nội dung mới lạ, ngôn ngữ táo bạo khiến sự hiểu biết của Hùng Cách Cách với Tô Hàng lại tăng lên một cấp độ mới đó là—— thụ cận bã!

Tên tụ căn bã như vậy nên bị kéo ra ngoài thay nhau xxoo! Ôi không, vậy thì quá hời cho cậu ta rồi! Cô nguyên rửa cậu ta cả đời chỉ có thể dùng dưa chuột! Cô muốn tiếp tục nguyên rửa cậu ta, cả đời này chỉ mua được dưa chuột hết hạn sử dụng vừa ngắn vừa nhỏ!

Tô Hàng mắng một rồi, thờ hồn hèn hỏi: "Sao chỉ mua có hai chén, của cô đâu?"

Hùng Cách Cách bực bội đáp: "Ăn rồi."

Phó Bạc Yến đánh mắt nhìn túi xách Hùng Cách Cách đang cầm trong tay hỏi: "Làm gì mà lâu thế?"

Hùng Cách Cách không muốn công bố chuyện mình đá Phó Khương bị thương với quá nhiều người, vì vậy bèn nói láo: "Cửa tiệm kia rất nổi tiếng, nhưng lại hơi xa một chút."

Tô Hàng kéo ghế bên cạnh mình ra ý bảo Hùng Cách Cách ngồi vào.

Hùng Cách Cách làm bộ như không nhìn thấy, lễ mễ ngồi xuống bên cạnh Phó Bạc Yến.

Tô Hàng tức giận!

Cậu lạnh lùng trừng Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách trốn phía sau mái ngói dài, làm bộ như không nhìn thấy.

Tô Hàng mở ra hộp đựng thức ăn ra, gấp lên một vật hỏi: "Đây là cái gì?"

Hùng Cách Cách giành đáp: "Nguru tiên!"

Tô Hàng híp mắt hỏi: "Cô mua nguru tiên làm gì?"

Hùng Cách Cách trả lời: "Ăn gì bỏ nấy...."

Tô Hàng cắn răng hỏi: "Cô nghĩ tôi cần bồi bổ sao? !"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, bất mãn nhỏ giọng nói lầm bầm "Tôi chưa từng nhìn của anh, làm sao mà biết được anh có cần bồi bổ không chứ."

Tô Hàng đứng lên, chống hai tay lên bàn híp mắt âm trầm hỏi: "Cô nói gì? Cô muốn nhìn thử ư?"

Hùng Cách Cách nghĩ tới Phó Khương, lập tức ngẩng đầu cảnh cáo: "Anh đừng khóa thân chạy nhong đây!"

Khóe miệng Tô Hàng co giật, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ to đùng, "Tôi! Mà! Lại! Khóa! Thân! Chạy! Nhong!"

Hùng Cách Cách nhún vai, ý là: ai mà biết được? Chuyện đó anh còn không biết thì hỏi tôi làm gì?

Tô Hàng giận đến xanh mặt.

Hùng Cách Cách ác từ trong trứng, cô không sợ chết nói thêm một câu, "Lần sau tôi sẽ mua mặt bò để anh bồi bổ khí sắc."

Tô Hàng giận thật rồi!

Phó Bạc Yến đang uống canh suýt nữa thì phì cười phun ra. Mùi vị của chén canh này đúng là ngon. Hùng Cách Cách quả là có tài!

Tô Hàng vốn định ấn Hùng Cách Cách lên bàn hành hung một trận, nhưng lại lo mình chẳng những không đuổi kịp Hùng Cách Cách, ngược lại còn bị cô cười nhạo thể lực kém, nên chỉ có thể trút giận lên thịt bò, dùng sức cắn, nuốt nó!

Đợi khi lấp đầy bụng xong, anh lại bắt đầu trừng mắt với Hùng Cách Cách khiến cô luôn cảm giác cả người không được tự nhiên.

Nhìn một lát, tầm mắt của Tô Hàng dừng ở trên tay Hùng Cách Cách.

Đó là một chiếc túi xách trung tính, có thương hiệu thế giới rất hướng nội, không huênh hoang nhưng chắc chắn có giá trị không nhỏ.

Tô Hàng hỏi: "Cái túi này của cô ở đâu ra thế?"

Hùng Cách Cách tức thì nắm chặt chiếc túi trong tay, vội vã giải thích: "Không phải tôi trộm!"

"Hi...." Tô Hàng cười. Cậu biết, dù có cho cô hai lá gan cô cũng không dám trộm đồ. Chỉ có điều không ngờ câu trả lời của Hùng Cách Cách lại khô hai đến thế. May mà cậu không uống canh, nếu không nhất định là xấu mặt rồi.

Phó Bạc Yến để canh xuống nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Thật ra thì, anh đã chú ý tới cái túi xách đó từ sớm rồi, chỉ là con người anh tâm cơ nặng nên không chất vấn Hùng Cách Cách ngay trước mặt. Đặc biệt là chỉ cần liên tưởng tới chuyện mất túi ở trong vũ hội hóa trang là anh đã mơ hồ nhận ra điểm khác thường. Dường như bên cạnh Hùng Cách Cách có một người rất thần bí, luôn len lén tiếp xúc với Hùng Cách Cách ở những nơi anh không nhìn thấy. Người đó mang lại cho anh cảm giác rất tệ. Người đó giống như một tên trộm tàng hình, lén lút cắn mắt phô mai của anh khi anh không chú ý!

Trong vũ hội hóa trang, Trương Huy tuyên bố Hùng Cách Cách trộm túi xách của hắn. Hùng Cách Cách lên tiếng phủ nhận. Bằng trực giác của mình, anh cho rằng Hùng Cách Cách sẽ không trộm túi xách của Trương Huy. Cho nên anh mới không truy đến cùng, lại càng không gặng hỏi. Còn nữa, cái đêm mà anh và Xương Kỳ xảy ra quan hệ thật sự là nằm ngoài dự đoán của anh. Nếu như chuyện đó xảy ra ở trước kia thì chẳng cần phải suy nghĩ, mà chỉ coi nó là một cuộc vui qua đường, sẽ vui vẻ đón nhận người đẹp ôm ấp. Nhưng không biết có phải vì Hùng Cách Cách không mà anh bắt đầu để ý đến cuộc sống riêng tư của mình, không muốn quá mức bừa bãi.

Phó Bạc Yến nhìn về phía chiếc túi xách trong tay Hùng Cách Cách, nhìn cái là có thể xác định được ngay chiếc túi này có cùng nhãn hiệu với chiếc túi Trương Huy bị mất.

Anh không nghi ngờ Hùng Cách Cách trộm túi của người ta, mà bắt đầu đoán xem rốt cuộc là ai tặng Hùng Cách Cách chiếc túi này? Rất dễ nhận thấy,

người đó tặng chiếc túi này vừa muốn lấy lòng Hùng Cách Cách, vừa muốn tuyên bố quyền lãnh thổ của mình với bên ngoài. Chuyện này thật đáng làm người ta phải suy nghĩ sâu xa mà.

Đàn ông rất thích trưng bày sở thích của bản thân trên người phụ nữ mình thích, có thể là túi xách, có thể là lắc tay hoặc điện thoại, cũng có thể là quần áo. Dục vọng chiếm hữu của đàn ông rất mạnh, luôn thể hiện bằng một số phương thức chiếm đoạt.

Người đàn ông tặng Hùng Cách Cách chiếc túi hàng hiệu này rốt cuộc là ai? ! Anh ta đang tuyên bố quyền sở hữu của mình với bên ngoài ư? !

Phó Bạc Yến ra về tùy ý ca ngợi: "Túi đẹp đấy."

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua nhìn lại túi xách trong tay, nhếch miệng cười nói: "Thật sao? Tôi không biết nhiều về mặt này. Chỉ thấy cảm rất nhẹ." Cuối cùng Phó Khương cũng làm được một chuyện tốt, đó là tặng cô chiếc túi không tệ.

Tô Hàng trực tiếp hỏi ra ngh vấn trong lòng Phó Bạc Yến, "Ai tặng thế?"

Hùng Cách Cách nghĩ: tuy nói Phó Khương khẳng định chiếc túi này không phải là trộm được, nhưng chắc chắn lúc hành động anh đang ở trong trạng thái tinh thần không ổn định. Nhờ đâu ngày nào đó lại có người kêu mất túi thì cô sẽ quăng nó đi thật xa, kiên quyết không để ai thông qua nó tìm được Phó Khương! Phó Khương đối xử tốt với cô, cô cũng phải bảo vệ anh chứ!

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách đáp: "Một.... người bạn."

Tô Hàng nheo mắt, tiếp tục truy vấn: "Bạn trai hả?"

Hùng Cách Cách lắc đầu, "Chỉ là bạn bè thôi."

Tô Hàng đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cảm thấy giờ phút này cảnh xuân tươi đẹp hết sức vui vẻ.

Nhìn Phó Bạc yến như đang cúi đầu xem văn kiện, kì thực anh lại đang lằm vào trầm tư. Bạn bè? Bạn nào mà lại tặng một chiếc túi quý như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hai ông chủ ăn trưa xong là vội vàng tách ra đi làm việc của mình.

Hùng Cách Cách ngồi ở cửa phòng Phó Bạc Yến, giả vờ bận rộn sửa lại biên bản hội nghị, nhưng thực tế là mắt đang dần dần không mở ra được. Cô lắc mạnh đầu, cố gắng đuổi con sâu ngủ đi.

Thứ đáng nhắc tới ở đây là cuối cùng cô cũng có được một chiếc bàn làm việc thuộc về mình rồi! Mặc dù nó không mới, màu sắc cũng khó coi nhưng dầu gì cô cũng có thể tuyên bố với mọi người rằng cô có một chiếc bàn thuộc về mình! Cảm giác con dâu biến thành mẹ chồng có lẽ chính là vậy đây?

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới cuộc sống tươi đẹp sáng lạn của mình là lại không nhịn được nhếch miệng cười.

Khi con buồn ngủ đang dần xâm chiếm thì quản lý Khúc ở bộ phận nhân sự gọi điện thoại nội bộ tới bảo Hùng Cách Cách xuống lầu ký một bản hợp đồng lao động mới.

Hùng Cách Cách ngáp một cái rồi vươn vai, đi đôi giày cao gót lao vèo vèo xuống lầu xuất hiện trong phòng làm việc của quản lý Khúc y như một con chuột xám.

Thái độ lần này quản lý Khúc gặp Hùng Cách Cách hoàn toàn khác hẳn lần đầu tiên. Thái độ ông ta cực kỳ hòa nhã thân thiết, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ. Ông ta chỉ còn kém nước nhường vị trí của mình để Hùng Cách Cách ngồi được thoải mái hơn. Thật đấy, nếu như không phải chú ý đến tâm tình của Phó tổng thì ông ta thật sự muốn tự mình đảm lưng cho Hùng Cách Cách, tìm cách gần gũi với cô, hỏi cô chăm sóc Phó tổng có cực khổ không?

Hùng Cách Cách chỉ tập trung vào trên bàn hợp đồng mới, căn bản không chú ý tới việc quản lý Khúc đang a dua nịnh hót.

Bản hợp đồng này đúng là càng xem càng thích, càng xem càng hưng phấn! Tiền lương đãi ngộ quả thực đạt đến cấp độ nhảy vọt! Quà nhiên là người treo chỗ cao nước chảy chỗ trũng. Kể từ khi cô chuyển đến trước cửa của Phó Bạc Yến trở thành một nhân viên trung thành hết lòng với ông chủ thì rốt cuộc mọi người cũng nhận ra được năng lực của cô! Đồng thời họ bắt đầu biết thương thức người tìm chỗ cao mà đi, nước tìm chỗ trũng mà chảy. Kể từ cô đem đến Phó Bạc Yến cửa đại môn, trở thành một tên trung thành hộ chủ tốt nhân viên sau, mọi người rốt cuộc ý thức được năng lực của cô! Cũng bắt đầu hiểu được giá trị của cô!

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, múa bút ký tên của mình xuống —— Hùng Cách Cách!

Quản lý Khúc tán thưởng: "Ba chữ ‘Hùng Cách Cách’ viết đẹp thật đấy! Cái gọi là nét bút tài hoa nhất định là để chỉ ý này."

Hùng Cách Cách cười híp mắt, ưỡn thẳng sống lưng nói: "Quản lý Khúc, ông có thể khen tôi tiếp được không?" Quản lý Khúc hơi sững sốt, rồi lại nghe thấy Hùng Cách Cách tiếp tục nói, "Thật sự đã rất, rất, rất lâu rồi không có ai khen tôi cả. Quản lý Khúc, ông đúng là người có phẩm vị, có ánh mắt biết thưởng thức!"

Khúc quản lý cảm thấy trán mình toát mồ hôi. Ông quan sát Hùng Cách Cách một lượt từ đầu đến chân, vắt hết óc suy nghĩ ra mấy từ có thể dùng để khen Hùng Cách Cách.

Ông đường đường là nhân vật xuất chúng tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Hoa ở trường đại học danh tiếng, lẽ nào lại không giải quyết được chuyện này sao?!

Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc khiến ông phải đau đớn!

Một cô gái xám xịt, kiểu tóc cổ hủ buồn nôn, quần áo trên người cực kỳ vô vị, còn nhăn nhăn nhúm nhúm nữa chứ!

Tài năng ăn nói của ông, những lời như rót mật vào tai của ông, thành thật mà nói gặp phải Hùng Cách Cách đều chỉ để trưng bày mà thôi!

Quản lý Khúc bắt đầu hối hận rồi! Ông đúng là rước họa vào thân mà? ! Khen? Khen! Khen? Khen tới nỗi xảy ra chuyện rồi? !

Cảm giác đầu tiên của quản lý Khúc là, nếu như ông dùng những từ mỹ miều để khen Hùng Cách Cách, thì ông... hơi có lỗi với lương tâm mình! Được rồi, ông nên hiểu, từ khi mình chuẩn bị bắt đầu áp dụng kế nịnh nọt với Hùng Cách Cách, ông hẳn là phải mang thứ gọi là lương tâm kia giẫm đạp cho vỡ vụn rồi!

Đúng lúc quản lý Khúc ho nhẹ một tiếng, lấy hết dũng khí quyết định nói dối lòng, dùng những từ mỹ miều để khen ngợi Hùng Cách Cách thì bị một người cắt đứt ngay tức thì.

Đạo diễn ngoại cảnh Tiêu Phi phụ trách các loại tiết mục gặp gỡ giữa nam và nữ vội vã đẩy cửa vào hét to với quản lý Khúc: "Giúp tôi tìm hai cô gái, rồi dẫn lên sân khấu!"

Quản lý Khúc hỏi: "Đạo diễn Tiêu, sao thế?"

Tiêu Phi vừa thở hồng hển vừa nói: "Hôm nay mấy cô gái mới tìm thêm cùng nhau đi ra ngoài ăn vặt ở đường bên cạnh, kết quả tất cả đều kêu đau bụng không lên sân khấu được. Ông mau tìm hai cô gái cho tôi, dẫn lên sân khấu trước rồi nói. Nhớ là phải chưa kết hôn đấy!"

Quản lý Khúc hơi suy tư một lát rồi trả lời: "Được rồi, tôi sẽ đến khu làm việc tìm cho ông."

Tiêu Phi quét mắt nhìn Hùng Cách Cách hỏi: "Cô kết hôn chưa?"

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Tiêu Phi nói với quản lý Khúc: "Cô bé này tôi dẫn đi để ứng phó trước. Chờ ông tìm được người thích hợp thì lại dẫn qua chỗ tôi." Nói xong ông ta nắm cổ tay Hùng Cách Cách lôi cô chạy tới phía sau sân khấu.

Trong lúc chạy đi Tiêu Phi hỏi Hùng Cách Cách: "Cô tên gì, bao nhiêu tuổi, làm công việc gì?"

Hùng Cách Cách đáp: "Hùng Cách Cách, hai mươi bốn tuổi, trợ lý!"

Sau khi đi tới sau đài Tiêu Phi ném Hùng Cách Cách cho nhà tạo mẫu Quách Tiểu Mễ, "Cho cô năm phút, thay đổi hoàn toàn cô gái này cho tôi!"

Quách Tiểu Mễ nhìn lướt qua Hùng Cách Cách, lập tức đau đầu gào khóc: "Năm phút? Ông tưởng tôi quan âm nghìn tay chặc? !"

Hùng Cách Cách xoay người nhìn về phía Tiêu Phi hỏi: "Tôi có thể không tham gia không?" Tuy nói tiết mục này là chương trình của "Phó thị", nhưng đây là giờ làm việc mà tự dưng cô lại trốn việc, thế là không tốt. Cô phải giữ vững cương vị của mình, phát huy tài năng của bản thân!

Tiêu Phi không để ý đến câu hỏi của Hùng Cách Cách, trực tiếp xoay người rồi đi đồng thời tuyên bố: "Năm phút sau, tôi tới đón cô."

Quách Tiểu Mễ xoay đầu Hùng Cách Cách lại, chau mày ù ề, cực kỳ buồn bã nói: "Đừng làm trễ nải thời gian, chúng ta bắt đầu đi." Nói rồi cô ấy vén mái ngố dài của Hùng Cách Cách lên, sững sờ trong chốc lát, mắt tức thì sáng lên rồi cười khi khi nói: "Năm phút, hoàn toàn không thành vấn đề!"

Đơn giản chỉ cần kẻ mắt, sau đó nhanh chóng tô một chút son nước là đã xong hết rồi, cộng lại chỉ mất một phút mà thôi.

Quách Tiểu Mễ muốn cắt lóp tóc dài què mùa của Hùng Cách Cách đi, nhưng làm xong những thứ đó cần ít nhất mười phút. Tiểu Mễ dứt khoát cầm cây kéo lên cắt tóc mái gọn gàng của Hùng Cách Cách thành mái bằng thưa không bằng nhau, sau đó dùng tay cào rới, khiến nó thể hiện ra phong cách cuồng dã.

Bình thường mà nói quần áo chuẩn bị cho tiết mục đều là mình tự mang đến .

Nhưng Tiểu Mễ có cảm giác thành tựu vì mình đã “thay đổi hoàn toàn được một người sống” nên dứt khoát xông vào trong phòng thử quần áo riêng của người dẫn chương trình, xách một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ rượu cà một đôi giày cao gót đen ra.

Chất liệu và kiểu dáng của lễ phục màu đỏ vô cùng đặc biệt, thoát nhìn giống như một tấm vải đỏ nhẵn nhúm bị người ta giẫm đạp, còn có mấy lỗ thủng to nhỏ không giống nhau. Thế nhưng Hùng Cách Cách mặc bộ đồ như thế lên người ại có sức hấp dẫn trí mạng.

Hùng Cách Cách đi giày cao gót vào, đứng trước gương, nhìn cô gái quyến rũ trong đó mà hoàn toàn tròn tròn mắt.

Là con gái thì đều hy vọng một ngày nào đó mình có thể lột xác từ sâu róm thành chú bướm bướm xinh đẹp. Nhưng khi bạn từ sâu róm biến thành hồ ly tinh, điều này khó mà có thể tiêu hóa được. Lúc này Hùng Cách Cách có cảm giác như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Hùng Cách Cách hỏi Tiểu Mễ, "Tôi thấy hơi khoa trương, đúng không?"

Tiểu Mễ tràn đầy tự tin nói: "Đâu có đâu? Cô cứ chờ các chàng trai điên cuồng vì cô đi!"

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới những lão già hồm hẹm vây quanh cô là lạnh run người.

Đúng lúc này Tiêu Phi đẩy cửa vào la lớn: "Hùng..." Tiêu Phi mới chỉ thốt được một chữ thì tròn tròn mắt đại ra tại chỗ.

Một lát lâu sau, ông cố gắng dời tầm mắt khỏi người Hùng Cách Cách, nhìn về phía Tiểu Mễ, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Hùng Cách Cách đâu?"

Quách Tiểu Mễ chỉ vào cô gái đứng bên cạnh, "Đây."

Tiêu Phi tròn tròn mắt lần nữa.

Ông ta hướng về phía Hùng Cách Cách gật đầu, nói một cách cứng nhắc: "Mời đi theo tôi."

Hùng Cách Cách quay đầu hỏi Quách Tiểu Mễ: "Có áo khoác không? Tôi cảm thấy như vậy hờ hang quá!"

Quách Tiểu Mễ dứt khoát đẩy Hùng Cách Cách đến cầu thang lên trên sân khấu.

Tiêu Phi nhét micro cho Hùng Cách Cách, đưa cô đến thẳng bậc thang rồi đóng cửa lại.

Khi tiếng nhạc vang lên, khi giọng nói của MC vang lên, khi tiếng vỗ tay khách sáo và lịch sự vang lên, khi cửa thang máy lên xuống được mở ra, Hùng Cách Cách hơi lo lắng xuất hiện trước mặt mọi người, toàn hội trường tức thì trở nên vô cùng yên tĩnh. Ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên, tiếng hò hét điên cuồng của mọi người bùng nổ, càng ngày càng lớn giống như Hỏa Diệm Sơn, không dập tắt được.

Hùng Cách Cách muốn nhếch miệng cười, nhưng cơ mặt lại căng cứng. Chân cô đang run lẩy bẩy, lòng của cô đang kêu rên, linh hồn của cô đang thét chói tai, đầu óc của cô đang trống rỗng, cô thật sự muốn.... chạy trốn trước khi lâm trận!

Trường hợp thế này cô chưa từng trải qua. Cô không biết phải làm sao khi đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy. Cô sợ phải ra ngoài sáng chịu ánh mắt của người khác, cô chỉ muốn trốn phía sau mái ngói dài lên lút yy trai đẹp.

Hùng Cách Cách sợ hãi. Cô muốn chạy trốn, nhưng chân lại không nghe cô bảo, làm cô cứ phải cứng nhắc đứng nguyên tại chỗ.

Tuy biểu hiện của Hùng Cách Cách hoàn toàn không như ý mọi người muốn, nhưng cách cô lên sân khấu lại khác hẳn với các khách mời nữ khác.

Ở trong mắt mọi người, Hùng Cách Cách giống như hồ ly tinh quyến rũ người khoác lên bộ lông màu đỏ. Cô có một mái tóc ngắn bù xù, mặc một bộ lễ phục bó người màu đỏ rượu khiêu khích thần kinh các chàng trai, quyến rũ họ, đánh tan lý trí của họ, dụ dỗ họ đồng loạt ngã rạp!

Lễ phục màu đỏ rượu ôm chặt lấy vóc dáng đáng kiều ngạo của Hùng Cách Cách, ở bên eo và trên đùi có mấy lỗ thủng hình bầu dục kích cỡ khác nhau để lộ ra làn da trắng nõn mịn màng của trước mặt mọi người.

Hùng Cách Cách giống như hồ ly tinh say rượu mới về mang theo chút lười biếng và quyến rũ lạ thường. Khi cô thấy nhiều người nhìn mình như vậy thì muốn né tránh theo bản năng, trốn vào trong rừng sâu từ đó không xuất hiện nữa. Nhưng hồ ly tinh là thứ dữ dằn người vậy nên dù cô có sợ, có muốn trốn đi thì cũng không thay đổi được bản chất cô muốn quyến rũ người khác!

Cô đành phải đứng ở đó rụt rè nhìn khán giả.

Ánh mắt đó rõ ràng là đã bị dọa sợ, thật sự làm người ta không kiềm chế được muốn ôm cô vào lòng để thương yêu.

Mọi người đều nói trong lòng mỗi người đàn ông đều có một con hồ ly tinh.

Không khó để nhận ra Hùng Cách Cách chính là chú hồ ly tinh ẩn núp trong lòng họ!

Cô có gương mặt xinh đẹp, dáng người quyến rũ, ánh mắt ngây thơ. Thịnh thoảng chỉ chớp một cái đã hấp dẫn tới tận xương tủy rồi.

Tiết mục giao lưu kết bạn (**) vì sự có mặt của Hùng Cách Cách mà sôi nổi hẳn lên!

(Bên Trung Quốc thường hay tổ chức các chương trình giải trí để nam nữ giao lưu tìm hiểu nhau, thường là lấy hình thức nam chọn nữ hoặc nữ chọn nam làm chủ đạo, nếu bạn nam có cảm tình với bạn nữ hoặc ngược lại, thông qua màn tỏ tình, đối phương đồng ý thì họ có thể nắm tay rời khỏi chương trình, hẹn hò và trở thành người yêu, nhưng cuối cùng có đến được với nhau không thì còn phải tùy. Hiện nay, bên đó có chương trình điển hình là 非常完美 (Perfect dating) tạm dịch sang tiếng Việt là vô cùng hoàn mỹ. Nếu ai muốn biết rõ thêm chương trình này diễn ra như thế nào có thể lên google tìm hiểu. Ngoài ra còn một số chương trình khác nữa, cũng có cả chương trình tương tự như hành trình kết nối những trái tim như bên mình vậy.)

Tỉ lệ người xem phải gọi là tăng lên vùn vụt!

MC nam lấy lại tinh thần, đích thân đưa Hùng Cách Cách đến giữa sân khấu, nói bằng giọng điệu trêu ghẹo: “Người đẹp hôm nay vừa mới lên khán đài thôi mà tôi đã nghe thấy rất nhiều tiếng reo hò. Cuối cùng thì vị nào sẽ giành được trái tim của người đẹp đây, chúng ta còn phải chờ mắt chờ xem. Bây giờ chúng ta hãy mời bạn ấy giới thiệu về bản thân và nói về chàng ngôn tình yêu của mình.”

Hùng Cách Cách thắm hít sâu một hơi để mình được tự nhiên hơn. Cô nói: "Tôi tên là Hùng Cách Cách, năm nay hai mươi bốn tuổi, chưa kết hôn. Chàng ngôn tình yêu của tôi là....Ha ha, tôi vẫn chưa nghĩ ra." Lên sân khấu vội quá nên cô thật sự chưa nghĩ ra chàng ngôn tình yêu.

MC nam bắt đầu xoa dịu, "Lời của Hùng Cách Cách rất ngắn gọn súc tích. Tình yêu vốn là mù quáng, tất cả điều kiện chọn bạn đời chỉ là phụ, không thể ngăn nổi tình yêu nóng bỏng ngay từ cái nhìn đầu tiên!"

MC nữ cảm thấy trang phục Hùng Cách Cách mặc nhìn rất quen, giống y hệt bộ lễ phục cô ta chuẩn bị mặc cho chương trình tiếp theo. Cô ta vô thức so sánh hiệu quả có thể mang lại khi cô ta và Hùng Cách Cách cùng mặc bộ đồ đó lên. Kết quả khiến cô ta cực kỳ không hài lòng.

MC nữ giễu cợt: "Cô gái xinh đẹp như Hùng Cách Cách trước đó nhất định là có không ít người theo đuổi? Hùng Cách Cách, bạn đã kết giao với mấy bạn trai rồi, có tiện nói không?"

Hùng Cách Cách lắc đầu, thẳng thắn nói: "Tôi chưa từng có bạn trai."

Cả hội trường xôn xao!

MC nữ đảo mắt nói: "Không phải chứ? Người có điều kiện ưu tú như bạn sao có thể chưa từng kết giao với bạn trai được? Bạn cũng 24 tuổi rồi còn gì! Chẳng lẽ là bạn quá kén chọn, nhìn ai cũng thấy ghét? Hay là... Còn có ẩn tình khác?"

Hùng Cách Cách cụp mắt, suy nghĩ một lát mới trả lời: “Không phải là không có đàn ông theo đuổi. Chẳng qua là những người đó đều muốn bao nuôi tôi, mà tôi thì lại rất ghét điều đó. Thế nên... chính là vậy đó.”

Cả hội trường lại xôn xao!

Hùng Cách Cách cô thật dũng cảm!

Những cô gái đứng trên sân khấu này có bao nhiêu người cũng bị bao nuôi đây? Cô vậy mà lại có thể giữ mình trong sạch đến bây giờ?

Cô ghét, cô không tuân theo, hoàn toàn đẩy mình tới một tầm cao mới, Dưới vẻ bề ngoài hút hồn người khác lại ẩn giấu một tâm hồn thuần khiết!

Có bao nhiêu người sẽ tin những lời cô nói chứ?

Khi cô đứng ở đây, nói ra những lời như vậy chỉ càng khiến đám đàn ông điên cuồng vì cô thôi! Đương nhiên vì cô, ngọn lửa đổ kị của các cô gái cũng bốc cháy hừng hực.

Hùng Cách Cách, cô thắng rồi!

Những người đàn ông giàu có muốn thay đổi ấn tượng xấu về các anh chàng có tiền của cô; còn những kẻ nghèo khó lại muốn giành được cô gái xinh đẹp không lung lay trước tiền bạc này!

MC nữ biết không thể tiếp tục hỏi, nếu không cục diện sẽ mất khống chế. Cô ta mời Hùng Cách Cách ngồi vào chỗ, sau đó bắt đầu mời các khách nam ra.

Nhưng cũng chẳng ngoại lệ, tất cả các khách nam đều bắn mũi tên tình yêu về phía Hùng Cách Cách.

Có người hát, có người khiêu vũ, có người bày tỏ tài bếp núc, nhưng tất cả họ đều từ trận!

Hùng Cách Cách rất căng thẳng, thật sự là cực kỳ căng thẳng. Vì vậy hễ khi nam MC nói “xin lựa chọn”, cô đều vô thức ấn nút tắt đèn.

Các khách nam phải đau khổ rồi.

Còn sắc mặt của các khách mời nữ thì chuyển từ trắng sang xanh.

Nhưng đạo diễn lại cười không khép nổi miệng. Tỉ lệ người xem chương trình của ông cuối cùng cũng có một lần phá kỷ lục! Điều ông muốn nói ở đây là, nếu đã làm thì phải làm chương trình truyền hình trực tiếp, không thể làm những thứ quái quỷ như cắt nối biên tập trước khi ghi hình. Những thứ được giữ lại khi đã qua công tác xử lý thì còn gọi gì là cảm giác nguyên sơ nữa? Như vậy mới gọi là tuyệt! Nhìn vẻ mặt của những người kia đi, thật đúng là con mẹ nó wonderful!

Đúng lúc hai khách mời nam cuối cùng chuẩn bị gặt hái thì đột nhiên xảy ra một chuyện bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Phó Bạc Yến và Tô Hàng xuất hiện ở chương trình truyền hình trực tiếp.

Họ ở dưới sân khấu nhìn chằm chằm vào Hùng Cách Cách. Ánh mắt đó lúc sáng lúc tối, cực kỳ... đáng sợ.

Khi Hùng Cách Cách nhìn thấy hai người, cũng bất giác giật mình! Trong giờ làm việc mà cô lại chạy đến đây có tính là bỏ mất chuyên cần không? Chắc hẳn là không đâu? Làm trợ lý của tổng giám đốc thì phải yêu công ty như yêu nhà mình. Nếu chương trình này thuộc quản lý của ‘Phó thị’, vậy cô càng phải cố gắng phối hợp làm thật tốt! Nhưng vẻ mặt của Phó tổng và Tô Hàng thật sự nên cân nhắc suy nghĩ một cách sâu sắc. Hùng Cách Cách đúng là hơi thấp thòm.

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách dưới ánh đèn sân khấu, chỉ có cảm giác dường như mình đang nhìn một viên minh châu. Mà viên minh châu này vốn là vật anh cất giấu riêng, nhưng giờ nó lại bị trưng bày trước mắt bao người! Anh rất bức bối, rất căm tức.... cũng rất kinh ngạc! Anh nào giờ chưa từng nghĩ sau khi Hùng Cách Cách trang điểm sẽ trở nên xinh đẹp hút hồn như vậy. Không, không phải đẹp mà là dụ hoặc. Hùng Cách Cách không phải một người đẹp tiêu chuẩn, nhưng chỉ một cái nhìn mảy may một nụ cười của cô lại hấp dẫn khôn cùng. Trời sinh báu vật, chính là vậy ư?

Trưa nay sau khi ăn cơm xong, là anh đã không tìm được Hùng Cách Cách rồi. Vốn tưởng rằng cô bị Tô Hàng gọi đi giúp việc, nhưng ai ngờ cô lại bị người ta lôi đi ghi hình. Vừa đúng lúc anh đi thị sát công việc ở quanh đây nghe thấy có người nói về Hùng Cách Cách, nên lập tức chạy tới.

Những người để Hùng Cách Cách lộ diện trước mắt bao người phải chuẩn bị tâm lý dần đi. Bởi vì anh cực kỳ tức giận!

Còn về Tô Hàng, sau khi cậu làm việc được một lát thì đến trước bàn làm việc của Hùng Cách Cách, nhưng phát hiện cô không những rời khỏi vị trí công tác của mình, mà còn không nhận điện thoại chơi trò mất tích! Tô Hàng bực mình dựa vào bàn tìm đến chỗ quản lý Khúc, rồi từ trong miệng quản lý Khúc biết được hướng đi của Hùng Cách Cách. Cậu hùng hùng hổ hổ chạy đi tận mắt thấy sự điên cuồng của đám đàn ông khác, chứng kiến vẻ đẹp nở rộ của Hùng Cách Cách. Không biết vì sao trong lòng cậu khó chịu cực kỳ. Giống như một bí mật chi thuộc về mình trong chốc lát bị công bố trước bàn dân thiên hạ.

Cậu thật sự muốn đi lên sân khấu dùng bao tải chụp vào Hùng Cách Cách ôm về nhà, không để cho bất kỳ kẻ nào dòm ngó cô!

Tô Hàng là người thuộc phái hành động.

Cậu không mượn bất kỳ cơ nào cho mình xông thẳng về phía hậu trường tóm chặt khách mời nam đang chuẩn bị lên sân khấu quăng ra chỗ thang máy điện chiếm lấy vị trí.

Khi Tô Hàng xuất hiện tại trên sân khấu, tất cả các khách mời nữ cũng sục sôi!

Mặt trắng bệch, môi đỏ thắm, cảm hơi nhợn, ánh mắt thâm trầm, tóc rối bù xù, quần áo màu đen cực kỳ giống bá tước vampire! Rất có phong cách!

Sự xuất hiện đột ngột của Tô Hàng làm hai MC không kịp trở tay. Họ biết Tô Hàng không phải khách mời nam, nhưng lại là đại thần trong giới manga ——"Mộc cang"! Muốn phỏng vấn cậu ta thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý lên núi đao, xuống biển lửa. Nghe nói tính khí của vị đại thần này cực kỳ tệ, lời nói cay độc của cậu ta không gì sánh nổi.

Mặc dù biết vậy nhưng hai MC vẫn phải nhắm mắt đi lên!

Nhưng Tô Hàng không cho họ cơ hội mà đi thẳng tới trước mặt Hùng Cách Cách nắm tay cô kéo đẩy khỏi ghế ngồi. Sau đó xoay người bước thật nhanh ra khỏi hội trường.

Mọi người đều tròn tròn mắt.

Khi bóng hình Hùng Cách Cách và Tô Hàng biến mất khỏi chương trình truyền hình trực tiếp, thì MC nam mới chợt định thần, cười ửng biến: “Ha ha....Ha ha ha....Thì ra chương trình này của chúng ta cũng có dàn dựng cả màn cướp cô dâu nữa.”

Tô Hàng nắm chặt tay Hùng Cách Cách, không về phòng làm việc mà lái xe thẳng về nhà.

Trong phòng khách, Tô Hàng ngồi ở trên ghế sa lon liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, ánh mắt như mũi tên tầm độc bắn vèo vèo vào cô! Vì sao cô lại tham gia chương trình đó? Là ai đã tạo hình cho cô? Tại sao người khai quật ra vẻ đẹp của cô không phải là mình? Tại sao vẻ đẹp của cô không phải là báu vật thuộc về riêng mình? Tại sao mình lại giận đến mức không thể kiềm chế được? Vì sao mình lại cảm thấy buồn bã mất mát? Tại sao trong lòng mình tức giận nhưng lại không thể rời mắt khỏi người cô? Tại sao mình lại muốn ôm cô vào lòng, hôn ngấu nghiến không lưu tình chút?

Hùng Cách Cách đứng bên cạnh bàn trà cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, trong lòng như trống rỗng, thầm nói: ánh mắt của Tô Hàng quá đáng sợ!

Trong không gian yên tĩnh một cách quý dị, bỗng có tiếng mở cửa vang lên, là Phó Bạc Yến đã về.

Tô Hàng nhìn lướt qua Phó Bạc Yến một cái, nói mang ý châm chọc: "Hôm nay anh về sớm quá ha." Nếu như không phải vì Hùng Cách Cách, anh hai có thể về sớm vậy sao? ! Hừ!

Phó Bạc Yến không quan tâm tới lời nói của Tô Hàng, mà là đi thẳng tới trước mặt của Hùng Cách Cách hỏi: "Mai cô định đi làm thế nào đây?"

Hùng Cách Cách lập tức ngẩng đầu nhìn Phó Bạc Yến, khẩn trương hỏi: "Anh không cần tôi nữa à?"

Phó Bạc Yến bị ánh mắt như tiểu hồ ly của Hùng Cách Cách nhìn, chỉ cảm thấy cả người tê dại hơn phân nửa. Lời của Hùng Cách Cách lại khiến anh tê dại hết nửa còn lại. Ha ha.... lời nói có hàm nghĩa khác nhưng anh lại rất thích. Phó Bạc Yến cười đáp lại một chữ, “Cần.”

Hùng Cách Cách thầm thở phào, sau đó len lén nhìn Tô Hàng, thấy mặt cậu ta viết đầy chữ “con giông trước lúc mưa nguồn” lại cúi thấp đầu xuống.

Phó Bạc Yến nói: "Tôi đã cảnh cáo bộ phận nhân sự và nhóm tổ chức chương trình rồi, họ sẽ không công bố thông tin của cô ra ngoài. Mai cô vẫn có thể trang điểm như trước kia rồi đi làm bình thường. Mặc dù tôi không dám bảo đảm không ai nhận ra cô nhưng tôi sẽ cố gắng ngăn chặn kiểu tình huống như thế." Tên tuổi của Hùng Cách Cách đã truyền đi khắp nơi nhưng ai có thể tin nổi cô nàng xám xịt đó lại chính là hồ ly tinh xinh đẹp trên sân khấu chứ?

Hùng Cách Cách cực kỳ ghét cuộc sống giống như ốc sên của mình bị người ta quấy rầy, vì vậy cô đặc biệt biết ơn sự săn sóc của Phó Bạc Yến. Cô ngẩng đầu nhìn Phó Bạc Yến ánh mắt hàm chứa nụ cười đặc biệt hấp dẫn, tim đập thình thịch như bị dòng điện chạy qua.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách liếc mắt đưa tình với Phó Bạc Yến, còn với mình thì chỉ trằm mặc không nói nên trong lòng hết sức khó chịu. Cậu ta đứng vụt dậy đi đến trước mặt Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách bị bộ dạng của Tô Hàng làm giật mình, vội vàng lùi về phía sau theo bản năng một bước. Một bước này giống như tính tình lúc nào cũng nhượng bộ của Hùng Cách Cách, nhưng trên thực tế cô lại đang vạch ra khoảng cách an toàn với người khác.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách như thế, trong lòng càng thêm tức giận, vừa định ra tay tóm cổ Hùng Cách Cách thì điện thoại trong túi cậu ta vang lên. Cậu ta móc điện thoại ra ấn nút nghe máy, sau khi âm ở đáp lại hai tiếng, cậu ta đột nhiên đưa mắt nhìn sang Hùng Cách Cách rồi từ từ nhếch môi cười, cất cao giọng về phía điện thoại: “Đúng, con muốn cô ấy!”

Hùng Cách Cách giật mình, một dự cảm xấu tức thì vỡ tung thành năm ngôi sao! Đúng là đồ con lợn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại cảm thấy sợ hãi thế nhỉ?

Đúng như vậy, sự thật đã chứng minh linh cảm của cô có thể so với lời tiên tri của người Maya.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52

Tô Hàng cất điện thoại vào trong túi, sau đó liếc qua Phó Bạc Yến rồi nhếch miệng như ác ma nói với Hùng Cách Cách: “Đi thôi, tôi dẫn cô đi mua mấy bộ quần áo, tối nay tôi và cô cùng về nhà gặp bố mẹ tôi.”

“Bụp” một tiếng, Hùng Cách Cách đụng vào bàn trà, lắp bắp nói: “Anh. ... Anh nói đùa gì vậy?”

Tô Hàng cười xấu xa nói: "Tôi giống như đang nói đùa hả? Chương trình truyền hình trực tiếp ban nãy vừa khéo bị cha mẹ tôi coi được. Mặc dù ấn tượng của họ về cô không được tốt cảm thấy cô giống như hồ ly tinh, nhưng họ vẫn tương đối tôn trọng ý kiến cá nhân của tôi."

Hùng Cách Cách xoa đầu gối, buồn bực nói: "Xem được live show đó thì sao chứ? Chúng ta cũng đâu có làm gì?"

Tô Hàng tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách, "Cô bị nhục.... cô có biết suy nghĩ không hả? Chúng ta vừa tham gia chương trình giao lưu đúng không? Tôi nắm tay cô đi rồi tức là cô đồng ý ở bên tôi, hiểu không?!" Tô Hàng vốn định mắng Hùng Cách Cách là "nhục trĩ", nhưng sau đó kịp thời chữa lại. Anh không muốn làm Hùng Cách Cách sợ mình.

Hùng Cách Cách hết sức rối rắm nói: "Nhưng là anh cố chấp kéo tôi đi mà? Tôi đâu có...."

Tô Hàng chột quát lên: "Hùng Cách Cách!"

Hùng Cách Cách đứng nghiêm, "Có!"

Tô Hàng cười ra tiếng, nắm bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách nói: "Đi thôi, đi mua quần áo trước rồi nói sau. Dù gì cô cũng không thể ăn mặc như vậy đến nhà tôi, đúng không?"

Phó Bạc Yên nhú mày, "Tô Hàng...."

Tô Hàng chặn lời Phó Bạc Yên: "Anh hai, chuyện này anh đừng xen vào."

Tô Hàng dùng cách thức hoàn toàn ép buộc dẫn Hùng Cách Cách tới trung tâm mua sắm cần quét một lượt.

Không thể phủ nhận rằng ánh mắt của Tô Hàng rất độc đáo, mỗi lần chọn quần áo cho Hùng Cách Cách đều vô cùng phù hợp với cô.

Cỡ lớn như áo khoác, cỡ nhỏ như đồ lót đều là một tay anh lựa chọn. Món đồ nhỏ thế mà chọn cỡ chuẩn khỏi phải chỉnh! Người không biết còn tưởng anh đã đích thân đo.

Đội mua đồ xong, Hùng Cách Cách xách đồ như ngọn núi nhỏ khổ sở nói với Tô Hàng: "Có thể không lấy không?"

Tô Hàng phát phát hóa đòn trong tay, "Có thể, cô cứ ném tùy thích, dù sao những hóa đơn này tôi vẫn sẽ cất giữ đến khi cô trả lại tiền cho tôi mới thôi."

Hùng Cách Cách cup vai, "Con người anh đúng là xấu xa."

Tô Hàng cất hóa đơn vào túi quần, "Đối phó với kiểu con gái như cô không xấu xa thì thật sự không giải quyết được." Nói rồi anh chìa tay nắm túi đồ trong tay Hùng Cách Cách, ném tất cả vào trong cốp xe sau đó nhảy lên xe jeep hướng về phía Hùng Cách Cách vỗ tay ý bảo cô mau lên xe.

Hùng Cách Cách cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay thật sự quá đột ngột. Cô vẫn đang ở trong cục diện bị động, rất mệt, thật sự là mệt chết đi được.

Cô thừa nhận mình rất kinh hãi, bởi trời sinh cô là người không thể lên sân khấu được. Cô cũng đã từng tưởng tượng thời khắc mình đứng trên khán đài được muôn người chú ý nhưng những thứ đó cũng chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Ảo tưởng sở dĩ được gọi là ảo tưởng bởi nó cực kỳ khó thực hiện. hôm nay ảo tưởng của cô bị hiện thực đập vỡ tan tành, sau này cô chính là một cô nàng bị kịch không có cả sự ảo tưởng. Hu hu... cho tới nay cô vẫn luôn sống bình lặng mà! Hu hu... cô còn có thể tiếp tục trốn sau mái ngói dài để mà yy trai đẹp nữa không? Hu hu... trong lòng cô cực kỳ khó chịu!

Tô Hàng lúc nào cũng cậy mạnh quyết định tất cả thay cô mà không hỏi cô xem rốt cuộc có muốn hay không. Cô cũng biết giận, đúng không?

Nghĩ đến đây Hùng Cách Cách quay đầu bỏ chạy! Cô cần yên tĩnh, cần tìm một chỗ không người bình tĩnh lại. Nhưng bộ sườn xám bó lấy đùi rõ ràng hạn chế tốc độ chạy trốn của Hùng Cách Cách.

Tô Hàng dồn sức đuổi theo cuối cùng cũng chặn được cô ở khúc cua của con phố.

Tô Hàng vây Hùng Cách Cách ở giữa tường và ngực mình, vừa thở hổn hển vừa trừng mắt với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách ngo trái ngo phải, nhưng không chịu nhìn Tô Hàng.

Đội tới khi Tô Hàng bình ổn hô hấp anh mới néo cảm nhón của Hùng Cách Cách hỏi: "Cô chạy cái gì?"

Hùng Cách Cách nói lảng đi: "Tôi không muốn tới nhà anh."

Tô Hàng chất vấn: "Là không muốn đến nhà tôi hay là không muốn tới nhà tôi cùng tôi? Nếu như.... thôi bỏ đi, không đi thì không đi!" Câu nếu như của Tô Hàng không cách nào bật ra khỏi miệng được. Anh buông Hùng Cách Cách ra, xoay người thở hổn hển bỏ đi.

Hùng Cách Cách vừa định thở phào một hơi thì Tô Hàng đột nhiên đi vòng lại, dùng sức ôm Hùng Cách Cách vào lòng cúi đầu hôn lên cánh môi cô!

Lần đầu tiên bị Phó Khương hôn Hùng Cách Cách ngoài sân sò ra vẫn là sừng sò.

Nhưng lần bị Tô Hàng hôn này cô đã rút ra được bài học kinh nghiệm, lập tức phục hồi tinh thần từ trong sững sờ vùng nắm đấm đánh vào trên mặt Tô Hàng! Phải biết rằng Hùng Cách Cách xuất thân từ gia đình nhà võ nên cú đấm đó mạnh lắm đấy.

Bụp một tiếng, Tô Hàng bị Hùng Cách Cách quật ngã xuống đất, rất lâu sau đó mới bò dậy khỏi đất.

Anh nhỏ ngụm máu tươi cộng thêm một chiếc răng trắng sáng trong miệng ra. Anh nghĩ, có lẽ mình là người đàn ông đầu tiên cưỡng hôn một cô gái mà lại bị cô ta đánh cho gãy cả răng! Cuộc đời thật đúng là con mẹ nó chó má!

Tô Hàng lấy mu bàn tay quệt vết máu nơi khóe miệng, rồi lại bước một bước về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lập tức bày ra bộ dáng phòng bị, uy hiếp nói: "Anh còn dám đến gần, tôi... tôi sẽ không khách khí nữa đâu!"

Trong mắt Tô Hàng xẹt qua nỗi bi thương, nhưng rất nhanh rồi lại biến mất, anh quay đầu nhìn về phía ngọn đèn leo lét nơi xa, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm nói: "Đến gần cô làm gì? Cả người toàn mùi dê gay mũi ơ? Cả người mùi dê gay mũi thì anh còn hôn tôi làm gì?!"

Hùng Cách Cách phản nộ: "Cả người toàn mùi dê gay mũi ơ? Cả người mùi dê gay mũi thì anh còn hôn tôi làm gì?!"

Tô Hàng nghe răng cười một tiếng, "Tôi chỉ là trêu chọc cô thôi. Nhìn bộ dạng kinh hãi của cô kia! Hừ!" Anh xoay người đi về phía xe jeep của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hùng Cách Cách quệt mạnh mu bàn tay lên miệng mắng: "Đồ điên!" Tô Hàng là kẻ điên, Phó Khương cũng là kẻ điên, sao cô toàn gặp phải tên điên thế này? ! Đừng nói với cô rằng nam hôn nữ chính là vì thích cô ta. Cái rắm! Tuyệt đối là cái rắm!

Hùng Cách Cách rất buồn bực, cô cảm thấy mình thuộc loại không biết nhìn người. Cô là có tôn nghiêm, cô là có tính khí, cô không nên tiếp tục quay về để chịu tính tình chết tiệt của Tô Hàng nữa!

Khi cô đứng ở dưới đèn neon chuẩn bị đi trên con đường cá tính thì lại trở nên mù mịt. Dường như ngoài nhà Tô Hàng ra cô thật sự không biết đi đâu mới được. Đến nhà Phạm Bảo Nhi ư? Đúng, chỉ có thể đến nhà Phạm Bảo Nhi.

Hùng Cách Cách đeo giày cao gót bắt đầu tiến về hướng nơi ở của Phạm Bảo Nhi. Đi được một lát cô phát hiện rất nhiều đàn ông đều quan sát cô bằng ánh mắt khác thường.

Loại ánh mắt này Hùng Cách Cách vô cùng quen thuộc.

Cô bắt giác cúi thấp đầu xuống nhanh chóng di chuyển đôi chân hy vọng có thể đến nhà Phạm Bảo Nhi càng nhanh càng tốt.

Khi cô đang đi thì bị người chặn lại. Ngẩng đầu lên nhìn, người đến là năm tên đàn ông đã say tới nỗi chân nam đá chân chiêu, mắt say lờ mờ.

Bọn họ dùng ánh mắt cực kỳ sắc tình để quan sát Hùng Cách Cách.

Một tên trong đó hỏi: "Cô em, bán thế nào?"

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, không muốn để ý tới những tên say khướt này.

Đám say rượu lại nhất quyết không tha, vây quanh cô lần nữa chuẩn bị giờ thói cợt nhả.

Đúng lúc này một chiếc xe jeep đang tiến lại gần nhanh chóng lái tới. Tô Hàng cảm theo gậy bóng chày của mình nhảy xuống khỏi xe, đập mạnh xuống người những tên say xỉn đó!

Anh hô lên với Hùng Cách Cách: "Lên xe chờ tôi!"

Hùng Cách Cách không chịu đi bị anh đẩy một cái lao tới thẳng xe jeep phát ra tiếng kêu đau đớn. Đầu gối cô bị đập sứt rời.

Tô Hàng vùng gậy bóng chày đánh nhau với năm tên say khướt.

Chiến tranh nổ ra vô cùng kịch liệt và kết thúc cũng cực kỳ nhanh chóng.

Bởi vì cảnh sát tới.

Không phải là bởi vì có người báo cảnh sát, mà là khi cảnh sát đi tuần tra xung quanh trùng hợp đi ngang qua đây.

Đám say rượu bị đánh tan tác chim muông, còn lại độc mình Tô Hàng nằm trên mặt đất.

Hùng Cách Cách cúi anh đứng lên quan tâm hỏi: "Anh có sao không?"

Tô Hàng đáp lại một câu "không chết được" rồi trợn ngược hai mắt ngất đi.

Hùng Cách Cách dùng ánh mắt thanh tú xinh đẹp nhìn về phía hai người cảnh sát, đồng chí cảnh sát lập tức bày tỏ: cảnh sát nhân dân yêu nhân dân!

Hai cảnh sát đồng tâm hiệp lực dùng xe cảnh sát đưa Tô Hàng tới bệnh viện, sau đó hăng hái đỡ Tô Hàng tới phòng khám bệnh, rồi lại từ phòng khám đẩy vào phòng chụp CT.

Nơi bác sĩ làm việc, người không phận sự miễn vào.

Ở cửa phòng khám Hùng Cách Cách biểu đạt lòng cảm kích của mình với hai người, "Cám ơn, cám ơn các anh nhiều."

Hai vị cảnh sát trăm miệng một lời: "Không cần khách sáo, không cần khách sáo."

Hùng Cách Cách thấy hai người không đi, lại nói tiếp: "Cám ơn, thật lòng cảm ơn hai anh."

Hai anh cảnh sát nhìn nhau, không chống đỡ nổi ý đuổi người của Hùng Cách Cách.

Cảnh sát trẻ A ho nhẹ một tiếng, làm bộ hỏi thăm: "Cô gái cô có bị thương không? Tình huống ban nãy cô có thể thuật lại một lượt cho chúng tôi được không?"

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, thì thào đáng thương nói: "Tôi không bị thương. Không biết Tô Hàng..." Giọng nói nghẹn ngào, "Không, anh ấy nhất định cũng không sao hết. Chuyện vừa mới xảy ra thật sự làm người ta căm ghét! Tôi đang đi trên đường thì bị mấy tên say rượu bao vây tấn công. Bọn họ... bọn họ có ý đồ bắt chính."

Cảnh sát B thấy Hùng Cách Cách then thưng động lòng người như vậy, máu anh hùng trong người lập tức dâng trào, mở miệng lớn giọng nói: "Cũng may chúng tôi chạy tới kịp nên mới không để kẻ xấu được như ý!"

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm, thậm chí bắt đầu phát run.

Cảnh sát A không đành lòng bèn dịu dàng khuyên nhủ: "Được rồi được rồi, tất cả đều đã qua rồi, cô không cần phải sợ chúng tôi sẽ bảo vệ...."

Hùng Cách Cách không đợi cảnh sát A nói xong ngắt phắt đầu dây, gờ nắm đấm đè nén lửa giận nhỏ giọng quát: "Ai cho các anh chạy tới? ! Nếu như các anh tới trễ một chút, tôi... tôi có thể đã báo thù được cho Tô Hàng! Làm cảnh sát, các anh nên giữ hình tượng nhất quán trong lòng nhân dân —— đợi mọi người đánh nhau xong các người mới bắt còi hụ xuất hiện! Các anh có biết trên TV đều diễn như vậy không?!"

Hai người cảnh sát trợn tròn mắt.

Sau khi Hùng Cách Cách gào xong lại rụt vào trong vỏ bọc của mình.

Sau sự im lặng chết người hai anh cảnh sát mất tự nhiên gật đầu rồi nện bước nặng nề đi khỏi.

Hùng Cách Cách lộ đầu ra nhìn hai đồng chí cảnh sát khuất bóng khỏi bệnh viện, cuối cùng lẽ phải đang dâng cao cũng được thả vào trong bụng. Haiz... nếu không phải vì Tô Hàng bị đánh cô cũng không đến nỗi giận cá chém thớt trút lên người cảnh sát nhân dân. Nhưng bọn họ đúng là những người lúc có chuyện thì chẳng thấy mặt mũi đâu khi thấy người thì mọi chuyện đã xảy ra rồi.

Shit....

Người Hùng Cách Cách cô không chào đón nhất trong cuộc đời này một là cảnh sát, hai là bác sĩ.

Không phải cô kỳ thị cũng như thù hận gì những người giàu có mà là vì cảnh sát và bác sĩ cô từng quen biết không để lại ấn tượng tốt đẹp gì.

Theo quan điểm của cô người nắm giữ sức mạnh của sự sống và cái chết phải một lòng hết mình làm việc có ích cho nhân dân! Không thể tùy ý lợi dụng chức quyền ức hiếp người khác! Cũng giống như cục trưởng Trương cô gặp trong vũ hội hóa trang đó, không hỏi phải trái đúng sai mà đã bắt cô; còn có tên bác sĩ không đặt nhiệm vụ cứu người lên trên hết mà chỉ nghĩ tới yêu đương vụng trộm! Tuy nói không thể vợ đưa cả năm nhưng đây là vấn đề quyền lợi sở thích cá nhân nên không thể giải thích được!

Hùng Cách Cách lắc lắc đầu để những suy nghĩ ngổn ngang kia bắn ra khỏi đầu, sau đó phối hợp với y tá tiến hành băng bó cho Tô Hàng theo chỉ thị của bác sĩ.

Sau khi giải quyết xong mọi người lại thấy Hùng Cách Cách dùng sức công Tô Hàng đi giày cao gót xiêu vẹo ra khỏi bệnh viện, chặn một chiếc taxi rồi quay về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 54:

Trong biệt thự trống không, Phó Bạc Yến cũng không ở nhà mà đang ở một căn biệt thự khác đánh cờ với ông cụ Phó.

Hôm nay thông qua TV già trẻ nhà họ Phó đều thấy Tô Hàng tham gia chương trình giao lưu, cũng trực tiếp dắt tay Hùng Cách Cách đi. Mẹ Tô gọi điện thoại cho Tô Hàng thì Tô Hàng nói sẽ dẫn Hùng Cách Cách về nhà ăn cơm. Thái độ của ba Phó là xem trước thế nào đã rồi nói sau. Thế là mẹ Tô chuẩn bị cả bàn thức ăn nhưng không thấy bóng dáng Tô Hàng và Hùng Cách Cách đâu. Gọi điện thoại qua hỏi thăm thì Tô Hàng đáp lại bằng một câu “không về!” rồi cúp máy của bà.

Mẹ Tô vừa để điện thoại xuống thì tiếng chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra Xương Kỳ vừa nói “mạo muội vì đã quấy rầy” vừa đưa lễ vật lên.

Một chiếc vòng cổ ngọc trai loại tốt nhất vừa vặn hợp với sườn xám màu xanh đậm của mẹ Tô.

Mẹ Tô cảm thấy xét về mọi mặt đều tốt, lễ phép, khí chất không tệ, bối cảnh gia đình cũng tốt cực kỳ xứng đôi với con trai lớn của bà. Vậy nên bà dứt khoát gọi điện thoại cho Phó Bạc Yến bảo về nhà để hai bọn trẻ được tiếp xúc với nhau nhiều hơn. Tâm nguyện lớn nhất hiện nay của bà là được ôm cháu trai chơi đùa với nó. Nếu như thằng lớn có thể nhanh chóng ổn định thì dù trong mơ bà cũng sẽ cười ra tiếng.

Khi Phó Bạc Yến tới Xương Kỳ đang đánh cờ với ông Phó chọc ông cười ha ha không ngừng, rồi cảm thán: “Đám trẻ bây giờ đều xốc nổi. Người trẻ giống như cô bé Xương Kỳ chịu nhằn nại đánh cờ với lão già này chẳng nhiều đâu.”

Xương Kỳ khéo léo cười đáp: “Con đâu được tính là đánh cờ với ông nội chứ? Con chỉ được coi là học lóm ông thôi! Ông không chê con ngốc mà còn chỉ bảo con nhiều nữa. Cha thường nói con ăn học mấy năm ở nước ngoài sắp quên hết văn hóa Trung Quốc rồi. Ông nội, con chỉ biết trông cậy vào ông giúp con tu thân dưỡng tính thôi!”

Ông cụ Phó cười khà khà nói: “Được được được! Nhóc Kỳ rành rồi cứ tới đây nói chuyện đánh cờ với ông để giải buồn.”

Xương Kỳ cam kết: “Chỉ cần ông nội không chê con phiền, con nhất định sẽ thường đến nhà làm phiền.”

Phó Bạc Yến nghe hai người đối thoại, hơi nhăn mày, người nào không để ý sẽ không thấy được, sau đó lạnh nhạt chào hỏi một tiếng.

Mẹ Tô vỗ con trai cả của bà ý bảo nó nhiệt tình một chút, “Xương Kỳ là đứa bé ngoan, cố ý tới thăm chúng ta. Con ra trò chuyện với cô bé đi, mẹ hâm nóng lại thức ăn lát nữa là có thể ăn cơm được rồi.”

Xương Kỳ nhìn về Phó Bạc Yến, trong mắt lóe lên ánh sáng mỉa mai.

Phó Bạc Yến khôi phục như thường, chào hỏi lịch sự và khách sáo. Anh không biết Xương Kỳ đang suy tính chuyện gì nên chỉ có thể bình tĩnh đối phó gặp chiều nào phá chiều nấy. Cô gái này thật đúng là một phiền phức!

Trong bữa cơm mẹ Tô cố gắng khuấy động bầu không khí nhưng phát hiện thái độ của thằng cả vẫn lạnh nhạt, can bản không có ý đó. Mẹ Tô không ngừng cố gắng, không ngừng nháy mắt với ba Phó. Ba Phó già bộ không biết trầm mặc cả bữa.

Sau khi ăn xong, Phó Bạc Yến theo phép lịch sự lái xe đưa Xương Kỳ về nhà.

Cả đoạn đường không nói câu nào, trong xe yên tĩnh lạ kỳ.

Khi xe dừng trước cửa nhà Xương Kỳ, cô ta không xuống xe mà nằm nghiêng trên ghế bành ra tư thế quỵên rũ nhìn Phó Bạc Yến, cười mỉm mỉa mai: “Anh có muốn vào ngồi một lát không?” Hón nửa đêm mà con gái còn mời con trai vào nhà ngồi, ý nghĩa của nó không cần nói cũng biết.

Phó Bạc Yến nhìn xuống đồng hồ từ chối khéo: “Không còn sớm nữa, tôi không nên quấy rầy cô nghỉ ngơi.”

Xương Kỳ chống người lên dùng ngón trỏ sờ , dùng ngón tay trỏ gảy vật trang trí treo trong xe, cười xảo quyệt: “Sao vậy, sợ em ăn anh à?”

Phó Bạc Yến nhếch môi cười, “Tôi trước giờ không hề biết Xương Kỳ cũng là một miếng bánh nếp.”

Xương Kỳ tặc lưỡi: “Xem ra em đến nhà anh thăm hỏi khiến anh không vui rồi?”

Phó Bạc Yến nói thẳng: “Nếu như cô lấy thân phận bạn học cũ tới nhà tôi chơi tôi sẽ vô cùng hoan nghênh. Nhưng hy vọng lần sau khi cô tới có thể báo

trước với tôi một tiếng để tránh nhà tôi tiếp đón không chu đáo.”

Xương Kỳ đến gần Phó Bạc Yến, nói sâu xa: “Anh không nhớ em sao?”

Phó Bạc Yến phun ra hai chữ, “Không tiền.”

Sắc mặt Xương Kỳ lạnh đi, lạnh nhạt nói: “Bạc Yến, anh vô tình thật đấy.”

Phó Bạc Yến nói: “Cô không phải mới quen tôi ngày một ngày hai. Xương Kỳ, muốn chơi phải biết chơi mới được.” Ý ở ngoài lời **, nếu như cô không chơi nổi thì chớ có chơi cùng tôi.

** Chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

Xương Kỳ đẩy cửa xe đi ra ngoài rồi xoay người nói với Phó Bạc Yến: “Bạc Yến, làm sao đây, hình như em yêu anh rồi?”

Phó Bạc Yến nói: “Tốt nhất là đừng.” Sau đó anh lái xe rời đi.

Xương Kỳ đứng ở trong bóng đêm, cắn môi bật máu.

.....

Phó Bạc Yến tưởng rằng Xương Kỳ là một cô gái biết chơi, là cô gái có thể tách biệt rõ thể xác và tình cảm. Họ là người cùng một thế giới nhưng ngoài xác thịt ra linh hồn không hề giao hợp. Anh có cách sống của mình, Xương Kỳ có vòng tròn kết giao bạn bè của cô ta, hai người hỗ trợ cho nhau nhưng... lại thiếu loại cảm xúc ấm áp giúp nhau lúc hoạn nạn.

Đơn giản mà nói là... anh không yêu Xương Kỳ, và Xương Kỳ cũng không yêu anh.

Dù hai người đã từng ngủ cùng nhau thì đó cũng chỉ là vì cơ thể cô đơn cần phát tiết mà thôi.

Nếu như Xương Kỳ muốn hôn nhân, có lẽ anh sẽ phối hợp với cô ta. Nhưng hôn nhân không phải sợi dây thừng có thể trói buộc được anh. Hôn nhân không có tình yêu là cuộc hôn nhân không được tôn trọng.

Đến độ tuổi này của anh đã qua cái thời ngây thơ hồ đồ rồi, cho dù có khát vọng tình yêu thì cũng sẽ không tin vào nó nữa.

Anh là con trưởng nhà họ Phó những thứ phải thừa kế và gánh vác quá nhiều quá nặng rồi. Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ một công cụ liên hôn. Đối tượng liên hôn có thể là Xương Kỳ, cũng có thể là bất kỳ cô gái nào khác nhưng tuyệt đối không phải Hùng Cách Cách.

Nếu như hỏi Phó Bạc Yến sau khi xảy ra quan hệ với Xương Kỳ có cảm giác tội lỗi không? Quá trình đưa ra án cáo có thể sẽ hơi do dự, nhưng kết quả nhất định là phủ nhận.

Sao anh phải có cảm giác tội lỗi? Cảm thấy có lỗi với ai chứ? ! Anh chưa kết hôn, chưa lập gia đình, chưa từng trao tấm chân tình cho bất kỳ cô gái nào, chưa lập lời hẹn ước thiên trường địa cửu với ai, vậy thì thì lý do gì mà anh phải cảm thấy tội lỗi chứ?!

Phải thừa nhận là anh thích Hùng Cách Cách.

Cô nàng Hùng Cách Cách này đối với anh mà nói là một sự tồn tại đặc biệt. Anh muốn giàu làm của riêng, muốn cung chiều, muốn độc chiếm, muốn để cô thành người phụ nữ của mình nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc kết hôn.

Tình yêu rốt cuộc là thứ gì, đến tận ngày hôm nay anh vẫn không rõ.

Thế nhưng khi anh lái ô tô về biệt thự nhìn thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp của Hùng Cách Cách thì một thứ tình cảm hết sức phức tạp bắt đầu từ từ quanh quẩn trong lòng.

Ngon đèn sáng ngời trong bếp chiếu lên người Hùng Cách Cách như mạ một lớp màu vàng óng ấm áp lên cô. Anh muốn ôm màu sắc ấm áp tỏa ra đó vào lòng, muốn vuốt ve làn da ấm áp tỏa ra từ người Hùng Cách Cách, anh muốn ôm vòng eo cô, nhìn cô bận rộn chuẩn bị bữa tối cho mình...

Phó Bạc Yến lẳng lặng nhìn chăm chú Hùng Cách Cách, trong lòng gợn lên từng lớp sóng.

Phó Bạc Yến thấy cô mở tủ lạnh lấy miếng đá rồi dùng khăn bọc lại sau đó cầm chạy lên lầu.

Anh không gọi Hùng Cách Cách lại mà lặng lẽ theo đuôi sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hùng Cách Cách chạy thẳng tới phòng Tô Hàng. Có lẽ là bởi vì nóng lòng nên cô không đóng chặt cửa để lại một khe hở lớn chừng nắm tay.

Hùng Cách Cách đắp miếng đá lên mặt Tô Hàng rồi xoay người muốn xuống lầu tiếp.

Tô Hàng nắm cổ tay Hùng Cách Cách, không chịu buông ra, “Cô đi làm gì?”

Hùng Cách Cách đáp: “Lấy trứng gà. Dùng trứng gà lăn lên chỗ bầm sẽ khỏi nhanh hơn.”

Tô Hàng lạnh lùng nói: “Tôi không cần cô làm bộ tốt bụng!”

Hùng Cách Cách hơi nhăn mày không nói gì.

Không khí có hơi tẻ ngắt.

Một lát sau, Tô Hàng lại hỏi: “Hôm nay nếu tôi không quay lại tìm cô, có phải cô sẽ không về nữa không?”

Hùng Cách Cách mấp máy môi nhưng không trả lời.

Tô Hàng quát: “Không phải tôi đã nói, bảo cô mỗi tối qua đây tôi dạy cô vẽ tranh manga sao? Cô nghe cho kỹ vào! Đây là lần đầu tiên tôi thu nhận đồ đệ, không thể bỏ dở giữa chừng được! Tôi không cho phép cô đi, cô có nghe thấy không?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Hàng hỏi: “Rõ ràng là anh không đánh lại bọn họ, vậy sao còn xông vào cứu tôi?”

Tô Hàng đỏ mặt, hất tay Hùng Cách Cách ra nhìn về phía cửa sổ nói: “Đừng nói là cô, dù là bất kỳ cô gái nào khác mà tôi không quen bị người ta chòng ghẹo tôi cũng sẽ không bỏ mặc.”

Hùng Cách Cách quan sát tỉ mỉ Tô Hàng, đột nhiên phát hiện ra người đàn ông này ngoài miệng lưỡi sắc bén ra còn có một trái tim mềm mỏng. Chỉ có điều nếu như cô nói cho anh biết rằng dù anh có không đến, thì cô vẫn có thể thoát thân an toàn không biết anh sẽ có cảm tưởng gì? Thôi không nói thì hơn, tránh lại bị ăn mắng.

Tô Hàng nhìn về phía Hùng Cách Cách hỏi: “Này, cô đang nghĩ gì thế?”

Hùng Cách Cách suy nghĩ rồi đáp: “Không nghĩ gì cả. Hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện nên nhất thời tôi khó mà tiêu hóa được.”

Tô Hàng nhìn lướt qua hai mắt Hùng Cách Cách hỏi: “Từ vịt con xấu xí biến thành hồ ly tinh nên không thích ứng nổi?”

Hùng Cách Cách trợn mắt nhìn Tô Hàng trả lời: “Không phải. Tôi biết rõ diện mạo của mình là thế nào!”

Tô Hàng ngồi dậy khỏi giường, dựa vào gối ôm hỏi: “Biết rõ diện mạo của mình....ừm... còn cái trang, tại sao cô phải trang điểm cho mình khó coi như vậy? Cô sợ bị người ta quấy rầy à?”

Hùng Cách Cách chỉ vào mặt mình, bắt đầu dĩ nói: “Không phải anh cũng cảm thấy gương mặt này của tôi luôn có thể khiến người ta liên tưởng đến hồ ly tinh đó sao? Những tên đàn ông đó tưởng rằng tôi không đứng đắn nên thường dùng thái độ không nghiêm chỉnh đối xử với tôi. Tôi...Không thích.” Cô thích YY người khác nhưng chỉ trên tư tưởng thôi; người khác YY cô lại phải có hành động thực tế.

Tô Hàng mắng: “Những người đó là đồ tạp chủng có mẹ sinh ra nhưng không có cha giáo dục, nhất định là uống thuốc Viagra (**) mà lớn!”

(**) Thuốc Viagra là thuốc dùng để giúp chứng liệt dương ở nam giới.

Hùng Cách Cách ngược đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn Tô Hàng, không nhịn được ha ha cười.

Tô Hàng chậm lụt nghĩ tới ban nãy anh cũng hung hăng hôn Hùng Cách Cách như sắc lang. Mặt anh đỏ lên né tránh ánh mắt Hùng Cách, nói cà lăm “Cô nhìn... nhìn tôi làm gì? Lúc nãy tôi chẳng qua là... là...” Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hùng Cách Cách, “Tôi không phải đang đùa giỡn cô! Vậy nên tôi không xin lỗi!”

Hùng Cách Cách sững sốt. Cô nghĩ cuối cùng cô cũng hiểu vì sao khi Phó Khương hôn cô mà cô lại không giận và cũng không ra tay đánh người, nhưng khi Tô Hàng hôn cô thì cô lại xuống tay độc ác rồi. Thì ra là trong tiềm thức của cô vẫn luôn cho rằng những người thêm muốn sắc đẹp của cô đều là những kẻ hèn hạ muốn xâm sở cô. Vì thế khi trở nên xinh đẹp cô sẽ vô thức dựng lên phòng tuyến bảo vệ cho mình, để có người đi quá giới hạn là cô sẽ hăm dọa phản kích. Mà khi Phó Khương hôn cô là lúc cô xấu xí nên... ý thức phòng bị của mình không cao, không phản kích lại. Cái đó.... Chính là nguyên nhân này hả?

Hóa ra vẻ đẹp của con gái không những là vũ khí mà còn là còi báo động. Ha ha....

Tô Hàng nói anh ta không phải đang đùa giỡn cô, vậy thì là cái gì?

Thích cô hả?

Nếu như thích cô sao không hôn cô lúc cô xám xịt?

Đàn ông đều là loại háo sắc!

Đàn ông như vậy cô không cần.

Nếu như không thích cô chỉ trêu đùa cô, vậy thì những khi anh tốt với cô phải giải thích thế nào đây?

Hùng Cách Cách nghi ngờ.

Song bất kể thái độ của Tô Hàng là gì thì lời nói của anh cũng làm cô hơi kinh ngạc. Không phải trêu đùa nên không xin lỗi.

Không khí rất lúng túng.

Tô Hàng cảm thấy, nếu như Hùng Cách Cách còn nhìn anh chằm chằm như thế anh nhất định sẽ nhào tới bắt cháp nguy hiểm dù có bị đánh rớt cái răng nữa cũng phải hung hăng hôn môi cô lần nữa. Nhưng anh không muốn mạo phạm cô. Không muốn làm cô hiểu lầm mình.

Vì để thoát khỏi loại không khí lúng túng này Tô Hàng hắng giọng quát: “Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa, trên đầu tôi đâu có mọc cò. Mau về xong bài tập hôm nay đi, tôi còn phải kiểm tra nữa đây.”

Hùng Cách Cách cảm thấy, Tô Hàng giống như lại biến thành Tô Hàng của ngày hôm qua, không hề thay đổi.

Cô thích cuộc sống đã hình thành thì không thay đổi, vậy nên cô tiếp tục làm những công việc của trước đây, ngồi xuống ghế và bắt đầu bài tập về mà Tô Hàng giao phó.

Tô Hàng xoa trán, nghiêng răng nói “Đi thay quần áo của cô trước đi, đừng có mặc quần áo ít vải lượn lờ trước mặt tôi.” Lượn lờ làm lòng anh buồn bực, ngứa mũi.

Hùng Cách Cách rụt cổ đi ra khỏi phòng.

Phó Bạc Yến ở ngoài cửa không có ý tránh đi mà lẳng lặng đứng đó ngưng mắt nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, nhưng không phát ra tiếng kêu sợ hãi. Cô hỏi anh: “Anh đã đi đâu vậy? Ăn cơm chưa?”

Phó Bạc Yến nói: “Hơi đói một chút.”

Hùng Cách Cách chạy lật đật xuống dưới lầu nhét trứng gà vừa mới luộc xong vào trong tay Phó Bạc Yến, “Anh ăn cái này trước đi vừa mới luộc xong đây. Tôi về phòng thay quần áo rồi sẽ làm bữa ăn khuya cho anh.”

Phó Bạc Yến cầm quả trứng gà nóng hổi nói: “Không cần làm bữa ăn khuya nữa đâu, tôi ăn chút trứng gà là được rồi.”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười một tiếng, chạy về phòng của mình thay quần áo trước sau đó lại vòng đến phòng Tô Hàng nghiêm túc vẽ bản phác họa Tô Hàng giao cho.

Phó Bạc Yến ngồi bên giường Tô Hàng, vừa lẳng lặng ăn trứng gà, vừa cùng với Tô Hàng nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hùng Cách Cách như có như không.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay làm cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Từ lúc bắt đầu tiết mục giao lưu rồi đến khi cùng chung dưới một mái nhà như lúc này, cảm giác giống như đã trải qua một con mộng du.

Cô gái trước giờ chẳng có cảm giác tồn tại gì cả vậy mà tự nhiên lại có một ngày rực rỡ lóa mắt đến thế.

Sự quyến rũ, xinh đẹp, thuần khiết, mâu thuẫn của cô, tất cả đều vô cùng tự nhiên, giống như một con trai già, sau khi hấp thụ những tinh hoa của mặt trăng và mặt trời, cuối cùng cũng mờ chiếc vỏ dây cột nặng nề để lộ ra viên ngọc trai ẩn chứa linh khí đất trời.

Một cô gái sao có thể diễn dịch ra hai loại cảm giác tốt cùng như vậy? Bị ối tốt cùng và quyến rũ tốt cùng!

Hùng Cách Cách thay đổi kiểu tóc để lộ ra đôi mắt câu hồn đoạt phách, khiến cả người cô cũng trở nên sáng ngời rực rỡ. Những bộ đồ xám xịt thường mặc trước kia giờ phút này ở trên người cô thậm chí có ý vị thanh nhã thoát tục.

Tô Hàng vỗ trán, cảm giác mình hơi bị sót mất rồi.

Phó Bạc Yến nuốt trứng gà, cảm giác mình ăn thế nào cũng không thấy no.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (một)

Khi Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách đang ăn điểm tâm thì Tô Hàng kéo cửa phòng của mình ra lão đảo bước xuống lầu, đi tới trước mặt Hùng Cách Cách ngáp dài nói: “Đi, tôi đưa cô đi làm.”

Hùng Cách Cách dùng ánh mắt hết sức kinh hãi nhìn chằm chằm Tô Hàng. Anh ta đang mộng du hay là chưa tỉnh ngủ? Ách....Chưa tỉnh ngủ vẫn thuộc một phần trong mộng du mà?

Tô Hàng mất tự nhiên né tránh ánh mắt Hùng Cách Cách, đột nhiên ý thức được hành động của mình là đang lấy lòng, để chứng minh mình không tỏ ra bợ đỡ sẵn đón anh vội quay đầu lại trừng Hùng Cách Cách, cất giọng hỏi: “Sao nào, tôi đưa cô đi cũng không được hả? Hơn nữa tôi có mấy bản thảo ở phòng làm việc quên không mang về. Tôi là tiện đường, hiểu không?!”

Hùng Cách Cách hết sức thành thực lắc đầu: “Không hiểu lắm.”

Tô Hàng cắn răng, híp mắt mắng: “Cô....Ngu ngốc!”

Hùng Cách Cách bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc ai mới là người ngu ngốc không có đầu óc đây? Cô chỉ lên lịch trên tường nói: “Hôm nay chủ nhật được nghỉ, tôi không đi làm. Muốn đi thì tự anh đi đi.”

Tô Hàng vỗ trán mắng một câu gì đó rồi xoay người quay lại lầu hai, khép cửa đánh ầm một tiếng.

Hùng Cách Cách nhớ tới những món hàng xa xỉ của mình vẫn chưa bán ra, thế là bèn cười rạo rờ nói với Phó Bạc Yến: “Bạc Yến chúng ta đi coi phim 3D đi?” Về mặt đó chính là nịnh nọt cực kỳ! Nhưng khiến người ta không khỏi cảm khái đó là vì sao biểu cảm trên mặt Hùng Cách Cách không những không làm người ta cảm thấy bị ỉn, mà ngược lại có vẻ vô cùng xinh đẹp đáng yêu chứ nhỉ?

Phó Bạc Yến hài lòng nhếch môi cười rồi lên tiếng: “Được.”

Hùng Cách Cách hon hô trong lòng, nhanh nhẹn thu dọn chén đĩa rửa ráy sạch sẽ rồi tiện thể chùi sạch tay lên khăn lau, quần áo cũng không muốn thay mà đã vội vã chạy ra cửa đổi giày.

Phó Bạc Yến theo sát phía sau, khi hai người lần lượt mang giày xong chuẩn bị ra ngoài thì thấy Tô Hàng bay ra khỏi phòng lầu nữa, nhìn chằm chằm vào hai người hỏi: “Hai người đi làm gì đây?”

Phó Bạc Yến cực kỳ thân sĩ nhắc tay ý bảo Hùng Cách Cách đi trước, “Bọn anh đi xem phim.”

Tô Hàng nghiêng răng lập lại: “Đi! Xem! Phim?!”

Phó Bạc Yến ngẩng đầu nhìn về phía Tô Hàng, vô tội nhún vai, “Đúng, Hùng Cách Cách hẹn anh đi xem phim 3D.”

Tô Hàng lập tức hóa thân thành ác quỷ nhe răng há miệng vọt xuống lầu.

Đúng lúc Hùng Cách Cách kéo cửa phòng chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy... một chiếc vali xuất hiện trước mặt cô! Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước phát hiện bên dưới vali còn có đôi chân người thon dài thẳng tắp.

Đây....Đây....Đây là tình huống gì vậy? ! Hùng Cách Cách buồn bực.

Phó Khương thả túi xuống dưới đất giương mắt nhìn Hùng Cách Cách nhe răng cười, thần thần bí bí nói: “Tôi có một bảo bối để ở đâu cũng không yên tâm nên dứt khoát mang tới nhờ em giữ hộ.” Anh xách vali lên nhét vào trong lòng Hùng Cách Cách.

Giọng nói đó, ngữ điệu đó, thần thái đó, biểu tình đó, không thể không khiến Hùng Cách Cách liên tưởng tới thứ nằm trong chiếc túi này đối với Phó Khương mà nói nhất định là bảo bối cực kỳ quan trọng.

Bảo bối của đàn ông có thể là gì được nhỉ? Chẳng lẽ là Phó Khương bởi vì biết sau này mình không thể nào giao hợp được nữa cho nên dứt khoát... vung đao tự thiến?

Hùng Cách Cách ớn lạnh toàn thân, cánh tay đang ôm vali bắt đầu run rẩy. Không phải Hùng Cách Cách thích đoán mò mà là con người Phó Khương không tuân theo lối suy nghĩ thông thường.

Cô lắp ba lắp bắp hỏi: “Trong... trong này....là....Là cái gì?”

Phó Khương đến gần Hùng Cách Cách, chợt nhìn mày nhỏ giọng nói: “Đĩ nhiên là....Bảo bối của tôi.”

Bảo bối? Cái gì mới có thể được coi là bảo bối đây? Trong cung, cái kia của thái giám cũng được gọi là bảo bối mà!

Hùng Cách Cách rung mình, lẩm bẩm nói đặc giọng mũi: “Anh... anh muốn luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển (**)?” Chẳng lẽ anh ta vung đao tự thiến thật? Không ác vậy chứ?

(**) Quỳnh Hoa Bảo Điển là võ công thượng thừa trong tiểu thuyết Tiểu Ngao Giang Hồ của Kim Dung. Nguồn gốc của Quỳnh Hoa Bảo Điển được tiết lộ theo lời kể của “Phong Chứng Đại Sư”, trụ trì “Thiếu Lâm Tự” khi bàn việc cùng Lệnh Hồ Xung và “Xung Hư đạo trưởng” phái “Võ Đang” trên đỉnh núi Hằng Sơn. Đây chính là bí kíp võ thuật thượng thừa do cặp vợ chồng tiền nhân “Phái Hoa Sơn” với tên người chồng có chữ “Quỳnh”, người vợ có chữ “Hoa” sáng tạo nên. Sau vì sáng tác bí lục này mà thành ra xích mích, cuối cùng cả hai vợ chồng đã đi ở ẩn, xa lánh cõi trần và pho bí lục võ công cũng chia làm hai bộ. Bộ của người chồng gọi là Căn kinh. Bộ của người vợ kêu bằng Khôn kinh.

Trong một vài bản truyện sửa đổi thì Quỳnh Hoa Bảo Điển được một thái giám trong cung sáng tạo ra được xưng là “Quỳnh Hoa Lão Tổ”.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (hai)

Phó Khương hơi sững sờ, ngay sau đó đứng thẳng người nên cười hướng về phía Hùng Cách Cách gật đầu một cái nói: “Tôi qua tôi nhặt được một quyển sách, chính là võ công tuyệt học ‘Quỳnh Hoa Bảo Điển’! Trang đầu tiên của sách có viết: muốn luyện môn võ công này cần phải vung đao tự thiến.”

Chân Hùng Cách Cách nhũn cả ra.

Phó Khương là một kẻ tâm thần, thần kinh không ổn định.... Chuyện gì anh ta cũng có thể làm ra được....

Anh ta thật sự vung đao tự thiến ư? Có thật không? ! A! A! A! Không phải chứ!

Phó Khương vỗ vali, nặng nề nói với Hùng Cách Cách: “Em nhất định phải bảo vệ tốt của quý của tôi đó.”

Hùng Cách Cách thật sự muốn quẳng nó đi rồi quay đầu bỏ chạy. Nhưng cô vẫn kiềm chế được. Nếu như Phó Khương vung đao tự thiến thật thì cô cũng trách nhiệm không thể trốn tránh. Tuy nói người bình thường sẽ không cảm dao tự thiến mình nhưng Phó Khương không phải người bình thường! Anh ta là tên thường trú ở bệnh viện tâm thần!

Hùng Cách Cách cắn răng gật đầu thật mạnh. Ánh mắt không tự chủ liếc xuống phía giữa hai chân của Phó Khương. Rốt cuộc.... là tự thiến chưa? Hẳn là chưa đi? Nếu như anh ta tự thiến thật vậy thì cần phải nghỉ ngơi một tuần, đúng chứ? Hay là bệnh thần kinh không biết đau?

Ừm, thật ra thì nói kẻ tâm thần không biết đau là do có chút căn cứ. Quê của Hùng Cách Cách có ba tên tâm thần, bọn họ phân biệt gọi là Đại Pháo, Cầu Oa và Hắc Tử.

Đại Pháo 28 tuổi, Cầu Oa 18 tuổi, và Hắc Tử 7 tuổi.

Đại Pháo đánh Cầu Oa, gặp lần nào liền đánh lần đó!

Cầu Oa sau khi bị đánh bèn đi khắp nơi tìm Hắc Tử, tìm được lần nào đánh lần đó!

Hắc Tử bị đánh bỏ chạy, gặp được Đại Pháo thế là nhặt gạch lên chơi!

Đại Pháo không dám đánh trả ngồi đực ra trên mặt đất mặc cho Hắc Tử đánh. Cho đến khi Đại Pháo trông thấy Cầu Oa lượn lờ qua lại mới dám nhảy chồm nhào lên đấm đá.

Ba tên thần kinh cứ một đánh một giống như căn bản không biết đau là gì!

Hắc Tử đánh Đại Pháo, Đại Pháo đánh Cầu Oa, Cầu Oa lại đánh Hắc Tử, một khi đã xác định rõ mục tiêu thì nhất quyết không tha, cho đến khi ba người sức cùng lực kiệt tự bỏ đi.

Đợi sau khi Hắc Tử đi rồi Đại Pháo cũng không lau máu trên mặt mà vội nhặt cục gạch Hắc Tử ném cho vào mồm cắn một phát!

Gạch nứt vỡ vụn ra, Đại Pháo cười khà khà không ngừng.

Cảnh tượng này thường xảy ra ở quê Hùng Cách Cách.

Mỗi lần Hùng Cách Cách nhớ đến cảnh tượng đó là cả người cô không khỏi run bần bật! Cô... vô thức quay đầu nhìn Phó Bạc Yến và Tô Hàng ở phía sau.

Không biết loại bệnh thần kinh gián đoạn này có phải bệnh di truyền không?

Trong đầu của cô lập tức dần hiện ra một hình ảnh: Phó Khương tóc tai rối bù cả người hôi thối đuổi đánh Phó Bạc Yến mặt xanh nanh vàng thiếu một chiếc răng cửa, còn Phó Bạc Yến thì đang hung hăng đánh đá Tô Hàng người ngòm đen xì bốc mùi! Tô Hàng lại đang ra sức đè bẹp Phó Khương!

Cạc cạc.... Hình ảnh này kinh hãi quá!

Hùng Cách Cách nghĩ tới nghĩ lui rồi nghĩ tới một cảnh khác. Hình ảnh lập tức chuyển tiếp, ba người đánh nhau tới nổi roi tằm xuống sông, bùn trên người được cọ sạch lộ ra lồng ngực gợi cảm.

Ba anh chàng hơi sững sờ, không ngờ đối phương bị mình hành hung lại là một đóa hoa sen mới nở! Thế là lại bỏ nhào lên người nhau lần nữa, dần dần biến thành kịch liệt. Vung quả đấm ra lần nữa biến thành Hóa Cốt Miên Chương! (**)

(**) Hóa Cốt Miên Chương là một loại võ công âm độc khó luyện. Điểm đặc biệt là ngoài nhu trong cương, chú trọng vào việc bộc phát kinh lực, thủ pháp dựa vào chương là trọng tâm, vận chuyển tinh giản nhưng liên miên bất tuyệt. Bên trong kinh lực ẩn chứa cương kinh, bên ngoài lại biểu hiện là nhu kinh. Một khi bị Hóa Cốt Miên Chương đánh trúng thì lúc đầu tưởng như không có dấu hiệu lạ thường, tuy nhiên hai canh giờ sau toàn thân sẽ mềm nhũn như bông, tạng phủ tan nát, thê thảm vô cùng, không cách nào cứu chữa được.

Trong truyện Lộc Đình Ký – Kim Dung, Mao Đông Châu từ Xà đảo lên vào hoàng cung, trước sau dùng loại chương pháp này hại chết Hiếu Liêm hoàng hậu, Vinh Thân vương, Đoan Tiên hoàng hậu.

Trong truyện Lục Tiểu Phụng của Cổ Long, Lục Tiểu Phụng lên đến trên biển, lên một hoang đảo tham dự một cuộc đồ bác đã chứng kiến Hoa Hoa thiếu gia chủ tâm phò trương, dùng Hóa Cốt Miên Chương biến chiếc bàn thành mềm nhũn như bông, dọa cho Lục Tiểu Phụng giật mình kinh tâm.

Nước đang khuấy động, người đang giãy dụa, nhiệt huyết đang cuộn cuộn, nhiệt tình đang dâng cao!

Phó Khương nhào vào trên người Phó Bạc Yến, Phó Bạc Yến đè trên người Tô Hàng, Tô Hàng...Được rồi, việc vậy thành một vòng tròn này dường như có chút vấn đề. Vấn này cứ như vậy đi. Vấn sau đối phương hướng làm lại từ đầu!

Ha ha....ha ha ha....Đây chính là 3P trong truyền thuyết đấy! Á! Á!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (ba)

Hùng Cách Cách càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng happy, gương mặt xinh xắn bởi vì YY mà lộ ra sắc thái gọi tình. Nhìn ba người đàn ông đến nổi tim đập rộn ràng, nước miếng chảy tràn, thứ gọi là năng lực trong nháy mắt tan thành mây khói!

Tính cách quá đơn giản, Phó Khương vẫn rất hiểu con người Hùng Cách Cách.

Phó Khương nheo mắt lại, đưa tay vuốt tóc cô gọi suy nghĩ đang lêu lổng của cô về. Hành động này trong mắt người ngoài là vô cùng thân mật.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng nhìn nhau, trong mắt hai người hiện rõ lên sự phẫn nộ! Tức giận tràn trề! Tuy nhiên con giận này còn xen lẫn cả nghi vấn cùng với chút xú sắc tỏ và suy đoán.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng hướng về phía Phó Khương gọi một tiếng, “Chú út.”

Mắt Hùng Cách Cách lập tức tròn to, miệng mở lớn vì kinh ngạc, kích thước đó vừa vặn đủ nhét một quả trứng nóng hổi!

Trong lúc Hùng Cách Cách chết lặng người cực kỳ khoa trương thì Phó Khương lại gật đầu cười híp mắt chìa tay làm bộ định sờ đầu Phó Bạc Yến và Tô Hàng, nhưng khi tay thò ra được nửa chừng thì lại thay đổi hướng quay về xoa đầu Hùng Cách Cách lần nữa!

Mẹ nó....Đây không phải rõ ràng đang chiếm tiện nghi của Hùng Cách Cách sao? !

Phó Bạc Yến hơi cau mày, sắc mặt Tô Hàng trực tiếp biến thành màu xanh lá cây.

Hùng Cách Cách liếc mắt nhìn Phó Khương, sử dụng ánh mắt dò hỏi: tại sao anh xoa đầu tôi?

Phó Khương dùng mắt đáp: chứng tỏ quan hệ của hai ta tốt.

Hùng Cách Cách tiếp tục truy vấn: anh thật sự là chú út của họ?

Phó Khương khẽ mỉm cười đáp: tôi đã nói rồi mà.

Hùng Cách Cách nhìn lên bầu trời.

Phó Khương cũng nhìn lên bầu trời.

Tô Hàng căm ghét việc này! Hai người họ đang chơi trò giả câm à? Hai người họ sao lại có loại ăn ý hài hòa thế chứ? ! Cậu ta ngẩng đầu cũng nhìn về phía bầu trời hỏi: “Hai người đang nhìn gì vậy?”

Phó Khương quay đầu liếc qua Tô Hàng một cái rồi trả lời: “Hùng Cách Cách đang nhìn cái gì thì chú nhìn cái đó. Nhưng mà chú không thể nói cho cháu biết bọn chú đang nhìn cái gì. Đây là bí mật, hiểu không?”

Tô Hàng rất ức chế! Cậu muốn hành hung Phó Khương một trận! A, không, có lẽ là hai trận hoặc dứt khوتا hành hung liên hoàn thì càng tốt. Nhưng số phận lại bất công với cậu vậy đó! Phó Khương là một người bệnh tâm thần và còn là chú út của cậu nữa chứ! Trên đời này còn thiên lý nữa không?

Tại sao mỗi lần gặp người chú này của mình thì sự thông minh của cậu sẽ giảm xuống mức thấp nhất chứ? Mà con thịnh nộ và sự thông minh của cậu lại chạy về hai hướng liều mạng tăng lên! Cậu rất nghi ngờ rằng liệu mình có bị Phó Khương làm cho tức thành tắc mạch máu não, đến nỗi không làm chủ được hành động của mình hay không?

Trong khi Tô Hàng còn đang rối rắm thì Phó Bạc Yến lại trực tiếp hỏi về vấn đề mình quan tâm nhất: “Chú út, chú và Hùng Cách Cách biết nhau à?” Nhìn điệu bộ đó không chỉ là biết thôi mà còn rất quen thuộc là đằng khác. Trong lòng Phó Bạc Yến lờ mờ đoán được nhưng vẫn muốn nghe được đáp án của Phó Khương. Anh ta hy vọng mình không thông minh vừa đoán đã trúng như vậy.

Phó Khương nhìn Phó Bạc Yến như nhìn kẻ ngốc trả lời: “Nếu không biết thì có thể như vậy sao?” Anh đưa tay giữ vai Hùng Cách Cách để cô dựa vào trên người mình. Thế rồi anh lại cúi đầu nhỏ giọng rỉ tai nói với Hùng Cách Cách, “Chúng nó vẫn hay cười nhạo tôi không tìm được bạn gái, tôi không thể để họ chế giễu được. Em nói có đúng không?”

Nói chuyện với khoảng cách gần và tiếp xúc cơ thể mập mờ như vậy khiến hai gò má Hùng Cách Cách đỏ ửng mê người. Cô nghĩ: bệnh thần kinh gián đoán giống như Phó Khương quả thực khó tìm bạn gái, và bị người ta cười nhạo là đương nhiên. Chẳng qua “cú sút và khung thành” của mình thực sự chính thức đoạn tuyệt quan hệ giữa anh và nữ giới. Nếu để Tô Hàng và Phó Bạc Yến biết sau này Phó Khương không thể giao hợp được, không biết họ sẽ cười nhạo Phó Khương hay là hung hăng chinh cô? Dù sao thì họ mới thật sự là quan hệ ruột thịt.

Hùng Cách Cách rất rối rắm, rất mâu thuẫn, rất bất đắc dĩ...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (bốn)

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không có tránh khỏi lòng ngực Phó Khương thì cảm thấy sôi gan! Không không không! Nếu như phải hình dung chính xác cảm nhận của cậu lúc này thì đó chính là—— có người nhét một ngòi nổ vào trong bụng cậu! Sau đó châm lửa kích nổ!

Cậu đã tức phát điên lên rồi!

Cậu có cảm giác mình bị lừa gạt!

Phó Bạc Yến đã sớm hoài nghi sau lưng Hùng Cách Cách có một tên đàn ông chỉ không ngờ người đó lại là chú út của mình. Quan hệ nam nữ giữa mấy người họ nặc dù vẫn chưa tới tình trạng rối ren nhưng về mặt tình cảm lại có chút hỗn loạn không thể không chế.

Phó Khương vỗ vai Hùng Cách Cách đề nghị: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta đi dạo phố đi?”

Hùng Cách Cách khổ sở nói: “Tôi phải đi xem phim 3D với Bạc Yến.”

Phó Khương nhăn mày, không thể phủ nhận rằng anh bắt đầu ghét tên nhóc Phó Bạc Yến này rồi. Anh sửa lời: “Xem phim cũng tốt. Lâu lắm rồi tôi không xem phim.”

Tô Hàng dứt khoát nói: “Tôi cũng đi!”

Hùng Cách Cách ôm vali hỏi Phó Khương: “Cái này làm sao giờ?”

Phó Khương suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc đáp: “Đặt vào trong phòng của em đi. Nhớ kỹ phả khóa chặt cửa.” Về mặt khi nói chuyện đó quả thực là vô cùng thần bí.

Hùng Cách Cách trịnh trọng gặt đầu ôm vali rồi cời giày chạy lên lầu.

Tô Hàng theo đuôi Hùng Cách Cách hỏi dò: “Quần áo hôm qua tôi mua cho cô sao không mặc?”

Hùng Cách Cách quay đầu lại giải thích: “Không phải anh nói là bảo tôi cứ mặc những bộ quần áo như trước sao?”

Trong lòng Tô Hàng hơi đắc ý, dùng khoeo mắt liếc Phó Khương một cái, ý nghĩa của nó là: chú xem, Hùng Cách Cách nghe lời con biết bao!

Vậy là cậu ta hất cằm nói với Hùng Cách Cách: “Hôm nay đi chơi tôi sẽ chọn một bộ phù hợp cho cô.” Nói rồi không đợi Hùng Cách Cách từ chối cậu ta đã đi thẳng vào phòng cô và mở tủ quần áo ra.

Phó Khương dựa vào khung cửa, híp mắt ngược đầu nhìn lầu hai, lạnh nhạt nói: “Đúng là trẻ con.”

Phó Bạc Yến cười ha ha, thậm chí nói: lời này của chú út sợ là một câu hai nghĩa. Anh ta và Tô Hàng là an em, trong mắt chú út sợ rằng đều là trẻ con mà thôi? Nghĩ tới đó anh ta mở miệng phán bác: “Chú út, chú không thể lúc nào cũng dùng ánh mắt của người thế hệ trước để đánh giá bọn con được.”

Phó Khương liếc xéo Phó Bạc Yến, nhướn mày nói: “Người thế hệ trước? Cháu cảm thấy chú là một thành viên thuộc thế hệ trước?”

Phó Bạc Yến đáp: “Vậy chú nói vai vế phải đặt ở đâu mới không coi là thế hệ trước.”

Phó Khương xua tay than thở: “Người trẻ đúng là mít đặc, cháu coi chú là bề trên ở trong lòng là được rồi. Sau này ra ngoài nhớ đừng ở trước mặt người ngoài nói chú là thế hệ trước. Cháu quay người lại đi soi gương mà xem. Hai ta đứng trước mặt mọi người có ai không nói chú là Chi Lan Ngọc Thụ (1), Phương Hoa Tuyệt Đại (2) chứ? Phó Bạc Yến cháu biết chú vì sao thích nói chuyện với cháu không? Bởi cháu luôn mang lại cho chú cảm giác ưu việt cực lớn. Chắc chắn.... gương mặt này của cháu quá là già rồi. Vì ‘Phó thị’ cháu đã phải lao tâm khổ trí, mệt tới mức tổn hại sức khỏe, luôn mặt nhăn mày nhí! Đến đây đến đây, chỗ chú út có hai tấm vé làm đẹp miễn phí, chiều nay khi nào rảnh cháu hãy đi đắp mặt nạ dưỡng da đi. Đừng có lúc nào cũng trưng ra bộ mặt già cỗi dọa người đó. Cháu cứ như vậy không được đâu!”

(1) Chi lan ngọc thụ thường dùng để chỉ những người con ưu tú.

(2) Phương Hoa Tuyệt Đại là bài hát được thể hiện bởi hai ca sĩ Mai Diễm Phương và Trương Quốc Vinh, bài hát này từng nổi một thời ở Hong Kong. Ý của Phó Khương là anh ấy cũng có tiếng tăm, được nhiều người biết đến.

Gân xanh trên trán Phó Bạc Yến nhảy lên từng cái một!

Phó Khương lui về phía sau một bước, cảm khái nói: “Lời nói thật lòng luôn làm người ta khó có thể chấp nhận nổi vậy đó. Bạc Yến này, nghe chú út cháu khuyên một câu, cố gắng giữ bình tĩnh đừng kích động như vậy. Nhìn sắc mặt của cháu mà coi xanh lét cả rồi. Nếu cứ tiếp tục xanh như thế cháu sẽ biến thành quái vật Shrek mất!”

Lần đầu tiên Phó Bạc Yến cảm nhận được cái gì gọi là.... Bùng bùng lửa giận! Cuối cùng anh cũng hiểu rõ tại sao mỗi khi nhắc đến người chú út này là Tô Hàng sẽ giận dữ sợ! Miệng Phó Khương rõ là.... Độc ác một cách lợi hại! Sự nam hiểm của Phó Khương với lời nói ác độc của Tô hàng hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Tô Hàng tổn hại người khác vô cùng trực tiếp, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc.

Phó Khương vui đập người khác là miệng nam mô bụng bồ dao găm, khiến họ không thể tìm được lý do để nổi cáu, đành phải ngâm bồ hòn làm ngọt.

Hiển nhiên là người sau ghê tởm hơn!

Phó Bạc Yến ép buộc mình tỉnh táo lại, mắng lại: “Biến thành quái vật Shrek cũng tốt. Đến lúc đó cháu có thể cầm bảo kiếm trong tay giết chết ‘con rồng hung ác’ cứu công chúa ra! Sau đó sống hạnh phúc bên công chúa mãi mãi.” “Con rồng hung ác” là nhắm thẳng vào Phó Khương.

Phó Khương híp mắt cười nói: “Chỉ mong khi cháu xông vào trong tòa thành thì lại phải nhìn thấy cảnh công chúa đang ôm một chú rồng con mất rồi. Ha ha ha... vui quá đi mất!”

Phó Bạc Yến hết ý kiến. Anh đang bắt đầu cân nhắc xem có cần giờ nắm đấm lên hung hăng cho Phó Khương một phát không!

Một câu của Phó Khương đã nói toạc ra bí mật, anh nói: “Không phải cháu muốn đánh chú đấy chứ? Nói không lại chú nên liền muốn đánh nhau, đúng là cực kỳ phù hợp với tác phong trước sau như một khi còn bé của cháu. Không ngờ cháu đã lớn chừng này rồi mà còn ngây thơ ấu trĩ y như hồi nhỏ.

Nào đến đây để chú ôm một cái, Tiểu Bạc Yến dễ thương quá.”

Phó Bạc Yến thật sự muốn khóc....

Nếu ai cho anh một cục gạch thì anh nhất định sẽ đập chết người chú út không biết xấu hổ này!

Hít sâu.... bình tĩnh, rất lâu rồi anh không có loại xúc động bạo lực này.

Phó Khương, chú đúng là tên thần kinh chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 60: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (năm)

Trong lúc Phó Bạc Yến ai oán, Hùng Cách Cách đã thay xong quần áo rồi cuộc cũng đạt được hiệu quả rực rỡ.

Áo dài sợi bông dày màu trắng xanh nửa trong suốt quá đầu gối, chiếc quần ống rộng màu tím được cắt may tùy ý đến mắt cá chân. Một đôi giày xăng đan La Mã được tết thủ công màu đỏ gạch khiến đôi chân Hùng Cách Cách càng có vẻ nhanh nhẹn đáng yêu, trắng nõn tuyệt vời.

Tóc đen ngắn rất mềm nhưng hơi lộn xộn khiến Hùng Cách Cách thoát nhìn giống một tiểu hồ ly ham chơi, ngây thơ động lòng người.

Cô không trang điểm, cả người cũng chẳng đeo bất kỳ món trang sức nào nhưng tất cả những thứ đó càng làm nổi bật lên đôi mắt hút hồn lấp lánh động lòng người của cô.

Tô Hàng rất có cảm giác thành tựu cũng rất kiêu ngạo. Vẻ đẹp của Hùng Cách Cách là tự nhiên. Cậu chỉ bố trí sân khấu triển lãm để vẻ đẹp chi thuộc về Hùng Cách Cách có thể đứng ở độ cao được mọi người ngưỡng vọng. Hùng Cách Cách đi về phía Phó Bạc Yến nhưng Phó Khương lại dùng cơ thể tách hai người ra, tự nhiên đảm nhiệm chức vị hộ hoa sứ giả.... A, không là giữ chức “con rồng hung ác” kia!

“Rồng” sống chung với công chúa lâu như vậy, vẫn luôn tận lực săn sóc cô nhưng lại bị người đời chụp cho cái tên “con rồng hung ác”! Nếu như không có sự tồn tại của “con rồng hung ác” thì công chúa đã sớm bị ép lấy chồng trở thành kết quả của cuộc liên hôn rồi! Nếu không có “con rồng hung ác” công chúa chắc chắn sẽ bị tên đàn ông thối nào đó lừa gạt bỏ nhà trốn theo trai! Vì thế công chúa ắt phải tự giác yêu anh. Để cứ nhìn thấy Tô Hàng muốn đến gần Hùng Cách Cách là anh lại như cười như không nhìn sang thong thả mở miệng nói: “Tôi còn nhớ khi còn bé Tô Hàng cực kỳ đáng yêu, từ nhỏ đã có tiềm chất làm một họa sĩ rồi.”

Hùng Cách Cách tò mò hỏi: “Vậy sao?”

Phó Khương gật đầu cười nói: “Đúng vậy. Hiện tại nó dùng bút vẽ tranh, hồi bé là dùng ‘cậu em nhỏ’ để vẽ. Khi nó 12 tuổi trong lúc đang ngủ mơ nó đã dùng ‘cậu em nhỏ’ vẽ ra một bức tranh ‘khí thế ngút trời’ đấy!”

Sau khi sững sờ trong giây lát Hùng Cách Cách lập tức hiểu rõ. Thì ra lúc Tô Hàng 12 tuổi vẫn còn đá dầm!

Tô Hàng bị nói trúng chỗ đau giận đến mặt mũi trắng bệch! Nhưng biết làm sao được, đây là sự thật cậu không thể nổi giận được.

Khi Phó Bạc Yến đang muốn khiêu chiến quyền uy với Phó Khương lần nữa thì anh lại không nhanh không chậm nói: “Đúng rồi, Bạc Yến nhà mình vẫn là có tiền đồ hơn. Lúc 11 tuổi đã dẫn một bạn gái nhỏ về nhà rồi.”

Phó Bạc Yến quát lên: “Chú út!”

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Thật hả? Nhỏ thế mà lợi hại vậy á? !”

Phó Khương trả lời đúng trọng tâm: “Hai đứa nó nấp tại trong phòng một đêm, nhiều lần cũng chỉ là sờ tay sờ mặt gì đó thôi. Em đừng có mà đánh giá cao năng lực cảm thụ của Bạc Yến. Nhà anh cũng phải vào buổi sáng ngày hôm sau mới phát hiện trước bàn cơm có thêm một cô bé! Ha ha ha...”

Phó Bạc Yến nắm chặt quả đấm mặt xanh lét lằn lằn.

Ánh mắt hai anh em liếc nhau âm thầm quyết định.... nhất trí đối phó với kẻ địch bên ngoài!

Phó Bạc Yến nói: “Lúc nhỏ chú út còn khóa thân chạy nhong cơ.”

Đổi chuyện Phó Khương khóa thân chạy nhong này Hùng Cách Cách đã sớm biết, vì vậy không chút tỏ ra kinh ngạc cũng chẳng buồn nói tiếp.

Tô Hàng thấy không khí có chút tê ngắt, vội phụ họa nói: “Đừng vậy đấy. Chú ấy chẳng mặc gì cả, cứ co chân chạy đi.”

Phó Khương cười nói: “Nếu như hai đứa vẫn luôn hoài niệm đáng về chú đã từng khóa thân chạy nhong, vậy thì chú cũng không ngại làm thêm một lần để các cháu lần nữa cảm nhận được cái gì là sức hấp dẫn của đàn ông! Chuyện này đợi tới thứ hai tuần sau đi làm chú sẽ thực hiện. ...”

Tô Hàng và Phó Bạc Yến đồng thanh quát lên: “Chú út!”

Tô Hàng lạnh lùng nói: “Chú có thể biết ngược một chút được không? !”

Phó Khương trả lời: “Là bọn cháu muốn nhìn mà, chú thỏa mãn yêu cầu của các cháu sao lại là không biết xấu hổ được chứ?”

Phó Bạc Yến cau mày nói: “Đó là công ty!”

Phó Khương nói cực kỳ vô tội: “Thì cứ coi như đãi ngộ từ thiện cho nhân viên đi. Tin chú đi, mọi người sẽ thích lắm đấy!”

Phó Bạc Yến cắn răng nói: “Không cần!”

Phó Khương lắc đầu ngao ngán: “Haiz... Chú đã chuẩn bị sẵn tư tưởng khóa thân chạy nhong rồi mà các cháu lại không cần. Đúng là nói một đằng làm một nẻo, không có chủ kiến!”

Tô Hàng mắng: “Chú đúng là đồ thần kinh!”

Hùng Cách Cách thấy câu đó không khỏi nhăn mày. Họ sao có thể mắng Phó Khương là đồ thần kinh ngay trước mặt anh được chứ? Mặc dù đó là sự thật, nhưng nói như vậy với chú út của mình là không lễ phép, không phải sao?

Phó Khương không phản bác lại lời của Tô Hàng, mà đến gần Hùng Cách Cách nói bên tai cô bằng giọng ảm ức: “Em xem đi, bọn họ bình thường cũng si nhục tôi vậy đấy.”

Lòng cảm thông và tình thương của người mẹ trong Hùng Cách Cách như cỏ dại lan tràn, cô khẽ đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy vai Phó Khương vỗ nhẹ nhẹ.

Tô Hàng và Phó Bạc Yến bốn mắt tròn trừng, suýt nữa thì tức điên lên!

Phó Bạc Yến trầm mặc ngồi vào vị trí tài xế.

Tô Hàng nhấc chân bước vào trong xe ngồi ở ghế phụ.

Phó Khương mở cửa xe ngồi cùng với Hùng Cách Cách ở ghế sau.

Hùng Cách Cách tìm hai bộ kính 3D ra đưa cho Phó Bạc Yến nhìn mà cứ như dâng của quý, “Anh nhìn coi, hai bộ kính này nhìn tốt thật đấy.” Phó Bạc Yến là người mua, cô phải cố gắng nịnh nọt.

Phó Bạc Yến liếc Hùng Cách Cách qua kính chiếu hậu cười mà không nói.

Hùng Cách Cách cảm thấy hơi đỏ mặt. Cô là thật sự thiếu tiền, bằng không cũng chẳng bán những món đồ xa xỉ cho Phó Bạc Yến. Chỉ có điều những mảnh chào hàng của cô không được khôn khéo lắm nên thường bị Phó Bạc Yến chế giễu. Haiz... cô thực sự ngốc quá mà!

Cả đường đi chẳng ai nói câu nào, sau khi đến rạp chiếu phim lại xảy ra một câu chuyện rất bi kịch đó là—— hôm nay không có phim 3D.

Hùng Cách Cách không cam lòng nhìn vé vào rạp với ánh mắt tha thiết mong chờ.

Phó Khương đề nghị: “Nếu tất cả mọi người đã tới rồi vậy thì cùng nhau xem phim đi. Bạc Yến mua vé. Tô Hàng đi mua đồ ăn vặt.”

Tô Hàng quát: “Vậy chú làm gì? !”

Phó Khương thông dong nói: “Chú đương nhiên là ở cùng với Hùng Cách Cách.”

Tô Hàng dùng mắt trừng hướng Hùng Cách Cách, uy hiếp cô lắc đầu nói: “Không”.

Hùng Cách Cách không nhìn Tô Hàng lại hào hứng nhìn lướt một lượt thời gian chiếu phim để chọn ra bộ phim mà mình thích xem.

Tô Hàng hung hăng tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách một cái rồi xoay người đi mua đồ ăn vặt.

Sau khi tất cả đã giải quyết xong ba nam một nữ lần lượt đi vào rạp chiếu phim tìm chỗ rồi ngồi xuống.

Bên tay trái Hùng Cách Cách là Tô Hàng, bên tay phải là Phó Khương, cô muốn kê bên Phó Bạc Yến nhất nhưng lại bị chen đến bên tay phải Phó Khương.

Khi phim chiếu được một phần ba thì nước mắt Hùng Cách Cách rót cuộc không nên được tràn mi.

Tô Hàng rút khăn giấy đưa cho Hùng Cách Cách, cố gắng an ủi: “Đừng khóc, đây chẳng qua cũng chỉ là những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống thôi mà, đúng không? Nó không đáng để cô phải khóc nhè vậy đâu? !”

Hùng Cách Cách khịt mũi nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng bị đôi mắt long lanh nước nhìn chỉ cảm thấy trái tim cũng mềm hẳn đi, không khỏi cảm khái nói: “Cô lương thiện quá.”

Phó Khương rướn cổ nhìn về phía Tô Hàng, giờ bánh quy trong tay lên: “Cô ấy ăn bánh quy mù tạt nên mới cay.”

Hùng Cách Cách gật đầu thẳng thắn thừa nhận, bánh quy mù tạt cay thật!

Tô Hàng hết ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 61: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (sáu)

Khi bộ phim phát sóng được một nửa thì hai mí mắt của Hùng Cách Cách bắt đầu hôn nhau, con buồn ngủ dần một nặng hơn, không đến mấy phút cô đã ngủ thiếp đi.

Hùng Cách Cách ngả người, nhìn như đang sắp dựa đầu lên vai Tô Hàng.

Tô Hàng cực kỳ hồi hộp cố ý ngồi thẳng người lên hi vọng vai mình và gò má của Hùng Cách Cách có thể chạm vào nhau sớm một chút.

Sau đó, trong khoảnh khắc Hùng Cách Cách sắp tựa vào vai Tô Hàng thì Phó Khương thò tay đỡ má Hùng Cách Cách kéo vào trong lòng mình.

Từ trước đến giờ Tô Hàng chẳng thèm quan tâm tới vấn đề “kính già yêu trẻ” nên cậu ta trầm giọng nói với Phó Khương: “Chú có thể không biết xấu hổ thêm chút nữa không?”

Phó Khương nhếch môi cười, đáp gọn lại một chữ “có thể” rồi anh cúi đầu hôn chụt một cái lên môi Hùng Cách Cách.

Bùm...

Tô Hàng cảm thấy trong đầu mình dường như bị Phó Khương ném cho một quả lựu đạn. Bùm một tiếng, khiến lý trí của cậu ta nổ thành vụn!

Cậu ta giờ nắm đấm vung về phía mặt Phó Khương! Hôm nay cậu phải đánh chết tên Phó Khương bỉ ổi, ghê tởm đến chết cũng không biết xấu hổ này! Ông chú này dám hôn Hùng Cách Cách sao? Cậu phải khiến chú ta đi tìm cái chết!

Khi Tô Hàng đang vung nắm đấm lên thì Hùng Cách Cách lại chép chép miệng rồi lắc đầu bỏ dậy khỏi ngực Phó Khương. Hùng Cách Cách không hổ là xuất thân từ gia đình nhà võ, cô mơ hồ cảm thấy một trận gió lớn đánh úp từ sườn mặt. Cô muốn tránh... nhưng không né được. Song xuất phát từ bản năng, cô cũng tung ra một đấm!

Ba Hùng đã từng dạy cô gặp phải đánh lén thì dù mình không tránh thoát được cũng phải nhấc nắm đấm lên cho đối phương một cú thật mạnh! Đến lúc đó người ngã xuống chưa chắc đã là mình! Quyền pháp của nhà họ Hùng cô nổi tiếng xa gần mà! Đây tuyệt đối không phải là phô trương thanh thế, lòe thiên hạ!

Sau một tiếng bụp cả thế giới liền yên tĩnh.

Nắm đấm của Tô Hàng rơi vào trên cổ Hùng Cách Cách.

Tô Hàng chậm chạp rút tay quan sát mặt cô cẩn thận từng li từng tí, ngập ngừng hỏi: “Cô... cô không sao chứ?”

Hùng Cách Cách lắc đầu một cái, vô cùng trấn định đáp: “Không sao. Nhà họ Hùng chúng tôi là quan nhà võ nổi tiếng gần xa, đồ tôn đồ tử (**) rải rác khắp làng. Vết thương nhỏ này chẳng đáng là gì, thật sự chẳng đáng là gì.”

(**) đồ tôn đồ tử tức đệ tử, hoặc bè đảng phe cánh.

Tô Hàng nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Nhưng cô vẫn đang chảy máu mũi kia.”

Hùng Cách Cách lấy mu bàn tay lau máu mũi, cười ha hả nói: “Không sao, không sao.” Rồi cô hít mũi một cái hỏi tiếp, “Tô Hàng, sao anh lại đánh tôi?”

Tô Hàng hốt hoảng giải thích: “Ừm... việc đó là tôi đang so chiều với chú út anh ngờ cô đột nhiên thắng người dạy.”

Hùng Cách Cách nói: “Tô Hàng, anh cũng chảy máu mũi rồi.” Máu này là bị cô đánh.

Tô Hàng xoay đầu đi, nhìn về màn hình lớn căn răng nói: “Tôi biết!” Ui...quả đấm của Hùng Cách Cách mạnh thật! Cậu ta lại được lãnh giáo thêm lần nữa rồi! Cậu bắt đầu hoài nghi liệu có phải Hùng Cách Cách đã đánh đập xương sống mũi của mình rồi không? Nếu không sao cậu lại cảm thấy đau thế chứ?

Phó Bạc Yến thờ dài nói: “Đi bệnh viện đi.”

Phó Khương cười nói: “Chú giới thiệu cho các cháu một bệnh viện chú đã từng nằm nhè, còn có thể giảm 25% cho các cháu nữa đấy.”

Hùng Cách Cách kéo mặt Tô Hàng qua kiểm tra một chút rồi nói: “Không cần đi bệnh viện đâu. Một đấm này của tôi không dùng hết toàn lực, chỉ tùy tiện vung ra mà thôi. Nếu như tôi dùng hết toàn lực thì chỗ hiện giờ chúng ta phải đi không phải bệnh viện mà là... lò hỏa táng.” Phải thừa nhận rằng cuối cùng Hùng Cách Cách cũng học được thói mèo khen mèo dài đuôi rồi.

Phó Khương tăng tốc Hùng Cách Cách, lớn giọng nói: “Hùng Cách Cách muôn năm!”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười. Nụ cười đó hà hề biết bao.

Tô Hàng đen mặt.

Chết tiệt! Cậu đâu sắp chết đến nơi rồi! Vậy mà họ còn ở đó liếc mắt đưa tình, con mẹ nó có còn để người ta sống nữa không đây!

Phim chưa chiếu hết, một nhóm bốn người xem được một nửa thì rời rạp chiếu phim về nhà.

Tô Hàng bịt mũi đứng trước cửa biệt thự nói với Phó Khương: “Chú về đi.”

Phó Khương nói: “Chú không thể đi.”

Tô Hàng giận tái mặt quát: “Nhanh đi đi!”

Phó Khương nhú mày nói: “Nói ra một lý do để chú phải nghe đi?”

Tô Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Đây là nhà cháu!”

Phó Khương dứt khoát đẩy Tô Hàng ra, đi vào trong nhà, đi đến bên sofa cười mím nói: “Đây cũng là nhà chú.”

Tô Hàng hết ý kiến.

Hùng Cách Cách leo lên cầu thang, trở về phòng mình, đầu tiên tắm rửa sạch sẽ, sau đó xoay quanh vali bảo bối kia vài vòng, thăm đoán thuộc tính của bảo bối đựng bên trong.

Cô chìa tay muốn mở ra rồi lại sợ nhìn thấy một màn đấm máu. Nghĩ ngợi một lát cuối cùng cô từ bỏ. Nhưng nếu như thật sự thôi thì cô không trấn an được lòng hiếu kỳ của mình.

Hùng Cách Cách hít sâu một hơi, quyết định muốn mở va li da này ra xem thử.

Khi ngón tay cô sắp chạm vào khóa số thì tiếng gõ cửa vang lên làm Hùng Cách Cách sợ tới mức lập tức rút tay về.

Cô ra mở cửa phòng thấy Phó Khương đứng đó. Trong tay anh ta cầm đồ dùng vệ sinh cười tủm tỉm nói với cô: “Tôi có thể mượn phòng tắm một lát được không?”

Hùng Cách Cách đảo mắt nhìn qua thành linh phát hiện nút áo sơ mi của Phó Khương đã cò ba chiếc. Lồng ngực màu mật ong bên trong áo sơ mi như ẩn như hiện, thật là quyến rũ!

Hùng Cách Cách cố làm ra vẻ lạnh nhạt, dịch người qua bên cạnh ý bảo anh có thể vào.

Phó Khương đi thẳng vào phòng tắm mở vòi hoa sen ra.

Tìm Hùng Cách Cách đập điện chuông. Cô cố kiềm chế rồi kiềm chế, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, lên móc điện thoại ra rồi nhào người dòm trộm qua khe cửa. Ô? Khe cửa? Phó Khương quên mất đóng cửa rồi! Trời cũng đang giúp mình mà!

Trong phòng tắm, hơi nước vờn quanh, Phó Khương đứng dưới vòi hoa sen quay lưng về phía Hùng Cách Cách.

Nước nóng thấm ướt áo anh sơ mi của anh khiến cho nó dính chặt vào người anh, đẩy cảnh giới cao nhất của quyến rũ lên một tầm cao mới.

Phó Khương vò vò mái tóc màu hạt dẻ mềm mại, sau đó nghiêng người ung dung cởi nút áo trước ngực. Một nút, hai nút...

Động tác của Phó Khương thông thả, mê người. Tóc độ đó quả thật là một loại vũ khí giày vò người! Động tác đó giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng trôi lơ lửng hồn đặc biệt nhộn nhịp của Hùng Cách Cách, thật là nhộn!

Khi nút áo cuối cùng được cởi ra trái tim Hùng Cách Cách đã vọt lên tận cổ họng theo nó rồi! Anh ta sắp cởi ra, cởi ra, thật sự sắp cởi sạch sành sanh! Không phải cô nhất định muốn nhìn mà là anh ta nhất định muốn cởi đó chứ! Đối với một người thường hay khóa thân chạy nhong mà nói, cởi sạch bách cho cô nhìn cũng còn hơn là chạy ra ngoài bị một đám người cây xem! Hí hí... Hùng Cách Cách cô quả nhiên là một cô gái vô cùng hiền hậu!

Phó Khương không phụ sự kỳ vọng của Hùng Cách Cách, anh ta chậm rãi xoay người đưa lưng về phía Hùng Cách Cách cởi áo sơ mi trắng bị nước thấm ướt ra.

Nước da màu lúa mạch xinh đẹp, hình thể đẹp mắt, bờ vai dày rộng vừa phải cùng với vòng eo thon tinh tế, không có chỗ nào là không gọi cảm!

Nước nóng giọt xuống vai anh bắn ra những bọt nước óng ánh; nước trong veo chạy dọc theo cơ thể vuốt ve da thịt anh; làn nước hạo sắc chảy đến xương sống anh rồi chảy xuống thắt lưng chui tọt vào trong dây lưng, chạm đến cúc hoa của anh.

Mặt lưng trần lác lư làm Hùng Cách Cách hoa cả mắt, máu mũi xém chút là chảy ra!

Nếu như....Nếu như có thể thấy phía trước Phó Khương thì tốt biết bao. Hùng Cách Cách bắt đầu tưởng tượng, có phát điên, có khao khát, có ngóng trông...

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương 62: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (bảy)

Khi Phó Khương nghiêng người sang rút đai lưng ra thì máu sói của Hùng Cách Cách lại sôi trào! Woa.... quá kích thích! Quá cực hạn! Quá... kích động!

Khi Phó Khương cởi cúc quần chuẩn bị tụt quần dài xuống thì Hùng Cách Cách bắt gặp khom người về phía trước hy vọng có thể nhìn rõ thêm một chút.

Đúng lúc này Phó Khương chậm rãi quay đầu hướng về phía Hùng Cách Cách nhếch môi cười nói: “Nếu em còn muốn nhìn tiếp thì phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Hùng Cách Cách ngã ngời trên sàn nhà ngậy ngót nhìn Phó Khương tới gần mình...

Anh ta muốn làm gì? !

Muốn trừng phạt cô thế nào? !

Có thể xuất hiện những cảnh như trong tiểu thuyết manga không nhỉ, ví như anh sẽ cười xấu xa ôm cô rồi ném vào dưới vò hoa sen, ấn vào mặt tường lạnh như băng sau đó... giật phẳng quần áo của cô....

Tiếp sau đó anh sẽ kinh hãi hét lên: “Tại sao em không phải là một chàng trai? ! Tại sao? ! Tại sao!” Gào thét vô cùng thê lương...

Hùng Cách Cách hồi hồn! Sợ tới mức liên tục lắc đầu! Rõ là.... quá đáng sợ!

Phó Khương cười như không cười quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, dường như anh biết rõ những suy nghĩ bí ối của cô, anh không nhịn được chớp đôi mắt hài hước rồi chìa ngón tay thon dài ra đóng sầm cửa phòng tắm lại.

Anh ta... vậy mà lại đóng cửa phòng tắm ư? !

Mẹ nó chứ....

Hùng Cách Cách nổi giận!

Anh ta khóa thân chạy nhong thì không sợ, vậy mà sợ bị một mình cô xem hả? !

Đây rốt cuộc là thói đời gì vậy? !

Tên Phó Khương thần kinh không ổn định này rõ là không có đạo đức nghề nghiệp!

Hùng Cách Cách rất tức giận!

Cô ôm ngực đứng dậy khỏi đất giống như con ruồi mất đầu bay loạn khắp nơi. Vù vù... vù vù vù...

Chờ sau khi Hùng Cách Cách rút cuộc bình tĩnh lại thì cũng là lúc Phó Khương mở cửa phòng tắm đi ra.

Anh ta mặc chiếc áo ngủ vô cùng diêm lệ chỉ thắp chiếc dây màu đen bên hông. Hùng Cách Cách cực kỳ hoài nghi nếu anh ta bước đi biên độ động tác hơi lớn một chút thì liệu cánh xuân vô hạn giấu dưới áo ngủ của anh có bị bại lộ dưới mắt cô không.

Phó Khương vừa lau tóc nâu ngắn vừa đi đến trước mấy cuốn sách manga của Hùng Cách Cách. Sau khi tùy tiện lật xem vài cuốn trong mắt anh đột nhiên xẹt qua ánh sáng hết sức quý dị. Nhưng chỉ lướt qua, nhanh một cách lạ thường.

Anh hơi suy tư chỉ vào một trang manga nói với Hùng Cách Cách: “Cá nhân tôi cảm thấy, loại tư thế này rất khó.”

Hùng Cách Cách vốn định né tránh Phó Khương, nhưng lại bị câu nói của anh hấp dẫn, tức thì vui vẻ đi tới rướn cổ lên nhìn. Đó là vấn đề liên quan đến... tư thế của tiểu công và tiểu thụ.

Hùng Cách Cách liếc trộm Phó Khương thấy anh xem rất nghiêm túc, trong lòng không kim được run rẩy, bắt đầu dò hỏi: “Anh cảm thấy sao?”

Phó Khương gật đầu đáp: “Cho dù là đàn ông có tính dẻo dai cao đi nữa thì cũng rất khó để uốn cong người thành vậy được.” Nói đến đây, anh rất đặc ý ưỡn ngực, “Tuy nhiên việc này đối với tôi mà nói chỉ là một việc cón con.”

Mắt Hùng Cách Cách biến thành xanh lét!

Thử hỏi, có hủ nữ nào không hy vọng có được một bạn thân tiểu thụ chứ? !

Thử hỏi, có cô hủ nữ nào không khát vọng xem hiện trường “biểu diễn nghệ thuật tư thế cơ thể của hai người” được truyền hình trực tiếp chứ?!

Thử hỏi, có hủ nữ nào không muốn kéo tay của bạn thân tiểu thụ, uy hiếp tiểu công ăn một bữa tiệc lớn!

Trong biển người mê mông, vậy mà lại để cô gặp được một cực phẩm! Ông trời ơi, hóa ra anh thật sự là thụ!

Phải biết rằng nếu như Phó Khương thật sự là thụ vậy thì anh ta có thể giao hợp được hay không chẳng thành vấn đề nữa! Và tội lỗi trong lòng cô cũng có thể đắc đạo thăng thiên.

Hùng Cách Cách suy nghĩ nửa vì vui quá mà khóc. Cô kích động nắm tay Phó Khương nói hết sức chân thành: “Tôi tin tưởng tính dẻo dai của anh!”

Phó Khương cười ha ha, ôm một quyển sách manga nằm trên giường Hùng Cách Cách tùy tiện lật xem. Vạt áo ngủ của anh tách ra ở giữa hai đùi làm lộ cặp đùi thon dài trắng tấp cùng với... bộ phận màu đen như ẩn như hiện.

Hùng Cách Cách thờ hồn hèn, cố gắng kiểm soát nhịp tim, vốn định làm bộ tùy ý cúi người xuống thực hiện mục đích tìm tòi nghiên cứu để rồi nhòm trộm vạt thể màu đen trốn trong bóng râm kia rốt cuộc là cái gì? Nhưng nếu thứ màu đen không rõ kia cùng họ hàng với “em gái” của mình, thế thì quả thực cô không nên đi sâu tìm hiểu sự thật. Haiz... Chuyện này cũng giống như bạn thấy xấu hổ khi bạn gái mình thay quần áo mà mình lại dùng ánh mắt hiếu kỳ, thăm dò, chứng thực, mới lạ, nhiệt tình, nóng bỏng nhìn chăm chăm bộ ngực người ta vậy. Nhìn xong rồi lại đưa tay lên bóp hai cái thậm chí là tẹt hơn.

Khụ... trí tưởng tượng của cô đi xa quá rồi.

Hùng Cách Cách hít sâu một hơi, cầm cuốn sách manga tựa vào đầu giường cùng trôi dạt trong đại dương manga cùng với Phó Khương – người chung chí hướng với mình.

Cô ánh mắt đang xem sách của cô không nhìn được xẹt qua Phó Khương. Sau khi cô nhìn lướt qua anh từ đầu tới chân hai lượt thì cuối cùng tầm mắt dừng giữa hai chân Phó Khương. Hùng Cách Cách đang suy nghĩ một vấn đề, nếu như Phó Khương thật sự là thụ vậy xem những cuốn sách manga cực kỳ kích thích này anh không thể nào không có phản ứng được? Nhưng phải khiến Hùng Cách Cách thất vọng bởi Phó Khương thật sự không có phản ứng gì. Anh ta thật sự bị cô đá hồng!

Vốn cô còn thấy tội lỗi vì mình đá hồng anh vậy mà anh nổi giận, hay đánh giết gì cô. Bây giờ nghĩ lại chỉ có một lý do là có thể tạm giải thích—— anh ta là thụ, xác xuất dùng vật kia không cao.

Haiz... Mặc dù lời giải thích này chỉ tạm được thôi nhưng cũng khiến lòng Hùng Cách Cách dễ chịu hơn phần nào.

Sự thật quả là tàn nhẫn. Nói dối và tự lừa mình mới là kẹo white rabbit!

Dưới cái nhìn nóng bỏng của Hùng Cách Cách, Phó Khương không chịu nổi. Anh lật người nằm bò trên giường nghiêng đầu về phía Hùng Cách Cách trên ghẹo: “Em thiếu đàn ông à? Em cứ dùng ánh mắt như lang như hổ nhìn chăm chăm tôi là sao?”

Hùng Cách Cách đỏ mặt nói lại: “Ai nhìn anh chăm chăm không rời chứ? Tôi là đang trầm tư! Trầm tư rất có chiều sâu!”

Phó Khương nheo mắt, chỉ ngón tay vào sách manga đang cầm hỏi: “Hùng Cách Cách, hủ nữ giống như em có phải chỉ cần dựa vào YY để sống không?”

Hùng Cách Cách phủ nhận: “Không phải!” Rõ ràng là thiếu tính thuyết phục.

Phó Khương nói: “Thật ra thì cả nhân tôi khá khinh thường hủ nữ.”

Hùng Cách Cách lập tức tròn to hai mắt hỏi: “Tại sao? !”

Phó Khương trả lời: “Hủ nữ như em chỉ dám nghĩ không dám làm, vĩnh viễn sống trong câu chuyện của người khác.”

Hùng Cách Cách cá giận nói: “Ai nói? ! Hủ nữ là tập thể hùng mạnh, không phải loại ‘dám nghĩ không dám làm’ như trong miệng anh!”

Phó Khương lại lật người, lộ ra bắp đùi thon dài, lười biếng cười nói: “Thôi đi. Em cũng chỉ là người nói suông không thực hành. Tôi hỏi em, em đã từng chủ động hôn đàn ông bao giờ chưa?”

Hùng Cách Cách quần bách. Cô đúng thật là chưa từng chủ động hôn bất cứ người đàn ông nào. Cô giải thích: “Chuyện này với việc chủ động hôn đàn ông chẳng ăn khớp gì với nhau cả!”

Sách manga trong tay Hùng Cách Cách run lên: “Tình cảm mà em YY người khác vì họ hôn môi, vuốt ve đến hưng phấn cũng chỉ là ảo tưởng, em vĩnh viễn sống trong một thế giới không có thực. Hùng Cách Cách em có dũng khí dùng tình cảm của mình đối mặt với một người sống sờ sờ trong đời thực không? Ngay cả hôn một người đàn ông mà em còn không dám thì nói gì đến.... um...”

Hùng Cách Cách nhào tới trên người Phó Khương há miệng cắn môi anh!

Đau nhưng cũng mất hồn —— đây là cảm nhận lúc này của Phó Khương.

Phó Khương phải dùng ý chí cực lớn mới không cho tay của mình giữ chặt gáy Hùng Cách Cách để nụ hôn sâu hơn.

Đúng lúc này, một tiếng ầm vang lên, cửa bị Tô Hàng đập ra!

Kể lúc cậu biết được tên Phó Khương chết tiệt không biết xấu hổ đi vào phòng của Hùng Cách Cách từ chỗ Phó Bạc Yến là cậu đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Một màn xuất hiện trước mắt cậu sau khi đá văng cửa quả thực khiến cậu không thể nào tiếp nhận nổi!

Hùng Cách Cách vậy mà lại cười trên người Phó Khương, đè cơ thể chú ấy và hôn miệng chú ấy!

Tô Hàng cảm thấy, thế giới trước kia của anh là một thế giới huyền ảo được xây dựng bằng pha lê có thể phản chiếu ra sóng nước trong vắt, nhưng một màn trước mắt này tựa như một chiếc búa tạ đập vỡ thế giới của cậu! Mảnh thủy tinh sắc lẹm kia đâm mạnh vào người cậu, xém chút đòi luôn cả cái mạng cậu!

Không, ai cũng không lấy mạng cậu được!

Trước mắt cậu muốn lấy mạng người khác!

Đúng vậy, cậu muốn.... Giết! Người!

Trong đôi mắt Tô Hàng vẫn lóe tia máu đỏ khiến cậu ta thoát nhìn giống như một ác mà vừa mới bò ra từ trong địa ngục lửa cháy bùng bùng! Cậu căm thù tất cả trong thế giới này! Cậu muốn phá hủy tất cả mọi thứ! Cậu muốn giết chết tất cả các sinh vật đang sống!

Cậu ta hung tợn nhìn chăm chăm Hùng Cách Cách và Phó Khương một lúc lâu! Sau đó cậu ta không nói một câu, quay phắt người đi về phòng mình.

“Rầm...A a....con mẹ nó....bụp bụp....bụp... grừ.... tao giết chết mày! Đi.. chết đi...” Chẳng bao lâu trong phòng cậu ta truyền ra một loạt âm thanh quỷ dị, thật là kinh khủng.

Đúng vậy, Tô Hàng nặc dù tức giận, nhưng vẫn không mất đi lý trí.

Hùng Cách Cách đối với cậu mà nói là muốn độc chiếm nhưng.. hoàn toàn không quan trọng bằng mạng sống của cậu ta. Vì thế cậu ta có thể bình tĩnh lại. Còn về phần con thịnh nộ đang bốc cháy bùng bùng kia cần phải dùng sức phá hoại để tiêu tan.

Hùng Cách Cách bất giác run rẩy, không dám khẳng định nên hỏi Phó Khương: “Anh ta... có phải đã hiểu lầm rồi không?”

Phó Khương hỏi ngược lại: “Em sợ nó hiểu lầm à?”

Hùng Cách Cách đáp: “Chung quy lại hiểu lầm là không hay?”

Phó Khương cười nói: “Ôi, hiểu lầm gì chứ? Chính em hôn tôi mà.”

Hùng Cách Cách nghi ngờ hỏi: “Phó Khương, anh không phải là lưỡng tính đấy chứ?” Vừa thích người cùng phái, vừa thích người khác phái được gọi là lưỡng tính.

Phó Khương trả lời vô cùng dứt khoát “Không phải lưỡng tính!” Anh chỉ thích con gái, chỉ thích cô gái ngốc nghếch trước mặt này!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 63: Ba con sói giành nhau một miếng thịt (tám)

Lúc ăn cơm tối, Tô Hàng đi xuống lầu nhưng vẫn luôn làm mặt lạnh từ đầu chí cuối không thèm nói câu nào.

Mặc dù cả trái tim Hùng Cách Cách đều dâng hiến cho sự nghiệp đam mê, nhưng tình cảm biến hóa của Tô Hàng không phải cô không hề phát hiện. Vậy nên cô không biết làm sao, không biết phải đối mặt thế nào với Tô Hàng.

Tô Hàng giống như một vampire tính tình cổ quái, chuyên dựa vào việc hút máu người khác để sống. Nhưng không thể phủ nhận rằng có đôi khi anh ta cũng sẽ mở rộng đôi cánh màu đen bảo vệ bạn dưới cánh chim của mình. Dĩ nhiên bạn cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý cung cấp máu cho anh ta bất cứ lúc nào.

Phó Khương nói cô vĩnh viễn sống trong tình yêu của người khác và không dám một mình đối mặt với thế giới hiện thực. Có lẽ anh ta nói đúng.

Hùng Cách Cách bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem ruốt cuộc tình yêu như nào mới là thứ cô khao khát? Rốt cuộc tuýp đàn ông nào mới là mẫu người cô muốn?

Phó Khương rất tốt, suy nghĩ tích cực, là người thú vị, ở cạnh anh ta sẽ vô cùng vui vẻ. Nhưng anh ta biểu hiện ra khuynh hướng nghiêng về thụ, có tiềm chất của em gái! Quan trọng nhất là anh ta là một bệnh nhân tâm thần gián đoạn.

Bệnh tâm thần gián đoạn có thể làm bạn bối vì bạn bè cơ hội lách mình trốn đến khoảng cách an toàn. Nhưng làm người yêu thân thiết nhất thì tuyệt đối không thể chọn lựa trước sau. Sớm chiều bên nhau bạn đâu biết được khi nào anh ta sẽ đột nhiên nổi bão chứ? Đến lúc đó anh ta cần một cái thổi thì bạn cũng chẳng có nơi nào để mà khóc lóc kể lể cả!

Phó Bạc Yến cũng không tệ, dịu dàng sẵn sàng, ra tay hào phóng, tính tình rất tốt, chỉ là.... quá lãng nhãng. Xem xét từ vết hôn ẩn giấu dưới cổ áo cùng với vết cào hập dẫn ở lưng của anh ta thì anh ta tuyệt đối không phải một người có cuộc sống ổn định! Tuy nói cô thích YY trai đẹp nhưng nếu như cứ không có việc gì là lại phải đích thân quan sát chuyện lẩn lộn của ông xã và người đàn bà khác thì cô có chút không chấp nhận nổi! Nếu sau khi kết hôn chuyện ông xã nhà mình lẩn lộn với ông xã nhà người ta bị cô phát hiện thì cô còn có thể biểu hiện lòng hào phóng rộng lượng! Mớ một mắt nhắm một mắt coi như không có chuyện gì! Nhắm một mắt là để cô giữ lại chút thể diện cho mình. Còn mở một mắt là để dòm trộm chuyện lẩn lộn của họ!

Haiz.... để xứng đáng là một hủ nữ vượt chỉ tiêu và hoàn toàn đủ tư cách quả là không dễ chút nào.

Tô Hàng miễn cưỡng được coi là tốt. Mặc dù anh ta có cái mồm siêu cấp độc ác, lúc nào cũng có thể lấy việc châm chọc cô làm thú vui nhưng đầu gì anh ta cũng được coi là thần tượng của cô. Hủ nữ vẫn có tình cảm thân thiết với thần tượng của mình hơn. Song có một điều là cô thấy anh ta chướng mắt! Anh ta dựa vào đâu mà vừa quát vừa nạt cô? Anh ta dựa vào cái gì mà quát tới quát lui cô? Vì sao anh ta luôn bắn lời ác độc vào cô? Tại sao anh ta luôn hất cậm tưng cho mình là đúng? À! Nếu cô là một người đàn ông thì cô có thể hiểu rõ tất cả các hành động của anh ta, anh ta làm vậy là vì cảm thấy lo lắng câu kinh do bị coi nhẹ, đó là một thủ đoạn để thu hút sự chú ý của cô. Nhưng đáng tiếc cô là con gái! Vậy nên xin đừng dùng những mảnh khốc mà chỉ những tên thụ xa mới có đánh xuống người cô, được không?

Hùng Cách Cách gặp phải hoàn cảnh éo le rồi.

Không có người đàn ông nào hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của cô là sao? Còn nếu hỏi cô tiêu chuẩn chọn bạn đời của cô là gì vậy thì đó là—— không có!

Đúng vậy, không có.

Cô chỉ muốn tìm một chàng trai có tính cách hợp với mình, có thể đếm tóc đen cùng cô! Chờ khi họ đều già rồi, tóc bạc trắng rồi thì cũng chỉ có thể đếm tóc đen thôi.

Haiz... Ai cũng có khuyết điểm hết, không bằng nam chính hoàn mỹ trong manga.

Lẽ nào sở dĩ cô thích manga là vì muốn tìm kiếm một người hoàn mỹ?

Cô cũng không phải người cầu toàn mà!

Hùng Cách Cách rỗi trí.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng tài nào hiểu nổi.

Chỉ là cô sẽ hạ quyết tâm dừng cảm đứng lên đánh gục một chàng trai giống như lời Phó Khương đã nói!

Cô muốn chứng minh, cô không phải một hủ nữ chỉ biết YY, cô là một hủ nữ vô địch dám dừng cảm đối mặt với thực tế! Hủ nữ muôn năm, hủ nữ muôn năm!

Hùng Cách Cách ưỡn ngực, hất cằm lên liếc nhìn ba anh chàng đối diện, cuối cùng khóa mắt trên người Phó Bạc Yến.

Tô Hàng miệng lưỡi bén nhọn, cả mồm toàn răng độc quá đã thương người. Phó Khương mắc bệnh tâm thần gián đoạn, không biết lúc nào sẽ đột nhiên phát bệnh, không thể sống bên nhau lâu dài được. Bất kể từ phương diện nào đi nữa thì Phó Bạc Yến cũng là sự lựa chọn tốt nhất của cô. Hơn nữa... Phó Khương rất dịu dàng với cô. Cho dù anh là một củ cải lớn lành nhăng thì cô cũng muốn thử một lần! Người xưa nói đàn ông không có kinh nghiệm về phụ nữ quá ngây ngô, là một hủ nữ có thâm niên cô vẫn thích mẩu đàn ông có kỹ thuật giỏi. Không cần luyện tập phóng túng với mình cũng coi như bớt được một chuyện!

Hùng Cách Cách lặng lẽ nhếch miệng cười.

Cô cứ ngỡ mình vẫn là cô nàng bi ối có mái ngó dài người khác không nhìn thấy được về mặt thật giấu sau mái ngó của cô, nhưng sự thật là kiểu tóc mới của cô làm lộ ra cả khuôn mặt cô trước mặt mọi người. Từng biểu cảm của cô đều nở rộ dưới ánh mắt của ba người đàn ông.

Nụ cười của Hùng Cách Cách vô cùng kinh điển, bi ối đến mức khiến da đầu người ta tê dại.

Phó Bạc Yến được cô để mắt tới mà bất giác rung mình. Thậm chí anh còn có thấy sồn gai ốc.

Phó Khương thu tất cả vào mắt, thầm nói: Hùng Cách Cách muốn bắt tay hành động. Mặc dù đối tượng là Phó Bạc Yến, nhưng cũng coi như một bắt đầu tốt đẹp. Thợ săn mà, bình thường đều núp sau lưng con mồi. Chỉ cần con mồi có động tĩnh thì tất cả đều dễ xử lý, chỉ sợ con mồi luôn ẩn náu không có hành động gì thôi.

Tô Hàng thầm nói: Hùng Cách Cách không phải thích chú út à? Sao giờ lại để mắt đến anh hai chứ? Rốt cuộc cô ta là kiểu con gái gì thế? Vàng đỏ nhọ lòng son(**), ai cũng có thể làm chồng? Là mình mắt đui à? Sao có thể nghĩ rằng cô ta băng thanh ngọc khiết, thật thà động lòng người?!

(**) Vàng đỏ nhọ lòng son: Vàng bạc, tiền của bao giờ cũng kích thích lòng tham của con người, khiến người ta không giữ được lương tâm trong sáng.

Nếu như Hùng Cách Cách biết Tô Hàng chĩa mũi nhọn vào mình nặn ra mấy câu thành ngữ kia thì nhất định cô sẽ hối hận, hối hận vì sao lúc ở rạp chiếu phim mình không đâm anh ta thật mạnh vào?!

Cô mà lại là vàng đỏ nhọ lòng son, ai cũng có thể làm chồng hay sao? Cô nhủ vào!

Cô mà là băng thanh ngọc khiết, thật thà động lòng người hay sao? ! Cô nhủ vào!

Cô ấy à, cô chính là một hủ nữ bi ối! Vừa chính vừa tà, không ức hiếp người già trẻ nhỏ!

Một bữa cơm mà ăn đến nổi sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nước sôi lửa bỏng, chỉ kém mức cuộn trào lật tung cả chảo dầu lên!

Cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc, mỗi người có suy nghĩ riêng.

Phó Bạc Yến đứng lên nói với mọi người: "Tôi có tiệc xã giao, tối có thể sẽ không về." Xã giao ở xã hội thượng lưu rất dối trá, khách sáo nhưng lại dạy con người ta quy tắc sinh tồn cùng quy củ biến thái.

Hùng Cách Cách đứng phắt lên hỏi: "Anh có cần tôi đi cùng không? Tôi... Tôi là trợ lý của anh!" Đây là lần đầu tiên cô hăng hái yêu cầu đi theo như vậy, Phó Bạc Yến chắc sẽ không từ chối cô đâu nhỉ? Cô lần đầu tiên tích cực như thế yêu cầu đi theo, Phó Bạc Yến cũng sẽ không cự tuyệt cô chứ? Ngàn vạn lần đừng từ chối! Đừng từ chối!

Ánh mắt Phó Bạc Yến dừng lại trên người Hùng Cách Cách ba giây sau đó gạt đi. Trong lòng anh đang cười thầm: Hùng Cách Cách quả nhiên có ý với anh. Nếu cô muốn đi cùng vậy thì anh sẽ dẫn cô đi. Cơ hội hai người ở riêng với nhau tốt thế sao có thể dễ dàng bỏ qua được chứ? Đặc biệt là vừa nghĩ đến trái tim chú út đang khó chịu là tâm trạng của anh liền vô cùng vui vẻ! Hùng Cách Cách, giỏi lắm!

Hùng Cách Cách nhanh nhẹn cời tạp dề ra, rồi lập tức xông đến trước mặt Phó Bạc Yến nhếch môi cười với anh. A... đó gọi là một cách nịnh nọt!

Phó Bạc Yến đưa tay sửa lại tóc ngắn xốc xếch của Hùng Cách Cách, dịu dàng hỏi: "Không cần mặc thêm quần áo à? Đêm khuya sẽ hơi lạnh đấy."

Nếu như là những cô gái bình thường thì họ sẽ bẽn lẽn gạt đầu chấp nhận ý tốt của Phó Bạc Yến; hay là những cô gái thích giả bộ nhu mì cũng sẽ ngượng

ngừng lắc đầu sau đó âm thầm mong đợi Phó Bạc Yến sẽ cởi áo khoác che lên cơ thể mềm mại của mình. Thế nhưng Hùng Cách Cách thực sự không phải chiến sĩ bình thường! Cô hát đầu nói rất khẳng khái: “Anh yên tâm đi! Tôi da dày thịt béo, không biết lạnh!”

Phó Khương cười, khoe miệng Tô Hàng co giật, Phó Bạc Yến hết ý kiến, chỉ có thể dùng tay làm tư thế “mờ”.

Nhìn thấy bóng lưng Tô Hàng và Hùng Cách Cách biến mất trong màn đêm Tô Hàng không nhận được mở miệng châm chọc Phó Khương, “Cháu cứ tưởng rằng Hùng Cách Cách có gì đó với chú cơ, bây giờ xem ra là hiểu lầm. Sức hấp dẫn của chú út cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Phó Khương lại gần Tô Hàng nói trêu đùa bên tai anh ta: “Đương nhiên là.... có gian tình rồi. Tiểu Hàng Hàng, chẳng lẽ cháu không nhận ra giữa bọn chú mập mờ thế nào sao?”

Tô Hàng tránh khỏi sự kè cậ của Phó Khương nhăn mày nói: “Nói chuyện đàng hoàng không được à? Chú cần phải dựa gần thế làm gì? !” Đúng là điên mà!

Phó Khương cười ha ha, lui người về sau dựa vào ghế uống cạn rượu trong ly, híp mắt nói: “Chú đang thể nghiệm niềm vui thú của BL(**).” BL là boy love

Tô Hàng đỏ mặt quát lên: “Cháu là cháu ruột của chú đấy!”

Phó Khương liếm môi, mập mờ nói: “Vậy thì thể nghiệm niềm vui thú BL trái luân lý.”

Tô Hàng vỗ bàn nằng: “Đồ điên!”

Phó Khương làm bộ che tim, “Ôi, Tiểu Hàng Hàng cưng à, con chọc trúng chỗ đau của chú rồi!”

Tô Hàng rung mình một cái, ba chân bốn cẳng chạy về phòng mình.

Phó Khương đứng lên, lắc đầu cười rồi lẩm bẩm nói: “Hùng Cách Cách, em có hứng thú tệ hại thật đấy. Tôi có cần phải phối hợp với em không đây?”
Ha ha....

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 64: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp”? ! (một)

Hùng Cách Cách ngồi trên xe Phó Bạc Yến rõ ràng hơi thận trọng.

Phó Bạc Yến nhìn dáng vẻ đó của cô không nhận được hỏi: “Cô hồi hộp à?”

Hùng Cách Cách gật đầu đáp: “Ừm, có một chút.” Sau khi hơi dừng lại một lát cô nhấn mạnh, “Chỉ là một xú xú thôi.”

Phó Bạc Yến dịu dàng trấn an: “Không cần hồi hộp. Chỉ là buổi tụ tập bạn bè quy mô nhỏ thôi, đáng mấy ván bài là xong ý mà.”

Phó Bạc Yến gọi là tụ tập quy mô nhỏ nhưng trong mắt Hùng Cách Cách nó đã thành một buổi tụ tập quy mô lớn cực kỳ xa hoa.

Ánh đèn lần lượt thay đổi, bóng người lưu động, đầu đầu cũng tràn ngập hơi thở mập mờ. Trong căn phòng hơn 300 m², có người đánh mạt chược, có người khiêu vũ, có người ca hát, có người hút thuốc còn có người chuyên tâm vào trêu chọc bạn khác phái.

Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách đến lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Các chàng trai thì kinh ngạc với vẻ mê hoặc của Hùng Cách Cách còn các cô gái lại ghen tỵ với cô nàng đứng bên cạnh Phó Bạc Yến!

Các anh chàng muốn lấy lòng Hùng Cách Cách, họ cảm thấy cô hẳn là thuộc loại con gái tùy tiện vút cho hai đồng là có thể dễ dàng kéo lên giường. Có thể lẫn lộn được trong cái thế giới của người giàu có thì ai là người sẽ thiếu tiền chứ? Chắc chắn... nhìn vẻ ngoài quyến rũ của cô gái đó xem, chắc chắn trên giường cô ta sẽ vô cùng lẳng lơ! Chắc chắn... nhìn đôi mắt của cô ta đi, lẳng lơ tỏa ra bốn phía, nhất định là đang dụ dỗ người ta phạm tội mà! Nếu tối nay cô ta không phải vật sở hữu của Phó Bạc Yến bọn họ nhất định sẽ nhào tới ăn tươi nuốt sống cô ta!

Các cô gái hừ mũi với Hùng Cách Cách, dùng ánh mắt ngạo mạn vô lễ biểu đạt sự khinh thường của mình! Hờ ly tính! Đồ không biết xấu hổ! Đồ dễ tiện chi biết dụ dỗ đàn ông! Nhìn cách trang điểm của cô ta đi, vừa nhìn là biết cố ý giả bộ đơn thuần! Dám không trang điểm mà ra ngoài coi, tưởng mình là trái đào non mềm thật chắc? Tội nhờ vào! Đợi qua hai năm nữa xem, cô cũng chỉ là một bóng cúc vàng mà thôi! Ném vào trong đám người cũng chẳng ai yêu thích cả!

Hùng Cách Cách hơi căng thẳng bởi vì cô phát hiện, có rất nhiều người đang nhìn cô chòng chọc. Nhưng đến khi cô quay qua nhìn họ thì những người đó lại đồng loạt rời mắt đi, không cho cô cơ hội bày tỏ. Chẳng lẽ đây chính là hình thức tụ tập đặc biệt chỉ họ mới có ư? Cô có cần phải nhập gia tùy tục không? Thôi được rồi, nếu cô đã đi theo Phó Bạc Yến tới, vậy thì không thể làm anh bề mặt được.

Ừ, lại có hai cô ả chỉ chỉ chỗ chỗ cô thế là cô quay đầu vào một cái qua nhìn, và trước khi họ còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì cô lại quay đầu lại không hề để ánh mắt họ có thể chạm trán với cô dù chỉ một chút.

Hai cô ả tức điên lên mất!

Phó Bạc Yến nhìn thấy tất cả nhưng chỉ cảm thấy Hùng Cách Cách đáng yêu vô cùng, anh không nhìn được muốn sờ đầu cô. Nhưng trước mặt bao người anh cũng không muốn thể hiện dáng vẻ thân mật cùng Hùng Cách Cách. Bởi làm trong ngành này mỗi ngày anh đều phải cạnh tranh buôn bán với người khác, vậy nên có trời mới biết khi nào sẽ đắc tội với ai. Ở bên ngoài, Hùng Cách Cách chỉ cần là trợ lý của anh là được rồi.

Một người bạn đi tới trước mặt Phó Bạc Yến, vừa trêu ghẹo anh tìm ở đâu được một đại mỹ nữ như vậy, vừa kéo anh đi tạo thành một bàn mặt chược.

Hùng Cách Cách theo sát phía sau ngồi ở bên cạnh Phó Bạc Yến, khéo léo đến nỗi làm lòng người ngứa ngáy.

Những tên khác trên bàn vừa đánh bài vừa liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, nói trêu Phó Bạc Yến: “Bạc Yến, cậu đúng là có điểm phúc đó, thành thật khai báo cậu đào được báu vật nhân gian này ở đâu? Nếu còn có cô gái như vậy đừng quên giới thiệu cho mấy anh em, mấy anh em đều ở không trong một thời gian dài rồi, chỉ thiếu người đẹp có tư chất như vậy thôi.”

Lại có người nói: “Đúng rồi, sao tôi nhìn cô ấy cứ quen quen? Có phải thấy trên TV không nhỉ? Nói thử coi đã quay bộ phim nào rồi? Lần này cô em đi theo tổng giám đốc ‘Phó thị’ Phó Bạc Yến của chúng tôi, muốn không nổi cũng không được! Ha ha ha...”

Phó Bạc Yến không trả lời bất kỳ một câu hỏi nào chỉ cười nhạt, trực tiếp đẩy bài của mình ra tuyên bố: “Ừ rồi!

”

Mọi người được một trận khóc sụa sùi.

Phó Bạc Yến quay đầu lại nói với Hùng Cách Cách: “Bên kia có trái cây, tự mình tới lấy ăn đi.”

Hùng Cách Cách đáp lại một tiếng, rồi đứng lên chạy thẳng tới chỗ để hoa quả.

Trong mấy anh chàng lại có người trêu đùa: “Được đấy, Bạc Yến, giờ hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc rồi cơ đấy. Đây là một kế hoạch mới hay là muốn phát triển lâu dài thế? Tôi thấy cô nàng đó có dáng dấp hồ ly tinh trời sinh, sợ là không thích hợp lấy về nhà.”

Phó Bạc Yến vốn định giới thiệu chức danh trợ lý của Hùng Cách Cách với mọi người, nhưng tình thế trước mắt xem ra vẫn nên thôi thì hơn. Nếu như anh dám nói Hùng Cách Cách chỉ là trợ lý của mình vậy thì trong đám anh em trước mặt này sẽ có người dám giơ móng vuốt mò đến trên người Hùng Cách Cách! Coi như họ không hành động trước mặt anh thì cũng sẽ nhân lúc Hùng Cách Cách đi làm hay tan ca mà vây đuổi chặn cô lại. Anh không muốn rước lấy rắc rối vào người. Trong lòng khó chịu thì khỏi nói, còn phải trở mặt cùng anh em, chẳng đáng chút nào.

Cứ để bọn họ lầm tưởng Hùng Cách Cách là nữ minh tinh mới được anh nâng đỡ, đợi sau khi chơi chán sẽ tiện tay quẳng đi. Đám lang sói các cậu cứ ngốc nghếch đợi đó mà nhặt đi! Ha ha...

Hùng Cách Cách đứng trước bàn hoa quả nghĩ thầm nếu ra ngoài cùng Phó Bạc Yến thì không thể để uống phí lần ra ngoài này được, cô phải có bước đột phá. Ít nhất cũng phải chuyển những ánh mắt mập mờ kia đi, coi như điều kiện quyền rũ trước tiên.

Sau đó, tìm một cơ hội nắm tay.

Tiếp sau đó đợi tình cảm phát triển đến một mức độ nhất định, cô có thể lựa thời điểm lộ ra bấp đùi, dụ dỗ anh một chút!

Ôi... Ngại quá, cô muốn bắn chim!

Bất kể thế nào cô cũng không thể để Phó Khương coi thường!

Làm người phải có cốt khí! Cô muốn cho Phó Khương biết, thủ đoạn của hủ nữ rất cứng rắn! Thái độ của hủ nữ rất kiên quyết! Hủ nữ quyết tâm hạ gục trai đẹp, để trai đẹp đổ rầm rầm!

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm động viên chính mình.

Người lặng lẽ nhìn chăm chú Hùng Cách Cách ngoài Xương Kỳ ra còn có Trương Huy.

Xương Kỳ đi cùng với chú của cô ta, Bởi vì cô ta ở vị trí tương đối tối nên vừa vặn khuất sau mấy bồn hoa cỡ lớn, vì vậy mà Phó Bạc Yến không nhìn thấy cô ta. Nhưng Xương Kỳ vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách, đồng thời âm thầm phỏng đoán xem Hùng Cách Cách rốt cuộc là người thế nào?

Tuy nói Phó Bạc Yến vẫn che giấu rất tốt, nhưng từ trong mắt anh cô nhìn thấy đích thực là có những thứ khác!

Cô gái đó khác hoàn toàn với các cô gái trước kia của Phó Bạc Yển!

Xương Kỳ không nói rõ được rốt cuộc là khác chỗ nào, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại thì cái đáp án được giấu kín đó lại khiến trái tim cô co rút kịch liệt! Đúng vậy, không giống, thật sự không giống! Ánh mắt Phó Bạc Yển nhìn cô ấy luôn mơ hồ ẩn chứa ý cười và cưng chiều!

Ý nghĩ này khiến cô hoảng loạn!

Về phần Trương Huy, tại sao hắn ta lại đặc biệt chú ý đến Phó Bạc Yển và Hùng Cách Cách, có thể là vì Phó Bạc Yển đã từng đoạt mất bạn gái của hắn, nên hắn luôn ôm hận trong lòng, luôn muốn giành lại thể diện cũng như giành bạn gái của Phó Bạc Yển một lần!

Nói thật, hắn đã từng phải bỏ ra một khoản cho những hành động thực tế, vừa quyến rũ vừa chơi trò lãng mạn với bạn gái Phó Bạc Yển, quả thực là đốt tiền! Điều khiến người ta căm phẫn là những cô gái đó lại chẳng thèm ngó tới hắn ta! Cho dù có người ngoác tay với hắn thì đó cũng chỉ muốn hắn làm lớp dự phòng, còn là loại lớp dự phòng mang theo miếng vá! Lớp dự phòng có thể quăng đi bất cứ lúc nào! Con mẹ nó! Hắn hận đời!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 65: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp” ? ! (hai)

Sự xuất hiện của Hùng Cách Cách, chẳng những khiến Trương Huy kinh ngạc mà còn khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn!

Một cô nàng quyến rũ xinh đẹp giống như tiểu yêu tinh chạy ra từ trong rừng núi sâu thẳm, quả thực hắn cũng cực kỳ yêu thích! Nếu như hắn có thể đoạt cô gái đó vào tay nhất định sẽ sủng cô đến tận trời! Sau đó ôm eo cô, hôn môi cô, trình diễn một màn xuân cung sống động trước mặt Phó Bạc Yển để anh ta tức chết đi! Ha ha ha....Ha ha ha ha....

Haiz....Nói thật, gần đây hắn sống thực sự quá tẻ, đã rất lâu rồi hắn không cười như vậy.

Lần trước ở vũ hội hóa trang trong túi xách của hắn rút ra nhiều thứ khó coi như thể làm hại hắn gần như biến thành ôn dịch, tất cả mọi người đều tránh không gặp hắn, giống như chỉ lo bị lây nhiễm bệnh gì đó. Hắn muốn mời mọi người ăn bữa cơm để giải thích rõ hiểu lầm, bọn họ ngoài miệng thì đồng ý tới, nhưng con mẹ nó lại chẳng có bóng ma nào! Hắn ném hết cả bàn thức ăn xuống đất, tức đến mức chửi ầm lên! Kết quả không cần thận giẫm lên lá rau làm mình ngã tới mặt mũi bầm dập! Trên móng còn bị cắm vào một mảnh thủy tinh sắc lẹm khôn kiếp! Cuộc đời quả là bi kịch, làm người ta tức lộn ruột!

Đám oan yến trước kia của hắn càng tránh xa hắn như rắn rết!

Càng khiến hắn căm phẫn đó là có một cô gái dịu dàng như nước ấy thế mà lại cào hắn tới nỗi vết thương chồng chất! Chuyện này cũng chẳng sao hết mà quan trọng là lúc cô gái đó vừa cắn đánh hắn vừa đau khổ kêu gào: “Chỉ trách anh! Tại anh nên tôi mới mắc bệnh AIDS! Tại anh hết! Tôi hận anh đến chết! Tôi phải đồng quy vu tận với anh!”

Cô ta bị AIDS? !

Tổ sư cha nhà cô!

Cô ta bị AIDS là thật, hắn bị AIDS là giả!

Nếu như cô ta bị AIDS là thật, như vậy hắn từ người mắc bệnh AIDS giả không chừng đã biến thành mắc bệnh AIDS thật mất rồi!

Trương Huy phát điên lên được!

Hắn nhanh chóng chạy tới bệnh viện, làm giám định trong lo lắng thất thối.

Trong quá trình chờ đợi kết quả hắn có cảm giác mình đã chết đi sống nhiều lần.

Chờ tới khi bác sĩ tuyên bố kết quả, hai chân của hắn đã xụi xuống không thể nào tự đứng thẳng lên được.

May là sự thật chứng minh hắn là người khỏe mạnh, không mắc bệnh AIDS. Dĩ nhiên, hắn cũng có một số bệnh không thể để người ngoài biết, cần phải tiêm thuốc điều trị.

Trương Huy thở phào một hơi, cảm giác mình nhặt được một mạng về từ cõi chết.

Hắn cầm giấy chứng nhận chẩn đoán bệnh vui vẻ chạy về nhà, quệt thẻ chứng minh rồi mở hòm mail gửi thư cho một số người bạn quan trọng.

May mắn thay cuối cùng cũng phát huy chút tác dụng.

Có vài người rút cuộc chịu gặp mặt hắn. Nhưng khi hắn vừa muốn tới gần là sẽ có một số người đàn ông dùng ánh mắt cực kỳ thận trọng nhìn hắn. Khoa trương hơn là còn có một số tên thẳng thùng chặn hắn trên tường muốn cưỡng hôn hắn!

Cha mẹ nó...Đây là cái thế giới gì vậy? Thật sự là quá khủng mà!

Trương Huy rất đau đớn, thật sự rất đau đớn. Hắn không phải người đồng tính, thật sự không phải người đồng tính! Hắn thích cơ thể ấm áp nõ nang của phụ nữ, thích bộ ngực đầy đặn ngạo nghễ của họ, thích vẻ mặt đáng yêu lẳng lơ của họ! Hắn đường đường là một người đàn ông chân chính lại gặp phải kiểu đái ngộ như thế, thực sự là quá bất công!

Hắn muốn trả thù!

Hôm nay đi tới buổi tụ tập này hắn cảm thấy thứ mình thu hoạch được lớn nhất là nhìn thấy Hùng Cách Cách. Tự tin của một người đàn ông cần phải thể hiện ngay trên người Hùng Cách Cách.

Trương Huy ưỡn ngực bung ly rượu đi tới bên cạnh Hùng Cách Cách, bày ra dáng vẻ lịch thiệp, cười lộ ra hàm răng tự nhận là vô cùng trắng sáng, nho nhã lễ độ hỏi cô: “Không biết tôi có vinh dự mời cô một ly không?”

Hùng Cách Cách không ngờ Trương Huy lại xuất hiện ở đây!

Nói thật, cô nhìn thấy Trương Huy là đã cảm thấy phiền rồi! Nấm đầm ngứa ngứa! Cô muốn đánh hắn, hoàn toàn không phải chỉ trong suy nghĩ thôi đâu!

Cô còn nhớ rõ, hắn vu cáo hãm hại cô thế nào! Đuôi mắt Hùng Cách Cách nhìn lướt qua Trương Huy một cái, từ từ nhếch môi cười. Không phải cô không mang thù, chỉ là nó ần núp khá kỹ, thù hận ấy mà đâu cần trả lại ngay lập tức. Cốt là đợi cơ hội tới, và giờ nó đã đến rồi.

Nụ cười của Hùng Cách Cách giống như chiếc lông vũ, nhẹ nhàng trôi chọc trái tim Trương Huy, dự hoặc đến nỗi khiến hắn cực kỳ kích động, suýt nữa là co quắp cả lại.

Trong lòng Trương Huy mừng thầm, nhưng vẫn có suy nghĩ bản thủ muốn si nhục Hùng Cách Cách, hắn thầm nói: Thì ra phụ nữ mà Phó Bạc Yến chơi đùa cũng chỉ là một gái điếm thôi! Thật là quá dễ để bắt vào tay mà!

Trương Huy tưởng rằng Hùng Cách Cách đã bị hàng phục bởi sức hấp dẫn phái nam của mình, khi đến gần cô hắn còn mập mờ rỉ tai nói: “Tôi ở căn phòng số hai tầng 11 khách sạn Fairview đợi em, không gặp không về.” Hắn nâng chén uống cạn rượu, sau đó tiêu sái đi ra ngoài cửa.

Hùng Cách Cách quan sát chung quanh một vòng, thì nhìn thấy một ông chú cười dâm đãng đứng đối diện với Trương Huy, khi đến gần ông ta thì hắn nói: “Người kia muốn cháu nói với chú, phòng số hai tầng 11 khách sạn Fairview, không gặp không về.”

Trương Huy đi tới cửa, còn quay đầu tìm đến vị trí của Hùng Cách Cách tặng cô một nụ hôn gió, sau đó xoay người đi thẳng đến phòng 2 tầng 11.

Ông chú làm tường Trương Huy tặng ông ta nụ hôn gió, hai chân tức thì run lên xem chút là hưng phấn quá độ. Ông hút sâu một hơi, giả bộ như không có chuyện gì, rồi lại hàn huyên với bạn bè hai câu, lúc này mới nhanh chân đuổi theo.

Không phải có câu nói rất chí phải đó sao, là “tự gây nghiệt không thể sống”. Trương Huy là điển hình của một kẻ tự tạo ngạo nghiệt.

Hắn sợ sau khi đến Hùng Cách Cách không chịu đi vào khuôn khổ, nên đã bỏ chút thuốc kích dục vào trong rượu. Để hỗ trợ, bản thân hắn ta uống trước hai ly. Đợi Hùng Cách Cách tới rồi hắn sẽ bỏ nhào vào cô, rồi cho Phó Bạc Yến đội chiếc nón xanh thật cao! Ha ha ha... Vừa nghĩ đến vẻ mặt thối của Phó Bạc Yến là trong lòng hắn đã thấy vô cùng happy rồi.

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình chính là Quốc vương! Tất cả phụ nữ, đều phải nằm rạp dưới chân của hắn! Trương Huy hắn đẹp trai ngồi ngời, có cô gái nào nở tránh khỏi thế tiến công nhu tình của hắn chứ? Đợi lát nữa cô gái kia đến rồi hắn nhất định sẽ khiến cô ta phải khóc lóc cầu xin hắn, vừa kêu “đừng” vừa cam thâm tình nguyện bị hắn bắt làm tù binh! Hắn phải khiến cho cô ta biết thế nào mới là đàn ông chân chính!

Trương Huy hưng phấn cởi quần áo vui mừng chạy vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, hắn nghe thấy có người rón rén đi vào phòng và tắt đèn đi.

Trương Huy hưng phấn! Hắn vội vã vuốt tóc, tùy tiện lau qua người, sau đó nhe răng vội vã vọt vào trong phòng!

Hắn muốn nhào vào người tới, nhưng không ngờ lại bị người đó vỗ lại ngã trên giường lớn!

Bảo bối...A, không đúng, không phải bảo bối quá nhiệt tình chứ! Không giống bảo bối chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 66: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp” ? ! (ba)

Bão bới của hấn làm sao có thể có chiếc eo thô to như thùng nước thế này được chứ? ! Bão bới của hấn sao lại có râu? Bão bới của hấn sao lại có bàn tay như heo chứ? Bão bới của hấn sao lại sốt ruột mồ mẫm hai chân của hấn? !

A! A! A! Người đàn ông đè trên người hấn luôn mồm kêu “bão bới” là ai hả?! Con mẹ nó rớt cuộc là ai chứ?!

Giấy giụa cũng vô dụng ; roi nước mắt là tất yếu; đau đớn là bình thường ; hối hận đó là vĩnh hằng!

Nước mắt Trương Huy rơi đầy trên gối, trong đêm đen như mực hấn khàn giọng kêu hét lần này đến lần khác: “Đừng, đừng...” Hấn nghiêng rằng, hận đến mức trái tim cũng sắp vỡ nát!

Hấn sẽ ghi món nợ này trên người cô nàng đáng chết kia! Hấn sẽ không bỏ qua cho cô ta! Hấn phải khiến cô ả chết vô cùng khó coi!

Trương Huy cầm hận Hùng Cách Cách, còn Hùng Cách Cách lại không thể nói mình hoàn toàn vô tội.

Nếu như Trương Huy không có ý xấu, bỏ thuốc vào rượu và bản thân mình còn uống hai ly thì cũng sẽ không dễ dàng bị người khác chế ngự. Muốn trách thì chỉ có thể trách hấn tâm địa bất chính, bị sét đánh bừa mà trúng thôi!

Đừng tưởng rằng Hùng Cách Cách cô là người dễ bắt nạt! Mặc dù cô không lên tiếng, nhưng lại chứa cả một bụng ý nghĩ xấu xa bỉ ổi!

Những ý nghĩ xấu xa của cô mặc dù không chạy như thạch tín, như kiến huyết phong hầu (**), nhưng thiên thời địa lợi nhân hòa lại luôn đặc biệt chiều cô, thích giúp cô tiêu diệt những tên tôm tép nhãi nhép. Trương Huy chính là bia đỡ đạn đứng mũi chịu sào.

(**) Cây kiến huyết phong hầu: Trong khu rừng rậm ở Xi-Xoang-Ba-Na ở Vân Nam Trung Quốc có một loại cây cao to gọi là “Tiền độc mộc” (cây có chất độc để tắm vào mũi tên). Cây có một loại dịch lỏng mang tính kịch độc. Nếu người hoặc động vật bị dính chất này vào bên ngoài da nơi bị rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ra mới đặt chỉ nó cái tên đáng sợ là “Kiến huyết phong hầu” (thấy máu đông yết hầu).

Hùng Cách Cách tưởng rằng những chuyện xấu mình làm không có ai biết hết. Nhưng Xương Kỳ lại ngoảnh mặt làm thinh với tất cả những chuyện xảy ra, cô phát hiện người phụ nữ này không đơn giản! Có trù tính, có sự khôn ngoan, có thủ đoạn chinh người khác, phải nói là cực kỳ bỉ ổi! Không hiểu sao Xương Kỳ lơ mờ cảm thấy Hùng Cách Cách hơi quen quen. Giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi?

Ha ha....Bất kể là có phải đã từng gặp hay không thì cô cũng sẽ nhớ đã gặp cô nàng đó một lần!

Chiến tranh giữa phụ nữ chiến trường không có khói thuốc súng. Tên bắn lên và thuốc độ đều là vũ khí không thể thiếu. Cô nàng đó không phải kẻ dễ bắt nạt lẽ nào Xương Kỳ cô lại là một cục đất sét có thể dễ mặc người ta nhào nặn sao? Muốn tranh giành đàn ông với cô quả là đi tìm đường chết!

Khi Hùng Cách Cách bùng đĩa trái cây, trở lại vị trí ban đầu của mình thì Xương Kỳ cũng bùng cả phê trông rất lẳng lơ đi đến bên cạnh Phó Bạc Yến.

Có người đàn ông nịnh nọt lập tức đưa một chiếc ghế đến cho cô ta.

Xương Kỳ ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng bày tỏ cảm kích, sau đó ngồi kế bên Phó Bạc Yến, đặt cả phê trong tay lên bàn, từ từ đẩy tới trước mặt Phó Bạc Yến, động tác đó, vẻ mặt đó, ánh mắt nấp mờ không thể nào hình dung nổi đó, tất cả đều để bày tỏ một tín tức với bên ngoài —— cô ta, Xương Kỳ, mới là người phụ nữ của Phó Bạc Yến!

Bằng vào trực giác của phụ nữ, Hùng Cách Cách cảm thấy Xương Kỳ thuộc kiểu người không có ý tốt. Ham muốn giữ lấy của cô ta với Phó Bạc Yến biểu hiện quá rõ ràng. Tuy nói Hùng Cách Cách trông có vẻ chậm lụt nhưng đối với quan hệ giữa nam và nữ... Ồ, không, nói chính xác là chút chuyện giữa nam và nam, cô vẫn vô cùng nhạy cảm. Lần này cô đã dời sự chú ý từ mối quan hệ nam và nam chuyển sang nam và nữ, tuy hiệu quả có hơi kém nhưng cũng không đến nỗi nào.

Nếu theo nguyên tắc làm việc trước kia của Hùng Cách Cách thì cô nhất định sẽ... không thêm phản ứng. Nhưng hôm nay bị một trận phê bình của Phó Khương, Hùng Cách Cách lại cảm thấy trong việc xử lý tình cảm nam nữ cô nên suy nghĩ thoáng hơn một chút.

Nghĩ là làm, Hùng Cách Cách đặt trực tiếp đĩa hoa quả trước mặt Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến cúi đầu đánh giá các thứ chất trước mặt mình, rồi cực kỳ tự nhiên cầm trái cây lên đưa vào miệng nhấm nháp.

Xương Kỳ cười tự giễu, nói rất có ngụ ý: “Uống cả phê xong là muốn ném thử vị của trái cây ngay? Đàn ông ấy à, thích lấy nhiều chiếm nhiều thật đấy.”

Phó Bạc Yến nhếch miệng đáp: “Cả phê thỉnh thoảng uống một hớp thì còn được, chứ nếu muốn khỏe mạnh sống lâu thì lựa chọn đầu tiên đương nhiên là trái cây rồi.”

Xương Kỳ cố gắng che giấu nỗi chua xót, cô ta đứng lên vỗ vai Phó Bạc Yến cười yếu ớt nói: “Cố gắng mà ăn trái cây của anh đi, em cũng phải đi ‘săn mồi’ đây” Lúc này cô chỉ có thể lấy lui làm tiền, nếu không thì chỉ tự rước nhục vào mình mà thôi.

Vốn Hùng Cách Cách còn tưởng Xương Kỳ sẽ gây ra một số hành động giật gân gì đó, không ngờ cô ta lại chỉ nói có hai câu bèn phui mông bỏ đi.

Hùng Cách Cách nắm chặt nắm đấm, đứng là vô dụng. Không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi thất vọng và phiền muộn.

Sau khi đánh xong ván bài tất cả mọi người đều giải tán.

Hùng Cách Cách ngồi trên xe Phó Bạc Yến nhìn lưng, than thở: “Kiểu xã giao này mệt mỏi thật.” Cô nhìn Phó Bạc Yến đánh bài mà sắp không mở nổi mắt. May là còn có nước trái cây để vực dậy tinh thần, bằng không nhất định cô đã ngủ gật rồi.

Phó Bạc Yến nhìn mày nói: “Nếu bản thân cô đánh bài thì có thể sẽ không thấy mệt mỏi vậy đâu.”

Hùng Cách Cách cười cười ha ha nói: “Tôi thêm vào chơi. Thua mất tiền thì còn chán hơn.”

Phó Bạc Yến cười cứng chiều, “Lần sau để cô tập luyện một chút. Thua thì tính cho tôi.”

Hùng Cách Cách lên đưa mắt nhìn qua tay Phó Bạc Yến, không biết mình có nên nhào qua, chủ động nắm tay của anh ta rồi tỏ ra nhiệt tình không nhỉ? Cô chưa từng yêu đương nên cũng không biết làm sao mới có thể khiến bản thân tỏ ra chỉ động một chút.

Trong lúc Hùng Cách Cách còn đang do dự không quyết thì xe đã lái đến một nơi tương đối xa.

Trên đường núi tối đen như mực có một chiếc xe minibus vẫn luôn bám đuôi theo sau xe Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến nhạy cảm nhận ra có gì đó không đúng, nhưng lúc anh vừa định tăng tốc thì Hùng Cách Cách lại đột nhiên nắm chặt tay phải của anh!

Đúng lúc này, chiếc xe vẫn bám đuôi Phó Bạc Yến đột nhiên tăng tốc tông mạnh vào đuôi xe Phó Bạc Yến!

Ầm một tiếng, xe của Phó Bạc Yến bị ép va vào một thân cây khiến Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách hoa mắt chóng mặt.

Bốn tên đàn ông mang mặt nạ nhanh chóng nhảy xuống khỏi xe minibus, chia nhau đánh ngất hai người đã đầu văng mắt hoa, sau đó trói gô hai người ném vào thùng xe minibus rồi mới phóng đi.

Khi nhà họ Phó nhận được điện thoại tổng tiền thì cả gia đình đều nổi giận.

Ông cụ Phó giận đến nổi mặt xanh mét! Ai dám bắt cóc cháu của ông quả thực là chán sống! Không coi ai ra gì! Đúng là không coi ai ra gì!

Ba Phó liên tục hút thuốc, cau mày, vắt óc nghĩ xem làm thế nào mới tốt.

Mẹ Tô thì niệm mãi “a di đà phật”, không ngừng cầu xin Bồ Tát phù hộ.

Sắc mặt Tô Hàng nặng nề và trắng bệch. Cậu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách không nói một lời.

Phó Khương không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ là anh đã cúi đầu uống đến ly cà phê thứ năm rồi.

Mẹ Tô vái lạy Bồ Tát xong, lòng nóng như lửa đốt nói: “Bọn cướp nói bảo chúng ta giao 50 triệu cho chúng, tiền đã xoay được rồi, sao họ còn không gọi điện qua nhỉ? Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi?!”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 67: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp”?! (bốn)

Ba Phó trầm giọng nói: “Không thể báo cảnh sát. Nếu như có sơ xuất gì, bọn cướp sẽ giết con tin.”

Mẹ Tô quát: “Nếu như chúng nó lấy được tiền lại không chịu thả người, thì không phải sẽ mất cả chì lẫn chài à!”

Ông cụ Phó mở miệng nói: “Tất cả bình tĩnh lại đi. Chúng ta cứ chờ điện thoại đã rồi nói sau.”

Mẹ Tô nói làm nhảm, “Chúng ta đã chọc giận phải người nào thế này? ! Phạt tổ phù hộ, phù hộ cho con trai con bình an trở về....”

Cụ Phó nhìn về phía Tô Hàng hỏi: “Con nói Bạc Yến đi cùng với trợ lý của nó. Bối cảnh của người trợ lý đó các con đã điều tra chưa? Có phải là cô ta ngấm ngấm giờ trò không?”

Tô Hàng đáp thẳng lại hai chữ, “Không phải!”

Ông cụ Phó lắc đầu than thở: “Con không hiểu lòng người hiểm ác thế nào đâu.”

Trong lúc mọi người đều trầm mặc, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Ba Phó chạy tới trước tiên, tay run lấy bầy bắt điện thoại, “A lô?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng trẻ con. Rõ ràng giọng nói đó đã thông qua xử lý âm thanh. Hắn ta nói: “Ông đi đến hòm thư ở cổng, tìm chiếc điện thoại di động, tôi sẽ nói cho ông biết địa điểm giao tiền. Nhớ rõ, chỉ có thể đến một mình, bằng không. ... Ha ha... đừng trách tôi không khách sáo!”

Ba Phó chạy ra cổng, quả nhiên tìm được một chiếc điện thoại di động trong hòm thư.

Ông siết chặt điện thoại di động, đảo mắt nhìn người nhà của mình một vòng rồi nói: “Bọn bắt cóc nói chỉ cho một người đi đưa tiền chuộc.”

Tô Hàng lập tức tiến lên nói: “Con đi!”

Ba Phó lắc đầu nói: “Tình tình con không tốt, không biết cách xoay chuyển tình hình một cách khéo léo, nếu con đi có thể sẽ chọc giận bọn bắt cóc.” Nếu con trai út của ông cũng bị bọn cướp bắt mất, thì ông thật sự sẽ khóc không ra nước mắt.

Phó Khương ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Đề em đi cho.”

Ba Phó than nhẹ nói: “Hay là đề anh đi cho.” Ông nói xong câu đó, rồi đi vào trong cầm chiếc túi cực lớn chứa số tiền mặt đeo lên lưng.

Phó Khương nhìn lên bầu trời, khổ sở nhếch môi cười. Là thiên tài thì bị người ta xa lánh, bệnh tâm thần thì không được người ta tin tưởng, anh làm người quá là thất bại rồi. Hùng Cách Cách, em không được xảy ra chuyện gì, bởi vì anh thật sự không tìm ra người nào khác có thể “không xa không rời” anh.

Anh nhớ gương mặt nhỏ tức giận cô mỗi lần bị anh chọc giận; anh nhớ dáng vẻ ngoan ngoãn hoàn toàn chấp nhận mỗi lần anh cho cô một lời giải thích; anh nhớ đôi mắt bi ôi của cô mỗi lần hiểu lầm khuynh hướng tình dục của anh. ...

Vừa nhớ tới Hùng Cách Cách, là trái tim của Phó Khương lại đau đớn. Đó là nỗi đau lẫn cả hạnh phúc và lo lắng, rất chua xót khổ sở, rất ngọt ngào...

Phó Khương nghĩ: nếu như anh bị bắt cóc, thì có lẽ sẽ chỉ có mình Hùng Cách Cách là gấp gáp lo lắng cho anh thôi? Về phần những người khác, anh thật sự không dám trông cậy. Chỉ vì sau khi đã từng thất vọng thì sẽ không thể trông chờ gì nữa.

Hùng Cách Cách, em không thể xảy ra chuyện được! Em có nghe thấy không? !

Ba Phó làm theo yêu cầu của bọn cướp, ngồi xe bus từ chỗ này đổi xe đến một chỗ khác, lại từ nơi đó đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Đã lâu lắm rồi ba Phó không chen chúc trong xe bus, sau nhiều lần giầy vò, sắc mặt của ông trắng bệch như tờ giấy. Trong giờ cao điểm tan tằm ba Phó vất vả chen lên xe bus thì lại được bọn bắt cóc thông báo bảo ông lập tức xuống xe!

Ba Phó liều cái mạng già chen xuống xe buýt, nhưng lại vô cùng kinh hãi khi phát hiện, ba lô sau lưng ông bị người ta dùng dao găm rạch ra, lấy hết toàn bộ số tiền mặt bên trong!

Ba Phó tròn mắt. Một người bình thường cực kỳ nhanh trí, thế mà lúc này lại hoàn toàn không có biện pháp.

Ông vừa định đuổi theo chiếc xe bus kia thì lại nhận được điện thoại của bọn bắt cóc bảo ông ngoan ngoãn về nhà.

Ba Phó cắn răng giờ tay vẫy tắc xi gọi xe về nhà.

Ông vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của bọn bắt cóc.

Bọn bắt cóc nói bằng giọng điệu xảo trá “Tiền, chúng tôi đã nhận được rồi. Chúng tôi là người giữ chữ tín. Nhận được tiền rồi đương nhiên sẽ thả người. Chỉ có điều, hiện giờ trong tay chúng tôi có hai người, ông nói xem, chúng tôi thả ai trước đây? Ha ha... ha ha ha... như vậy đi, ông lại chuẩn bị tiếp 50 triệu nữa để chuộc người còn lại!”

Ba Phó cực kỳ tức giận, cắn răng nói: “Số tiền kia là tôi dùng để chuộc con trai mình! Còn cô gái kia tôi không biết! Muốn đòi tiền chuộc thì anh đi mà tìm bố mẹ của cô ta! Bây giờ lập tức thả con trai của tôi ra!”

Bọn cướp giễu cợt nói: “Ai yo, người có tiền đúng là keo kiệt. Cô gái kia là tình nhân của con trai ông. Không cứu cô ta, con trai ông cũng chẳng mặc kệ đâu!”

Ba Phó quát: “Cô là tình nhân của ai cơ? Tôi... A lô, đưa điện thoại cho tôi!”

Phó Khương đoạt lấy điện thoại trong tay ba Phó, nói với bọn bắt cóc: “Tiền của tôi có thể tiêu bằng hai cách. Một là dùng để lấp cái động không đáy của các người. Hai là thuê sát thủ giải quyết vấn đề tận gốc.”

Bọn cướp trầm mặc trong giây lát rồi: “Mày có ý gì?”

Phó Khương đáp: “Ý của tao rất đơn giản. Cho chúng mày thêm 50 triệu để hai người họ được đưa về mà không bị tổn thương dù chỉ là một cọng tóc. Tài lực của nhà họ Phó tuy là hùng hậu nhưng người càng có tiền thì càng máu lạnh, đạo lý này hẳn là chúng mày cũng hiểu được.”

Bọn bắt cóc nghiêng ngả một lát rồi đáp: “Được! Mày đã thoả mái thì bọn tao cũng thoả mái. Tiền đến nơi, bọn tao lập tức thả người! Vào giờ này ngày mai, tao lại gọi điện cho các người.”

Sau khi cúp máy, ông cụ Phó bắt mắt nói: “Cô trợ lý đó đâu có đáng phải đưa nhiều tiền chuộc như vậy?”

Tô Hàng cau mày nói: “Đó cũng là một mạng người, sao có thể bày đặt mặc kệ? Hơn nữa, nếu như không phải cô ấy đi ra ngoài cùng anh cả, thì cũng sẽ không bị người ta bắt cóc! Nếu như bọn con bỏ mặc thì có có thể làm người sao?”

Ông cụ Phó nổi giận mắg: “Khốn kiếp!”

Phó Khương lạnh lùng liếc ông cụ Phó một cái rồi nói: “Số tiền kia con bỏ ra .”

Ông cụ Phó kinh ngạc nói: “Con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Không đợi Phó Khương trả lời, ba Phó đã lập tức hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Bọn bắt cóc nói, cô trợ lý đó là tình nhân của Bạc Yến, lại còn có quan hệ gì với em nữa?”

Phó Khương vỗ tay một cái đáp: “Dĩ nhiên là.... quan hệ mập mờ.” Anh đứng lên đi ra ngoài cửa.

Ông cụ Phó quay đầu đi, cho rằng Phó Khương bị động kinh rồi.

Chỉ có Tô Hàng biết, Phó Khương chẳng những không động kinh, mà ngược lại còn rất tỉnh táo. Chú ấy thực sự muốn Hùng Cách Cách. Ở trong nhà này, người thật sự quan tâm tới tính mạng của Hùng Cách Cách e là chỉ có cậu và chú út thôi. Ban nãy ba Phó bác bỏ đề nghị của bọn bắt cóc, không đồng ý dùng 50 triệu để chuộc Hùng Cách Cách, dĩ nhiên có hơi máu lạnh, nhưng cũng không hẳn không phải một biện pháp tốt để tung hỏa mù. Một khi bọn bắt cóc biết Hùng Cách Cách không quan trọng có lẽ sẽ thả cô đi cùng Phó Bạc Yến. Tất nhiên đây cũng chỉ là có lẽ mà thôi. Còn có một khả năng khác đó là người không quan trọng thì chẳng có chút giá trị tồn tại nào!

Tô Hàng thừa nhận, khi ba Phó cự tuyệt đề nghị của bọn bắt cóc, quả thực cậu có ôm suy nghĩ đánh cược một keo.

Nhưng rõ ràng chú út không muốn đánh cược. Thậm chí có thể nói là cậu sợ loại tiền đánh cược này. Cậu thà thỏa hiệp, dù cho chỉ là thỏa hiệp một buổi tối.

Tô Hàng đi theo phía sau Phó Khương, ra khỏi phòng khác đi tới vườn hoa.

Trong vườn hoa hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng dế kêu cũng không có. Sự yên tĩnh này dường như có thể chạy thẳng vào lòng người, làm người ta ớn lạnh trong lòng.

Sau khi hai người lẳng lặng đứng một lát, thì Tô Hàng mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc trước, cậu nói với Phó Khương: “Chú út, cháu có 20 triệu tiền gửi ngân hàng.”

Phó Khương chậm rãi gạt đầu, hip mắt cười nói: “Cháu chuẩn bị tặng bao lì xì cho chú à? Chờ sau khi chú và Hùng Cách Cách kết hôn, cháu hãy tặng cũng được.”

Tô Hàng nóng nảy la lên: “Giờ là lúc nào rồi mà chú còn nói giỡn!”

Phó Khương ngửa đầu ngắm trăng, nói một cách sâu xa: “Đêm còn dài lắm, phải làm gì đó để giết thời gian mới được.”

Tô Hàng nhìn sùn mặt của Phó Khương, lần đầu tiên cậu cảm thấy, người đàn ông này sao lại cô đơn đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 68: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp” (năm)

Từ khi Tô Hàng có trí nhớ tới nay, ấn tượng với Phó Khương chỉ dừng lại ở tám chữ lớn máu chảy ròng ròng “điên điên khủng khủng thần bí kỳ lạ”! Cậu không biết Phó Khương có bạn bè không, cũng chẳng hay sở thích của chú ấy là gì.

Phó Khương tựa như một con gió, đến và đi không một dấu vết, động một tý là giờ trò mắt tích thần bí.

Cậu chưa bao giờ nghe Phó Khương nhắc tới chú ấy thích gì, ghét gì, hay chuẩn bị làm gì!

Phó Khương luôn chỉ có một mình, lúc thì yên lặng, lúc thì điên khủng, nhưng chung quy lại vẫn là.... Một mình.

Cậu từng thấy Phó Khương ngồi trước mặt một bông hoa khê thì thầm nói chuyện cùng hoa; cậu từng nghe Phó Khương đứng trên mái nhà cất cao tiếng hát với mặt trăng!

Cậu không muốn đi qua để hiểu rõ người đàn ông đó, cậu chỉ muốn... cách chú ấy thật xa!

Cậu không thích nghe được những lời từ trong miệng người khác đại loại như kiểu: chú út của nó là đồ điên! Không chừng nó cũng là đồ điên đấy! Thần kinh là một bệnh di truyền! Không chừng cả nhà nó đều bị điên hết! Con mẹ nó... cả nhà chúng mới là đồ điên! Cả nhà chúng mày từ trên xuống dưới cộng thêm cả con chó cái đang kéo dài hơi tàn đều là đồ điên!

Cậu ghê tởm hai chữ đồ điên này!

Đồ điên đồ điên đồ điên, điên mãi không dứt làm cậu sinh lòng căn hận.

Vậy mà, chính là kẻ điên này đã bỏ ra 50 triệu vì Hùng Cách Cách!

50 triệu đó! Không phải 50 nghìn, càng không phải 5000 tệ!

Chú ấy lấy ở đâu được 50 triệu chứ? !

Chẳng lẽ chú ấy ăn nói điên khủng? !

Không, vẻ mặt ban nãy của chú ấy tuyệt đối không giống như đang nói năng điên khủng.

Tô Hàng nhìn chăm chăm gò má Phó Khương, hình như đây là lần đầu tiên cậu phát hiện người đàn ông này vậy mà lại có trách nhiệm đến thế, lại cô quạnh đến thế.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Tô Hàng, Phó Khương đặc biệt không có hình tượng ngáp lớn một cái! Sau đó, vẫy tay xoay người đi về phòng ngủ.

Tô Hàng nhìn lên bầu trời, cảm thấy vừa nãy mình nhất định là bị kẻ điên lây bệnh rồi! Đúng, nhất định là vậy, nếu không sao cậu lại nghĩ là Phó Khương đang lo lắng, đang sầu não chứ? Mẹ nó! Con mẹ nó đi đời nhà ma đi! Để tất cả đều đi đời nhà ma hết đi!

Tô Hàng không biết là Phó Khương cần phải dưỡng sức bởi vì đến sau nửa đêm anh còn có một trận chiến phải đánh.

Anh đã động tay động chân trong số tiền chuộc, đó là bỏ một chiếc máy theo dõi cực bé trong đó. Vì phòng ngừa đối phương có vũ khí kiểm tra tân tiến nên anh không khởi động máy theo dõi. Đến đến sau nửa đêm anh sẽ đi gặp đám cướp dám bắt cóc người phụ nữ của anh! Gậy rằng sói đã được tắm độc đó là trang bị thiết yếu! Một chiếc gậy toàn là kẻ hở, tuyệt đối là một vũ khí thực thụ! Bởi vì đã tắm độc nên những kẻ hở được che lại muốn vuron ra! Mỗi ngày nhìn thấy bản thân chảy ra chút máu, cũng coi như là một chuyện khá có ý nghĩa!

Anh muốn khiến cho đám cướp kia cảm nhận sâu sắc được tâm trạng phần nộ giờ phút này của anh!

Đánh chết coi như bọn chúng được giải thoát, đánh không chết thì coi như chúng gặp xui xẻo!

Nhà họ Phó có một đêm mất ngủ.

Trong hang ổ của bọn cướp, cũng là một đêm mất ngủ như vậy.

Trong ngôi nhà sắp bị phá bỏ Hùng Cách Cách và Phó Bạc Yến bị trói tay trói chân, bịt miệng ném ở một góc của căn phòng, mặc kệ họ tự sinh tự diệt.

Trên khung cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ mất hết kính, gió thổi vù vù vào cuốn hết bụi bặm trên mặt đất bay loạn xạ. Những đồng rác được chất đầy trong một xô bốc mùi hôi thối ghê tởm làm người ta buồn nôn! Trên mặt tường cũ đã xám lại, nứt ra một khe hở không lớn không nhỏ, một số chú kiến cùng với một ổ chuột con vừa mới sinh sống nhờ trong đó, trông vô cùng rợn người.

Hai người sau khi bị gió lạnh phả vào thì tỉnh lại, cuối cùng cũng nhận ra được cảnh ngộ bị bắt cóc chỉ có trong truyền thuyết của mình.

Phó Bạc Yến mở lớn hai mắt, dùng ánh mắt hỏi Hùng Cách Cách: cô có sao không?

Hùng Cách Cách lắc đầu, dùng mắt đáp lại: tôi không biết anh định biểu đạt ý gì! Anh có biết tại sao chúng ta bị bắt cóc không?

Phó Bạc Yến nghi ngờ, tiếp tục ra hiệu bằng mắt: cơ thể cô không thoải mái ở đâu hả? Trên người cô có mang theo con dao sắc nào không? Có thể cắt dây chạy trốn được không?

Hùng Cách Cách bức bối, tròn to hai mắt: rốt cuộc anh định nói gì? ! Đừng có đảo mắt vòng vòng nữa, anh tưởng tôi là máy giải mã à? Đảo mắt một cái là tôi biết liên ý của anh chắc?!

Hai người vẫn cố gắng dùng mắt để trao đổi, nhưng hai người nháy mắt ra hiệu cả nửa ngày mà chẳng ai biết đối phương muốn biểu đạt ý gì. Thứ gọi là ăn ý này cũng phải chọn người mới được.

Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách cùng lựa chọn từ bỏ.

Tiếp tục trao đổi như vậy họ chẳng những không hiểu ý của đối phương mà ngược lại sẽ mệt chết hai mắt của mình, tổn hại tinh thần của mình! Chắc chắc ... tổn hại lớn rồi!

Trong phòng khách, bọn cướp lấy được tiền nên cực kỳ vui vẻ, mua đồ nhắm hớn hờ uống một trận. Đợi đến ngày mai sau khi nhận được nốt khoản kia thì cuộc sống của chúng sẽ vô cùng thoải mái đây. Rượu ngon, gái đẹp, xe xịn, cái gì cần có đều có cả!

Sau khi bốn tên cướp đã com no rượu say, cả đám đều tự cho mình là đúng. Bọn chúng coi lời Phó Khương nói như gió thoảng bên tai, tất cả bọn chúng đi về phía Hùng Cách Cách và Phó Bạc Yến. Chúng rất nóng, cần phải tìm một người phụ nữ để dập lửa.

Bọn cướp đeo mặt nạ cười dữ tợn mà dâm dăng.

Một tên trong đó mắt say lờ mờ nhìn Hùng Cách Cách mắng: “Mụ nội nó! Người có tiền đúng là sướng thật! Chơi đàn bà mà cũng có thể tìm được mặt hàng đẹp đến vậy. Nhìn mà khiến ông đây cả người ngứa ngáy! Thật là muốn.... Làm chết cô!”

Con người Hùng Cách Cách lóe lên, nhưng không lên tiếng.

Phó Bạc Yến dùng mắt hung tợn trừng bọn cướp, anh không cho phép đám người này làm nhục Hùng Cách Cách như vậy!

Bọn cướp không vui bước hai bước tới trước mặt Phó Bạc Yến dâm vào bụng anh. Miệng còn không quên giáo huấn: “Này thì cho mày khoa khoang cho mày trừng ông này! Nói cho mày biết, sau này hãy treo bảng hiệu kê khoe khoang bị người ta đá lên người, biết chưa?”

Một gã khác quát lớn: “Đù rồi, mày đừng có con mẹ nó nhiều lời!”

Hùng Cách Cách thấy Phó Bạc Yến bị đánh, vội vàng nghiêng người chắn trước Phó Bạc Yến, đồng thời ra sức lắc đầu, trong miệng còn phát ra những tiếng “um um”.

Có một tên đi tới trước mặt Hùng Cách Cách gỡ giẻ trong miệng cô xuống, cười cợt nhả: “Cô em, em thương nó chẳng bằng thương bọn anh. Chúng ta vui đùa một chút ha?”

Hùng Cách Cách há miệng thở hổn hển nói: “Đừng...Đừng đánh anh ấy, tôi chơi cùng các người.” Thôi được rồi, nếu như bọn cướp đã đưa ra yêu cầu mà cô lại không phối hợp thì thật sự có lỗi với sự giáo dục nhiều năm của ba Hùng! Tuy nói cô không thể vận khí đàn điền, hét lớn một tiếng là có thể thoát khỏi dây thừng như ba Hùng, nhưng... cô có nắm đầm! Nắm đầm của cô vô cùng mạnh! Chỉ cần cời trói cho cô là cô có thể chơi đùa với chúng thật tốt.

Bọn cướp đang đầm đá Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách cười dâm dăng: “Cô em, em định chơi với bọn anh thế nào đây? Theo không nổi thì bọn anh cũng mặc kệ đó.”

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Khi bọn cướp bám theo anh Hùng Cách Cách lại đột nhiên ôm lấy tay phải anh, khiến anh không thể chạy xe bình thường. Nếu không phải như vậy, đám cướp kia cũng chẳng tập kích thành công dễ dàng đến thế.

Sau khi Hùng Cách Cách bị anh sa thải lại mà xui quý khiến xuất hiện bên cạnh Tô Hằng. Điềm này không thể không làm anh hoài nghi, động cơ của Hùng Cách Cách rốt cuộc là gì đây?!

Nếu như Hùng Cách Cách thật sự là gián điệp nằm vùng của bọn cướp, vậy thì tưởng vui này là diễn cho ai xem?!

Trong lúc Phó Bạc Yến đang suy tư, Hùng Cách Cách hơi cụp mắt nhỏ giọng nói: “Cho... cho tôi uống chút rượu trước đã.”

Bọn cướp nghe thấy vậy cực kỳ vui.

Cô nàng này biết làm trò ghê!

Đã bị bắt cóc tống tiền rồi mà còn con mẹ nó bày đặt đòi uống rượu nữa chứ?! Nhìn bộ dạng cũng biết là đồ lẳng lơ!

Chắc chắc....Vừa nghĩ tới đáng về phóng đấng sau khi say rượu của Hùng Cách Cách là xương cốt của bọn chúng tê dại hết cả. ,

Bọn chúng nhắc Hùng Cách Cách đến trước bàn rượu bung rượu lên rồi rót mạnh vào trong miệng cô.

Hùng Cách Cách bị sặc ho sù sụ chảy cả nước mắt.

Bọn cướp mừng rỡ tất cả xông tới trút rượu vào miệng Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách say, đôi mắt biết cười xinh đẹp nhìn lướt qua bọn cướp. Cô liếm cánh môi ướt át, âm thanh ngây thơ ngây thơ như tiếng mèo kêu phát ra từ trong cổ họng. Đường như cô rất nóng, gương mặt đỏ bừng cọ tới cọ lui trên bàn, cọ với mức bọn cướp cũng nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 69: Dám cả gan uy hiếp “tổng công xinh đẹp” ? ! (sáu)

Bọn cướp vội àng cời trối cho Hùng Cách Cách, rồi đề cô lên bàn muốn lột quần của cô xuống.

Cửa phòng không khóa nên Phó Bạc Yến nhìn thấy rõ tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng khách.

Anh lợi dụng thời gian bọn cướp uống rượu, lợi dụng lò sưởi bị hỏng cắt dây thừng trói hai tay anh.

Thấy Hùng Cách Cách bị người ta ấn lên trên bàn, anh chẳng thêm để ý đến sợi dây buộc ở mắt cá chân mình, lập tức lật người một cái tuyệt đẹp lăn vào phòng khách, rồi nhảy lên vùng nắm đấm giáng mạnh một quyền vào tên cướp bắt đầu xé rách quần của Hùng Cách Cách!

Bọn cướp tức điên lên.

Bọn chúng nhắc ghế lên, Phó Bạc Yến vì hành động bất tiện nên bị chúng tay nắm chân đạp quật ngã xuống đất.

Phó Bạc Yến cảm thấy máu tươi chảy từ trên trán mình xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả mắt anh.

Khi một gã đập bể chai bia chuẩn bị đâm vào đầu của anh thì Phó Bạc Yến ý thức được tính mạng của mình sắp kết thúc rồi.

Vậy mà vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng yêu kiều lẳng lẳng đứng sau lưng tên cướp đó. Cô chia tay đoạt lấy chai bia bị đập vỡ. Sau đó xoay cổ tay, thay đổi hướng đâm mảnh chai bia sắc lẹm vào trên mông gã đó.

Tên cướp bị đâm kêu thảm thiết.

Tiếp theo là quãng thời gian biểu hiện làm Phó Bạc Yến phải trở tròn mắt nhìn.

Hùng Cách Cách cười mỉm nhìn đám cướp, sau đó khởi động cú đấm đánh cho bọn cướp kêu cha gọi mẹ.

Bóng dáng của Hùng Cách Cách bay bổng, nhìn như say nhưng lại có thể tránh được cú tấn công của đám cướp, hơn nữa còn cho đối phương những cú nặng nề ở góc độ gian xảo nhất!

Quyền pháp, thân hình, lực độ, không thứ nào không khiến Phó Bạc Yến kinh ngạc.

Sau khi Hùng Cách Cách đánh ngã tên cướp cuối cùng, cô khịt mũi đáng thương, vừa xoa nắm đấm nhỏ của mình vừa nói với nó: “Mày đau lắm phải không? Tao cũng đau lắm.”

Về mặt đó tức thì giết chết linh hồn Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến bắt đầu hoài nghi năng lực phán đoán của mình. Tại sao anh lại nghi ngờ Hùng Cách Cách? Năng lực phán đoán của anh chạy đi đâu mất rồi?!

Hùng Cách Cách lòng vòng trong phòng khách tựa như đang tìm gì đó. Cuối cùng cô banh miệng một tên cướp ra, sau đó chỉ vào sợi dây trên chân Phó Bạc Yến và nói: “Mi, mi đi cắt đứt sợi dây thừng đó cho tao!”

Tên cướp lắc đầu, không chịu.

Hùng Cách Cách đứng lên lại lượn trong phòng khách một lượt. Sau đó cô nhặt lên một chai bia rồi quay lại bên cạnh tên cướp đó, mắt say lơ lơ nói: “Mi không nghe lời hả. Chi là chẳng sao hết! Tao sẽ dạy dỗ mi. Tao là thầy huấn luyện! Vù vù vù... mi thấy đó, trong tay tao có pháp bảo!” Thế rồi cô giơ chai bia lên, “Nhìn đi, nó chính là chai công (**) trong truyền thuyết! Grừ grừ... mi có thích không, có thích không?! Tiểu thụ nói không thích tức là thích. Tao thích tên thụ xấu xa không thành thực. Ha ha... ha ha ha... Hành động lần này của tao được mệnh danh là ‘bạo cúc hoa’!”

(**) Tác giả xấu xa quá. Chai công tức là cái chai đó là công (công trong công và thụ nhé)

Hùng Cách Cách lột quần tên cướp đó xuống, sau đó... tấn công...

“A....” Trong miệng tên cướp truyền ra tiếng hét thảm thiết.

Phó Bạc Yến tận mắt chứng kiến hành động “bạo cúc hoa” của Hùng Cách Cách, mới thực sự biết được linh hồn hủ nữ bị Hùng Cách Cách giấu trong tư tưởng.

Tên cướp bị đâm bị thương “cúc hoa”, gào khóc: “Tôi cần, tôi cần là được chứ gì? Bà cô à, cầu xin cô, đừng đâm tôi nữa!”

Hùng Cách Cách bực bội nói: “Đừng có gọi tao là bà cô! Phải gọi tao là ‘tổng công xinh đẹp’!”

“Á....” Tên cướp bị đâm lần nữa.

Hùng Cách Cách rất vui vẻ, cô giống như một chú thỏ vui sướng nhảy đến bên cạnh Phó Bạc Yến, cời sợi dây trên chân anh, chấp tay nói: “Bẩm đế vương công, những tên tiểu thụ kia đã bị tị hạ dạy dỗ xong rồi, mời ngài hưởng dụng bất cứ khi nào!”

Phó Bạc Yến lau chút máu trên mặt, hoàn toàn không còn lời gì để nói.

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Xin hỏi đế vương công, có thể trả Bạc Yến lại cho tôi được chưa?”

Khóe miệng bị thương của Phó Bạc Yến hơi động, anh trả lời: “Anh chính là Bạc Yến.”

Hùng Cách Cách nghi ngờ nói: “Anh xác định anh là Bạc Yến? Không phải Transformers?”

Phó Bạc Yến buồn cười nhưng cười không nổi. Anh biết mặt mình nhất định đã bị đánh sưng vù đến biến dạng rồi.

Anh nhìn sâu vào trong mắt Hùng Cách Cách, nhẹ giọng nói: “Anh chính là Bạc Yến.”

Hùng Cách Cách “ồ” một tiếng, tựa như bùng tỉnh hiểu ra, cô chìa tay ôm đầu Phó Bạc Yến, đau lòng nói: “Anh chính là Bạc Yến hả? Anh thật sự là Bạc Yến ư? Bạc Yến, anh nhất định không được có chuyện gì đâu đây, anh nhất định phải sống thật tốt! Tôi... có một bí mật vẫn chưa nói cho anh biết. Thực ra... tôi... Tôi mới là Hạ Vũ Hà bên Hồ Đại Minh! Anh yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây thì không ai dám ức hiếp anh! Không ai dám ngăn cản anh và Ngũ A Ca ở bên nhau! Tiểu Yến Tử gì đó, đều không thành vấn đề! Anh yên tâm... Khò khò.... Khò khò...” Hùng Cách Cách ngủ thiếp đi.

Phó Bạc Yến cứng ngắc ở trong lòng Hùng Cách Cách, dờ khóc dờ cười.

Ngực Hùng Cách Cách hết sức mềm mại, khiến Phó Bạc Yến cảm nhận được cảm giác hạnh phúc đang nảy sinh.

Đúng vậy, nếu như không có Hùng Cách Cách, anh có thể đã bị bọn chúng đánh thừa sống thiếu chết. Nếu như không có Hùng Cách Cách, hôm nay nhất định anh không thể nào thoát thân được.

Anh đã từng cho rằng Hùng Cách Cách là cô gái yếu ớt, không kiên cường, bi ối. Là con người không có trách nhiệm nhưng hôm nay Hùng Cách Cách đã cho anh biết được cái gì mới thực sự được gọi là anh dũng chân chính!

Hùng Cách Cách giống như là một cây thanh phong đằng, nhìn thì mềm mại nhưng lại có sức mạnh đội đất chui lên!

Khi Hùng Cách Cách chắn trước người anh, khi Hùng Cách Cách giang đôi cánh bảo vệ sự an toàn của anh, khi Hùng Cách Cách ôm đầu anh, khi Hùng Cách Cách nhìn anh với ánh mắt chất chứa nỗi đau thì anh đã nghe thấy rõ nhịp đập trái tim mình. Bởi vì mỗi một nhịp đập đều đang gào thét tên Hùng Cách Cách. Anh muốn khắc sâu cô vào sâu trong lòng. Nỗi đau đồng thời cũng là vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 70: Chúng ta cùng nằm chung trong bệnh viện! (một)

Mười hai giờ đêm, Phó Khương vừa mở thiết bị truy tìm ra liền nghe thấy tiếng kêu to kích động của mẹ Tô: “Tốt quá, tốt quá, tốt quá rồi! Được, được, được, mẹ biết rồi! Con đang ở bệnh viện nào? Được được được, mẹ lập tức qua đó đây!”

Phó Khương cất thiết bị truy tìm đi, vội vàng chạy xuống dưới lầu kéo mẹ Tô nhảy lên xe jeep của Tô Hàng rồi nhanh chóng chạy tới bệnh viện. Nếu anh đoán không lầm thì Phó Bạc Yến nhất định đã gọi điện về nói với mẹ Tô mình đã thoát khỏi tay bọn cướp và đang nằm trong viện.

Phó Khương nín chặt môi, liên tục vượt mấy cái đèn đỏ, cuối cùng cũng chạy tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất.

Dọc đường đi có mấy lần anh muốn mở miệng hỏi thăm an nguy của Hùng Cách Cách nhưng cố nhẫn nhịn không hỏi. Bởi vì trong cuộc đối thoại giữa mẹ Tô và Phó Bạc Yến anh đã nắm rõ tất cả. Mẹ Tô không hỏi an nguy của Hùng Cách Cách, Phó Bạc Yến lại càng không mở miệng đề cập đến Hùng Cách Cách!

Phó Khương tức giận, thầm nói: nếu như Hùng Cách Cách có chuyện không may gì xảy ra thì anh nhất định sẽ dạy dỗ Phó Bạc Yến một trận!

Khi người nhà họ Phó chạy vào bệnh viện đẩy cửa phòng chăm sóc đặc biệt ra thì họ nhìn thấy một hình ảnh vô cùng quý dị —— Hùng Cách Cách nằm trên giường bệnh màu trắng không nhúc nhích. Phó Bạc Yến thì cả người băng bó giống như một xác ướp, lặng lẽ ngồi bên giường của Hùng Cách Cách bảo vệ công chúa hồ ly đang ngủ say ngàn năm.

Trái tim Phó Khương bỗng thất lại, một cảm giác sợ hãi đã lâu không xuất hiện tập kích hệ thống cảm giác của anh!

Anh đang sợ.

Đúng vậy, anh sợ.

Anh sợ Hùng Cách Cách nằm trên giường bệnh đã ngừng thở!

Không, không thể nào!

Nếu như Hùng Cách Cách có bất kỳ chuyện gì, anh chẳng những sẽ hận chết bản thân mình vì tự cho là đúng mà còn trở thành tội phạm giết người. Đúng vậy, anh sẽ giết chết những tên cận kề kia! Để bọn chúng dùng máu tươi đi tể tình yêu của mình, an ủi linh hồn Hùng Cách Cách!

Không, bất kể thế nào Hùng Cách Cách cũng sẽ không sao hết!

Phó Khương đi tới bên giường Hùng Cách Cách, chậm rãi nhắm hai mắt lại, đưa tay sờ cổ tay của cô.

Cảm giác ấm áp, mạch đập mạnh, tốt quá.

Phó Khương thở phào một hơi, anh nhếch môi mở mắt nghiêm túc quan sát mỗi tấc da thịt của Hùng Cách Cách, sau khi xác định cô thật sự đã bình yên vô sự, anh bèn đưa tay ngắt mặt Hùng Cách Cách, nói với Phó Bạc Yến để chứng thực: “Cô ấy không sao chứ?”

Người nhà họ Phó vây quanh bên cạnh Phó Bạc Yến lo lắng tình hình sức khỏe của anh, giờ nghe thấy Phó Khương vừa mở miệng là hỏi thăm tình trạng của Hùng Cách Cách ngay nên đương nhiên thấy không vui trong lòng. Mẹ Tô nói thẳng: “Phó Khương, sao chú không quan tâm tới Bạc Yến chút nào cả?”

Phó Khương đáp rất thản nhiên: “Thì dù em có cho nó thêm một trăm cái quan tâm nữa thì vết thương trên người nó cũng chẳng khỏi được.”

Một câu của anh làm mẹ Tô ghen hờn.

Ông cụ Phó nhăn mày nói: “Dù sao Bạc Yến cũng quan trọng hơn người ngoài, không phải ư? !”

Phó Khương cau mày đáp: “Ai nói Hùng Cách Cách là người ngoài? Cô ấy....”

Không đợi Phó Khương nói xong, Phó Bạc Yến đã xen vào: “Hùng Cách Cách quả thật không phải người ngoài. Cô ấy đã cứu con.”

Mẹ Tô kinh ngạc: “Cô ta cứu con ư?”

Phó Bạc Yến gật đầu kể lại sự việc một lượt. Trong lúc kể anh đã lược đi phần Hùng Cách Cách say rượu giờ trò điên cuồng, cường điệu tường thuật lại Hùng Cách Cách đã bảo vệ anh thế nào, đau lòng và sùng bái anh ra sao! Kết quả là: nếu như không có Hùng Cách Cách thì anh không thể nào thoát thân một cách an toàn! Nếu như không có Hùng Cách Cách nhà họ Phó bọn họ giờ đây có lẽ đã phải lập một tấm bài vị cho anh, từ đó âm dương cách biệt.

Mặc dù câu nói phía sau hơi khoa trương nhưng Phó Bạc Yến lại cực kỳ vui vẻ đẩy Hùng Cách Cách tới độ cao đó chỉ bởi vì anh muốn Hùng Cách Cách đứng ở vị trí là một ân nhân, trở thành cô dâu hợp tiêu chuẩn được nhà họ Phó cho phép! Đúng vậy, anh muốn cưới cô! Cả đời này anh chỉ muốn cưới cô làm vợ, sống chết không rời.

Chuyện xảy ra đêm nay làm anh quá kinh hãi!

Chuyện xảy ra đêm nay quả thực vượt qua kinh nghiệm nửa đời người của anh!

Đầu tiên là anh bị bắt cóc, sau đó trong quá trình bị bắt đó anh đã cảm nhận được cảm giác “trái tim đập rộn ràng vì tình yêu”! Tất cả đó dường như chỉ trong tích tắc nhưng lại trở thành vĩnh hằng với anh!

Anh chưa bao giờ nghĩ khi anh gặp nạn lại có một cô gái chịu chấn trước người anh, một mình đối mặt với đám bắt cóc xấu xa độc ác! Phải biết rằng sở trường của bọn chúng chính là giết chết con tin.

Hùng Cách Cách lại bảo vệ anh ở phía sau dũng cảm đứng ra vì anh!

Mà vào giờ phút đó anh lại đang hoài nghi cô!

Phó Bạc Yến hít sâu một hơi, cố gắng điều hòa lại trái tim bởi vì đau lòng mà thất bại của mình. Kể từ nay về sau trong trái tim anh chỉ cho phép một cô gái chế ngự. Cô gái đó chính là —— Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách em phải mau chóng tỉnh lại, sau đó tiếp nhận sự theo đuổi nhiệt tình của anh. Anh sẽ làm em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên đời này!

Phó Khương nhìn chăm chú vào vẻ mặt Phó Bạc Yến, biết nó có ý nghĩ khác với Hùng Cách Cách. Khi anh nghe thấy bọn cướp có ý đồ bắt chính với Hùng Cách Cách, anh khẽ nhắm mí mắt lại che giấu đôi mắt tràn ngập hung ác của mình.

Tất cả mọi người đều cho rằng anh là một người đàn độn, chỉ biết làm những việc điên khùng nhưng hiếm có ai thực sự hiểu một mặt khát máu độc ác của anh! Chỉ bởi người hiểu rõ mặt tối này của anh lại trốn ở một nơi vô cùng xa, chỉ hận không thể trốn trong thâm sơn cùng cốc, mãi mãi không gặp mặt anh.

Sau khi mẹ Tô nghe xong những lời tự thuật của Phó Bạc Yến, bà quan sát Hùng Cách Cách lần nữa rồi bùi ngùi nói: “Không ngờ là con bé lại là một trợ lý có thân thủ tuyệt kỹ như vậy. Ấy? Sao mẹ thấy cô bé này hơi quen quen nhỉ? Ừm... giống ai nhỉ? Ồ, Tô Hàng, con lại đây xem thử đi, nó có giống cô gái con dắt tay đi trong tiết mục giao lưu kết bạn không? Cô gái đó tên là gì nhỉ? Hùng... Hùng Cách Cách! Đúng rồi, tên là Hùng Cách Cách!”

Trong giấc mơ của Hùng Cách Cách, ba Hùng đang bắt cô luyện túy quyền. Cô lười biếng tìm một chỗ đón gió, ôm vò rượu ngủ thiếp đi. Khi cô đang say sưa trong mộng đẹp thì ba Hùng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô hét lớn “Hùng Cách Cách”!

Hùng Cách Cách tức thì mở mắt, bật dậy khỏi giường hô lên, “Có!”

Mẹ Tô bị Hùng Cách Cách làm sợ hết hồn, suýt nữa thì đau tim. Mặt bà trắng bệch che ngực, ngón tay run rẩy chỉ vào Hùng Cách Cách, rá lâu sau cũng chẳng nói được thành một câu, nặn ra được một chữ. Có thể thấy bà đã bị dọa đến mức nào.

Hùng Cách Cách chậm rãi nhắm mắt lại rồi khịt mũi, làm bằm một câu mơ hồ, “Con không lười biếng, con đang luyện công mã.” Thế rồi cô ngửa người ra sau ngã lại giường tiếp tục ngáy khò khò.

Phó Khương vô cùng cung chiêu nhìn Hùng Cách Cách, cố nén cười đắp chăn kín cho cô.

Ông cụ Phó vỗ ngực, lắc đầu cười nói: “Bọn trẻ bây giờ....”

Ba Phó vỗ sau lưng mẹ Tô trấn an: “Không sao, không sao hết....”

Mẹ Tô tức giận nói: “Cái gì mà không sao? Ông không thấy cô bé đó chính là người mà Tô Hàng đã dắt đi trong tiết mục giao lưu hả?”

Ba Phó kinh ngạc nói: “Không phải bọn cướp nói cô gái này là tình nhân của Bạc Yến sao? Vậy... rốt cuộc là sao đây?”

Ba Phó và mẹ Tô đưa mắt nhìn sang Tô Hàng vẫn luôn trầm mặc không nói nãy giờ.

Tô Hàng dựa vào trên bệ cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn ánh trăng ngoài đó, tiếp tục duy trì sự trầm mặc. Chuyện đến mức này rồi bảo anh còn nói gì nữa đây?

Đầu tiên là anh nhìn thấy Hùng Cách Cách đè trên người Phó Khương hôn môi chú ấy, sau đó lại nghe thấy Phó Bạc Yến cải biên sự tích vinh quang của Hùng Cách Cách thành phiên bản hy sinh tất cả vì tình yêu!

Sau vụ bắt cóc thái độ của Phó Bạc Yến với Hùng Cách Cách đã thay đổi rồi. Nếu là trước kia, Phó Bạc Yến thích Hùng Cách Cách thì cùng lắm cũng chỉ là một loại tâm lý trêu ghẹo vốn không nghĩ tới tương lai. Nhưng giờ đây tất cả đã khác rồi.

Tô Hàng không phải kẻ ngốc, anh nghe được, hiểu được, Phó Bạc Yến đang cố giữ lấy Hùng Cách Cách, không dễ dàng buông tay.

Ha.... Thật buồn cười!

Anh hai rõ ràng không hề tin tưởng vào tình yêu thế mà cũng có ngày động lòng!

Thế giới này đúng là điên rồ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hùng Cách Cách, em nghĩ mình là gì? Em đáng để anh em bọn anh trở mặt thành thù vì em ư? Ha ha...!

Tô Hàng mím chặt môi, không trả lời câu hỏi của mẹ Tô. Phó Bạc Yến nhìn lướt qua Tô Hàng rồi đón ý, thần nhiên mở miệng: “Tiết mục giao chỉ là làm dáng mà thôi.”

Ba Phó và mẹ Tô mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, nhưng nếu hai đứa con trai đều không nói thì họ cũng không tiện tiếp tục truy vấn thêm gì nữa.

Mọi người đều giằng co lâu vậy nên đã mệt không chịu nổi.

Phó Bạc Yến nói: “Mọi người đi về nghỉ hết đi.”

Mẹ Tô lắc đầu nói: “Con bị thương nặng như thế mẹ phải ở lại chăm sóc con.”

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách đang ngủ say, cười nói: “Có cô ấy là đủ rồi.”

Mẹ Tô cười ha ha, nói: “Được, mẹ không ở đây làm chứng mất nữa. Chỉ có điều con trai à, con chơi thì chơi, nhưng phải có chừng có mực đấy.”

Phó Bạc Yến nắm bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách, ngón trỏ xoa mu bàn tay của cô nói: “Khi con người chơi trò chơi, một khi đã mê mẩn rồi thì sẽ nguyện buông bỏ cả thế giới.”

Tất cả người nhà họ Phó đều cau mày.

Cuối cùng trải qua quá trình tự đề cử và bàn bạc, Phó Khương và Tô Hàng ở lại chăm sóc người bị thương, những người còn lại về nhà ngủ.

Sau khi người lớn đã đi rồi, Phó Bạc Yến nói với Phó Khương: “Chú út, chú cũng về nghỉ ngơi đi, có Tô Hàng ở đây là được rồi.”

Phó Khương mất diết tai ngo, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Phó Bạc Yến. Anh phui sạch giấy, vô cùng tự nhiên nằm trên giường bệnh cùng Hùng Cách Cách, động tác cực kỳ thuần thục ôm cô vào lòng, “Nếu như không phải trông Hùng Cách Cách đang ngủ say, cháu nghĩ chú sẽ để mình uất ức nằm ở đây ư?” Nói xong anh liền nhắm mắt lại.

Phó Bạc Yến chỉ cảm thấy nổi trận lôi đình, sôi ruột sôi gan, tức không chịu nổi, tức sùi bọt mép! Anh muốn giơ nắm đấm đánh mạnh vào trên gương mặt tươi cười đáng ăn đòn của Phó Khương; anh muốn ôm Hùng Cách Cách kéo cô vào trong lòng mình, che chở để cô có một đêm mơ đẹp; anh muốn đuổi Tô Hàng đi để sau khi Hùng Cách Cách tỉnh lại người đầu tiên cô nhìn thấy là anh...

Nhưng mà hiện tại anh cử động khó khăn, dù có ra tay với Phó Khương thì cũng chỉ ở thế thua mà thôi.

Phó Bạc Yến tin cho dù trên người anh có bị thương, hành động bất tiện thì lúc Phó Khương đánh nhau với anh tuyệt đối sẽ không nương tay! Chẳng những không nương tay mà con chuyên chọn chỗ anh bị thương để đá!

Không nên đánh, không nên đánh.

Anh muốn nhanh chóng dưỡng thương thật tốt sau đó dẫn Hùng Cách Cách đi du lịch khắp cả nước!

Anh nhận ra được Hùng Cách Cách có ý với anh. Giữa bọn họ chỉ cần một chuyến du lịch tuyệt vời là có thể vùi dưỡng tình cảm thề non hẹn biển.

Nghĩ tới đây, Phó Bạc Yến hít sâu một hơi nói với Phó Khương: “Chú út, chú ôm Hùng Cách Cách ngủ như vậy không ổn đâu?” Hùng Cách Cách sắp sửa thành bạn gái anh rồi, thế mà lúc này lại bị chú út ôm, chuyện này nói thế nào cũng không thể nào nói nổi?!

Phó Khương không biết móc từ đâu ra một chiếc bánh bao ném tới trên mặt Phó Bạc Yến, “Câm miệng!”

Nếu như không phải tại tên ngu ngốc này Hùng Cách Cách cũng sẽ không bị bắt cóc. Nếu nó dám cả gan tiếp tục cản nhàn vậy thì thứ bay về phía nó lần tới tuyệt đối không chỉ là một chiếc bánh bao đơn giản vậy đâu!

Phó Bạc Yến tức giận vô cùng, đứng phắt dậy khỏi ghế, nhưng vì động tác quá mạnh nên đụng tới vết thương làm anh đau đớn rên lên một tiếng rồi lại ngã ngồi xuống ghế.

Tô Hàng ấn “máy gọi”, lạnh nhạt nói: “Có người cần khâu lại vết thương lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71: Chúng ta cùng nằm chung trong bệnh

viện! (hai)

Hùng Cách Cách ngủ một giấc đến bốn giờ sáng, khi tất cả mọi người đang say giấc nồng thì cô đột nhiên nhảy bật dậy khỏi giường, hét lớn một tiếng “Haaaa”, dọa ba người đàn ông tức thì mở mắt, nhịp tim cũng đập nhanh hơn vài cái.

Sao.... sao thế?

Các chàng trai đều ngán tò te hết cả.

Hệ thống thần kinh của Hùng Cách Cách vẫn chưa bắt đầu hoạt động bình thường, đây chỉ là một thói quen mà hàng ngày cô đều phải hô “Haaaa” thôi. Cô nhắm mắt lại, hít mũi như một chú gấu nhỏ sau đó nằm lại giường lần nữa, tiếp tục “ngủ say như chết”.

Dĩ nhiên cái gọi là “ngủ say như chết” cũng chỉ là một biểu tượng mà thôi. Hệ thống thần kinh của Hùng Cách Cách trong khoảng thời gian “ngủ say như chết này” cũng bắt đầu từ từ thức tỉnh.

Khoảng một phút sau, cô chậm rãi mở mắt nhìn xung quanh một vòng sau đó nghiêng mặt sang bên nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh cô hỏi: “Đây là đâu vậy? Sao anh lại ở đây?”

Thôi đi! Nằm bên cạnh cô là một người đàn ông sống sờ sờ vậy mà câu đầu tiên cô mở miệng hỏi lại là ‘đây là đâu?’ đủ để thấy thần kinh của cô thô thểnào, có thể chạy hai chiếc xe ngựa song song!

Phó Khương tặng cho Hùng Cách Cách một gương mặt cười siêu cấp sáng chói, để lộ ra hàm răng trắng, anh đáp: “Đây là bệnh viện. Anh tới chăm sóc em.”

Hùng Cách Cách lắc lắc đầu, cuối cùng cũng hỏi tới vấn đề chính, “Tại sao anh ngủ trên giường của tôi?”

Phó Khương hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ em muốn ngủ trên giường của anh?” Rồi anh cười áy náy, “Đây là bệnh viện, giường của anh thực sự không tiện chuyển qua. Nhưng nếu em muốn ngủ cũng không sao hết, buổi chiều anh...”

Hùng Cách Cách giờ ngón tay đẩy cằm của Phó Khương lên thành công làm anh ngậm miệng lại.

Hùng Cách Cách vuốt vuốt đầu, bò dậy khỏi giường. Sau khi cô cẩn thận quan sát kỹ hai mắt Phó Bạc Yển mới hỏi: “Anh là... Phó Bạc Yển?”

Phó Bạc Yển nhắm mắt lại, gật đầu một cái. Thật là mất thể diện! Bộ dạng xấu hổ như vậy lại bị Hùng Cách Cách nhìn thấy.

“Ha ha... Ha ha ha....” Hùng Cách Cách không nhịn được cất tiếng cười to. Cô vừa cười, vừa ôm bụng, thở không ra hơi nói, “Nếu không phải là nhận ra mặt của anh tôi thật sự khó mà tưởng tượng ra anh chính là Phó Bạc Yển. Đám người đánh anh cũng ác quá đi, đánh anh đến nỗi biến dạng luôn. Ha ha....Ha ha ha.... Trước kia xem ‘Đường Bá Hổ điểm Thu Hương’ của Châu Tinh Trì tôi còn không tin trên đời này có ‘Hoàn Ngã Phiêu Phiêu Quyền’. Bây giờ xem ra nếu đã có một bộ quyền pháp có thể đánh anh thành bộ dạng dựa dẹo tảo nức thì cũng nhất định có một bộ quyền pháp có thể đánh anh trở lại hình dạng ban đầu!”

Phó Bạc Yển trầm mặc. Trong lòng anh vô cùng lạnh. Trải qua chuyện tối hôm qua anh khó khăn lắm mới xác định được tâm chân tình của mình, muốn biểu hiện ra một mặt phong độ tao nhã của mình trước mặt Hùng Cách Cách, nhưng... chỉ bởi vì chỗ băng chết tiết này nên anh mới bị Hùng Cách Cách cười nhạo! Anh... muốn... đục đầu vào trên người Phó Khương để đâm chết cái tên gieo họa đó!

Sau khi Hùng Cách Cách cười xong thì dường như nghĩ tới gì đó, cô vội hỏi: “Á, đúng rồi, sao chúng ta thoát ra được vậy?”

Phó Bạc Yển kinh ngạc hỏi: “Em không nhớ gì à?”

Hùng Cách Cách ngượng ngùng nói: “Vừa uống rượu vào một cái là đầu óc tôi không tỉnh táo. Lúc ấy có thể còn nhớ đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần ngủ một giấc là nhất định sẽ quên sạch!”

Mắt Phó Bạc Yển chợt sáng lên, anh nhìn Hùng Cách Cách thâm tình dịu dàng nói: “Là em đã cứu anh.”

Hùng Cách Cách chỉ vào mũi mình, “Tôi?”

Phó Bạc Yển gật đầu nói: “Đúng vậy. Sau khi em uống say đã hạ gục bọn chúng.”

Hùng Cách Cách bừng tỉnh hiểu ra, nhưng ngoài mặt lại biểu hiện hết sức mơ hồ, “Ha ha....Vậy sao?” Mỗi lần uống rượu cô đều sẽ làm trò hề, chỉ mong lần này không làm ra quá nhiều trò, tạo ra một cục diện rối rắm không dễ kết thúc.

Phó Bạc Yển tựa như hiểu được suy nghĩ của Hùng Cách Cách vậy nên anh dừng chủ đề này lại.

Hùng Cách Cách lên quan sát nét mặt Phó Bạc Yển thấy anh còn điều gì chưa nói hết nhưng cô cũng không muốn tiếp tục truy hỏi. Chuyện giả bộ hồ đồ trước giờ cô vẫn làm rất thuận buồm xuôi gió, tự học thành tài không cần ai dạy.

Hùng Cách Cách nhảy xuống giường, duỗi cái lưng mệt mỏi, đá bắp chân, rồi bắt đầu vẩy quanh Phó Bạc Yển.

Không phải hỏi anh có đau chỗ này không thì chính là hỏi anh có khát không? Và lại còn dùng đôi mắt muốn nói lại thôi để quyến rũ anh.

Hùng Cách Cách có ý muốn tiếp xúc thân hơn với Phó Bạc Yển nên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thân thiết này.

Trong lòng Phó Bạc Yển thích đến mềm nhũn, anh muốn ôm người đẹp vào lòng yêu thương một phen. Nhưng đáng tiếc anh bị quán băng như một cái xác ướp, thực sự không tiện để lộ ra nụ cười tự tin tự mãn. Haiz...

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách cứ quay vòng vòng bên Phó Bạc Yển, cái dáng vẻ nịnh nọt vòng trước vòng sau đó làm anh cực kỳ khó chịu! Và thế là anh lẻ giầy đi đến bên cạnh Hùng Cách Cách ôm cô từ phía sau rồi đặt cằm lên vai cô cười tủm tỉm nói: “Đừng bận rộn nữa. Em có đói bụng không? Muốn ăn gì? Để anh bảo Tô Hàng đi mua.”

Hùng Cách Cách mắt tự nhiên uồn ẻo người với ý đồ bỏ rơi tên huênh hoang khoác lác sau lưng.

Tô Hàng trừng đôi mắt gấu mèo quát bức dọc: “Tại sao lại là cháu đi?”

Phó Khương buông Hùng Cách Cách ra, đi tới trước mặt của Tô Hàng, lấy ngón trỏ nâng cằm của cậu lên sau đó chậm rãi cúi người xuống, mặt mờ nói: “Bởi vì, chú muốn ăn...”

Tô Hàng rùng mình, vỗ cái bốp lên tay Phó Khương hằm hằm quát: “Muốn ăn cái đầu chú ấy!” Tuy nói thì nói thế nhưng cậu vẫn đi mua bữa sáng thật. Cậu sợ mình ở lại đây thêm nữa thì sẽ không nhịn được mà đánh vỡ đầu Phó Khương mất!

Hùng Cách Cách cũng rùng mình! Nước miếng của cô chảy dài, máu huyết của cô sôi trào! Á há há... Ha ha.... Cái này lẽ nào chính là công phúc hắc và thụ xấu xa trong truyền thuyết đó ư? Quá khủng! Quá khủng rồi!

Đó là loạn luân! Là công nhỏ tuổi, đẹp trai á! Thụ đại thúc! Á á... Tuyệt đối là thụ đại thúc chính cống!

Hoa nhi à, tại sao mi lại đỏ như vậy? Bởi vì, mi là cúc hoa! Là cúc hoa bị máu nhuộm đỏ!

Mắt Hùng Cách Cách đảo vòng vòng trong hốc mắt, là đáng về bị ối khi trông thấy “hình ảnh sinh động”. Cô nghĩ mãi không ra, Phó Khương và Tô Hàng thông đồng cùng nhau từ lúc nào? Là thật hay giả? Là hấp hay là lược? Là mặn hay nhạt? Rốt cuộc là đã H hay chưa, đây mới là vấn đề quan trọng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chúng ta cùng nằm chung trong bệnh viện (ba)

Mà dù quan hệ giữa Tô Hàng và Phó Khương có là thật hay giả thì cũng đều giải trí thần kinh của Hùng Cách Cách.

Cô nhìn về phía tầm mắt của Phó Khương, ánh mắt đó mang theo làn sóng điện.

Khi Phó Khương bò đến trên lưng Hùng Cách Cách lần nữa thì cô chẳng những không né đi mà ngược lại còn cười khúc khích.

Phó Bạc Yển thật sự muốn ném người chú Phó Khương không biết xấu hổ này ra ngoài cửa sổ! Chỗ này cách mặt đất không tính là cao cũng chỉ có tầng mười hai thôi mà. Anh đã quá xem thường Phó Khương rồi! Vì để theo đuổi con gái mà không tiếc sử dụng những thủ đoạn xấu xa!

Song dường như thủ đoạn này rất hữu dụng đó chứ.

Cảnh sát thẩm vấn lũ cướp kia xong buộc lòng phải đưa ra kết luận “Bởi vì tham tiền nên bắt cóc Phó Bạc Yển”.

Phó Bạc Yển biết, chuyện không đơn giản như vậy. Trong lúc vô tình bọn cướp đã lỡ lời làm anh cũng lỡ mồm hiểu, mình nhất định đã đắc tội với ai đó rồi nên mới có thể gặp phải kiếp nạn này. Mà người này cực kỳ thủ đoạn và có địa vị xã hội nhất định mới có thể khiến bọn chúng nói năng thận trọng.

Phó Bạc Yển để chuyện này trong lòng suy tư, quan sát rất ung dung thản nhiên.

Về phần những tên cướp kia nghe nói sau khi bọn chúng bị giam vào tù, cứ cách năm ngày ba bữa lại bị người dạy dỗ, cuộc sống khổ không tả nổi.

Hùng Cách Cách hiện đang một lòng “quyến rũ” Phó Bạc Yển nhưng mắt lại luôn nhìn về phía Phó Khương và Tô Hàng.

Tim của cô đã hoàn toàn rạo rực rồi.

Đôi mắt với trò đùa của Phó Khương, Tô Hàng cực kỳ phẫn nộ nhưng chẳng có sức đâu mà chống đỡ.

Phó Khương giống như con cá chạch, trượt tới trượt lui thình thoảng còn dùng đuôi vỗ vào cậu một cái, lúc cậu chuẩn bị bộc phát thì chú ấy lại nhảy về bên cạnh Hùng Cách Cách cùng nhau cười với cô ấy. Nụ cười đó thật con mẹ nó làm cậu ghê tởm chết mất!

Tô Hàng trong lòng khó chịu nên lúc đỡ Phó Bạc Yến vào phòng vệ sinh để giải quyết động tác dĩ nhiên không tránh khỏi hơi thô lỗ một chút. Vì vậy trong phòng vệ sinh luôn truyền ra tiếng kêu rên của Phó Bạc Yến.

Mỗi lần nghe thấy âm thanh đó là Hùng Cách Cách lại giống như con gà bị giết thịt chạy loạn xạ trong phòng. Còn Phó Khương thì lười biếng tựa người vào ghế sa lon, cười tùm tùm nhìn cô vòng tới vòng lui.

Buổi tối Hùng Cách Cách cầm bút vẽ tự mình làm ô trên ghế sa lon vẽ gì đó.

Tô Hàng muốn làm như không trông thấy nhưng cuối cùng không nhịn được đi vòng qua phía sau cô, hừ lạnh hai tiếng rồi xoa mồi này nọ.

Nói thật cậu rất muốn không quan tâm đến Hùng Cách Cách, nhưng... lại không khống chế được cơ thể mình. Rõ ràng cậu không muốn đến gần Hùng Cách Cách nhưng chân của cậu lại loẹt xoẹt đến gần phản bội ý chí của cậu; cậu rõ ràng không muốn mở miệng nói chuyện cùng cô nhưng miệng cậu lại ném ra những lời cấp thường kẹp gậy. Thôi được rồi, nếu đã như vậy thì đành phải vậy thôi.

Anh một câu tôi một câu, hai người vốn đã không nói lời nào lại bắt đầu có trao đổi.

Chỉ có điều cái miệng độc của Tô Hàng hở vừa mở ra là lại phê bình Hùng Cách Cách về không tốt chỗ nào.

Hùng Cách Cách cũng là một người tài ba, có tinh thần cầu tiến, Tô Hàng càng dữ với cô thì cô lại càng về hăng hơn! Đương nhiên, thật đúng là thấy nghiêm đào tạo ra trò giỏi, Hùng Cách Cách tiến bộ vượt bậc. Hiện tại cô đã có thể dùng những đường cong đơn giản để phác họa ra những suy nghĩ bí ẩn kia. Dĩ nhiên những bản nháp bí mật này không thể để người ngoài thường thức được.

Bạn bè biết tin Phó Bạc Yến nằm viện cũng rít đến biểu đạt sự quan tâm của mình.

Khi những người bạn đó nhìn thấy Hùng Cách Cách thì giống như sôi trông thấy thịt, chỉ xém chút là chảy rùng rùng hai hàng nước miếng, sau đó thò móng vuốt đến trên người Hùng Cách Cách để có thể vuốt ve mấy cái không chút kiêng kỵ!

Phó Bạc Yến cực kỳ khó chịu, anh lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách, “Tôi không sao hết, mọi người có thể đi rồi.”

Một tên con trai vô liêm sỉ nói: “Buổi chiều bọn mình không bận gì cả, có thể ở đây cùng cậu một lát.”

Phó Bạc Yến quắc mắt nhìn hắn ta nói: “Chiều tôi còn có việc, không tiện tiếp cậu.”

Đám sôi háo sắc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng ai oán Phó Bạc Yến. Hừ! Giữ em gái giỏi quá ha? Ngay cả anh em cũng không cần. Thật đúng là khôn kiếp từ đầu đến chân! A a...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như mình có một cô em đẹp như vậy thì cũng nhất định không để người khác dòm ngó! Ai dám nhìn nhiều thì móc mắt chó của hắn ta đi! Sau đó ném lên đất đập hai phát cho đến khi nát bươm thì trong lòng mới thoải mái được!

Dưới ánh mắt không tốt lành gì của Phó Bạc Yến đám sắc lang rời đi trong lưu luyến.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, cố gắng tìm cơ hội thỏa đáng nói đôi câu với cô. Về phần nội dung nói chuyện anh đã nghĩ sẵn trong đầu rồi, anh tin rằng chỉ cần một câu thôi cũng có thể cảm động được cô, để cô biết được tấm lòng của anh, biết anh muốn đối xử tốt với cô.

Nhưng không hiểu tại sao mỗi khi anh muốn mở miệng với Hùng Cách Cách là lại cảm thấy những lời trong lòng được anh tập luyện nhiều lần trở nên hết sức nông cạn. Anh nhìn bóng dáng quá ư là thanh thoát của Hùng Cách Cách là trái tim đã được hạnh phúc lấp đầy, chỉ hận không thể lấy trái tim đang đập rạo rực của mình ra cho Hùng Cách Cách thấy!

A.... anh đã qua cái tuổi điên cuồng vì tình yêu rồi nên sẽ không ngốc như mấy người trẻ suốt ngày sầu não vì yêu, nhưng anh lại khát khao cái ôm của Hùng Cách Cách. Những ngày này, anh hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra khi bị bọn cướp bắt cóc tối đó không chỉ một lần. Hùng Cách Cách ôm đầu anh, nhẹ nhàng dỗ dành anh. Cái cảm giác mềm mại, ấm áp đó chính là gia đình.

Gia đình, gia đình chính là khát vọng trong sâu thẳm linh hồn anh.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Phó Bạc Yến bắt đầu nhếch lên, một cảm giác hạnh phúc bắt đầu tràn lan.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vậy mà Hùng Cách Cách đã khắc sâu trong lòng anh, trở thành niềm hạnh phúc anh khao khát!

Phó Bạc Yến cho rằng mình giác ngộ vừa đúng lúc. Anh không bỏ lỡ Hùng Cách Cách quả là vô cùng may mắn. Thật không ngờ cái vận mệnh quý quai này luôn như một chiếc cân đứng ở mọi góc gác, nó có thể đối xử tử tế với ai đó nhưng tuyệt đối không bỏ qua cho ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Chúng Ta Cùng Nằm Chung Trong Bệnh Viện! (Bốn)

Khi Xương Kỳ ôm hoa tươi tới thăm Phó Bạc Yến trong phòng bệnh chỉ còn một mình anh. Tô Hàng về nhà thay quần áo, Phó Khương lại biến mất im hơi lặng tiếng lần nữa, còn Hùng Cách Cách thì đi ra ngoài mua cơm trưa.

Xương Kỳ mặc một bộ váy màu đỏ, đi đôi giày cao gót nạm kim cương màu đen cao mười phân, tóc dài cột sau gáy, ưu nhã mà chói mắt.

Cô ta vừa cầm hoa vào lọ vừa cười nói với Phó Bạc Yến: “Em cứ tưởng ở đây sẽ nhộn nhịp lắm cơ, ai ngờ lại vắng đến vậy. Xem ra em phải cử hộ lý tới với anh.”

Phó Bạc Yến không nghĩ cô ta sẽ xuất hiện ở đây, nhất là sau khi anh lạnh nhạt với cô ta. Trong lòng Phó Bạc Yến mơ hồ có dự cảm xấu, càng cảm thấy người phụ nữ tươi cười như hoa này giống như một con rắn độc, dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp của nó ẩn chứa nọc độc làm người ta lợm lợm. Cô ta bắt chập tất cả cổ dây đưa rớt cuộc là muốn gì đây?

Mặt Phó Bạc Yến tỉnh bơ nhìn lướt qua Xương Kỳ, nói lãnh đạm: “Không cần.”

Xương Kỳ nhướn mày đến gần Phó Bạc Yến, thò tay tới chỗ mắc cảm của anh dụ dỗ: “Sao vậy? Sao lạnh nhạt thế? Chẳng lẽ anh bị đụng hòng chỗ nào rồi?”

Phó Bạc Yến gạt tay Xương Kỳ ra, lạnh lùng nói: “Cô chú ý chừng mực đấy.”

Xương Kỳ rũ mắt cười ha ha, “Giỡn chơi cũng không được sao?” Thế rồi cô ta cầm dao lên đi gọt táo.

Phó Bạc Yến bắt đầu hạ lệnh đuổi khách, “Tôi ở đây không sao hết, cô có thể về rồi.”

Xương Kỳ rút cuộc không thể kiềm chế được nữa, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Phó Bạc Yến, anh đúng là đồ máu lạnh! Sao hả, sợ em ở đây làm cản trở chuyện tốt của anh à? Hay là sợ mình không nhận được lại lần lên giường với em?”

Con người Phó Bạc Yến lạnh hắt đi, anh đáp lại: “Xương Kỳ, tôi vốn còn cảm thấy cô là một dân chơi có chút đạo hạnh. Bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Xương Kỳ đứng lên, ném quả táo đang cầm trong tay và con dao lên bàn, xách túi của mình lên, hướng về phía Phó Bạc Yến nhếch môi cười nói: “Trước khi em chưa chơi đủ, anh vẫn còn phải chơi cùng em.” Nói rồi cô ta sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Xương Kỳ cực kỳ tức giận, cô ta không hiểu, bản thân mình ưu tú như vậy, sao Phó Bạc Yến lại luôn chẳng thèm ngó ngang gì đến cô ta? Rút cuộc cô ta có điểm nào không vừa mắt anh? Nếu như nói cô ta không có sức hấp dẫn với anh vậy thì cũng thôi đi. Nhưng chuyện rõ ràng không phải thế. Anh và cô ta đã phát sinh quan hệ, anh yêu thích cơ thể của cô ta, thậm chí có một dạo còn điên cuồng. Tại sao thoáng cái anh đã vứt bỏ cô ta như giày rách thế chứ? Là cô ta biểu hiện chưa đủ xuất sắc hay là... anh đã có người trong lòng rồi?

Xương Kỳ ép mình phải tỉnh táo lại nếu không cô ta sợ mình sẽ xông vào phòng bệnh của anh ta đập phá tất cả mọi thứ như một con điên, sau đó lớn tiếng ép hỏi anh, rút cuộc cô ta chưa tốt chỗ nào?

Xương Kỳ hít sâu sau đó nâng cằm lên cao ngoai đi giày cao gót ra ngoài.

Phía bên kia của hành lang, một cô gái như hồ ly tinh xách hộp cơm đi ngược chiều với Xương Kỳ.

Hùng Cách Cách xem ra vô cùng vui vẻ, vừa đi còn vừa ngâm nga gì đó.

Gương mặt tươi cười của Hùng Cách Cách giống như một cây gai độc đâm vào trong cơ thể Xương Kỳ khiến cô ta không thể nào chịu nổi!

Cô ta không hạnh phúc thì người khác cũng đừng mong có thể được hạnh phúc, càng không xứng để nhận lấy hạnh phúc!

Cô ta vốn định đợi lúc Hùng Cách Cách cực kỳ đắc ý rồi giáng cho cô một đòn hiểm, hiện tại xem ra cô ta đã không nhận được đến lúc đó rồi.

Ngon lửa cừu hận và đồ kỵ trong mắt Xương Kỳ bốc cháy hùng hực khiến cô ta giống như mụ phù thủy với bộ mặt dữ tợn, móng vuốt màu đen nhọn hoắt giương ra chặn lại lối đi của Hùng Cách Cách. Cô ta lạnh lùng nói: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Hùng Cách Cách không ngờ lại gặp Xương Kỳ ở đây, sau khi hơi sững sờ cô giờ hộp cơm xách trong tay lên, “Tôi vẫn chưa ăn cơm mà.”

Xuong Kỳ lên giọng, cau mày nói: “Chúng ta nói chuyện một chút đã!”

Hùng Cách Cách quét mắt nhìn Xuong Kỳ lập lại: “Tôi vẫn chưa ăn cơm!” Cô gái này đúng là có bệnh, tại sao nhất định muốn nói chuyện với cô chứ? Cô đã chưa ăn cơm thì chớ lại còn phải đi chăm sóc Phó Bạc Yển nữa, lấy đâu ra thời gian mà nói chuyện với cô ta? Hơn nữa, trực tiếp chặn người nói chuyện giống như Xuong Kỳ thường thì chẳng có chủ ý tốt lành gì. Cô không muốn nói chuyện với cô ta, không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng đang tốt của mình.

Xuong Kỳ từ trước đến giờ luôn được người xung quanh xu nịnh, đâu có gặp phải kiểu đối xử thế này? Cô ta vung tay lên muốn đánh vào mặt của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách xoay người né khỏi bàn tay của Xuong Kỳ hết sức nhẹ nhàng linh hoạt, cô nói với vẻ khó chịu: “Cô không phải là đối thủ của tôi, tốt nhất đừng có làm xằng làm bậy.” Xuong Kỳ không phải là ông chủ của cô nên cô chẳng cần phải chịu sự ức hiếp của cô ta! Nếu như cô ta dám ra tay với cô thì cô nhất định sẽ đánh cho cô ta phải đi tìm răng đầy đất mới thôi.

Xuong Kỳ hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận ngùn ngụt, cau mày nói: “Chúng ta chỉ nói chuyện một chút thôi.”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười đáp: “Vẫn là câu nói đó, tôi còn chưa ăn cơm. Nếu cô muốn nói thì cũng phải đợi tôi ăn xong đã.” Thôi được rồi, cho cô ta một cơ hội đi. Là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi, nếu cô ta đã tìm tới thì nhất định phải nói chút chuyện. Đợi cô com nước xong có sức sẽ nói chuyện với cô ta. Cô nhất định sẽ không chịu thiệt!

Xuong Kỳ ngốc luôn, thầm nói: sự nhẫn nại và cơ mưu của cô gái này rất mạnh. Quả là một người khó đối phó, cô ta không muốn nói chuyện bây giờ chính là vì muốn tìm cơ hội báo cho Phó Bạc Yển biết trước! Cô nhất định không cho cô ta cơ hội này!

Chính vào lúc Xuong Kỳ chuẩn bị lừa Hùng Cách Cách nói chuyện với cô ta sớm một chút thì Hùng Cách Cách lại mở miệng lần nữa: “Chỉ có điều thái độ của cô thật sự tồi tệ quá, dù cho tôi com nước xong cũng không định nói chuyện với cô.”

Mặt Xuong Kỳ lập tức trở nên vặn vẹo. Cô ta hít thật sâu, hất cằm lên cổ gắng để cho mình tỉnh táo lại, nếu như không cô ta sẽ phát điên mất! Cô gái trước mặt này thực sự quá độc ác! Cô ả muốn mình giận quá mất khôn, sau đó nắm lấy nhược điểm của mình đây mà! Cô ta cười tươi hề hề nhưng lại đang tính giởn mình! Xuong Kỳ nắm chặt quả đấm, cắn răng nói: “Cô biết tôi muốn nói chuyện gì không?”

Hùng Cách Cách đáp lại: “Phụ nữ tìm phụ nữ nào giờ luôn là nói về đàn ông. Cô muốn nói về Phó Bạc Yển đúng không? Tôi không nghĩ mình có gì phải nói với cô.”

Xuong Kỳ quan sát Hùng Cách Cách lần nữa, sau đó cố gắng bày ra gương mặt kiêu ngạo: “Bạc Yển là người đàn ông của tôi, cũng sẽ là cha của con tôi.” Nói xong cô ta vuốt lên bụng của mình. Chỉ mong nơi này đã ươm mầm một sinh mệnh mới.

Hùng Cách Cách chớp mắt rồi lại chớp mắt nhưng không nói một câu. Giờ phút này cô cũng không thể nói trong lòng mình có cảm giác gì. Khó chịu ư? Đó là đương nhiên. Nhưng nếu như gắng gượng thẳng hoa loại cảm giác khó chịu này đến mức đau khổ tới cùng vậy thì không thể nào. Cô không có cảm giác bị lừa gạt, bị bịp bợm, bị tổn thương, bị bạc tình ruồng rẫy. Chỉ là khó chịu trong lòng. Giống như một món điểm tâm ngọt mà mình luôn coi giữ lại bị con chuột tha đi mất. Không cam lòng, khó chịu, không thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chúng Ta Cùng Nằm Chung Trong Bệnh Viện (Năm)

Xuong Kỳ cười lạnh: “Sao hả? Kinh hãi? Phẫn nộ? Tôi nói cho cô biết, Bạc Yển là một người máu lạnh, anh ấy sẽ không chịu dùng chân vì bất cứ cô gái nào đâu. Phụ nữ bên cạnh anh ấy đều là phù dung sớm nở tối tàn. Tôi còn nhớ mấy ngày trước bên cạnh anh ấy có một cô trợ lý xám xịt rất được anh ấy yêu thích. Chỉ tiếc là cô trợ lý đó cũng là hoa quỳnh sớm nở tối tàn. Ha ha... nói cô là hoa quỳnh còn thật sự hơi cho cô ý. Phẩm vị của Phó Bạc Yển không tồi, chỉ là thỉnh thoảng thích một số thứ lạ miệng thôi. Làm phụ nữ với nhau, tôi cho cô một lời khuyên, nhớ giữ chặt trái tim mình.”

“Vốn tôi cũng chẳng định nói chuyện với cô. Ở trong mắt tôi, cô vẫn chưa đủ tư cách. Nhưng hiện giờ tôi có cục cưng rồi nên đương nhiên muốn cho báo bối một mái nhà yên ấm. Cô đó chỉ là con hồ ly tinh, người thứ ba phá hư hôn nhân của người ta. Vì vậy tôi hy vọng cô nhanh chóng thoái lui, đừng có làm người thứ ba táng tận lương tâm.” Xuong Kỳ đã nghĩ kỹ rồi, bất kể thế nào cô ta cũng phải bóp chết tình cảm vừa mới manh nha của Phó Bạc Yển và người phụ nữ trước mặt này. Bởi vì cô ta có thể nhận ra được, sự xuất hiện của người phụ nữ này khiến Phó Bạc Yển thay đổi không còn giống trước nữa.

Xuong Kỳ trở nên khàn trương, lo lắng, rất sợ Phó Bạc Yển không còn chung đụng với phụ nữ gấp díp thì chơi, vui đùa một chút như trước.

Nếu hôm nay cô ta dám công khai quan hệ của mình và Phó Bạc Yển ra ngoài ánh sáng thì cũng đã chuẩn bị tốt để ứng phó với cơn giận của Phó Bạc Yển rồi. Cô ta giờ là mẹ quý nhờ con, người nhà họ Phó sẽ không ngồi yên làm lơ đâu. Hơn nữa cho dù trong bụng cô ta không hề mang thai đứa con

của Phó Bạc Yến thì cô ta... cũng có thể tạo ra một đứa bé của nhà họ Phó. Chỉ cần có thể giành được Phó Bạc Yến cô ta không tiếc sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào!

Hùng Cách Cách nghe lời Xương Kỳ nói, suy nghĩ kỹ hồi lâu mới thốt ra một câu, “Tôi chính là cô trợ lý đó.”

Xương Kỳ hơi ngần ra sau đó giận đến suýt nữa phát điên! Cô ả đang thị uy với mình sao? Cô ta đang khoe khoang với mình hả? Cô ta vậy mà lại chính là cô trợ lý xám xịt đó! Cô ta chính là người đã trộm túi xách casual của Trương Huy ư? Sao cô ta còn mặt mũi ở đây chăm sóc Phó bạc yến nữa chứ? Cô ta tiếp cận Phó Bạc Yến rốt cuộc là có mục đích gì? Tại sao lúc ban đầu cô ta lại trang điểm cho mình khó coi đến vậy? Vì để khi Phó Bạc Yến coi quần áo của cô ta ra thì cảm thấy kinh ngạc à? Cô gái này quá mưu tính rồi!

Xương Kỳ lạnh lùng cười một tiếng, giễu cợt nói: “Ai yo, chim sẽ biến thành phượng hoàng rồi hả? Không biết liệu cô có thể nở ra một quả trứng vàng không nữa.”

Hùng Cách Cách thân nhiên nói: “Tôi không phải gà, không có khả năng ấp trứng như cô.” Nếu là trước đây mà bị người ta nhục nhã như vậy nhất định cô sẽ tức đến giậm chân. Nhưng kể từ sau khi tiếp xúc một thời gian ngắn với Tô Hàng thì dù là loại nhục nhã có đẳng cấp cao hơn nữa cô cũng miễn dịch rồi.

“Cô!” Xương Kỳ tức không chịu được. Cô ta lại dám mắng cô là gà? !

Hùng Cách Cách dứt khoát vòng qua Xương Kỳ, tiếp tục đi về phía phòng bệnh.

Xương Kỳ giậm chân quát: “Cô còn có mặt mũi đi qua chăm sóc Bạc Yến nữa hả?!”

Hùng Cách Cách không thèm quay đầu lại nói: “Tôi là trợ lý của anh ấy.” Trước giờ Hùng Cách Cách hết sức vững vàng với công việc của mình. Từ trước đến nay chỉ có ông chủ không cần cô chứ không có chuyện cô không cần ông chủ.

Xương Kỳ lầm tưởng rằng Hùng Cách Cách đang khiêu khích với mình, giận đến toàn thân phát run, chỉ kém chút là xông lên xé rách vè mặt sóng nước chẳng xao của Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách trở lại phòng bệnh, nên làm gì thì làm cái đó song cô không hề dùng ánh mắt “có ý đồ” nhìn chăm chăm Phó Bạc Yến nữa. Hùng Cách Cách là một hủ nữ có phẩm hạnh. Nếu Phó Bạc Yến bị cô nàng Xương Kỳ kia trù tính rồi thì cô vẫn không nên dính vào trong đó là tốt hơn. Mặc dù trong lòng cô hơi khó chịu, thậm chí là có xúc động muốn khóc, nhưng những thứ này vẫn có thể chịu đựng, thật sự chẳng đáng là gì.

Phó Bạc Yến đã nhận ra sự khác thường Hùng Cách Cách, muốn hỏi cô nguyên nhân nhưng lại cảm thấy quá đường đột. Anh suy nghĩ một lát liền đoán ra được, sự khác lạ của Hùng Cách có thể liên quan đến Xương Kỳ. Nghĩ vậy trong lòng anh càng cảm thấy lo lắng.

Sau khi phục vụ Phó Bạc Yến ăn trưa xong Hùng Cách Cách nói với anh: “Bảo Nhi gọi điện thoại cho tôi hẹn đi dạo phố. Tôi tôi ở nhà cô ấy không tới đây được không?”

Phó Bạc Yến lập tức hỏi: “Bảo Nhi là ai?”

Hùng Cách Cách đáp: “Cô ấy là bạn tốt của tôi.”

Phó Bạc Yến gật đầu, anh cảm thấy mình vẫn chưa hiểu hết về Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách cầm ví đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng của cô, Phó Bạc Yến lại cảm thấy dường như cô sắp rời khỏi sinh mệnh của mình.

Phó Bạc Yến gọi Hùng Cách Cách lại theo bản năng, “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách quay đầu lại, “Hả?”

Phó Bạc Yến suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Trước khi bị bọn cướp bắt cóc, em đột nhiên túm lấy tay anh là có chuyện muốn nói với anh à?”

Hùng Cách Cách khẽ cup mắt rồi lại ngẩng đầu cười một tiếng, cô lắc đầu nói: “Không có gì. Tôi quên hết cả rồi.” Đúng vậy, quên mất tâm tư lúc đó, quên mất dũng khí nổi lên lúc đó, quên mất tình cảm muốn biểu đạt lúc đó.

P/s; Mấy bữa trước bạn quá không đăng truyện được cho các bạn, hôm nay mình đăng bù, mong các bạn thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Một)

Trong màn đêm giá lạnh, Hùng Cách Cách đi một mình dưới con đường không có ánh đèn.

Đây là một quãng thời gian đặc sắc, nếu như trời không hoàn toàn đen thui lù thì là xám xịt không nhìn thấy thứ gì hết. Sắc trời như vậy giống hệt với tâm trạng lúc này của Hùng Cách Cách, thì là... uất ức vậy đó!

Đúng vậy, uất ức!

Cô nghĩ lúc này trời nên mưa một trận thật to mới là tốt nhất, có thể thích hợp với tâm trạng của cô nhất, có thể thể hiện tình cảm bi thương trong khoảng thời gian đặc biệt này nhất.

Gió, dần dần mạnh hơn.

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên, dùng tư thế bi tráng để nghênh đón một trận mưa lớn!

Vậy mà, sau khi gió lớn thổi hết chẳng những không rót xuống một giọt mưa mà ngược lại lại làm vụt sáng đèn hai bên đường.

Hùng Cách Cách cụp vai, cúi đầu một mối.

Haizz... Ngay cả ông trời cũng đối nghịch với cô, không chịu phối hợp với tâm tình bi thương của cô.

Xem ra, cô quả thật không phải nhân tài xuân buồn thu đau. Đã như vậy, cô nên lựa chọn cười một tiếng mà qua thôi.

Nghĩ vậy Hùng Cách Cách nhếch môi cười ngu ngơ.

Cô biết mình cười rất ngu, vì vậy cô lắc đầu vỗ vào mặt mình, gắng để cho mình tỉnh táo lại. Thật sự chẳng có gì to tát cả, không phải chỉ là không câu được con rết rửa vàng thôi sao? Ha ha, đợi cô phát huy thật tốt nhất định sẽ câu được một loạt con rết rửa kim cương nhị thập tứ hiếu lớn!

Hùng Cách Cách hít mũi, vừa động viên mình vừa đi về phía nơi ở của Phạm Bảo Nhi. Cô lang thang ở bên ngoài cả một buổi chiều đến chân cũng đau nhức nên phải tìm một nơi nghỉ chân thật tốt, sau đó... suy nghĩ một chút về tương lai của mình.

Khi Hùng Cách Cách đi tới trong nhà của Phạm Bảo Nhi thì cậu ấy đang ru rú trên ghế sa lon xem ti vi. Trên ti vi đang chiếu chương trình thể giới động vật, đây là tiết mục yêu thích nhất của Phạm Bảo Nhi. Người không biết nội tình cho rằng cậu ấy là một cô gái có lòng yêu thương động vật, nhưng chỉ có Hùng Cách Cách biết sở dĩ Phạm Bảo Nhi thích xem thể giới động vật là bởi cậu ấy thích coi màn XXOO giữa dã thú! Theo lời Phạm Bảo Nhi nói đó là: Chỉ có XXOO giữa dã thú mới là dữ dội nhất, không kiêng dè nhất, trực tiếp nhất, trâu bò nhất, hùng dũng nhất... có thể phát sóng trên ti vi mà chẳng cần kiêng kỵ.

Đối với cuộc thăm hỏi của Hùng Cách Cách, Phạm Bảo Nhi không biểu hiện sự nhiệt tình nên có nhưng cũng không biểu hiện lạnh nhạt rõ ràng, cậu ấy chỉ nhìn về phía Hùng Cách Cách nhẩn nháy, sau đó tiếp tục quay đầu xem thể giới động vật trên TV.

Hùng Cách Cách vênh mông ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó chậm rãi quăng mình lên đó rồi phát ra tiếng thở dài rất nhẹ. Đó là một loại biểu hiện của thoải mái.

Hai cô gái vui mình trên sofa nhỏ nhỏ uống nước cắn hạt dưa, không có cái gọi là trao đổi, nhưng cả hai lại đều có vẻ vô cùng thông dong thoải mái.

Đợi chương trình thể giới động vật chiếu hết Phạm Bảo Nhi mới đứng đưa đôi chân trắng như tuyết ra hỏi: “Hùng Cách Cách, cậu có tiền đồ thật đó, dựa vào kẻ lăm lăm rồi? Sao lại trang điểm xinh đẹp như vậy? Bàn cô nương còn tưởng rằng cậu chết ở bên ngoài rồi cơ đấy. Lâu lắm rồi cậu không liên lạc gì với tớ là sao?”

Hùng Cách Cách hút đồ uống, trả lời mập mờ “Tớ bị bắt cóc vừa mới thoát được là lại phải vào trong viện chăm sóc bệnh nhân.” Lúc nói tới đây nét mặt và giọng nói của Hùng Cách Cách tương đối lạnh nhạt. Lạnh nhạt tới mức dường như chuyện bị bắt cóc vốn không xảy ra với cô.

“Phụt...” Cái miệng của Phạm Bảo Nhi mở ra, một ngụm đồ uống bị phun hết ra ngoài. Cậu ấy tròn to hai mắt, la to: “What? Ai bắt cóc cậu? Thất thân chưa?!”

Hùng Cách Cách lắc đầu nói: “Chủ yếu là muốn bắt cóc ông chủ của tớ. Tớ chỉ là kẻ xui xẻo bị họ tiện tay chụp đi thôi. Chúng muốn khiếm nhã với tớ nhưng đều bị tớ đánh gục.”

Phạm Bảo Nhi thở dài một hơi, cười sáng tỏ: “Cậu uống rượu sau đó giờ trò tủy quyền à?”

Hùng Cách Cách gật đầu, “Ừ.”

Phạm Bảo Nhi ngửa ra sau, lại ngã người vào sofa, tiếp tục hút đồ uống.

Một lát sau Phạm Bảo Nhi nhướn mày hỏi: “Sao cậu còn chưa đi? Tối nay muốn qua đêm ở chỗ này hả?”

Hùng Cách Cách gật đầu, mắt mong đợi nhìn Phạm Bảo Nhi, “Được không?”

Phạm Bảo Nhi hỏi ngược lại: “Tâm trạng của cậu không tốt? Lại bị ông chủ cho nghỉ việc hả?”

Hùng Cách Cách cố gắng bày hết tâm tình lên mặt, cuối cùng chỉ có thể nặn ra nụ cười khổ. Cô gãi gãi đầu, nói: “Không phải là bị cho nghỉ việc, là tớ....” , Phạm Bảo Nhi tỉnh táo tinh thần, cướp lời: “Tớ biết rồi! Nhất định là ông chủ cậu sau khi nhìn thấy diện mạo thật của cậu nên vừa gặp đã thương cậu. Hai người các cậu trùng tiếng sét ái tình, nhanh chóng lăn lên giường xảy ra quan hệ nam nữ trần trụi! Sau đó cậu lỡ mang thai. Người nhà anh ta lại lấy lý do không môn đăng hộ đối, không cho các cậu kết hôn? Phải không? Có phải không?!”

Hùng Cách Cách cup vai, trả lời uể oải: “Là lỡ mang thai, nhưng không phải là tớ, là người khác.”

Phạm Bảo Nhi vỗ một cái vào vai Hùng Cách Cách, phần nộ quát: “Hùng Cách Cách, đàn ông của cậu dám lăng nhăng với con đàn bà khác, còn dám lộ liễu tạo ra đứa bé, nếu cậu là một phụ nữ thì hãy cắt hẳn ta, để cho hẳn ta trở thành tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc! Cậu hãy phẫn chấn lên chút cho tớ! Phải lấy khí thế của ngực lớn... Ày, Hùng Cách Cách, cậu không phải là người thứ ba đó chứ? Ha ha... ha ha ha... Chỉ có điều dù cậu có là người thứ ba cũng chẳng sao hết. Bây giờ có tình yêu mới là vương đạo. Chỉ cần cậu và ông chủ là tình cảm thật lòng vậy thì không cần để ý đến ánh mắt thế tục....”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu nhìn Phạm Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi, không phức tạp như cậu tưởng tượng vậy đâu.”

Phạm Bảo Nhi nói với vẻ khó chịu: “Lúc còn nhỏ tớ đã muốn làm đạo diễn, cậu không thể để tớ làm chút cho đỡ nhàn ả? Thôi được rồi, tớ không đoán nữa. Cậu nói đi, có chuyện gì?”

Hùng Cách Cách hít mũi, lẩm bẩm nói: “Thật ra thì, cũng không có chuyện gì lớn. Đúng là, hình như tớ có chút ý với ông chủ. Kết quả, hôm nay lại bị một người phụ nữ đến nói cho biết cô ta đã mang thai đứa bé của boss, bảo người thứ ba là tớ cắt xa một chút.”

Phạm Bảo Nhi cá giận nói: “Cậu không đánh con đàn bà không biết xấu hổ đó à?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, “Tớ không muốn đánh người.”

Phạm Bảo Nhi dí trán Hùng Cách Cách mắng “Nhìn cái bộ dạng kinh hãi của cậu kìa! Đổi lại chỉ để mọi người có thể ăn hiếp cậu! Uống cho cậu có diện mạo giống hồ ly tinh, vậy mà cậu không thể làm chút chuyện hợp với diện mạo của cậu được sao? Hùng Cách Cách đừng để tớ xem thường cậu. Bây giờ cậu phải đi! Đi đến giải quyết người phụ nữ đó!”

Hùng Cách Cách tròn to hai mắt, hỏi: “Cậu...Cậu bảo tớ giết cô ta?”

Phạm Bảo Nhi chớp mắt nhỏ giọng nói: “Tớ đâu có nói như vậy.”

Hùng Cách Cách rũ mí mắt không nói gì nữa.

Phạm Bảo Nhi thọt vào hông Hùng Cách Cách nói: “Này, nếu cậu khó chịu thì khóc ra đi.”

Hùng Cách Cách lắc đầu nói: “Tớ khó chịu, nhưng không khóc nổi.”

Phạm Bảo Nhi cau mày nói: “Rốt cuộc là cậu có thích tên đó không vậy? Sao tớ cảm giác tình cảm của cậu với tên đó không sâu sắc gì cả?”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Hai)

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, hơi mờ mịt nói: “Tớ cảm nhận được tớ rất thích anh ta. Anh ta rất tốt, rất dịu dàng với tớ.”

Phạm Bảo Nhi nói: “Nếu như cậu thật sự thích anh ta vậy thì biểu hiện nhất định sẽ rất cực đoan! Nhưng cậu nhìn xem bộ dạng bây giờ của mình đi, ngoài thê lương một chút ra thì hoàn toàn không có kiểu muốn sống muốn chết.”

Hùng Cách Cách nghi ngờ nói: “Yêu một người, sẽ phải muốn chết muốn sống sao?”

Phạm Bảo Nhi gật đầu, nắm chặt tay: “Tuyệt đối là muốn chết muốn sống!”

Hùng Cách Cách nhìn ra nhánh cây ngoài cửa sổ, rất lâu sau mới nói sâu xa: “Bảo Nhi, có thể tớ không yêu anh ấy, nhưng tớ thật sự vô cùng thích anh ấy. Nên hôm nay, tớ mới đau lòng dữ vậy. Nếu khi yêu một người nhất định phải thề sống thề chết vậy thì tớ vẫn nên chỉ thích một người là hơn. Tớ không biết khi mình yêu sâu sắc một người liệu tớ có thể chấp nhận đau khổ khi người đó không yêu không nữa. Cậu biết đấy, tớ có một trái tim yếu ớt, không thể mãi đau lòng như vậy, không thể....”

Phạm Bảo Nhi nhìn gò má Hùng Cách Cách cực kỳ khẳng định nói: “Xin cậu hãy tin tưởng tớ, trái tim của cậu tuyệt đối không phải là một trái tim yếu ớt đâu.”

Hùng Cách Cách giật giật khóe miệng, cô hơi có cảm giác muốn khóc. Phạm Bảo Nhi, cậu có thể đừng nói ra sự thực như thế trong lúc tớ đang nhụt chí có được không? Cậu có thể cho tớ một cơ hội để yếu đuối không? Cậu có thể lừa tớ, nói tớ là một cô gái nhỏ chính cống được không?!

Hùng Cách Cách không muốn ngửa mặt lên trời gầm thét, đành phải cúi đầu mím môi không nói. Sau sự trầm mặc dài đằng đẳng là mấy tiếng gõ cửa không nhanh không chậm.

Phạm Bảo Nhi tức thì nhảy bắn lên khỏi ghế salon như chú mèo bị kim đâm bị thương. Cậu ấy... xù lông lên rồi!

Cậu ấy vội vàng chạy tới cửa rồi lại chạy về quay lại. Dường như cậu ấy muốn nói gì với Hùng Cách Cách nhưng cuối cùng chỉ giậm chân rồi chạy ra ngoài cửa nhón chân sắp lại gần chỗ mất mèo lên nhìn ra bên ngoài.

Đúng lúc này “cách” một cái, âm thanh thanh thúy truyền đến, đó là tiếng chìa khóa mở cửa. Ngay sau đó cửa bị kéo ra. Một anh giai đẹp đi vào.

Anh trai đẹp có dáng dấp rất cao, chừng 1m85. Anh ta vừa bước vào, thì không gian vốn chẳng rộng rãi cho lắm lập tức trở nên chật chội.

Trai đẹp có một mái tóc dài màu sợi đay và một đôi mắt đen màu xanh đậm, Dường như anh ta rất thích cười, đôi mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm rất đáng yêu.

Anh ta ăn mặc rất quái dị. Dưới chiếc áo khoác tương đối nghèo nàn ấy vậy mà là một chiếc áo ngủ màu hồng nhạt. Đúng vậy, là áo ngủ. Hôn nữa dựa theo hiểu biết của Hùng Cách Cách về Phạm Bảo Nhi thì có thể vô cùng khẳng định rằng, bộ áo ngủ hồng phấn đó là của Phạm Bảo Nhi!

Vào khoảnh khắc giai đẹp bước vào nhà, Phạm Bảo Nhi nhảy ra sau một bước rống to: “Tại sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?”

Tiếng trung của giai đẹp không được tốt nên anh ta suy nghĩ hồi lâu rồi mới cười rạng rỡ đáp lại: “Hi, cung à, anh đã về rồi.”

Phạm Bảo Nhi tiến lên một bước, kéo chìa khóa trong tay anh ta, lắc lư trước mặt anh ta rồi chất vấn lần nữa: “Tại sao... anh... lại có... chìa khóa... nhà tôi?”

Giai đẹp búng tỉnh ngộ: “Bảo Nhi, là em đưa cho anh mà.”

Phạm Bảo Nhi giậm chân quát: “Không thể nào! Sao mà tôi có thể đưa chìa khóa nhà cho anh được chứ? ! Tuyệt đối không thể nào!”

Anh giai đẹp lại chỉ vào chiếc áo ngủ màu hồng trên người mình, “Cái này cũng là em đưa cho anh.”

Phạm Bảo Nhi vỗ trán kêu rên: “Ông trời ơi, chuyện không có phẩm hạnh như vậy mà Phạm Bảo Nhi con cũng có thể làm được ư?”

Bụng anh giai đẹp phát ra tiếng “ục ục” kháng nghị. Anh ta cười với Phạm Bảo Nhi dịu dàng nói: “Bảo Nhi, chúng ta muốn phòng(**) đi!”

Phạm Bảo Nhi sững sờ một lát sau đó miệng anh đào nhỏ nhả ra, cắn răng nói: “Là ‘chúng ta ăn cơm đi’! Không phải ‘chúng ta muốn phòng đi’! Không cho phép anh nói ‘muốn phòng’ nữa! Không cho nói nữa, anh nghe thấy chưa?!”

Giai đẹp cam kết: “Được, chúng ta muốn phòng đi. Anh đói bụng rồi.”

(**) Trong tiếng Trung 开房[kāifāng]nghĩa là muốn phòng, còn 开饭[kāifǎn]nghĩa là ăn cơm, hai từ này có phiên âm gần giống nhau, nên dễ phát âm nhầm

Phạm Bảo Nhi chán nản nhún vai chỉ vào đồ ăn thừa trên bàn nói: “Đi ăn đi!”

Trai đẹp gạt đầu đi tới bên bàn ăn vừa ăn đồ ăn thừa vừa nói với Hùng Cách Cách: “Anh đoán em nhất định là Hùng Cách Cách, phải không?”

Hùng Cách Cách dờ dẫm gạt đầu.

Trai đẹp cười nói: “Rất vui được gặp em. Tên tiếng trung của anh là Bạch Sí, là Bảo Nhi đặt cho anh đó.”

Hùng Cách Cách quay đầu nhìn về phía Phạm Bảo Nhi, thầm nói: Tên Bảo Nhi đặt cho anh ta chắc là... ngu ngốc chứ gì?

Phạm Bảo Nhi nói lầm bầm: “Phát âm cũng không phát âm rõ! Tớ không có gì với anh ta cả, anh ta chỉ tạm thời ở lại nhà tớ, thật sự không có gì hết

Mất Hùng Cách Cách bắt đầu phát sáng, đại khái có ý “cậu không phải nói nữa, hôm nay tớ không đi đâu hết”.

Phạm Bảo Nhi xoa trán nói thật: “Mấy hôm trước lúc tớ đi dạo ở chợ đêm thì nhìn thấy anh ta bị chặt giá. Tên chủ quầy lòng dạ độc ác đó lại lấy một chiếc ghim cài áo màu hồng lừa là văn vật lịch sử bán cho anh ta. Tớ không nhìn nổi nên đi qua tuyên bố anh ta là bạn trai tớ rồi kéo người đi. Tên xui xẻo bắt đầu bám theo tớ. Tớ bảo anh ta cắt đi, anh ta nói ‘cảm ơn’. Tớ hỏi anh ta là nam hay nữ, anh ta nói ‘tôi cũng không biết nữa’. Tớ coi như hoàn toàn không có đường lui. Khó khăn lắm mới lừa được anh ta ra ngoài, nhưng người ta xoay một vòng lại con mẹ nó quay lại! Ăn không ở không của tớ

lại còn muốn ngủ khỏa thân... Ách, khốn kiếp!”

Đừng thấy bình thường Hùng Cách Cách dẫn động, đó là bởi vì không có chuyện khiến cô hứng thú, hễ gặp phải những chuyện có dính dáng đến gian tình là cô lập tức hóa thân thành cao thủ tai thính! Chỉ thấy con người của cô chột lóe lên, xoay người nhích đến gần Phạm Bảo Nhi, cô nói gài đúng chỗ ngựa: “Thật sự ngủ khỏa thân à?”

Phạm Bảo Nhi cả giận nói: “Chẳng những ngủ khỏa thân, tớ còn góp mất hai chai rượu trắng!”

Mất Hùng Cách Cách dần dần híp lại. Dường như trong chuyện này có nội tình. Nội tình này rất đáng để đào sâu! Cậu ấy vừa mới thất tình, cần nhất là người khác tâm sự riêng để điều chỉnh lại tâm trạng tổn thương của cậu ấy. Ừm... cái này... Cậu ấy có được tính là thất tình không? Tính không? Có trời mới biết!

Phạm Bảo Nhi thấy bộ dạng hèn mọn bi ối của Hùng Cách Cách là biết ngay suy nghĩ trong lòng cô, thế là cậu ấy lập tức vỗ vào trên đầu Hùng Cách Cách mắng: “Đừng tưởng có thể nghe được tin 18+ chính cống miễn phí từ chỗ tớ! Mau về đi! Trong nhà tớ hiện đang nuôi một tên Bạch Sỉ rồi, không thể nào nuôi thêm một con gấu ngựa nữa.”

Hùng Cách Cách ôm lấy hông Phạm Bảo Nhi, bám riết không chịu đi y như con gấu ngựa, “Bảo Nhi, Bảo Nhi...”

Phạm Bảo Nhi vừa định đáp ứng thỉnh cầu Hùng Cách Cách thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bạch Sỉ đi ra mở cửa.

Sau khi cửa được mở ra đã diễn ra một đoạn giới thiệu cực vắn tắt nhưng lại có ý vị sâu xa.

Phó Khương nói thẳng: “Tôi tới đón Hùng Cách Cách.”

Bạch Sỉ gật đầu cười nói: “Được.”

Hai người đàn ông này nhìn nhau cười một tiếng, báo động tình địch tức thì được giải trừ.

Người thông minh từ trước đến giờ vẫn luôn hiểu rõ ai là kẻ địch, ai là chiến hữu.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi thôi nhưng hoàn toàn có thể làm người ta nhìn ra chỉ số thông minh và cấp số phức hắc của hai người đàn ông này.

Nói Bạch Sỉ không nói rõ được tiếng trung Phạm Bảo Nhi tin vậy, nhưng ngoài cô ra thì còn ai tin là thế không?

Haizz...Đây cũng một cuốn sổ tình cảm loằng ngoằng không rõ

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Ba)

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Phó Khương Hùng Cách Cách cực kỳ kinh ngạc, cô hỏi: “Sao anh lại tới đây? À... mà sao anh biết tôi ở đây?”

Phó Khương đưa tay vuốt đầu Hùng Cách Cách đáp: “Hỏi thăm chút là biết thôi.” Thế rồi anh quay đầu nhìn về phía Phạm Bảo Nhi, cười nói giống như thân sĩ, “Đã làm phiền em rồi.”

Phạm Bảo Nhi kinh ngạc nháy một cái mắt, sau đó kéo Hùng Cách Cách qua, rỉ tai nói: “Đó là ai vậy? Sao không phải ông chủ của cậu?” Phạm Bảo Nhi vẫn tưởng rằng ông chủ của Hùng Cách Cách là Tô Hàng, nào ngờ đã đổi thành Phó Bạc Yến.

Hùng Cách Cách đánh mắt nhìn Phó Khương, cực kỳ kiêu ngạo nói: “Anh ấy là bạn gái thân của tớ!”

Phạm Bảo Nhi quan sát Phó Khương mấy lần, cau mày nói: “Anh ta là thụ?”

Hùng Cách Cách gật đầu, cười đến bi ối, “Ừm.”

Phạm Bảo Nhi quan sát kỹ Phó Khương lần nữa, nhưng lại phát hiện tầm mắt của mình bị Bạch Sỉ chặn lại.

Bạch Sỉ cười nói với cô: “Muộn rồi chúng ta đi ngủ đi.”

Phạm Bảo Nhi nổi đóa quát: “Ngủ? Ngủ cái đầu quỷ của anh ý! Tôi cảnh cáo anh, không cho phép ngủ khỏa thân nữa, không cho anh nói mình sợ bóng tối nữa, không cho nữa...”

Trong lúc Phạm Bảo Nhi đang nói N cái không cho thì Phó Khương đã kéo Hùng Cách Cách đi ra khỏi tòa nhà nguy hiểm này.

Sau khi ngồi lên xe jeep, Phó Khương không nói gì, Hùng Cách Cách cũng không nói.

Phó Khương lái xe cực nhanh mà cửa sổ xe thì vẫn chưa đóng.

Bên tai là tiếng gió rít gào thổi tóc rối tinh rối mù.

Không biết Phó Khương nghĩ gì, môi mím chặt, vẻ mặt anh cực kỳ nghiêm túc.

Hùng Cách Cách hơi sợ, nhưng không thể nói rõ được là sợ cái gì.

Đúng vậy, tại sao cô phải sợ Phó Khương? Là lo anh ta đột nhiên phát bệnh thần kinh, lớn tiếng kêu gào đâm vào cây đại thụ, sau đó liên lụy làm cô rách đầu chảy máu, gãy xương mấy chỗ chung với anh ta sao? Hay là sợ anh ta sẽ sà qua ghế trước lột quần áo của mình xuống sau đó.... Đụng ngã cô?

Được rồi, cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, hơn nữa càng nghĩ càng lạc đề.

Gió thổi vù vù vào trong xe, Hùng Cách Cách hắt xì thu lại những giả tưởng bát nháo.

Mặt Phó Khương lạnh như nước, giống như chưa từng nghe thấy tiếng hắt hơi của Hùng Cách Cách, càng giống như chỉ có một mình anh ngồi trong xe mà thôi. Thế nhưng tất cả những thứ này chỉ là biểu tượng thôi. Anh động ngón tay đóng cửa sổ lại, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời.

Hùng Cách Cách cảm thấy căng thẳng và áp lực hơn bao giờ hết.

Phó Khương không cười, không ăm ỉ, không nói một lời làm cô cảm thấy hoảng hốt.

Xe trượt đi trong màn đêm giống như một linh hồn khát máu.

Phó Khương lạnh lùng lái xe như bay quả thực đạt đến cảnh giới mục hạ vô nhân (**)

(**) tức bên cạnh không có người, hoặc không coi ai ra gì.

Dọc đường đi anh vượt qua hàng loạt xe cuối cùng đụng độ với chủ nhân của chiếc xe việt dã.

Chủ nhân chiếc xe việt dã nhận một bụng tức, đập ga gầm rú đuổi theo như một con chó điên.

Hai chiếc xe phóng như vũ bão trên đường, anh đuổi tôi chạy, vượt đèn đỏ càng chạy càng xa, càng chạy càng vắng vẻ, như thể không phân được cao thấp thì thể không bỏ qua.

Khi Phó Khương dừng xe jeep trước cửa biệt thự, anh thò đầu ra ngoài cửa xe vẫy tay cười nói với người đàn ông bám theo phía sau: “Tôi đến nhà rồi!”

Chủ nhân của chiếc xe việt dã tức thì sững sờ tại chỗ, hận đến ngứa răng! Hơn nửa đêm hán chẳng những bị người ta vượt xe mà còn mẹ nó bị người ta đùa bỡn một trận! Nếu như không phải nhận ra gia sản nhà Phó Khương hùng hậu không dễ chọc thì hán nhất định sẽ nhảy xuống xe ấn anh ta xuống đất đánh một trận để giải mối hận trong lòng!

Chủ nhân xe việt dã cắn răng nuốt máu nắm chặt nắm đấm, cuối cùng chỉ có thể hùng hùng hổ hổ quay đầu xe chạy về đường cũ.

Hán cho rằng tối nay mình đã đủ bị kịch rồi, nhưng không ngờ chuyện bị kịch hơn còn đang chờ hán.

Khi hán lái xe về lại đường cũ thì vô cùng đau khổ phát hiện xe thế nhưng lại.... hết xăng mất tiêu rồi!

Đây là cái thế giới gì vậy? Đây là một thế giới đầy rẫy bị kịch!

Xe việt dã trơ trọi đứng giữa vùng ngoại ô hệt như con cừu nhỏ đáng thương.

Hùng Cách Cách nhìn về phía Phó Khương thấy anh đang nhếch môi, nghĩ thầm lúc này hán là tâm trạng anh ta đang rất tốt, vì vậy cô nhắc nhở: “Anh đã vượt rất nhiều đèn đỏ đấy.”

Phó Khương nhún vai vờ về chẳng sao hết, anh thuận miệng đáp: “Đây không phải là xe của anh.” Cho nên dù có vượt bao nhiêu đèn đỏ cũng chẳng quan trọng.

Hùng Cách Cách lúc này mới chú ý tới, thì ra xe Phó Khương lái là xe của Tô Hàng!

Người đàn ông này, có lúc quả thực khiến người ta phải câm nín. Chính xác mà nói thì người đàn ông này hầu hết mọi lúc đều làm người ta phải im bật.

Hùng Cách Cách lựa chọn dùng sự im lặng để diễn tả tâm trạng lúc này của mình. Cô bám đuôi Phó Khương đi về biệt thự mà không nói tiếng nào.

Trong biệt thự trông không chỉ có hai người Hùng Cách Cách và Phó Khương. Tô Hàng vẫn ở trong bệnh viện chăm sóc Phó Bạc Yến.

Hùng Cách Cách ngồi trên ghế sa lon, Phó Khương cũng ngồi trên ghế sa lon. Khoảng cách của hai người rất là gần, gần tới mức dường như chỉ cần nhẹ dịch người một cái là đã có thể dựa vào trên người của đối phương rồi.

Loại cảm giác rất vi diệu này làm Hùng Cách Cách hơi căng thẳng. Cô luôn có cảm giác Phó Khương của hôm nay có gì đó khác với thường ngày, nhìn qua hơi... nguy hiểm.

Nếu như là bình thường, Phó Khương nhất định sẽ bám riết lên lưng Hùng Cách Cách nhưng hôm nay anh lại chỉ ngồi lẳng lẳng, không nói một lời.

Trong phòng khách đồ sộ không bật đèn cũng chẳng có ai nói chuyện, tất cả đều yên lặng một cách quỷ dị.

Hùng Cách Cách ưỡn thẳng sống lưng tỏ ra hơi cẩn trọng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Phó Khương đột nhiên bỗng nhúc nhích.

Hùng Cách Cách tựa như chim sợ cành cong, lập tức nhảy bắn lên khỏi ghế sa lon!

Phó Khương hơi nhướn mày, đáy mắt hiện lên ánh sáng không rõ ý tứ, nhìn như mệnh mang động lòng người, thực tế lại như vòng xoáy thu hút linh hồn người ta, làm họ... rớt xuống!

Về mặt của anh hết sức hờ hững, nhìn như nghiêm trang nhưng ngũ quan lại mềm mại cộng thêm khoe môi hơi nhếch lên quyến rũ không kể xiết, và... một chút hương vị cám dỗ.

Anh hơi nghiêng người về phía trước để Hùng Cách Cách có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình, nhưng lại không chạm vào trên da thịt cô. Nhiệt độ như có như không thế này đúng là mê người nhất.

Trong lúc Hùng Cách Cách nín thở anh lại vươn đôi tay được chăm sóc tỉ mỉ ra, liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách sau đó nhẹ nhàng đặt ngón tay lên nút áo sơ mi, chậm chạp cởi từng nút một ra.

Hồ hấp của Hùng Cách Cách bắt đầu tăng nhanh, gấp gáp theo động tác của Phó Khương!

Động tác, ánh mắt, nhiệt độ, hơi thở của Phó Khương vô tình trở thành một loại xuân dược không màu không mùi, từ từ thẩm thấu vào da thịt Hùng Cách Cách, thiêu đốt linh hồn cô!

Phó Khương là một yêu nghiệt —— đây là một sự thật duy nhất Hùng Cách Cách nhìn rõ vào giờ phút này.

Cô muốn chạy trốn, nhưng toàn thân lại vô lực, khao khát được điều trị.

Nhưng cái gì mới là thuốc giải của cô mới được chứ?!

Phó Khương nhìn thấu những thay đổi của Hùng Cách Cách nhưng hoàn toàn không vội cho đi hay là giành lại mà anh dịch người về phía sau, gác chân lên ghế rồi nằm cả người xuống ghế luôn.

Anh gogi đầu lên cánh tay mình, cười tủm tỉm nói: “Hùng Cách Cách, em sợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Bốn)

Hùng Cách Cách thấy Phó Khương đã khôi phục lại dáng vẻ trước kia, lúc này mới thẳm thờ phào, cô cứng ngắc đáp lại: “Sợ anh cái gì cơ? Tôi thêm vào sợ anh!”

Phó Khương ngoác ngoác ngón trỏ với Hùng Cách Cách, dụ dỗ nói: “Không sợ? Không sợ anh vậy em cách anh xa thế làm gì? Sợ anh cắn miệng em à?”

Mặt Hùng Cách Cách đỏ lựng lên, tim càng đập càng nhanh như muốn vọt ra khỏi cổ họng! Cô tự nói với mình là phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh nhưng... tại sao cô lại cảm thấy mình không tài nào bình tĩnh nổi, chỉ có thể nóng nảy? A... đúng là đồ con lợn! Quá giày vò rồi!

May là trong phòng khách không mở đèn, Phó Khương không nhìn thấy mặt cô đỏ. Hùng Cách Cách buộc mình phải giữ bình tĩnh, cô hếch miệng nói: “Bản thân mình chiếm dụng mất ghế sofa rồi còn ở đó nói mát.”

Phó Khương bỗng ngồi dậy, kéo Hùng Cách Cách vào trong ngực.

Hùng Cách Cách hoảng hốt, vừa định giẫy thoát thì nghe thấy Phó Khương nói khàn khàn bên tai cô: “Bố anh bảo anh tìm một cô gái kết hôn nhưng em cũng biết đấy, anh chẳng có hứng thú gì với họ cả. Song đây là trách nhiệm, muốn trốn cũng không trốn được. Cơ thể anh giờ lại như vậy, nếu thật sự kết hôn với những cô gái khác chẳng những sẽ bị chế giễu mà còn làm lỡ tuổi thanh xuân của họ.”

Đầu óc Hùng Cách Cách quay mòng mòng, lắp bắp nói: “Anh... ý anh là sao? Không phải bảo tôi chịu tội thay đấy chứ?” Tuy nói là anh ta bị cô đá phẩy nhưng nếu vì cái này mà bảo cô lấy anh ta vậy thì cũng hơi quá rồi, đúng không? Dù cô là một hủ nữ chính cống có thể hy sinh tấm thân bé nhỏ thành toàn đại nghĩa vì tình yêu của hai người đàn ông, nhưng... điều đó không có nghĩa là cô không khao khát hạnh phúc! Nếu ý của Phó Khương là bảo cô làm thế thân, như vậy nửa đời sau của cô có lẽ sẽ có chút xíu hạnh phúc đáng thương nhưng... tuyệt đối sẽ không có tính phúc! Phải biết rằng dù đưa chuột đâu đâu cũng có nhưng không tốt bằng đàn ông. Mọi người đều nói: đưa chuột trong tay, ta đi khắp thiên hạ! Nhưng sự thực rõ ràng không phải như vậy. Cô đã từng ôm trái tim bi ối đi chợ bán thức ăn dòm trộm mấy quả dưa chuột, nhưng những thứ trên mình có gai thực sự làm cô khó mà sinh ra cảm giác thân thiết được. Đặc biệt những cái gai đó hẳn sẽ đâm vào người?

Phó Khương thấy bộ dạng vô cùng khó xử của Hùng Cách Cách, nhưng vẫn cố nhịn cười, anh lắc đầu nói nghiêm túc: “Em là bạn tốt của anh, anh không thể hại em được.”

Trái tim Hùng Cách Cách tức thì nhẹ nhõm hẳn. Nhưng cảm giác áy náy lại lặng lẽ dâng lên như hình vôi bóng. Phó Khương là một người tốt lại bị cô làm hại. Phó Khương vốn có thể bắt cô chịu tội thay, nhưng anh lại độ lượng bỏ qua cho cô một lần. Phó Khương à, Hùng Cách Cách cảm tạ 18 đời tổ tiên nhà anh!

Phó Khương thu về mặt rồi rắm của Hùng Cách Cách vào trong mắt, anh than nhẹ một tiếng rồi buông cô ra nằm lại trên ghế sofa, đồng thời lấy tay che mắt mình lại, như vậy càng dễ lộ ra vẻ sầu não của người đàn ông.

Hùng Cách Cách nghĩ: tối nay anh ấy quái dị như vậy chắc là bởi vì ông Phó bắt anh ấy phải kết hôn? Anh ấy đáng thương quá.

Thật ra thì Phó Khương sợ dĩ khác thường, là bởi vì buổi tối lúc anh quay lại bệnh viện thì nghe được Phó Bạc Yển gọi điện thoại chất vấn Xương Kỳ rốt cuộc đã nói gì với Hùng Cách Cách.

Từ trong đoạn đối thoại của Phó Bạc Yển và Xương Kỳ, anh đã đoán ra sự việc nhất định là từ chuyện giữa Xương Kỳ và Phó Bạc Yển mà ra, chỉ số vui sướng của trái tim bé nhỏ tức thì phá tan năm ngôi sao! Thế nhưng khi Phó Khương ý thức được Hùng Cách Cách để ý Phó Bạc Yển cỡ nào thì chỉ số vui vẻ trong lòng anh thoát cái rớt xuống còn hai sao.

Phó Khương nghĩ: Hùng Cách Cách, em khó chịu vì những người không liên quan thật sự không đáng chút nào. Hi vọng ái ố của em phải là mình anh hưởng thụ thôi, bằng không em sao xứng với trái tim đập thình thịch vì em của anh được chứ?

Hùng Cách Cách ngồi vào bên cạnh Phó Khương, sau khi đắn đo rất lâu cuối cùng cô đã hạ quyết tâm, cô đẩy vai anh hỏi: “Thế anh muốn tôi giúp anh thế nào?”

Phó Khương bỏ tay xuống, dùng ánh mắt sáng như sao nhìn chăm chăm Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách bắt đầu khăn trương, gương mặt tức thì đỏ lên như ráng mây. Cô không nhận được bắt đầu phỏng đoán, anh ấy rốt cuộc muốn mình dùng phương thức nào để giúp đỡ anh ấy đây? Là muốn cô phối hợp với anh chạm vào nơi đó để kiểm tra phản ứng của thứ đó ư? Hay là cần cô tìm tới mấy tên giai đẹp có kinh nghiệm này nọ với anh ấy đây? Hí hí... quá bi ối, quá phóng đảng, quá xấu xa rồi!

Hùng Cách Cách, này đã từng là đoàn viên! Mày không thể nghĩ tới những vấn đề như vậy!

Vậy thì cô nên nghĩ như thế nào đây?

Có phải là Phó Khương chỉ muốn bảo cô giúp anh ấy tìm mấy đĩa CD, sau đó... xem một chút để tìm cảm giác rồi phi thẳng xe đến quán bar tìm mấy tên giai đẹp có kinh nghiệm...?

Ách... Tư tưởng quả nhiên là một mạch khép kín kỳ diệu, luôn luôn có thể trở lại điểm xuất phát.

Haizz...Bi ối cũng có đạo lý của bi ối. Không thể giải thích!

Bởi vì tư tưởng trong đầu Hùng Cách Cách quá ư xấu xa vậy nên biểu cảm của cô cũng bắt đầu bi ối theo.

Dưới ánh nhìn chăm chú nóng bỏng của Phó Khương, cô vội vàng né tránh sợ bị anh biết được những suy nghĩ tự tiêu khiển của mình. Thế nhưng khi Hùng Cách Cách nghĩ đến việc Phó Khương đang có chuyện xin mình nên bất chấp quay mặt qua ngênh đón ánh mắt Phó Khương, đợi đáp án cuối cùng của anh.

Chỉ mong, yêu cầu của anh đừng quá mức khoa trương là được.

Trong lúc cảm xúc của Hùng Cách Cách càng lúc càng căng thẳng thì Phó Khương lại nói rất ung dung: “Em... xoa bóp giúp anh một chút đi!”

Bùm một tiếng, đầu Hùng Cách Cách nổ tung!

Xoa bóp? Xoa bóp chỗ nào? Xoa bóp chỗ đó hả? !

Không phải chứ?

Thế mà anh ấy lại có cùng suy nghĩ với cô!

Phó Khương, anh quá bi ối! Anh quá vô si! Anh quá.... dâm dăng!

Song khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt gần như cầu khẩn của anh thì cô lại cảm thấy, yêu cầu này của anh hoàn toàn không quá đáng chút nào!

Đúng vậy, tuyệt đối không quá đáng!

Nếu như xoa bóp nơi đó có thể làm anh ấy tốt lên, cô.... đồng ý!

Hùng Cách Cách cắn răng, trong lòng liên tục nhắc nhở bản thân, yêu cầu của Phó Khương không quá trớn, cô phải gánh một phần trách nhiệm. Đúng, nhất định phải chịu trách nhiệm!

Xoa bóp giúp cho tuần hoàn máu, nhất định tốt cho chỗ đó.

Hùng Cách Cách hít sâu một hơi, đưa ngón tay run rẩy ra, cẩn thận từng li từng tí đặt trên đùi Phó Khương, sau đó....Nhẹ nhàng trườn lên nơi đặc biệt thuộc về phái nam.

Phó Khương hơi sững sốt, sau đó anh nắm lấy tay Hùng Cách Cách, dùng giọng khàn khàn nói: “Anh bảo em giúp anh xoa bóp người cho anh chứ không bảo em “kiểm tra” với anh.” Nếu như anh chỉ bắt lấy tay Hùng Cách Cách chạm một giây thôi thì thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Anh không biết có thể kiểm soát được cơ thể mình không. Dù sao Hùng Cách Cách đối với anh mà nói tuyệt đối là một miếng phở mai có hương vị hấp dẫn.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, lập tức rút tay về, cô nhắm mắt cắn răng nói: “Chỗ tôi xoa bóp cũng là một phần của cơ thể!”

Trong mắt nhìn Hùng Cách Cách của Phó Khương chứa đầy hài hước, “Em xác định muốn bắt đầu xoa bóp từ trong chỗ đó trước?”

Hùng Cách Cách nói lắp bắp: “Ài....Ài nói chứ? ! Đồi...Đồi chỗ khác!”

Phó Khương ngồi dậy, tiện tay quăng luôn áo sơ mi sau đó nằm trên ghế sa lon để lộ ra phần lưng gợi cảm và chiếc cổ tuyệt đẹp như thiên nga, cùng với eo hình giọt nước. Anh dùng ngữ điệu lười nhác khàn khàn nói: “Bắt đầu đi, dùng sức một chút.”

Hình ảnh, câu nói và cảnh tượng đó xém chút làm hại Hùng Cách Cách sung huyết não!

Trời ạ, đó là một hình ảnh khiến cho người ta muốn phạm tội cỡ nào chứ! Một câu nói làm người ta liên tưởng biết bao! Và một cảnh tượng thật khiến người ta không cách nào kìm giữ được mình!

Anh ấy....Anh ấy....Anh ấy.... Anh ấy vậy mà lại bảo cô dùng sức một chút?!

A, dùng sức, dùng thêm chút sức!

Hùng Cách Cách có cảm giác mình muốn thổ huyết.

Cô nàng Hùng Cách Cách này vẫn luôn ảo tưởng mình là hủ nữ “tổng công xinh đẹp”, không thể tiếp tục điều khiển được nhịp tim của mình nữa, cô vội nhào tới.

Nấn nấn bóp bóp, bầm bầm sờ sờ, dường như thấy chưa đã ghiền, chưa hưng phấn lắm.

Hùng Cách Cách dút khoát bò lên trên người Phó Khương, ngồi trên mông anh, vừa chảy nước miếng YY Phó Khương vừa cực kỳ vui vẻ xuống tay với anh.

Vào giờ phút này, cô muốn cảm thêm quả dưa chuột trong tay đi khắp thiên hạ!

Phó Khương cũng là người biết phối hợp với công việc. Dưới móng vuốt sói của Hùng Cách Cách, thỉnh thoảng anh cũng phát ra một hai tiếng rên mắt hờn. Âm thanh đó giống như một chiếc lông nhẹ nhàng trêu chọc trái tim cô, làm hô hấp cô ngày càng gấp, tinh thần càng lúc càng kích động!

Cô thở hổn hển, dùng sức ấn sau lưng của Phó Khương.

Phó Khương rên rỉ, phối hợp với động tác của Hùng Cách Cách.

Một đêm này, nhất định là không bình tĩnh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Năm)

Trong bệnh viện, Phó Bạc Yến luôn cảm bất an, gọi điện thoại cho Hùng Cách Cách thì cô lại tắt máy.

Tô Hàng nhìn thì có vẻ không quan tâm đến hướng đi của Hùng Cách Cách nhưng vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Phó Bạc Yến.

Khi Phó Bạc Yến đặt điện thoại xuống lần nữa thì Tô Hàng có nói: “Ban nãy chú út có hỏi em, đón Hùng Cách Cách ở đâu.”

Phó Bạc Yến cầm điện thoại lên lần nữa, trực tiếp gọi cho Phó Khương, kết quả vẫn tắt máy mới chết chứ!

Phó Khương hỏi Tô Hàng đón Hùng Cách Cách ở đâu tất nhiên là muốn đi tìm Hùng Cách Cách. Nếu như là người khác hỏi cũng chỉ là hỏi thôi, tìm được hay không thì không chắc. Nhưng người hỏi là Phó Khương cho nên chú ấy nhất định đã tìm được Hùng Cách Cách đồng thời mang người đi rồi. Muộn vậy rồi chú ấy có thể dẫn người đi đâu được chứ? Chỉ có người tình tường mới nhận ra Phó Khương đối xử với Hùng Cách Cách không bình thường. Kiểu tham muốn giữ lấy và tìm mọi cách lấy lòng thể hiện quá rõ ràng cùng với chi số phúc hắc hơn năm sao như một tấm lưới có gai ghim chặt trên người Phó Bạc Yến. Anh thật sự sợ rằng cái người bệnh tâm thần đó sẽ có hành động thô lỗ với Hùng Cách Cách! Điều anh càng sợ hơn là Hùng Cách Cách bị chú ấy bịp mớ mơ hồ rơi vào bẫy tình.

Trải qua mấy ngày nằm viện này anh đã nhìn rõ được Phó Khương chính là con sói ác độc trong mắt hiện lên ánh sáng bất chính, lúc nào cũng có thể tìm cơ hội hành động. Chú ấy coi giữ Hùng Cách Cách không để bất cứ người nào dòm ngó con mồi của mình. Hôm nay Phó Khương đón Hùng Cách Cách đi không biết có thể xảy ra chuyện gì. Nghĩ đến đây anh chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực mình.

Phó Bạc Yến ngồi dậy khỏi giường vừa tháo băng trên người vừa nói với Tô Hàng: “Chúng ta về nhà đi.” Trong bệnh viện này không có bóng dáng bận rộn của Hùng Cách Cách, quả thực khiến người ta không thể nào chịu đựng được!

Tô Hàng đứng lên vừa sờ túi thì phát hiện chìa khóa xe của mình mất tiêu rồi! Hơi suy tư một lát cậu lập tức khóa mục tiêu trên người Phó Khương. Ngoài chú ấy ra không ai có thể làm ra chuyện như vậy!

Tô Hàng cau mày, Phó Bạc Yến trầm mặc, hai người bước nhanh ra khỏi bệnh viện, sau đó bắt một chiếc taxi chạy thẳng về biệt thự chẳng nói câu nào, vừa mới đi vào phòng khách liền nghe thấy tiếng thờ dộc của phụ nữ và tiếng rên rỉ kích động của đàn ông.

Xuyên qua ánh trăng chiếu vào cửa sổ, họ nhìn thấy Hùng Cách Cách ngồi chồm hổm trên ghế sofa, hai tay chống trên ngực người nào đó, vận động nhấp nhô lên xuống. Còn người đàn ông bị cô đè dưới người mặc dù từ góc độ này của họ không thể nào nhìn thấy cơ thể của anh ta nhưng nghe giọng là có thể biết được, người đàn ông không biết xấu hổ đó chính là... Phó Khương!

Trong nháy mắt Phó Bạc Yến giống như bị người ta đẩy vào vực sâu vạn trượng! Dưới vực sâu anh muốn hít thở, nhưng lại bị đặt vào trong hầm băng tất cả nhiệt huyết đều bị đông lại thành băng. Anh còn sống chỉ bởi vì đau khổ! Loại cảm giác này cực kỳ tệ, làm anh có kích động muốn trốn tránh.

Từ xưa tới nay, đối mặt với đau khổ, có bao giờ anh muốn trốn tránh đâu?

Vậy mà lúc này đây anh thật sự muốn bỏ chạy. Thậm chí anh còn nghĩ: Nếu như anh không xúc động, không chạy về khỏi bệnh viện, có phải anh sẽ chẳng phải chứng kiến một màn như vậy không? Và anh cũng sẽ không phải nếm cảm giác đau lòng đến như vậy không?

Tức giận và đổ kị đang thiêu đốt trên người Phó Bạc Yến. Thế nhưng những thứ đó cũng không ngăn được sự giá lạnh của cơ thể, trái tim đau khổ và linh hồn... nát tan!

Tô Hàng càng không thể nào tin nổi vào tất cả những gì mình chứng kiến! Tất cả điều này đã biến thành một sợi dây thừng siết chặt cổ cậu, làm cậu cảm giác được chôn khiến người ta sợ hãi, khủng hoảng, ngay cả cổ vùng vẫy cũng vô lực.

Cậu muốn gầm thét, muốn phẫn nộ chất vấn, muốn gào thét khàn cả giọng nhưng, lại không phát ra được một chút âm thanh nào.

Là cái gì đã cướp đi giọng nói của cậu?

Là....Hận? Hay là....Yêu?

Ha ha....Sao mà buồn cười đến vậy? !

Hùng Cách Cách cô tưởng mình là ai chứ? Thằng đó là ai? Tên khốn kiếp đó là ai?

Tại sao hán ta lại quán quýt với Hùng Cách Cách?

Tô Hàng muốn giết người!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, có lẽ dài như một thế kỷ, cũng có thể chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.

Có người nói, cái chết chỉ cần một khoảnh khắc mà thôi. Xem ra quả thật như thế. Ít nhất đối với Phó Bạc Yến và Tô Hàng mà nói, cái khoảnh khắc nhìn thấy Hùng Cách Cách cười trên người Phó Khương đủ để họ trải qua cảm giác khủng hoảng và căm phẫn của cái chết trong nháy mắt rồi.

Tất cả những thứ này, Hùng Cách Cách không hề phát hiện ra, chỉ mơ hồ cảm thấy không khí có chút lạ. Đường như... tiếng rên của Phó Khương càng lúc càng mập mờ du dương.

Cô ngẩng đầu lên, dựa vào trục gác nhìn về phía cửa, mơ hồ nhìn thấy bóng hình của hai người, họ đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào cô.

Là người hay là quý? !

Hùng Cách Cách sợ tới mức cơ thể run lên, thốt ra một tiếng “a” ngắn ngủi!

Loại âm thanh này, vào thời khắc này có vẻ cực kỳ mập mờ, cực kỳ giống “âm thanh kết thúc” vận động nào đó.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng tức thì hồi hồn.

Phó Bạc Yến bị ngọn lửa đồ kỵ thiêu rụi bước nhanh tới trước sô pha, vung nắm đấm muốn đánh Phó Khương.

Hùng Cách Cách bước từ trên người Phó Khương xuống đất, ngăn lại nắm đấm của Phó Bạc Yến, quan tâm hỏi: “Sao anh lại về đây?” Anh ấy nên nằm trong bệnh viện, sao đột nhiên lại chạy về chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Phó Bạc Yến cắn răng nói: “Em trốn đi!”

Hùng Cách Cách không rõ nguyên do, “Tôi trốn đi đâu được chứ? Anh làm sao vậy?”

Tô Hàng nắm lấy cổ áo Hùng Cách Cách, giận không kềm được nên mắng: “Người đàn bà dâm phụ này! Cứ là đàn ông thì cô sẽ phải quyến rũ, có phải không? Cô quyến rũ tôi xong lại đi quyến rũ anh cả của tôi! Quyen rũ anh cả tôi xong lại quay sang dụ dỗ chú út tôi! Rốt cuộc coi coi người nhà họ Phó chúng tôi là cái gì? Cô...”

”Tách...” Đền trong phòng khách được Phó Khương bật lên.

Bộ dạng tức sùi bọt mép của Tô Hàng và vẻ mặt mê mang của Hùng Cách Cách tạo thành sự đối lập cực kỳ rõ rệt.

Tầm mắt Tô Hàng trượt từ Hùng Cách Cách ăn mặc hoàn chỉnh đến làn váy hơi nhăn nhúm, rồi đến bắp chân nhăn nhui cuối cùng dừng trên đầu ngón chân đáng yêu.

Tô Hàng không phải một người cấm dục nên đương nhiên biết đàn ông và phụ nữ sau khi xảy ra quan hệ sẽ như thế nào. Song lúc này đây, Hùng Cách Cách ngoài sắc mặt hơi ửng hồng ra thì không có dấu hiệu nào khác.

Chẳng lẽ mình đã hiểu lầm?

Cậu hít mũi một cái, không nghĩ thấy được mùi gì khác, sau đó đánh mắt nhìn sang Phó Bạc Yến, muốn nhận được chút chứng thực từ trong mắt anh ấy.

Phó Bạc Yến tỉnh táo hơn Tô Hàng, nên đã nhận ra chân tướng sớm hơn cậu một bước. Anh yên tâm đồng thời cũng sinh ra một loại cảm giác vô cùng may mắn, cùng với tâm trạng phần nộ khi bị người ta bốn cọt!

Phó Bạc Yến hít sâu một hơi, gật đầu sau đó cùng Tô Hàng đưa mắt nhìn sang Phó Khương. Bọn họ cần một câu trả lời hợp lý. Mà câu trả lời này chỉ có Phó Khương mới có thể cho được. Nhưng từ dáng vẻ biểu hiện ra lúc này của Phó Khương không khó để nhận ra, đáp án của chú ấy chính là: không thể trả lời!

Chỉ thấy Phó Khương đầu tóc tán loạn gợn cảm, cời trần, đút hai tay vào túi nhếch môi cười, chẳng nói chẳng rằng xoay người đi lên lầu hai.

Nụ cười đó giống như một người sau khi ăn được bữa tiệc lớn làm người ta vừa lòng thỏa ý, thể hiện ra sự lười nhác và thỏa mãn khiến người thấy phải hâm mộ ghen ghét!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Đàn Ông Rốt Cuộc Là Cái Thá Gì? (Sáu)

Tô Hàng cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, chỉ hận không thể xông lên đè người xuống đất đánh cho chú ấy một trận toi bòi! Tốt nhất là đánh cho chú ấy mặt mũi sưng vù, đánh bay cả cái răng đang nhe ra kia nữa! Để xem chú ấy có cười nổi không? Để xem chú ấy còn dám cười nữa không? Để chú ấy

vĩnh viễn không thể cười nổi!

Con người Phó Bạc Yến âm trầm. Anh thật sự muốn nhốt Phó Khương vào phòng tối, treo lên không trung sau đó dùng roi quất thật mạnh! Quất tới khi chú ấy da tróc thịt bong, quất tới khi chú ấy đau khổ muôn phần, quất tới khi chú ấy không dám tùy tiện di chuyển, hành động tùy ý nữa!

Đối mặt với sự ghen ghét của Tô Hàng và Phó Bạc Yến, Phó Khương có vẻ cực kỳ bình tĩnh thong dong. Song đừng thấy bước chân anh lúc này cực kỳ thành thoi, bóng lưng tao nhã, thực tế là anh phải vội vã chạy vào phòng tắm giải quyết vấn đề mà những người đàn ông trưởng thành đều hiểu.

Bị Hùng Cách Cách “giày xéo” như vậy, là đàn ông thì đều không chịu nổi! Huống chi anh thích Hùng Cách Cách, thích đến nỗi chỉ hận không thể lập tức chiếm cô thành của riêng mình!

Phải biết rằng để một người đàn ông phải sắm vai không có năng lực trước mặt cô gái mình thích, chẳng những thương thân mà còn thương tâm! Thương can! Thương phê! Suýt nữa thì ngũ tạng của anh đều bị tổn thương, phải nói mấy tới 12....

Đời người quả nhiên chính là một cú điện thoại, không phải anh nói mấy trước thì là tôi. Thật may là anh chịu đựng được!

Ba người đàn ông đều có tâm sự riêng, nhưng lại tận lực che giấu nỗi lòng của mình.

Thấy Phó Khương biến mất ở lầu hai, Tô Hàng quay đầu lại, bất giác hỏi Hùng Cách Cách: “Hai người đang làm gì đấy?”

Hùng Cách Cách gạt tay Tô Hàng đang nắm cổ áo cô ra, lui về phía sau một bước, lãnh đạm nói: “Tôi đang xoa bóp lưng cho Phó Khương.”

Tô Hàng cau mày nói: “Có ai xoa bóp như cô không? Làm người ta hiểu lầm thì đúng hơn!”

Hùng Cách Cách hơi cụp mắt xuống nói: “Hiểu lầm cũng rất tốt. Ít nhất để tôi biết anh nhìn nhận tôi thế nào.” Rồi cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tô Hàng nghiêm túc nói: “Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, từ trước đến giờ tôi chưa từng quyến rũ anh!” Cô nói xong bèn xoay người đi lên lầu.

Tô Hàng kỳ thực quá bất chấp lý lẽ! Dù cho cô đã từng có ý với Phó Bạc Yến, từng có suy nghĩ bi ối, nhưng nào giờ cô chưa từng muốn quyến rũ Tô Hàng! Anh ta dựa vào cái gì mà nhục mạ cô như vậy? Cô cũng là người có tôn nghiêm, có chuẩn mực, có khí tiết!

Dâm phụ? ! Ha ha...! Thật là buồn cười!

Cô chẳng qua cũng chỉ là trong lòng hơi xấu xa mà thôi, khi hành động tuyệt đối là một liệt nữ thà chết để bảo vệ trinh tiết!

Mẹ kiếp....Cho đến tận bây giờ, cô vẫn còn là xử nữ đấy! Xử nữ có hiểu hay không? ! Có hiểu hay không? !

Hùng Cách Cách cực kỳ căm uất, cảm thấy lời mắng nhiếc của Tô Hàng đã làm tổn thương tự ái của cô. Tự ái của cô vốn đã không nhiều, còn bị Tô Hàng chà đạp, nghiền nát vỡ vụn, rõ là.... Quá bi đát!

Tô Hàng nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, nhìn cô thờ phỉ phò giậm bước lên cầu thang, có mấy lần cậu mở miệng dường như muốn gọi cô lại, nhưng không thốt ra được một lời. Cậu biết, Hùng Cách Cách vô cùng tức giận. Cậu mới vừa mắng cô là cái gì nhỉ? Dâm phụ? Đúng vậy, dâm phụ!

Con mẹ nó! Cái miệng của cậu, sao lại muốn ăn đòn như vậy? Đáng đánh! Đáng đánh đòn! Đáng cầu xé!

Chỉ có điều, cô ấy nói cô trước giờ chưa từng quyến rũ cậu, là có ý gì?

Cô chưa từng có ý với cậu dù chỉ một xiu xiu thôi ư? Là ý này sao?

A, không!

Cô có cảm giác với cậu!

Nhưng ánh mắt vừa rồi của cô nghiêm túc rành rành như thế, xa lạ đến thế!

Cậu đã tổn thương cô, đúng không?

Hùng Cách Cách giận thật rồi, đúng không?

Tô Hàng không biết làm sao, giống như một con kiến bị bệnh tâm lý, đi tới đi lui trong phòng khách.

Phó Bạc Yến ngồi trên ghế sa lon, hút hết thuốc này đến thuốc khác.

Anh nhìn đầu lốc lúc sáng lúc tối trên ngón tay mình, nhìn tàn thuốc giống như tòa thành sụp đổ rơi xuống vỡ vụn, nhìn từng thuốc hoàn chỉnh dần dần biến mất không bóng dáng, chỉ còn lại đầu thuốc dưới chân và mùi khói bay khắp phòng, không bắt được, không giữ lại được, vô dụng....

Phó Bạc Yến cũng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt —— Cách Cách đang xa lánh anh theo bản năng.

Mặc dù cô vẫn hỏi thăm đơn giản, ngữ khí quan tâm như cũ, nhưng khi nhìn vào mắt anh đã không còn sự nhiệt tình như trước nữa rồi. Hoặc có thể nói

là đã không còn ôm tâm tư của thiếu nữ, không còn có khát vọng tìm cách đến gần nữa.

Rốt cuộc anh đã sai ở chỗ nào?

Anh gọi điện thoại cho Xương Kỳ, Xương Kỳ lại cười nhạo một tiếng, rồi cúp máy. Gọi lại vẫn tắt máy.

Phó Bạc Yến rất phiền lòng, nhìn Tô Hàng đi tới đi lui trước mặt mình thì anh càng bức dọc hơn. Anh nói với Tô Hàng: “Em lên lầu ngủ đi. Đừng có lúc ăn lúc hiện trước mặt anh.”

Tô Hàng lác đầu nói: “Anh đi lên ngủ đi. Em ở đây thôi, không đi đâu hết.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trầm miệng một lời hỏi: “Em/ anh sợ Hùng Cách Cách đi?”

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Phó Bạc Yến nhìn lên trên lầu, trầm giọng nói: “Bị em mắng như vậy, không đi mới là lạ.”

Tô Hàng rồi rầm nói: “Em...em cũng không muốn mắng cô ấy như vậy! Nhưng vừa mở miệng là... Haizz... thôi bỏ đi, đợi cô ấy xuống, em sẽ nghĩ cách ngăn lại, không để cho cô ấy đi.”

Phó Bạc Yến nói: “Cần được nhất thời, không cần được một đời. Em phải chú ý lời nói của mình một chút, đừng có vừa há miệng là bắn mũi tên độc lên người ta.”

Tô Hàng phiền não nói: “Anh cả! Em đã đủ phiền rồi, anh đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa!” Cậu vò tóc, bất thành linh xoay người ngồi lên trên ghế sa lon, lại gần Phó Bạc Yến nhỏ giọng hỏi, “Anh, anh có cảm thấy chú út có ý không?”

Phó Bạc Yến lãnh đạm quét mắt nhìn Tô Hàng một cái, “Giờ em mới phát hiện?”

Tô Hàng vỗ ghế sa lon, mắng: “Em biết ngay mà, chú ta không có ý tốt gì đâu! Ấy? Anh, nếu anh đã phát hiện ra âm mưu của chú út, sao không nhắc nhở em? Anh có ý gì? Muốn nhìn em xấu mặt trước Hùng Cách Cách phải không?”

Phó Bạc Yến gần giọng nói: “Tô Hàng, em tốt nhất nên suy nghĩ kỹ trước khi nói, đừng có đổ lỗi cho người vô tội. Chúng ta ở đây cầu xé lẫn nhau chẳng có ý nghĩa gì cả. Hiện giờ nếu chúng ta không thể đồng lòng chống lại người ngoài, Hùng Cách Cách sẽ không thể trở thành chị dâu hoặc là em dâu. Em muốn gọi Hùng Cách Cách là thím nhỏ à?”

Tô Hàng giật mình, dứt khoát nói: “Kiến quyết không thể để cho Hùng Cách Cách trở thành thím út của chúng ta!”

Phó Bạc Yến nói: “Vậy chúng ta đừng châm chích nhau nữa, trước tiên phải đồng lòng đối ngoại rồi nói sau.”

Tô Hàng cau mày nói: “Em không hiểu nổi chú út. Tất cả mọi người nói tinh thần chú ấy không bình thường, lúc xa lúc gần với người ta, làm đủ kiểu chọc ghẹo. Nhưng chú ấy lại thật sự rất tốt với Hùng Cách Cách. Để làm Hùng Cách Cách vui vẻ, chú ấy... chú ấy ngay cả em cũng đùa giỡn!” Nói đến câu cuối, cậu ta tựa như là cắn răng nghiền lợi.

Phó Bạc Yến dăm chiêu nói: “Bất kể chú ấy điên thật hay điên giả, chỉ cần dính đến một chữ “điên” thì đó chính là nhược điểm của chú ấy. Phụ nữ vốn đã không có cảm giác an toàn, chú ấy có thể cho Hùng Cách Cách cái gì được chứ? Cho dù chú ấy có thổ lộ với Hùng Cách Cách thì cô ấy có thể tin tưởng được mấy phần chứ?”

Mắt Tô Hàng sáng lên, “Có lý! Chú út là người mắc bệnh tâm thần gián đoạn, Hùng Cách Cách...” Cậu vỗ trán nói tiếp, “Đường như Hùng Cách Cách rất tin tưởng chú út.” Về điểm này cậu rất nhức đầu. Mỗi lần nghĩ đến Phó Khương, cậu sẽ sinh ra kích động muốn giết chú ấy cho thỏa mãn. Ngay sau đó là cảm giác vô lực. Phó Khương là chủ ruột của cậu, theo lý mà nói phải là một trường bồi dưỡng được tôn kính, nhưng người kia lại năm lần bảy lượt trêu đùa cậu! Trò đùa ngày hôm nay rõ ràng là cậu đã mắc mưu của Phó Khương nên mới có thể nói ra những lời tổn thương Hùng Cách Cách dưới tình huống mất lý trí đó. Haizz... Kích động là ma quỷ, câu này quả không sai chút nào. Bây giờ cậu hối hận thối ruột rồi! Nếu như lúc đó cậu đủ lý trí thì sẽ không gây ra tình trạng hỗn loạn như vậy.

Vừa nghĩ tới Hùng Cách Cách có thể sẽ đeo ba lô rồi đi là cậu lại hoảng hốt, giống như sắp mất đi một thứ rất quan trọng với cậu. Có lẽ Hùng Cách Cách đối với cậu mà nói chỉ là một loại thói quen mà thôi. Nhưng cậu rõ ràng đã quen với sự tồn tại của cô, giờ cô lại muốn bỏ đi có phải là hơi không hợp lý không? Haizz...

Đúng vậy, không thể để cho Hùng Cách Cách đi! Tuyệt đối không thể để cô ấy đi!

Tô Hàng liên tục nhắc nhở chính mình, bất luận thế nào cũng không thể để Hùng Cách Cách bỏ đi được!

Phó Bạc Yến thấy sắc mặt của Tô Hàng, một lát hiện ra vẻ rối rắm, một lát lại trở nên tràn đầy tự tin, mà tim anh cũng bắt đầu phiêu đảng dậy sóng theo, khó tránh khỏi có hơi sầu não.

Tô Hàng mắng sai Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách tức giận, có lẽ sẽ đi. Nhưng là, nếu như Tô Hàng nói xin lỗi Hùng Cách Cách, cô nhất định sẽ tha thứ cho nó.

Còn anh phạm sai lầm, muốn đối mặt với sự xa lánh Hùng Cách Cách thì lại bất lực. Anh không biết nên mở lời sao với Hùng Cách Cách, thừa nhận sự phong lưu của mình trong quá khứ, kể cả những món nợ tình đêm không xuê. Thật ra thì anh có thể thẳng thắn nhưng lại cảm thấy làm vậy chẳng có ý

nghĩa gì hết. Suy cho cùng giữa anh và Hùng Cách Cách, hoàn toàn không xác lập quan hệ nam nữ trong sáng. Tất cả giống như một màn sương mù, nhìn không thấu, buồn bực phát hoảng, nói không hết, nói không rõ.

”Haizz...” Phó Bạc Yến khẽ thờ dài một cái, sau đó chậm rãi nhếch môi, cười chua xót nói: “Đó là một cô gái ngốc tốt bụng.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hùng Cách Cách, Chúng Mình Yêu Nhau Đi! (Một)

Đêm nay là một đêm hỗn hợp giữa nóng nảy lo lắng và rối rắm buồn bực.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng cùng ngồi trên ghế sofa, thức trông trọc cho đến khi trời sáng hẳn.

Bốn giờ mười lăm phút, Hùng Cách Cách từ trong phòng đi ra, nên làm cái gì thì làm cái đó, giống như chuyện tối qua chưa từng xảy ra.

Tô Hàng mang theo đôi mắt thâm quầng nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Hùng Cách Cách. Cậu vốn định tiếp lời xua tan lúng túng nhưng lại phát hiện Hùng Cách Cách căn bản chẳng thèm liếc cậu một cái. Tô Hàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, thậm chí là rất thất thố.

Phó Bạc Yến vốn muốn hỏi xem Hùng Cách Cách rốt cuộc sao rồi? Nhưng khổ một nỗi là không tìm được chủ đề để có thể nói chuyện. Hùng Cách Cách dường như vẫn giống như trước đó, vòng qua vòng lại quanh anh, hỏi han ân cần, xum xoe nịnh nọt. Suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy bên trong nhiệt tình mơ hồ có thể thấy được sự xa lánh và cản trở.

Haizz...Tóm lại là một lời khó nói hết.

Khi mùi thơm của thức ăn bay ra từ trong phòng bếp, Tô Hàng giống như một xác chết khô được máu tươi tưới nhuần, chậm chạp đứng lên rồi từ từ đi vào phòng bếp.

Cậu đứng ở phía sau Hùng Cách Cách nhìn cô múc cháo thành thạo, nghĩ tới muốn đưa tay ra đón lấy nhưng không ngờ, cơ thể bị người ở phía sau đẩy một cái nên lập tức mất đi địa hình có lợi.

Phó Khương đầu tóc bù xù, để trần nửa người và đi chân không, cả người trên lẫn dưới chỉ mặc một chiếc quần jean cạp trễ! Anh chiếm mất vị trí của Tô Hàng, tay cực kỳ tự nhiên đặt lên vai Hùng Cách Cách, mắt đảo vòng quanh hà hơi nói: “Em nấu món gì mà thơm thế?”

Hùng Cách Cách đã quen với những cử chỉ thân mật Phó Khương, cho nên cũng không tránh né, mà trực tiếp nhét chén com vào trong tay Phó Khương, cô đáp: “Tôi rưới dầu mè lên dưa leo, còn trộn thêm cả mấy thứ nữa, nấu thành một nồi cháo mè đen.” Cô nghĩ một lát rồi bổ sung thêm một câu, “Bổ thận lắm đấy.”

Phó Khương cười để lộ ra hàm răng trắng, thân mật nói bên tai Hùng Cách Cách: “Anh biết chỉ có em là thương anh thôi mà.”

Mặt Hùng Cách Cách đỏ lên, trợn mắt nhìn Phó Khương một cái. Ánh nhìn đó giống như mang theo tình ý vô hạn, quả thật là xinh đẹp động lòng người, muốn nói nhưng còn thẹn thùng.

Phó Khương thấy đã xử lý xong rồi, nên anh bưng bát com của mình lên xoay người nhưn mảy với Tô Hàng, bên trong rất có mùi khiêu khích.

Tô Hàng vô cùng tức giận, cậu bước một bước dài xông tới muốn sửa cái tên không biết xấu hổ này một trận! Con giận này cậu đã nín nhịn cả đêm rồi! Nếu còn không phát tiết ra, cậu sợ mình sẽ tức đến nổ tung mất! Vấn đề sức khỏe thể chất và tinh thần của bản thân cùng với những thứ tình thân vớ vẩn kia đều đi xuống địa ngục hết đi!

Phó Khương lui về phía sau một bước, khoa trương kêu lên: “Tiểu Hàng Hàng, cháu muốn làm gì? !”

Tô Hàng phát ra tiếng kêu rên ầm ầm: “Ừm...”

Phó Khương nói tiếp: “Chú biết, sáng sớm đàn ông đều sẽ có chút phản ứng sinh lý nhưng bỏ nhào như lang như hổ vào chú giống cháu thì chú thật sự có hơi lo lắng đấy, thể trạng của chú đây không kìm giữ được sự nhiệt tình của cháu đâu. Chắc chắn... cháu xấu hổ hay sao mà mặt đỏ hết lên cả rồi? Lắc đầu hả? Cháu lắc đầu là có ý gì? Không phải thẹn, vậy thì cảm rồi. Cháu cẩn thận không bị bệnh SARS (**) đấy. Mau, mau lên, mau cách ly đi. Còn lắc đầu nữa hả? Haizz... tâm tư của thiếu niên chú còn không hiểu sao.” Anh nói xong bưng bát của mình đi đến trước bàn ăn ngồi xuống bắt đầu thưởng thức món dưa leo rưới dầu vừng của Hùng Cách Cách.

(**) SARS là hội chứng hô hấp cấp tính nặng (tiếng Anh: Severe acute respiratory syndrome; viết tắt: SARS) là một chứng bệnh hô hấp ở con người gây ra bởi một loại virus mang tên virus SARS. Giữa tháng 11 năm 2002 và tháng 7 năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Hồng Kông lan tỏa gần như trở thành một đại dịch, với 8422 trường hợp và 916 trường hợp tử vong trên toàn thế giới (10,9% tử vong) theo Tổ chức Y tế Thế giới. Chỉ trong vòng vài tuần lễ, SARS lan từ Hồng Kông sang lây nhiễm nhiều người khác tại 37 quốc gia trên thế giới vào đầu năm 2003.

Tô Hàng đứng tại chỗ với gương mặt đỏ bừng, tiếp tục mắt đối mắt với Hùng Cách Cách.

Đừng làm tưởng rằng Tô Hàng bị Phó Khương làm tức đến nội thương, sự thật thường ngoài dự liệu, cũng rất bi kịch.

Vào lúc Phó Khương kêu to “Tiểu Hàng Hàng, cháu muốn làm gì?” thì Hùng Cách Cách đang bung bát cháo mè đen vừa mức xong chợt xoay người lại, dùng ánh mắt vô cùng nóng bỏng nhìn về phía Tô Hàng và Phó Khương. Khi cô nhận ra Tô Hàng giờ nắm đầm uy hiếp Phó Khương thì cô đã nhanh nhẹn giờ bát cháo ra, chặn một cú giúp Phó Khương.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách đi ngăn cản, tốc độ lập tức chậm lại, sức lực cũng giảm bớt.

Kết quả là, xuất hiện một màn thế này —— nắm đầm của Tô Hàng từ từ rơi vào bát cháo Hùng Cách Cách đang bung.

Trong bát cháo nóng vừa mức vẫn còn nóng hổi, đang bốc hơi nghi ngút.

Màu sắc trong bát trông rất đẹp mắt, chẳng những có cháo nóng đen bóng mà còn có một nắm đầm đỏ au.

Tô Hàng kêu rên, Phó Khương đi ăn vô cùng hả hê với kiểu cười trên nỗi đau của người khác.

Đây chính là chân tướng.

Tô Hàng nghĩ: Hùng Cách Cách không di chuyển, cậu cũng không di chuyển! Nếu cậu đã mắng sai Hùng Cách Cách thì nỗi đau này cậu đáng phải chịu.

Hùng Cách Cách nghĩ: có phải Tô Hàng ngủ ngủ luôn rồi không? Mộng du hả? Không biết nắm đầm của mình đã đút vào trong bát cháo à? Hay là... bị phỏng ngốc luôn rồi?

Trong lúc hai người giằng co, Phó Bạc Yến lên tiếng nói: “Ăn cơm đi!”

Hùng Cách Cách đáp lại một tiếng, hết sức bình tĩnh dời chén cháo đi.

Tô Hàng cúi đầu, dùng nước lạnh rửa cháo trên tay sau đó xoay người ngồi vào trước bàn cơm. Hùng Cách Cách không chịu để ý đến cậu nên tâm trạng của cậu cực tệ.

Hùng Cách Cách bung chén lên mức thêm chút cháo vào bên trong chén cháo đã bị Tô Hàng làm hỏng, sau đó quay người đặt chén cháo này trước mặt Tô Hàng. Khóe miệng Tô Hàng giật giật rất lâu, cậu không biết có nên đưa ra cho Hùng Cách Cách một đề nghị, đề nghị cô đổi một cái chén mới, mức cháo mới cho cậu không?

Hùng Cách Cách làm bộ như không nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Tô Hàng, sau khi mức cháo cho mình và Phó Bạc Yến xong, cô ngồi xuống yên lặng ăn. Thực ra thì trong lòng cô đã vui đến nở hoa rồi.

Lúc vừa mới ăn, đầu tiên Phó Khương khen ngợi tay nghề của Hùng Cách Cách, sau đó chuyển ánh mắt lên người Tô Hàng, anh hỏi: “Tiểu Hàng Hàng sao cháu không ăn đi? Có phải cháu chê Hùng Cách Cách nấu cháo không hợp khẩu vị của cháu không? Nếu cháu không ăn thì đưa đây cho chú.”

Cho chú? ! Nằm mơ đi! Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, bung chén lên bắt đầu húp cháo.

Phó Khương lại nói: “Chắc chắc....Tiểu Hàng Hàng, cháu là chòm sao cự giải hả?”

Tô Hàng bực bội đáp lại: “Chú mới là chòm cự giải ý!”

Phó Khương lắc đầu nói “Chú không phải chòm sao đó, nhưng theo kinh nghiệm phân tích nhiều năm của chú thì cháu nhất định là chòm đó. Không tin cháu nhìn tay mình thử xem, bị lược thành con cua đó rồi. Ha ha....Ha ha ha....Cháu nhất định là chòm cự giải.”

Trên trán Tô Hàng nổi gân xanh, cậu gầm lên: “Cháu không phải chòm cự giải!”

Phó Khương cảm khái nói: “Haizz....Đúng là trẻ con. Không phải thì không phải chứ sao, cháu hét gì chứ? Cháu nhìn đi, vừa mới la lên là nước cháo phun linh tinh rồi. Cháu đã lớn vậy rồi, phải chú ý hình tượng chứ.”

Trên trán Tô Hàng lại nổi lên thêm một đường gân xanh nữa, cậu cắn răng nghiêng lợi: “Cháu không chú ý hình tượng ư? Chú nhìn lại bản thân mình đi, đề trần nửa người lại còn ở đây lượn đi lượn lại thì có hình tượng rồi!”

Phó Khương cúi đầu nhìn qua nhìn bộ ngực của mình, nhếch miệng cười nói: “Có phải cháu ghen tỵ vì cơ ngực của chú rắn chắc hơn cháu, vòng eo dẻo dai hơn cháu, cánh tay cơ bắp hơn cháu không?”

Tô Hàng giận dữ hét lên: “Cái cơ bắp chảy xệ của chú kia mà cũng đòi so sánh với cháu ư?”

Phó Khương nhướn mày nói: “Ha ha....chú có tự tin khéo ra, cháu có dám vậy không? Nào nào đến đây, cháu còi ra để chú út nhìn coi, để Hùng Cách Cách làm nhân chứng.”

Tô Hàng nhìn về phía Hùng Cách Cách, thấy hai mắt cô sáng ngời có thể sánh ngang bóng đèn 2000 kW! Nhìn biểu tình của cô rõ ràng là đang nói: cời đi cời đi, để cho tôi chứng kiến một chút!

Tô Hàng tức đỏ mặt, hướng về phía Phó Khương mắng: “Bỉ ổi!”

Phó Khương tấm tắc nói: “Không ngờ một người làm nghệ thuật lại nói cơ thể người là bỉ ổi. Xem ra lúc cháu về tranh trong đầu nhất định là nghĩ tới những chuyện bỉ ổi không chịu nổi rồi.” Anh nghiêng người đến gần Hùng Cách Cách cười gian nói, “Đeo kính màu nhìn người thì nhìn thấy ai cũng đều có màu sắc cả. Sau này cách xa nó một chút, kéo nó sẽ xem em là kẻ có sắc tâm thối tha đấy.” (Kính màu tức là thành kiến hay cái nhìn phiến diện. Anh Khương đang chơi chữ ấy nói xiên Tô Hàng ấy mà.)

Nói đến mức này rồi thì có là người ngu cũng hiểu, đây là Phó Khương cố tình chèn ép Tô Hàng, dùng lời châm chọc cậu báo thù cho Hùng Cách Cách!

Tối hôm qua, lúc Tô Hàng chửi Hùng Cách Cách như tát nước, tuy Phó Khương không nói gì cố ý để họ xảy ra hiềm khích từ đó sẽ dần sinh ra trở ngại, nhưng anh lại không muốn thấy người khác bôi nhọ Hùng Cách Cách, dù cho tất cả những thứ này đều là hướng đi theo sự sắp đặt của anh.

Bất kể là ai cũng không có quyền nhục mạ Hùng Cách Cách!

Con người anh là nhỏ mọn vậy đấy, hễ ai đắc tội với anh thì anh sẽ luôn tìm thời cơ để trả thù lại.

Vừa hay sáng sớm hôm nay Tô Hàng đụng trúng họng súng.

Phó Bạc Yến nhìn Phó Khương trừng trị Tô Hàng, không có chút xú ý định đi giúp đỡ. Anh nghĩ: để Hùng Cách Cách xả giận, cũng tốt.

Nhưng khi thấy Phó Khương vừa trị Tô Hàng xong là quay ngoắt ra bắt đầu khoe mẽ trước mặt Hùng Cách Cách thì anh hơi gai mắt. Anh mở miệng: “Chú út, chú cũng chú ý giữ hình tượng trước mặt bè dưới một chút chứ, đầu gì cũng nên mặc áo vào.” Anh nói Phó Khương là bè trên, kéo mình với Hùng Cách Cách làm người vai dưới để khoảng cách trở nên không thể vượt qua!

Phó Khương liếc Phó Bạc Yến một cái, thần nhiên nói: “Được. Dù sao chú mặc áo rồi thì sẽ không mặc quần nữa, Cháu cứ khẳng khẳng bảo chú để trần cái gì cũng thể cả, vậy để lộ ra chỗ mạnh của mình vậy.”

Phó Bạc Yến tức giận cực kỳ, “Chú!”

Phó Khương nhếch môi cười nói: “Tất cả mọi người đều là đàn ông, sợ cái gì chứ? Chú lại thấy mặc quần áo vào không thoải mái bằng khóa thân. Chỉ có đồ cơ thể gần gũi với tự nhiên, dung nhập vào tự nhiên thì tự nhiên mới có thể thuộc về cháu được.” Rồi anh quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách, “Em không đề ý việc anh trần trụi ăn cơm chứ?”

Dưới cái nhìn chăm chăm của Phó Bạc Yến và Tô Hàng, gò má Hùng Cách Cách đỏ lên, cô cúi thấp đầu lẩm bẩm “Việc đó... tùy anh.” Há há... vừa ăn cơm vừa ngắm trai đẹp là một chuyện tuyệt vời biết nhường nào chứ? Tại sao phải từ chối? Nếu Phó Khương không sợ người khác nhìn chẳng lẽ còn phải đi xem người ta nghĩ sao chứ?

Đình đầu Phó Bạc Yến bắt đầu bốc khói, hàm răng Tô Hàng bắt đầu ma sát va chạm vào nhau.

Phó Khương đứng lên làm Phó Bạc Yến và Tô Hàng sợ tới mức không dám thở, lăm tưởng rằng anh muốn cời quần, chơi trò khóa thân chạy nhong! Nhưng không ngờ anh lại chỉ nhếch môi cười chế giễu: “Hai đứa đúng là hai con sói con lại đi dùng ánh mắt háo sắc nhìn chòng chọc chú. Chú biết các cháu muốn nhìn chú khóa thân nhưng chú thật sự không thể thỏa mãn loại ảo tưởng này của hai đứa được.” Rồi anh nháy mắt quyền rũ Hùng Cách Cách, “Sau này có cơ hội anh sẽ cho mình em xem”

Nói rồi anh bụng chẹn lên đi vào nhà bếp lại tự múc cho mình một bát cháo nữa.

Mặt Hùng Cách Cách đỏ lựng như máu rồi.

Khi Phó Khương quay về chỗ ngồi, Phó Bạc Yến và Tô Hàng mới lấy lại tinh thần từ trong trí tượng tượng mắc ối, họ giờ đã lên quyết định bắt đầu ăn cơm

Vậy mà, khiến cả ba người đàn ông không ngờ được là trên bàn cơm chỉ còn lại ba đĩa nhỏ trống trơn, ngay cả một miếng dưa muối cũng không thấy!

Ba người đàn ông cùng nhau nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Phó Khương hỏi: “Em ăn sạch tất cả dưa muối rồi à?”

Hùng Cách Cách ngượng ngùng liếm miệng đáp: “A, không sao, tôi thích ăn mặn, không sợ mặn.”

Nếu bọn họ thích đầu đi đầu lại, đánh tới đánh lui, vậy thì cô đành phải một mình một chiến tuyến, ăn sạch đĩa dưa muối thôi.

Ba người đàn ông, buông đĩa xuống hết ý kiến. Cháo mè đen vô vị nhạt nhẽo này rốt cuộc phải ăn tiếp thế nào đây? Bỏ thật thì cũng không phải bỏ theo cách này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Hùng Cách Cách, Chúng Mình Yêu Nhau Đi! (Hai)

Bởi vì Phó Bạc Yến còn đang trong thời gian dưỡng thương cho nên tất cả mọi người đều ở lại trong biệt thự, ăn bơ làm biếng, chơi trò thấp kém mất to trừng mắt nhỏ nhưng lại cực kỳ tiêu tốn thời gian.

Tô Hằng vẫn muốn tìm cơ hội nói đôi lời với Hùng Cách Cách, nhưng Phó Khương này hết như con muỗi đang chích lên thịt người, lúc nào cũng dính trên người Hùng Cách Cách, muốn phui cũng không phui đi được. Trừ phi bạn vỗ chết nó! Nhưng mà con muỗi này lại biết võ. Chú ấy từng học kungfu thiết bổ sam (**), thực sự rất khó để tìm ra chỗ hiểm của chú ấy.

Thiết bổ sam hay còn gọi là “áo giáp sắt” là bài tập luyện vai, ngực, lưng cho thành cứng như sắt, không luyện bụng. Khởi luyện bằng cách xoa toàn thân, nằm trên vật cứng. Sau tăng lên bằng các bài tập phi lưng, ngực, vai v.v. lên cát. Tương truyền công phu này do một thiền sư Tây Tạng truyền cho Thiếu Lâm tự và rất được ngưỡng mộ. Hoặc đào hố cát mịn chừng 0.33 m rồi nắm 2 tay trên xà ngang thả rơi mình xuống hố cát sao cho thân mình, ngực, bụng, vai, lưng rơi chạm xuống cát. Trước khi luyện như vậy nên quán vãi thân mình rồi xoa mạnh vào thân mình.

Vết thương của Phó Bạc Yến đã đỡ nhiều rồi nhưng vết bầm trên mặt vẫn chưa tan hết. Mỗi khi anh lấy gương soi chỉ muốn nở một nụ cười vô cùng háp dẫn nhưng khôn nổi là anh không làm được! Thôi được rồi, anh đành phải nhẫn nhịn, đợi sau khi vết thương hoàn toàn khỏi hẳn anh sẽ nói chuyện với Hùng Cách Cách lại. Khoảng thời gian này đối với anh mà nói quả thực là đau khổ và giày vò!

Cứ như vậy bây giờ đã trôi qua, vết thương của Phó Bạc Yến đã khỏi bảy tám phần nên anh phải đi làm.

Hùng Cách Cách làm trợ lý của Phó Bạc Yến nên đương nhiên phải bám gót sau anh.

Khi Hùng Cách Cách xuất hiện trong công ty, lập tức gây ra không ít xôn xao.

Ai có thể ngờ được cô nàng xinh đẹp quyền rũ trước mắt này lại chính là Hùng Cách Cách chứ?!

Các chàng trai sục sôi, các cô gái ghen tỵ.

Các chàng trai mặc dù đã biết rõ là hoa đã có chủ nhưng vẫn có kẻ kích động đi dòm ngó một hai cái. Những tên bình thường chẳng thèm ngó tới Hùng Cách Cách nay cũng bắt đầu thường xuyên nhìn lên cô, cũng cố gắng tìm cơ hội hẹn cô ra ngoài tụ họp một lát.

Các cô gái bắt đầu tụ tập tốp năm tốp ba, dùng ngữ điệu “chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi” và biểu tình “thì ra là vậy” trắng trợn bà tám về lịch sử phẫu thuật thẩm mỹ của Hùng Cách Cách. Từ mắt của cô nói đến mũi, lại nói từ mũi đến miệng. Từ miệng nói đến ngực rồi lại nói từ ngực đến mông. Nói tóm lại Hùng Cách Cách chính là cô nàng trải qua phẫu thuật thẩm mỹ trong nháy mắt biến thành mỹ nữ!

Thình thoảng sẽ có một âm thanh nhỏ tốt bụng đứng ra chất vấn: phẫu thuật thẩm mỹ không thể nào thoảng cái đã làm xong được, cũng không thể nào khôi phục lại tốt như vậy trong thời gian ngắn thế?

Đám con gái đều lựa chọn bỏ ngoài tai âm thanh đó, coi như hoàn toàn không nghe thấy! Kỹ thuật y học bây giờ phát triển tân tiến như vậy, biến một cô nàng xấu xí tức thì thành một đại mỹ nhân thanh thoát! Không có gì là không thể cả! Tóm lại, Hùng Cách Cách đã đi phẫu thuật thẩm mỹ!

Lời đồn trong khu làm việc nổi lên khắp nơi, Phó Bạc Yến ngồi trên ghế ông chủ trong phòng làm việc, nhìn chăm chăm Hùng Cách Cách bằng đôi mắt đen nhánh, anh dịu dàng nói: “Anh cảm thấy em đang có tâm sự, có tiện nói ra không?” Trước tiên anh vớt đề cho Hùng Cách Cách, chỉ cần Hùng Cách Cách cho ra đáp án thì anh có thể đúng bệnh hốt thuốc rồi.

Hùng Cách Cách ngẩng đầu nhìn về Phó Bạc Yến, kinh ngạc nói: “Anh nhìn ra được à?”

Phó Bạc Yến gật đầu nghiêm túc nói: “Anh hy vọng em có thể chia sẻ nỗi lòng của em với anh.”

Hùng Cách Cách rồi rầm một lát, cô hạ quyết tâm nói: “Phó tổng, tôi... Tiền lương của tôi.” Đã hơn một tháng rồi mà một xu tiền lương cô cũng không nhìn thấy! A! A! Thiên lý ở đâu chứ!

Phó Bạc Yến sững sờ một lát rồi lắc đầu cười cười, anh lấy thẻ ngân hàng trong bóp ra đưa cho Hùng Cách Cách, “Tiền lương của em đây.” Anh nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu, “Còn có cả tiền anh mua những món đồ nhỏ kia nữa.”

Hùng Cách Cách hoan hô nhận lấy tấm thẻ, cười không khép được miệng. Cảm tạ tổ chức, cảm tạ lãnh đạo, cảm tạ chủ nghĩa xã hội, ông chủ không ăn bớt tiền của nhân viên, amen! Cô đã ngóng khoản tiền lương này lâu lắm rồi. Cô muốn gửi một chút tiền về nhà, muốn cho bố mẹ biết mình vẫn sống rất tốt; muốn mua chút quà cho Phạm Bảo Nhi để cậu ấy cười toe toét; muốn mua cho mình bộ sách manga bản số lượng có hạn, nuôi dưỡng tâm hồn non nớt của mình! Có tiền tốt thật.

Phó Bạc Yến vừa muốn mở miệng nói gì đó thì Hùng Cách Cách liền cướp lời trước: “Tôi biết, tôi biết rồi, sáu số sau của thẻ ngân hàng chính là mật

mãi!” Thế rồi cô cười ha ha siết chặt tấm thẻ chạy đi.

Phó Bạc Yến nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, mặt tràn đầy ý cười cung chiêu.

Có lẽ thật sự anh đã quá nhạy cảm rồi. Hùng Cách Cách vẫn là Hùng Cách Cách của ngày nào, vẫn là Hùng Cách Cách thích vây quanh anh có điều mưu tính cả. Một bảo bối ngây thơ như vậy anh thật sự không muốn buông tay.

Niềm vui của Hùng Cách Cách đơn giản như vậy nhưng luôn có thể dễ dàng lây sang anh.

Anh không biết sự lo lắng bất an mấy ngày gần đây của anh rốt cuộc là vì cái gì? Có lẽ nguyên nhân là tại Xương Kỳ, có lẽ nó đến từ Phó Khương. Ha ha.... Chỉ cần đi làm là tốt rồi. Ít nhất trong tám tiếng giờ hành chính này Hùng Cách Cách vẫn ở bên anh.

Buổi trưa, tóc tai Tô Hàng như ổ gà, bỏ dậy khỏi giường hết như Vampire sau khi say rượu. Cậu vốn muốn lập tức chạy tới công ty nhưng vừa nghĩ đến sự hờ hững của Hùng Cách Cách là cậu lại thấy tiu nghỉu, trong lòng khó chịu không nói ra được.

Cậu thử lấy lòng cô, cô lại trốn tránh cậu như tránh rắn rết.

Tô Hàng cậu không phải không có phụ nữ bám theo? Tội gì cậu phải bám riết chán ngắt vậy chứ. Người ta còn khinh chẳng thèm ngoái lại nhìn.

Tô Hàng đứng trước gương, neho mắt đánh giá mình một lượt, càng nghĩ càng không hiểu, ánh mắt của Hùng Cách Cách vì sao không dừng lại trên người cậu chứ? Theo lý mà nói cậu rất phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô mới đúng.

Lông mày không dày không thưa, mắt lấp lánh có hồn, đuôi mắt còn hơi xếch lên, sống mũi thẳng tắp, miệng hơi hồng nhưng khẩu hình môi không có cong. Tô Hàng tạo hình mấy cái trong gương, càng cảm thấy mình có thể nói là rồng phượng trong biển người, nhưng anh lại càng lúc càng không hiểu sao khi mình rơi vào trong mắt Hùng Cách Cách lại thành kẻ vô dụng bỏ đi chứ?!

Cậu cau mày đổi một bộ âu phục thoải mái được cắt may vô cùng vừa người, rồi cậu lại soi gương vuốt tóc hai lần mới hài lòng đi xuống lầu.

Cậu vốn định lái xe đi ra ngoài hóng gió, tùy tiện túm lấy một cô nàng, nghe tiếng thét chói tai của cô nàng, nhìn cô nàng lấy lòng mình để tăng thêm chút lòng tự tin, nhưng không biết vì sao cậu càng nghĩ càng thấy phiền, dứt khoát đi bộ ra ngoài biệt thự rồi ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại bước từng bước về phía công ty.

Đi từ 12 giờ trưa đến 5 giờ chiều, lúc cậu chỉ còn lại hơi thở cuối cùng thì rốt cuộc cũng nhìn thấy cửa chính của công ty.

Trước đây dưới trướng cậu, cậu không hề thương tiếc, Hùng Cách Cách cũng phải bôn ba giữa công ty và biệt thự như vậy sao?

Trong lòng Tô Hàng đột nhiên biến thành ngũ vị tạp trần.

Khi Tô Hàng kéo lên cơ thể mệt mỏi chuẩn bị qua đường thì Phạm Bảo Nhi vừa vịn đi ngang qua đây, vừa liếc một cái đã trông thấy Tô Hàng.

Con người Phạm Bảo Nhi rét lạnh, con giận bùng lên, cô vọt tới trước mặt Tô Hàng như cơn gió lốc, cô nói với giọng điệu châm chọc: “Aiyo, đây không phải ông chủ của Hùng Cách Cách đó sao? Xem chừng là cả thể xác và tinh thần đều mệt lử ha. Đào hoa nhiều quá không biết hái được đóa nào chưa? Nhìn bộ dạng của anh đúng là bị hư thân nặng rồi! Trở về tôi phải nói cho Hùng Cách Cách biết, tuýp đàn ông như thế không đáng để thích, nếu cứ khăng khăng thích tên mặt trắng rõ ràng thân hư vậy không phải là mất có vấn đề hay sao....”

Không đợi Phạm Bảo Nhi nói xong, Tô Hàng đã bắt lấy cổ tay cô, kích động hỏi: “Cô nói cái gì? Hùng Cách Cách thích tôi? !”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hùng Cách Cách, Chúng Mình Yêu Nhau Đi! (Ba)

Phạm Bảo Nhi dùng sức rút tay về, cô cau mày nói: “Thích anh đúng là xúi quẩy cả đời, là cậu ấy mất mù rồi! Tôi nói cho anh biết, sau này cách xa cậu ấy một chút! Nếu anh vẫn còn muốn ăn trong bát nhưng lại nhìn trong nồi thì cần thần bần cô nương cho anh ít thuốc độc, độc chết anh luôn!” Cô nói xong bèn quay người đi luôn. Phạm Bảo Nhi lầm tưởng ông chủ hiện tại của Hùng Cách Cách chính là Tô Hàng, vì thế mới chụp cái mũ nặng như vậy lên đầu Tô hàng.

Tô Hàng sững sờ đứng im tại chỗ, ngốc nghếch nhếch miệng cười.

Hùng Cách Cách thích mình!

Ha ha....Ha ha ha....

Hi hi....hi hi hi....

Ha ha....Ha ha ha....

Tô Hàng đang cười, cười đến hơi đắc ý, hơi phấn khích, hơi kích động, hơi... chưa xót.

Nhất là khi vừa nghĩ đến khoảng thời gian gần đây thái độ của Hùng Cách Cách với cậu, quả thực có thể dùng cụm từ coi như không thấy để hình dung, làm tim gan cậu rơi vào trạng thái bế tắc! Nếu cứ mãi như thế, cậu thật sự không nhìn được bắt đầu hoài nghi mình có thể sẽ chết sớm vì bị nhồi máu cơ tim không?

Xem ra, Hùng Cách Cách quả nhiên đang dùng chiêu “lạt mềm buộc chặt” để đối phó với cậu!

Được, được lắm, cô thành công rồi, cậu đã thích cô thật rồi. Hơn nữa còn không thể tự kiềm chế được.

Tâm trạng Tô Hàng tức thì tươi sáng hẳn lên.

Nhớ lại những lời Hùng Cách Cách nói vào buổi tối mấy hôm trước, giờ xem ra đều đang nghiệm chứng một câu—— con gái đều thích nói ngược!

Phạm Bảo Nhi là bạn bè của Hùng Cách Cách, nên cô nhất định sẽ thẳng thắn nói lời từ tận đáy lòng cho Phạm Bảo Nhi. Nghĩ tới Hùng Cách Cách nói với Phạm Bảo Nhi rằng cô thích cậu biết nhường nào là cậu đã xúc động chỉ muốn nhảy lên hét thật to!

Tô Hàng hít sâu một hơi, cảm thấy giờ phút này trong không khí dường như cũng có mùi của hoa hồng. Hoa hồng, quả nhiên là biểu tượng của tình yêu.

Bây giờ nghĩ lại thái độ của Hùng Cách Cách, Tô Hàng lại càng cảm thấy cô thích mình. Hùng Cách Cách đối xử tốt với Phó Khương, với Phó Bạc Yên cũng tốt, nhưng duy chỉ có cậu là cô chẳng thêm để ý. Vậy chẳng phải nói rõ ràng, trong lòng Hùng Cách Cách cậu là đặc biệt nhất đó sao?!

Tâm tư của phụ nữ quả nhiên khó lường.

Chỉ có điều tất cả những thứ này chẳng hề quan trọng. Điều quan trọng là, người trong lòng Hùng Cách Cách chính là cậu!

A A A....A A.... Cậu đúng là đàn độn mà....!

Nếu không phải là Phạm Bảo Nhi, bạn tốt nhất của Hùng Cách Cách tới mắng cho cậu tỉnh ra, thì giờ cậu vẫn còn u mê chẳng hay biết gì. Quả nhiên con người ta khi yêu luôn mù quáng và không có lý trí.

Tâm trạng Tô Hàng cực kỳ happy, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng.

Cậu muốn gặp Hùng Cách Cách, muốn gặp cô ngay bây giờ! Loại cảm giác mạnh liệt này nó mạnh tới mức ngay cả bản thân cậu cũng không kìm giữ được. Cậu đã từng cho rằng mình chỉ có thiện cảm với Hùng Cách Cách, chỉ muốn thân thiết với cô mà thôi, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy! Cậu yêu rồi. Đúng vậy, cậu yêu thật rồi.

Khụ khụ....Nếu Hùng Cách Cách thích cậu thì cậu sẽ gắng gượng chấp nhận cô vậy. Mặc dù khuyết điểm của Hùng Cách Cách nhiều không kể hết nhưng cậu sẽ bao dung cô.

Tô Hàng càng nghĩ càng vui vẻ, khoe miệng suýt nữa thì cười ngoác đến tận mang tai.

Cậu hít sâu một cái, cậu muốn gặp Hùng Cách Cách ngay lập tức! Sau đó, cậu muốn... muốn... cậu muốn làm gì nhỉ?

Tặng cô một bó hoa tươi? Không, đây không phải là một ý kiến hay. Hoa tươi mặc dù rất đẹp, nhưng không thể diễn tả được tâm trạng lúc này của cậu. Hơn nữa nếu tặng không tốt còn có thể rơi vào khuôn sáo cũ, hơi tầm thường. Cậu là con người của nghệ thuật, những thứ cậu tặng nhất định phải khiến Hùng Cách Cách ngạc nhiên mừng rỡ tốt cùng.

Tặng cô một tấm thẻ vàng? Không, Hùng Cách Cách không phải tình nhân. Tặng thẳng thẻ vàng một là sợ Hùng Cách Cách sẽ không nhận, hai là sợ bị cô ghét. Ngộ nhớ cô lại giận cậu vậy thì phải làm thế nào? Vừa nghĩ tới Hùng Cách Cách cứ mãi không quan tâm đến mình, là cậu lại chẳng biết làm sao, chỉ hận một nỗi không thể đập đầu vào tường cho xong!

Tặng cô một căn nhà? Dường như hơi nóng vội. Bọn họ chưa bàn chuyện cưới xin, trực tiếp tặng nhà thì áp lực của Hùng Cách Cách sẽ rất lớn. Nếu để Hùng Cách Cách tưởng là cậu lấy nhà cửa để níu giữ cô vậy thì không tốt.

Rốt cuộc phải tặng cái gì mới được đây? !

Tô Hàng rất băn khoăn.

Được rồi, cậu cần phải tỉnh táo.

Đứng trước cửa hồi lâu Tô Hàng mới hít sâu, thử điều chỉnh lại thái độ sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì đi vào công ty.

Trái tim của cậu đang đập thình thịch, nhưng cậu vẫn muốn giả bộ cao ngạo mắt nhìn thẳng không muốn để bất kỳ ai nhìn ra đầu mối. Cậu bước nhanh

chân đi thẳng vào phòng làm việc của Phó Bạc Yến. Bởi vì địa điểm làm việc của Hùng Cách Cách ở ngay cửa phòng Phó Bạc Yến.

Vậy mà, ngهنh đón cậu là chỗ ngồi trống tron.

Hùng Cách Cách tan làm rồi!

Cha mẹ nó....!

Tô Hàng vội vàng thay đổi phương hướng, đi đến chỗ quẹt thẻ của khu làm việc. Quả nhiên cậu nhìn thấy bóng dáng của Hùng Cách Cách đứng trong nhóm tập năm tập ba.

Cậu hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh Hùng Cách Cách cách cô hai bước chân, nhưng lại hoàn toàn không hấp dẫn được tầm mắt của Hùng Cách Cách. Cậu hơi bức mình, cảm thấy hôm nay mình không nên mặc đồ đen, cool cái khi gì chứ?! Nếu cậu mặc đồ tươi sáng một chút, Hùng Cách Cách còn có thể không nhìn thấy cậu sao?!

Thôi được rồi, nếu núi không chiều theo ta, vậy ta đành phải dựa vào núi.

Tô Hàng hất cằm, ưỡn ngực, làm bộ đi tới trước mặt của Hùng Cách Cách, dùng giọng nói như lễ đương nhiên: “Hùng Cách Cách, cô qua đây sắp xếp chút bản thảo cho tôi.”

Hùng Cách Cách vốn định làm bộ như không nghe thấy, nhưng dưới ánh mắt bao người, cô thật sự không muốn làm ra chuyện khiến người ta chú ý. Hơn nữa cô kiêm chức trợ lý của cậu ta, công việc này cô trốn không thoát. Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách cúi đầu theo đuôi Tô Hàng đi vào phòng làm việc của cậu ta.

Sau khi đóng cửa phòng, Tô Hàng có vẻ hơi lúng túng.

Lúc Hùng Cách Cách ngẩng đầu nhìn cậu thì cậu lại lập tức xoay người ghé vào trên giá sách lật đồng lật tây, chẳng biết đang tìm cái gì.

Một lát sau, cậu cầm mấy quyển sách manga đưa cho Hùng Cách Cách và nói: “Đây là mấy cuốn sách manga không xuất bản nữa tôi vừa mới sưu tầm được.”

Hùng Cách Cách nhìn lướt qua mấy cuốn sách manga nhưng không nhận. Lúc này nếu có người quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra mắt Hùng Cách Cách bừng sáng, ngón trỏ run run, đầu ngón chân thì quặp lại. Cô.... Cực kỳ kích động!

Tô Hàng mỉm môi, nhét sách manga vào trong tay Hùng Cách Cách: “Thích xem thì xem, không thích xem thì ném đi!”

Hùng Cách Cách cầm lấy sách manga đoan giấy lát, mãi sau cổ mới nói ập a ập ứng: “Anh xin lỗi tôi trước đi.”

Tô Hàng nói câu vừa định mở miệng mắng người thì trong đầu chợt hiện lên những lời cậu mắng Hùng Cách Cách tối qua. Những lời đó giống như một mũi tiêm giảm đau, tiêm vào một cái là dập tắt cơn giận của cậu.

Cậu mất tự nhiên dịch chân nhìn về phía bút vẽ trên bàn, cau mày rồi rầm nói: “Tôi chưa từng nói xin lỗi ai cả.” Hùng Cách Cách hơi di chuyển, Tô Hàng lập tức quay ngoắt đầu nhìn cô nói vội: “Nè, Hùng Cách Cách, tôi xin lỗi cô là được chứ gì!”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu nhìn vào mắt Tô Hàng. Trái tim cô run rẩy, có chút không dám tin.

Tô Hàng lập tức né tránh ánh mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Nhưng chỉ một giây sau cậu đã nhìn quay lại và nhìn thẳng vào Hùng Cách nói: “Xin lỗi cô.”

Hùng Cách Cách khẽ rũ mắt xuống, mấp máy môi, sau đó nhìn về phía Tô Hàng rồi nhếch miệng cười, “Tôi tha thứ cho anh đó.”

Trái tim lo lắng bất an của Tô Hàng trở về vị trí cũ ngay tức thì.

Tô Hàng nhìn gương mặt tươi cười của Hùng Cách Cách bất giác si mê.

Không khí có chút xấu hổ.

Hùng Cách Cách nhìn ra ngoài cửa sổ, tránh né ánh mắt Tô Hàng.

Tô Hàng chợt hồi hồn, cũng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, khàn khàn nói: “Đêm đó sau khi tôi mắng cô xong, tôi cứ tưởng cô sẽ bỏ đi.”

Hùng Cách Cách ngồi vào ghế mở những cuốn sách manga đã không xuất bản nữa, thuận miệng đáp: “Ban đầu tôi cũng định đi đó chứ, nhưng sau vừa đặt lưng lên giường là ngủ mất. Sáng sớm hôm sau thức dậy không còn giận nữa nên cũng chẳng muốn đi.” Những lời nói ác độc của Tô Hàng mặc dù khiến cô bức tức nhưng không đến nỗi làm cô đau lòng muốn chết, rồi đi bất chấp tất cả. Số lần cô bị nhục mạ tương đối nhiều, bị người ta dùng lời nói công kích cũng chẳng phải lần đầu tiên, vì thế sẽ không vì chịu một chút uất ức là xách túi ra đi giống như những cô gái trẻ tâm cao khí ngạo. Hay nói một cách khác cũng chính là cô không có vốn đề tùy ý làm bậy.

Tô Hàng muốn cười nhưng cười không nổi. Tình cảm của cậu vô cùng nhỏ bé, vô cùng nhạy cảm nên mới có thể vẽ ra những nhân vật có tình cảm phong phú. Cũng đồng nghĩa với việc chính vì cậu có trái tim tràn đầy tình cảm nên mới càng không muốn chịu tổn thương dù chỉ là một chút xiu. Trong quan

điểm sống của Tô Hàng thường là “thà rằng mình tổn thương người trong thiên hạ cũng không để người thiên hạ tổn thương mình.”

Mà cô nàng Hùng Cách Cách này, nhìn thì có vẻ qua loa đại khái nhưng trên thực tế lại có một tấm lòng rộng lượng. Hùng Cách Cách có lẽ tâm thường hay thuận theo tự nhiên không có chí tiến thủ nhưng tuyệt đối là một chiến binh chân chính. Không bao giờ nước chảy bèo trôi vĩnh viễn chỉ làm vì mình.

Mặc dù cô bị uất ức nhưng sẽ không nóng lòng làm ra một vài chuyện để nói cho người đời rằng cô có bao nhiêu uất ức, bao nhiêu phẫn nộ, bao nhiêu oan ức giống như những cô gái hiện nay!

Cô chính là một người như vậy, lặng lẽ men theo con đường của mình để tiến về phía trước. Mặc dù chậm chạp nhưng vẫn đạt được mục đích cuối cùng.

Trong lòng Tô Hàng hơi rung động. Cậu hy vọng cậu chính là mục đích của cô, chính là mục tiêu tiến về phía trước của cô biết bao.

Giờ phút này trái tim Tô Hàng mềm mại một cách lạ kỳ. Cậu thật sự muốn ôm Hùng Cách Cách vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô nói cho cô biết, cậu yêu thương cô.

Để ghi lại cảm giác này cho nó thành vĩnh hằng Tô Hàng cầm bút vẽ lên, ngồi xuống ghế dùng bút phác họa vẻ đẹp của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách như vậy, cậu muốn xem cô như báu vật cất giấu.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hùng Cách Cách, Chúng Mình Yêu Nhau Đi! (Bốn)

Phó Bạc Yến ở trong phòng làm việc chờ Hùng Cách Cách tan làm.

Nhưng Hùng Cách Cách giống như bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại.

Phó Bạc Yến đi ra khỏi phòng làm việc của mình, đến khu làm việc lượn một vòng sau đó đi thẳng đến văn phòng của Tô Hàng.

Quả nhiên, Hùng Cách Cách đang ngồi trong văn phòng của Tô Hàng, tập trung tinh thần đọc sách manga. Còn Tô Hàng thì đang chuyên tâm vẽ phác họa dung mạo của Hùng Cách Cách. Một nét chấm, một nét vẽ ngay cả vẻ mặt cũng dịu dàng tô điểm thêm sắc thái của tình yêu.

Trên bức tranh này Tô Hàng dùng bút bày tỏ toàn bộ tình cảm của mình, là tình cảm dịu dàng nhưng nồng cháy, nội liễm mà cố chấp.

Trên bức tranh này Phó Bạc Yến thấy được vẻ đẹp của Hùng Cách Cách, thấy được vị trí của cô trong lòng Tô Hàng. Có phải bởi vì hai anh em anh cùng chảy chung một dòng máu nên mới nảy sinh sự cố chấp với cùng một cô gái hay không? Đúng vậy, cố chấp. Không thể nói lý, không có đạo lý chỉ muốn độc chiếm dù là một nụ cười cũng khẳng khái không muốn chia sẻ cùng bất cứ ai hết.

Phó Bạc Yến cười tự giễu một tiếng, muốn tiến lên một bước, nhưng... không thể nào bước được bước đó.

Đây là một không gian vô cùng riêng tư khiến Phó Bạc Yến nảy sinh loại cảm giác bị bài xích bên ngoài.

Bên trong văn phòng Hùng Cách Cách vui đùa vào đọc manga, thỉnh thoảng cười hi hi gian trá. Dáng vẻ cả thể xác và tinh thần đều tập trung tinh thần quả thật không coi ai ra gì.

Tô Hàng ôm bản vẽ, trong mắt chỉ có những đường phác họa của Hùng Cách Cách. Ngồi bút xoẹt xoẹt trên giấy giống như một bản tình ca du dương.

Trong lòng Phó Bạc Yến âm ỉ, không thể nói rõ là vì cái gì, anh đóng cửa phòng làm việc lại, một thân một mình đi ra khỏi công ty.

Anh nghĩ anh nên đi tìm Xương Kỳ nói chuyện một chút.

Anh có linh cảm rằng sở dĩ Hùng Cách Cách trở nên khác thường tuyệt đối có liên quan tới Xương Kỳ.

Rốt cuộc Xương Kỳ đã nói gì với Hùng Cách Cách? !

Tình một đêm ư? Hùng Cách Cách để tâm sao?

Khi anh phát sinh tình một đêm với Xương Kỳ hoàn toàn chưa yêu cô nàng Hùng Cách Cách này. Vì vậy Hùng Cách Cách không thể khép cái tội này cho anh.

Anh biết mình đã thấp thỏm lo âu rồi. Nhất là sau khi nhìn thấy tình ý của Tô Hàng với Hùng Cách Cách anh liền luống cuống. Anh chỉ e sự trái tim của Hùng Cách Cách sẽ lệch khỏi quỹ đạo. Tuy nói anh hy vọng Tô Hàng có thể nhận được hạnh phúc mà nó mong muốn nhưng người cho nó hạnh phúc

không thể nào là Hùng Cách Cách được. Đừng nói anh ích kỷ, bởi người nhà họ Phó bọn họ chẳng có ai là không ích kỷ cả. Phó Khương là một bề trên không phải vẫn nhiệt tình khuấy nước đục đó sao?

Đúng vậy, người nhà họ Phó đều quá khát vọng hạnh phúc. Thậm chí có thể... không từ một thủ đoạn nào.

Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra gọi cho Xương Kỳ. Nhưng đầu bên kia điện thoại từ đầu đến cuối không có ai trả lời, trực tiếp chuyển vào hệ thống để lại lời nhắn.

Phó Bạc Yến nói, anh sẽ đợi Xương Kỳ ở quán bar Phí Điểm.

Hôm nay, bất kể thế nào anh cũng phải gặp cô ta.

Người phụ nữ này quá nhiều mưu tính, giải quyết cô ta sớm một chút thì anh mới có thể ôm được hạnh phúc mình muốn.

Sau khi Hùng Cách Cách ở trong văn phòng xem xong manga mới bắt giấc nhớ tới một vấn đề, dường như cô đã quên mất căn dặn của Phó Bạc Yến, quên mất sau khi quẹt thẻ xong phải đến phòng làm việc tìm anh ấy.

Hùng Cách Cách đứng dậy khỏi ghế, ba chân bốn cẳng chạy đến văn phòng của Phó Bạc Yến. Thế nhưng chờ đợi cô chỉ là cánh cửa lớn khóa chặt.

Hùng Cách Cách rồi rầm nói: “Làm sao bây giờ? Tôi quên mất phải đến chỗ Bạc Yến để về nhà cùng anh ấy rồi.”

Tô Hàng nhún vai nói: “Có lẽ anh ấy có hẹn nên đi trước rồi cũng nên.”

Hùng Cách Cách nghĩ tới Xương Kỳ, nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng Xương Kỳ trong lòng hơi khó chịu, cô lầm bầm nói: “Ừ, có lẽ anh ấy đi tìm gặp Xương Kỳ rồi.”

Tô Hàng mặc dù dễ dàng kích động, nhưng tuyệt đối là một người khôn ngoan. Cậu vừa nghe lời Hùng Cách Cách nói, là có thể thấy được mấy phần ý tứ. Cậu hỏi: “Cô từng tiếp xúc với Xương Kỳ rồi hả?”

Hùng Cách Cách thành thật khai báo: “Hôm ở trong viện tôi có gặp Xương Kỳ rồi. Cô ta nói cô ta mang thai đứa bé của Bạc Yến bảo tôi cách xa anh ấy một chút, đừng làm kẻ thứ ba.”

Con người Tô Hàng híp lại phát ra hai luồng ánh sáng sắc bén lạnh thấu xương. Tạm thời dù cô à Xương Kỳ kia suy cho cùng có mang thai đứa bé của Phó Bạc Yến nhưng trong lòng à ta tuyệt đối hiểm ác đáng sợ! Chỉ có điều không hiểm ác hơn cậu được. A, anh hai, xin lỗi anh. Tuy rằng mọi người đều đã thống nhất phải hợp lực chống lại người ngoài nhưng nếu anh đã trêu chọc Xương Kỳ thì đã định trước là bị knockout rồi.

Dĩ nhiên ngoài mặt là quần đồng minh vẫn rất cần thiết. Sau lưng Hùng Cách Cách chỉ có thể là của một mình cậu thôi!

Kiểu người chẳng hoa thành tính như anh hai thật sự không hợp với Hùng Cách Cách an phận thủ thường như vậy. Để Hùng Cách Cách nhìn rõ bộ mặt thật của anh hai sớm một chút đối với mọi người mà nói cũng là chuyện tốt.

Lúc này đây Tô Hàng dứt khoát quyết định vì cô gái này, cậu phải bán đứng anh em!

Trong lòng cậu đang cười gian nhưng ngoài mặt lại giả bộ tùy ý trêu đùa, cậu vỗ tay lên vai Hùng Cách Cách nói hùng hổ: “Cuộc sống riêng tư của anh tôi trước giờ rất linh tinh, không cần quan tâm đến anh ấy, để anh ấy điên khùng đi, ba mẹ già tôi chẳng sớm thì muộn cũng sẽ trừng trị anh ấy! Đúng rồi, muộn thế này rồi chắc cô đói lắm nhỉ? Chúng ta vào văn phòng lấy bánh phác họa trước sau đó đi ăn một bữa thật no!”

Quay lại phòng làm việc của Tô Hàng Hùng Cách Cách nhìn thấy bức chân dung của mình nhất thời há hốc miệng kinh ngạc nói: “Đây là anh về đây à?”

Tô Hàng rất tự hào ưỡn ngực, khẳng khái đáp: “Ừm. Thích không?”

Hùng Cách Cách gật đầu liên tục, “Thích, thích cực kỳ! Tôi không ngờ mình lại xinh đẹp như vậy. Ha ha....Ha ha ha....” Hùng Cách Cách cảm bức tranh trong lòng mình mừng vô tận.

Tô Hàng ngưng mắt nhìn gương mặt tươi cười của Hùng Cách Cách, nhẹ giọng thổ lộ tiếng lòng: “Cô vốn rất đẹp.”

Hiếm khi Tô Hàng khích lệ người khác, Hùng Cách Cách hơi có cảm giác được sủng ái mà lo sợ. Xem chừng không phải Tô Hàng bị kích thích mà là cô bị Tô Hàng kích thích.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, ngấm bức tranh của mình hết lần này đến lần khác rồi cô lầm bầm nói: “Anh về cái này chắc tốn nhiều thời gian lắm nhỉ?” Xem ra cậu ta cũng rất dụng tâm đấy.

Tô Hàng đáp: “Cũng tạm tạm, một giờ thôi.”

Hùng Cách Cách cảm khái nói: “Quả thật tốn thời gian. Tại sao anh không dùng máy ảnh để chụp?” Nếu như dùng máy chụp hình bấm tách tách cái là xong rồi. Nếu chụp không đẹp thì có thể PS. Tiết kiệm thời gian và công sức biết bao.

Tế bào lãng mạn của Tô Hàng đã bay múa đầy trời bị một câu nói của Hùng Cách Cách đập cho tan tành, vỡ vụn. ...

Đây chính là cái người ta vẫn gọi là thanh niên văn nghệ gặp phải nữ lưu manh sơn trại! Không có tế bào nghệ thuật, thật là đáng sợ.

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng ngây người như phỗng, giống như bị đá kích rất lớn. Cô quan tâm hỏi: “Này, Tô Hàng, anh làm sao vậy?”

Tô Hàng chợt hồi hồn, ôm lấy trái tim vỡ thành mảnh vụn rồi lắc đầu nói: “Không có....Không có gì. Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Mắt Hùng Cách Cách tỏa sáng: “Ăn cái gì?”

Tô Hàng cong môi cười hỏi: “Cô muốn ăn cái gì?”

Hùng Cách Cách nắm chặt tay: “Tôi muốn ăn... búp – phê!” Búp-phê là nơi đáng yêu biết nhường nào. Chỉ cần khẩu vị của bạn đủ tốt, dung lượng dạ dày đủ lớn, bạn có thể hưởng thụ các loại mỹ vị, còn không cần đắn đo việc ăn bao nhiêu lúc thanh toán chi phí sẽ tăng lên bấy nhiêu. Ăn búp-phê cũng giống như hậu cung. Bấy mười hai phi tần tam cung lục viện đều ở đó, chỉ có chuyện Hoàn béo Yên gầy(**) bạn ăn không nổi, chứ không có chuyện bạn không được nhìn về đẹp rung động vô song.

(**) Đây là câu thành ngữ của Trung Quốc thường dùng để so sánh vẻ đẹp của hai mỹ nhân Dương Ngọc Hoàn – hay còn gọi là Dương Quý Phi và Triệu Phi Yến. ‘Hoàn béo’ là Dương Ngọc Hoàn – Quý phi của vua Đường Huyền Tông có ngoại hình khá béo. ‘Yên gầy’ là Triệu Phi Yến hoàng hậu của Hán Thành Đế rất gầy. Cả hai đề là những mỹ nhân được ghi vào sử sách của Trung Quốc. Câu thành ngữ ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng có thể mạnh khác nhau. Người xưa thường dùng câu này để chỉ sự đối lập về hình thể giữa mỹ nhân đời Hán và đời Đường. Còn trong truyện này Hùng Cách Cách nói vậy là chỉ những người đang trong cuộc chiến giảm béo nên không dám ăn nhiều.

Hùng Cách Cách vô cùng yêu thích búp-phê!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách vui vẻ nên đương nhiên cũng tích cực phối hợp, cậu đáp lại một tiếng “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hùng Cách Cách, Chúng Mình Yêu Nhau Đi! (Năm)

Hai người lái xe đi đến quán búp-phê hải sản, Tô Hàng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Hùng Cách Cách từ một cô nàng bi ối hóa thân thành người sói.

Cô giành hết cua bể rồi giành đến tôm hùm, giành hết bào ngư rồi đến cá ngư ca-li, hết cá ngư ca-li lại giành đến vịt quay Bắc Kinh....

Tóm lại, đừng nhìn Hùng Cách Cách đang vui đầu thưởng thức mỹ vị mà coi thường cô, cô đúng tiêu chuẩn của người mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, hề có món gì ngon được nhân viên phục vụ đẩy lên là cô nhất định sẽ chạy lên trong thời gian ngắn nhất, mang về một đĩa đầy ắp những món tươi ngon nhất.

Tô Hàng vốn tưởng một bàn thức ăn đầy như vậy họ sẽ ăn không hết, nhưng ai ngờ bình thường sức ăn của Hùng Cách Cách không lớn thế mà lúc này lại hóa thân thành ông vua dạ dày lớn!

Cái miệng nhỏ nhắn lúc mở lúc đóng ăn sạch sành sanh những món bày đầy trên bàn, ngay cả nước canh cũng không để lại.

Tô Hàng thấy cô ăn vui vẻ, trong lòng cũng từ từ dâng lên muôn vàn tình cảm dịu dàng. Cậu thật sự rất muốn chia tay ra xoa cái bụng nhỏ của Hùng Cách Cách xem thử xem rốt cuộc cô ăn đến mức độ nào rồi, có phải ăn đến mức cái bụng nhỏ tròn vo rồi không?

Suy nghĩ này có thể có, nhưng hành động này không thể có. Đến hôm nay cậu vẫn còn nhớ rõ cái răng của cậu là bị Hùng Cách Cách đánh rớt.

Nghĩ đến đây, Tô Hàng hơi run, làm bộ lắc đầu cảm khái nói: “Hùng Cách Cách, cô thật đúng là tham ăn. Chắc chắc.... người tham ăn như cô, ai có thể nuôi nổi đây?”

Sau khi Hùng Cách Cách ợ liên tiếp hai cái, sau đó mới hài lòng ngẩng đầu cười tủm tỉm nói: “Tự tôi có thể nuôi sống mình.” Rồi cô đến gần Tô Hàng, cười nịnh nọt, “Chỉ cần anh phát tiền lương tháng trước cho tôi, tôi còn có tiền mời anh ăn cơm nữa đây.”

Tô Hàng sửng sốt, đây....đây.... đây rõ ràng là đang thúc giục tiền lương mà? Hùng Cách Cách, cô được lắm!

Tô Hàng cười ha ha nói: “Tôi thật sự vô cùng nghi ngờ, bất luận tôi nói cái gì cô đều sẽ vòng lại tiền lương. Được, ngày mai tôi sẽ trả cho cô, tránh để cô nhớ nhưng.”

Hùng Cách Cách cười híp mắt nói: “Lần đầu tiên tôi phát hiện con người anh thật sự tốt vô cùng.”

Tô Hàng làm bộ không vui, “Lần đầu tiên phát hiện à? Tôi làm người thật đúng là thất bại.”

Hùng Cách Cách dựng đứng đầu ngón tay, bảo đảm nói: “Nếu anh có thể trả luôn cả phí trị liệu cho tôi ngày nào tôi cũng khen anh là người tốt!”

Tô Hàng nhúc nhúc. Cô nàng Hùng Cách Cách này, cả ngày lẫn đêm đi theo sau móng cậu chỉ muốn đòi tiền! Chỉ có điều dường như cậu rất thích loại cảm giác này! Ha ha....

Nếu như Hùng Cách Cách có thể ngày ngày đi theo sau cậu, không ngừng giục nợ cậu, vậy sẽ là chuyện mất hồn biết bao đây?!

Mặc dù Tô Hàng vô cùng hướng tới kiểu cuộc sống đó nhưng cậu vẫn thật sự không muốn mình có hình tượng tồi tệ quyết nợ không trả ở trong lòng Hùng Cách Cách. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Tô Hàng cam kết ngày mai sẽ bắn luôn tiền lương và phí trị liệu vào trong tài khoản của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách vui vẻ quá, lại ăn thêm một đĩa tôm lớn!

Khi ăn cơm xong, Hùng Cách Cách đứng lên từ từ đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua khu đồ uống, cô nuốt nước miếng, sau đó thò tay thật thanh cảm lên một cốc đồ uống đủ mọi màu sắc, đổ vào trong miệng uống không còn một giọt.

Động tác nhanh chóng đó làm Tô Hàng không khỏi hoài nghi, có phải cô vận dụng tuyệt học của nhà họ Hùng không nữa!

Đi ra khỏi quán búp-phê Tô Hàng đề nghị: “Gần đây có một công viên, chúng ta đi dạo một vòng để tiêu cơm đi.” Cậu thật sự sợ Hùng Cách Cách ăn hồng luôn dạ dày mất.

Hùng Cách Cách sờ bụng của mình, cười vô cùng hài lòng, “Được.”

Lúc này là 10 giờ tối, trong công viên yên tĩnh có chút lịch sự tao nhã, tịch mịch, còn có chút khủng hoảng.

Tô Hàng trêu ghẹo nói: “Không ngờ cô lại tham ăn đến vậy.”

Hùng Cách Cách liếc Tô Hàng một cái rồi nói: “Anh ăn không nhiều lắm, tôi phải ăn cả phần của anh, như vậy mới không lỗ!”

Trong lòng Tô Hàng dâng lên chút tư vị ngọt ngào, cậu nhếch miệng cười nói: “Cô không sợ bể bụng hả.”

Hùng Cách Cách ưỡn bụng, kiêu ngạo nói: “Dạ dày tôi là túi vạn năng, hôm nay ăn nhiều đồ ngon như vậy, mai cả ngày không ăn cơm cũng được!”

Tô Hàng hơi cau mày, quan tâm nói: “Ngu ngốc, vậy dạ dày chẳng phải sẽ bị hư à? Đợi tới khi cô bị đau xem ai quan tâm cô!”

Hùng Cách Cách nhỏ giọng nói lầm bầm: “Tự tôi sẽ đi bệnh viện, không cần người khác quan tâm.”

Tô Hàng biết bản lĩnh làm người khác tức giận của Hùng Cách Cách là vô địch thiên hạ. Đúng, cậu thừa nhận mình lại bị cô làm tức phát điên rồi. Làm sao lại không cần người khác quan tâm chứ? Cậu là người ngoài ư? ! Hơn nữa đi bệnh viện đáng thương biết chừng nào? Nếu để người ta biết cô là vì tham ăn mà phải nhập viện thì mặt mũi của họ đúng là dùng mong còn nữa!

Tô Hàng muốn mắng người, nhưng lại nhịn xuống. Không khí tối nay tốt thế cậu không thể phá hỏng được. Bình tĩnh, bình tĩnh lại, hít sâu, hít sâu, nhất định phải... Tỉnh táo!

Tô Hàng cúi đầu, nhìn lướt qua bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách, đầu ngón tay cậu giật giật, như kiểu kích động muốn nắm lấy bàn tay ấy. Hùng Cách Cách thích cậu. Cậu nắm tay cô, chắc cô không tránh đâu nhỉ? Bất kể cô có tránh hay không thì cậu cũng muốn nắm tay cô!

Nghĩ đến đây, Tô Hàng quyết định nắm lấy bàn tay Hùng Cách Cách thật nhanh.

Hùng Cách Cách kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Hàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Dưới ánh trăng, cái miệng nhỏ nhắn của Hùng Cách Cách có vẻ cực kỳ mê người. Chỉ mở khép thôi cũng hấp dẫn vô hạn. Nếu như hôn lên nhất định sẽ rất đàn hồi, rất ngọt, rất có cảm xúc.

Hô hấp của Tô Hàng nghẹn lại, một bàn tay khác nắm lấy eo Hùng Cách Cách để cô dán vào lồng ngực mình. Sau đó cậu cúi xuống vừa định hôn lên cái miệng khiến cậu động lòng thì đúng lúc này điện thoại của cậu lại kêu lên thảm thiết.

Tô Hàng vốn không muốn để ý tới, thế nhưng người gọi điện thoại tới lại không chịu bỏ qua, đại khái kiểu anh không nhận điện thoại thì tôi cứ gọi qua.

Tô Hàng mắng một tiếng, buông Hùng Cách Cách ra, lấy điện thoại di động ra nóng nảy quát lớn: “A lô? Ai chán sống thế hả? !”

Đầu điện thoại bên kia dừng lại ba giây sau đó cũng gầm ra tiếng giận dữ, “Nếu như tôi mà chán sống từ 27 năm về trước thì sẽ chẳng có tên súc sinh là anh đâu!”

Tô Hàng bĩu môi, cực kỳ bối rối lên tiếng, “Ba.”

Ba Phó trực tiếp hỏi: “Con ở chỗ nào vậy?”

Tô Hàng thuận miệng đáp: “Con đi linh tinh một chút thôi mà. Ba tìm con có chuyện gì à?” Bình thường ba Phó chưa bao giờ gọi điện thoại cho cậu. Nếu người trong nhà muốn cậu về thì đều là mẹ Tô gọi điện bảo cậu về.

Ba Phó đáp: “Ban nãy chú út con có gọi điện qua nói là hai ngày nữa sẽ dẫn thím út về nhà chính thức ra mắt. Bảo ba báo cho con một tiếng. O? Con với chú út con không phải sống chung sao? Vậy nó còn bảo ba thông báo cái gì chứ?”

Tô Hàng cau mày gào lên: “Con biết sao được? ! Cái tên bệnh thần kinh chết bầm!”

Ba Phó dạy dỗ con trai: “Đừng nói chú út con như vậy. Mặc dù tính thần nó không ổn định nhưng ngày thường trông cũng chẳng khác gì người thường cả. Ba cảnh cáo con tốt nhất đừng có đi trêu chọc nó. Nếu nó mà điên khủng lên lần nữa, ai cũng không gánh nổi đâu!” Vừa nghĩ tới bộ dạng điên khủng lên của Phó Khương là ông không nhịn được rung cả mình.

Tô Hàng buồn bực đáp lại: “Con biết rồi!”

Sau khi cúp điện thoại Tô Hàng càng bực mình hơn. Phó Khương nhất định là biết cậu đang ở bên Hùng Cách Cách nên mới điện thoại cho ba bảo ông già gọi điện cho cậu, hại cậu trở tay không kịp. Mẹ nó! Bi ồ quá thể! Sao cậu lại có một chú út như thế cơ chứ? Nếu như có thể cậu thật sự muốn bảo chú ấy đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hùng Cách Cách, Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (6)

Editor: Mèo Múp

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách, quyết định dứt khoát, tối nay anh muốn xác định quan hệ của hai người!

Vì Hùng Cách Cách, ngay cả anh ruột anh cũng có thể mang ra làm bia đỡ đạn thì một người chú không thân thiết có đáng gì? Ha Ha... Ngày mai anh phải dẫn Hùng Cách Cách về nhà! Một chiều giành lấy tiền cơ này, anh phải vận dụng cho tốt, không thể để Phó Khương chèn ép mãi được.

Bây giờ anh không khỏi có chút mong đợi, khi anh nắm tay Hùng Cách Cách, đứng ở trước mặt người nhà giới thiệu đây là bạn gái của mình thì lúc đó về mặt của Phó Khương sẽ thay đổi đặc sắc như thế nào đây? Ha... Mới nghĩ thôi đã thấy vô cùng hưng phấn rồi!

Được rồi, được rồi, anh không thể đắc ý vênh váo được. Đầu tiên phải thu phục được Hùng Cách Cách trước đã.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới thu phục được Hùng Cách Cách đây?

Trước kia, chỉ có phụ nữ mới tìm đủ mọi cách bám lấy anh, còn Hùng Cách Cách này, rõ ràng là thích anh nhưng lại muốn chơi vờ tha để bắt, đúng là trò chơi của con gái, quả thật làm cho anh gặp chút khó khăn khi ra tay. Hay là trước tiên thử dò xét ý tứ của cô một chút rồi mới tiếp tục? Hoặc là trực tiếp làm luôn thì tốt hơn đây? Thật là rắc rối.

Tô Hàng vô cùng rối rắm, sau đó quyết định nói thẳng ra ý định của mình. Anh dứt hai tay vào túi, hít một hơi thật sâu, nhìn mặt hồ tĩnh lặng trong công viên, giọng điệu có chút đắc ý: “Này, Hùng Cách Cách, tôi biết là cô thích tôi, tôi sẽ cho cô một cơ hội, chúng ta...” Anh quay đầu nhìn Hùng Cách Cách, nói lớn tiếng: “Chúng ta hẹn hò đi!”

Hùng Cách Cách sợ hết hồn! Anh ta... Anh ta... Anh ta đang nói gì vậy? Đầu óc Hùng Cách Cách giống như bị đập mạch, cảm thấy chắc là mình nghe lầm. Cô nói lấp bắp: “Tôi... Chúng ta... Chúng ta... hẹn hò?”

Tô Hàng nắm lấy cổ tay Hùng Cách Cách, kéo cô đến trước mặt, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, cực kỳ nghiêm túc nói: “Đúng! Hẹn hò! Làm bạn gái của tôi!”

Trong nháy mắt, lòng của Hùng Cách Cách hoảng loạn. Cô lắc đầu như trống bỏi: “Không không không...” Lời nói của Tô Hàng nói giống như tàu lượn siêu tốc, thật dọa người! Cô thả ngồi tàu lượn siêu tốc mười lần, sau đó ới mưa dừ dội mười lần chứ không muốn nghe Tô Hàng rống lớn ‘Chúng ta hẹn hò đi’. Nói thế còn tổn thương người khác hơn là bạo cục hoa nữa.

Tô Hàng hoàn toàn không nghĩ đến việc Hùng Cách Cách sẽ từ chối thẳng thừng như thế, tức giận nói: “Tại sao lại không? Không phải là cô thích tôi sao?” Rõ ràng là cô thích anh vậy mà bây giờ lại làm bộ làm tịch, rốt cuộc là tại sao?

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Ai nói tôi thích anh?”

Tô Hàng nghiêng răng nói: “Phạm Bảo Nhi!”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút, sức hiểu ra: “Cô ấy hiểu lầm rồi. Nhất định cô ấy cho rằng anh là ông chủ của tôi.”

Cả người Tô Hàng run lên, cố gắng không chế đôi tay đang run rẩy, trầm giọng hỏi: “Ý của cô là cô thích anh tôi?”

Hùng Cách Cách mấp máy môi, nói thẳng đuột: “Có chút thích. Anh ấy rất tốt với tôi.”

Gân xanh trên trán Tô Hàng giật giật, anh gầm lên: “Chẳng lẽ tôi không tốt với cô hay sao?”

Hùng Cách Cách nhìn Tô Hàng, lên án: “Anh luôn la mắng tôi, lúc nghe những lời đó thì trong lòng tôi thấy không thoải mái.” Nếu như nói mắng một người xấu là tốt với người đó, vậy thì cô cũng có thể đối xử tốt với Tô Hàng, còn hơn cả tốt nữa cơ!

Tô Hàng định mắng Hùng Cách Cách ngu ngốc, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào. Anh hít một hơi thật sâu, nắm cổ tay Hùng Cách Cách, thử dùng giọng nói bình tĩnh tiến hành khai thông cho Hùng Cách Cách: “Cô cũng biết bây giờ anh tôi và Xương Kỳ đã có con, cô sẽ không thể có kết quả với anh tôi được, nhưng cô có thể thích tôi.”

Hùng Cách Cách kiềm chế ý định né tránh Tô Hàng, lăm bầm “Đừng tưởng ‘thích anh’ là một niềm vinh hạnh. Tôi không muốn.” Thích một người là chuyện rất hạnh phúc, rất thần thánh, là chuyện tâm ý tương thông, tuyệt đối không phải là vinh hạnh, ban ơn gì hết. Từ ‘thích’ mà Tô Hàng nói giống như chủ nhân bỏ thí cho nô tài một ánh mắt thân thiện, chẳng những nô tài phải cảm tạ ân đức mà còn phải cảm động đến nước mắt đảo quanh, tạ chủ long ân, cam kết đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn đặt chủ nhân lên đầu. ‘Thích’ như vậy, Hùng Cách Cách không muốn, cũng không có cách nào chịu nổi.

Tô Hàng rất tổn thương, cực kì tổn thương. Anh cảm thấy mình như kẻ ngu. Anh lăm tưởng người Hùng Cách Cách thích là anh nên cứ vui mừng hớn hơ mãi. Anh chủ động đến gần Hùng Cách Cách, ôm tâm tình kích động vây quanh cô, trong lòng thấp thỏm lo lắng thổ lộ với cô nhưng thứ nhận được chỉ là từ không! Không! Không! Liên tiếp cùng với sự hiểu lầm đến mức ói!

Tô Hàng tổn thương nhưng lại không biết rằng lời nói của anh cũng khiến Hùng Cách Cách tổn thương.

Hùng Cách Cách bị tổn thương nhưng cũng không biết rằng lời của cô khiến Tô Hàng tổn thương.

Tô Hàng bị tổn thương là bởi vì anh luôn xem mình là trung tâm, luôn nghĩ ý muốn chủ quan của mình là ý muốn của người khác; còn Hùng Cách Cách bị tổn thương có lẽ là vì cô không bao giờ nghĩ mình là trung tâm, cũng hoàn toàn không ý thức được mình sẽ chiếm cứ trái tim của Tô Hàng, dẫn dắt tư tưởng của anh. Đây chính là một loại tình cảm rối rắm, muốn cắt đứt cũng không thể.

Hai người đều bị tổn thương, đều giống như con thú nhỏ, cho dù bị thương cũng không dễ dàng bỏ qua cho người tổn thương mình

Tô Hàng quay đầu đi, chầm chọc nói: “Cô không muốn? Vậy thì cô muốn cái gì? Muốn chú tôi thích cô hay là muốn anh tôi thích cô? Tình cảm của tôi không đáng giá đến vậy sao? Đề cô yêu thích tôi khó khăn đến thế sao? Hùng Cách Cách, đừng quá đề cao mình!”

Hùng Cách Cách hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay thành nắm đấm: “Tôi chưa bao giờ đề cao mình! Cho nên mới có thể chịu đựng sự giễu cợt và kinh thường của anh hết lần này đến lần khác! Tô Hàng, anh biết không, tôi có một chuyện muốn nói với anh từ rất lâu rồi.”

Tô Hàng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách vung nắm đấm lên, đánh vào mặt Tô Hàng!

Tô Hàng dờ người. Máu tươi từ khóe môi anh chảy ra, nhỏ xuống ngực, giống như là bị một mũi tên bắn thủng tim.

Hùng Cách Cách lắc lắc quả đấm, co chân chạy mất. Người cũng đã đánh rồi, từ chối cũng đã từ chối rồi, bây giờ mà không chạy thì ở lại chờ bị đánh sao? Tô Hàng cũng không phải là một người đàn ông đối xử từ từ tề với con gái.

Nhớ tới đủ loại ức hiếp bắt nạt trước kia, anh ta quá độc ác mà. Cho dù anh ta nói thích cô thì cô cũng khó mà tin được. Ừ... Dù cho một chút xú tin tưởng thì cũng không thể tiếp nhận được. Thử nghĩ đi, có cô gái nào tìm bạn trai mà lại không muốn tìm một người dịu dàng săn sóc? Làm gì có cô gái nào muốn tìm bạn trai vừa mở miệng đã mắng mình tới mức không đất dung thân, hận không được đào hố tự chôn mình chứ? Nếu như có cô gái như vậy thì tốt thôi, có thể xứng đôi với Tô Hàng.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách bỏ chạy, lúc này mới hồi hồn. Con mẹ nó... Hùng Cách Cách dám đánh anh?

Giờ phút này, anh không biết mình muốn gì nữa, hình như trong đầu óc chỉ còn sót lại một ý nghĩ, đó chính là... nhất định phải đuổi theo cô!

Tô Hàng nhỏ máu tươi trong miệng ra, cộng thêm một cái răng trắng nõn, sau đó điên cuồng đuổi theo.

Hai người ở trong công viên trình diễn một cuộc so tài rượt đuổi trước nay chưa từng có. Nam đuổi theo nữ, nữ chạy vòng quanh; nữ tránh nam, nam điên cuồng đuổi bắt!

Không biết đã chạy bao lâu, Hùng Cách Cách cho rằng dựa vào bản lĩnh đã vượt qua trăm ngàn thử thách của mình thì nhất định Tô Hàng sẽ không đuổi kịp nên hơi giảm tốc độ, quay đầu lại nhìn ra xa, không nghĩ tới lại bị Tô Hàng đánh lén.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Hùng Cách Cách, Chúng Ta Hẹn Hò Đi! (7)

Editor: Mèo Múp

Tô Hàng nhào tới trước, đè Hùng Cách Cách vào một gốc cây. Anh dùng sức giữ chặt vai Hùng Cách Cách, chỉ sợ cô lại bỏ chạy nữa. Anh há miệng thở hổn hển, không nói được một câu. Phải biết lúc này là anh liều cái mạng già này để chạy đuổi theo cô đấy.

Hùng Cách Cách muốn giãy giụa, nhưng khi cô nhìn thấy Tô Hàng thiếu mất một cái răng thì rụt cổ lại, làm một con đà điểu. Hình như cô ra tay hơi nặng thì phải. Ai da... Bộ quyền pháp của cô thật sự là quá tuyệt diệu mà. Mỗi lần tung nắm đấm đều có thể đánh rớt một cái răng. Xấu hổ, xấu hổ quá đi... Không, không phải là cô cảm thấy xấu hổ đâu, cô nên khinh thường mới đúng, hơn nữa phải đề nghị Tô Hàng kiên trì rèn luyện hàm răng của mình, còn phải bồi bổ nữa. Hàm răng của anh ta không được chắc cho lắm.

Trong lúc Hùng Cách Cách đang suy nghĩ miên man thì rốt cuộc Tô Hàng cũng lấy lại nhịp thở bình thường của mình. Ánh mắt âm trầm của anh nhìn chăm chăm vào mắt Hùng Cách Cách, thấy thể trái tim nhỏ của Hùng Cách Cách đập loạn, thật sự sợ anh sẽ tức giận mà đánh chết cô.

Vậy mà anh chỉ hé mở đôi môi đỏ mọng dính máu tươi, dùng thái độ hết sức kiên quyết chỉ hàm răng của chính mình, nói: “Hùng Cách Cách, cô có thấy cái răng già này không? Lúc trước bởi vì tôi cưỡng hôn cô nên răng thật bị đánh gãy. Lần này, bởi vì tôi chọc giận cô nên cô lại đánh gãy một cái răng khác của tôi!”

Hùng Cách Cách sợ Tô Hàng đột nhiên nổi đóa, trong lòng tràn đầy sợ hãi, cả người không khỏi rụt về phía sau. Thật ra thì cô rất muốn nói với anh là hàm răng của anh không được chắc chắn, không thể uống những thứ đồ có ga nữa rồi, nhưng nhìn đáng vẻ tức giận, thô bạo của Tô Hàng, cô khiếp sợ đến không dám mở miệng, chỉ sợ Tô Hàng sẽ phát khùng lên.

Tô Hàng hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: “Hùng Cách Cách, tôi muốn nói, cô đánh cũng đã đánh rồi, tức cũng đã xả xong rồi, chúng ta hẹn hò đi!”

Tim của Hùng Cách Cách như vừa mới chạy 121 dặm, vượt qua cả chiếc xe đang chạy nhanh nhất trên đường cao tốc!

Anh ta... Anh ta... Anh ta có ý gì vậy?

Bóng cây lắc lư, mặt của Tô Hàng trở nên lúc sáng lúc tối, có vẻ cực kì quý quái. Vậy mà loại quý quái nên lại có sự mê hoặc không giải thích được. Anh ta giống như Vampire sống ở trong đêm tối, sử dụng hàm răng sắc bén của mình uy hiếp nữ chính, sử dụng cổ chấp để chinh phục nữ chính, sử dụng chân thành để cảm động nữ chính...

Hùng Cách Cách là nữ chính sao? Ngay cả cô cũng không biết nữa.

Suy nghĩ của con người rất kỳ quái, vào giờ phút này, Hùng Cách Cách đột nhiên nhớ lại bộ phim ‘Chuyện tình đáng sợ bốn trăm năm’.

Nữ chính bị nam chính cắn. Cô bỏ ra máu tươi, bị tổn thương nhưng mà ai có thể khẳng định nam chính không yêu cô? Chỉ vì hai người bọn họ không cùng một giống loài, cho nên tình yêu của bọn họ đã định trước là sẽ gian nan hơn người khác.

Tô Hàng là một người đang ông kiều ngạo như thế, nhưng sau khi bị cô làm tổn thương lại còn đối xử tốt với cô, như vậy có thể chứng minh rằng anh thật sự động lòng với cô không?

Làm sao Tô Hàng có thể thích cô được? Tại sao phải cố chấp như thế? Là bởi vì cô trở nên xinh đẹp sao? Nếu như chỉ bởi vì cô trở nên xinh đẹp thì tình cảm này sẽ trở thành vĩnh hằng sao? Đáng giá được trân trọng không?

Đối mặt với sự cố chấp của Tô Hàng, Hùng Cách Cách có chút mờ mịt.

Thấy Hùng Cách Cách không trả lời, Tô Hàng không nhịn được gầm lên: “Rốt cuộc tôi không tốt ở chỗ nào? Cô nói đi, không phải tôi sửa là được sao? Muốn cô làm bạn gái của tôi khó đến vậy hả?”

Hùng Cách Cách hồi hồn, ngây ngốc nhìn Tô Hàng.

Rốt cuộc anh ta không tốt ở chỗ nào? Cái này... Cô có thể nói ra không. Nếu như cô bắt buộc phải nói thì cô có thể nói một ngày một đêm, nhưng cô không muốn làm công việc tổn sức như vậy.

Nếu như cô là một cô gái không có đầu óc thì nhất định cô sẽ ngay lập tức làm theo yêu cầu của Tô Hàng, nói ra khuyết điểm của anh, sau đó đảm bảo anh ta sẽ dùng cái miệng sắc bén nhưng hàm răng lại không được chắc khỏe cắn cô tới máu tươi đầm đìa. Vì an toàn của bản thân, cô lựa chọn im lặng.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách rũ rứt, im lặng không nói, đáng vẻ như không muốn nói nhiều khiến anh cảm thấy hết sức thất bại. Anh thả lỏng tay, giống như chuẩn bị buông Hùng Cách Cách ra.

Trong lòng Hùng Cách Cách vui mừng, mũi chân hơi động đậy, nhanh chóng bày ra tư thế có lợi nhất để chạy trốn.

Tò Hàng nhận ra ý định của Hùng Cách Cách, lập tức đè vai cô lại, không để cho cô động đậy.

Đúng, không để cho cô động đậy dù chỉ một cái!

Tò Hàng quyết định, nếu như Hùng Cách Cách không đáp ứng yêu cầu của anh thì anh vẫn sẽ đè cô lại, không để cho cô đi! Không để cho cô động đậy! Không để cho cô rời khỏi tầm mắt của anh! Tối nay anh nhất định sẽ thi gan với Hùng Cách Cách đến cùng! Anh cũng muốn xem thử rốt cuộc ai mới là người ngoan cố hơn!

Mười phút đã qua, hai mươi phút, rồi ba mươi phút...

Hùng Cách Cách từ sự sợ hãi ban đầu rồi đến bất an, sau đó lại từ bất an chuyển sang phiền não, rồi từ phiền não thành thờ ơ và thả lỏng, cuối cùng cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ...

Tò Hàng suyt chút nữa điên mất! Không... không... không, là anh đã điên mất rồi!

Cô... Cô... Cô... Cô dám ngủ thiếp đi?

Tò Hàng rất tức giận, rất nóng nảy, rất muốn găm thét! Nhưng khi thấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại hơi hé mở của Hùng Cách Cách thì tất cả lửa giận liền biến thành mây khói.

Cánh môi đỏ mọng hơi nhếch lên, hơi thở ấm áp được phả ra đều đều từ cánh môi kia.

Tò Hàng giống như mê muội, chậm rãi cúi đầu xuống sát Hùng Cách Cách, tim đập giống như đang run rẩy thúc đẩy khát vọng dán lên cánh môi này bằng mọi cách của Tò Hàng.

Mềm mại giống như trong tưởng tượng hơn nữa lại mang tới cho anh kích động trước nay chưa từng có. Anh giống như chàng trai trẻ lần đầu nếm được trái ngọt, muốn điên cuồng hấp thu lấy sự mềm mại này, hung hăng nuốt vào phần ngọt ngào, lại sợ đánh thức người đẹp đang ngủ rồi nhận lấy ánh mắt chán ghét của cô.

Tò Hàng rất kích động, đó là loại kích động chưa bao giờ có.

Linh hồn của anh đang run rẩy, máu đang điên cuồng gào thét!

Anh tự nói với mình, chỉ cần hôn một cái là được rồi, chỉ cần hôn nhẹ một cái thôi, nhưng hành động của anh lại hoàn toàn không chịu sự khống chế của lý trí.

Anh run rẩy, thở hổn hển, đưa đầu lưỡi vào thăm dò miệng Hùng Cách Cách, chạm vào hàm răng của cô, khuấy động cái lưỡi, thưởng thức mùi vị của cô...

Hùng Cách Cách ngủ không được sâu, cảm thấy hình như có thứ gì đó trong miệng mình. Mềm mại nhẵn nhụi, cực kỳ giống kẹo mềm.

Cô đột nhiên hơi mở miệng ra làm Tò Hàng sợ tới mức lập tức ngồi thẳng lên, cố gắng giả bộ trấn định. Nói thật, anh có chút sợ Hùng Cách Cách, sợ cô đột nhiên tặng cho anh thêm một quả đấm. Anh rất thích và thương tiếc cho hàm răng của mình, cảm giác cắn răng giả vào trong miệng rất khó chịu.

Tò Hàng lặng lẽ đợi thêm một lát, cứ tưởng Hùng Cách Cách đã tỉnh, vậy mà cô chỉ lẩm bầm một câu gì đó rồi nghiêng đầu tiếp tục ngủ say như cũ.

Người này, đứng cũng có thể ngủ à?

Tò Hàng bật cười, nhắm mắt lại, cảm nhận sự ngây thơ mà ngọt ngào của Hùng Cách Cách, trong lòng cảm thấy như được lấp đầy.

Một khoảng thời gian dài trôi qua, anh nhẹ nhàng hỏi Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, chúng ta hẹn hò được không? Em không trả lời thì anh xem như em đã đồng ý.” Tò Hàng mở mắt, bế Hùng Cách Cách lên, ôm cô trở về.

Cô gái này ngu ngốc như vậy, một khi ngủ rồi thì bị người ta nuốt sống vào bụng cũng không biết. Anh không lo cho cô sao được?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Nỗi Giận (1)

Editor: Mèo Múp

Tô Hàng lái xe không nhanh không chậm, hưởng thụ thể giới hai người cùng với Hùng Cách Cách. Mặc dù thể giới hai người này thiếu sự phối hợp của người còn lại, nhưng tuyệt đối được coi là an bình, hạnh phúc.

Mấy người xem đi, anh đang lái xe, Hùng Cách Cách ngủ say trên ghế lái phụ, đáng vẻ ngây thơ, ngốc nghếch rất đáng yêu.

Tô Hàng không nhận được vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Hùng Cách Cách, vì cảm giác nơi đầu ngón tay mà vô cùng xúc động.

Anh không biết mình bị làm sao nữa. Sao lại có thể si mê Hùng Cách Cách như thế? Loại si mê này giống như một quả bom nguyên tử bị chôn giấu nhiều năm chột nổ tung trong nháy mắt, mãnh liệt dữ dội làm cho người ta không thể chống cự.

Có lẽ trong suốt bao nhiêu năm nay, anh vẫn luôn chờ đợi một cô gái như vậy - không quan tâm đến thế tục, không coi mình là nhất, giống như một con ốc sên trời sinh đã chậm chạp nhưng cần cù, cố chấp bò lên phía trước.

Ngón tay Tô Hàng quyến luyến ở trên cánh môi của Hùng Cách Cách, vốn chỉ định chạm nhẹ vào thôi, nhưng không ngờ Hùng Cách Cách lại đột nhiên hé miệng cắn lên đầu ngón tay anh!

Bụng dưới Tô Hàng căng trướng lên, xe suýt nữa dừng vào bồn hoa.

Anh cố gắng bình phục lại nhịp thở đang hỗn loạn, nhưng không cách nào áp chế được dục vọng đang dâng lên trong thân thể. Dục vọng giống như ngọn lửa bùng cháy, cắn nuốt anh chỉ trong tích tắc!

Giờ phút này, anh nghe được rõ ràng tiếng máu thịt mình bị thiêu đốt... Vô cùng dữ dội!

Tô Hàng muốn rút tay mình về nhưng lại quyến luyến cảm giác hạnh phúc khi được Hùng Cách Cách ngậm vào trong miệng. Đúng vậy, cảm giác bị cô cắn rất hạnh phúc. Cái loại cảm giác hơi đau nhói cộng thêm mềm mại làm cho linh hồn anh kích động, run rẩy!

Trong giấc mơ, Hùng Cách Cách mơ thấy Phạm Bảo Nhi. Phạm Bảo Nhi móc ra một cây kẹo que, quơ tới quơ lui trước mặt cô. Cô há miệng ra, cắn kẹo que, ngậm vào trong miệng, hài lòng liếm láp còn Phạm Bảo Nhi thì giận đến hai mắt tròn trũng như bóng đèn.

Trong cổ họng Hùng Cách Cách phát ra một tiếng động nhỏ, giống như là đang cười.

Lông mày Hùng Cách Cách nhướn lên, giống như đang làm chuyện xấu.

Cái mũi Hùng Cách Cách hếch lên, giống như đang gây hấn với người khác.

Hùng Cách Cách... Hùng Cách Cách! Với Tô Hàng, vẻ mặt của Hùng Cách Cách sinh động dị thường, một cái nhăn mày, một nụ cười cũng có thể tác động đến vui buồn của anh.

Hùng Cách Cách nhận ra ‘kẹo que’ trong miệng không có vị ngọt, cô hơi cau mày, nhả ‘kẹo que’ ra.

Tô Hàng nhìn mình chăm chăm đầu ngón tay bị nước miếng làm ướt, ma xui quỷ khiến đưa nó vào trong miệng của mình, liếm nước miếng ở trên đó, cảm thấy vị giác của mình đang nở rộ.

Anh cười híp mắt lại.

Tô Hàng giảm tốc độ xe, hi vọng đoạn đường này có thể dài ra.

Đáng tiếc là con đường này vẫn như vậy, dù anh có lái chậm như thế nào thì vẫn tới lúc về đến nhà.

Lúc về đến biệt thự, trong lòng Tô Hàng nảy sinh cảm giác cực kì mất mát.

Trong biệt thự có chú nhỏ Phó Khương mà anh không hề muốn nhìn thấy, lại còn anh trai Phó Bạc Yến bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm nóng như lửa, lúc đó ánh mắt Hùng Cách Cách sẽ không chỉ nhìn mình anh nữa. Nhưng những điều này không quan trọng. Quan trọng nhất là Hùng Cách Cách đã đồng ý làm bạn gái của anh! Trước tiên anh muốn tuyên bố chủ quyền lãnh thổ của mình, không cho bất cứ kẻ nào dòm ngó Hùng Cách Cách của anh!

Nghĩ đến đây, Tô Hàng lại trở nên vui sướng, không kịp chờ đợi muốn gặp Phó Khương và Phó Bạc Yến. Ai da, anh bắt đầu mong đợi nhìn thấy vẻ mặt đau thương của bọn họ rồi. Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Lúc xe dừng lại ở cửa biệt thự thì Tô Hàng mới nhận ra nhà anh bị cháy rồi!

Tô Hàng tăng tốc, vọt vào biệt thự, sau đó phanh gấp, nhảy xuống từ xe jeep.

Đứng trước biệt thự bị bốc cháy, anh móc điện thoại ra, vội vàng gọi 119, sau đó gọi cho Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến nhận điện thoại, chỉ nói đúng một câu: “Anh đang ở trước cửa nhà.”

Tô Hàng quay đầu lại thì nhìn thấy xe Phó Bạc Yến. Anh thở phào một hơi, lại gọi số điện thoại của Phó Khương.

Trong xe jeep, bởi vì Tô Hàng phanh xe rất gấp nên đầu Hùng Cách Cách bị đụng đau, cô lồm cồm bò dậy từ chỗ ngồi.

Đây là đâu vậy? Tại sao lại có khói mù mịt như thế?

Khi cô nhìn thấy biệt thự bị cháy thì thân thể chồm về phía trước, nhảy ra khỏi xe jeep, chạy về phía Tô Hàng la lớn: “Còn có ai ở trong biệt thự không?”

Tô Hàng nóng nảy, cau mày nói: “Tôi đã gọi điện thoại cho chủ tôi nhưng chủ ấy không nhận.” Tô Hàng cúi đầu, tiếp tục gọi điện thoại.

Hùng Cách Cách chỉ cảm thấy đầu mình nổ ‘đùng’ một cái. Cô vội vàng chạy đến chỗ bồn hoa, lấy vòi nước dùng để tưới hoa tưới lên người mình, sau đó cắn răng, chạy vọt vào trong biệt thự!

Tô Hàng và Phó Bạc Yến đều không Hùng Cách Cách sẽ xông vào, lúc hai người không thấy Hùng Cách Cách đâu thì trong nháy mắt một loại cảm giác kinh khủng chiếm lấy toàn bộ giác quan của bọn họ!

Đúng lúc này, có một chiếc xe chạy từ bên ngoài vào biệt thự.

Phó Khương nhảy từ trên xe xuống, đầu tiên là nhìn lướt qua biệt thự đang cháy, sau đó đột nhiên tròn to hai mắt, hỏi: “Hùng Cách Cách đâu?”

Tô Hàng nói không mạch lạc nói: “Cháu... Cháu gọi điện thoại cho chủ nhưng chủ không nhận. Đúng vậy, chủ không có nhận. Cháu không có chú ý tới Hùng Cách Cách. Cô... Cô ấy đi đâu vậy?” Quay đầu nhìn biệt thự đang bị đốt cháy, lửa bốc hừng hực kia. Anh đang suy đoán nhưng lại không dám tin suy đoán của mình.

Sắc mặt của Phó Khương tái đi, không nói hai lời, vung quả đấm đánh mạnh lên mặt Tô Hàng (Mèo Múp: sao anh này cứ hay bị đánh vào mặt vậy nhỉ? Con ghê tác giả rồi.) Sau đó anh xoay người vọt tới vòi nước còn chưa khóa lại, tưới ướt chính mình, còn chưa kịp xông vào trong biệt thự xông thì đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ máu xám tro ôm một lấy một túi đồ khổng lồ, từ trong biệt thự chạy ra.

Động tác kia hết sức nhanh nhẹn, nhanh đến mức làm cho người ta hoa mắt.

Phó Khương không thể giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày nữa, tiến lên hai bước, dùng hai bàn tay như cái kim sắt giữ chặt Hùng Cách Cách ở trong hai tay mình, ánh mắt đỏ kè nhìn chăm chăm, khàn giọng hét lên: “Em vào trong đó làm gì? Anh hỏi em, em đi vào trong đó làm gì? Có phải em muốn chết hay không? Phải không hả?”

Hùng Cách Cách bị rống đến mức hai lỗ tai ù lên. Cô chưa từng thấy Phó Khương hung tợn như vậy cho nên vô cùng sợ hãi.

Mắt của Hùng Cách Cách bị hun khói nên nước mắt chảy ròng ròng, vừa ho khan vừa nói: “Tôi... Tôi tưởng anh ở bên trong.”

Lòng của Phó Khương chấn động mạnh. Theo lý thuyết, giờ phút này anh nên cảm động mới phải, nhưng không biết vì sao anh lại cực kì tức giận, có thể nói là tức giận không kiềm được! Anh thật muốn... thật muốn đánh cho Hùng Cách Cách tỉnh lại! Sau đó hôn cô đến thở gấp liên tiếp.

Cô gái này!

Tâm tình của Phó Khương rất phức tạp, giống như lên cơn động kinh, chất vát: “Anh là đồ ngu sao? Cháy rồi thì anh không biết chạy ra hả? Em cho anh là cái gì? Anh không có trí thông minh sao? Hùng Cách Cách, em nghe kỹ cho anh, về sau cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì anh đều không cần em cứu! Em có nghe thấy không? Không cần em cứu!”

Nếu như trong quá trình cứu anh mà Hùng Cách Cách xảy ra điều gì không may thì anh biết sống tiếp thế nào đây?

Hùng Cách Cách vội vàng gật đầu, uất ức nói: “Biết... biết rồi...” Đúng là không hiểu lòng tốt của người ta!

Lòng của Phó Khương mềm nhũn, lỗ mũi cay xè, vội vàng kéo Hùng Cách Cách ôm thật chặt, như muốn nhét cô vào trong lòng mình. Cô gái ngu xuẩn này lại chạy vào trong biệt thự đang bốc cháy để cứu anh!

“Ui...” Hùng Cách Cách buồn bực lên tiếng. Phó Khương ôm chặt quá nên cọ vào vết thương của cô, đau muốn chết nhưng phải nói là sự nhẫn nại của Hùng Cách Cách vượt xa mức bình thường, cô không hét lên mà chỉ khẽ rên một tiếng.

Phó Khương lập tức buông ra Hùng Cách Cách, tim như nhảy ra khỏi cổ họng, lo lắng hỏi: “Sao thế? Em bị thương ở đâu?”

Lúc này, Tô Hàng và Phó Bạc Yến cũng đã lấy lại được bình tĩnh, vội vàng chạy tới, đồng thanh hỏi: “Cô bị thương sao?”

Hùng Cách Cách mắt tự nhiên uồn ẻo người, trả lời: “Sau lưng, hình như bị thứ gì đó đập vào.” Lúc cô chạy ra thì bị đồ vật gì đó rơi từ trên nóc nhà xuống đập vào lưng cô. Nếu như không phải thân thể cô cường tráng, có võ công hộ thể thì nhất định đã bất tỉnh rồi bị lửa đốt thành tro rồi. Giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Phó Khương không biết Hùng Cách Cách đã trải qua chuyện gì, nhưng chỉ tưởng tượng một xíu thôi anh đã thấy sợ hãi vô cùng. Nếu như Hùng Cách Cách xảy ra chuyện, anh thật sự sẽ phát điên mất.

Anh hít một hơi thật sâu, đi vòng ra sau lưng Hùng Cách Cách, nhìn thấy da thịt bị cháy đến khét lẹt thì đau lòng suýt nữa phát điên! Anh cắn răng, kiên

quyết nói: “Lập tức đến bệnh viện!”

Anh thật muốn mắng Hùng Cách Cách một trận! Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị hun khói đến đen sì sì cùng với vẻ mặt nhăn nhó nhin đau của cô, trong lòng anh chỉ còn nỗi sợ đau lòng vì cô. Anh cúi đầu, dịu dàng nhìn vào mắt Hùng Cách Cách, hỏi: “Em tự đi được không?” Anh không dám ôm cô, sợ đụng vào vết thương của cô lần nữa.

Hùng Cách Cách gạt đầu, cầm theo cái vật đen sì sì gì đó vào trong xe.

Phó Khương tò mò hỏi: “Em ôm cái gì từ trong nhà ra vậy?” Nếu như là những thứ đồ xa xỉ thì nhất định anh sẽ đập chết cô!

Hùng Cách Cách ném một đồng giấy vụn không còn dư lại mấy tờ trong tay trái xuống, hết sức ảo não nhàu mày, sau đó giờ cái rương cầm bên tay phải lên đưa cho Phó Khương: “Ừ, đây không phải là bảo bối của anh sao?”

Phó Khương vươn đôi tay run rẩy ra cầm lấy cái rương. Giờ phút này, anh thật chỉ muốn đánh chết mình. Anh siết chặt cái rương, hơi cúi đầu, trầm giọng hỏi: “Không phải em biết anh bị bệnh tâm thần sao? Có lẽ đồ ở trong cái rương này chỉ là đồ bỏ đi.”

Hùng Cách Cách thoáng sửng người, ngay sau đó trừng mắt nói: “Tốt nhất là anh nên cầu nguyện vật chứa bên trong này chính là đồ giá trị, nếu không, tôi... Cái đó, thôi, giá trị quan của mỗi người khác nhau, tất nhiên bảo bối gì đó cũng không giống nhau. Giống như tôi, bảo bối của tôi là những quyển sách manga kia... A! Manga của tôi!” Hùng Cách Cách xoay người lại, muốn xông vào trong biệt thự lần nữa. Manga của cô, đầy toàn là những quyển truyện quý giá mà cô đã cất giấu nhiều năm. Nếu như không có những quyển sách manga kia thì cuộc đời của cô sẽ không còn ý nghĩa gì nữa!

Phó Khương nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo của Hùng Cách Cách, cố gắng tránh vết thương của cô, sau đó dùng sức ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Nỗi Giận (2)

Editor: Mèo Múp

Đôi môi bị khói lửa hun đốt tan ra mùi vị đắng chát, nhưng lại làm Phó Khương cảm nhận được niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có. Anh yêu mùi vị này hơn bất kì loại nước hoa đẳng cấp nào trên thế giới. Hùng Cách Cách là bảo bối của anh bảo, bảo bối đặc biệt, bảo bối có một không hai!

Trên đời này không có một người nào có thể hành động như vậy vì anh. Càng không có một người nào đáng giá để anh yêu sâu đậm như thế.

Nếu như có thể, anh thật sự muốn cô hóa thành máu thịt, dung nhập vào thân thể của mình. Để cho anh thương cô, yêu cô, từng giờ từng phút không rời khỏi cô. Như thế cả cuộc đời này.

Ngon lửa lan tràn, thiêu đốt bầu trời thành một màu đỏ tươi.

Hùng Cách Cách có thể cảm thấy Phó Khương đang run rẩy, nhưng lại không thể không cố gắng đẩy Phó Khương ra, né tránh cái hôn sâu của anh.

Anh... Anh... Tại sao anh ta lại hôn cô? Anh ta đè lên vết thương của cô rồi! Thật là đau! Đau! Đau quá đi mất!

Vết bỏng bị lửa đốt rất đau! Đau đến không muốn sống nữa!

Hùng Cách Cách nức nở, giùng giàng, vùng vẫy... Nhưng không thoát ra được.

Phó Khương tựa như một tòa tường đồng vách sắt, ôm Hùng Cách Cách thật chặt, hôn cô, không chịu buông tay.

Đau? Để cho cô đau cũng tốt!

Anh muốn khiến Hùng Cách Cách nhớ kĩ sự đau đớn này, bởi vì đau đớn này sinh ra vì anh!

Từ nay về sau, anh sẽ không để cho cô đau nữa. Vì thế nên sự đau đớn này mới trở nên quý giá.

Đau đi, đau đến không cách nào quên được, đau đến sinh ra sợ hãi để sau cô sẽ không mạo hiểm như vậy nữa! Sẽ không xông vào trong biển lửa vì anh nữa!

Nếu như có một ngày, tính mạng của anh thực sự rơi vào nguy hiểm, anh không cũng cần cô đến gần anh, cứu anh.

Anh muốn để cô sợ hãi đau đớn đến mức không dám đến gần nỗi đau nữa!

Anh chỉ nghĩ cho cô, chỉ muốn cô vui vẻ. Cô vui vẻ mới là hạnh phúc của anh.

Lúc này, trước sự cố chấp của Phó Khương, Hùng Cách Cách giống như đã hiểu ra cái gì đó, lại giống như không hiểu gì cả. Phó Khương là một câu đố. Anh thích thân cận cô, thích ôm cô, thích gặm miệng cô. Thời điểm cô cho rằng anh có ý tứ gì với mình thì anh lại tám chuyện với cô về một người đàn ông khác.

Nhưng có người gay nào lại thích gặm miệng của con gái không?

Hùng Cách Cách hết sức kinh ngạc phát hiện dường như cô cũng không ghét nụ hôn của Phó Khương. Chẳng lẽ là do cô đã quen với những hành động quái dị rồi sao?

Ai da! Chẳng lẽ bệnh tâm thần cũng lây sao?

Chẳng lẽ sống chung với Phó Khương một thời gian thì thần kinh của cô cũng có vấn đề? Cô sẽ không trong một mùa hè nóng bức nào đó trần truồng chạy nhong cùng với anh chứ? Á, Thượng Đế ơi, Người đừng cố gắng rèn luyện trái tim nhỏ bé của cô có được hay không?

Hùng Cách Cách cảm thấy có chút khủng hoảng, cô muốn sử dụng bạo lực, muốn tránh thoát khỏi lồng ngực của Phó Khương thì Phó Khương lại với cô nói: “Tất cả manga của em, anh sẽ tặng lại em một bộ mới. Bảo đảm không thiếu một quyển.”

Những lời này có thể so với linh đan diệu dược, lập tức hóa giải đau đớn của Hùng Cách Cách, làm cho tinh thần cô phấn chấn, ý chí sục sôi!

Cô lập tức ngưng giãy giụa, lại còn sử dụng một loại ánh mắt hết sức nóng bỏng nhìn chăm chăm Phó Khương.

Thậm chí ánh mắt này còn khiến cho Phó Khương phải ngượng ngùng. Đủ thấy công lực của cô cực mạnh, không phải chỉ vài ba lời là có thể miêu tả rõ ràng được.

Phó Khương cẩn thận ôm lấy Hùng Cách Cách lên xe Tô Hàng.

Tô Hàng nện một đấm ở trên mũi xe, đập xe thành một cái hồ to. Anh lên xe, cố gắng khống chế lửa giận của mình để không đập Phó Khương xuống xe, sau đó nghiền chết Phó Khương!

Phó Khương lại dám hôn Hùng Cách Cách?

Rất đáng hận!

Tất cả những gì vừa mới xảy ra làm cho người rất khiếp sợ cho nên anh mới không kịp phản ứng, xông tới, đánh cho Phó Khương nửa chết nửa sống! Đợi khi anh phản ứng kịp thì Phó Khương đã hôn hít Hùng Cách Cách trước mặt anh rồi, đến lúc muốn xông tới thì Phó Khương đã ôm Hùng Cách Cách ngồi vào trong xe. Nếu không phải thấy Hùng Cách Cách bị thương nặng, cần phải nhanh chóng tiến hành chữa trị thì anh... anh... anh thật muốn kéo dài mấy phút để lột da Phó! Khương!

Tô Hàng nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt tái xanh, đủ thấy giận không nhỏ.

So với Tô Hàng thì Phó Bạc Yến cũng không khá hơn chút nào.

Anh thả lỏng nắm đấm rồi lại nắm lại, mấy lần muốn đánh chết ông chú Phó Khương không biết xấu hổ của mình! Nhưng lý trí ngăn anh lại, biết hành động này của mình thiếu hụt cơ sở. Cho nên anh chỉ có thể nuốt oán hận vào trong bụng.

Phó Bạc Yến rất muốn tìm một từ có thể miêu tả chính xác Phó Khương. Nhưng mà anh tìm tới tìm lui ở kho từ ngữ trong đầu thì sừng sốt nhận ra mình không tìm được từ nào thỏa đáng.

Phó Khương, quả nhiên chỉ thích hợp với bệnh viện tâm thần.

Phó Bạc Yến hít một hơi thật sâu, đi lên xe, tìm kiếm hộp cấp cứu ở trên xe, sau đó mặt lạnh nói với Hùng Cách Cách: “Cô chịu đựng một chút, trước tiên cởi áo ra, rửa sạch vết thương đã.”

Hùng Cách Cách nhăn nhó nói: “Không cần, đợi lát nữa thôi... A...”

Phó Khương ôm lấy Hùng Cách Cách, đè cô trên đùi mình, lộ ra cả lưng, sau đó nói với Phó Bạc Yến: “Đề kéo và nước sát trùng đó cho chú, cháu lên phía trước ngồi đi.” Anh không muốn Phó Bạc Yến nhìn thấy lưng của Hùng Cách Cách. Hùng Cách Cách là của anh, từ đầu đến chân đều là của anh. Phó Bạc Yến có thể đến gần Hùng Cách Cách trong vòng mười mét đó là ân điển của nó rồi.

Phó Bạc Yến tức giận vô cùng, lại không thể cãi nhau với Phó Khương vào lúc này. Anh chỉ vào đôi tay đang quờ quạng lung tung của Hùng Cách Cách, nói: “Một mình chú không khống chế nổi cô ấy đâu.”

Phó Khương nắm tay Hùng Cách Cách, bỏ vào trong miệng, cắn một cái.

“Á...” Hùng Cách Cách kêu thảm một tiếng, sau đó không giãy dụa nữa.

Đầu Phó Bạc Yến đầy vạch đen. Đối phó với con gái không thể nghe lời là phải sử dụng bạo lực. Có phải anh đã sử dụng sai sách lược với Hùng Cách Cách rồi không? Nếu như lúc Hùng Cách Cách chống cự không phối hợp, anh cũng cần một cái như vậy thì mọi chuyện có thể trở nên dễ hơn hay không? Phó Bạc Yến lắc đầu, quăng những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu ra ngoài. Anh khẳng định, nếu như anh dám cần Hùng Cách Cách thì nhất định Hùng Cách Cách sẽ cho rằng anh là quái vật, từ đó cách xa anh. Đúng vậy, anh không phải là Phó Khương, không phải là một người bị... bệnh tâm thần có thể làm cho người ta dễ dàng tha thứ. Giờ phút này, Phó Bạc Yến có chút hâm mộ danh hiệu bệnh tâm thần của Phó Khương. Không thể không nói, vào thời điểm nào đó, danh hiệu này có tác dụng rất lớn.

Phó Khương thấy Phó Bạc Yến chẳng những không tránh ra, ngược lại còn nhìn chằm chằm lưng Hùng Cách Cách mà ngay người thì mắt hơi híp lại, bắn ra hai luồng ánh sáng sắc bén, lạnh giọng hỏi: “Cháu muốn nhìn cái gì? Chú đưa lưng cho cháu xem nhé?”

Phó Bạc Yến run rẩy, lập tức xoay người, mắt nhìn phía trước, dùng hành động tỏ rõ lập trường mình không muốn nhìn lưng Phó Khương. Sau đó anh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Tại sao Phó Khương có thể giúp Hùng Cách Cách rửa sạch vết thương, còn anh thì phải tránh đi? Dù Phó Khương có lộ lưng cho anh nhìn thì anh cũng có thể trốn tròn mắt mà nhìn cơ mà. Nghĩ đến đây, Phó Bạc Yến quay đầu lại, mím môi, cũng dùng tay rửa sạch lưng cho Hùng Cách Cách.

Anh nhẹ nhàng kéo cái áo bị đốt trụ của Hùng Cách Cách, sau đó cầm cây kéo cẩn thận cắt ra thành hai mảnh.

Tay Phó Bạc Yến hơi run rẩy, đủ thấy anh căng thẳng đến mức nào.

Phó Khương liếc Phó Bạc Yến, nhưng không nói thêm gì nữa.

Hai người đàn ông cùng nhau làm, phân công hợp tác, cẩn thận tháo gỡ lớp áo cản trở này ra. Thịnh thoảng đến chỗ lớp áo và da cùng bị đốt, dính vào với nhau thì Phó Bạc Yến sẽ vô cùng nhẹ tay, lúc đó người Hùng Cách Cách sẽ khẽ run hai cái, nhưng từ đầu đến cuối cô không hề phát ra một tiếng kêu đau đớn nào cả. Điều này khiến ba người đàn ông trong xe càng thêm đau lòng.

Khi lưng Hùng Cách Cách được rửa sạch thì mọi người mới nhìn thấy rõ vết phỏng nước và da thịt bị thiêu cháy, mắt của Phó Khương và Phó Bạc Yến đều cay xè.

Tô Hàng hết sức nóng nảy, vừa cố gắng tăng tốc cũng như giữ xe chạy được vững vàng, vừa gằn cổ hô: “Cô ấy như thế nào rồi? Vết thương có nghiêm trọng không?”

Không ai đáp lời.

Tô Hàng vỗ cùng tức giận, nhưng cũng không có thời gian tức giận.

Khi anh dừng xe ở cửa bệnh viện thì nhanh chóng nhảy ra khỏi ghế tài xe, mở cửa xe, muốn ôm Hùng Cách Cách đi.

Phó Khương lại trực tiếp giao cho anh một nhiệm vụ khác: “Đi tìm y tá, đẩy giường bệnh di động tới đây.”

Tô Hàng nhìn lướt vùng ngực, đề phòng cảnh xuân của Hùng Cách Cách lộ ra ngoài, không nói hai lời, lập tức quay đầu đi tìm y tá. So với việc tức giận với Phó Khương thì hiển nhiên vết thương của Hùng Cách Cách quan trọng hơn nhiều.

Trải qua một đêm hỗn loạn, khi bọn họ ba chân bốn cẳng đẩy Hùng Cách Cách vào phòng bệnh nghỉ ngơi thì trời đã gần sáng rồi.

Ba người đàn ông mệt mỏi canh giữ ở cửa phòng bệnh của Hùng Cách Cách. Theo lý thuyết, vất vả một đêm như vậy, người nào cũng sẽ mệt mỏi nhưng không ai cảm thấy buồn ngủ chút nào cả.

Phó Khương dựa vào cửa phòng bệnh bên trái, Phó Bạc Yến dựa vào phía bên phải, Tô Hàng ngồi liệt ở trên ghế, ngăn người nhìn cửa phòng bệnh.

Phó Khương sờ sờ túi quần, móc ra một gói thuốc lá đã bị ướt. Anh siết gói thuốc lá thành một cục, ném vào trong thùng rác.

Phó Bạc Yến nhắm hai mắt, nói: “Bác sĩ nói vết phỏng tương đối nghiêm trọng, bình thường anh chị xã hội đen cũng không chịu nổi loại đau đớn này. Nhưng lúc chúng ta bôi thuốc cho Hùng Cách Cách, cô ấy lại không rên một tiếng.” Lúc bôi thuốc lên vết thương, chắc hẳn là rất đau đúng không?

Đột nhiên Tô Hàng bật dậy, vung quả đấm, nhào tới Phó Khương. Nếu như không phải Hùng Cách Cách làm tuồng Phó Khương ở trong biệt thự thì cô sẽ không vọt vào cứu chủ ta, càng không bị thương nặng như vậy!

Phó Khương lấy tay chặn quả đấm của Tô Hàng, lạnh lùng nói: “Tại sao cháu lại tức giận? Là bởi vì biết mình bị nốc ao rồi hả? Hùng Cách Cách vì chú mà không tiếc xông vào biển lửa. Chú cũng sẽ làm thế vì cô ấy. Cháu đừng có tức giận như một đứa trẻ chỉ vì đó là thói quen nữa. Cháu không dám xông vào biển lửa vì Hùng Cách Cách thì không có tư cách vung nắm đấm với chú!”

Nhịp thở của Tô Hàng rối loạn. Sau khi anh suy đoán Hùng Cách Cách xông vào biển lửa thì quả thật chưa từng nghĩ đến việc xông vào nguy hiểm cứu Hùng Cách Cách ra ngoài. Không... không... không, có lẽ anh đã nghĩ tới nhưng mà tình hình khi đó quá khẩn cấp, ngay cả chính mình anh cũng không để ý thì tất nhiên là sẽ không suy nghĩ được trong lúc nguy cấp đó anh muốn gì và định làm gì.

Trước sự chỉ trích của Phó Khương, Tô Hàng không thể giải thích được gì cả, anh chỉ có thể nghiêng rãnh hô lên để giảm nỗi khủng hoảng trong lòng: “Cháu không bị nốc ao! Hùng Cách Cách đã chấp nhận làm bạn gái của cháu, chúng cháu đang hẹn hò!”

Sau khi Tô Hàng nói xong là sự im lặng bất tận.

Sắc mặt của Phó Khương thay đổi, chằm chọc nói: “Cháu đang nằm mơ sao?”

Phó Bạc Yến cau mày nói: “Tô Hàng, đừng có nói lung tung.”

Tô Hàng cười lạnh nói: “Em không nói lung tung! Chẳng những em đã hỏi Hùng Cách Cách, mà còn...” Anh kiêu ngạo cười một tiếng: “Em còn hôn môi cô ấy. Phía trên kia đó có dấu ấn của em!”

Trong lòng Phó Khương lòng đau xót, anh nheo mắt lại, khóe môi cong lên, dùng giọng nói hết sức âm trầm nói: “Tô Hàng, quả thật chú đã xem thường cháu.”

Tô Hàng ưỡn thẳng sống lưng, căm tức nhìn Phó Khương, lên giọng uy hiếp: “Từ nay về sau, tốt nhất chú nên cách xa Hùng Cách Cách một chút!”

Phó Khương nhướn mày, biểu đạt sự khinh thường của mình: “Nếu như chú nói không thì sao?”

Tô Hàng tức giận nói: “Cháu...”

Phó Khương cười ha hả, lắc lắc ngón trỏ, nói với anh ta: “Cháu nghĩ như thế nào không quan trọng, bởi vì chú không để cháu vào trong mắt. Cho dù cháu có mang tổ tông chú thì chú cũng có thể tiếp nhận.” Đến đây đi, mặc dù mang chửi thì bọn họ cũng cùng tổ tiên ông bà mà.

Tô Hàng tức giận vô cùng, nắm chặt quả đấm định đánh Phó Khương.

Phó Bạc Yến coi như tương đối tỉnh táo. Anh ngăn lại Tô Hàng: “Được rồi, Tô Hàng, đừng náo loạn nữa. Em về nhà trước đi. Anh ở lại đây trông chừng, ngày mai em trở lại thay ca.”

Tô Hàng hất tay Phó Bạc Yến ra, hừ lạnh: “Anh đâu có chuyện gì ở đây, anh về đi, em ở lại trông chừng!”

Phó Bạc Yến hơi sững sờ, hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tô Hàng hừ mũi: “Em không có chuyện gì. Em nghe Hùng Cách Cách nói anh và Xương Kỳ sắp có con. Anh nên quan tâm tới bà xã và đứa bé của mình đi, chạy đến đây trông chừng là sao?”

Mặt của Phó Bạc Yến vặn vẹo. Anh nhìn ánh mắt của Tô Hàng, trầm giọng hỏi: “Hùng Cách Cách nói như vậy với em sao?”

Tô Hàng cười híp mắt nói: “Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nổi Giận (3)

Edit: Mèo Múp

Beta: Diem Nguyen

Phó Bạc Yến xoay người, đẩy cửa phòng bệnh ra. Anh muốn giải thích rõ với Hùng Cách Cách, lúc anh và Xương Kỳ xảy ra quan hệ thì anh vẫn chưa yêu cô.

Tô Hàng vội ngăn Phó Bạc Yến lại: “Chuyện như vậy thì có gì hay mà đi giải thích. Anh đừng đi quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi.” Nói giỡn hả? Làm sao anh có thể để cho Phó Bạc Yến giải thích với Hùng Cách Cách? Hùng Cách Cách, đồ ngu ngốc kia, không chừng chỉ bị Phó Bạc Yến lừa dối vài câu là đã ngoan ngoãn đi vào tròng rồi. Anh vẫn luôn nhớ rõ, Hùng Cách Cách từng có một chút ý định nho nhỏ với Phó Bạc Yến. Đốt lại nhúm tro tàn ả, ngàn vạn lần không thể được!

Phó Bạc Yến thấy Tô Hàng chắn đường, trong lòng không vui, cau mày nói: “Tránh ra!”

Tô Hàng ngạo mạn, nhếch khóe miệng, kiên quyết nói: “Không tránh!” Đúng, không tránh chính là không tránh!

Phó Bạc Yến hết sức nhanh nhẹn, không nói một câu thừa thãi nào, vung quả đấm, đánh vào bụng của Tô Hàng. Nói thật là trong đêm nay, khi nghe Tô Hàng nói bậy bạ, lớn tiếng tuyên bố Hùng Cách Cách là bạn gái của nó thì lòng anh đã rất khó chịu rồi. Tô Hàng này là đồ nảo nẩn, biết so kè với anh trai mình mà tại sao không đi nhằm vào tên thất phu Phó Khương kia đi?

Trong lòng Phó Bạc Yến tức giận nên tung cú đấm không có nương tay.

Tô Hàng rên lên một tiếng, bị đau nên trong nháy mắt lửa giận bốc lên, trực tiếp tung ra cú đấm đánh trả vào mặt Phó Bạc Yến! Là anh mà lại ra tay độc ác với em mình như vậy sao? Thế thì anh cũng không cần nề tình nữa! Đánh đi, đánh đi, trong bụng của ai không có một đồng lửa giận? Hừ!

Trong bệnh viện yên tĩnh, trên hành lang trống trải, chỉ thấy hai anh em, anh tới tôi lui, đánh đến cực kỳ cao hứng. Kêu rên, nhất định là có; đau đớn nhất định cũng có; quả đấm là vĩnh hằng mà!

Nhìn thấy hai anh em họ đánh nhau, Phó Khương không có vẻ gì lo lắng cả. Anh lười biếng đứng dựa cửa theo dõi diễn biến cuộc ẩu đả, lòng anh thấy thoải mái hết sức.

Anh cười nhếch mép, có mấy phần châm chọc, có mấy phần khinh thường, cùng với mấy phần không thể nắm bắt.

A... Tô Hàng và Phó Bạc Yến, thật là hai đứa bé ngoan mà. Nếu như anh là Tô Hàng, hoặc là Phó Bạc Yến thì người thứ nhất anh ra tay nhất định sẽ là tên Phó Khương đáng ghét anh đây. Nhưng không nghĩ tới hai đứa bé ngoan này lại hiểu được đạo lý tôn trọng bề trên.

Nhưng mà cái người tên là Phó Khương đó, từ trước tới giờ không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ nha.

Phó Khương cười tự giễu một tiếng, tiếp tục xem cuộc chiến.

Anh thấy Tô Hàng không phải là đối thủ của Phó Bạc Yến thì đứng lên, cử động bả vai vài cái, cười nói: “Làm trưởng bối, chú không thể khoan tay đứng nhìn nữa rồi.” Nói xong anh lập tức đánh vào bụng Phó Bạc Yến một cái.

Con mẹ nó... Đau... Đau quá...

Hai anh em người ta đang đánh nhau, chú xông lên làm cái gì?

Tô Hàng sùng sốt, nổi giận quát: “Ai cần chú giúp?” anh và anh trai đang đánh nhau, liên quan gì đến Phó Khương?

Phó Khương quay đầu lại, nhếch miệng cười với Tô Hàng, sau đó hết sức tự nhiên nâng lên tay, cho Tô Hàng một đấm: “Được rồi, vậy thì chú chỉ có thể đối xử công bằng thôi.”

Tô Hàng cực kì tức giận, cực kì đau đớn, hít sâu, mắng: “Con mẹ nó, đồ thần kinh!”

Phó Khương cười ha ha, nói: “Xấu hổ quá, chú quên mất, mấy người bệnh thần kinh thì đánh người không cần lý do. Làm hại chú từ nãy đến giờ suy nghĩ nên dùng lý do gì để làm cho các cháu dừng lại. A... Chú thật đúng là không bình thường mà.”

Phó Bạc Yến và Tô Hàng chợt hiểu ra, Phó Khương đang muốn dạy dỗ hai người bọn họ!

Được, nếu Phó Khương già mà không kính thì cũng không thể trách hai người bọn anh chém giết không nương tay! Hơn nữa hai người bọn họ đã sớm muốn ra tay với Phó Khương rồi. Nếu không phải là ngại vai vế thì họ đã đánh cho Phó Khương trở về bụng mẹ đầu thai từ lâu rồi!

Nghĩ đến đây, hai anh em liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau tiến về phía Phó Khương.

Cuối cùng ba người hỗn chiến với nhau.

Bọn họ đánh nhau loạn xạ, đánh cho sưng mặt sưng mũi, kêu rên không ngừng, lại có lúc xịt máu ra. Đó là kết quả của việc khiêu khích đối phương.

Lúc bốn giờ, Hùng Cách Cách đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy hình ảnh ba người đàn ông đang quần lấy nhau, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Hùng Cách Cách hít hà, ánh mắt mông lung hỏi: “Mấy anh đang chơi 3p sao?”

Trong nháy mắt ba người đàn ông dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Hùng Cách Cách, thân thể cứng ngắc ngay tại chỗ.

Khi Hùng Cách Cách thấy trên khoe miệng bọn họ còn dính vết máu đỏ tươi thì ánh mắt cô sáng lên, kinh ngạc la lớn: “Ai da! Còn có lạc hồng nữa!”

Ba người đàn ông hóa đá tập thể. Không, ba người bọn họ muốn tự sát tập thể rồi.

Hùng Cách Cách hít mũi một cái, xoay người trở lại phòng bệnh, sau đó ý thức được vừa rồi mình đã nói một câu kinh hãi thế tục đến mức nào! A! A!

Trời ạ, nhất định là cô chưa tỉnh ngủ, vẫn còn trong mơ. Nằm xuống, nằm xuống, ngủ tiếp một lát nữa. Không chừng trong mơ cô sẽ mơ thấy ba người bọn họ âu ầu yếm yếm đấy...

Thật bỉ ổi, thật kích động... Xấu hổ quá đi!

Trong đầu Hùng Cách Cách tự động tưởng tượng ra một bức tranh cực kỳ sinh động, toàn là cảnh phun máu mũi.

Bởi vì tưởng tượng nên bức tranh không được miêu tả cụ thể lắm, nhưng mà lời thoại trong đó lại đáng giá để suy nghĩ sâu xa.

Phó Khương nói: Tiểu Hàng Hàng, ngoan nào, nhin một chút là tốt rồi, không đau đâu.

Tô Hàng nói: A, không được, đau quá! Chú là đồ khốn kiếp! Chú muốn làm rách của cháu sao sao?

Phó Bạc Yến nói: Hàng, như vậy mà đã không chịu nổi sao? Nếu thêm anh nữa em sẽ hỏng mất.

Tô Hàng nói: U! Hai người là đồ cầm thú!

Ặc... Đây là một mối quan hệ hỗn tạp nha. Từ trong đó, không khó nhận ra địa vị của bọn họ ở trong lòng Hùng Cách Cách.

A, không đúng, không đúng, mặc dù Phó Khương rất đen tối, đánh bại được Tô Hàng, nhưng mà... anh ta đã bị cô phế mất rồi.

Cho nên, đoạn đối thoại này phải sửa lại.

Tô Hàng nói: Hừ! Chú đừng lộn xộn!

Phó Khương nói: Tiểu Hàng Hàng, nếu như cháu đã không được thì đừng khống chế hành động của chú.

Tô Hàng rống lên: Ai nói cháu không được? Để cháu cho chú thấy sự lợi hại của cháu! Hôm nay cháu phải làm cho chú muốn khóc cũng không được!

Phó Bạc Yến nói: Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng.

Tô Hàng nói: Anh, chúng ta cùng nhau lên đi. Tiện nhân này chịu được mà.

Phó Khương nói: Cá nhân chú hết sức đồng ý quan điểm của Tiểu Hàng Hàng.

Hùng Cách Cách núp ở trong chần lại thấy xấu hổ thêm lần nữa.

Ặc... Cô rất thuần khiết, thật đó! Tuyệt đối thuần khiết!

Tình cảm giữa những người đàn ông rất vi diệu. Ngay cả bạn bè tốt nhất cũng có thể đánh nhau, lời này tuyệt đối không phải là giả.

Ba người đàn ông này đánh nhau cực kì dã man, nhưng sau khi bôi thuốc cho đối phương xong, nhìn mặt mày người kia chỗ xanh chỗ tím, biến dạng nghiêm trọng không nhìn được phá lên cười ha ha.

”Hì...” Cười khoa trương quá mức, làm cho vết thương đau đớn, ba người đàn ông cùng hít thở sâu. Đau! Đau quá! Con mẹ nó!

Tô Hàng trừng Phó Khương một cái, thầm nói: Chú nhỏ ra tay cực kì hung ác, cứ nhắm vào bụng anh mà đánh!

Phó Khương liếc Phó Bạc Yến một cái, thầm nói: Thăng nhóc khó ưa này, không ngờ quả đấm lại cứng như vậy.

Phó Bạc Yến liếc Tô Hàng một cái, thầm nói: Đây là em ruột của mình sao? Đánh mạnh đến nỗi mặt anh biến dạng luôn rồi!

Ba người đàn ông, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cảm thấy trận đánh này rất sướng! Mình bị đánh thì đau thật nhưng mình đánh người khác thì thoải mái vô cùng!

Hôm nay, đánh cũng đã đánh rồi, giận cũng hết giận rồi, việc nên làm cũng đã làm xong.

Phó Khương chỉ huy, nói: “Tô Hàng, đi mua điểm tâm sáng đi.”

Tô Hàng hừ hừ, nói: “Cháu không đi! Muốn đi thì chú tự đi đi!”

Phó Khương chặc lưỡi, nói: “Cháu nói chuyện với chú mình như vậy sao? Thật là không được dạy dỗ đến nơi đến chốn! Lại đây chú тет мông mấy cái để cho cháu nhớ kĩ, nhớ lâu.”

Tô Hàng xù lông nói: “Chú đừng nghĩ mình là bề trên thì muốn làm gì cũng được? ! Hừ! Dù sao cháu cũng không đi! Chú bảo anh đi đi!”

Phó Bạc Yến quay mặt qua nhìn Tô Hàng, nói: “Em cảm thấy đáng về bây giờ của anh có thể đi ra ngoài sao?”

Tô Hàng thấy gương mặt Phó Bạc Yến đã biến hình thành bí đồ, liền nén cười đứng lên, ngoan ngoãn đi mua điểm tâm sáng. Anh nghĩ: nhất định là Hùng Cách Cách rất đối bụng. Chờ anh mua bữa sáng về, Hùng Cách Cách ăn bữa sáng tình yêu của anh thì nhất định sẽ cười ngu ngốc với anh. A, không, là cười duyên mới đúng.

Sau khi Tô Hàng mua bữa sáng xong, còn chưa kịp nói câu nào với Hùng Cách Cách thì đã bị ông cụ Phó quát tháo bảo về nhà chính.

Trong nhà chính, ông cụ Phó tinh thần phần chần chỗi chống gậy, đầu tiên là quan tâm đến khuôn mặt bị thương của Tô Hàng, sau đó quở trách Tô Hàng từ đầu đến chân, tra hỏi lý do, vạch rõ ngọn ngành cũng là để cho anh nhanh chóng tìm bạn gái, để cho trước khi ông già này đi gặp tổ tông thì có thể ôm

con trai của Tô Hàng một cái.

Tô Hàng vừa nghĩ tới việc con anh là sự kết hợp của anh và Hùng Cách Cách thì miệng không kiềm chế được bắt đầu cong lên, lại không cẩn thận làm cho vết thương đau đớn, mặc dù đau nhưng là nỗi đau vui vẻ .

Vốn Phó Bạc Yên muốn giải thích quan hệ của anh và Xương Kỳ với Hùng Cách Cách nhưng lại không thể không đến đồn cảnh sát, phối hợp với cảnh sát điều tra vụ hoả hoạn xảy ra tối hôm qua. Thật ra thì, cảnh sát nên tìm Phó Khương để điều tra. Bởi vì, tối hôm qua, người cuối cùng xuất hiện ở biệt thự là Phó Khương nhưng Phó Khương là một bệnh nhân tâm thần, lời của anh không thể làm chứng được.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Phó Khương và Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách dùng cái muỗng nhỏ khuấy cháo, lẩm bẩm nói: “Tại sao gần đây cứ hay vào bệnh viện vậy nhỉ? Chẳng lẽ là phạm vào Thái tuế à?” Nếu quả như thật phạm Thái tuế*, nhất định là phạm đến Phó gia ba tên ác nhân kia. Cô lại tự hỏi có cần đi Tự Miếu một chuyến để đuổi tà khí hay không?

*Thái tuế là một sao, phạm Thái tuế hay hạn Thái tuế là gặp xui xẻo.

Phó Khương cầm lấy cái muỗng trong tay Hùng Cách Cách, múc cháo đưa tới bên môi Hùng Cách Cách: “Để anh dứt em ăn.”

Hùng Cách Cách nhìn về phía Phó Khương, kiên trì nói: “Để tôi tự ăn.”

Phó Khương dịu dàng, kiên trì nói: “Ngoan, há miệng ra nào.”

Hùng Cách Cách lạnh run một cái, cố chấp nói: “Tôi bị phong sau lưng chứ không phải là tay bị phong.”

Phó Khương nhú mảy, nói: “Lấy tay múc cháo ăn, lưng em không đau sao?”

Hùng Cách Cách nói thẳng: “Đau, nhưng có thể chịu được.”

Phó Khương giờ cái muỗng, trong mắt hiện lên nét đau lòng nhưng vẫn tỏ vẻ hài hước, nói: “Em không muốn dùng muỗng ăn cháo, chẳng lẽ muốn anh dùng miệng dứt em ăn sao? Mặc dù từ sáng sớm đến bây giờ em chưa đánh răng nhưng anh vẫn có thể thỏa mãn thỉnh cầu này của em.” Nếu như Hùng Cách Cách dám gật đầu, thì anh thề với tất cả thần linh trên trời, anh sẽ lập tức nhào tới, cho cô ăn một cách vui vẻ. Ông trời, ông cũng không cần đau lòng cho con, cứ cho như là anh đang dứt cho chim non ăn đi!

Dù không muốn nhưng Hùng Cách Cách buộc phải phối hợp. Cô lập tức há miệng ra, ngậm cái muỗng, nuốt cháo vào.

Phó Khương chắc chắn, cảm khái nói: “Hùng Cách Cách, em thật đúng là không hiểu tình thú.”

Hùng Cách Cách ậm ừ nói: “Tình cảm của anh quá thâm sâu, tôi không hiểu nổi.” Đây là lời nói thật.

Phó Khương thâm tình, nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu hết sức kêu gọi, dụ dỗ nói: “A....Có chiều sâu sao? Có muốn anh biểu hiện trực tiếp hơn một chút hay không, để cho em hiểu thấu đáo hơn một ít?”

Nhịp tim của Hùng Cách Cách lập tức tăng nhanh, gương mặt hiện lên hai rặng mây hồng.

Phó Khương chậm rãi cúi đầu, giống như che chở bảo vệ vậy, cẩn thận từng li từng tí hôn lên cánh môi Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách giống như bị đầu độc, vậy nên cô không biết tránh né.

Trước khi môi hai người chạm vào nhau một giây thì phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa.

Hùng Cách Cách lập tức cúi đầu, cảm chén cháo lên, ngửa đầu đổ vào miệng mình. Hự....Nóng quá! Thiếu chút xíu nữa là được hôn rồi! A, không, không, không, cô không có ý đó. Chính xác là cô suy nghĩ, thiếu chút nữa là bị hôn rồi? Phó Khương là bạn gái thân thiết của cô mà?

Tại sao cô lại có thể bị bạn gái của mình dụ dỗ chứ? ! Hành động của người bạn gái này cũng quá kì lạ rồi! Một lát đùa giỡn Tô Hàng, một lát lại tới quyến rũ cô, rõ ràng là....Khiến cô rất rối rắm nha!

Một người lương thiện như cô, đừng lôi cô vào những chuyện không thuần khiết đó!

Ai....Không có nghiêm túc gì cả!

Phó Khương hít một hơi thật sâu, quay đầu, vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm cửa phòng bệnh, nói: “Vào đi!”

Một nhân viên bưu điện xuất hiện nhanh như tia chớp, lại lấy tốc độ của tia chớp mà biến mất. Chỉ bỏ lại một gói bưu kiện. Mà người nhận bưu kiện là —— Phó Khương.

Phó Khương hơi trầm tư trong chốc lát, sắc mặt có chút thay đổi. Anh không mở bưu kiện ra trước mặt Hùng Cách Cách, mà là híp mắt cười với Hùng Cách Cách, nói: “Anh đi ra ngoài hút thuốc.”

Hùng Cách Cách còn nhớ rõ nụ cười của Phó Khương, đó là một nụ cười làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Khóe môi đẹp đẽ cong lên, đôi mắt hẹp dài cong thành trăng khuyết. Mà trong vầng trăng khuyết đó lại tản ra ánh sáng cung châu.

Cho nên Hùng Cách Cách mới nhớ kỹ nụ cười đó của Phó Khương. Và sau khi Phó Khương cười một cái thì biến mất.

Đúng vậy, biến mất, chân chính biến mất.

Tựa như năm anh mười hai tuổi, đột nhiên mắt tích không thấy bóng dáng. Không ai biết anh đi đâu, cũng không ai biết anh còn trở lại hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lời Nói Độc Ác Của Người Đàn Ông Đồ Kị (1)

Hùng Cách Cách đi báo cảnh sát.

Đối với sự biến mất của Phó Khương, cảnh sát chỉ thể hiện hai phần áy náy và ba phần không thể làm gì được. Hiện tại người mất tích rất nhiều, hướng chỉ còn là một người bị bệnh tâm thần. Nói không chừng anh ta phát điên, chạy đến chỗ nào đó giương oai giễu võ rồi. Mặc dù như thế nhưng xin thưa nhân dân yên tâm, cảnh sát bọn họ sẽ dùng hết sức lực để tìm kiếm. Nếu như tìm được thì sẽ thông báo cho cô trước tiên. Nếu như không tìm được thì chính là không tìm được. Không nên hỏi nhiều, không cần hỏi thăm nhiều, cảnh sát cũng rất bận rộn.

Hùng Cách Cách sùng máu: Thật là muốn đánh người, thật là muốn đánh người quá mà!

Hùng Cách Cách nghĩ: Có lẽ tìm được nhân viên bưu điện đó là có thể biết được đầu mối, từ đó tìm được Phó Khương. Vậy mà nhân viên bưu điện đó giống như chưa từng có xuất hiện, ngay thậm chí ngay cả một tin tức nhỏ cũng không để lại.

Hùng Cách Cách nghĩ: Nếu như Phó Khương đột nhiên xuất hiện giống như quá khứ thì cô nhất định sẽ cười nhạo anh, hút một điếu thuốc mà cũng dùng thời gian dài như vậy. Đáng tiếc, qua hơn nửa tháng, chẳng những Phó Khương không xuất hiện, mà thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không có gọi.

Hùng Cách Cách nghĩ: Phó Khương thật đúng là một người không đáng tin cậy! Nói biến mất là biến mất, chắc anh ta lại đi gieo họa cho người khác rồi!

Hùng Cách Cách nghĩ: Tại sao Phó Khương còn chưa xuất hiện? Có khi nào anh ta đột ngột nổi điên, cời trường chạy đến một thành phố khác, sau đó dấn đến u mê bị người ta bán vào một ổ mại dâm trong thế giới ngầm, mỗi ngày bị vô số Cock lớn công kích, là đồ tiêu khiển cho người ta hay không?

Hùng Cách Cách nghĩ: Nếu như Phó Khương lập tức xuất hiện, cô sẽ ôm anh thật chặt! Sau đó... Sau đó có thể để cho anh hôn cô một cái thật nhẹ. Cô sẽ không đánh anh, thật sự sẽ không đánh anh.

Hùng Cách Cách nghĩ: Phó Khương, tốt nhất là cả đời đừng xuất hiện nữa, nếu như anh dám xuất hiện thì cô sẽ nguyên rửa anh, khi mua dưa chuột đều bị cắt thành lát mỏng!

Hùng Cách Cách rất tức giận, rất rối rắm, rất nóng nảy và lo lắng. Mỗi ngày chuyện đầu tiên sau khi cô mở mắt ra chính là hỏi Tô Hàng: “Phó Khương đã trở về chưa?”

Tô Hàng vuốt vuốt mái tóc ngắn của Hùng Cách Cách, cố gắng dùng giọng nói dịu dàng trấn an cô: “Từ trước đến giờ chú ấy luôn xuất quỷ nhập thần, đi lung tung, cô đừng lo lắng quá mức. Chờ chú ấy điên khùng đủ rồi thì sẽ trở lại.” Đi luôn đi, đi luôn đi, đã dám đi thì cũng không cần trở lại nữa! Tô Hàng không thể không thừa nhận, anh bắt đầu ghen tỵ với Phó Khương. Tại sao chú ấy lại có thể khiến cho Hùng Cách Cách nhớ thương như vậy được? Tại sao chú ấy nói đến là đến, nói đi là đi? Tô Hàng thật muốn biến Phó Khương thành cái rắm, thả một cái cho sướng. Chỉ tiếc, Phó Khương chẳng những là cái rắm mà còn là một cái rắm có mùi thối ngút trời. Sau khi phóng ra mà vẫn còn ảnh hưởng đến tâm tình người khác, làm cho mỗi lần nghĩ đến đều thấy đáng ghét vô cùng!

Hùng Cách Cách cau mày nói: “Nhưng mà Tô Hàng, tôi vẫn luôn cảm thấy lần này có chút không giống.” Trong quá khứ, bất luận là Phó Khương điên khùng đến thế nào thì cũng sẽ không thái quá như vậy. Trong quá khứ, tuy nói anh nói đi là đi, nhưng mà trước khi đi, anh sẽ không chào hỏi với cô. Lần này, anh lại nói với cô là đi ra ngoài hút điếu thuốc, rồi biến mất trong khoảng thời gian dài như vậy, rõ ràng là có chút không bình thường.

Môi Tô Hàng giật giật, giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn giữ vững im lặng. Có một số việc, để Hùng Cách Cách biết thì không hay. Không phải anh muốn giữ bí mật cho Phó Khương, mà là cảm thấy việc xấu trong nhà không thể nói ra bên ngoài.

Hùng Cách Cách cắn môi, nói: “Tô Hàng, tôi muốn xuất viện.” Viện phí nơi này rất đắt, cho dù không cần cô trả nhưng cô cũng đau lòng. Cô trời sinh ra đã không có số hưởng phúc. Còn nữa, ở trong bệnh viện thì có thể hưởng cái phúc gì? Chẳng những hưởng không tới phúc mà còn phải trải qua cảm giác không an toàn, lo lắng đề phòng mỗi ngày. Mỗi ngày, lúc cô đi nhà vệ sinh đều bị Tô Hàng chú ý. Loại cảm giác này thật sự không tốt, suýt nữa làm hại cô đại tiện tiện không khống chế được.

Tô Hàng khuyên nhủ: “Ồ lại thêm một chút nữa. Chờ vết thương tốt lên thì tôi sẽ bảo người ta làm thẩm mỹ lại cái lưng cho cô, bảo đảm không có người nào biết được lưng cô đã từng bị thương.”

Hùng Cách Cách rũ mí mắt xuống, nhìn mình chăm chăm mũi chân, kiên trì nói: “Tôi muốn xuất viện.” Cô phải ra viện đi tìm Phó Khương, không thể để cho anh lưu lạc ở bên ngoài một mình được. Nếu như anh ta thật sự nổi điên, bị ai bắt nạt thì cũng không biết. Cô không che chở được cho anh thì làm sao?

Tô Hàng không có cách nào, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Hùng Cách Cách.

Tô Hàng nói: “Nhà bị cháy rồi, chúng ta đến phòng tranh của tôi thôi. Khi tôi về nước đã mua một kho hàng làm phòng vẽ tranh, vật dụng bên trong đó cũng khá đầy đủ.”

Hùng Cách Cách gật đầu: “Được.” Cô cúi người xuống, lôi cái rương da bảo bối mà Phó Khương đã giao cho cô từ dưới gầm giường ra.

Sắc mặt của Tô Hàng trầm xuống, nhưng không có nói gì. Anh cầm lấy cái rương da trong tay Hùng Cách Cách, đem đến chỗ xe jeep. Thật ra thì anh càng muốn mở cửa sổ, sau đó ném cái rương da lớn dính mùi của Phó Khương ra ngoài! Tốt nhất là... Có thể trực tiếp đập chết ông chủ gieo họa đó đi!

Ai... Ông chủ chuyên gieo họa này, rốt cuộc là đã chạy đi đâu nhỉ? Thật là muốn chết mà!

Sau khi làm hết thủ tục xuất viện thì cô và Tô Hàng tới phòng vẽ tranh.

Đó là một kho hàng rất lớn ở vùng ngoại ô.

Nhìn từ phía bên ngoài thì kho hàng rất cũ, giống như bị bỏ hoang nhiều năm.

Nhưng lúc vào bên trong thì lại không khác bồng lại tiên cảnh.

Các bức hình lớn ở trên tường đều là các hình vẽ tốc kí nghịch ngoác của Tô Hàng.

Võng ở nơi này được bện từ dây gai, xích đu được làm bằng gỗ, quầy rượu thì làm từ bánh xe, cái bàn thì được làm từ thùng gỗ bị vứt bỏ, quần áo treo trên mấy cây đinh thép, vôi hoa sen được coi là đồ vật hiện đại nhất, làm bằng đồng nguyên chất!

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều hết sức mộc mạc tự nhiên nhưng lại cực kì cá tính.

Lúc Hùng Cách Cách nhìn thấy thì tròn mắt há mồm.

Trong không gian trống trải không có bất kỳ ngăn cách nào. Nếu có thì cũng chỉ những bức vẽ.

Những bức vẽ đó có lớn có nhỏ, nội dung cũng không giống nhau. Vậy mà Hùng Cách Cách lại cảm thấy nỗi cô đơn sâu sắc từ trong đó.

Đó là chuyến du lịch một mình, chuyện cũ của một người, tâm tình của một người...

Hùng Cách Cách chìm đắm trong những chuyện cũ của Tô Hàng, cô cảm thấy mũi cay cay, thậm chí xúc động muốn rơi lệ.

Cô lấy tay vuốt ve những tấm vải vẽ tranh sơn dầu kia, cảm thụ những đường vân nổi lên trên đó, lẩm bẩm: “Tô Hàng, anh rất cô độc sao?”

Lòng Tô Hàng hơi chấn động. Đã nhiều năm rồi, chưa từng có người nào hỏi anh rằng anh có cảm thấy cô đơn không?

Anh có một người anh trai chứng chạc, có một chú nhỏ ở giữa ranh giới của thiên tài và kẻ điên, có ba mẹ và ông bà yêu thương anh, vậy mà, linh hồn của anh lại thường cảm thấy cô độc.

Có lẽ là bởi vì anh luôn có thể cảm nhận được tâm tình của người khác, cho nên mới có thể biểu hiện nhiều cảm xúc lên giấy đến vậy. Mà cũng chính vì điểm này, tình cảm của anh mới dễ dàng bị người khác ảnh hưởng.

Người khác khóc, anh cũng sẽ rất thương tâm; người khác cười, anh cũng sẽ rất vui vẻ.

Như vậy tốt sao?

Dần dần anh không còn cảm thấy được vui buồn hờn giận của mình nữa. Anh giống như sống vì người khác.

Khi Tô Hàng ý thức được điều này thì anh lập tức phòng bị cho mình. Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ móng tay đến hàm răng. Thay đổi rõ ràng, trực tiếp nhất chính là anh sẽ công kích, chửi bới, khiển trách năng lực của người khác một cách mạnh mẽ, dứt khoát.

Anh giống như một con thú hoang, dùng vũ khí lợi hại để tổn thương người khác nhưng chính mình cũng mệt mỏi gần chết. May mắn là kỹ năng của anh rất thuần thục, rất tốt, rốt cuộc anh cũng không bị tình cảm của người khác ảnh hưởng nữa rồi. Chỉ có điều là anh càng ngày càng cô độc.

Vậy mà chưa từng có người nào hỏi anh, có cảm thấy cô độc hay không?

Anh cũng không muốn để cho người khác biết nội tâm cô độc của mình. Nói đến việc này thì không khác gì làm cho người ta cảm thấy anh không ồm mà rên. Tâm hồn cô độc, anh chỉ có thể tự mang trong lòng mà thôi.

Hôm nay, lời nói Hùng Cách Cách giống như đốt một ngọn đèn dầu nhỏ trong tâm hồn tối đen như mực. Mặc dù không có cách nào xua đuổi được nỗi muộn phiền này nhưng nó lại khiến anh có được một người bạn. Ở trên đời này có thể gặp được một người hiểu mình là chuyện may mắn đến mức nào?

Hùng Cách Cách không đợi Tô Hàng trả lời mà trong lòng cô đã có đáp án.

Tô Hàng bình ổn lại tâm tình đang kích động của mình, đặt lưng dựa vào gối của Phó Khương ở trên một chiếc giường lớn, lịch sự nói: “Cô ngủ trên giường này.”

Hùng Cách Cách tò mò hỏi: “Nơi này rất sạch sẽ, anh thường hay tới đây sao?”

Tô Hàng đáp lại: “Thỉnh thoảng mới tới.”

Hùng Cách Cách cười híp mắt, nói: “Chỗ này rất sạch sẽ nha. Đều do tự anh quét dọn à?” Không có mướn người làm thêm giờ? Không có mời bảo mẫu? Thật không giống như phong cách của Tô Hàng nha. Loại người như anh ta, không sai bảo người khác giống như con lừa là tốt rồi, làm sao còn tìm được niềm vui thú trong cuộc sống thấp kém chứ? Nhớ ngày đó, anh sai bảo cô giống như nhổ lông trên con khi (vì lông khi rất nhiều). Cái này không phải là cô mang thù, chỉ là bất ngờ một chút mà thôi.

Tô Hàng trực tiếp trả lời: “Anh không thích người khác bước vào không gian riêng tư của mình.”

Bước chân của Hùng Cách Cách trở nên cứng ngắt không tự nhiên. Cô có tính là bước vào địa bàn của anh ta không? Nếu như lát nữa anh ta bảo cô lên bù phỉ tồn thất tinh thần thì chắc là sẽ muốn cái mạng nhỏ của cô mất.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách trở nên sượng sùng, anh lập tức bổ sung: “Nhưng không tính em.”

Hùng Cách Cách kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Hàng.

Gò má Tô Hàng hiện lên đám mây hồng khả nghi. Anh làm bộ như bẽ bộn nhiều việc, vừa dọn dẹp giường, vừa nói thật nhanh: “Em đã đồng ý làm bạn gái của anh, tất nhiên là không giống người khác.”

Hùng Cách Cách ngây người, tê cứng, thù ra.

Cô mờ mịt hỏi: “Tôi đồng ý làm bạn gái của anh lúc nào?” Vấn đề này rất đáng được nghiên cứu kỹ!

Trong nháy mắt Tô Hàng ngẩng đầu lên, căm tức nhìn Hùng Cách Cách, quát: “Ngày đó ở trong công viên, anh hỏi em có muốn qua lại với anh hay không, em gật đầu! Anh cho em biết, Hùng Cách Cách, đừng coi thường tình cảm của người khác! Em đã đồng ý rồi thì phải làm được cho anh! Có nghe thấy không hả?!” Nhiều khi quát mắng người khác là một loại biểu hiện của sự chột dạ của bản thân.

Hùng Cách Cách hoàn toàn mê mang. Thật lâu sau, cô mới lẩm bẩm hỏi: “Cái đó... Tôi hỏi một chút, có phải lúc ấy tôi đang nửa mê nửa tỉnh hay không...”

Tô Hàng cắt đứt câu hỏi của Hùng Cách Cách, tức giận chất vấn: “Lúc em nằm mơ có thể trêu chọc người khác sao? Em nằm mơ rồi giết người là không phạm pháp sao? Em mơ đi...”

Hùng Cách Cách ôm đầu, cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi, tôi sai lắm rồi, anh đừng mắng nữa!” Cô sợ nhất lúc Tô Hàng mở cái miệng độc ác của mình, lộ ra hàm răng sắc bén, khạc ra những thứ chất độc kiến huyết phong hầu kia (những thứ kịch độc), rồi phóng lên tạt vào cô. Cô tự nhận miệng mình kém cỏi, nói không lại anh, chỉ có thể ôm một bụng buồn bực.

Tô Hàng thấy đã đạt được mục đích, trong lòng bắt đầu nở nụ cười, nhưng mà mặt lại cứng ngắt, hừ lạnh một tiếng, nói với Hùng Cách Cách: “Em còi đồ ra đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Lời Nói Độc Ác Của Người Đàn Ông Đố Kị (2)

Hùng Cách Cách lập tức che ngực, vẻ mặt đề phòng nhìn Tô Hàng: “Anh muốn làm gì?” Không phải muốn Bá Vương ngành thượng cung đẩy chứ? Tuy nói cô đang lúc nửa tỉnh nửa mê đồng ý làm bạn gái của anh ta, nhưng mà... đừng phát triển nhanh như vậy có được hay không? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý đâu. Cô rất sợ sau khi mình nhìn thấy Tô Hàng trần truồng, thì sẽ... thì sẽ... sẽ máu mũi chảy đầm đìa không ngừng.

Tô Hàng cười nhạo nói: “Anh có thể làm gì được? Chỉ là bôi thuốc cho em mà thôi!”

Hùng Cách Cách len lén thở dài một hơi, động tác cứng đờ cời hai nút áo. Lòng cô rất phân vân. Rót cuộc có nên cời hay không? Sau khi cời xong thì dùng tốc độ nhanh nhất nằm úp trên giường, chỉ lộ sau lưng cho anh ta? Hay là... trực tiếp che mặt?

Tô Hàng tiến lên một bước, cau mày nói: “Cời đồ mà cũng làm không xong, để anh cời cho.” Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng cời áo khoác của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách...đang run rẩy!

Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông đứng trước mặt cô, cúi đầu, cời quần áo của cô. Tuy biết rất rõ là anh muốn bôi thuốc cho cô, nhưng mà... Cô vẫn không chế được mà run rẩy.

Tô Hàng nghe tiếng phát ra từ trong miệng Hùng Cách Cách thì không khỏi nén cười, giễu cợt: “Anh mới chỉ bôi thuốc cho em mà em đã kích động như vậy sao? Hàm răng cũng lập cập va vào nhau rồi.”

Hùng Cách Cách đáp lại: “Tôi không có số làm nữ hoàng được người ta hầu hạ nên lúc cời áo ra mới... khăn trương.”

Tô Hàng lắc đầu cười, anh lại thấy thích Hùng Cách Cách thêm vài phần. Anh biết Hùng Cách Cách khăn trương là bởi vì cô rất thuần khiết và trong sạch. Cô chưa từng trải qua bất kỳ một người đàn ông nào, cô sạch sẽ không tỳ vết. Vừa nghĩ tới cô gái ngây thơ này sẽ thuộc về mình thì Tô Hàng không cách nào đè nén được nội tâm đang kích động của mình.

Nhưng anh biết rõ mình không thể mạo phạm Hùng Cách Cách, nếu không...thì khó mà giữ được hàm răng.

Sau khi cời áo ra, Hùng Cách Cách ôm cánh tay của mình, có vẻ không được tự nhiên.

Cô không có mặc áo lót vì e sợi dây nịt sẽ làm đau vết thương. May mắn trên người cô còn quần băng, không đến nỗi trống trơn.

Nhưng mà chính dáng vẻ xinh đẹp khi quần băng này mới làm cho tất cả đàn ông điên cuồng vì cô!

Tô Hàng cố gắng khống chế trái tim đang đập liên hồi của mình, kéo Hùng Cách Cách ngồi xuống giường, sau đó cời băng gạc cho cô.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, lắc đầu nói: “Tôi tự làm, tôi tự làm được rồi...”

Tô Hàng trực tiếp nói Hùng Cách Cách một câu: “Thời điểm y tá thay băng cho cô, tại sao cô không nói là tự mình làm?”

Hùng Cách Cách hết ý kiến. Tô Hàng nói chuyện chính là chó hoang cắn người, một lần cắn là có thể cắn roi một miếng thịt của cô. Thật ác độc!

Dưới bàn tay của Tô Hàng

Băng gạc quấn trên người Hùng Cách Cách đang từ từ giảm đi. Lớp băng dày mỏng dần, những thứ mơ hồ cũng dần dần trở nên rõ ràng. (Cái này là băng gạc, không phải băng thun, mà băng gạc thì mỏng, có lỗ lỗ nữa đó, tự tưởng tượng)

Tô Hàng cũng được coi như là quân tử, không đứng ở trước mặt Hùng Cách Cách mà là đứng ở sau lưng cô. Mặc dù như thế nhưng chỉ cần anh muốn thì vẫn có thể nhìn thấy được trước ngực Hùng Cách Cách. Dưới lớp băng màu trắng là hai điểm màu đỏ hồng mê người, thật giống như hai hạt đậu tương tư (có bài thơ về đậu tương tư mà quên, mấy bạn có thể tự tìm), dụ dỗ mà không biết.

Tô Hàng là một người đàn ông khỏe mạnh, người yêu lại đang ở trước mặt mình, cần phải cố gắng bao nhiêu mới có thể khống chế được dục vọng nhất thời đây? !

Anh cảm thấy mình đã bốc lửa.

Thế lửa càng đốt càng mạnh mẽ, làm cho anh cực kì thống khổ.

Anh cố gắng khống chế nhịp tim của mình, ép buộc mình dời ánh mắt, không dám nhìn lâu cảnh xuân trước ngực Hùng Cách Cách, sợ mình sẽ hóa thân làm người sói, đè cô trên cái giường rộng này.

Anh yêu Hùng Cách Cách, muốn cho cô lần đầu tiên hoàn mỹ nhất, không thể gấp gáp như thế được.

Anh hít sâu một hơi, dùng nước tinh khiết rửa sạch tay, sau đó cầm thuốc lên, cẩn thận bôi lên vết thương sau lưng Hùng Cách Cách.

Vết thương sau lưng Hùng Cách Cách đã khỏi được bảy tám phần, nhưng lại để lại vết sẹo xấu xí dữ tợn.

Vậy mà những vết sẹo dữ tợn này lại không làm Tô Hàng cảm thấy ghê tởm, ngược lại...anh chỉ cảm thấy tim mình đau đớn.

Anh biết Hùng Cách Cách là một người mạnh mẽ, giỏi nhẫn nhịn. Mà con gái mạnh mẽ thì thường không có đàn ông đau lòng nên tự mình gánh vác mọi thứ. Hùng Cách Cách của anh không cần nhẫn nhịn nữa. Anh sẽ thương cô, sẽ luôn thương cô.

Thình thoảng Hùng Cách Cách hơi hơi run rẩy một chút điều này khiến lòng của Tô Hàng cũng đau đớn theo.

Cô gái ngốc này!

Nếu như đêm hôm đó anh chú ý đến cô thì cô sẽ không vọt vào trong biển lửa! Nếu như không phải muốn bảo vệ bảo bối mà Phó Khương nói thì cô cũng sẽ không phải bị thương nặng như vậy! Nếu như lúc đó anh không ngăn người mà là vọt vào trong biển lửa tìm cô, như vậy... Giờ phút này người bị thương nhất định là hai người bọn họ. Hai người cũng tốt, cùng nhau đau thì tốt hơn!

Ai.. Vừa nghĩ tới việc Hùng Cách Cách xông vào biển lửa là vì muốn cứu Phó Khương, lòng của Tô Hàng trở nên chua xót. Hơn nữa vừa nghĩ tới ở trong biển lửa đó mà cô vẫn bảo vệ ruồng rã bảo bối của Phó Khương thì anh thật sự cảm thấy khó thở. Anh giờ chân lên, hung hăng đá ruồng rã dưới chân một cái để phát tiết mối hận trong lòng!

Hùng Cách Cách nghe bịch một tiếng, lập tức quay đầu lại nhìn.

Thời điểm bốn mắt nhìn nhau, dựa vào góc độ và chiều cao thì Tô Hàng có thể thấy được trái cây ngon nhất trên thế giới, phong cảnh mê người nhất thế giới.

Tóc ngắn xù xù, mắt to trong suốt long lanh, mũi nhỏ xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn mê người hơi nhếch lên, cằm cổ thon dài trắng nõn, bộ ngực mềm mại đầy đặn, hai cánh tay mịn màng đẹp đẽ, cùng với... sự mềm dẻo mảnh khảnh của vòng eo.

Hùng Cách Cách đúng là một yêu tinh!

Một yêu tinh có thể dụ dỗ người ta rơi vào mười tám tầng địa ngục.

Đáng yêu nhất chính là yêu tinh này rất ngây ngô; đáng hận nhất chính là cô quyến rũ người ta mà không biết.

Trong mắt anh, trong đầu anh, trong lòng anh lúc này đều chứa đầy hình bóng Hùng Cách Cách. Anh hận không thể khắc cô vào trong sinh mệnh mình, trở thành một loại ấn ký không bao giờ xóa bỏ được!

Đồ ngốc Hùng Cách Cách, sau khi ngó ra ba giây thì chậm rãi quay người lại, sử dụng tay che kín bộ ngực của mình, thế nhưng... Dĩ nhiên làm như vậy cũng để lộ ít nhiều cái bánh bao nhiều năm của cô! Thiệt thối lớn rồi! Cô nhất định phải nhìn lại, phải nhìn lại! Nhìn cho đủ cả vốn lẫn lời!

Rõ ràng hô hấp của Tô Hàng trở nên dồn dập, nhưng lại cố kìm nén, trấn định tâm thần, ngón tay hơi run dùng băng mới quấn quanh vị trí vết phỏng của Hùng Cách Cách. Thỉnh thoảng ngón tay không cẩn thận chạm vào da thịt Hùng Cách Cách, xúc giác ấm áp này làm anh suýt nữa nổi điên!

Một vòng, một vòng, một vòng lại tiếp một cái vòng khác...

Tô Hàng cảm thấy có chút uất ức. Anh vì cô, xem cô như bảo bối, cô lại... lạnh lùng với anh như thế. Chỉ cần cô cho anh một giọng nói ngọt ngào, nở một nụ cười thì anh bất chấp nguy hiểm bị đánh bay một cái răng mà nhào tới!

Nghĩ đến đây, Tô Hàng khàn khàn giọng, hỏi: “Hùng Cách Cách, em có ý hả?”

Hùng Cách Cách sờ sờ ngực của mình: “Còn nhảy đấy.”

A! A! A! Tô Hàng vô cùng tức giận! Hùng Cách Cách, cô có thể cài đặt tư tưởng của mình ở mức bình thường được không?

Tô Hàng đề lại trái tim nhỏ bị thương, hỏi tiếp: “Ai đối xử tốt với em, em có thể nhận ra được không?”

Hùng Cách Cách đáp: “Tôi cũng không ngốc đến như vậy.”

Tô Hàng nói: “Anh thấy em cũng không thông minh lắm. Đàn ông tốt như anh lại không chọn mà cứ cố tình yêu thích anh trai của anh. Bây giờ đã biết chưa, đàn ông dịu dàng không nhất định là đàn ông tốt. Mấy tên đàn ông bình thường vừa dịu dàng lại bao dung thì thường thường không từ chối được sự hấp dẫn của phụ nữ. Còn anh, mặc dù cũng có rất nhiều cô gái yêu thích tôi, nhưng anh thuộc về loại đàn ông tốt, có ý chí cực kỳ kiên định. Hiện tại em miễn cưỡng thì cũng được tính là cô gái thông minh, biết quay đầu là bờ, biết anh tốt với em.”

Hùng Cách Cách vừa định nói gì đó nhưng Tô Hàng đã nói tiếp: “Về sau khi chúng ta ở chung với nhau, em cách xa Phó Khương một chút. Chú ấy bị bệnh tâm thần gián đoạn, cũng không xác định được ngày nào đó sẽ phát điên lên, bóp chết cái người xui xẻo là em đấy! Đến lúc đó, anh còn phải báo thù cho em, quá phiền toái.”

Hùng Cách Cách phát hiện, hôm nay Tô Hàng nói cực kỳ nhiều; chẳng những nhiều mà còn vụn vặt; chẳng những vụn vặt mà còn đặc biệt không phóng khoáng; chẳng những không phóng khoáng mà còn đặc biệt công kích người khác; chẳng những công kích người khác mà còn đặc biệt châm chọc anh trai và ông chú của mình.

Hùng Cách Cách bĩu môi, hỏi: “Trong mắt anh, chắc bọn họ không có ưu điểm gì đúng không?”

Tô Hàng dừng lại một chút, trả lời: “Anh hi vọng em có thể nhìn thấy khuyết điểm của bọn họ, nhìn thấy... Ưu điểm của anh.”

Hùng Cách Cách cảm thấy lời nói này của Tô Hàng giống đứa trẻ, thậm chí có một chút làm nũng ở bên trong. Hơn nữa, trải qua thời gian tiếp xúc dài như vậy, Hùng Cách Cách mới phát hiện mặc dù Tô Hàng độc miệng nhưng lại là một người rất đơn giản. Anh sẽ không nói bóng nói gió, thích chính là

thích, ghét chính là ghét. Ngoài trừ cái miệng không tha một ai thì quả thật anh là một người đàn ông rất đáng để quen.

Giờ phút này, Hùng Cách Cách lại nảy ra một ý nghĩ hài hước. Cô hơi nhú mày, hỏi: “Vậy anh cảm thấy anh có ưu điểm gì?”

Tô Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Ưu điểm thì có rất nhiều, em từ từ khám phá đi.”

“Ha ha... Ha ha ha...” Hùng Cách Cách run rẩy bả vai, cười ra tiếng.

Tô Hàng cúi đầu, nhìn chằm chằm đỉnh đầu Hùng Cách Cách, cảm thấy trong lòng mềm mại. Cô đang quan tâm anh. Về phần cô bị thương vì Phó Khương, anh không muốn suy nghĩ nữa. Anh cảm thấy chỉ cần anh đối xử với tốt Hùng Cách Cách thì nhất định cô sẽ động lòng cộng thêm hành động. Anh ưu tú như vậy, Hùng Cách Cách không thể nào không động tâm được.

Hai người nói tới nói lui, tuy có lúc hỏi một đường, trả lời một nẻo nhưng vẫn tương đối hài hòa.

Cô gái quyến rũ mà thật thà, chàng trai thâm tình mà sắc bén, phương thức hỏi đáp kì quái nhưng lại hợp thành một hình ảnh hài hòa và xinh đẹp.

Sau khi băng bó xong cho Hùng Cách Cách, Tô Hàng cầm áo khoác của Hùng Cách Cách lên, nhẹ nhàng mặc vào cho cô. Anh đứng sau lưng Hùng Cách Cách, vương cánh tay thon dài ra, dùng tư thế ôm Hùng Cách Cách vào trong ngực, sau đó cài từng nút cho Hùng Cách Cách.

Tô Hàng nói ở bên tai Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Hùng Cách Cách nghĩ thầm: Những lời này, thường thường khi đàn ông muốn coi quần áo của phụ nữ mới nói mà Tô Hàng lại nói lúc mặc quần áo cho phụ nữ. Có độ tin cậy, ít nhất là gần 80%!

Nhưng mà cô lại bàng quang, không biết có nên tiếp nhận tấm lòng của Tô Hàng hay không. Bởi vì cô hoàn toàn không hiểu rõ tâm ý của mình.

Cô biết Tô Hàng rất tốt với cô. Nhất là trong khoảng thời gian này, Tô Hàng chẳng quản ngày đêm ở bên cạnh cô, chăm lo cho cuộc sống thường ngày của cô, một ngày ba bữa, cộng thêm bưng trà rót nước, gọt táo, đều là do một mình anh làm.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Lời Nói Độc Ác Của Người Đàn Ông Đố Kị (3)

Tô Hàng bị mấy cô y tá trong bệnh viện gọi đùa là người bạn trai ‘có hiếu’, anh cũng hồn nhiên không thêm để ý. Cũng có thể nói rằng những lời nói kia còn làm anh cảm thấy vô cùng cao hứng.

Mỗi ngày Phó Bạc Yến cũng tới thăm Hùng Cách Cách một lát. Anh sẽ tặng hoa, cũng thể hiện sự thương cảm và cũng sẽ dùng vẻ mặt muốn nói lại thôi để nhìn cô.

Trong lòng Hùng Cách Cách biết rõ, Phó Bạc Yến muốn giải thích cái gì, nhưng cô cũng im lặng, không nói với Phó Bạc Yến: không cần phải nói gì cả, tôi hiểu hết mà.

Hiểu cái gì? Hiểu cái peep ấy!

Thật ra thì Hùng Cách Cách chính là một người cứ tự mình từ từ nhấm nháp cho qua mọi chuyện. Cô cho rằng khơi lại chẳng để làm gì, nếu như dùng ngôn ngữ không biểu đạt được chính xác ý tứ, chỉ bằng không nói cho xong.

Được rồi, cô thừa nhận cô chính là cái loại người có tư tưởng đen tối, lại thiếu thốn ngôn từ để diễn đạt là được chứ gì?

Nếu đem so sánh với Phó Bạc Yến thì Tô Hàng rõ ràng là người trong sáng hơn nhiều.

Hùng Cách Cách biết rằng Tô Hàng đối xử với cô rất tốt. Nhưng cô nhất định phải nói rõ, cô thật không có ý định nhận lời làm bạn gái của anh, mà là trong hoàn cảnh không hoàn toàn tình tá đã nhận lời anh.

Tô Hàng cảm thấy Hùng Cách Cách như có lời muốn nói, trực giác cảm thấy không ổn, dứt khoát buông cô ra, nói: “Anh đi tắm đây.”

Hùng Cách Cách không biết do cô thật không có cảm giác hay là Tô Hàng quá tự nhiên, thế nên quên tìm một miếng vải che cửa phòng tắm, để cho nó mở hoàn toàn!

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng thuận thực đem lấy đồ trên người cởi ra sạch sẽ, sau đó dùng tay mở vòi nước, đứng dưới vòi hoa sen.

Anh rửa mặt động tác rất nhanh, lấy tay thoa thoa trên người thật nhanh, sau đó... động tác đột nhiên dừng lại, toàn thân bấp thịt cũng săn lại. Anh tựa

như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, sừng sững ở đó.

Khoảng chừng mười giây sau, tay anh siết thành quả đấm (haha! sư huynh quên đem đồ sạch vào phòng tắm để thay đây mùi!), mặt hướng về phía tường lần từng bước đi ra ngoài, từng bước một nhích đến khung tranh gần đây. Lại qua một lúc sau, bức tranh bắt đầu di chuyển đến tủ treo quần áo mới ngừng lại. Một cánh tay thon dài trắng nõn từ sau bức tranh chìa ra lấy quần áo. Sau tiếng sột soạt mặc đồ, Tô Hàng lại từ sau bức tranh bước ra.

Anh cố gắng trấn định nhìn lướt qua Hùng Cách Cách, sau đó ngênh ngang ngồi vào ghế, cầm bút vẽ lên, bắt đầu vẽ tranh một cách bực dọc.

Hùng Cách Cách rất muốn nhin không để cho mình cười ra tiếng. Nhưng cô nhin thật vất vả. Nhất là khi cô nhìn thấy cặp lỗ tai ửng hồng của Tô Hàng thì liền không nhin được nữa.

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Cô cười nghiêng ngả.

Tô Hàng vút bút vẽ, giả bộ bất cần, lạnh nhạt nói: “Tôi đi ra ngoài mua chút đồ dùng hàng ngày.” Nói xong, anh liền xoay người đi, lại không cẩn thận lại đụng vào khung tranh, đau đến mức cắn răng nhẩn mặt cũng không la lên tiếng nào.

Hùng Cách Cách cười đến chảy cả nước mắt.

Cái anh Tô Hàng này giống như con nít quá!

Rõ ràng thẹn thùng như thế, vành tai đỏ ửng còn giả bộ bình tĩnh; rõ ràng đau đến nhẩn nhó mặt lại vẫn nhẩn đau, không rên một tiếng. Trước mặt cô, anh thật để ý đến hình tượng nha.

Hùng Cách Cách nhìn ra ngoài cửa, nơi đó có một chậu hoa đang nở.

Lúc Tô Hàng quay trở lại, trong tay anh xách năm cái túi lớn. Trong đó chỉ có một túi là của anh, còn lại toàn bộ là anh mua cho Hùng Cách Cách: quần áo, giày, nón và các vật dùng hàng ngày. Nhưng điều gây bất ngờ nhất chính là trong đó có một túi lớn chất đầy băng vệ sinh!

Trong khi Hùng Cách Cách trợn mắt há mồm, Tô Hàng lại cau mày nói: “Nhìn cái gì vậy? Anh chỉ là không muốn em làm bẩn giường anh thôi!”

Hùng Cách Cách ôm lấy túi băng vệ sinh, rừ mí mắt xuống, cười.

Tô Hàng đỏ lỗ tai.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tô Hàng tiếp tục công việc.

Những bản vẽ kia vốn đã hoàn thành được một nửa, nhưng lại bị trận hỏa hoạn thiêu cháy hết cả rồi. Anh phải làm lại từ đầu. Tuy anh đã thuộc nằm lòng từng nét vẽ, nhưng thật khó lấy lại sự hào hứng như lúc đầu. Bản vẽ của mình bị cháy hết cả, nếu như nói anh không đau lòng thì chính là nói dối.

Vì để cho Hùng Cách Cách nghỉ ngơi, Tô Hàng tắt tất cả đèn lớn, chỉ bật một chiếc đèn bàn ở góc tường.

Đèn bàn chiếu thẳng đến tờ giấy, vàng sáng vẽ ra một mảnh sắc thật hài hoà.

Hình ảnh Tô Hàng trong lúc làm việc rất thu hút.

Anh tập trung, không nói một lời, con ngươi đen như mực ánh lên sự nghiêm túc và tự tin. Dưới tay anh, từng tờ giấy trắng đã biến đổi, làm cho manga trở nên hết sức sống động. Những ý tưởng tuyệt vời đó, những tình tiết đó, vẻ mặt của những nhân vật đó, lối vận dụng chữ viết như thế đó, không có chỗ nào mà không sinh động, làm người ta si mê.

Hùng Cách Cách lặng lẽ xuống giường, mở đèn lớn, yên lặng ngồi ở bên cạnh Tô Hàng, nhìn anh tùy ý vẽ loạn vài nét thì mới hiểu được cái gì gọi là ‘Diệu bút sinh hoa’.

Đêm hãy còn dài, đêm cũng rất yên tĩnh. Vậy mà không biết vì sao Hùng Cách Cách lại mất ngủ.

Kể từ khi Phó Khương không từ mà biệt, cô ngủ không ngon giấc. Đây là chuyện chưa từng có. Trước đây, cô chỉ cần đầu dính gối là có thể ngủ ngon lành, hôm nay lại...

Haizzz...

Có lẽ bởi vì Phó Khương không làm cho người khác cảm thấy yên tâm về anh ta. Nhưng mấy ai có thể ăn hiếp được người như Phó Khương được chứ?

Kể từ sau khi trận hỏa hoạn kia xảy ra, Hùng Cách Cách mơ hồ ý thức được, Phó Khương có chút gì đó đặc biệt đối với cô. Nhưng loại này đặc biệt này cũng không đặc biệt đến nỗi khiến cô trở thành con thiêu thân, hay khiến cô phải bận lòng suy tư.

Phó Khương như gần như xa, Phó Khương đối xử dịu dàng, Phó Khương thần thần bí bí, Phó Khương tính tình lười biếng, tất cả mọi thứ về Phó Khương đều không điểm nào vừa mắt Hùng Cách Cách. Suy nghĩ cảm tính của Hùng Cách Cách nói cho cô biết: đây là một nam nhân có sức quyến rũ cực kỳ lớn; còn suy nghĩ lý tính nói cho cô biết, người đàn ông này là một kẻ gieo họa, phải cách xa!

Một người đàn ông thường xuyên vào ở trong bệnh viện tâm thần thì có thể mang lại cho phụ nữ cái gì? Một người đàn ông hoàn toàn không có cảm giác an toàn thì có thể mang lại cho phụ nữ cái gì? Một người đàn ông bị đá bỏ thì có thể mang cho phụ nữ cái gì? Một người đàn ông ‘phóng điện’ với phụ nữ lại đi thích người đàn ông khác thì có thể mang cho phụ nữ cái gì? Con người Phó Khương như một mê trận khó hiểu. Còn tình cảm của Hùng Cách Cách cũng là một ẩn số.

Mặc dù Hùng Cách Cách trời sinh ngờ nghệch, đầu óc lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, cô cũng biết cân nhắc thiệt hơn, biết ứng phó một cách thô bỉ đối với người thô bỉ. Nhưng dù sao, việc lựa chọn chồng không giống việc đi chợ chọn lựa bắp cải, hôm nay mua phải rau không ngon, ngày mai còn có thể mua lần nữa.

Hùng Cách Cách cảm thấy việc yêu một người rất quan trọng nhưng... cô rất có lòng thương người, có thể thích rất nhiều người có dáng vẻ đẹp. Cho nên, khi chọn chồng chủ yếu xem ai là người đối với cô tốt nhất, ai là người hiểu cô rõ nhất, cô sẽ thích anh ta!

Nếu đem Phó Khương so sánh với Tô Hàng thì dù tình cảm của cô nghiêng về Phó Khương nhưng lý trí lại nói cho cô biết: Tô Hàng là người đáng tin cậy hơn.

Phó Khương ơi là Phó Khương... Haizzz...

Hùng Cách Cách không biết mà cũng không muốn suy nghĩ rốt cuộc quan hệ giữa cô và anh ta là gì nữa.

Mà thôi, bọn cô chỉ coi như là những người bạn gái với nhau đi.

Trong lúc vô tình, Hùng Cách Cách đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng dường như lại mơ hồ chẳng suy nghĩ gì.

Đến lúc trời sáng, Tô Hàng đứng dậy, xoay cổ. Lúc quay đầu, anh nhìn thấy Hùng Cách Cách đang sửa sang lại các bản vẽ. Sau khi có chút kinh ngạc, lòng anh lại sinh ra loại tâm tình dịu dàng. Tay anh vuốt vuốt mái tóc ngắn của Hùng Cách Cách, dùng âm điệu dịu dàng đến chính mình cũng không phát hiện ra, hỏi: “Sao em không nghỉ ngơi?”

Hùng Cách Cách thở dài: “Không ngủ được.”

Tô Hàng cũng khó được mấy khi quan tâm săn sóc nói: “Không ngủ được cũng nên nghỉ ngơi. Em để mấy bản vẽ xuống, đi nằm nghỉ đi.” Bị Tô Hàng thúc ép, Hùng Cách Cách đành phải quay lại giường nằm.

Tô Hàng đắp kín mền cho Hùng Cách Cách, chuẩn bị đi vẽ tiếp các bản vẽ thì Hùng Cách Cách nghiêng đầu sang chỗ khác, buồn bực nói: “Xin lỗi anh.”

Tô Hàng dừng bước, quay đầu lại nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhấp môi, lẩm bẩm: “Nếu như ngày đó tôi đem được mớ bản vẽ của anh ra ngoài thì bây giờ anh không phải về lại gấp như vậy rồi.”

Tô Hàng hơi sững sờ, tựa hồ nghĩ ra điều gì. Anh đi tới bên giường, nắm lấy tay trái của Hùng Cách Cách, nhìn lên vết phỏng đã tốt hơn bảy tám phần, giọng nói có chút run rẩy hỏi: “Ngày biệt thự bị cháy, cái mớ bụi nhùi em ôm ra ngoài đó có phải là... bản vẽ của tôi không?”

Hùng Cách Cách bóp cổ tay nói: “Đáng lẽ tôi đã lấy được chúng ra rồi, đáng tiếc là lúc tôi chạy ra ngoài lại bị lửa cháy tiêu, tức thật! Đúng rồi, Tô Hàng, anh nói, biệt thự đột nhiên bị cháy, là tình cờ hay có người gây ra? Gần đây tôi cảm thấy rất không yên lòng. Đầu tiên là Bạc Yên và tôi bị bắt cóc, sau đó là cháy nhà, sau đó nữa là Phó Khương mất tích! Anh nói xem, tất cả không là một âm mưu kinh thiên động địa thì là cái gì? Nhưng nguyên nhân là gì mới được chứ?”

Tô Hàng chăm chú nhìn vào mắt của Hùng Cách Cách, nghiêm túc nghe từng lời cô nói. Giờ khắc này, trong mắt của Hùng Cách Cách, anh nhìn thấy chính mình, tìm thấy được vị trí của chính mình.

Anh đã từng cho rằng Hùng Cách Cách lại vọt vào biệt thự, cứu ra cái rương da của Phó Khương giữa biển lửa lớn như thế thì trong lòng cô nhất định là có chú ý. Nhưng thật không ngờ, thứ Hùng Cách Cách muốn cứu, ngoài cái rương da chết tiệt kia, còn có mớ bản vẽ của anh.

Hùng Cách Cách đang quan tâm anh.

Nhưng nếu vì mớ bản vẽ của anh mà cô đẩy mình vào tình thế nguy hiểm thì quả thật không đáng!

Nếu như nói một phút trước, Tô Hàng còn vì Hùng Cách Cách cứu bản vẽ của mình mà đắc chí thì chỉ một giây kế tiếp trong lòng anh phát khí giận lên tới nảo.

Nếu bản vẽ bị thiếu hụt, anh còn có thể vẽ lại. Nhưng nếu Hùng Cách Cách vì thế mà bị thương thì anh không cách nào đau thay cho cô được!

Cô gái ngốc nghếch này, chẳng lẽ cô không biết quý trọng bản thân mình sao?

Cô gái ngốc nghếch này, chẳng lẽ cũng không biết phải tránh xa nguy hiểm sao?

Cô gái ngốc nghếch này là của anh.

Cả đời này anh sẽ bảo vệ cô.

Tâm trạng của Tô Hàng không ngừng chuyển đổi, cuối cùng chỉ còn lại sự dửng dưng. Anh nguyện ý vì Hùng Cách Cách mà rộng mở cánh cửa lòng mình, để cho cô chạm tới nơi mềm mại nhất trong đáy lòng.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Hùng Cách Cách. Một nụ hôn rất thuần khiết và cũng rất ấm áp. Anh nói: “Hùng Cách Cách, em nên ngủ đi.”

Hùng Cách Cách không có thói quen thân mật với Tô Hàng như thế nên mắt tự nhiên gãi gãi ớt, ngoan ngoãn đáp một tiếng: “Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chúng Ta Bỏ Lỡ Sao? (1)

Gần đây, Phó Bạc Yến trải qua những ngày tháng rất khủng hoảng.

Đầu tiên là anh bị bắt cóc bắt rồi đến Xương Kỳ mang thai, sau đó là biệt thự bị cháy. Liên tiếp những sự kiện ngoài ý muốn xảy ra làm cho anh phải mệt mỏi ứng phó.

Anh cảm thấy vận rủi cả đời anh như chọn cùng thời điểm này để xảy đến.

Ai nói rằng đen tình thì đỏ bạc? Riêng anh, anh thấy tình trường hay sòng bạc anh đều là kẻ thua trận cả thôi.

Anh vốn định buông bỏ hết áp lực nhưng lại cảm thấy bất kể anh làm gì đều không thể tìm cảm giác muốn gì được nấy như lúc trước.

Tình yêu của anh thì sao đây?

Chẳng lẽ là anh vứt tình yêu của mình đi?

Khi anh đã trao trái tim mình cho Hùng Cách Cách, cô lại thay đổi không thêm ngó ngang gì tới.

Tâm lòng của anh, quả nhiên là một thứ không đáng giá!

Phó Bạc Yến nghĩ: Mọi chuyện luôn có bắt đầu và kết thúc. Vận rủi của anh đã bắt đầu từ Xương Kỳ thì cũng phải kết thúc từ cô ta.

Anh nghĩ mình phải tìm Xương Kỳ để hỏi đầu đuôi câu chuyện một cách rõ ràng. Sau đó anh sẽ cho Hùng Cách Cách một lời giải thích hợp lý.

Thế nhưng Xương Kỳ lại biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian. Bất kể anh liên lạc thế nào, còn hẹn không gặp không về, cô ta đều mặc kệ.

Chờ đến lúc Xương Kỳ xuất hiện lần nữa, cô lại trực tiếp đưa đến cho nhà họ Phó một phần ‘đại lễ’. Đó chính là một tờ xét nghiệm... cô ta mang thai!

Đưa xong phần ‘đại lễ’ này, Xương Kỳ lại chơi trò biến mất lần nữa. Cô ta sợ Phó Bạc Yến tìm được mình. Cô ta biết Phó Bạc Yến không phải một người dễ đối phó. Anh máu lạnh, anh vô tình, anh bá đạo, anh coi khinh tất cả! Anh sẽ không bởi vì một đứa bé mà cưới cô. Nếu như cô ta đi gặp anh trước, anh nhất định sẽ bắt cô bỏ đứa bé. Không có đứa bé, cô ta sẽ không còn lợi thế để giữ chân Phó Bạc Yến. Trước mắt, lợi thế này mặc dù không uy hiếp được Phó Bạc Yến nhưng cũng đủ để kết liên minh với từ trên xuống dưới nhà họ Phó. Xương Kỳ đang đợi: Chờ đứa bé ở trong bụng cô ta lớn lên chút, chờ Phó Bạc Yến nhìn thấy bụng cô ta tròn cao lên thì sẽ không nhẫn tâm tự tay bóp chết sinh mệnh bé nhỏ sắp nhìn thấy ba này.

Tin tức Xương Kỳ mang thai khiến ông cụ Phó vô cùng kích động. Ông luôn muốn ôm chắt của mình đi khắp nơi khoe khoang. Hôm nay nguyện vọng này sắp đạt thành, làm sao ông có thể không kích động?

Ông bảo mẹ Tô gọi điện thoại kêu Phó Bạc Yến về nhà, thương lượng chuyện hôn lễ.

Chuyện này không thể trì hoãn thêm nữa. Chờ đứa bé lớn, lộ bụng bầu rồi, nhà lão Phó và lão Xương đều mất mặt. Mọi người trong nhà biết nội tình là một chuyện nhưng trong mắt người ngoài lại là một chuyện khác.

Phó Bạc Yến không ngờ Xương Kỳ lại đánh phủ đầu như thế!

Một chiều này của Xương Kỳ thật sự quá thâm độc! Cô ta bắn một mũi tên ngay giữa hồng tâm, bắn Phó Bạc Yến trọng thương. Nhưng cô ta quên mất một điều, Phó Bạc Yến không phải là dạng người mặc cho người khác xô mũi mình.

Lúc Phó Bạc Yến tìm Xương Kỳ, cô ta trốn, không chịu gặp anh. Hôm nay, khi Xương Kỳ chủ động tìm anh, anh lại không vội gặp cô ta. Anh đã cùng cô ta xảy ra tình một đêm, cũng có khả năng anh đã gieo giống của nhà họ Phó, nhưng vậy thì như thế nào? Bởi vì cô ta tính kế anh mới có được đứa bé, có khác nào kẻ trộm. Đối với người đi ăn trộm còn cho rằng mình đúng, anh muốn cho cô ta biết cái gì gọi là biết mình biết người!

Trong điện thoại, Phó Bạc Yến thẳng thừng cự tuyệt đề nghị của mẹ Tô, anh cũng biểu lộ rõ thái độ của mình. Anh không gặp được Xương Kỳ để làm rõ thì sẽ không tin tưởng nguồn gốc của đứa bé.

Lúc này, anh rất muốn gặp Hùng Cách Cách. Hùng Cách Cách là người không có tâm cơ, là người nhân hậu, mặc dù thỉnh thoảng có ý nghĩ đen tối bỉ ổi, thế nhưng đối với tình yêu cô lại là người rất kiên định.

Nghĩ tới Hùng Cách Cách, nỗi nhớ bỗng dâng trào, khiến cho Phó Bạc Yến không chịu đựng được.

Anh quay đầu xe, phóng thật nhanh đến bệnh viện. Hôm nay, bất kể như thế nào, anh nhất định phải nói rõ ràng với cô.

Nhưng điều khiến Phó Bạc Yến không ngờ tới chính là Hùng Cách Cách đã xuất viện!

Xuất viện lúc nào? Tại sao không thông báo cho anh một tiếng? Hùng Cách Cách đã đi đâu? Có phải ở cùng Tô Hàng hay không? Những suy nghĩ liên tiếp này khiến Phó Bạc Yến có chút tức giận.

Nếu như không phải gần đây anh thật sự quá bận rộn thì anh cũng sẽ chẳng để Tô Hàng có dịp chui vào chỗ trống. Ai ya... Thằng nhóc Tô Hàng cũng chẳng khiến anh bớt lo.

Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Hàng, hỏi luôn: “Hùng Cách Cách đang ở đâu?”

Tô Hàng hơi trầm ngâm một lát mới nói ra địa chỉ của mình.

Lúc Phó Bạc Yến chạy tới, anh nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi... Tô Hàng đang gội đầu cho Hùng Cách Cách!

Trong phòng vệ, Hùng Cách Cách nằm ngửa ra sau ghế. Dưới người của cô đệm một lớp chăn lông thật dày, nhìn rất mềm mại thoải mái.

Tô Hàng đứng ở sau lưng Hùng Cách Cách, một tay cầm ca nước, một tay xoa đầu Hùng Cách Cách. Những thứ bọt trắng xốp kia như đang nghịch ngợm nhảy nhót trên đầu Hùng Cách Cách.

Ngón tay Tô Hàng dù cho có hết sức linh hoạt thì cũng có thể thấy được cậu là người không biết làm loại công việc này. Anh ta gãi gãi bên trái rồi gãi gãi bên phải, ánh mắt là hết sức chuyên chú, dáng vẻ rất cẩn thận nhưng vẻ mặt cũng hết sức tức cười.

Hùng Cách Cách nhắm hờ hai mắt, giống như một con mèo nghịch ngợm được cưng chiều, khoa tay múa chân chỉ huy nói: “Chảy rồi, chảy rồi. Bên trái nước chảy rồi...”

Tô Hàng lập tức lấy gạt bàn tay Hùng Cách Cách đang đưa lên má trái của cô ra, trách cứ: “Đã nói rồi, em chớ có lộn xộn, đầu em độn cái gì vậy? Bị tăng động à?”

Hùng Cách Cách phản bác: “Tôi nói có thể tự tắm, là anh nhất định... nha! Gáy... Nước chảy vào gáy rồi!”

Tô Hàng tiện tay lấy một cái khăn lông, buột lại trên cổ của Hùng Cách Cách, luống cuống tay chân quát: “Câm miệng! Em cho rằng anh muốn gội cho em lắm à? Anh đây là sợ vết thương em chưa lành hẳn. Vết phỏng... Em phải nhanh lành lặn, công việc của anh nhiều như vậy, không thể để em tiếp tục lười biếng.”

Mặt Hùng Cách Cách đỏ lên. Cô chỉ chỉ vào cái cổ của mình, há miệng, nhưng không có phát ra thanh âm gì.

Tô Hàng lầm tưởng cô bởi vì anh nói cô lười biếng mà đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Dù em có lười biếng nhưng anh vẫn nuôi nổi. Ah mà không phải, em đừng lười biếng. Mà thôi tùy ý, tùy ý em đi... Em thích đi làm lúc nào thì đi, chủ yếu là dưỡng cho thân thể thật khỏe.” Lời nói trở nên không mạch lạc.

Hùng Cách Cách kéo kéo cái khăn trên cổ, khàn khàn nói: “Anh buột khăn quá chặt, tôi sắp bị anh xiết chết rồi!”

Tô Hàng bừng tỉnh hiểu ra, mắng: “Sao em phiền quá vậy!” Bàn tay đưa đến cổ Hùng Cách Cách, tháo khăn ra, bực tức ném mạnh cái khăn lên giường.

Phó Bạc Yến đứng ở cửa nhìn cảnh tượng này, trong lòng vô cùng khó chịu. Cảm giác này làm cho anh cảm thấy khủng hoảng, không biết phải làm sao. Giống như một vật rất quan trọng, vốn là thuộc về anh, đã... đổi chủ.

Anh nên làm như thế nào đây?

Tức giận sao? Đắt Hùng Cách Cách bỏ chạy sao? Chết vẫn Hùng Cách Cách tại sao không vây quanh anh nữa sao? Hay là đuổi em trai của anh đi, cảnh cáo nó, không cho nó lại gần Hùng Cách Cách?

Ha, thật ấu trĩ.

Mặc dù những ý nghĩ kia rất ấu trĩ, nhưng vào thời khắc này Phó Bạc Yến lại muốn làm như thế nhất.

Anh hít sâu một hơi, đi thẳng vào nhà, làm bộ như vừa mới tới, hỏi Hùng Cách Cách: “Xuất viện mà sao không thông báo cho tôi biết?”

Hùng Cách Cách phát phát tay với Phó Bạc Yến, cười tủm tỉm nói: “Tô Hàng nói rằng anh bận, không cho tôi quấy rầy anh.” Chỉ một câu nói mà cô đã

bán đứng người khác mà chính cô cũng không biết.

Phó Bạc Yến như suy nghĩ điều gì đó, xong gật đầu một cái, ánh mắt lạnh nhạt quét qua Tô Hàng.

Tô Hàng né tránh ánh mắt của Phó Bạc Yến, cúi đầu xả sạch bọt trên tóc Hùng Cách Cách, sau đó lấy một cái khăn lông lớn tới, lau khô mái tóc ngắn của cô.

Hùng Cách Cách thoải mái nhắm hờ hai mắt, cực kỳ giống một con hồ ly nhỏ khiến người ta yêu thích, chỉ thiếu điều hừ hừ hai tiếng, cọ cọ vào cái bụng người ta thôi.

Phó Bạc Yến thật muốn đoạt lấy khăn lông trên tay Tô Hàng, thay thế công việc của cậu. Nhưng trên thực tế anh chỉ có thể nhẫn nhịn. Đơn giản vì Hùng Cách Cách không thuộc về anh. Nhận thức này khiến lòng của anh bỗng đau như cắt.

Anh vốn muốn hỏi Hùng Cách Cách vết thương của cô thế nào, nhưng vừa mở miệng lại là: “Chùng nào thì cô trở lại làm việc?” Trở lại làm việc đi. Chỉ có trở lại làm việc, anh mới có thể đến gần cô, tranh thủ tình cảm của cô.

Hùng Cách Cách hơi sững sờ, lập tức đứng lên, nói: “Lập tức! Ngày mai tôi sẽ...”

“Không được!” Tô Hàng quyết định xen vào nói thật nhanh, “Vết thương của em còn chưa lành hẳn, đi làm sớm vậy, muốn chết sao?!”

Hùng Cách Cách nhìn Phó Bạc Yến, rồi lại nhìn Tô Hàng một chút, bất giác phát hiện lúc này không khí rất căng thẳng. Cô nuốt nước miếng, bả vai co lên, chuẩn bị ẩn thân. Làm một thân hủ nữ phải biết cân nhắc thiệt hơn, không mạnh ra mặt được, nhất là lúc Đế Vương công đang đối chọi gay gắt, phải biết xem xét tình hình, phải biết băng quan, phải biết ngồi xem thiên thời, phải hiểu... lên lút nhìn mới là đạo lý vững chắc! Có thể làm bia đỡ đạn, cũng có thể đóng vai nữ phụ, nhưng là tuyệt đối không thể tùy tiện ăn nhảm một cước, khiến cuộc sống trở nên hơn bi thảm.

Phó Bạc Yến thấy Hùng Cách Cách sắp ẩn thân vào bên trong, không thể không lên tiếng gọi cô lại, nghiêm túc nói: “Hùng Cách Cách, cô ra ngoài, chúng ta nói chuyện một chút.”

Thân hình Tô Hàng thoát một cái, ngăn ở trước mặt Hùng Cách Cách, hết sức tự nhiên trở thành người phát ngôn của Hùng Cách Cách. Anh nói: “Không có gì để nói cả.”

Phó Bạc Yến cau mày, tức giận, trầm giọng quát lên: “Tô Hàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chúng Ta Bỏ Lỡ Sao? (2)

Tô Hàng ưỡn thẳng sống lưng, nhúm mày nói: “Bây giờ Hùng Cách Cách đã là bạn gái của em, anh tìm cô ấy nói chuyện riêng không phải quá tệ nhị rồi sao?”

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách, hi vọng cô có thể cho anh một lời giải thích, hoặc đúng hơn là, cho anh một cái đáp án. Anh không tin Hùng Cách Cách đã trở thành bạn gái của Tô Hàng.

Tô Hàng cũng nhìn Hùng Cách Cách, dùng ánh mắt uy hiếp: nếu như em dám lắt đầu, hôm nay anh sẽ bóp chết em!

Được rồi, Hùng Cách Cách là một người rất nhút nhát, cô rất sợ uy hiếp nha.

Còn nữa, Phó Bạc Yến đã có người phụ nữ của mình, có cả con nữa rồi, còn muốn nói chuyện gì với cô nữa? Làm người thứ ba sao? Cô không phải là tình nhân! Lục đục đầu đá cô không làm được, xuôi theo ý người khác cũng không làm được, tranh đấu gay gắt càng không thích hợp với cô. Cô là loại người không có tâm tư làm người thứ ba để tranh đoạt lợi ích.

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách nhe răng cười trừ với Phó Bạc Yến, coi như là cười chấp nhận lời nói của Tô Hàng.

Tô Hàng lên thở phào một hơi, đưa tay ôm vòng lấy bả vai Hùng Cách Cách thật chắc, đáng vẻ phách lối đến mức làm cho người ta muốn đánh cho cậu một trận!

Sắc mặt của Phó Bạc Yến tái nhợt đi. Anh không nói gì nữa, nhìn Hùng Cách Cách một cái thật sâu, rồi xoay người đi.

Hùng Cách Cách muốn gọi Phó Bạc Yến lại nhưng lại bị Tô Hàng trừng mắt. Khó khăn lắm cậu mới đuổi tình địch đi được, sao có thể để cho hai người

bọn họ có cơ hội nói lại tình xưa? À, Sai! Sai! Sai! Không phải nói lại tình xưa, mà là cơ hội quyền rũ thành gian tình!

Hùng Cách Cách bị quản chế như thế cũng cứng rắn tiếp nhận việc bị Tô Hàng uy hiếp.

Sau khi Phó Bạc Yến rời đi, Tô Hàng sắc mặt không tốt ép hỏi Hùng Cách Cách: “Em muốn gọi anh ấy lại làm gì?”

Hùng Cách Cách ngồi trên ghế, vừa gặm bắp, vừa ậm ừ trả lời: “Tôi muốn hỏi mấy ngày tôi nghỉ dưỡng bệnh có được tính lương không?” Hùng Cách Cách cũng là cô dễ tâm. Tuy thấy bóng lưng cô đơn của Phó Bạc Yến cô có chút đau lòng, không nịn được muốn an ủi anh ấy một đôi lời, nhưng những lời thật lòng này, cô sẽ không nói với Tô Hàng. Cô cũng không phải thích ngược chính mình, để bị mắng một trăm lần cũng không thấy đủ.

Tô Hàng tin là thật, cũng không giận hờn, chỉ tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách nói: “Ngày hôm qua anh mới chuyển cho em hai tháng tiền lương, em còn nghĩ đến lương nghỉ bệnh làm gì?”

Hùng Cách Cách cười hắc hắc, không trả lời.

Tô Hàng thấy kiểu cười này của Hùng Cách Cách thật không có ý tốt. Giống như người đã làm ra chuyện gì nhưng lại không nhận. Cậu muốn hỏi rõ ràng, lại sợ Hùng Cách Cách cảm thấy cậu là ‘ông tám’, chuyện gì đều một hai muốn hỏi tới cùng.

Nhẫn nại, nhẫn nại. Nhẫn nại một chút! Không biết chừng có một ngày cậu sẽ trở thành người được yêu thích nhất trong lòng bạn nhỏ... Ninja rùa mất!

Sau khi Phó Bạc Yến đi ra khỏi phòng vẽ, anh không biết nên đi đâu. Một mình anh lẳng lặng ngồi ở trong xe, nhìn về phương xa. Một loại cảm giác đau như bị cắt bắt đầu lan tràn...

Anh đã sai rồi sao?

Anh có nên tiếp tục nữa không?

Tô Hàng là em trai của anh. Anh có thể nhìn ra được tình cảm Tô Hàng dành cho Hùng Cách Cách đã không thể dùng chữ ‘Thích’ đơn thuần mà diễn tả.

Vì em ruột của anh, anh nên chấp tay nhường hạnh phúc của mình sao?

Có lẽ... có thể.

Tại sao hai từ ‘có thể’ lại giống như nặng ngàn cân, ép tới nỗi anh cảm thấy hít thở không thông?

Đáp án sai rồi sao?

Đúng vậy, đáp án dĩ nhiên là sai rồi!

Không phải ‘có thể’, mà là... ‘Không’!

Anh đã từng trải qua tình cảm ngây thơ ở thời niên thiếu. Khi đó, anh cho rằng đó chính là tình yêu. Anh cho rằng chỉ cần hai người thích nhau là có thể thiên trường địa cửu. Thực tế chứng minh, trên đời này quá nhiều cảm dỗ, không phải anh đi nhầm, mà lỗi chính là cô đã đi sai bước.

Khi trải qua liên tiếp nhiều cuộc tình, lúc anh không tin tưởng vào tình yêu nữa thì Hùng Cách Cách lại xuất hiện.

Cô cố chấp theo đuổi sở thích của mình, kiên trì giữ tính cố chấp đó. Ở trong cái chảo nhuộm lớn của xã hội, cô vẫn duy trì được sự thẳng thắn hồn nhiên của mình.

Cô vốn một cây màu xám xịt làm kinh ngạc đến bốn phương, đã trải qua quá trình biến đổi cũng không hề có thay đổi phù hoa gì. Cô vẫn là cô như cũ: Một người chậm rì rì, thích YY, thích mỹ nam, nhiệt tình yêu thương cuộc sống và là cô gái có tay nghề nấu ăn ngon.

Cô sẽ vì anh mà thức chờ cho đến khuya, cô sẽ vì anh bị thương mà vrun mình ra đỡ lấy, cô sẽ ở nơi mà anh không thấy len lén cười âm thầm, cô sẽ ở thời điểm anh không nghĩ tới liền phát biểu những ngôn từ đáng kinh người...

Cô linh hoạt như thế, đặc biệt như thế.

Phó Bạc Yến không nghĩ ra được mình rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể không thích cô nữa?

Vì Hùng Cách Cách, anh sẽ không tiếc đấu tranh gay gắt với Tô Hàng!

Có điều, anh còn tư cách đó sao?

Vừa nghĩ tới ánh mắt xa lánh của Hùng Cách Cách, anh liền cảm thấy đau đến bất lực!

Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Đều là lỗi của anh sao? Bị cảm dỗ, sẽ phải trả giá? A... Cái giá này thật sự quá đắt rồi.

Có lẽ, anh nên cho mình một cơ hội, cho hạnh phúc một cơ hội, cho... tương lai một cái công đạo.

Hít sâu một hơi, Phó Bạc Yến xuống xe, lần nữa tiến vào phòng vẽ của Tô Hàng.

Đứng ở cổng ra vào, anh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Hùng Cách Cách.

Tô Hàng nhìn thấy Phó Bạc Yến đi rồi mà còn quay lại thì trong mắt liền có phòng bị, nhưng cũng không có hành động gì.

Trong lòng Hùng Cách Cách hiểu rõ, vì vậy mấp máy môi, đứng lên, đi về hướng Phó Bạc Yến. Có lẽ, nói rõ mọi chuyện cũng tốt, tránh cho mọi người cảm thấy khó chịu về nhau.

Bầu trời bên ngoài tối đen như mực, Phó Bạc Yến ngưng mắt nhìn gò má Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách lại ngửa đầu ngắm nhìn sao trời.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cổ của Hùng Cách Cách sắp chịu không nổi.

Cô đưa tay vuốt vuốt cổ, cười mĩa mai tiếng, nói: “Anh không nói chuyện, tôi cũng không biết nói gì mới phải. Hay là, anh đừng nói gì, chỉ nghe tôi nói thôi. Tôi cảm nhận được anh đối với tôi rất tốt. Từ đó trong lòng tôi cũng sinh ra một loại vọng tưởng. Nhưng loại vọng tưởng đó mới vừa dấy lên liền bị bóp chết rồi. Xương Kỳ nói, cô ta đang mang thai con của anh. Tôi không muốn làm người thứ ba, càng không muốn làm hồ ly tinh, cho nên... Ha ha... Liền xa lánh anh. Lúc đầu, lòng tôi cảm thấy không dễ chịu chút nào, nhưng bây giờ đã hoàn toàn tốt lên rồi. Nếu không phải là anh nhất định muốn nói chuyện với tôi, tôi cũng không muốn nói ra điều này. Dù sao, mọi chuyện cũng qua rồi. Tôi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ trước đây. Anh nếu không có chỗ ở, cũng có thể tới ở nơi này. Người tôi cũng khỏe nhiều rồi, qua mấy ngày nữa là có thể trở về đi làm. À, tôi đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon.”

Hùng Cách Cách nói liền một hơi, sau đó xoay người chạy trở về phòng vẽ.

Phó Bạc Yến nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách rời đi, lẩm bầm tự nói với chính mình: “Đều qua hết rồi sao?” Tại sao lại đau lòng như thế này? Đau như cắt!

Thời điểm Tô Hàng xem thấy mục tìm người trên máy tờ báo, anh rút cuộc cũng biết được, Hùng Cách Cách tiêu tiền lương như thế nào rồi.

Hùng Cách Cách dùng tiền lương của anh phát cho đi đăng tin tìm người. Người cô muốn tìm là một người có bệnh tâm thần gián đoạn, là một người nhìn bề ngoài rất nam tính, là một đàn ông thích vào trong siêu thị ăn đồ ném thử, là một người đàn ông tên Phó Khương!

Tô Hàng cầm những tờ báo kia, chỉ vào bức chân dung được phóng to, hỏi: “Em lấy hình của chú út ở đâu vậy?” Tại sao cậu lại cảm thấy tấm hình này có chút quái dị? Trước tiên không nói đến biểu cảm của người trong bức chân dung, mà cái kiểu cắt xén chỉnh sửa rất có vấn đề. Có người nào chụp hình mà không chụp cổ? Mà chân dung Phó Khương chỉ có khuôn mặt là được phóng lớn lên, còn lại đều bị chỉnh sửa, dựa theo độ lớn của khuôn mặt mà kéo dài xuống dưới. Hơn nữa, về mặt kia... nói đơn giản chính là hội tụ của treu chọc, quyến rũ, bi ối và hấp dẫn! Mái tóc kia, không hiểu sao cậu lại có cảm giác như nó đang ướt nhẹp?

Trước những lời chất vấn của Tô Hàng, Hùng Cách Cách quyết định trả lời chân thực: “Tôi chụp anh ấy đấy.” Nhưng thật ra không phải là chụp, mà là quay video. Cô từng lên quay cảnh Phó Khương tắm. Tấm hình in trên báo chính là hình do cô cắt ra. Nếu như in nguyên bản gốc lên báo, nó sẽ khiến cho người xem phun máu mũi mất! Nếu như đem nguyên tấm đăng lên, chẳng những không giống như là đang đăng ở mục tìm người, ngược lại càng giống như... đăng quảng cáo trai gọi hoang dã. Thật quá nguy hiểm!

Tô Hàng nằm mơ cũng không nghĩ ra được Hùng Cách Cách có lá gan quay lên Phó Khương tắm. Dĩ nhiên, cho dù anh có nằm mơ giữa ban ngày cũng không ngờ, Hùng Cách Cách chẳng những quay lên Phó Khương tắm, còn chụp hình Phó Bạc Yến khoả thân, còn cả... chụp hình anh lúc anh ngủ trần như nhộng!

Cô gái này nhìn tưởng như vô hại, nhất gan kinh sợ nhưng vì một lợi ích nhất định, cô ấy lại có một trái tim nhỏ rất bi ối, rất mạnh mẽ.

Tô Hàng không nghĩ ngờ gì, siết chặt tờ báo trong tay, tiếp tục làm khó dễ, hỏi Hùng Cách Cách: “Sao trước khi đi đăng báo tìm người, em lại không báo với anh một tiếng?”

Hùng Cách Cách thẳng thắn nói: “Tôi có nói qua với anh rằng muốn tìm Phó Khương. Nhưng anh nói không cần tìm, chờ anh ấy điên khùng đủ rồi tự nhiên sẽ trở lại. Nhưng cũng đã một tháng trôi qua, anh ấy vẫn chưa quay về.” Thời gian càng dài, cô càng lo lắng. Mấy ngày nay, đến đêm là cô không thể say giấc nồng được. Nếu tiếp tục hành hạ cô như thế này chưa biết Phó Khương có thể tìm trở về hay không, nhưng cô dám khẳng định nhất định tinh thần cô bị hỗn loạn, mất cân đối nội tiết tố, chắc bị phế mất!

Tô Hàng nhìn thẳng vào mắt của Hùng Cách Cách, cẩn thận hỏi: “Em rất để ý đến việc chú ấy có trở về không à?”

Hùng Cách Cách né tránh ánh mắt của Tô Hàng nói: “Vẫn luôn để ý đấy thôi.”

Tô Hàng hít sâu một hơi, ngồi bên cạnh Hùng Cách Cách. Một lát sau, anh mới mở miệng nói: “Hùng Cách Cách, nếu như anh nói cho em biết, chú ấy không đến một tháng là không về được, em tin hay không?”

Hùng Cách Cách kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết? Tại sao anh ấy phải một tháng mới trở về được? Anh ấy đi đâu?”

Tô Hàng hơi có vẻ châm chọc cong cong khóe môi, nói: “Anh làm sao biết được chú ấy đi đâu? Chỉ là hàng năm chú ấy sẽ biến mất như vậy một tháng. Cũng không ai biết chú ấy đi đâu. Kể từ năm mười hai tuổi, chú ấy vô cớ mất tích một tháng, hàng năm cũng sẽ xảy ra chuyện giống vậy.”

Chương 96: Chúng Ta Đã Lỡ Làng Rồi Sao? (3)

Hùng Cách Cách đột nhiên nổi giận, cô mất bình tĩnh quát: “Biết rõ anh ấy mất tích, sao còn không đi tìm? Biết rõ tinh thần anh ấy không bình thường, sao còn mặc kệ để anh ấy biến mất một tháng? Chỉ vì tâm thần anh ấy không bình thường sao? Cho nên mới không ai đi tìm, không ai quan tâm? Mặc kệ anh ấy sống hay chết sao?”

Tô Hàng hơi ngẩn ra, ngay sau đó cau mày nói: “Tìm à? Phải tìm thấy mới được sao! Em kích động cái gì? Rõng cái gì? Anh đâu có lãng tai mà không nghe thấy lời em.”

Hùng Cách Cách quay đầu đi, không muốn nói chuyện. Phó Khương là một bệnh nhân tâm thần, chẳng lẽ không đáng để người khác lo lắng sao? Người nhà họ Phó biết rất rõ anh ấy sẽ biến mất trong một khoảng thời gian, nhưng không ai nghĩ tới, không ai muốn hỏi rõ ràng anh ấy đã đi nơi nào, tại sao lại biến mất như thế? không ai đi tìm anh ấy, mặc kệ anh ấy sống hay chết. Nếu như... Nếu như trong một tháng này, tâm thần Phó Khương có gì thất thường, anh ấy sẽ trải qua cuộc sống như thế nào đây? Có thể bị người ta đánh đập tàn nhẫn hay không? Có thể bị đối khổ lạnh lẽo hay không? Tại sao không có một ai quan tâm anh ấy như vậy?

Hùng Cách Cách cảm thấy vô cùng tức giận, muốn tìm một chỗ để phát tiết, rồi lại cảm thấy cả người không chút sức lực, ngay cả tinh thần cũng rất mệt mỏi. Đối với sự máu lạnh của người nhà họ Phó, cô cảm thấy trái tim mình băng giá. Mà người nhà họ Phó đương nhiên là bao gồm cả Phó Bạc Yến và Tô Hàng.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách như thế nên tưởng cô không vui vì bị anh mắng, vì vậy anh liền dùng cùi chỏ đỡ đỡ cánh tay của cô, dỗ dành: “Này, em nghĩ cái gì đây? Không phải anh trách em tự tiện đăng báo tìm người, mà là... Mà thôi, không có gì. Mục tìm người em cũng đã đăng rồi, giờ nên ngừng đăng đi? Đừng có suy đoán nữa, chúng ta đi ăn đi!” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Chúng ta ăn buffet đi!” Anh kéo tay Hùng Cách Cách, đi ra chỗ xe jeep, chạy thẳng tới nhà hàng thịt nướng tiệc đứng. Mặc dù vết phỏng của Hùng Cách Cách đã gần lành hẳn, nhưng vẫn không nên ăn thức ăn kích thích.

Ở trong nhà hàng, Hùng Cách Cách lần nữa hồi phục sức sống. Hùng Cách Cách nghĩ đến câu trời sinh voi sinh cỏ. Nếu đã tốn tiền thì không nên có lỗi với bản thân mà không tiêu phí. Ăn! Hết sức ăn! Đem tất cả bất mãn cũng biến thành việc thêm ăn! Ăn no quá, liền đứng lên, đi một vòng, tiêu hóa một chút, sau đó... Tiếp tục ăn!

Không biết Phó Khương có được ăn cơm? Có được ăn những món ăn ngon miệng như thế này không? Phó Khương, anh phải sớm quay trở lại đây.

Tô Hàng nhìn bộ dạng cực kỳ hăng hái của Hùng Cách Cách thì trong lòng cũng chất chứa đầy mật ngọt.

Hùng Cách Cách là bạn gái của anh, là người phụ nữ của anh.

Anh sẽ làm cho cô vui vẻ.

Mấy ngày kế tiếp, tình cảm Hùng Cách Cách và Tô Hàng rớt cuộc cũng thăng hoa.

Hai người sớm chiều làm bạn, cùng nhau vì sự nghiệp manga mà phấn đấu, cũng coi là có cùng chung sở thích.

Hùng Cách Cách nghĩ: Nếu cô đã đồng ý làm bạn gái của Tô Hàng, vậy thì cứ thử xây dựng mối quan hệ xem sao. Cô muốn cố gắng đối xử tốt với Tô Hàng.

Tô Hàng nghĩ: Nếu Hùng Cách Cách đã nhận lời làm bạn gái của mình, vậy mình sẽ cung chiều cô ấy, để cho cô ấy không thể rời bỏ mình. Nhất định phải đối xử tốt với cô ấy.

Khi ở chung với Tô Hàng, Hùng Cách Cách thống nhất nguyên tắc chung đụng. Chỉ cần Tô Hàng đưa ra ý kiến, cô sẽ nghe theo; chỉ cần Tô Hàng đưa cho cô đồ, cô sẽ nhận lấy; chỉ cần Tô Hàng sáng tác ra tác phẩm, cô sẽ khen hay; lúc Tô Hàng nhẹ nhàng ôm lấy cô, cô sẽ không giãy giụa. Tô Hàng sẽ dành cho cô vẻ mặt ôn hoà, tốt đến mức không thể tốt hơn nữa. Còn những ngôn ngữ ác độc công kích thì càng ngày càng ít đi.

Trong lúc ở chung với Hùng Cách Cách, Tô Hàng cũng suy nghĩ làm sao để hai người sống cho hoà hợp. Thành thật, anh vì Hùng Cách Cách vẽ mấy bức hoạ hết sức mập mờ câu huyết, cô sẽ hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực. Thành thật, lúc thay quần áo anh hơi giảm tốc độ một chút, tăng một vài động tác khiêu gợi, cô sẽ kích động hăng hái cả ngày. Thành thật, lúc muốn ôm cô, anh mời Hùng Cách Cách đi ăn một bữa tiệc đứng trước, sau khi ăn xong, cô sẽ trở nên lười biếng mặc cho anh ôm, ngoan ngoãn vô cùng. Thành thật, anh muốn phát triển thêm một bước, một nụ hôn sâu hay cái gì đó, thì phải... tiếp tục nghĩ cách. Tô Hàng không dám tùy tiện hành động, vì đối với anh quá trình trông chừng là một việc rất là đáng sợ.

Thật ra chỉ cần có thể ôm Hùng Cách Cách vào trong lòng, anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Anh chưa từng biết được bản thân anh rất dễ thỏa mãn!

Ha ha...

Hai người cùng ở chung một mái nhà, trong giai đoạn từ từ tìm hiểu rõ đối phương, từ từ tìm kiếm cách chung sống với nhau, từ từ hình thành nên thói quen có nhau, từ từ trở nên thân mật...

Rồi một ngày, hai người đi ra ngoài ăn cơm xong, vừa mới chuẩn bị trở lại phòng về thì điện thoại Hùng Cách Cách đột nhiên vang lên.

Sau khi Hùng Cách Cách nhận điện thoại về mặt lười biếng của cô lập tức trở nên khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng theo đó mà trắng bệch.

Trong suốt cuộc điện thoại, đều là đối phương nói. Cho đến trước khi cúp điện thoại một giây, Hùng Cách Cách mới từ trong miệng nặn ra một câu: “Con về liền!”

Tô Hàng thấy trong mắt Hùng Cách Cách ứa ra tầng nước mắt, hỏi vội: “Sao? Em muốn về đâu?”

Hùng Cách Cách siết quả đấm, khóc nức nở: “Tô Hàng, tôi xin anh, lập tức đưa tôi về nhà đi!”

Tô Hàng vội đáp: “Được! Được! Được, em đừng vội, chúng ta lập tức lên đường.” Anh nhanh chóng nổ máy xe, tăng tốc chạy băng băng về phía trước nói: “Nhà em ở đâu? Em có thể chỉ đường không?”

Hùng Cách Cách ngây ngốc nhìn Tô Hàng, chợt gào khóc lên, “Tôi biết rõ địa chỉ nhà tôi nhưng không biết đường đi về. Tôi mỗi lần về nhà đều là ngồi xe lửa, không có lái xe về. Làm sao đây, làm sao đây? Tô Hàng, ba tôi trúng gió rồi, chẳng những toàn thân đều co quắp, mà miệng còn sùi bọt mép nữa. Tôi muốn về nhà, tôi nhất định phải về nhà! Có thể ba tôi không ổn rồi, tôi phải về nhà!” Tin tức này tới quá đột ngột, giống như một con sóng lớn đánh cho Hùng Cách Cách không cách nào hô hấp được. Đau! Đau lòng, thân thể đau, tinh thần đau! Cô chưa bao giờ nghĩ tới, từ trước đến giờ người ba khỏe mạnh của cô lại đột nhiên ngã xuống. Cô muốn lập tức chạy trở về, muốn canh giữ bên cạnh ba mình, muốn cùng ông ấy cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này! Cô không tin ba cô sẽ bị bệnh lần này không dậy nổi! Không, tuyệt đối không tin!

Hùng Cách Cách ở trong lòng kêu lên khẩu hiệu ‘Tuyệt đối không tin’, nhưng không cách nào ngăn được nước mắt chảy ra. Vào giờ phút này, cô vừa yếu ớt lại vừa hết sức kiên cường.

Tô Hàng không ngờ thấy Hùng Cách Cách rơi nước mắt nên anh thấy đau lòng. Anh cố gắng dỗ dành cô: “Được! Được! Được! Đừng khóc! Đừng khóc! Em nói cho anh biết địa chỉ nhà em, chúng ta có công cụ hướng dẫn chỉ đường, lập tức có thể về, lập tức là có thể nhìn thấy bác trai.”

Hùng Cách Cách nói địa chỉ nhà cô, Tô Hàng dùng hướng dẫn định vị, liền hướng nhà cô thẳng tiến, vội vàng đi.

Tô Hàng nghĩ: bất kể thế nào, trước tiên phải chờ Hùng Cách Cách nhanh về! Anh phải lái xe thật nhanh mà không hề để ý hậu quả.

Sau khi Tô Hàng liên tiếp vượt qua ba cột đèn đỏ thì anh bị cảnh sát giao thông ngăn lại.

Theo kết quả điều tra ghi nhận chiếc xe jeep này đã liên tiếp vượt 53 cột đèn đỏ!

Tô Hàng cam đoan rằng anh chỉ vượt đèn đỏ vào ngày hôm nay, nhưng cảnh sát giao thông không tin.

Nếu như giờ phút này suy nghĩ Hùng Cách Cách vẫn còn vận hành bình thường thì cô sẽ nghĩ ra những cái cột đèn đỏ kia là Phó Khương vượt.

Tô Hàng nói miệng mà không có bằng chứng nên anh cảnh sát giao thông muốn tịch thu bằng lái của anh, cũng nhất định phải xử phạt anh.

Nếu bị lập biên bản phạt, tối nay Tô Hàng cũng đừng mong có thể đi được.

Tô Hàng quay đầu nhìn Hùng Cách Cách lòng đang nóng như lửa đốt. Ánh mắt anh hiện lên tia độc ác, nâng quả đấm lên, đánh cho anh cảnh sát giao thông kia ngã xuống đường, sau đó kéo Hùng Cách Cách, nhảy lên xe jeep, lần nữa vội vã rời đi.

Kết quả là trong buổi tối này trên đường lớn trình diễn cảnh cảnh sát bắt cướp vô cùng kịch liệt.

May mắn là Tô Hàng có tài lái xe hơn người, một lát sau, anh đã bỏ xa anh cảnh sát giao thông kia.

Tô Hàng biết chiếc xe này không thể dùng nữa, nếu không sẽ còn bị chặn tiếp. Vì vậy, anh tiện tay chặn một chiếc xe địa hình lại, trực tiếp quăng cho người nọ một tấm thẻ vàng cùng danh thiếp, nói: “Xe này coi như tôi mua rồi.” Liền lần nữa anh lái xe phóng như bay trên đường.

Hùng Cách Cách muốn gọi điện thoại về nhà để xác nhận tình trạng của ba Hùng. Cô lại phát hiện điện thoại di động của mình đã hết pin. Cô mượn điện thoại của Tô Hàng gọi về số điện thoại nhà nhưng lần nữa đau khổ phát hiện ra điện thoại nhà không liên lạc được. Hùng Cách Cách muốn gọi cho hàng xóm thân thiết xung quanh nhưng kết quả là cô không nhớ nổi số điện thoại của ai hết. Hùng Cách Cách gấp đến độ nắm chặt nắm tay, cắn chặt đôi môi.

Tô Hàng nhìn thấy đau lòng, rồi lại không biết nên an ủi cô như thế nào. Vào lúc này, anh cảm thấy nói thêm cái gì đều không có ý nghĩa. Anh chỉ có thể lái nhanh về nhà cô, cho Hùng Cách Cách nhìn thấy ba cô, cô mới có thể an tâm. Có lẽ cô sẽ đau lòng hơn. Nhưng đây là một quá trình nhất định trong cuộc sống mà ai cũng phải trải qua. Anh sẽ đi cùng với cô, cho đến khi cô hết đau lòng.

Sau khi Tô Hàng và Hùng Cách Cách trải qua muôn vàn khó khăn, năm tiếng sau cuối cùng cũng về đến nhà cô. Xuyên qua bóng đêm anh nhìn thấy một đám đông người. Đó là người của cả thôn tụ tập trước cửa nhà Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách cảm thấy tim đập liên hồi, cả người bủn rủn. Thân thể cô tràn đầy nỗi thống khổ! Không! Không! Không! Không! Ba Hùng cường tráng như vậy, không có việc gì, nhất định không có việc gì!

Nhưng mà, người trong thôn sẽ không vô duyên vô cớ tụ tập trước cửa nhà cô.

Trừ phi... Không, sẽ không!

Hùng Cách Cách không dám nghĩ nữa.

Cô đẩy cửa xe ra, nhảy xuống đất. Bởi vì bắp chân đã mềm nhũn nên cô đã té cái phịch, quỵ gối trên đất.

Tô Hàng vội vàng nhảy xuống xe, dìu Hùng Cách Cách đứng lên, ôm lấy eo cô, phòng khi cô té xuống đất lần nữa.

Hùng Cách Cách mông lung nhìn nhà mình, trái tim run rẩy. Cô đẩy Tô Hàng ra, như nổi điên lên, hô to một tiếng: “Ba”, rồi chạy vọt vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chúng Ta Đã Lỡ Làng Rồi Sao? (4)

Trong phòng lớn, mắt ba Hùng trừng lớn, hằn đầy tia máu, nằm thẳng ở trên giường. Ông không nhúc nhích, sắc mặt nhợt nhạt.

Mẹ Hùng đứng bên giường, liên tục quay đầu ngóng bên ngoài.

Lúc nhìn thấy Hùng Cách Cách vọt vào nhà, bà thoáng sửng người, ngay sau đó hô lên: “Cách Cách của mẹ...”

Hùng Cách Cách lập tức nhào tới chỗ ba Hùng, run rẩy gào: “Ba! Ba! Ba nhìn con đi! Cách Cách của ba đã về rồi! Ba...” Giọng nói kia đau đớn cõi lòng ấy khiến ai ai nghe thấy cũng đều thương cảm.

Tay ba Hùng run run giờ lên, nhẹ nhàng vuốt đầu Hùng Cách Cách, giọng nói khàn khàn quở mắng Hùng Cách Cách như một người cha hiền vẫn làm: “Con còn biết trở lại thăm ba à?”

Hùng Cách Cách hít vào một hơi, chột ngắc phất đầu dậy, nhìn ba Hùng: “Ba, ba không chết sao? Thật sự không chết hả?”

Đầu tiên ba Hùng tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách, sau đó lại tròn mắt nhìn mẹ Hùng, giọng nói ồm ồm mắt tự nhiên quát: “Chết cái rắm ấy!”

Còn khỏe! Rõ ràng tiếng nằng của ba Hùng vẫn tràn đầy sức mạnh! Hùng Cách Cách yên tâm đồng thời có chút thắc mắc.

Mẹ Hùng kéo tay Hùng Cách Cách, giải thích: “Cách Cách à, chuyện này đều do mẹ, mẹ vừa nhìn thấy miệng ba con sùi bọt mép thì lập tức gọi điện thoại cho con. Thật ra thì... việc này... Ha ha, là thế này. Lúc mẹ nhìn thấy ba con thì ba con đang đứng ở trong sân, cả người run rẩy, miệng sùi bọt mép. Mẹ định đến đỡ ba con, nhưng đột nhiên ông ấy ‘phụt’ một tiếng, sau đó ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy đột nhiên cả thôn đều bị cúp điện.”

“Mẹ hoảng quá nên lập tức gọi điện thoại cho con. Mẹ sợ con không được nhìn thấy ba lần cuối cùng.”

“Nhưng một lát sau thì ba con tỉnh lại. Lúc này mẹ mới biết thì ra là ông ấy sợ mùa hè con về, không có vôi hoa sen như trong thành phố, cho nên muốn chuẩn bị một chỗ để con có thể tắm nước nóng. Ông ấy có phải là thợ điện đâu, lại tự mình nối điện nên mới bị giật, giống y như trúng gió vậy. Sau đó không biết dòng điện như thế nào mà lại hất ông ấy văng ra. Nếu không thì lúc này con cũng chỉ có thể gặp ông ấy lần cuối cùng rồi.”

“Mẹ nghĩ ba con đã không có chuyện gì thì nên gọi điện thoại báo lại cho con để con đừng lo lắng. Nhưng đường dây điện thoại của nhà ta có vấn đề. Mẹ mượn điện thoại di động của người trong thôn, kết quả là không gọi được, bởi vì cả đường dây đều bị hỏng cả rồi.”

“Người bên đội công trình đã nhanh chóng tới sửa, mới vừa sửa dây điện và dây điện thoại xong thì con đã về tới rồi.”

“Người trong thôn đều nói cũng may người bị giật điện lần này là ba con, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm bị giật điện chết rồi. Cũng chỉ có ba con mới có thể sống, nằm trên giường chờ con trở về.”

Hùng Cách Cách hít mũi, ôm mẹ Hùng thật chặt, sau đó quay đầu ôm lấy ba Hùng đang nằm trên giường, kêu lên: “Ba...” Ôn của ba mẹ, cô nên báo đáp như thế nào đây?

Ba Hùng vỗ đầu Hùng Cách Cách, ánh mắt lại nhìn Tô Hàng.

Mẹ Hùng hiểu ý, lập tức dò hỏi: “Cách Cách, người trở về cùng con là...?”

Không đợi Hùng Cách Cách trả lời, Tô Hàng đã tự giới thiệu mình: “Chào cô chú, cháu tên là Tô Hàng, là bạn trai của Hùng Cách Cách.”

Mắt mẹ Hùng sáng rực lên, ba Hùng cũng ngồi dậy, cả hai ông bà cùng quan sát Tô Hàng.

Tô Hàng này, nếu như bỏ đi tật xấu thích châm chọc người khác thì thật đúng là một chàng trai tốt.

Người cao, dáng người đẹp, có vẻ như là một người trí thức. Ở trong mắt của ba mẹ Hùng, mặc dù Tô Hàng có xinh đẹp quá mức bình thường, nhưng chỉ cần Hùng Cách Cách thích thì hai người bọn họ cũng sẽ không lên tiếng phản đối. Nhưng mà thân thể Tô Hàng có vẻ gầy yếu.

Ba Hùng rất thẳng thắn hỏi: “Tô Hàng, cậu làm nghề gì?”

Tô Hàng lễ phép trả lời: “Thưa chú, con làm Anime.”

Ba Hùng không hiểu Anime là cái gì nhưng vẫn giả bộ gật đầu một cái, sau đó hỏi tiếp: “Có biết võ không?”

Tô Hàng thành thực trả lời: “Dạ không.”

Ba Hùng hơi cau mày, lại hỏi tiếp: “Có hứng thú học võ không?” Làm rể nhà lão Hùng này tất nhiên là phải tập võ. Nếu không thì trên có lỗi với liệt tổ liệt tông đã truyền lại võ thuật, dưới có lỗi với hậu thế vì không hiểu được tâm ý nghĩa cường thân kiện thể của võ thuật.

Mẹ Hùng thấy không khí có chút không thoải mái, lập tức thay đổi đề tài, hỏi Tô Hàng: “Tô Hàng à, cháu có tin vào số mệnh không?”

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách, trả lời: “Dạ tin.”

Mẹ Hùng cười ha hả nói: “Nói ngày sinh tháng đẻ của cháu đi, cô tính toán thử cháu và Cách Cách nhà cô có hợp không.” Làm rể nhà lão Hùng, số mệnh phải tốt. Nếu như số mệnh chàng rể mà không tốt thì con gái sẽ chịu tội theo. Con gái mà chịu tội thì hai ông bà còn gì để an hưởng tuổi già? Nói cho đúng là số mệnh của một người đã được ông trời định trước, có hay phúc phận cưới con gái nhà bà hay không thì còn phải xem ý của ông trời.

Hùng Cách Cách thấy trán Tô Hàng đã đầy mồ hôi, chỉ sợ một khi anh khó chịu lại không kiềm chế được miệng mình nên vội nói xen vào: “Mẹ, đừng hỏi nữa, chúng con đi đường lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi. Mẹ còn chưa biết, vì đưa con trở về mà ngay cả cảnh sát giao thông Tô Hàng cũng đánh đấy.”

Ánh mắt của ba Hùng sáng lên, hỏi: “Dùng quyền pháp gì?”

Hùng Cách Cách kéo tay Tô Hàng, vừa kéo anh về phía phòng mình vừa trả lời câu hỏi của ba Hùng: “Chính là dùng một chiêu mất mạng, hung ác lắm.”

Đóng cửa phòng lại, Hùng Cách Cách thở ra một hơi, nói với Tô Hàng: “Nhanh nghỉ ngơi đi, nếu không thì thế nào ba tôi cũng nhất định tự mình dạy anh hai chiêu đấy.” Đến khi Tô Hàng bị ba Hùng chỉ dạy, đoán chừng là khoảng một tháng nữa bọn họ cũng sẽ không đi được. Bởi vì chắc chắn Tô Hàng không thể không nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian. Hùng Cách Cách còn nhớ từng có một bà con ở bên ngoại của ba Hùng muốn bái ba Hùng làm thầy. Sau khi người đó hết lời cầu xin, ba Hùng liền đồng ý chỉ dạy cho. Nhưng không ngờ sau khi người nọ được ba Hùng chỉ dạy thì nằm thẳng cẳng ở trên giường, nghỉ ngơi hơn một tháng mới có thể xuống đất, ngay cả cày bừa vụ xuân cũng không làm được. Lúc này, người nọ cũng không dám đến cầu xin chỉ dạy nữa. Quả nhiên võ công nhà lão Hùng quá uy mãnh!

Tô Hàng nhìn bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách đang cầm tay mình, trái tim khẽ run lên, một loại cảm giác gọi là hạnh phúc nhộn nhạo dâng lên trong lòng.

Anh đổi tay, cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách, đang định hứa hẹn cả đời thì lại bị tiếng gõ cửa phá hỏng không khí.

“Cốc...cốc...cốc...” Mẹ Hùng đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi: “Cách Cách, nước nóng đã nấu xong rồi, các con có rửa mặt không?”

Hùng Cách Cách đáp một tiếng rồi kéo Tô Hàng đi ra khỏi phòng nhỏ.

Sau khi rửa mặt xong, Hùng Cách Cách để Tô Hàng và ba Hùng ở phòng lớn, còn cô và mẹ Hùng ngủ ở phòng nhỏ.

Trong chăn, mẹ Hùng kéo tay Hùng Cách Cách, bắt đầu hỏi chuyện này kia. Dĩ nhiên, hỏi nhiều nhất chính là về Tô Hàng.

Hùng Cách Cách trả lời thành thật: “Anh ấy không tệ, đối xử với con cũng tốt, chẳng qua tính tình không được tốt lắm, thích dạy bảo người ta.”

Mẹ Hùng vuốt mái tóc ngắn của Hùng Cách Cách nói: “Người ta đối xử tốt với con, con phải biết cảm ơn, đừng phụ lòng người ta.” Đôi mắt hơi cong lên, bà lại nói tiếp: “Cách Cách, con có biết ngày sinh của nó không? Mẹ xem cho hai đứa, xem thử bất tự có hợp không.”

Hùng Cách Cách ngáp, nhắm hai mắt lại, đáp qua quýt: “Đề hôm nào con hỏi anh ấy.”

Trong phòng lớn, ba Hùng vô cùng phần chấn nhìn chằm chằm Tô Hàng, làm cho Tô Hàng mất tự nhiên, nổi da gà nổi lên từng đợt.

Tô Hàng kêu khổ ở trong lòng nhưng cũng không dám mở miệng nói chuyện. Anh biết mỗi lần mình mở miệng đều làm tổn thương người ta. Mà người

trước mặt này thì lại không thể làm tổn thương một tí xúu nào được. Nếu không, Hùng Cách Cách không cần cái mạng nhỏ của anh nữa thì anh và Hùng Cách Cách sẽ phải xa cách rồi. Aizz... Hơn nửa đêm rồi mà tinh thần của cha vợ đại nhân vẫn thật phấn chấn quá nha!

Tô Hàng nhắm mắt lại, tự thôi miên chính mình, mau ngủ sớm đi. Vậy anh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hết sức nghiêm túc cứ quét qua quét lại người anh. Từ đầu đến chân, từ chân đến đầu, tới tới lui lui, mãi mà vẫn không đủ!

Tô Hàng không khỏi bắt đầu hoài nghi, không phải ba Hùng đang đánh giá anh, mà là đang tính thử xem trên người của anh có bao nhiêu thịt, nếu bán cho người mổ heo ở đầu thôn Đông thì có thể được bao nhiêu tiền.

Nghĩ tới đây, anh lại cảm thấy lạnh hơn mấy phần.

Ba Hùng à, ba mau ngủ đi! Hơn nửa đêm rồi, đừng dọa người như vậy có được hay không?

*

Hùng Cách Cách vốn định ở nhà ở thêm hai ngày, nhưng Phó Bạc Yến lại gọi điện thoại, thúc giục Tô Hàng mau nộp bản thảo, đừng làm trễ nải công việc. Vì vậy, phụ tá Hùng Cách Cách phải vẫy tay chào tạm biệt ba mẹ dù lòng không nỡ...

Trên đường trở về, Tô Hàng và Hùng Cách Cách không ai nói một câu.

Đến cửa phòng vẽ tranh, mỗi người xuống một cửa.

Đột nhiên Tô Hàng nắm lấy cổ tay Hùng Cách Cách, ánh mắt hết sức nghiêm túc nhìn Hùng Cách Cách hỏi: “Hùng Cách Cách, anh hỏi em, chúng ta đang hẹn hò đúng không?”

Hùng Cách Cách im lặng trong chốc lát, muốn nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, rốt cuộc là quan hệ của cô và Tô Hàng đang ở vị trí nào? Vậy mà sau khi thêm thêm, bớt bớt, cộng trừ nhân chia thì đáp án vẫn là không rõ. Xem ra quả thật cô có khả năng bị đần độn rồi.

Chẳng lẽ tình cảm này khó tính toán như vậy sao? Mãi mà vẫn không thể dùng phương pháp tính toán đơn giản để tính xem rốt cuộc là yêu hay không phải yêu?

Quả nhiên tình cảm là một đồng hồ sách lộn xộn.

Nhưng mà không thể phủ nhận quả thật lời nói lúc này của Tô Hàng khiến cô rất khó từ chối.

Anh đối xử tốt với cô, cô nhìn thấy rõ, cũng ghi tạc ở trong lòng.

Giống như mẹ Hùng đã nói, trong cuộc đời người con gái muốn cái gì? Không phải là có một người đàn ông yêu con, cưng chiều con, để con ở trong mắt sao?

Lúc cô cần giúp đỡ nhất, Tô Hàng luôn ở bên cạnh của cô, giúp cô chống một mảnh trời. Nếu như nói tình cảm có thể bồi dưỡng thì vì sao không thể cho nhau một cơ hội? Có lẽ là hạnh phúc đang ở trước mắt.

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chúng Ta Đã Bỏ Lỡ Rồi Sao? (5)

Cô mất tự nhiên đá đá chân, gạt đầu với Tô Hàng, không được tự nhiên đáp lại một tiếng: “Ừ.”

Một tiếng này “Ừ” giống như pháo hoa nổ rộ sáng chói trong đêm tối, trong nháy mắt phủ đầy màu sắc lên cuộc sống của Tô Hàng.

Tô Hàng cảm thấy hưng phấn khó có thể nói nên lời. Cho đến giờ phút này, tim của anh mới coi như về vị trí cũ. Lúc hai người ở bên cạnh nhau, anh luôn lẩm bầm, lặp đi lặp lại: ‘Minh là của bạn trai của cô ấy, cô ấy đã đồng ý làm bạn gái của anh’, nhưng rốt cuộc sự thật là như thế nào thì chỉ có anh mới rõ. Hôm nay câu nói mà anh luôn lẩm bầm đã trở thành sự thật, làm sao anh có thể không kích động cho được?

Giờ phút này, anh thật sự muốn hét to lên để cho toàn thế giới biết Hùng Cách Cách là của anh!

Tô Hàng vươn hai tay ôm cô thật chặt vào trong ngực. Đời này, cô chính là bảo bối của anh! Vĩnh viễn là bảo bối mà anh không bao giờ buông tay! Anh muốn cưng chiều cô, cho cô những thứ tốt nhất; anh muốn cô bị ngấp chết trong đường mật của anh.

Sự vui sướng của Tô Hàng lây sang Hùng Cách Cách, khiến cô cũng cười cong mắt. Ha ha... Rốt cuộc cô cũng chính thức có bạn trai rồi! Cô sẽ đối xử tốt với anh!

Trong không khí lan tỏa mùi vị ngọt ngào, lúc này có một người nghiêng người dựa vào cây đại thụ gần đó, có vẻ không hợp với khung cảnh cho lắm. Anh đốt một điếu thuốc, nhìn nó lúc sáng lúc tắt trên tay mình, sau đó chậm rãi nhếch khóe miệng, dùng giọng giễu cợt, khàn khàn, lạnh nhạt nói: “Hùng Cách Cách, em thật đúng là không có nguyên tắc.”

Cả người Hùng Cách Cách cứng đờ, lập tức nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang dựa vào cây đại thụ đó.

Phó Khương? Người đó chính là Phó Khương đã biến mất suốt một tháng nay!

Phó Khương mặc một bộ quần áo thoải mái màu tro, mái tóc hơi ướt, giống như vừa mới tắm rửa xong liền vội vàng chạy tới đây vậy. Tinh thần của anh không tệ, màu da vẫn khỏe mạnh khỏe gọi như cũ. Anh nghiêng người dựa vào cây đại thụ, nhìn có vẻ như lười biếng nhưng lại có thể khiến người ta cảm thấy cả người anh đang căng thẳng.

Anh hơi nhíu mày, đó là vẻ mặt rất ít khi xuất hiện. Chỉ vì từ trước đến giờ anh có thói quen che giấu lòng của mình. Bất kể là vui vẻ hay đau thương thì anh cũng đã quen che giấu. Mà giờ phút này, chân mày của anh đang nhíu chặt biểu hiện rất rõ ràng một chuyện: tâm tình của Phó Khương đang không tốt, đến mức không có cách nào che giấu được. Có lẽ anh không muốn che giấu hoặc là không có sức lực che giấu nữa.

Hùng Cách Cách nhìn thấy Phó Khương, ánh mắt sáng lên, nhưng trong lòng thì lại vừa giận vừa vui. Giận vì anh không chào hỏi mà đi biệt tích một tháng, vừa xuất hiện đã lên án cô không có nguyên tắc. Vui chính là rốt cuộc anh cũng đã xuất hiện rồi. Anh không biết trong một tháng khi anh biến mất thì cô lo lắng nhiều tới mức nào đâu.

Lòng của Hùng Cách Cách rất phức tạp, vừa muốn bay qua đá cho Phó Khương mấy cái, chất vấn anh chạy đi đâu, tại sao nói không giữ lời, tại sao không liên lạc với cô; Lại vừa muốn lạnh lùng liếc anh một cái, sau đó xoay người rời đi, không cho anh cơ hội giải thích. Cô muốn cho anh biết Hùng Cách Cách cô cũng là một người biết tức giận!

Vậy mà cuối cùng Hùng Cách Cách lại lựa chọn ‘Địch không động, ta không động’, cô đứng ở chỗ cũ, hung tợn trừng mắt nhìn Phó Khương, không muốn để ý tới người làm cô phiền lòng đó!

Phó Khương nghiêng đầu, mắt nhìn tàn thuốc lúc sáng lúc tắt trên tay, không biết đang nghĩ gì mà khóe miệng giật giật, sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ bóp tắt đầu thuốc lá.

Tàn lửa ở đầu điếu thuốc lá thiêu đốt da thịt anh, phát ra tiếng ‘xèo’ nhỏ đến gần như không nghe thấy, giống như thứ bị nó thiêu đốt chính là lòng người.

Phó Khương không để ý đến sự đau đớn nơi đầu ngón tay, gờ cao cổ tay, ném điếu thuốc lá ra xa, rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Hùng Cách Cách, ôn hòa hỏi: “Em đang hẹn hò với Tô Hàng sao?”

Mặc dù thái độ của Phó Khương hết sức lạnh nhạt, nhìn như bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng chính sự bình thường này lại khác lúc trước, làm người ta sinh ra một loại ảo giác rất đáng sợ. Không, không phải ảo giác mà chính là cảm giác đó là thật.

Cách Phó Khương nói chuyện không có vấn đề, câu hỏi cũng không có vấn đề, như vậy thì vấn đề nằm ở đâu?

Vấn đề nằm ở vẻ mặt của anh khi nói câu đó!

Cái nhìn của anh, nếu như không chú ý thì giống như đang giễu cợt tình cảm của thế gian rẻ mạt chẳng đáng là gì. Anh bị tổn thương, cho nên anh muốn người khác chôn theo mình! Trước cơn bão bầu trời thường bình yên mà.

Anh hỏi ‘Em đang hẹn hò với Tô Hàng sao?’ nhưng mà câu nói này lại làm cho Hùng Cách Cách cảm giác đúng ra nó là ‘Em không muốn sống nữa hả?’

Tim của Hùng Cách Cách đập loạn, thậm chí cô nảy sinh ý muốn trốn khỏi nơi không khí tràn ngập thuốc súng đáng sợ này. Cô nuốt một ngụm nước miếng, len lén nhìn Tô Hàng.

Cô không biết nên trả lời vấn đề của Phó Khương như thế nào. Nếu như anh xuất hiện trước mười phút thì có lẽ đáp án của vấn đề này là phủ định. Nhưng mà anh lại xuất hiện ngay sau khi cô vừa gạt đầu, thừa nhận mình đã bắt đầu hẹn hò với Tô Hàng mà hỏi vấn đề chết tiệt này.

Hùng Cách Cách biết chuyện này đã phát triển theo phương hướng mà cô không thể khống chế được. Bây giờ cô chỉ suy nghĩ nên làm thế nào để giảm bớt sức tàn phá của cơn bão này. Nếu như... Nếu như Tô Hàng có thể dàn xếp thì cô sẽ... ừm... dàn xếp với anh. Nếu như... Nếu như Tô Hàng không thể dàn xếp, như vậy... cô chỉ có thể... cắn răng mà chịu thôi!

Làm sao Tô Hàng không nhìn thấy Hùng Cách Cách đang hoảng sợ? Anh lập tức tiến lên vài bước, đi tới sau lưng Hùng Cách Cách, đưa tay ôm chặt lấy eo cô, dùng hành động thay cho đáp án... Hùng Cách Cách là của anh, anh sẽ không buông tay!

Phó Khương cười.

Tại sao nụ cười đó lại chua xót như vậy?

Cũng chính nụ cười này biểu đạt tình cảm của Phó Khương cho nên Hùng Cách Cách cũng chuẩn bị thở phào.

Nhưng không ngờ Phó Khương lại đột nhiên cúi đầu, giống như Tu La đang tức giận, ánh mắt nhìn cô chăm chú, môi mỏng hé mở, phun ra lời nói làm Hùng Cách Cách sợ hãi. Anh nói: “Hùng Cách Cách, anh rất tức giận, em phải gánh chịu tất cả lửa giận của anh!” Nói xong anh liền cắn mạnh đôi môi Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách bị đau, hít vào một hơi!

Cắn... Cắn... Phó Khương cắn người!

Tô Hàng giận dữ, vung quả đấm đánh vào mặt Phó Khương. Người đàn ông này thật không biết xấu hổ! Rõ ràng anh đã tuyên bố Hùng Cách Cách là bạn gái của anh, làm bậc cha chú, tại sao lại có thể làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy?

Phó Khương ngẩng đầu, liếm sạch máu tươi trên môi, không nói thêm câu nào nữa, mà cười khẩy một cái rồi xoay người rời đi càng lúc càng xa.

Hùng Cách Cách nhìn theo bóng lưng của Phó Khương, trong đầu trống rỗng. Tại sao cô lại thấy trong mắt Phó Khương tràn ngập nỗi bi thương? Tại sao nụ cười của anh lại đầy châm chọc như vậy? Tại sao bóng lưng của anh lại cô đơn, hiu quạnh như vậy? Tại sao bước chân của anh lại dứt khoát như thế?

Phó Khương, cho đến bây giờ anh vẫn không nói gì cả. Nói đến là đến, nói đi là đi. Cười đùa, tức giận, mắng chửi, rốt cuộc đâu mới là con người thật của anh?

Anh bị tổn thương đúng không?

Anh tức giận đúng không?

Anh khinh thường đúng không?

Nhưng mà anh vẫn không chịu nói rõ nguyên nhân vì sao.

Hùng Cách Cách không có cách nào đối mặt với lửa giận của Phó Khương. Không phải bởi vì xấu hổ, mà bởi vì... không hiểu.

Đừng tưởng rằng mọi người có thể thấu hiểu nhau. Cô không hiểu anh. Anh lại không chịu nói rõ với cô. Anh biết rõ là cô ngu ngốc, không phải là một người thông minh mà vẫn trêu chọc cô. Trêu chọc cô vui lắm sao?

Hùng Cách Cách buồn bực.

Tô Hàng xoay người Hùng Cách Cách lại, dùng sức lau vết máu trên môi cô. Sau khi dùng lực quá mạnh mới nghĩ đến vết máu kia là của Hùng Cách Cách. Hùng Cách Cách bị người kia cắn bị thương!

Chó điên! Thật là một con chó điên!

Tô Hàng tức giận nhưng cũng không làm gì được.

Anh giận chính mình không thể làm được gì, giận Hùng Cách Cách thất thần, giận Phó Khương không biết liêm sỉ, tức giận tất cả mọi thứ nhưng chỉ có thể văng tục một câu. Anh mắng: “Con mẹ nó! Đồ điên!”

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn, có chút khó hiểu hỏi: “Anh ấy đang giận tôi sao?” Phó Khương cắn cô mạnh như vậy, giống như muốn cắn nát cô vậy. Là vì anh đang giận cô sao?

Tô Hàng hít sâu một hơi, không trả lời.

Hùng Cách Cách lại hỏi tiếp: “Bởi vì tôi giành mất anh sao?”

Sắc mặt của Tô Hàng trầm xuống, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy như thế có đúng không?”

Hùng Cách Cách ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu của mình, lầm bầm: “Quả thật tôi hy vọng là như vậy. Tô Hàng, biết anh không, trong câu chuyện xưa của hai chàng trai và một cô gái, nếu như cô gái kia là hủ nữ thì cô ấy tình nguyện làm bia đỡ đạn.”

Tô Hàng cũng ngồi xổm xuống, ôm chặt Hùng Cách Cách, khàn giọng hỏi: “Rốt cuộc là em muốn nói điều gì?”

Hùng Cách Cách nức nở: “Tôi cũng không biết mình muốn nói gì nữa. Tôi chỉ cảm thấy rất khó chịu. Anh ấy không nói tiếng nào mà biến mất một tháng, ngay cả điện thoại cũng không gọi một lần. Vừa xuất hiện lại trách tôi không có nguyên tắc? Tôi không có nguyên tắc sao? Tôi luôn chờ đợi hạnh phúc của mình, cho đôi bên một cơ hội là không có nguyên tắc sao? Lúc nào anh ấy cũng trêu chọc tôi, tôi không biết rốt cuộc anh ấy có ý gì nữa. Tô Hàng, tôi rất khó chịu...” Nói thật, giờ phút này cô rất hỗn loạn. Mọi hành động của Phó Khương đều mơ hồ. Có lúc cô cảm thấy cô đã hiểu, nhưng nếu cần thận suy nghĩ lại thì cô cảm thấy mình chẳng hiểu gì cả.

Là bởi vì thần kinh của cô bình thường sao? Cho nên mới không hiểu Phó Khương, cho nên suy nghĩ của cô mới không thể theo một lối với anh?

Aizz... Có phải Phó Khương này có phải là người đa nhân cách không? Sao cứ thay đổi tới lui như vậy?

Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Hùng Cách Cách muốn khóc, thật sự rất muốn khóc.

Tô Hàng nắc: “Tại sao em lại hoảng sợ như vậy? Em cần gì lo lắng chú ấy có tức giận hay không, ghen tị hay không? Cần gì phải suy nghĩ rốt cuộc chú ấy thích người nào? Trên thế giới này nhiều người như vậy, nhiều vui buồn hờn giận như vậy, em có thể quản được tất cả sao? Nếu chú út đã trở lại thì em càng không phải lo lắng. Đừng nghĩ tới những thứ vô nghĩa đó nữa, còn nhiều việc chưa làm xong đâu đấy. Nếu không nhanh chóng làm cho xong thì anh hai sẽ điện thoại lâu bầu hai chúng ta đấy!” Có lẽ lúc làm việc anh sẽ không còn suy nghĩ tới những chuyện phiền lòng đó nữa. Anh cũng sẽ không nhường Hùng Cách Cách cho bất kỳ ai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Em Là Định Mệnh Của Đời Anh! (1)

Tô Hàng dùng công việc để bình tĩnh lại, ép buộc mình dồn tất cả sự chú ý vào công việc, không cho phép mình suy nghĩ đến ánh mắt thoáng hiện lên sự hung tợn của Phó Khương. Không phải anh lo Phó Khương sẽ trả đũa, chỉ là... Sau khi nhìn thấy thái độ của Hùng Cách Cách với Phó Khương thì đột nhiên anh cảm thấy rất lo lắng. Sự lo lắng bất an này mãnh liệt như thế nào thì anh lại càng không muốn suy nghĩ. Anh luôn nói Hùng Cách Cách đang sợ hãi, chẳng lẽ anh không sợ sao?

A... Tô Hàng cười tự giễu, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Hùng Cách Cách làm trợ lý của Tô Hàng, không thể đẩy việc cho người khác mà phải phụ trách chăm sóc cho Tô Hàng. Cô thích nhìn Tô Hàng vẽ tranh, sáng tác, đáng vẻ tập trung của anh làm cô mê muội.

Loại mê muội này làm Hùng Cách Cách cảm thấy vui mừng.

Cô cảm thấy chỉ cần cô dồn hết sự chú ý vào Tô Hàng thì sẽ không suy nghĩ quá nhiều đến Phó Khương nữa. Nói thật, cô thật sự không muốn nghĩ đến Phó Khương. Mỗi lần nghĩ đến anh, cô đều cảm thấy khó thở, trái tim nhỏ run rẩy đến phát đau.

Đau cái gì? Đau cái chân bà nội mày ấy! Không cho đau!

Nên đau thì phải là môi của cô mới đúng?

Phó Khương dùng miệng thật ác độc, cắn mạnh tới mức làm cho cô không thể ăn cay nóng tới mấy ngày, chỉ có thể ăn cháo trắng không có mùi vị gì. Aizz... Đáng thương quá!

Cùng với sự tự biến tự diễn của Hùng Cách Cách và sự chịu đựng của hai người thì mấy ngày sau rốt cuộc Tô Hàng cũng hoàn thành xong trọn bộ bản thảo manga.

Hùng Cách Cách với đôi mắt gấu mèo, ôm những bản thảo kia cười ngây ngô một hồi, sau đó ngã cái phịch xuống giường, ngủ đến mê mết.

Tô Hàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hùng Cách Cách, không kiềm nén được tình cảm trong lòng mình nữa. Anh cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên môi của cô.

Rất thơm ngọt, rất mềm mại, rất ấm áp...

Ha ha... Hùng Cách Cách thật đúng là đồ ngốc, không biết cách phòng bị một người đàn ông.

Mặc dù anh luôn cố gắng kiềm chế kích động đặc biệt của đàn ông, nhưng Hùng Cách Cách lại như có như không quyến rũ cảm giác của anh, khiến chiến sự tự chủ của anh.

Có lẽ thích một người chính là như vậy.

Muốn cho cô những thứ tốt nhất, muốn tôn trọng ý định của cô, muốn cho nhau cái ôm đầu tiên, sắp xếp một cách lãng mạn và hoàn mỹ.

Trong lòng Tô Hàng bắt đầu tràn ngập bong bóng màu hồng, Hùng Cách Cách giống như hồ ly nhỏ, co người lại, chui vào trong ngực Tô Hàng.

Tô Hàng mừng rỡ, hai lòng ôm lấy Hùng Cách Cách đang ngáy o o. Mấy ngày nay phải thức đêm liên tục để theo kịp tiến độ bản thảo, hai người bọn họ thật sự mệt chết rồi.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc Hùng Cách Cách mở mắt thì có thứ gì đó đang kề sát mặt cô, làm cô sợ tới mức hít sâu vào một hơi!

Thứ đó là một đôi mắt... Một đôi mắt đang phát ra ánh sáng xanh lè! Cực kỳ giống đôi mắt của con sói đang đói bụng!

Hùng Cách Cách dịch người về phía sau, kéo giãn khoảng cách, lúc này mới thấy rõ ràng người trước mặt... Là Phó Khương!

Anh nửa nằm ở trên giường, tay chống cằm, không nhúc nhích, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhìn thấy Phó Khương thì có chút bất ngờ. Đến giờ cô vẫn nhớ mặt anh đồ kè, cắn nát môi cô rồi nụ cười giống như ác ma lúc anh xoay người rồi đi.

Anh tới đây làm gì? Tới trả thù cô sao?

Hùng Cách Cách cẩn thận phòng bị nhất cử nhất động của Phó Khương, chỉ sợ anh đột ngột bùng nổ, vung đao chém chết cô. Trên ti vi đều diễn như vậy mà. Nếu như anh thật sự ra tay với cô thì cô xong rồi, người bị bệnh thần kinh làm người khác bị thương thì không tính là phạm pháp.

Phó Khương nhận ra được sự phòng bị của Hùng Cách Cách, cũng không có tỏ vẻ không vui, giọng nói rất rõ ràng rành rọt: “Mất em có ghen.”

Hùng Cách Cách lập tức dùng đầu ngón tay cọ cọ khóe mắt của mình, sau đó quay đầu đi, không để ý tới Phó Khương nữa.

Phó Khương cũng không nói chuyện, vẫn chăm chú nhìn Hùng Cách Cách không nhúc nhích.

Một lát sau, Hùng Cách Cách không nhin được, liếc Phó Khương một cái rồi nói: “Không phải anh nói anh rất tức giận, muốn trả thù tôi sao?” Những lời này làm cho cô sợ hết hồn hết vía mấy ngày nay.

Phó Khương trả lời: “Vốn muốn trả thù em để cho em không nhìn thấy anh mà phát điên. Kết quả là sau mấy ngày trôi qua, anh phát hiện nếu thật sự không tới gặp em thì anh mới là người phát điên.”

Lòng của Hùng Cách Cách trở nên bất ổn, cô không thể tìm được một từ nào để miêu tả cảm giác của cô lúc này. Phó Khương, anh thật sự là một nhân tài, sau khi cắn cô một phát thật mạnh vậy mà vẫn không thấy xấu hổ, thần nhiên nói những lời như thế. Hùng Cách Cách bắt đầu thấy tự ti vì không mặt dày bằng anh rồi.

Phó Khương nhếch môi cười, nói tiếp: “Em biết không, bây giờ bệnh viện có nhiều thứ đen tối lắm. Vết và mấy chục năm mới có thể thay đổi được. Anh bệnh không khỏi được, điên không hết được cho nên mới tới tìm em đây.”

Hùng Cách Cách hừ hừ mũi, bày tỏ khinh thường của mình nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Phó Khương vẫn còn nhớ thương cô, nghĩ tới cô. Những lời nói hung ác kia của anh đều là nói dối mà thôi. Chờ anh hết giận thì mọi thứ đều tốt đẹp trở lại.

Trong mắt Phó Khương lóe lên ánh sáng, nhìn Hùng Cách Cách hỏi: “Nếu anh không đến tìm em, có phải em sẽ vĩnh viễn không đi tìm anh đúng không? Hùng Cách Cách, em thật là vô tình, gọi điện thoại cho anh cũng không được sao?”

Trái tim Hùng Cách Cách khẽ run lên, lập tức phủ nhận: “Không phải! Mấy ngày nay công việc quá bận rộn, tôi muốn đi tìm anh nhưng lại không tiện xin Tô Hàng nghỉ.” Có mấy lần cô định cầm điện thoại lên gọi cho Phó Khương nhưng cuối cùng lại không gọi. Một là cô thấy hơi sợ hãi, khi vừa nghĩ tới anh hung ác tuyệt tình của anh lúc rời đi liền thấy sợ, hai là công việc của Tô Hàng thật sự quá bận rộn làm cho cô hoàn toàn không có chút thời gian riêng tư nào. Chỉ cần cô cầm điện thoại lên thì cặp mắt lạnh của Tô Hàng sẽ quét tới chỗ cô. Hùng Cách Cách thừa nhận cô là một người rất nhát gan, con gấu túi như cô không dám làm bữa trước mặt động vật ăn thịt.

Từ trong lời nói của Hùng Cách Cách, Phó Khương nghe được một từ rất tuyệt diệu... xin nghỉ.

Đây quả thực là một tin tức cực kì có giá trị!

Ánh mắt của anh cười đến không thấy ông mặt trời, ngay cả lông mũi cũng cuộn lại thành một vòng tròn hạnh phúc.

Dường như Hùng Cách Cách vẫn còn rất khách sáo với Tô Hàng. Nếu như Hùng Cách Cách thật sự xem Tô Hàng là bạn trai thì tại sao lại dùng từ ‘Xin nghỉ’? Đây rõ ràng quan hệ cấp trên với cấp dưới, bóc lột và bị bóc lột!

Buồn bực và khó chịu mấy ngày qua của Phó Khương đều bị quét sạch. Anh cảm thấy tất cả tế bào nhỏ trong thân thể đang chết dần vì Hùng Cách Cách đột nhiên sống lại. Thật sự không khác gì xác chết sống lại.

Thật may là anh không chịu được sự nhớ nhung đau khổ nên mới chạy tới gặp Hùng Cách Cách, bằng không không phải là anh vẫn tiếp tục đau khổ sao? Ừ, nói thật, anh vội vàng chạy tới đây chính xác là vì sợ Hùng Cách Cách bị Tô Hàng ăn sạch sành sanh. Tuy anh tuyên bố sẽ trả thù Hùng Cách Cách, nhưng nếu như khi anh nổi lên ý định trả thù mà Hùng Cách Cách đã bị người khác ăn mất thì chi bằng anh tự bắn pháo về phía mình, trực tiếp vung đao tự thiện thì tốt hơn. Sau khi suy nghĩ cẩn thận vấn đề này thì anh đã tới đây. Thật may là anh đã tới.

A... Thời tiết hôm nay thật đẹp!

Hùng Cách Cách nói chuyện với Phó Khương nửa ngày mới nghĩ đến một vấn đề cực kì quan trọng, hình như... trong phòng làm việc này thiếu một người. Cô nhìn chung quanh một vòng, vô cùng buồn bực hỏi: “Tô Hàng đâu rồi?” Trước khi ngủ, rõ ràng còn nhìn thấy anh ấy. Tại sao chỉ trong chốc lát

mà đã biến mất không thấy tăm hơi?

Phó Khương hồi hồn, bắt đầu cười giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo: “Em đoán thử xem nó đang ở chỗ nào?”

Lúc Phó Khương vừa tới phòng vẽ tranh thì thấy Tô Hàng đang ôm Hùng Cách Cách nằm ở trên giường, ngủ rất say sưa!

Lúc ấy, tâm tư của anh bắt đầu xoay chuyển một trăm vòng nhưng chỉ nghĩ đến duy nhất một vấn đề: Làm thế nào để chinh Tô Hàng, để cho nó nhớ thật lâu! Không phải cô gái nào cũng có thể đựng đến. Không phải cái giường nào cũng có thể ngủ được.

Nói thật, chỉ trong nháy mắt, anh đã nghĩ ra vài trăm phương pháp để xử lý Tô Hàng, hành hạ Tô Hàng đến chết đi sống lại. Đối với suy nghĩ vừa linh hoạt lại vừa giàu tính sáng tạo của mình, Phó Khương cũng khó tránh khỏi bội phục mình. Có điều suy nghĩ là suy nghĩ, làm là làm, bây giờ anh không có phát điên, không đến mức cầm dao kẻ cổ Tô Hàng.

Vì muốn làm cho Tô Hàng cách xa Hùng Cách Cách ngay lập tức, Phó Khương theo bản năng, đánh một cái lên gáy Tô Hàng để Tô Hàng ‘ngủ sâu’ thêm một chút! Sau đó, thuận chân đá người ta xuống dưới giường, mặc kệ mi sống hay chết. Thằng nhóc Tô Hàng ngu ngốc kia, ngay cả thím của mi cũng dám trêu chọc, anh không đánh chết sau đó ném vào giữa bãi chó hoang đã coi là nể mặt mũi ruột thịt rồi.

Hùng Cách Cách không biết Phó Khương đang suy nghĩ gì, lắc lắc đầu: “Làm sao tôi có thể đoán được?”

Cô thấy Phó Khương vẫn nằm lì bằng tư thế nửa nằm ở trên giường, liền mở miệng dò hỏi: “Anh nằm như vậy không thấy mỏi sao?”

Về mặt Phó Khương như đưa đám, trả lời: “Anh cũng muốn động đây lắm, nhưng mà... Cả người bị tê cứng rồi.”

Con người Hùng Cách Cách đảo quanh, cười tủm tỉm ghé sát người đến chỗ Phó Khương hỏi: “Chỗ nào bị tê cứng vậy?” Ngón tay nhỏ bé chọt chọt cánh tay Phó Khương: “Chỗ này hả?” Nhìn thấy Phó Khương run run, cô lại gờ tay chọt chọt bắp đùi Phó Khương: “Hay là chỗ này?”

Phó Khương cầu xin tha thứ: “Được rồi, được rồi, em để yên cho anh một lát thôi.” Sau khi xử lý xong Tô Hàng thì anh luôn nằm thế này nhìn Hùng Cách Cách ngủ. Anh cũng không biết mình bị bệnh thần kinh gì mà nhìn mãi vẫn không thấy chán, tận đến khi Hùng Cách Cách tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Em Là Định Mệnh Của Đời Anh (2)

Hùng Cách Cách nào chịu khuất phục? Cô lập tức bỏ nhào lên người Phó Khương, xoa chỗ này, bóp chỗ kia. Phó Khương lên tiếng xin tha, cô càng làm tới. Hiếm khi có thể bắt nạt được Phó Khương như thế này, cô tuyệt đối không bỏ qua!

Phó Khương hô to: “Yêu tinh, xem lão nạp thu phục ngươi đây!”

Hùng Cách Cách cười khanh khách nói: “Hòa thượng thôi, ngươi cẩn thận cái lỗ beep của ngươi đấy!”

Phó Khương chạy trốn nói: “Đừng! A! A!”

Hùng Cách Cách cười gian nói: “Hôm nay, chàng đi theo ta đi! Ha ha ha... ha ha...”

Phó Khương hô lên: “Không được, không được... Ừm... Nhẹ thôi!”

Hùng Cách Cách càng đánh càng hăng: “Cho chàng biết sự lợi hại của ta!”

Phó Khương: “Ừ... A... Ai... Phù phù... Ừ...”

Hùng Cách Cách: “Hắc... Ừm... ‘này nọ í í í’... ‘này nọ í í í’...”

Thờ gấp á, rên rí á, có không? Có!

Gian tình à, vui thú sao, có làm được không? Được!

Hai người chơi cực kỳ vui vẻ, điên cuồng điên cuồng, lăn qua lăn lại.

Chiếc giường lay động, thân hình lên xuống khiến người ta liên tưởng tới cảnh cấm trẻ em.

Trên giường, phấn khích.

Dưới giường, khiếp sợ.

Tô Hàng trong cơn mộng mị cảm giác như mình bị người ta đẩy xuống vực sâu.

Anh cứ rơi, cứ rơi, xung quanh tối đen như mực cùng với tình trạng không trọng lực khiến anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đột nhiên, anh rơi xuống tới đáy, phát ra một tiếng bịch!

Anh thấy cổ của mình như bị gãy rồi.

Anh cứ nghĩ mình sẽ chết, nhưng không.

Không biết qua bao lâu, anh nghe thấy tiếng ầm ầm. Ngay sau đó, bóng tối quanh anh chợt phủ xuống, giống như là... động đất?

Anh vô cùng hoảng sợ, nhưng lại không sao nhúc nhích được, chỉ có thể chờ chết.

Có lẽ trong tiềm thức anh đã ý thức được đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Nhưng dù anh có giãy giụa thế nào cũng không tỉnh lại được. Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Trong bóng tối, anh bồn chồn không yên, chờ đợi một cái chết trong mơ.

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng thét chói tai của Hùng Cách Cách!

Anh lập tức choàng tỉnh, phản xạ thân thể nhanh hơn ý thức một bước, từ trên mặt đất bật dậy!

‘Cốp’ một tiếng, đầu anh đập vào gầm giường, gây ra một tiếng động không lớn không nhỏ.

Con mẹ nó... Đau quá!

Đầu Tô Hàng đụng vào gầm giường làm anh choáng váng đến hoa cả mắt, giống như nhìn thấy sao vàng lấp lánh giữa ban ngày.

Anh ngồi đó một lúc lâu mới có phản ứng, đưa tay xoa đầu, nhin đau, từ gầm giường bò ra ngoài.

Anh đang buồn bực vì lý do gì mình lại ngủ dưới gầm giường, lại hết sức tức giận khi phát hiện: Phó Khương đã chiếm chỗ của anh! Chẳng những nằm ở trên giường của anh, chú ấy còn... con mẹ nó, ôm người yêu của anh! Tô Hàng tức giận đến không kiềm được, lập tức vung tay đập mạnh lên mặt của Phó Khương!

Phải nói Phó Khương quả thực vô cùng xấu xa. Rõ ràng anh ta có thể tránh được quả đấm của Tô Hàng nhưng lại ngồi im hững hờ.

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng đánh Phó Khương chảy máu mũi, lập tức kéo Phó Khương ra phía sau lưng bảo vệ, sau đó quát Tô Hàng: “Anh làm gì đấy?”

Tô Hàng hơi sững sờ, ngay sau đó quát lại Hùng Cách Cách còn lớn tiếng hơn: “Em hỏi anh đang làm gì à? Chính anh muốn hỏi hai người đang làm gì đấy?”

Hùng Cách Cách nhìn Phó Khương, rồi lại nhìn Tô Hàng, rụt bả vai, giải thích: “Chúng tôi chỉ đang giỡn thôi. Sao anh lại đánh người?” Trước kia, cô cũng thường làm mấy trò điên điên khùng khùng với Phó Khương, có thấy Tô Hàng vô lý như thế này đâu? Hơn nữa, cô và Phó Khương thật không có làm gì, chẳng qua là điên khùng náo loạn một lát mà thôi. Tô Hàng từ dưới giường chui ra, liếc tay đánh người, như vậy là không đúng.

Tô Hàng quát: “Giỡn? Có thể lên giường mà đùa giỡn sao? Các người ôm ấp nhau như thế xem tôi như người chết à?” Anh liếc nhìn Phó Khương, chỉ cảm thấy máu nóng trong người bắt đầu dâng trào, cũng không khống chế được miệng mình nữa, chầm chọc: “Chú út bận rộn như vậy còn có thời gian đến nơi này của cháu, thật là làm cho cháu không biết nên lấy cái gì tiếp đãi chú mới phải. Mỗi lần chú biến mất một tháng, những chuyện buôn bán mà nhà họ Phó không giải quyết được sẽ lập tức trở nên xuôi chèo mát mái, doanh thu cũng nhiều hơn. Công sức chú bỏ ra vì nhà họ Phó thật đúng là tận tâm tận sức, đến chết mới thôi. Cháu vẫn không hiểu chú kiếm được lợi gì? Ông nội hứa với chú cái gì khiến cho chú cam nguyện làm nam công?”

“Đủ rồi!” Hùng Cách Cách cắt lời Tô Hàng. Ý Tô Hàng muốn nói, cô đã hiểu rồi.

Tô Hàng muốn nói, Phó Khương bán thân cho những người có địa vị cao hơn để giúp cho việc buôn bán của nhà họ Phó gia. Hùng Cách Cách cảm thấy việc này là vu khống! Nhà họ Phó đã có tiền có thế như vậy rồi, còn cần dựa vào người khác sao? Hơn nữa, Phó Khương đã bị cô đá liệt rồi, không thể quan hệ xxx. Dù anh ta có bán thân làm thú thì cũng là một người thân tàn nhưng chí không tàn. Rất đáng trân trọng! Đáng được tuyên dương!

Hùng Cách Cách cau mày nói: “Tô Hàng, đừng nói những chuyện vô căn cứ. Cái tật gặp người cần người của anh cũng không hay ho gì đâu.”

Tô Hàng sững sờ ba giây, đột nhiên giận dữ nói: “Hùng Cách Cách, em coi anh là chó sao? Con mẹ nó, gặp người cần người? Cái mà anh muốn nhất chính là cắn chết cái người không rõ lòng người hiểm ác mà còn dễ dãi với người ta là em đó!”

Để dãi? Anh ta cho rằng cô như thế sao? Hùng Cách Cách tức giận quay đầu sang hướng khác, không muốn nói chuyện với Tô Hàng nữa. Tuy rằng cô có thể tự nhận là mình dễ dãi, nhưng người khác không thể nói về cô như vậy. Không biết lời thật thường mất lòng sao?

Tô Hàng sợ mình lại nói ra những lời làm tổn thương cô nữa nên quyết định trầm mặc, không nói gì.

Không khí bấy giờ vô cùng ngột ngạt. Phó Khương đứng dậy, lau vết máu trên khóe môi, thản nhiên nói: “Anh phải đi đây...”

Hùng Cách Cách theo bản năng hỏi: “Đi đâu?”

Phó Khương ra vẻ đáng thương nói: “Anh cũng không biết.”

Tô Hàng không thể nhịn được nữa, lại mở miệng nói lời châm chọc: “Chú là người lớn còn ra vẻ đáng thương cái gì chứ? Chú thật sự coi mình là nhược thụ đấy à? Chú thích nơi nào thì đến nơi đó ở đi!” Xong rồi, tư tưởng của anh bị Hùng Cách Cách tiêm nhiễm rồi, thậm chí ngay cả từ ‘nhược thụ’ anh cũng nói ra được. Đúng là bị kích.

Phó Khương vuốt trán, nhếch môi cười nói: “A... Không ngờ chú còn có quyền lựa chọn chỗ ở. Vậy cũng tốt, tạm thời chú ở chỗ này.” Phó Khương nhìn Tô Hàng, nháy mắt nói: “Quả nhiên chỉ có Tiểu Hàng Hàng quan tâm đến chú.”

Tô Hàng thoáng sững sốt, sau đó trầm giọng nói: “Không cho chú ở nhà cháu!” Phải nhịn! Phải nhịn, không thể bộc phát được, không thể mất bình tĩnh được. Phó Khương là kẻ tâm thần, mình yếu chú ấy liền mạnh. Phó Khương là kẻ bị bệnh truyền nhiễm, dính vào liền bị lây. Phải cẩn trọng đối phó với chú ấy, tuyệt đối không thể khinh thường!

Phó Khương nằm soài xuống giường, vô lại nói: “Chú không ở nhà của cháu, chú chỉ ở phòng vệ của cháu thôi.” Vừa nói anh ta vừa đưa tay xoa xoa bên má bị đánh, “Haizz... Ra tay thật nặng! Đánh chú đến biến dạng mặt luôn rồi. Hùng Cách Cách, em đi lấy một cục nước đá giúp anh chườm đi.” Giọng nói đó, động tác đó, vẻ mặt đó, cũng như tư thế thư thái nằm ở ghế sa lon trông như không hề biết khách sáo là gì.

Hùng Cách Cách đáp một tiếng, lạnh lẽo phóng tới tủ lạnh, lấy đá, dùng khăn lông bọc lại rồi áp lên mặt Phó Khương.

Tô Hàng càng thấy càng tức, lập tức quay người đi ra khỏi phòng vệ.

Anh định ra ngoài đi dạo một chút để làm dịu cơn giận, nhưng lại nghĩ để một mình Hùng Cách Cách ở lại với Phó Khương chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp. Cô gái ngốc kia chẳng lẽ không nhận ra Phó Khương đang cố ý tranh thủ tình cảm của cô sao?

Không được, anh không thể đi. Tuyệt đối không thể cho Phó Khương có cơ hội được!

Đúng lúc Tô Hàng quay lại liền phát hiện Hùng Cách Cách đang đuổi theo mình.

Tuy trong lòng Tô Hàng đang mừng thầm, nhưng anh lại giả bộ nghiêm mặt, mở miệng châm chọc: “Em đuổi theo anh làm gì? Cứ ở lại phòng vệ đi, không chừng ngày nào đó anh phải đổi cách xưng hô, gọi em bằng thím rồi.”

Hùng Cách Cách muốn nổi giận, nhưng lại tự nhủ mình phải tỉnh táo. Cô không phải con nít, sẽ không dễ bị chọc tức. Cô điều chỉnh lại cảm xúc một chút rồi nói: “Tô Hàng, tôi với Phó Khương thật không có gì. Lúc này là vì cơ thể anh ta bị tê, tôi thấy có thể ăn hiếp nên muốn bắt nạt anh ta. Nếu như anh vì vậy mà đánh anh ấy, chỉ bằng đánh tôi cho đã đi. Hơn nữa, dù thế nào thì anh ấy cũng là chú của anh, anh không thể hỗn hào với anh ấy như thế được. Tô Hàng, tôi đã đồng ý làm bạn gái của anh rồi thì tôi sẽ cố gắng làm một cô bạn gái tốt. Nếu anh cứ làm những việc vô lý như vậy, tôi sẽ rất khó chịu.”

Tô Hàng hơi rủ mắt, đưa tay ôm lấy eo Hùng Cách Cách, tựa đầu vào bả vai của cô, thật lâu sau mới rặn ra được hai chữ: “Xin lỗi.” Là anh không đủ lý trí, không đủ tỉnh táo. Nếu như vì vậy mà anh khiến Hùng Cách Cách đau lòng, xa cách anh, anh sẽ hận chính mình.

Lỗ mũi Hùng Cách Cách cay cay, cô vỗ vỗ vai Tô Hàng, dỗ dành: “Được rồi, đừng nóng giận nữa.”

Tô Hàng nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng. Dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Em Là Định Mệnh Của Đời Anh (3)

Phó Khương dựa người lên cửa phòng vệ nhìn cặp tình nhân âu yếm, cảm thấy hôm nay ánh mặt trời cực kỳ chói mắt.

Anh đã để vuột mất cô rồi sao?

Vốn tưởng rằng Hùng Cách Cách là một con ốc sên, dù có cố bò về phía trước cũng không thoát khỏi năm ngón tay của anh; vốn tưởng rằng Hùng Cách Cách là một con đà điểu, cho dù giấu đầu đi, cũng sẽ lộ ra thân thể khổng lồ, để cho anh có thể tìm được cô trước tiên; vốn tưởng rằng Hùng Cách Cách đã hiểu tâm ý của anh, kết quả lại phát hiện, cô chẳng hay biết một chút gì cả; vốn tưởng rằng Hùng Cách Cách sẽ chờ anh, chờ đến khi anh giải quyết xong mấy chuyện rắc rối; vốn tưởng rằng Tô Hàng - một con dơi hút máu chẳng có gì đáng sợ, không ngờ anh đã quá chủ quan mà để mất Kinh

Châu.(*)

(*) Kinh Châu là một địa danh, có vị trí quân sự chiến lược thời Tam Quốc, bị chiếm mất cũng bởi vì sự khinh suất, coi thường địch thủ. Ở đây tác giả muốn nói tới mất cơ hội chiếm tình cảm của HCC hay nói cách khác là mất đi HCC.

Anh vẫn luôn cho rằng tình cảm của Tô Hàng hay Phó Bạc Yến cũng đều không đủ chín chắn, không đủ bao dung.

Anh tự cho mình là đúng, cho rằng mình đã nắm giữ được hết thảy trong lòng bàn tay nên mới bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để ôm lấy Hùng Cách Cách.

Muộn rồi sao? Muộn thật rồi sao?

Anh đã để vuột mất người con gái anh yêu nhất cuộc đời này sao?

Chú giành bạn gái của cháu, lời này chẳng dễ nghe chút nào, nhưng anh thật sự không bận tâm.

Nhưng nếu như anh dùng thủ đoạn để tranh đoạt lại khiến Hùng Cách Cách phải khó xử, đau khổ thì anh không chắc mình có thể tranh đoạt được đến cùng hay không.

Hùng Cách Cách ơi Hùng Cách Cách, anh nên làm sao mới phải đây?

Có lẽ, vì hạnh phúc của em rất đơn giản, đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn, anh nên buông tay thôi.

Nên sao? Có lẽ...

Lòng của Phó Khương lúc này vô cùng bức bối, anh tiện tay rút điều thuốc lá đang cháy dở trên tay đi.

Vài tàn thuốc chẳng may rơi xuống hộp pha màu của Tô Hàng. Ban đầu chỉ mới loé lên ngọn lửa nhỏ. Sau đó, nó nhanh chóng lan thành biển lửa lớn.

Khi Phó Khương ngồi thấy mùi khói, muốn dùng mấy chậu nước dập tắt lửa thì cũng là lúc anh nhận ra hành động của mình là vô ích.

Phó Khương lạnh lùng nhìn cặp nam nữ vẫn ôm nhau bên ngoài, lên tiếng hỏi: “Phòng vẽ cháy rồi, hai người có gì quý cần cứu gấp hay không?”

Tô Hàng hơi ngẩn ra, hét lớn: “Bản vẽ của tôi!” rồi nhanh chân xông vào phòng vẽ. Nếu như bản vẽ của anh bị cháy lần nữa, anh nhất định sẽ điên mất!

Hùng Cách Cách theo sát phía sau, xông vào phòng vẽ, vừa nói với Phó Khương: “Cái rương da đựng bảo bối của anh vẫn ở bên trong!”

Trái tim Phó Khương khẽ run lên. Hùng Cách Cách từng vì anh mà vọt vào biển lửa, bị lửa đốt bỏng hết cả lưng. Lúc ấy, anh đã thầm thề: Đời này, anh nhất định sẽ chăm sóc cô, khiến cô được hạnh phúc, không để cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt cô! Đúng vậy, anh là thần bảo vệ của cô, sao anh có thể để cho người khác làm thay công việc đó được?

Có lẽ Tô Hàng sẽ đối xử tốt với Hùng Cách Cách, nhưng sẽ không có một người đàn ông nào có thể giống như anh, cả đời cung chiều cô, bảo vệ cô, biết cô suy nghĩ gì, biết cái gì thích hợp nhất với cô.

Hùng Cách Cách chính là định mệnh của đời anh!

Nghĩ đến đây, trái tim đầy phiền muộn của Phó Khương liền thông suốt. Anh nhếch môi cười, bước vào phòng vẽ.

Trong phòng vẽ đang bốc cháy, Tô Hàng vội vàng cứu những bản vẽ của mình. Hùng Cách Cách thấy mình không xen vào được, liền quay người chạy về giường, ôm lấy chiếc rương da bảo bối của Phó Khương. Phó Khương nhào tới trước mặt Hùng Cách Cách, ôm lấy Hùng Cách Cách, sau đó chạy như bay ra khỏi phòng vẽ.

Ba người đặt những đồ quan trọng xuống đất rồi mới tìm cách dập lửa.

Cuối cùng lửa cũng được dập tắt hoàn toàn.

Nhìn phòng vẽ không còn ra hình dạng gì nữa, mắt của Tô Hàng đỏ lên. Những bức tranh của anh!

Anh quay đầu, cảm tức nhìn Phó Khương, nghiêng răng hỏi: “Chú nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phòng vẽ không thể vô duyên vô cớ bị cháy được, nhất định là Phó Khương ra tay, lý do là vì không muốn thấy Hùng Cách Cách ở cùng anh.

Phó Khương trả lời một cách rất bí ẩn: “Rất rõ ràng, là bị cháy.”

Tô Hàng ôm lấy cái trán mình, lại hỏi: “Cháu muốn hỏi, tại sao bị cháy? Có phải chú đốt không?” Chẳng lẽ ông chú này nghe không hiểu lời anh sao?

Phó Khương vô tội nói: “Sao chú lại đốt? Cùng lắm chỉ là chú không cẩn thận gây ra hỏa hoạn thôi.

Tô Hàng túm cổ áo Phó Khương, trừng mắt nói: “Biệt thự bị cháy có phải cũng do chú?” Không cẩn thận? Chú vừa không cẩn thận là liền gây ra hỏa hoạn? Lười không xuong, chú nói cái gì thì chính là cái đấy à? Chú giết người xong thì cũng có thể đổ thừa là do không cẩn thận được à?

Phó Khương vỗ vỗ mu bàn tay của Tô Hàng, sâu xa nói: “Tiểu Hàng Hàng, cháu không nên vu oan cho người tốt. Ngoan, khép miệng lại đi. Gần đây cháu hay nóng giận nên miệng thúí đó.”

Trán Tô Hàng nổi gân xanh, anh vùng nắm đấm lên, chỉ muốn đánh cho rằng Phó Khương roi đầy đất! Lúc này, anh chỉ hận mình không có năng lực gấp mấy lần Hùng Cách Cách. Một khi ra tay, đối phương chắc chắn sẽ bị thương. Một cái răng của chỉ là chuyện nhỏ, lòng tự tôn bị tổn thương mới là chuyện lớn. Bây giờ anh chỉ nghĩ đến chuyện làm sao đấm một cái liền làm cho miệng Phó Khương roi đầy răng, để cả thời gian dài nữa chú ấy phải mỉm cười như nàng Mona Lisa.

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng muốn đánh Phó Khương, lập tức ngăn lại, khuyên nhủ: “Bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ không nên làm xảy ra mâu thuẫn không cần thiết. Chúng ta nên suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo? Về sau chúng ta sẽ ở đâu đây?” Phòng vẽ bây giờ cứ như một bãi chiến trường, mùi khói cay mũi, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể ở được.

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, buông Phó Khương ra.

Phó Khương nháy mắt, đề nghị: “Tôi có căn nhà, mọi người có thể đến đó ở.”

Hùng Cách Cách hoan hô một tiếng, lập tức xông vào phòng vẽ, xách ra quần áo và mớ vật dụng hàng ngày không bị cháy ra.

Tô Hàng tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách, không được tự nhiên nói: “Anh không đi!”

Hùng Cách Cách dõ dành: “Đi đi mà, đi nha...”

Tô Hàng muốn nói: muốn đi thì em đi đi, anh sẽ không đi! Nhưng nghĩ lại, anh không thể nói. Anh đâu có ngu, sao lại nói những lời đó được?

Tô Hàng nói: “Anh không đi, cũng không cho em đi!” Việc đưa dê vào miệng cọp như vậy, có đánh chết, anh cũng không làm!

Hùng Cách Cách hỏi: “Vậy chúng ta ở đâu?”

Tô Hàng vừa định nói ở khách sạn thì thấy một chiếc xe cảnh sát từ đằng xa lái tới, kít kít dừng ở trước mặt anh.

Hả? Lại chuyện gì nữa đây? Anh là công dân lương thiện mà!

Công dân lương thiện cũng có lúc phạm pháp. Chỉ cần anh không trốn thì nhất định sẽ bị bắt. Sống trong dòng đời hỗn loạn, mỗi người đều phải tự học cách để sinh tồn.

Tô Hàng dính vào một loạt tội: Vượt đèn đỏ, đánh cảnh sát, cướp xe. Có giải thích hay chống cự cũng đều chẳng có tác dụng gì.

Tô Hàng bị bắt đi.

Điều duy nhất khiến anh không yên tâm chính là để Phó Khương ở lại bên cạnh Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhìn chiếc xe của cảnh sát dần xa, trái tim cô co thắt đau đớn vô cùng. Nếu như không phải vì cô, Tô Hàng cũng sẽ không bị tội mà phải vào tù.

Hùng Cách Cách càng nghĩ càng tự trách, càng nghĩ càng khổ sở, giờ giờ đuổi theo! Giờ phút này, trong đầu cô chỉ có đúng một suy nghĩ: Không thể để cho bọn họ bắt Tô Hàng đi! Không thể! Tuyệt đối không thể! Muốn bắt thì bắt cô đi!

Sau khi Tô Hàng lên xe cảnh sát, anh ghé sát cửa kính xe, nhìn Hùng Cách Cách phát phát tay, ý bảo cô đừng đuổi theo. Nhìn cô chạy theo như vậy, anh rất đau lòng.

Sự thật chứng minh, thể lực của con người không thể so sánh với máy móc. Cuối cùng Hùng Cách Cách mệt mỏi thở hồng hộc, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống mặt đất.

Phó Khương lái chiếc Lamborghini đuổi theo Hùng Cách Cách, bế cô ngồi vào ghế phụ hỏi: “Em đuổi theo nó có tác dụng gì không?”

Hùng Cách Cách chỉ xe cảnh sát chạy phía trước nói: “Đuổi theo... Mau đuổi theo! Tôi có lời muốn nói với Tô Hàng!”

Phó Khương nhếch môi cười: “Được!” Chỉ cần Hùng Cách Cách muốn, anh sẽ làm cho cô. Cung chiều cô, anh từ trước đến giờ chưa từng do dự.

Chiếc xe Lamborghini phóng như bay trên đường, trong chớp mắt liền chặn đầu xe cảnh sát lại.

Toàn bộ cảnh sát đề cao cảnh giác, chỉ sợ Phó Khương có hành động gì quá khích. Người đi xe Lamborghini vốn không dễ chọc. Ai ai đều biết, Phú Nhị Đại(*) không dễ chọc, Quan Nhị Đại(**) lại càng không dễ chọc. Nguyên nhân vì một thời ba bọn họ đã liều cả tính mạng vì tổ quốc! Chỉ cần cha họ tức giận, thì nhân viên quân như bọn họ (đám cảnh sát) chắc chắn thảm rồi.

(*) Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc.

(**) Quan nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ có quyền lực thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các nhân vật quyền cao chức trọng của Trung Quốc.

Xe Lamborghini chưa dừng hẳn, Hùng Cách Cách đã nhảy xuống xe, chạy đến chỗ xe cảnh sát, dùng sức vỗ cửa kính xe, nói lớn với Tô Hàng: “Tôi sẽ chờ anh ra ngoài! Nhất định chờ! Nhất định sẽ chờ!” Hùng Cách Cách nghĩ, bất kể Tô Hàng ngồi tù bao lâu, cô đều sẽ chờ anh ấy ra ngoài. Cho dù là chờ... cả đời!

Mũi Tô Hàng cay xè, thậm chí xúc động đến muốn khóc. Cô gái ngốc này vừa nói nhất định sẽ đợi anh.

Xe cảnh sát chạy đi, Hùng Cách Cách lại ngồi lên xe Phó Khương, thần thờ nhìn dòng người đi trên phố, lâm bầm hỏi: “Anh ấy sẽ không sao, đúng không?”

Phó Khương trả lời: “Hùng Cách Cách, anh với em đánh cược. Lúc chúng ta ăn cơm tối, Tô Hàng sẽ quay lại.”

Hai mắt Hùng Cách Cách sáng lên, vội quay đầu nhìn Phó Khương hỏi lại: “Có thật không?”

Phó Khương vuốt vuốt trán, cười nói: “Này, anh đang muốn đánh cược với em, sao em lại hỏi anh là thật hay giả?”

Hùng Cách Cách kích động nói: “Không chắc chắn thắng anh có đánh cược với tôi không?”

Phó Khương nhìn Hùng Cách Cách một cái thật sâu: “Ồ, hiểu anh rõ vậy sao?”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một lúc, rồi trả lời: “Tôi phát hiện ra anh là một người thật khó hiểu, lúc thì điên điên khùng khùng, lúc lại bình thường, nhưng xét về tổng thể cũng có thể được xem là một người đáng tin cậy. Ít nhất, mỗi lần anh phân tích chuyện gì đều rất chuẩn xác.” Giống như vừa nghĩ ra chuyện gì, Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, bổ sung, “Mẹ tôi nhất định sẽ rất thích anh.” Hai người đều giống như thầy tướng số, cả ngày lâm bầm những điều thần thần bí bí. Hai người họ mà ngồi dưới cầu vượt, một xướng một họa, tuyệt đối khiến người ta tin như thánh sống, chắc chắn sẽ gạt được cả một đám người.

Trong mắt Phó Khương xẹt qua tia sáng kỳ dị: “Vậy anh sẽ sắp xếp thời gian đến gặp mặt bác gái.”

Hùng Cách Cách kéo kéo tay áo Phó Khương: “Có thật là tối nay Tô Hàng sẽ trở lại không?”

Con người Phó Khương có chút lạnh lùng nhưng mà trên mặt lại cười nói: “Yên tâm đi. Nhà họ Phó và nhà họ Tô đều không chịu được mất mặt, họ sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu.” Anh bỗng lái xe rẽ sang hướng khác nói: “Giờ thì đi xem nhà mới của chúng ta một chút nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Trên Giường Hay Dưới Giường (1)

Lời nói của Phó Khương khiến Hùng Cách Cách yên tâm, không còn lo lắng về chuyện của Tô Hàng nữa. Hùng Cách Cách cũng cảm thấy mình thật kỳ quái, Phó Khương rõ ràng là một người không đáng tin, nhưng cô lại tin tưởng và ý lại anh ta một cách không điều kiện. Aizz... Hình như vừa rồi cô còn khích lệ Phó Khương, nói anh là một người đáng tin cậy. Lời nói của con gái quả nhiên là không thể tin hoàn toàn được. Hùng Cách Cách lại nhận ra một khía cạnh mới của bản thân mình.

Cô lắc đầu một cái, không nghĩ tới những chuyện không đầu không đuôi, không cách nào nhìn thông suốt này nữa. Cô nghĩ có kiến thức nửa vơi cũng hay, không hiểu, dần dần, u mê cũng rất tốt. Ít nhất, cô khừ khừ bao nhiêu năm nay vẫn rất vui vẻ thoải mái đấy thôi.

Hùng Cách Cách giỏi tự chơi tự vui, tự an ủi mình. Còn Phó Khương lại giỏi phát hiện, giỏi bắt lỗi, giỏi che giấu mình. Anh giống như là một kẻ bắn tỉa siêu cấp, có thể ẩn nấp ở nơi mà không ai nhìn thấy, không hề nhúc nhích, lặng lẽ chờ đợi thời cơ. Chờ đến khi anh ta ra tay thì cô nhất định sẽ phải trả giá. Cái giá này có thể là tính mạng, cũng có thể chỉ là... một cái thờ dài.

Anh lái chiếc xe Lamborghini về vùng ngoại ô, dừng trước một căn biệt thự. Hùng Cách Cách xuống xe, nhìn sang phải căn biệt thự, cô càng nhìn càng thấy quen thuộc.

Trước đây không lâu cô còn giẫm chân bước trên bãi cỏ này; bồn hoa này cũng trước đây không lâu cung cấp hoa tươi miễn phí trang trí cho phòng của cô.

Hùng Cách Cách chỉ vào vào đồng hồ nát bên cạnh hỏi: “Chỗ đó có phải là nơi ở trước kia của chúng ta không? Nhà của Bạc Yến và Tô Hàng ấy?”

Phó Khương ôm eo Hùng Cách Cách hết sức tự nhiên, dẫn cô đi vào biệt thự của mình, không do dự liền trả lời: “Đúng.”

Hùng Cách Cách tròn to hai mắt, kinh ngạc hỏi: “Nhà anh ở cạnh nhà bọn họ? Vậy sao anh không ở nhà của mình?”

Về mặt của Phó Khương lộ ra vẻ cô đơn, anh lạnh nhạt nói: “Một người ở trong căn nhà lớn như vậy rất trống trải.” Hôn nữa, căn nhà này không có Hùng Cách Cách thật sự là không vui chút nào. Ngày nào anh cũng nhìn thấy cô, nhưng lại không thể chạm vào, đối với anh mà nói là một loại cực hình.

Hùng Cách Cách hiểu ra liền gật gật đầu. Nếu để một mình cô sống trong căn nhà lớn như vậy, cô cũng sẽ rất cô đơn. Vẫn là nhiều người là tốt nhất. Càng nhiều người càng náo nhiệt.

Hùng Cách Cách nghĩ biệt thự của Phó Khương và biệt thự của hai anh em Tô Hàng sẽ không khác biệt mấy. Nhưng cô thật sự không thể ngờ được nơi này lại giống như một khu vui chơi, khu vui chơi dành cho trẻ con!

Không chỉ phần trang trí giống cho con nít mà còn những đồ vật bày biện ở đó càng khiến nơi này giống một khu vui chơi hơn.

Vừa bước vào cửa liền lập tức nhìn thấy hai con chó đồ chơi lớn chia ra đứng canh giữ hai bên cửa. Nếu có người đá hai chân nó, nó còn có thể sủa hai tiếng như thể đang nịnh hót.

Trên ghế sofa trong phòng khách là hai con voi bằng bông cao chừng hai thước, giống y như hai bức tượng, về mặt nghệ thuật ngốc nghếch, làm cho người ta yêu thích cực kỳ.

Trên sàn nhà, có mô hình xe lửa chạy bằng điện đang chạy theo đường ray lắp sẵn. Chiếc xe lửa này không giống như loại thường thấy, mà được thiết kế rất độc đáo, đẹp vô cùng. Mô hình này nếu bán ngoài thị trường nhất định giá sẽ rất đắt. Nhưng bấy nhiêu vẫn không phải là thứ thu hút tầm mắt của Hùng Cách Cách. Thứ khiến cô thích nhất đây là một con rùa nhỏ nằm trên đầu tàu. Con rùa này xanh mượt, hai mắt trong veo như nước, đáng yêu vô cùng.

Điều kỳ quái nhất là ở trên bàn ăn. Chung quanh bàn ăn chỉ có hai vị trí trống, những chiếc ghế còn lại đều xếp đầy những con vật: nào sư tử, nào hổ, nào rắn, nào hươu cao cổ... Mặc dù nhìn thoáng qua rất khó phân biệt được thật hay giả, nhưng nếu đưa tay sờ sẽ phát hiện chúng đều những đồ chơi bằng bông. Hùng Cách Cách đắm đắm đầu sư tử, xoay vặn cái đuôi con cọp cái, lại gỡ gỡ cái cổ cao ngoằn của con hươu cao cổ, rồi mới lên tiếng hỏi Phó Khương: “Anh kiếm ở đâu ra nhiều thú bông vậy?”

Phó Khương không đáp mà hỏi ngược lại: “Thích không?”

Hùng Cách Cách thành thật trả lời: “Không thể nói thích, nhưng cũng không ghét.” Thứ mà cô thích thì trừ truyện tranh ra chính là YY trai đẹp. Cô đã sớm qua cái thời nhìn thấy thú bông liền vui sướng la lên. Có điều, những con thú bông này thật sự rất đáng yêu. Cô không nhịn được liền muốn sờ xem chúng có bị rụng lông không. He he... Cô lại bị ối rồi.

Phó Khương ngồi xuống bàn ăn nói: “Đồng loại với nhau sẽ chơi không vui.”

Hùng Cách Cách không hiểu hỏi lại: “Hả? Là sao?” Ý Phó Khương là động vật cùng loài sẽ chơi với nhau không vui, bản thân anh và loài người chơi không vui cho nên mới sống với nhiều con vật như vậy.

Phó Khương không trả lời câu hỏi của Hùng Cách Cách mà ra dấu bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh, rồi nhìn đám thú bông hết sức trịnh trọng tuyên bố: “Từ nay về sau, Hùng Cách Cách chính là nữ chủ nhân của các người, các người phải nghe lời của cô ấy. Nếu không, ta sẽ không vui.”

Hùng Cách Cách buồn cười, nhưng ít khi thấy Phó Khương nghiêm túc đến như vậy, cô liền cố nhịn.

Phó Khương quay đầu nói với Hùng Cách Cách: “Em cũng nói vài câu đi.”

Hùng Cách Cách hơi sững sờ, ngay sau đó cười híp mắt nói: “Các người phải ngoan ngoãn, đại tiện tiểu tiện phải tự lo liệu nha.”

Phó Khương đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của Hùng Cách Cách: “Em ngốc quá, đồ chơi không cần đại tiện tiểu tiện đâu.”

Hùng Cách Cách bất mãn nói: “Anh mới ngốc ý! Không phải anh bảo tôi nói với chúng sao?”

Phó Khương cười tủm tỉm nhìn Hùng Cách Cách: “Thì anh bị bệnh thần kinh mà, lời anh nói vốn dĩ không tin được. Nhưng mà em tin lời của anh thì em chính là kẻ ngốc rồi. Kẻ tâm thần thích kẻ ngốc, thật tốt biết bao.”

Kẻ tâm thần thích kẻ ngốc? Anh ta có ý gì? Hùng Cách Cách lén liếc Phó Khương, lại không phát hiện anh ta có gì khác thường. Xem ra là cô nghĩ nhiều rồi.

Phó Khương nắm chiếc cằm nhỏ của Hùng Cách Cách hỏi: “Này, anh đã nói thích em rồi, sao em không đồ mặt vậy?”

Hùng Cách Cách sững sờ, mặt cô trong nháy mắt đỏ ửng lên! Anh ta... Anh ta... Anh ta nói gì? Anh ta thích cô? Đây là tỏ tình sao?

Tim Hùng Cách Cách đập thình thịch trong lồng ngực, vội nuốt ngụm nước miếng, nói lắp: “Tôi... Tôi bây giờ là bạn gái của Tô Hàng, chúng ta không thể...”

Phó Khương ôm con hổ bông vào lòng, nghiêng đầu nhìn Hùng Cách Cách, thản nhiên nói: “Em kích động cái gì? Anh ngoại trừ thích em ra, còn thích cả Sư tử, Hà Mã... này nữa?” Chỉ điều ‘thích’ không giống nhau mà thôi.

Trái tim đang treo lơ lửng của Hùng Cách Cách liền phục hồi trạng thái ban đầu. Cô khẽ thở dài, những tưởng trong lòng sẽ nhẹ nhõm, nhưng không hiểu vì sao lòng cô lại nặng trĩu, rất khó chịu.

Cô không phải kẻ ngốc, cô có thể cảm nhận được Phó Khương yêu thích cô không giống với đám thú bông kia. Có điều khác nhau như thế nào, cô lại không rõ. Dù sao suy nghĩ của cô rất bình thường, cô không sao dùng suy nghĩ bình thường của mình để đoán suy nghĩ khác người của Phó Khương được.

Hùng Cách Cách vốn là người không tìm hiểu sự việc đến nơi đến chốn, lại gặp phải Phó Khương là cao thủ thích đánh Thái Cực, cũng coi là một cặp đôi hoàn hảo. Hai người bọn họ thường một hỏi một đáp, cũng có khi hỏi đáp chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng cũng không ai truy hỏi tới cùng.

Phó Khương và Hùng Cách Cách nói về các trang trí, sắp xếp phòng ốc, một lúc sau đã nói sang vấn đề rốt cuộc đám thú bông kia có bị rụng lông hay không rồi...

Không thể không nói, Hùng Cách Cách nghe anh nói chuyện rất nghiêm túc, làm Phó Khương rất vui vẻ.

Một lúc sau, điện thoại Phó Khương đột nhiên vang lên. Tiếng chuông điện thoại rất kỳ dị quả thực khiến người ta nghe thấy mà sồn gai ốc.

Là Tô Hàng gọi tới.

Anh ta mở miệng liền hỏi: “Hùng Cách Cách đang ở đâu?”

Phó Khương nói địa chỉ nhà mình, rồi đặt điện thoại xuống, nói với Hùng Cách Cách: “Một lát nữa Tô Hàng sẽ tới đây.”

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Anh ấy không biết địa chỉ nhà anh sao?”

Phó Khương nhú mày nói: “Ai lại muốn đi tìm hiểu một người điên chứ?”

Hùng Cách Cách cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, trái tim đau nhói. Cô cảm thấy ông trời đối xử với Phó Khương thật không công bằng. Một người đàn ông tốt như vậy, nhưng chỉ bởi vì suy nghĩ khác người nên không được người khác tiếp nhận. Nếu như dựa vào tướng tá của anh ta mà muốn tìm một người con gái kết hôn rồi sinh con là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng trở trêu thay, chỗ đẩy của anh ta bị cô đá liệt rồi. Aizz, không biết giờ đã khá hơn chút nào chưa?

Tầm mắt của Hùng Cách Cách đi xuống, dừng ở nơi mà cô đang quan tâm.

Phó Khương trêu chọc: “Hùng Cách Cách, ánh mắt này của em thật gian nha!”

Hùng Cách Cách lập tức dời mắt, nhìn lên lầu hai, nói sang chuyện khác: “Phòng ngủ của anh ở lầu hai à?”

Phó Khương hỏi: “Em chuẩn bị biến ánh mắt gian tà đó thành hành động sao?”

Hùng Cách Cách đứng lên, trợn mắt nhìn Phó Khương: “Đi soi gương đi, xem cái mặt anh bị Tô Hàng đánh sưng thành thế nào rồi!”

Phó Khương sờ sờ mặt mình nói: “Anh không nhìn. Tránh phải nhớ lại Tô Hàng đã ra tay anh độc ác thế nào.” Hùng Cách Cách, em đau lòng chưa? Hôm nay, anh đã phải chia mặt cho Tô Hàng đánh ngay trước mặt em là để cho em thấy Tô Hàng là người đàn ông bạo lực thế nào, còn anh thì đáng thương bao nhiêu.

Quả nhiên, Hùng Cách Cách trở lại ngồi xuống ghế dựa, chớp mắt hỏi: “Đau không?”

Phó Khương híp mắt cười nói: “Nếu như em cho anh hôn một cái là anh hết đau liền.”

Hùng Cách Cách trợn mắt, tức giận nói: “Tôi không biết rốt cuộc cả ngày anh nghĩ đến cái gì nữa!” Bây giờ cô đã là bạn gái của Tô Hàng rồi, sao anh còn đùa giỡn cô thế nữa? Tuy cô và anh là chị em với nhau nhưng... nhưng không thể lúc nào cũng điên khùng náo loạn khiến Tô Hàng hiểu lầm được. Tô Hàng đối xử với cô rất tốt, cô phải có trách nhiệm với anh ấy.

Phó Khương ôm trán tỏ vẻ mệt mỏi: “Anh cũng không biết mình suy nghĩ những gì nữa. Nhưng anh có thể đảm bảo. Chỉ là, anh có thể bảo đảm, anh dành nhiều thời gian nhất để nghĩ về em...”

Hùng Cách Cách cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Thậm chí, cô còn muốn khóc. Cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, khàn giọng nói: “Phó Khương, anh không thể biết xấu hổ một chút được sao?”

Phó Khương giang hai tay ôm lấy eo Hùng Cách Cách: “Anh lại không cảm thấy mình có gì là không biết xấu hổ cả, tỏ lộ với người mình thích thì có gì không đúng? Nếu như em muốn anh không biết xấu hổ hơn nữa, thì anh cũng có thể hạ lưu hơn nữa đấy!”

Mặt Hùng Cách Cách đỏ lên. Cô giống như một con thỏ, lách người một cái tránh khỏi cái ôm của Phó Khương, nghiêng răng nói: “Có giỏi thì anh trần truồng chạy lòng vòng xem!”

Phó Khương đứng lên, vừa cời cúc quần áo, vừa cười tủm tỉm nói: “Hùng Cách Cách háo sắc, em muốn thấy anh trần truồng chạy sao? Được rồi, vì quan hệ của chúng ta cũng không phải người xa lạ, anh cời chuông chạy nhong cho em xem.”

Hùng Cách Cách ‘A’ một tiếng rồi vội bưng kín mặt hô to: “Không cần!”

Phó Khương cời áo, chỉ mặc mỗi cái quần chân trần đứng trước mặt Hùng Cách Cách, lắc đầu cười nói: “Đúng là một người nghĩ một đằng nói một nẻo. Em muốn che thì che mắt ấy, che mặt làm gì?”

Hùng Cách Cách mở to đôi mắt trong veo như nước lí nhí trả lời: “Tại tôi đỏ mặt thôi.” Chứ không phải là không muốn xem.

Phó Khương xoay người đi vào nhà bếp: “Em muốn nhìn nhưng anh không muốn cời đây.”

Hùng Cách Cách lên tiếng phủ nhận: “Ai nói tôi muốn nhìn? Anh cứ giờ trò lưu manh đi!” Có giỏi anh cời cho tôi xem!

Phó Khương cười ha hả: “Đồ lưu manh! Tư tưởng như dân phụ nhưng hành động như trinh nữ!” Anh lấy sủi cảo đông lạnh từ trong tủ lạnh ra, nhanh nhẹn nấu hai tô sau đó bưng ra đặt trên bàn: “Ăn chút sủi cảo đi.”

Hùng Cách Cách kinh ngạc hỏi: “Anh biết nấu sủi cảo cơ à?”

Phó Khương nhét đũa vào tay Hùng Cách Cách: “Đâu chỉ biết nấu sủi cảo, những cái bánh sủi cảo này đều do tự anh gói rồi cất vào tủ lạnh đấy.”

Hai mắt của Hùng Cách Cách sáng lên, nếm thử miếng sủi cảo cảm thấy mùi vị tươi ngon vô cùng. Cô cúi đầu ăn một hơi hết sạch tô bánh sủi cảo trên bàn, sau đó hài lòng ợ một cái rõ to, xoa xoa cái bụng căng trong, cười thoải mái.

Cô chép chép miệng, nhận xét: “Ngon quá! Tôi chưa bao giờ ăn bánh sủi cảo ngon như vậy. Hương vị rất đặc biệt.”

Phó Khương dọn dẹp bát đũa tiếp lời cô: “Anh dùng rượu ướp thịt trước rồi mới thêm gia vị, đương nhiên mùi vị sẽ khác một chút.”

Hùng Cách Cách vừa nghe thấy chữ ‘Rượu’ đã cảm thấy đầu ong ong. Cô xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nuốt một ngụm nước miếng hỏi: “Chắc anh cho vào không nhiều rượu để đầu nhí?”

Phó Khương thuận miệng nói: “Cũng khá khá.”

Hùng Cách Cách vỗ vỗ lồng ngực của mình, tự nói với mình đừng lo lắng, chỉ một chút rượu nhẹ thôi mà, cùng lắm cô sẽ ngủ thiếp đi thôi, cứ không đến nỗi say khướt đâu! Tuyệt đối không!

Phó Khương rửa chén đĩa xong, đi ra phòng bếp, dịu dàng nhìn Hùng Cách Cách nói: “Ngày mai chúng ta đi mua chút đồ làm một bữa tiệc lớn cho em nhé!”

Hùng Cách Cách hoan hô một tiếng, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: “Thật không ngờ tài nấu nướng của anh lại tốt như vậy. Lúc ở nhà Tô Hằng, sao không thấy anh bộc lộ tài năng vậy?” Lúc ở nhà Tô Hằng, Phó Khương luôn tỏ ra là một ông lớn mười ngón tay không chạm nước, chuyện anh thường làm nhất chính là tựa ở cửa phòng bếp, khoanh tay, nhìn cô bận rộn nấu ăn, cũng thỉnh thoảng nói đùa vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trên Giường Và Dưới Giường (2)

Phó Khương đi tới trước mặt của Hùng Cách Cách, cúi xuống, nhìn vào mắt của cô, nghiêm túc nói: “Anh chỉ làm đồ ăn ngon cho người quan trọng nhất của mình thôi.” Ý anh chính là, Tô Hằng cùng Phó Bạc Yến đều không phải là người quan trọng nhất của anh, cho nên không xứng được ăn cơm anh nấu. Hùng Cách Cách mắt tự nhiên né tránh ánh mắt của Phó Khương. Phó Khương đang ám chỉ cô sao?

Với anh, cô là người quan trọng nhất sao?

Phó Khương sờ sờ đầu của Hùng Cách Cách, cảm khái nói: “Trước đây anh có nuôi một con chó Samoyed, nó đặc biệt thích ăn cơm anh nấu.”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Phó Khương.

Phó Khương cúi đầu, hôn lên môi Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách một thoáng kinh ngạc, vội lui về phía sau tránh, không ngờ va vào chiếc ghế khiến cả người cùng ghế bật ngửa.

Nói thật ra, nếu không phải do Hùng Cách Cách lùi lại mạnh thì người bình thường muốn đẩy cô ngã nhào là chuyện không dễ dàng. Không thể phủ nhận là cô có công phu cực thâm hậu a!

Phó Khương cũng không đi đỡ Hùng Cách Cách mà chỉ lẳng lặng nhìn cô, dường như muốn nhìn thấu con người cô!

Hùng Cách Cách có chút hoảng loạn, cảm thấy mình không làm gì sai nhưng cũng thấy bối rối.

Phó Khương lạnh lùng nhìn Hùng Cách Cách, lạnh nhạt nói: “Em nghĩ ăn cơm anh nấu miễn phí à? Phải có chút lợi ích gì cho anh mới phải chứ!” Cô thiếu nợ anh quá nhiều, anh muốn đòi lại sớm một chút, nếu không anh sẽ mất hết cả vốn lẫn lời.

Hùng Cách Cách giận dữ, đứng dậy, che miệng, hướng về phía Phó Khương quát: “Cái anh này! Rốt cuộc là chuyện gì? Rõ ràng anh biết tôi là bạn gái của Tô Hàng sao còn trêu chọc tôi? Tôi cũng không cho rằng làm bạn gái với nhau thì cứ ôm hôn hoài như vậy. Phó Khương, anh thật khôn kiếp!”

Phó Khương không nói lý với Hùng Cách Cách mà chỉ trực tiếp nghiêng đầu lên lầu hai, chỉ vào hai căn phòng nói: “Chọn một phòng mà em thích đi.”

Chà con mẹ nó... Anh ta lại bắt đầu đòi chủ đề! Hơn nữa, chuyển hướng chẳng khéo léo chút nào!

Hùng Cách Cách tự an ủi mình: Anh ta bị bệnh thần kinh, anh ta bị bệnh thần kinh, không nên cùng anh ta không chấp nhận, không nên cùng anh ta không chấp nhận! Phải nhin! Phải nhin con người thần kinh này. Haizz!! Cô cũng muốn bị bệnh thần kinh cho rồi!

Bệnh thần kinh liên sống kiểu trâu bò à? Bệnh thần kinh là có thể tùy ý khi dễ người à? Bệnh thần kinh là không cần để ý tới cảm nhận của người khác à? Bệnh thần kinh thì có thể hề hề hà hà chọc xa chọc gần à? Bệnh thần kinh là có thể tùy ý làm bậy, tùy tiện hôn người khác à? Grừ! Grừ!

Nếu bệnh thần kinh có nhiều đặc quyền như vậy, cô cũng muốn làm bệnh nhân thần kinh!

Hừ!

Hùng Cách Cách hậm hực, dậm chân leo lên lầu hai, tiện tay chỉ vào một căn phòng, thờ phỉ phò nói: “Tôi chọn phòng này!” Phó Khương lẳng lặng chăm chú nhìn Hùng Cách Cách một lát, sau đó chậm rãi nheo con mắt hẹp dài, cười nói: “Được! Dù sao anh ngủ cũng rất “ngoa”, sẽ không đánh võ làm em bị thương. Chúng ta ngủ chung đi.”

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, hỏi: “Đó là phòng của anh?”

Phó Khương đẩy cửa phòng ra, ý bảo Hùng Cách Cách vào xem một chút: “Em xem xem, thích không?”

Một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, cũng không có chất đông đồ chơi, làm Hùng Cách Cách cảm thấy vô cùng khoan khoái. Trên chiếc giường cực lớn là bộ chăn drap rất đẹp làm cho người ta kích động muốn lập tức nhào lên lăn lộn cho đã.

Trong đầu Hùng Cách Cách tự dung hiện lên một hình ảnh hết sức đậm mị. Đó là hình ảnh của Phó Khương cùng nhiều người đàn ông. Hừ nữ ai cũng biết, bức họa này chính là một thụ chơi nhiều công a! Oa kén kết...Xịt máu mũi rồi ! Hùng Cách Cách nhếch miệng cười khúc khích, biểu tình kia có ba phần bi ôi thì có tới bảy phần dâm dăng nha.

Phó Khương chỉ cần liếc một cái, liền hiểu rõ ý nghĩ của Hùng Cách Cách.

Anh nằm nghiêng người trên giường, cố ý bày ra một tư thế quyến rũ, uốn éo là loi, nâng cái bắp đùi thon dài lên, thần thái lười biếng nói với Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, nếu như em là một người đàn ông thì thật là tốt.”

Hùng Cách Cách thân thể run lên, đầu nóng lên, nói: “Nếu như tôi là đàn ông, nhất định tấn công anh!”

Phó Khương say đắm nhìn Hùng Cách Cách, đưa hai cánh tay ra: “Hùng Cách Cách, lại đây ôm một cái.”

Không biết có phải do tác dụng của rượu đế hay không, Hùng Cách Cách cảm thấy đầu óc lâng lâng. May mắn là cô vẫn còn lý trí. Cô nín thở, gằn giọng nói: “Tôi là bạn gái của Tô Hàng, không ôm được.”

Phó Khương ngồi dậy, đến gần tai Hùng Cách Cách mập mờ nói nhỏ: “Loạn luân, cấm kỵ, vụng trộm, không phải kích thích nhất sao?”

Hùng Cách Cách sôi trào máu, hai chân run run, trái tim bi ôi nhỏ bé như có vạn mã chạy giẫm qua! A, không phải là vạn mã mà là một vạn con ngựa điên chạy giẫm qua! Một vạn con ngựa điên dấy xéo tâm linh thuần khiết của cô, giày xéo những cảm xúc người thiếu nữ, từng trái từng trái đưa leo cũng cứ thế mà bay qua...

Tại sao là đưa leo mà không phải là cò vụn?

Hùng Cách Cách bị kích động nhưng cô cũng không có hành động gì mà đỡ người ra.

Mặc dù suy nghĩ của Hùng Cách Cách rất hỗn loạn nhưng có thể đơn giản hoá theo cách nói của Phó Khương thì con người cô là loại “tư tưởng như dâm phụ, hành động như trinh nữ”!

Phó Khương hiểu rất rõ Hùng Cách Cách. Anh biết không thể tiếp tục trêu chọc cô được nữa, sợ cô xoay người trốn, vì vậy anh ngửa ra sau, nằm dài trên giường, dùng con mắt phóng điện cao thể nhìn Hùng Cách Cách sợ hãi nói: “Em cũng ngàn vạn đừng lại đây nha, anh không thỏa mãn được ý tưởng biến thái của em đâu.”

Đầu óc Hùng Cách Cách lúc này thật sự hỗn loạn. Trong thoáng chốc, cô tựa hồ biến thành một người khác. Là cô, cũng không phải là cô. Mắt cô say lơ đãng mông lung nhìn Phó Khương, cảm thấy mình chính là chủ tể của Phó Khương! Loại cảm giác đó, quả thật cực đã!

Hùng Cách Cách bước về phía trước một bước, Phó Khương lập tức cảnh cáo nói: “Em đừng qua đây! Nếu không, em tự gánh lấy hậu quả đó!”

Hùng Cách Cách nhe răng cười. Biểu tình kia rất âm trầm.

Phó Khương nén cười, mắng: “Hùng Cách Cách, ngươi là cầm thú!”

Hùng Cách Cách ngao lên một tiếng, nhào lên giường, bắt lấy lưng quần Phó Khương.

Cô chỉ muốn hù dọa Phó Khương một chút nhưng không nghĩ đến quần Phó Khương lại không chắc như thế, bị cô kéo một cái liền rách toạc ra rồi.

Cái quần lót màu đỏ sẫm, ngấn lưng, khêu gợi, xuyên thấu...Cứ như vậy bại lộ trong mắt Hùng Cách Cách.

Phó Khương giống như bị kinh sợ, lập tức dùng đôi tay bảo vệ chỗ kín của mình, hô lên: “Ngươi muốn làm gì? ! Ta chính là chủ của Tô Hàng!”

Trong tiểu thuyết BL, đây chính là dùng cổ văn cường hiếp a!

Hùng Cách Cách hô hấp dồn dập, trong đầu chỉ nghĩ đến sợi dây thun, phắc một tiếng là cô có thể bứt đứt tuột ra rồi.

Tình tiết máu chó, thêm loạn luân cấm kỵ, thêm ngược tâm ngược thân mới làm người ta hưng phấn cực kỳ!

Hùng Cách Cách trong nháy mắt hóa thân thành lang nữ, nhanh chóng nhập vai, hướng về phía Phó Khương cười gian tà nói: “Ta quần ngươi là chủ của ai? ! Hôm nay, ta muốn làm cho ngươi trở thành người của ta! ha ha ha...” “Móng vuốt sói của cô giờ lên, chuẩn bị đi bắt Phó Khương.

Phó Khương xoay người muốn chạy trốn, lại bị Hùng Cách Cách bắt lại ngồi đè lên. Cô hướng về phía Phó Khương dựng lên ba ngón tay, khuôn mặt cười hết sức bỉ ổi.

Phó Khương cố ý phối hợp Hùng Cách Cách, run rẩy thân thể, then thừng hỏi: “Ngươi... Ngươi... làm ba lần sao?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, quát: “Ta là hỏi ngươi muốn cắn mấy đầu ngón tay? !” Con mẹ nó, cái này vượt quá đạo lý thường tình rồi !

Phó Khương muốn cười nhưng cổ nhẹn lại được.

Hùng Cách Cách rú lên một tiếng, nhào lên người Phó Khương. Cô muốn cắn anh! Cô muốn giày xéo anh! Cô muốn nghe anh thống khổ gào khóc và run rẩy cầu xin tha; cô muốn nhìn anh chảy nước mắt uất ức, cô muốn liếm nước mắt của anh vào trong miệng, chếp chếp miệng sau khi nuốt xuống; cô muốn giương roi da, quất lên người của anh, sau đó hôn lên những vết thương kia, cảm giác vừa đau đớn vừa khoái lạc thật mãnh liệt! Cô muốn nói với anh: Bảo bối, đừng khóc, chỉ cần cung đủ hấp dẫn trên giường, ta sẽ luôn luôn yêu chiều cưng nha! Ha ha ha... Diệt ha ha ha...

Giờ phút này, khi rượu đã phát tác thì trong đầu Hùng Cách Cách chỉ còn lại hình ảnh trần truồng không mấy hài hoà cùng với hình ảnh SM mà cô sẽ rất dễ dàng quên phăng đi. (*)

(*) SM: S (Sadism): Bạo dâm

M (Masochism): Thống dâm hay khổ dâm

Người đời hay nói rượu làm người ta lớn gan lớn mật, lời này tuyệt đối không sai. Đối với Hùng Cách Cách, rượu chẳng những có tác dụng làm cho cô thêm can đảm, mà còn làm cô bộc lộ bản tính và thô lộ ý muốn đen tối một cách hiệu quả.

Lúc bình thường thì dù cô có nghĩ cũng không dám làm, muốn nói cũng không dám nói. Vào giờ khắc này mọi thứ giống như nước lũ vỡ đê, trong nháy mắt đổ xuống, muốn không chế cũng không chế không được.

Lúc Tô Hàng cùng với Phó Bạc Yến đi tới cửa biệt thự, hai người phát hiện cửa chính không có khóa. Hai người bọn họ trực tiếp tiến vào phòng khách, sau đó theo tiếng cười dâm dăng của Hùng Cách Cách, bọn họ tìm tới phòng của Phó Khương.

Khi đẩy cửa ra, bọn họ nhìn thấy Hùng Cách Cách đã đem tứ chi Phó Khương dang rộng ra, buộc chặt trên giường, cô đang đưa móng vuốt sói, chuẩn bị cỡi quần lót của Phó Khương ra!

Con người Tô Hàng co rụt lại, trong nháy mắt nắm chặt nắm tay.

Anh vọt tới bên giường, muốn đánh Phó Khương một trận.

Tốc độ phản ứng của Hùng Cách Cách vào lúc này nhanh kinh hồn. Cô lập tức ôm lấy Phó Khương dưới thân mình, hướng về Tô Hàng kêu gào nói: “Đừng đánh nàg! Muốn đánh, ngươi đánh ta đi!” Cô phát ra thanh âm khàn cả giọng, thương tâm muốn chết.

Tô Hàng tức giận đến toàn thân phát run lên, cố gắng nhịn đi kích động muốn bóp chết Hùng Cách Cách, mang theo tiếng khóc uất ức quát um lên: “Em cứ như vậy mà che chở cho chú ấy sao? ! Em coi anh là cái gì? Coi anh là cái gì? !” Anh yêu cô nhiều như thế, cô lại che chở cho chú ấy, rốt cuộc cô coi

anh là cái gì? !

Hùng Cách Cách khóc đến tê tâm liệt phế, gào khóc nói: “Người không thể đã thương nàng ta a! Nàng ấy... Nàng ấy... Nàng ấy đã có thai rồi!”

Thân thể Tô Hàng chấn động, người cũng ngu luôn.

Mắt Hùng Cách Cách đầy nước mắt, cô lại cẩn thận từng li từng tí vuốt ve bụng của Phó Khương, nước nử nói: “Con à, con ngoan ngoan lớn lên, hiếu kính với phụ thân con nha.” Cô lại ngẩng đầu, nhìn về khóe miệng co giật của Phó Khương nói: “Nàng phải bảo vệ tốt thân thể của mình, nuôi dưỡng tốt đứa con của chúng ta. Nàng không nên mất bình tĩnh cũng không cần tức giận, như vậy cơ thể mới đủ sữa. Ta... Ta đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử, phải đi luyện công (Quý Hoa Bảo Điện) để báo thù cho nàng!” Nói xong, cô liền muốn xông xuống lầu.

Ở trong phòng Phó Khương cùng Tô Hàng đã trở nên hóa đá, Phó Bạc Yến còn phản ứng kịp, ôm lấy người Hùng Cách Cách, ngăn cản cô đi làm việc ngốc. Hùng Cách Cách giằng giăng trong ngực Phó Bạc Yến nhưng chẳng được bao lâu liền ngủ thiếp đi. Một lát sau, lại truyền ra tiếng ngáy đều đều.

Tô Hàng ngã ngối trên giường, hai mắt mê mẩn.

Phó Bạc Yến ôm Hùng Cách Cách trong ngực, không bỏ xuống.

Phó Khương nằm ở trên giường, lẩm bẩm nói: “Đàn ông đẻ con được sao? Có sữa sao?”

Không biết qua bao lâu, Tô Hàng mới lấy lại tinh thần, đứng dậy ôm lấy Hùng Cách Cách từ trong ngực Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến tháo dây giải thoát tứ chi cho Phó Khương, trầm giọng hỏi: “Chú cho Hùng Cách Cách uống rượu sao?”

Phó Khương vuốt vuốt cánh tay, nói: “Trong sùi cào có hãm chút rượu đế, không nhiều lắm.”

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách O O ngủ say, cắn răng nói: “Thật muốn bóp chết em đi!”

Đáp lại anh chỉ là tiếng ngáy của Hùng Cách Cách, nghe ra rất là vui.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Đưa Thịt Nhầm Miệng Sói (1)

Sau khi tỉnh dậy, Hùng Cách Cách phát hiện, Tô Hàng cùng Phó Bạc Yến đều đang ở trong nhà Phó Khương. Hùng Cách Cách rất vui vẻ, cảm thấy mọi người lại trở về như lúc trước. Vậy mà có một chuyện cô không hiểu được chính là: Tô Hàng bắt đầu xa lánh cô.

Cô không nhìn được bắt đầu suy đoán, rốt cuộc là cô đắc tội với anh ta chỗ nào? Người ta nói đàn ông cũng có thời kỳ mất kinh. Thời kỳ mất kinh của Tô Hàng đã đến sớm rồi sao?!!!

Hùng Cách Cách cảm thấy không khí như thế này chẳng dễ chịu chút nào. Đây cũng không phải là chuyện gì to tát lắm. Cô phải tìm cách dụ dỗ anh ta vui vẻ một chút.

Vì vậy, cô vắt hết óc, rốt cuộc nghĩ ra mấy chiêu diệu kế!

Chiêu thứ nhất: Lấy lòng cái dạ dày của anh ấy!

Hùng Cách Cách thức dậy từ sớm tinh mơ, mua rất nhiều đồ bỏ mang về, vì Tô Hàng mà nấu một phần canh thập toàn đại bổ. Trong lúc đợi Tô Hàng thức dậy, cô đi tắm sạch sẽ. Sau khi trở lại, cô phát hiện canh chỉ còn cái tô không. Lùng bắt không được thủ phạm, cô lại đi nấu một chén khác.

Nấu xong chén này, Hùng Cách Cách ở lại coi chừng, không hề rời mắt. Cho đến khi cô nhìn đi tiểu hết nôi, mới hóa tốc vọt vào phòng vệ sinh. Sau khi ra ngoài, cô lần nữa phát hiện, canh lại không còn rồi!

Hùng Cách Cách nổi giận.

Lúc cô vừa mới chuẩn bị nấu lại canh thập toàn đại bổ thì nghe thấy tiếng động nhẹ phía sau lưng.

Cô quay đầu lại, hít vào một hơi!

Cô thấy Phó Khương mềm nhũn nghiêng người dựa vào khung cửa bên cạnh, hai hàng máu mũi chảy ròng ròng. Hai mắt của anh ta sáng lên vẻ mạo hiểm dị thường, nhe răng nhếch miệng nói: “Đừng nấu nữa, anh thật sự uống không trôi rồi.” Uống nữa một chén, anh thật sự có thể đi ra ngoài cời trường chạy rồi.

Hùng Cách Cách tức giận hỏi: “Tại sao anh uống trộm canh bỏ tôi nấu?”

Mặt Phó Khương lộ vẻ bất ngờ hỏi: “Chẳng lẽ em không phải nấu cho anh sao? Em... không phải muốn cho anh bồi bổ thân thể, nhiệt tình giúp anh hồi phục ‘cái đó’ sao?”

Trái tim nhỏ của Hùng Cách Cách bỗng run rẩy. Cô sững sờ rồi lại cảm thấy áy náy. Trong tình thế này, cô chỉ có thể nhếch miệng cười cười, coi như là chấp nhận lời Phó Khương nói.

Phó Khương xoay người, chui qua chui lại nhưng máu mũi chảy không ngừng, âm thầm nhếch miệng cười. Dù cho uống canh có chảy máu bảy lỗ, anh cũng không cho Tô Hàng có cơ hội hưởng thụ như thế!

Uống canh thập toàn đại bổ do cô nấu là đặc quyền mà chỉ có chồng cô mới có thể hưởng thụ. Anh không cho phép đem đặc quyền này đi cho người khác à nha.

Chiều thứ hai: Hẹn ý.

Tô Hàng thích vẽ manga, cô sẽ tặng anh một bộ tác phẩm tình tụy.

Trong lòng Hùng Cách Cách nghĩ, chỉ cần nói đến một tác phẩm Manga tình tụy, hai mắt liền tỏa sáng, đã xem qua là không quên được. Cô lập tức chạy đến một cửa hàng truyện Anime quen thuộc, nói với chủ tiệm: “Có bộ manga nào mới ra không? Tìm cho tôi một bộ nào hay nhất đi.”

Chủ tiệm biết sở thích của Hùng Cách Cách, vì vậy tiện tay lựa cho cô một bộ có bao bì manga rất đẹp.

Hùng Cách Cách không có mở bao ra mà hào hứng cầm về.

Sau khi về đến nhà, cô lấy trọn bộ sách manga đặt ở trên tủ đầu giường của Tô Hàng, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Tô Hàng tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra liền nhìn thấy bộ sách manga kia.

Anh cầm lên, xé bao bì ra, lật mấy trang xem thử, mặt lập tức biến sắc: Xanh lét!

Bộ manga này bề ngoài trông rất thuần mỹ, bên trong hết sức dâm dăng! Không phải nói dâm dăng không tốt, mà là nội dung dâm dăng không đúng. Nếu như là hình ảnh một nam một nữ, Tô Hàng sẽ hơn hờ tiếp nhận. Nhưng ai có thể tưởng, bên trong lại là hình ảnh dâm dăng của hai người đàn ông! Về phần cái bìa một nam một nữ, chẳng qua là cái vỏ quảng cáo. Mà thực ra người phụ nữ trong đó chính là người đàn ông ngụy trang mà ra!

Tô Hàng giận tới mức. Anh không nhịn được muốn thét lên: Hùng Cách Cách, em có ý gì? Em là muốn ám chỉ anh đi tìm đàn ông đi à? Tức quá mà!

Hùng Cách Cách vốn tưởng rằng khi tặng Tô Hàng bộ sách manga kia thì anh sẽ vui vẻ với cô, chưa từng nghĩ Tô Hàng lại trực tiếp dành cho cô một bộ mặt đen như đáy nồi! Haizz!!!

Chiều thứ ba... Cô còn chưa nghĩ tới. Ai ya....

Cứ như vậy, Hùng Cách Cách bắt đầu cảm thấy cả người không được thoải mái rồi.

Tô Hàng nhìn cô bằng ánh mắt rất quái lạ. Rõ ràng có lúc rất dịu dàng nhìn cô, nhưng khi cô quay đầu nhìn về phía anh, mặt anh lập tức trở nên lạnh lùng. Đại ca à, anh có đánh du kích cũng không nên chơi ác như vậy à?!

Hùng Cách Cách rất rối rắm, mấy lần muốn nói chuyện cùng Tô Hàng, thế nhưng anh lại ra về đang rất bận. Chẳng lẽ, mối quan hệ hai người bọn họ không thể tốt hơn một chút sao? Cô rốt cuộc đã làm sai điều gì để đến giờ anh vẫn dùng thái độ lạnh nhạt đối xử với cô như thế? Sống hay chết thì cũng phải nói ra hết lời mới thống khoái chứ?

Hùng Cách Cách cảm thấy hệ thống nội tiết của mình lại bắt đầu hỗn loạn.

Tình cảm ơ tình cảm, nguoi quả nhiên là tên khốn kiếp, thật biết đủ thương làm người ta đau lòng a.

Hùng Cách Cách buồn day dứt, lại không cầu cứu ai được, cuối cùng chỉ có thể đem mớ tơ lòng rối rắm đi tìm Phó Khương chia sẻ. Cô nhượng mảy lên, buồn bực hỏi: “Tôi đã làm gì sai sao?”

Phó Khương mặc quần áo màu trắng toàn thân, cột một cái tạp dề màu hồng dâu tây, ngồi chồm hồm trên mặt đất, vừa gọt vỏ khoai tây, vừa nói: “Em không có lỗi gì, chỉ là em không phải hiểu rõ đàn ông. Đàn ông thì nửa người trên là người, nửa người dưới là con. Không cần biết nửa người trên của anh ta là như thế nào hay ca ngợi em hiền lương thực đức làm sao, nhưng nửa người dưới vẫn muốn công thành bắt gọn ăn lấy em. Em không thể gín giữ mãi, chờ lúa này mầm được. Tùy thời điểm thích hợp, em nên mở kho lương thực để nuôi nó.”

Ánh mắt của Hùng Cách Cách sáng lên, cảm thấy lời Phó Khương nói rất có lý.

Phó Khương giương mắt quét Hùng Cách Cách một cái, muốn phân tích thái độ cô một chút để chuẩn bị có hành động tiếp theo. Sau đó anh lại cúi đầu tiếp tục gọt khoai tây.

Hùng Cách Cách ôm ôm gối, do dự liên tục, nhìn Phó Khương, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng hỏi: “Phó Khương, ngày hôm đó... Ngày hôm đó tôi có làm gì không phải với anh không?” Nếu như bởi vì cô làm chuyện gì không phải khiến cho Tô Hàng hiểu lầm thì cô sẽ giải thích, cô cũng sẽ bảo đảm về sau không uống rượu nữa.

Phó Khương khẽ rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Không có gì.” Nói xong, bụng khoai tây đã gọt xong đi vào phòng bếp.

Lòng Hùng Cách Cách lập tức trở nên bất ổn. Có thật là không có gì? Hay là anh không chịu nói? Nhìn bộ dạng Phó Khương, không giống như là không có gì. Nhìn bóng lưng Phó Khương rõ ràng là không muốn nói chuyện nhiều. Hùng Cách Cách há miệng, cuối cùng vẫn hèn nhát lựa chọn lặng im. Phó Khương không nói, cô cũng không biết ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Cô không biết thì thôi coi như không xảy ra chuyện gì đi. Được rồi, cứ như vậy đi.

Hùng Cách Cách gom hết những tâm tình rắc rối, tâm trạng thấp thòm kia bỏ qua một bên, rồi cô cũng chạy vào phòng bếp, đi nấu cơm.

Con người Phó Khương quả thật rất cố chấp. Anh nói anh chỉ nấu cơm cho một mình Hùng Cách Cách và sự thật là anh chỉ nấu cho mình cô. Về phần cơm của Tô Hàng và Phó Bạc Yến thì do Hùng Cách Cách phụ trách.

Mỗi ngày khi nấu cơm xong, Hùng Cách Cách đều ăn đồ của Phó Khương nấu, mà Tô Hàng cùng Phó Bạc Yến lại ăn đồ của Hùng Cách Cách nấu. Phó Khương thì bất kể anh nấu hay Hùng Cách Cách nấu, anh đều ăn. Có lần Tô Hàng cùng Phó Bạc Yến muốn nếm thử món ăn của Phó Khương, Phó Khương liền trực tiếp công kích khiến bọn họ đoạn tuyệt với hi vọng xa vời đó. Thử nghĩ Phó Khương là người đứng ra nấu nhưng lại xác định rõ thái độ không cho hai người họ ăn, nếu không anh sẽ nguyện rửa họ tiêu chảy cho đến khi cái lỗ beep tan nát luôn, vậy nên ai lại dám mạo hiểm ăn đây?

Thật ra thì lúc đầu Hùng Cách Cách không dám nhận lấy sự chăm sóc đặc biệt này. Nhất là dưới mắt nhìn chăm chăm của Phó Bạc Yến cùng Tô Hàng, cô thật sự không há miệng ra ăn nổi.

Nhưng con người Phó Khương rất dứt khoát, trực tiếp đem thức ăn nấu xong đồ bỏ hết.

Liên tiếp hai lần sau, Hùng Cách Cách đã có kinh nghiệm, chỉ cần Phó Khương nấu thì cô liền ăn. Lãng phí thì đáng xấu hổ, vứt sạch lương thực thì còn tiếc hơn. Còn nữa, Phó Khương mỗi lần nấu tuy không nhiều nhưng mùi vị lại rất hấp dẫn, thường làm cho Hùng Cách Cách thèm thuồng không dứt.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Một ngày kia, là thứ bảy, Hùng Cách Cách bỏ dậy làm điểm tâm xong, liền để lại tờ giấy, rồi hẹn Phạm Bảo Nhi đi dạo phố.

Đi dạo trong chợ, ánh mắt của Hùng Cách Cách luôn len lén liếc những mẫu áo lót quần lót khôu gọi.

Phạm Bảo Nhi chặn trước mặt của Hùng Cách Cách hỏi: “Mặt của cậu đó cái gì? Muốn chọn một bộ đồ lót khôu gọi để quyến rũ ai đây?”

Hùng Cách Cách cười gian nói: “Có đâu?”

Phạm Bảo Nhi ép hỏi: “Thẳng thắn khai báo, nếu không đại hình chờ phạt a!”

Hùng Cách Cách cười ha ha, kể hết cho Phạm Bảo Nhi nghe đoạn tình cảm của mình trong thời gian gần đây.

Phạm Bảo Nhi vỗ vai Hùng Cách Cách nói: “Mặc dù ba người đàn ông kia đều không phải tốt gì, nhưng miễn cưỡng chút cũng xứng với cậu à.”

Hùng Cách Cách hỏi: “Xứng chỗ nào?”

Phạm Bảo Nhi hí mắt cười nói: “Đều có nhiều tiền nha.”

Hùng Cách Cách gật đầu: “Cũng phải ha. Nếu tính như tớ không cần làm việc, cũng có thể mua rất nhiều sách manga. Hehe...”

Phạm Bảo Nhi trách móc nói: “Xem manga cái rắm? ! Xem sách manga nhiều để mỗi mắt à? ! Chờ cậu thành phu nhân giàu có, có thể đặc biệt tìm diễn viên để diễn theo tình tiết truyện cho cậu xem. Cái này mới đã à!”

Mặt của Hùng Cách Cách đỏ lên. Cô cảm thấy nếu quả thật có thể làm theo lời Phạm Bảo Nhi như vậy thì nhất định sẽ thành đạo diễn nắm quyền tạo nên các tác phẩm cảm kích. Chỉ là, càng cảm kích thì càng nhanh chóng phổ biến à!

Hùng Cách Cách nghĩ tới một đứa con trai bị một đứa con trai khác đè lên, hoặc là, một đứa con trai bị hai người đàn ông kẹp ở giữa. Nghĩ đến đó trái tim cô vô cùng hào hứng, suýt nữa là nhảy vọt ra từ cổ họng đè gào thét lên cho thỏa sự kích động.

Phạm Bảo Nhi thấy Hùng Cách Cách đã chìm sâu trong ảo tưởng, không kèm chế được sự nồng nức của mình, nếu không kịp thời cắt đứt chuỗi suy nghĩ, cô ấy sẽ phải lấy hai tay che cái mặt đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh đầy sao cứ thế chúi đầu xuống đất mà đi.

Phạm Bảo Nhi quyết định thật nhanh, dùng sức vỗ vỗ đầu Hùng Cách Cách nói: “Này, cậu khoan hãy mơ về tương lai tốt đẹp. Tớ hỏi cậu, cậu rốt cuộc nghĩ kỹ chưa? Cậu thực sự thích Tô Hàng à?”

Hùng Cách Cách trong nháy mắt sực tỉnh, bất mãn trừng mắt nhìn Phạm Bảo Nhi nói: “Chẳng lẽ tớ còn có thể thích người khác hay sao?” Bảo Nhi sao lại hoài nghi mình không phải thích Tô Hàng? Mấy ngày nay, để làm Tô Hàng vui lên cô đã tốn nhiều tâm huyết: cô đã tự móc tiền túi của mình ra mua

nào là thuốc bổ, nào là bộ manga cho anh ta nhưng cuối cùng Tô Hàng cũng không nở được nụ cười. Cô lại bắt đầu hoài nghi: Có phải Tô Hàng thực sự không thích cô mà chỉ muốn lấy cô thành trò cười?

Phạm Bảo Nhi nhún nhún mày, nói: “Chuyện tình cảm, tớ cũng không thể nói chính xác. Chỉ là tớ có cảm giác khi cậu nhắc tới Phó Khương thì rõ ràng mặt mày hớn hờ hẳn ra.” Việc mặt mày hớn hờ làm cho cô cảm thấy, Hùng Cách Cách thích nhất chính là Phó Khương. Dĩ nhiên điều đó cũng không nói lên được Hùng Cách Cách không thích Tô Hàng.

Hùng Cách Cách vuốt vuốt mặt của mình, hỏi: “Có sao?” Rõ ràng như vậy sao?

Phạm Bảo Nhi nghiêm mặt nói: “Cá nhân tớ cảm thấy, cậu nên nghiêm túc suy nghĩ về tình cảm của mình đi. Có nhiều lúc thực tế không như cậu nghĩ. Trước giờ cậu cho rằng Phó Khương có thần kinh không bình thường; Phó Khương lại là chủ của Tô Hàng; Phó Phương lại quái dị như thế nhưng khi tớ nghe cậu kể chuyện thì không khỏi nghi ngờ: Rốt cuộc thì bạn trai cậu là Tô Hàng hay Phó Khương đây?”

Mặt Hùng Cách Cách tràn đầy nghi ngờ: “Hả?” Bộ cô thường xuyên mở miệng ra là nói về Phó Khương sao? Sao cô lại không để ý thấy nhỉ?

Phạm Bảo Nhi phát phát tay, không nhịn được nói: “Mà thôi, bất kể cậu rốt cuộc thích ai chỉ cần cậu cảm thấy vui là được rồi.” Con người cô xoay một cái, liếc về phía những bộ đồ lót hấp dẫn nói: “Hôm nay là sinh nhật cậu, tớ tặng cho cậu một bộ đồ lót sexy làm quà sinh nhật. He he... Cậu đừng phụ tâm ý của tớ à.”

Hùng Cách Cách ôm lấy phạm Bảo Nhi: “Tốt!” Đây mới là bạn tốt, là tri kỷ của cô nha! Bảo Nhi biết cô muốn ra “chiến trường” rồi thế nên tự mình móc tiền túi tặng cô một bộ đồ lót thật sexy. Thật là khéo dạy người. Để không phụ món tiền Bảo Nhi đã bỏ ra, cô nên lên kế hoạch một chút để buổi tối nay trở thành một buổi tiệc sinh nhật thật đặc biệt.

Hùng Cách Cách vốn định chọn một bộ hơi hấp dẫn một chút là được nhưng Phạm Bảo Nhi có xuất thân là nhà bán các nhãn hiệu đồ lót quốc tế có tầm cỡ nên những những mẫu đồ lót bình thường đều không thuận mắt cô. Cô phải vì Hùng Cách Cách chọn một bộ làm cho người ta thấy được sẽ phải chảy máu mũi như điên mới được.

Đó là một bộ màu đen, cúp ngực, xuyên thấu, có ren, là bộ đồ lót cực kỳ kêu gọi. Cách cắt may rất đơn giản nhưng khi phối hợp với trang sức tinh xảo tuyệt đối sẽ khiến đàn ông điên cuồng thèm khát. Còn cái quần lót này nếu được mặc trên người Hùng Cách Cách sẽ có sức sát thương cực mạnh. Theo cách nói của Phạm Bảo Nhi thì đây là một bộ lót hoàn hảo!

Nhờ sự khích lệ của Phạm Bảo Nhi, Hùng Cách Cách hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ôm quà sinh nhật giống như ôm trong lòng tâm trạng rộn ràng của người thiếu nữ vừa biết yêu trở về biệt thự.

Trong phòng khách, cô thấy ba người đàn ông đang ngồi trên sofa với vẻ mặt hồ hững không hề biểu cảm gì.

Hùng Cách Cách hơi sững sờ, theo bản năng ôm chặt túi đồ trong tay. Bọn họ... Bọn họ nghiêm túc như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ kế hoạch tối nay của cô đã bị bại lộ? Không thể nào? Có khả năng sao? Không đến nỗi chứ? Thật là thấp thỏm bất an mà!

Ba người đàn ông thấy Hùng Cách Cách về đến, thân thể cũng hơi nhúc nhích, sau đó ngồi trở lại chỗ cũ, trên mặt biểu lộ ra dáng vẻ ôn hoà giống như không nhìn thấy Hùng Cách Cách.

Không khí rất quái dị.

Hùng Cách Cách vốn định rút cổ chạy về phòng của mình, nhưng không nghĩ tới cô mới vừa nhúc nhích liền bị Tô Hàng gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đưa Thịt Nhầm Miệng Sói (2)

Tô Hàng mặt lạnh, hỏi: “Em đi đâu vậy hả ?” Lời nói kia thật nồng mùi gia trưởng nha.

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với mình, vội lon ton chạy đến trước mặt anh, lấy lòng, cười nói: “Tôi đi dạo phố cùng Bảo Nhi. Tôi có để lại tờ giấy nhắn mà.”

Tô Hàng cau mày nói: “Em không nấu cơm mà chạy đi dạo phố à?” Báo hại anh sau khi thức dậy không có cơm ăn, đau bao tử muốn chết!

Hùng Cách Cách giải thích: “Em có nấu cơm nha.” Cô đã cầm tiền lương rồi thì không thể không nấu cơm.

Phó Khương chậm rãi xen vào nói: “Cơm đã bị anh ăn sạch rồi.”

Hùng Cách Cách trừng mắt thẳng thốt! Sáng sớm sau khi thức dậy, cô nấu một nồi cơm lớn. Ba người đàn ông ở nhà nếu ăn nhiều thêm hai chén cũng ăn

không hết, nhưng cô không nghĩ tới Phó Khương một mình ăn hết. Từ khi nào mà anh ta ăn thấy sợ luôn vậy trời?

Tô Hàng tròn mắt nhìn Phó Khương, thầm nói: tên khốn kiếp này... Ai ya sai rồi, không thể mắng Phó Khương là khốn kiếp, như vậy, anh cũng là đồng loại vì cùng họ hàng. Tô Hàng cắn răng nghiêng lợi! Tại sao lại có một ông chú không biết xấu hổ vậy trời? Thiên lý ở đâu? Phó Khương biết rõ là anh xuống lầu trễ nhất vậy mà cố ý ăn hết com. Đáng hận nhất là chú ấy đã làm anh hiểu lầm Hùng Cách Cách.

Phó Khương nhìn về phía Tô Hàng cười híp mắt nói: “Tiểu Hàng Hàng, con đang ăn đồ của chú, sống ở nhà của chú đấy, còn nhìn chú chăm chăm, như vậy là thiên lý bất dung.”

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Chú cho rằng cháu muốn ở nhà của chú sao? Nếu không phải ông nội nói có người đang có ý đồ nhắm vào Phó gia thì cháu sẽ chịu về đây ở với chú à? Theo cháu thấy nếu quả có người ý đồ muốn nhắm vào Phó gia chắc cũng chỉ muốn nhắm đến người kia thôi. (Anh Hàng ám chỉ Phó Khương)

Phó Khương nhàn nhạt liếc Phó Bạc Yến một cái: “Chú cũng vậy, cảm thấy là nhắm vào người kia.”

Phó Bạc Yến khẽ cau mày, nhìn về phía Phó Khương: “Chú cảm thấy, biệt thự bị phóng hỏa là nhắm vào cháu sao?”

Phó Khương nhún vai: “Không phải nhắm vào cháu, chẳng lẽ là chú sao?” Nhân phẩm của anh rất tốt nha, chưa từng có kẻ thù. Nếu như có kết thù, anh sẽ giải quyết tại chỗ, khiến cho người nợ không dám trêu chọc anh nữa. Cho nên chuyện phóng hỏa đốt nhà chỉ có thể là nhắm vào Phó Bạc Yến. Về phần Tô Hàng, con người nó cũng không có gì đặc biệt, nó sẽ không có gây thù chuốc oán gì, cùng lắm là cãi vài đôi câu, ai tội gì mạo hiểm với tội danh phóng hỏa đốt nhà người khác.

Phó Bạc Yến không vui nói: “Chẳng lẽ không phải có người vì yêu thành hận, thấy chú đứng núi này trông núi nọ mới giận dữ phóng hỏa đốt biệt thự?”

Phó Khương híp mắt nói: “Phó Bạc Yến, câu thoại này cháu nói không sai, nhưng chỉ cần từ ‘chú’ đổi thành ‘cháu’ thì chính xác rồi. Chuyện Xương Kỳ cháu còn chưa giải quyết được phải không? Cháu cũng không nên đòi bụng cô ta lớn mới tổ chức tiệc cưới nhé. Phải biết rằng Phó gia xem trọng nhất là mặt mũi chứ không phải mặt của mấy tờ tiền đâu!”

Lời nói này đâm trúng tim đen của Phó Bạc Yến.

Tô Hàng thấy sắc mặt Phó Bạc Yến tái xanh, lập tức lên tiếng, tự động đứng về phía Phó Bạc Yến, giọng giễu cợt nói với Phó Khương: “Ồ hiếm khi thấy chú ăn nói bình thường a!”

Phó Khương nâng ngón tay thon dài trắng nõn lên, ưu nhã chỉ hướng Tô Hàng, nói với Phó Bạc Yến: “Cháu xem, ngay cả Tiểu Hàng Hàng cũng cho rằng chú nói rất đúng.”

Tô Hàng tức giận vô cùng, phần nộ quát: “Phó Khương!”

Phó Khương khẽ nhíu mày: “Đồ không biết lớn nhỏ, phải gọi ta là chú.”

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng muốn nổi đóa, vội ngăn Tô Hàng lại, ân cần dò hỏi: “Anh đói bụng không? Tội nấu com cho anh ăn nhé.”

Tô Hàng đang nổi nóng, tiện tay đẩy Hùng Cách Cách, tức giận nói: “Không cần!”

Hùng Cách Cách không nghĩ tới Tô Hàng sẽ đẩy cô, vì vậy không có đề phòng, cô ngã qua một bên, đầu gối đập vào bàn uống trà làm mấy túi đồ trên tay cô văng ra trên bàn rồi rớt xuống đất. Đồ lót sexy vì vậy mà lộ ra trước mắt bao người.

Ba người đàn ông nhìn thấy rõ ràng mấy vật thể kia. Bọn họ nhìn chăm chăm bộ đồ lót, ngây ngốc cả người. Đây là cái gì? A, không, không phải là cái gì mà là ý gì? Có ý nghĩa trọng đại gì đây? Ai cũng biết Hùng Cách Cách chính là một cô gái chất phát. Nhưng hai bộ đồ lót này rất thái quá không phù hợp tích cách của cô a.

Một bộ là thuần trắng. Một bộ khác là màu đen. Mẫu mã hai bộ giống nhau như đúc, tuy hai mà một.

Trong ánh mắt như hổ như sói của ba người đàn ông, Hùng Cách Cách

đỏ mặt lên, nhanh chóng ngồi xuống gom hết đồ đạc vào túi, sau đó ôm chặt vào lòng để không bị dòm ngó nữa.

Vậy mà ánh mắt của ba người càng nóng bỏng như thể thấy bộ đồ lót kia đang được mặc trên người Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách cảm thấy mất tự nhiên, muốn tránh xa sáu con mắt xanh thò ló.

Nhưng dưới những ánh mắt soi mói nóng hừng hực kia, Hùng Cách Cách không thể không nhắm mắt mà giải thích: “Đây là ... quà sinh nhật của Bảo Nhi cho tôi.”

Ba người họ đồng thời hỏi lại: “Hôm nay là sinh nhật em?”

Hùng Cách Cách gật đầu.

Ba người cùng nhau thu hồi ánh mắt nóng bỏng, đồng thời im lặng.

Một lát sau Phó Khương đột nhiên đứng lên đi về phía Hùng Cách Cách giang hai tay, ôm lấy cô thật chặt, cười tùm tùm nói: “Hùng Cách Cách, chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Tô Hàng thấy mình không tròn trách nhiệm làm bạn trai nên cảm thấy xấu hổ. Anh vội đứng dậy, muốn đến ôm lấy Hùng Cách Cách nhưng lại thấy Phó Khương chiếm chỗ của mình, trong lòng rất bức bối.

Ông trời ơi? Sao ông không mở mắt, đánh chết tên Phó Khương chết bầm này đi!

Tô Hàng quyết định vào sinh nhật của anh trong năm nay, anh sẽ nguyện xin ông trời làm cho Phó Khương biến mất khỏi thế gian này đi!

Tô Hàng nghĩ Phó Khương chỉ ôm Hùng Cách Cách một chút là quá lắm rồi, anh không nghĩ tới Phó Khương được đằng chân lân đằng đầu. Phó Khương lại đứng trước Hùng Cách Cách, nói rất nghiêm túc: “Có cần anh hôn chúc mừng không?”

Tô Hàng... mím môi, cắn chặt răng chịu đựng. Anh tự nhủ: không thể động thủ, không thể phát giận. Hôm nay là sinh nhật Hùng Cách Cách, bản thân anh làm bạn trai, phải có phong độ, phải có khuôn cách, phải... nhẫn nại!

Hùng Cách Cách dám cho Phó Khương hôn chúc mừng à? ! Cô dám cùng mình đánh cuộc, nếu như cô dám gạt đầu, Phó Khương nhất định găm miệng của cô! Con người Phó Khương chẳng những tư tưởng khác hẳn với người thường, ngay cả phương thức hành động cũng hết sức cổ quái. Cô không muốn biến ngày này sang năm thành ngày giỗ. Nhìn lại Tô Hàng cô thấy sắc mặt của anh quả nhiên âm trầm. Tránh xa nguy hiểm, nên tránh xa nguy hiểm..

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách vội vàng lắc đầu, “Không cần, không cần...”

Phó Khương giễu cợt nói: “Em với anh mà ngại cái gì?”

Tô Hàng vội đẩy Phó Khương ra, ôm chặt Hùng Cách Cách, lớn tiếng nói: “Hùng Cách Cách, sinh nhật vui vẻ!”

Hùng Cách Cách len lén thở dài một hơi, vui vẻ nhếch miệng cười, điềm nhiên đáp: “Cảm ơn.” Thật tốt, Tô Hàng rốt cuộc chịu nói chuyện với cô rồi.

Nét mặt Tô Hàng rũ xuống, hỏi: “Em sao lại khách sáo với anh?” Thái độ của Hùng Cách Cách đối với anh khiến anh cảm thấy hai người không giống như đang hẹn hò, nếu là yêu nhau thì không nên khách sáo mà nên làm nũng một chút. Anh hi vọng cô sẽ chia tay về phía anh, đòi cho bằng được quả sinh nhật.

Như mấy hôm nay, anh làm lơ, cô lại hết sức an tĩnh, không màng cũng không nổi giận. Nếu như cô có tình cảm với anh thì sẽ không như thế, sẽ không để anh làm lơ... Hùng Cách Cách, thật khó hiểu được em? ! Tại sao không giận hờn anh? Tại sao không trách không oán anh lạnh lùng?

Hùng Cách Cách nhỏ giọng bày tỏ bất mãn: “Anh muốn tôi không khách sáo thì phải nói với tôi. Tôi không phải là con giun đũa trong bụng anh, làm sao biết anh nghĩ gì? Tính tình anh nóng lạnh thất thường, tôi biết đâu mà chịu?”

Lòng của anh trở nên dịu lại: Thì ra những gì anh lo lắng mấy ngày qua là vô ích. Hùng Cách Cách là người con gái vô tâm. Anh muốn gì thì phải trực tiếp nói ra chứ giấu trong lòng thì đừng mong cô hiểu được. Đối với chuyện tình cảm anh quả thật còn ngây thơ quá. Tô Hàng nghĩ thông suốt rồi cười tươi, nói với Hùng Cách Cách: “Cũng tại em hết! Cái gì cũng không nói với anh!”

Hùng Cách Cách cảm thấy rất oan ức. Cô nhiều lần muốn nói cùng Tô Hàng đề hỏi anh rốt cuộc anh muốn thế nào. Thế nhưng anh lại nhất nhất lạnh lùng, bộ mặt như thể không rảnh nói chuyện cùng cô. Vậy mà trong thoáng chốc lại trách ngược lại cô. Đàn ông thời nay thật khó hiểu nha.

Phó Bạc Yến cảm thấy ghen tị với Tô Hàng: Được làm bạn trai của Hùng Cách Cách, có phúc mà không biết tận hưởng. Nghĩ vậy nhưng anh không khỏi soi lại chính bản thân mình. Tình cảm của mỗi người phải để cho chính bản thân họ cảm nhận. Là tốt hay xấu? Là mệt mỏi hay nhẹ nhõm? Là buông tay hay từ bỏ? Tất cả đều do tự mình làm chủ, quyết định. Anh không phải là người quản lý giỏi. Chuyện tình cảm của mình cũng không quản nổi. Anh đã đánh mất hạnh phúc có được Hùng Cách Cách. Bây giờ anh nhìn thấu thì cũng có ích chi? Anh cũng không muốn chi bảo cho Tô Hàng. Đơn giản vì là anh ghen tị. Và có lẽ anh đang âm thầm chờ đợi với một hi vọng nhỏ nhoi: Cơ hội lại đến với anh lần nữa.

Phó Bạc Yến cũng tranh thủ lấy lòng Hùng Cách Cách, vỗ vai cô, nhiệt tình hỏi: “Em thích được tặng quà gì?”

Ánh mắt Hùng Cách Cách sáng lên, hỏi lại: “Tôi muốn quà gì, anh cũng sẽ tặng cho tôi sao?”

Phó Bạc Yến vừa gạt đầu, Tô Hàng liền xen vào: “Chỉ cần em thích, cái gì anh cũng có thể cho em.”

Phó Khương che lồng ngực của mình, làm bộ nói: “Kể cả việc em muốn xem anh ở trường chạy nhong cũng được.”

Hùng Cách Cách hích mũi nói: “Không phải là chưa từng xem qua anh ở trường chạy nhong a. À mà... Chúng ta đối đề tài khác được không? Ha ha... Ha ha ha...”

Hôm nay là sinh nhật Hùng Cách Cách, Tô Hàng quyết định học tập Ninja rửa tinh thần, nhưng mà Ninja rửa cũng có tỳ khí! Anh lạnh giọng hỏi: “Là chuyện gì?”

Hùng Cách Cách không trả lời mà chỉ chỉ Phó Khương.

Phó Khương thẳng thắn nói: “Hùng Cách Cách đã ngắm qua nhan sắc cũng như vẻ đẹp trần trường tự nhiên của chú.”

Khoé miệng Hùng Cách Cách co giật, thầm mắng Phó Khương không biết xấu hổ. Tuy rằng lần đó lúc Phó Khương tắm nhờ phòng của cô, cô đã có ý dòm lén, lấy điện thoại quay phim lưu lại nhưng thật ra lúc đấy anh ta có mặc quần. Còn lần đầu tiên gặp Phó Khương từ bệnh viện tâm thần chạy ra, cô hoàn toàn bị động: bị anh ta điên cuồng đuổi theo cô qua hai ba con đường. Cô nào có ý xem nhan sắc đậm đặc của anh?! Rõ ràng là vu khống cô. Phó Khương, anh thật quá vô sỉ!

Tô Hàng biết không thể tin lời Phó Khương. Anh nghĩ có bức cung chú ấy cũng chẳng nói thật thì thôi đành nhìn cho qua, kéo thêm bọc lại còn làm hư bầu không khí của buổi tiệc sinh nhật hôm nay.

Phó Bạc Yến thấy không khí không ổn. Anh sợ Tô Hàng cùng Phó Khương lại đánh nhau sứt đầu mẻ trán nên nhanh chóng đổi đề tài: “Em nói đi, em thích quà gì?”

Hùng Cách Cách hít sâu một hơi, nói: “Hôm nay là sinh nhật em, em hi vọng mọi người có thể yên bình sống chung với nhau, không cãi lộn nữa. Trong nhà, phải là tiếng nói tiếng cười, còn gây gổ nhau hoài, ai sống nổi?!”

Phó Khương là người đầu tiên gật đầu đồng ý.

Có thứ nhất, thì có thứ hai, thứ ba. Ba người đàn ông nhất trí đồng ý: Hôm nay ngừng bắn, không khai chiến, cho Hùng Cách Cách có một ngày sinh nhật thật vui vẻ.

Hùng Cách Cách thấy ba người họ đều đồng ý yêu cầu của mình thì vui mừng vô cùng. Cô nghiêng đầu, ôm túi đồ, chạy nhanh vào phòng, sau đó đồ mặt mặc thử bộ đồ lót sexy.

Cô hành động giống như kẻ trộm: Liếc cái gương một cái, sau đó nhón chân, từng bước từng bước đi đến bên cạnh chiếc gương, cuối cùng hít sâu một hơi, lập tức nhảy đến trước gương!

Thấy bộ dáng của mình trước gương cô mắc cỡ đỏ mặt. Cô muốn ưỡn ẹo bày ra mấy tư thế sexy nhưng thấy gương gương nên lại thôi.

Vì kế hoạch dăng hiến tối nay cô vô cùng bối rối: Không biết có thành công hay không? Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Ai cũng biết dù cho cô ăn mặc chỉnh tề, kín đáo từ đầu đến chân thì cũng không tránh khỏi mùi vị thịt tươi của xứ nữ khiến cho ba con sói tuân nước miếng rùng rùng. Nói chi đến đôi mắt long lanh, gương ngọc động lòng người của cô chính là một đòn chí mạng với đàn ông

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đưa Thịt Nhâm Miệng Sói (3)

Trên lầu, Hùng Cách Cách đứng trước gương thăm động viên chính mình.

Dưới lầu, ba người đàn ông bàn bạc với nhau, quyết định tổ chức một bữa tiệc sinh nhật ấm áp lãng mạn cho Hùng Cách Cách. Bọn họ muốn làm cho Hùng Cách Cách nhớ mãi ngày này, muốn làm cho mỗi khi Hùng Cách Cách nhớ tới hôm nay thì sẽ thật lòng nở một nụ cười ngọt ngào!

Phó Khương chịu trách nhiệm chuẩn bị phần thức ăn, trang trí một bàn thức ăn có cả sắc lẫn hương, chỉ cần long trọng mà không cần tiết kiệm.

Tô Hàng chịu trách nhiệm đi đặt bánh kem và hoa tươi. Anh biết Hùng Cách Cách thích Anime nên muốn đặt cho cô một cái bánh sinh nhật hết sức đặc biệt, nhưng mà thời gian không cho phép nên bỏ qua chuyện này. Tuy thế nhưng bánh kem ba tầng hình trái tim vẫn phải có.

Phó Bạc Yến chịu trách nhiệm trang trí phòng ốc, khăn trải bàn, rèm cửa sổ... Tất cả đều đổi sang màu sắc rực rỡ tươi tắn để chào mừng một ngày đầy ý nghĩa.

Ba người đàn ông loay hoay loay hoay bận đến vắt chân lên cổ,

chỉ tiếc không thể mọc ra ba đầu sáu tay được.

Dù rất vất vả, nhưng khi tòi tòi thì tất cả đều được chuẩn bị sẵn sàng. Ba người đàn ông không hện mà cùng trở lại phòng của chính mình, thay một bộ áo quần mà mình cho là đẹp nhất.

Phó Bạc Yến mặc một bộ vest Tuxedo màu đen làm tôn lên dáng người có thể so sánh với người mẫu chuyên nghiệp của mình.

Tô Hàng mặc một bộ vest màu trắng làm cho cả người anh tràn đầy sức sống, trông như Bạch Mã Hoàng Tử ấy.

Phó Khương thì lại mặc một bộ đồ màu xám bạc. Nửa phía trên được làm bằng vải mỏng lại còn để hở vài cái nút áo, có vẻ dụ dỗ hết sức rõ ràng. Phía dưới là quần cùng màu, chỉ có chất liệu là hơi khác, rũ xuống và dày hơn. Thật sự là một bộ quần áo rất sexy.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng đều phê bình kín đáo việc Phó Khương mặc bộ đồ này.

Tô Hàng bĩu môi nói: “Tôi nay có quán nào đó mời chú tới múa cột hả?”

Phó Khương làm động tác hôn gió, nói: “Nếu như cháu muốn nhìn thì chú sẽ cố gắng.”

Phó Bạc Yến lạnh nhạt nói: “Chú là một người chú tốt đấy.”

Phó Khương đáp trả lại: “Thời điểm cháu tung nắm đấm về phía chú thì tại sao không nghĩ tới chú là chú của cháu?”

Phó Bạc Yến lạnh lùng nói: “Chú cảm thấy mình có đáng về mà bề trên cần có sao?”

Tô Hàng thấy hai người sắp xông vào nhau, sợ làm cho Hùng Cách Cách không vui nên anh vội xen vào nói: “Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau nữa... Ai làm chuyện người nấy đi, hãy làm cho Hùng Cách Cách có một buổi tiệc sinh nhật thật có ý nghĩa.”

Phó Khương cười nói: “Vẫn là Tiểu Hàng Hàng biết suy nghĩ.”

Phó Bạc Yến liếc Phó Khương một cái, nói: “So với chú thôi.”

Phó Khương cắt ngang Phó Bạc Yến, nói: “Hôm nay chú sẽ không đánh cháu.”

Phó Bạc Yến lấy tay vuốt vuốt vạt áo của mình, nhú mày nói: “Lúc nào cháu cũng sẵn sàng.”

Tô Hàng tức giận, quát: “Hai người có thể dừng lại một chút hay không? ! Không biết hôm nay là sinh nhật của Hùng Cách Cách sao? Có phải hai người muốn ăn đòn hay không? !”

Phó Khương và Phó Bạc Yến cùng nhau quát: “Câm miệng!”

Tô Hàng cực kì tức giận nhưng chỉ có thể câm miệng. Anh sợ nếu như ba người cứ tiếp tục như thế này thì việc người nào câm miệng không phải là chuyện đáng quan tâm nữa, mà là người nào dùng tay trước mới là chuyện đáng nói.

Ba người đàn ông này nhìn nhau không thuận mắt, ai cũng không chịu nhún nhường.

Khi Hùng Cách Cách bước xuống lầu, Phó Khương kéo công tắc điện khiến cả biệt thự tối đen như mực.

Trong bóng tối, Hùng Cách Cách trở nên khảm trương. Cô cảm thấy hình như quanh mình có ba con sói đói đang ẩn nấp, len lén mài móng vuốt, chảy nước dãi....Ai da, cô suy nghĩ nhiều rồi, nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi. Hôm nay là sinh nhật cô, tất cả đều do cô làm chủ. Hùng Cách Cách nắm tay lại, thăm động viên chính mình. Không nên sợ hãi nữa! Phải vùng lên! Nhất định phải vùng lên!

Trong bóng tối, thính giác của con người trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Hùng Cách Cách nghe thấy tiếng ma sát, giống như là tiếng quẹt quẹt diêm..

Trong bóng tối, cô nhìn thấy Phó Bạc Yến đang bưng bánh sinh nhật, Tô Hàng thì ôm hoa tươi còn Phó Khương thì cầm chai rượu sâm banh cỡ lớn, vừa hát bài “Chúc mừng sinh nhật” vừa đi tới chỗ cô.

Hoa tươi, nến lung linh, trai đẹp, rượu ngon, bóng tối tạo nên một hình ảnh đẹp huyền diệu.

Trong ánh nến chập chờn, ba người họ đều nổi bật, mỗi người một vẻ giống như yêu nghiệt xuất hiện từ trong bóng đêm, mê hoặc giác quan của bạn, dẫn bạn đi về thế giới xa hoa rực rỡ sắc màu.

Ánh mắt của ba người bọn họ lóe lên, xinh đẹp động lòng người; nụ cười của bọn họ chân thành giống như hoa nở khi xuân về; tiếng hát của bọn họ vui vẻ, lượn vòng quanh quất. Chỉ một bài hát “Chúc mừng sinh nhật” nhưng qua giọng ca của bọn họ lại nghe ra tình yêu ngọt ngào như đang chảy trong đó.

Hùng Cách Cách chưa bao giờ trải qua một buổi tiệc sinh nhật xa xỉ như thế. Rượu và thức ăn xa xỉ, địa điểm xa xỉ, ngay cả ba người đàn ông trước mắt cũng là xa xỉ trong xa xỉ. Người ta nói số mệnh của mỗi người đã được trời định trước. Phúc phận của mỗi người đều được sắp đặt sẵn. Riêng Hùng Cách Cách thì cô vẫn chất chiu tiết kiệm qua ngày, chỉ sợ mình hưởng thụ hết phúc phận rồi thì sẽ phải đến chỗ Diêm Vương báo cáo. Vậy mà tất cả những gì diễn ra hôm nay lại khiến cho cô có một loại kích động muốn dùng hạnh phúc nửa đời sau đổi lấy!

Thật là hạnh phúc quá chừng!

Hùng Cách Cách hưng phấn đến mức tay chân luống cuống, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ở dưới ánh nến chập chờn cực kỳ cuốn hút.

Tô Hàng tặng hoa tươi cho Hùng Cách Cách rồi cúi đầu, hôn nhẹ vào má của cô, dịu dàng nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Trái tim của Phó Khương đau giống như phải hứng chịu một cơn mưa đá. Anh không nhận được lại suy nghĩ xem lát nữa, lúc xuống tay có cần trực tiếp dùng vỏ chai sâm banh này đập chết Tô Hàng hay không!

Ánh mắt Phó Bạc Yến trầm ngâm, chịu đựng nỗi đau khổ khi không thể đến gần cô, anh nói: “Hùng Cách Cách, mau ước đi.”

Hùng Cách Cách nhoen miệng cười, nhắm mắt lại, ước nguyện hết sức nghiêm túc: Cô hi vọng mọi người có thể mãi chung sống vui vẻ với nhau.

Sau khi thổi tắt nến thì mọi người nghe thấy một tiếng “bốp”. Phó Khương mở nắp chai sâm banh. Cổ chai giống như vòi nước phun bọt lên trên mặt mọi người.

Hùng Cách Cách nhảy căng lên, hốt hoảng chạy trốn. Hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi mỏng màu hồng nhạt, bên dưới là váy ngắn màu trắng nên... không chịu được bị phun nước như vậy đâu!

Cô đau lòng cho quần áo của mình nhưng quan trọng nhất là hôm nay cô chọn áo váy có chất liệu rất mỏng nếu bị rượu làm ướt như vậy, nhất định sẽ lộ ra đồ lót gọi cảm ở bên trong.

Ba người đàn ông này có người nào là không thành tinh, cô cũng không cần phải nói toạc ra suy nghĩ của mình.

Hùng Cách Cách cố sức né tránh nhưng lại không tránh được hết những tia rượu lợi hại của Phó Khương.

Trong nháy mắt phòng khách trở nên hỗn loạn.

Phó Bạc Yến thấp nển, nhìn mấy người còn lại bị ướt nhẹp, khóe môi không nhịn được nhếch lên.

Hùng Cách Cách giống như một con hồ ly nhỏ ham chơi, không cẩn thận nên rơi xuống nước, sau đó vung vẩy bộ lông màu trắng, ánh mắt trong veo như nước nhìn chăm chăm, nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Tầm mắt Phó Bạc Yến di chuyển trên người cô, càng ngày càng thấp xuống...

Áo sơ mi màu hồng bị ướt dính vào người, khiến đường cong quyến rũ của cô bị lộ ra bên ngoài. Áo quần bị rượu sâm banh văng tung tóe nên làm bộ áo ngực gọi cảm và quần lót màu đen lộ ra lúc ẩn lúc hiện. Một bộ phận tròn tròn tung tung theo bước cô di chuyển làm cho hô hấp của anh trở nên dồn dập!

Nếu như có thể, Phó Bạc Yến thật sự muốn cởi quần áo ra, xông tới ôm lấy tiểu yêu tinh mê người kia lại, ngoại trừ anh thì không để cho ai khác nhìn thấy! Đáng tiếc, anh không thể. Anh chỉ có thể là người ngoài đứng xem chứ không có quyền động tay động chân.

Hùng Cách Cách bị Phó Khương chọc giận, cũng không thêm để ý tới việc sửa sang lại quần áo của mình. Cô xoay người hét to một tiếng, sau đó liền vọt về phía Phó Khương!

Tô Hàng theo sát phía sau, tay cầm một chai rượu sâm banh khác, sau khi dùng sức lắc thì nắp chai bắn ra, anh bắt đầu đuổi theo Phó Khương. Hôm nay nhất định anh phải làm cho Phó Khương ướt sũng từ đầu đến chân, nếu không thì không dừng lại! Oa ha ha ha...

Phó Khương lác mắt né tránh sự công kích của Hùng Cách Cách và Tô Hàng, tiện tay anh cầm lấy một miếng bánh kem bôi lên mặt Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhanh chóng bắt chước, cũng cầm lấy một miếng bánh kem muốn trét lên mặt Phó Khương.

Hùng Cách Cách không hổ là người luyện võ, tốc độ của cô nhanh vô cùng, nếu là đánh nhau thật thì Phó Khương không phải là đối thủ của cô.

Sau khi Phó Khương bị trúng chiêu thì Tô Hàng khoái chí cười như điên. Anh cũng định tạo ra một trận mưa sâm banh nhưng không nghĩ tới Hùng Cách Cách lại xoay người đánh lên anh, trét lên mặt anh một lớp kem thật dày!

Thừa dịp Tô Hàng đang ngăn người thì Hùng Cách Cách lại cầm tiếp một miếng bánh kem, trét lên mặt Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến cũng không cách nào làm người ngoài cuộc nữa nên cũng tham chiến.

Ba người đàn ông, một cô gái, náo loạn như một bữa tiệc.

Rượu đỏ, bia, rượu trắng được khai ra liên tục, cũng không biết là để uống hay để tưới lên người người khác nữa.

Hùng Cách Cách chơi đùa như điên, cười vui vẻ rồi lại hét lên...

Đến khi tất cả mọi người chơi mệt mỏi thì cùng nhau ngồi vào bàn, vừa thưởng thức đồ ăn ngon vừa cùng ly uống rượu.

Không biết là vì muốn phối hợp với quần áo bị rượu làm cho trong suốt của Hùng Cách Cách hay là vì không muốn để cho bộ quần áo của Phó Khương đứng đầu về độ gọi cảm mà Tô Hàng cũng cởi bộ vest màu trắng ra, chỉ mặc một cái áo lót bó sát người cực kì quyến rũ. Phó Bạc Yến cũng cởi bộ Tuxedo màu đen dính đầy kem ra và cởi vài cái nút áo sơ mi để lộ ra lồng ngực màu đồng khêu gợi.

Hùng Cách Cách cảm thấy mình chỉ có một đôi mắt thì không đủ để ngắm cho đã được.

Cô thật sự hy vọng mình có thể lấy điện thoại di động ra trước mặt mọi người để chụp lại khoảnh khắc vô cùng có ý nghĩa lịch sử này! Nhưng mà cô không dám.

Thật ra thì cũng không phải là không dám mà là trong điện thoại của cô vẫn còn lưu lại mấy đoạn video trần trụi của ba người họ nên cô sợ bị người ta phát hiện sau đó thù tiêu mất.

Đó chính là đồ tốt, là đồ tốt đấy, cho dù liều chết cũng không thể đưa ra ánh sáng được!

Sau khi Hùng Cách Cách hạ quyết tâm thì cố gắng trợn đôi mắt to xinh đẹp của mình, dùng ánh mắt quyến rũ quét qua từng người, tranh thủ dùng mắt ghi lại dáng vẻ phong thái của bọn họ, để lưu lại khoảnh khắc hạnh phúc này.

Thức ăn rất ngon miệng, rượu ngon đậm đà và người đẹp cũng rất quyến rũ nha.

Tô Hàng giờ ly rượu lên, cao giọng nói với Phó Khương: “Cháu mời chú! Chú là ông chú khôn kiếp, không biết xấu hổ!”

Phó Khương cũng giờ ly rượu tới trước mặt của Phó Bạc Yến, lớn tiếng nói: “Chú mời cháu! Cháu là đồ khó chịu, khôn nạn!”

Phó Bạc Yến cũng nhìn về phía Tô Hàng, cất giọng nói: “Anh mời em! Em là thằng đàn ông chuyên nói những lời chanh chua độc ác!”

Hùng Cách Cách cũng giờ ly rượu lên: “Tôi mời mọi người! Ba người đều là đồ con rệp!”

Ba người đàn ông không hện mà lại đồng thanh nói: “Không cho uống rượu!”

Hùng Cách Cách lắc lắc cái đầu đã có chút không tỉnh táo, la lớn: “Không! Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi muốn uống rượu! Nếu như mà tôi say, ha ha... “Thì tốt hơn nha... Cô liếc trộm Tô Hàng một cái, âm thầm xác định mục tiêu. Hôm nay, cô nhất định phải bắt Tô Hàng lại! Không để cho anh suy nghĩ lung tung nữa, để cho anh ổn định tâm tình. Nếu là quen nhau thì phải dùng thái độ chân thành. Hùng Cách Cách cô là người một nghiêm túc... !

Ba người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, hiếm khi họ ăn ý như thế, cùng ra tay ngăn lại ly rượu của Hùng Cách Cách.

Thật ra thì bọn họ cảm hơi bị muộn. Lúc mọi người mời rượu nhau thì không biết Hùng Cách Cách đã trút bao nhiêu rượu vào miệng rồi.

Hùng Cách Cách không chịu nghe lời, cô nói: “Đề cho tôi uống... ướ...ng! Đề cho tôi uống... ướ...ng! Con gái không say thì làm sao mấy người đàn ông như các anh có cơ hội chứ? !”

Ba người đàn ông cùng nhau đỏ mặt hời hợt. Chắc cô ấy say rồi nên mới dám nói ra những lời... giàu tính triết lý như vậy!

Phó Khương sợ Hùng Cách Cách uống rượu xong sẽ gây chuyện, lại sợ mình không khống chế được cô, vì vậy vội tìm biện pháp trấn an nói: “Em hát trước đi. Nếu hát hay thì sẽ để cho em uống.”

Ánh mắt của Hùng Cách Cách trong veo như nước, đến gần Phó Khương, nhìn chăm chăm rồi cười tủm tỉm hỏi: “Thật không?”

Phó Khương nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì chỉ muốn nuốt cô vào bụng! Anh cố gắng kìm nén kích động muốn ôm cô vào lòng, gật đầu lên tiếng: “Thật.”

Hùng Cách Cách lại lắc lắc cái đầu đang mơ màng của mình, hỏi: “Thật mấy phần?”

Tô Hàng lấy tay quay mặt Hùng Cách Cách lại, để cô nhìn thẳng vào mình rồi mới nói: “Thật 100%. Mau hát đi!”

Hùng Cách Cách vuốt vuốt mặt mình, bắt mắt trợn mắt nhìn Tô Hàng một cái, nghĩ đi nghĩ lại về cái kế hoạch hành động vào tối nay, cô liền cười, mặt mày hớn hở nhìn Tô Hàng. Dáng vẻ thẹn thùng đáng yêu này làm cho trái tim Tô Hàng trở nên bồn chồn.

Phó Bạc Yến giờ ly rượu đỏ lên, nói với Hùng Cách Cách: “Hát đi, hát xong thì cho em ly rượu này.”

Giọng nói của Phó Bạc Yến rất nam tính, tràn đầy khích lệ chui vào lỗ tai Hùng Cách Cách, cô lập tức quay đầu nhìn về phía Phó Bạc Yến, không nhận được bắt đầu tương tượng hình ảnh rượu đỏ chảy xuôi theo người anh. Ha ha... Đây chính là tình tiết kinh điển trong truyện tranh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi đấy. Mà trong tình tiết này còn cần đến công cụ hỗ trợ là roi da và còng tay nữa.

Hùng Cách Cách kích động, cảm thấy cổ họng khát... nên không nhịn mà đưa đầu lưỡi hồng hồng ra liếm liếm cánh môi.

Hô hấp của Phó Bạc Yến trở nên dồn dập, bụng dưới trương lên.

Không khí rất mê hoặc; ánh mắt rất mập mờ; cơ thể rất quyến rũ. Trong mắt ba người đàn ông, Hùng Cách Cách chính là một người đẹp được ngâm trong rượu đỏ, một cái nhử mày, một nụ cười cũng làm say lòng người.

Hùng Cách Cách không biết mình đã vô ý hớp hồn ba người đàn ông trước mặt. Trong không khí lãng mạn, cô hít một hơi, đập bàn một cái sau đó bắt

đầu gào lên. À mà sai rồi, là... hát lên mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đưa Thịt Nhằm Miệng Sói (4)

Cô hát từ “Con cò bé bé” đến “Búp bê bằng bông”, rồi lại từ “Con heo đất” đến “Trái đất này là của chúng mình”, làm một hồi n bài hát thiếu nhi kinh điển. Cuối cùng cô kết thúc bằng bài “Em của ngày hôm qua” làm cho người ta than thở. Như vậy có thể thấy được, từ sau khi cô trưởng thành thì cũng chỉ học được một ca khúc kinh điển mà thôi.

Hùng Cách Cách hát rất say sưa. Bình thường cô rất ít đi Karaoke, mà mỗi lần đi Phạm Bảo Nhi còn che miệng của cô, không cho cô hát. Phạm Bảo Nhi nói, người khác hát thì dạt dào cảm xúc còn Hùng Cách Cách hát lại làm cho mọi người tưởng là cô đang bị người ta XXOO. Một tiếng “A” rung động cuối câu thì chẳng khác gì tiếng rên rỉ khi đang “hành sự” nên mỗi lần đi Karaoke thì những người phục vụ ở quán đều mong được liên tục vào phòng phục vụ bia bọt để xem vị khách nào mà lợi hại đến như vậy. Chỉ cần hát một bài mà khiến cho người nghe thấy nhộn nhạo cả lên. Vị khách này chắc là đâm dăng bằm sinh quá! Nhưng khi bọn họ biết rõ vấn đề thì thường cảm thấy tức giận. Nghe tiếng ca cao vút của Hùng Cách Cách, ba người đàn ông cũng hết sức kích động. Kích động thì kích động nhưng lại không thể nhào đến người cô nên chỉ có thể liên tiếp nốc rượu. Hậu quả chính là tất cả mọi người đều say. Say đi, say đi, nếu không say thì làm gì có cơ hội í ếp chứ? !

Hùng Cách Cách hát đến khàn cả giọng, mắt say lơ lơ, mông lung, cô ngẩng đầu nhìn về bốn phía thì phát hiện trên bàn, trừ cô và Phó Khương thì không còn người nào nữa! Những người khác đã bị Phó Khương chuốc say, sau đó đẩy xuống dưới gầm bàn rồi.

Phó Khương xiêu vẹo dựa vào bàn, lộ ra lồng ngực hấp dẫn. Ánh mắt của anh say lơ lơ, mông lung nhìn Hùng Cách Cách, nhếch miệng cười, giọng nói đứt quãng: “Hùng Cách Cách, anh vẫn... vẫn luôn muốn nói với em một câu...”

Hùng Cách Cách ngong nghịu hỏi: “Anh muốn nói cái gì?”

Phó Khương đưa hai tay áp lên má của Hùng Cách Cách, hôn một cái “chụt” lên trán cô rồi nói: “Sinh nhật vui vẻ, Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách cười ha ha: “Vui vẻ, vui vẻ... Vui vẻ không giảm giá!”

“Rầm” một tiếng, Phó Khương cũng ngã xuống.

Trên bàn, chỉ còn lại một mình Hùng Cách Cách.

Cô thấy ba người đàn ông đều uống say rồi chui xuống gầm bàn, cả bàn tiệc chỉ còn lại một mình mình thì trong lòng dâng lên cái cảm giác tự hào không cách nào đè nén được. Quá nhiên từ lượng của cô rất đáng khen ngợi!

Hùng Cách Cách đứng lên bàn, cô cũng không thèm để ý đến nếp váy áo nhăn nhúm khó coi mà giang rộng hai cái chân trắng nõn, hất cằm lên, tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to: “Ta vẫn cho rằng mình là tổng công xinh đẹp, hôm nay ta mới phát hiện thì ra mình chính là Đồng Phương Bất Bại! Oa ha ha ha... Oa ha ha...”

Lúc Hùng Cách Cách đang ngông cuồng cười lớn tiếng thì cây nến cuối cùng cũng tắt ngóm.

Hùng Cách Cách không còn bộ dạng say rượu như lúc trước nữa, cô nhảy khỏi cái bàn. Hai chân cô như nhũn ra, không đứng vững được nên trực tiếp ngã luôn xuống đất, cô ngã đau đến mức đầu óc xoay vòng, choáng váng. Một lúc sau, cô mới hít mũi một cái, lồm cồm bò dậy. Cô vừa bò vừa tìm kiếm thứ gì đó.

Cầm một cái chân lên, ngửi một cái, thôi quá, bỏ qua!

Sờ tới một khuôn mặt, vuốt vuốt, không mềm không láng mịn, bỏ qua!

Trong bóng tối, có người rên lên một tiếng. Tiếng rên đó mập mờ và ngây ngất giống như tiếng mưa rơi trên tàu lá chuối vào mùa hạn hán; lại giống như một chiếc que diêm được thắp lên trong bóng tối, tỏa ra vầng sáng ấm áp; rồi lại giống như truyện manga người lớn đánh thẳng vào đầu Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách giống như con gấu mù ngửi thấy mùi mật ong, lập tức nhào tới. Tốc độ này, đáng vẻ này nhất định làm người ta kinh ngạc.

Cô ôm lấy một thứ gì đó lại cười gian hê hê, sau đó lao đảo đứng dậy, vác lên trên lưng, nửa kéo nửa gánh đi lên lầu hai.

Hây da, Hây da, kéo ông xã lên lầu nào!

Hùng Cách Cách rất hài lòng, chỉ thiếu quơ tay múa chân nữa thôi.

Hôm nay thật sự là một ngày lành, cuối cùng kể sách mạng tính lịch sử của cô cũng đã thực hiện được! Tiểu Hàng Hàng ơi, anh mau theo em đi! Ủa tại sao lại gọi anh ta là Tiểu Hàng Hàng vậy cả? Hình như cách gọi này rất giống cách gọi của Phó Khương nha.

Phó Khương với Tiểu Hàng Hàng đều trong trắng sao?

Ô ô... Cô thật xin lỗi Phó Khương! Tiểu Hàng Hàng của anh ta sắp bị cô ăn sạch rồi.

Chỉ cần là trai đẹp, tất cả đều là của cô! Cô chính là tổng công xinh đẹp trong truyền thuyết! Cô chính là nhân vật nổi tiếng trong lịch sử: Đông Phương Bất Bại!

Hùng Cách Cách hỗn loạn.

Hùng Cách Cách tiện tay đẩy cửa một căn phòng ra, ném thứ trên vai mình lên giường, sau đó... Cười dâm đãng nhào tới, bắt đầu giờ trò, đặc ý nói: “Tiểu bảo bối, mau theo em đi! Em nhớ anh muốn chết! Mau cho em đi!”

Người nọ không có giấy giũa, Hùng Cách Cách lại nhiệt tình, diễn đến độ nghiện.

Cô dùng răng xé áo anh, dùng móng vuốt tuột quần anh, sau khi quần áo anh đều bị cô xé thành những mảnh nhỏ thì lúc này cô mới hài lòng, hứa ni non: “Không được khóc! Em sẽ nhẹ nhàng với anh nha... Nắc... “Mắt Hùng Cách Cách khép lại, thân thể nghiêng một cái, ngã xuống giường ngủ say như chết.

Còn người đang giả chết thì lập tức mở mắt ra.

Hùng Cách Cách, em đổ dầu, đốt lửa, mà muốn an toàn rút lui sao, muốn yên tĩnh mà ngủ sao? Định làm mà không chịu trách nhiệm hả? !

Chỗ nào đó rất nóng, rất khó chịu, làm sao có thể chịu đựng được?

Người nào đó nhếch môi cười, lật người Hùng Cách Cách lại, đè lên người cô rồi hôn từng chút từng chút lên cánh môi mềm mại, tiến hành bước dạo đầu chậm rãi, dịu dàng. Sau đó anh từ từ đi vào thân thể trắng như tuyết. Anh giống như tín đồ sùng bái thánh nữ của mình, mỗi bước tiến lùi đều dịu dàng, ngập tràn yêu thương.

Hùng Cách Cách rên ư ư, giống như đang hưởng thụ sung sướng rồi cũng có lúc không chịu nổi mà khóc thút thít.

Vật nào đó bôi vì sắp được thỏa mãn mà căng trướng ngập tràn.

Tối nay, anh muốn nếm mùi vị từng tấc da thịt của Hùng Cách Cách, muốn cho cô run rẩy ở trong ngực anh rên rỉ, nở rộ, xinh đẹp...

Cả đêm gió xuân kiêu diễm, mùi vị mê người.

Bốn giờ sáng hôm sau, Hùng Cách Cách tỉnh lại đúng lúc như mọi khi. Cô hét lớn một tiếng “HAAA”, thân thể cũng bật dậy mấy giây sau đó ngã lại xuống giường.

Đau! Toàn thân cô giống bị người nào đánh cho một trận vậy, cực kì đau!

Có ai đã nhân lúc cô ngủ, đánh cô de đến mức đau toàn thân, cả người ê ẩm?! Ra tay thật ác mà!

Hùng Cách Cách nhe răng, lắc lắc cái đầu đang còn mơ hồ, vừa định đuổi người, gần gần cốt một chút thì lại giật mình phát hiện: Bên cạnh cô có một người đàn ông... trần truồng đang ngủ!

Đúng vậy! Là một người đàn ông trần truồng. Một người đàn ông trần truồng không mảnh vải che thân!

Tay chân thon dài, vòng eo mê người, cái bụng phẳng lì, da thịt màu lúa mạch. Mái tóc đen xanh, nhẹ nhàng che phủ cái trán, cũng che khuất lông mày. Lông mi thật dài, đôi mắt hẹp dài đang nhấp nháy. Sóng mũi cao, thẳng, màu môi hơi nhạt, cằm lú như râu.

Hùng Cách Cách hít vào một hơi, sợ hãi tới mức tim cô đập thình thịch liên hồi, hai chân cũng không động đậy được!

Người này...người này... là... là... Phó Khương? !

Tại sao Phó Khương lại ở trên giường của cô? Tại sao? Tại sao hả? ! A! A! A!

Có bị nội thương hay không? Có sợ hết hồn không? Có ý định đập đầu vào tường không? ! Có!

Mà khoan đã, để cho cô suy nghĩ một chút, dường như tối hôm qua cô có lên kế hoạch dâng hiến cho Tô Hàng. Đúng vậy, đúng là cô có ý định này. Nhưng tại sao giờ phút này người nằm ở trên giường cô không phải Tô Hàng, mà là Phó Khương? !

Là Phó Khương Bá Vương đã... ấy cô sao?

Không, không phải vậy. Phó Khương là thụ mà! Phó Khương đã bị cô đá liệt rồi mà! Anh ta... Anh ta không có khả năng đó mới đúng.

Chẳng lẽ... tối hôm qua cô nhận nhầm người? Mượn dịp say rượu cô đã lôi Phó Khương lên lầu? Sau đó... cưỡng hiếp? Phó Khương bị cô đá liệt dương rồi mà còn bị cô cưỡng hiếp, quả nhiên là bá đạo! A, không... không... không, ý của cô không phải như vậy, cô muốn nói quả nhiên mình là cảm thú mà! A, dường như nói như vậy cũng không đúng, tóm lại chuyện này quá đáng sợ!

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ai có thể nói cho cô biết đáp án thỏa đáng được không? Cầu cho cái đáp

án này không quá kinh thiên động địa, ngàn vạn lần không được như thế, nếu không, cô thật sự không có mặt mũi gặp Phó Khương và hai con sói kia nữa.

Hùng Cách Cách muốn chạy trốn nhưng không làm sao đứng dậy được, chân run cầm cập. Cô dùng sức dậm dậm hai chân của mình, sau đó cẩn thận từng li từng tí vén chăn lên để kiểm tra drap giường.

May quá, trên giường không có vết máu, có phải cô vẫn là cô gái còn trinh không? Tạ ơn trời đất.

Ai ya ! Không đúng. Trước kia lúc cô tập võ thì màng trinh đã bị rách rồi. Cô còn nhớ rõ lúc ấy không biết đến tấm màng kia, chỉ nghĩ là mình bị nội thương, còn định đi kiểm ba lấy thuốc. May mà có mẹ ở bên cạnh hỏi rõ ràng nguyên do, nếu không cũng không biết mọi chuyện sẽ loạn đến cỡ nào.

Nghĩ như vậy, lòng của Hùng Cách Cách nặng nề thêm.

Đúng là tự gây nghiệt, không thể sống rồi!

Hùng Cách Cách muốn nổi cáu, nhưng lại không biết nên nổi cáu với ai? !

Với Phó Khương sao? Xem ra anh ta vô tội mà.

Nếu như Phó Khương vô tội thì cô chính là tội phạm rồi!

Hùng Cách Cách nhìn trộm bốn phía, thấy chần mèn hỗn độn, không nhìn thấy dưa leo bị gãy hay là lạp xường bị bứt bỏ, lúc này mới len lén thở dài một hơi. Nếu cô mà biết được tối hôm qua chính tay mình đã cầm quả dưa leo thật của Phó Khương thì nhất định cô sẽ xấu hổ mà chết! Dĩ nhiên, chết như thế cũng coi như là chết có ý nghĩa rồi. Haizz... Không thể nghĩ xa như vậy được? Đúng, không thể!

Hùng Cách Cách cảm thấy mũi cay cay, cô trở nên rồi rầm hơn lúc nào hết.

Đúng lúc này, Phó Khương chậm rãi mở mắt ra. Trong nháy mắt, lúc anh nhìn thấy Hùng Cách Cách thì người lập tức nhảy bắn lên.

Có lẽ do phản ứng của Phó Khương quá kịch liệt nên làm cho Hùng Cách Cách bị giật mình! Cô ôm đầu theo bản năng, la lên: “Không phải tôi, không phải tôi!”

Cô đã làm gì mà hoảng hốt như thế?

Phó Khương nhếch môi cười mà vào lúc Hùng Cách Cách không nhìn thấy được. Sau đó cả người anh nhào tới trước người Hùng Cách Cách, kích động nói: “Hùng Cách Cách, cảm ơn em!”

Hùng Cách Cách không hiểu gì cả, ngẩng đầu lên hỏi lại: “Há?” Anh cảm ơn cô vì cái gì nhỉ?

Phó Khương nhìn vào mắt của Hùng Cách Cách, nghiêm túc nói: “Anh còn tưởng rằng đời này anh sẽ không làm đàn ông được nữa. Không nghĩ tới, tối hôm qua em ôm chặt anh, nói với anh hãy để cho em chia sẻ nỗi thống khổ của anh, hãy để cho em đền bù lỗi lầm của mình.” Em có biết trừ em ra, anh cũng không có thói quen tiếp xúc với những cô gái khác. Khuynh hướng giới tính của anh, chắc em cũng biết rồi. Không thể phủ nhận rằng anh thích em, trừ em ra, anh sẽ không nữa thích bất kỳ cô gái nào nữa.

”Cũng bởi vì anh thích em, cho nên anh không muốn làm như vậy với em. Anh từ chối nhưng em lại... Ai... Mà thôi, kết cục như vậy cũng không tệ. Anh không cần em chịu trách nhiệm đâu.”

Hùng Cách Cách tròn to hai mắt, giống như một con hồ ly nhỏ bị hoảng sợ. Cô cố gắng tiêu hóa những lời mà Phó Khương nói. Qua một lúc lâu, cô mới chỉ mình lỗ mũi, ngong nghịu hỏi: “Anh nói tôi đã dùng chính mình để giúp anh trị bệnh bất lực?”

Phó Khương gật đầu một cái, ánh mắt rất chân thành nói: “Cảm ơn em.”

Hùng Cách Cách ôm lấy mình đầu, dùng sức dậm dậm: “Đừng cảm ơn tôi, đừng cảm ơn tôi, tôi muốn xiu.” Cô đâu chỉ muốn xiu. Giờ này đầu óc của cô xây xẩm, choáng váng rồi ! Người cô giống như mới vừa mới chơi tàu lượn siêu tốc xong, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn bị sợ đến hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đưa Thịt Nhầm Miệng Sói (5)

Phó Khương đến gần Hùng Cách Cách, quan tâm nói: “Sao vậy, em không nhớ chuyện xảy ra tối hôm qua hả?”

Hùng Cách Cách gạt đầu, trả lời thành khẩn: “Không nhớ rõ gì hết.” Sau mỗi lần cô uống rượu thì đều mất đi “chút xíu” trí nhớ.

Lông mày Phó Khương nhíu lại, nói: “Vị phòng ngủ ăn trộm nên anh đã gắn camera nhỏ ở những vị trí bí mật trong nhà. Em có muốn xem thử không?”

Hùng Cách Cách mờ mịt nhìn Phó Khương.

Phó Khương đứng lên, đi thẳng tới trước máy vi tính, gõ click mấy cái sau đó bảo Hùng Cách Cách lại xem.

Hùng Cách Cách trợn mắt há mồm nhìn Phó Khương, nói lắp: “Anh. . . Anh có thể mặc quần áo vào trước hay không?”

Phó Khương trực tiếp trả lời: “Không phải em cũng không mặc đó sao?”

Hùng Cách Cách đột nhiên bộc phát, quát: “Đây là phòng của tôi!”

Phó Khương nhướng mắt, làm ra vẻ vô tội, ý bảo cô nhìn cho rõ ràng cách bày trí xung quanh.

Hùng Cách Cách lại nhức đầu. Căn phòng này lại là phòng của Phó Khương. Bi thương quá, ông trời hung hăng đập cô một đập, mà con mẹ nó lại còn đập vào tim của cô!

Trong mắt Phó Khương lóe lên ánh sáng vui sướng, khoe môi chậm rãi nhếch cười, ngay sau đó lập tức khôi phục lại sắc mặt lạnh nhạt. Anh mang máy tính lại giường để Hùng Cách Cách xem cận cảnh.

Đột nhiên tim của Hùng Cách Cách đập liên hồi. Không biết là vì Phó Khương hay là vì thứ mà mình sắp thấy nữa.

Ông trời ơi, anh ta không thể mặc vào một cái quần lót nhỏ rồi sau đó mới lặc lự trước mặt cô được sao? Có cần phải bắt cô vừa mới tỉnh dậy mà đã phải chịu đựng khiêu khích như thế không? Cô không muốn xem, thật sự không muốn xem! Nhưng lại không quên được hai con mắt của mình! Lúc này cô cực kì oán hận tâm hồn bỉ ổi và con mắt thích dòm ngó trai đẹp của mình!

Hùng Cách Cách, mạnh mẽ lên! Gào khóc... oa...oa... Hùng Cách Cách chưa tạo ra được khí thế thì bờ vai đã sụp xuống thỏa hiệp. Thôi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, coi như là xem cho có đi. Hùng Cách Cách tin tưởng sự thật chỉ có một và nó sẽ xuất hiện trong đoạn phim này. Đến lúc đó, ai phải ai trái, xem là biết!

Sau khi đoạn phim được mở ra, thì hình ảnh đầu tiên chính là trong phòng khách.

Bởi vì camera có chức năng quay ban đêm nên mọi cử động của bọn họ đều được ghi lại hết sức rõ ràng.

Hùng Cách Cách nhìn thấy mình đang bò trên sàn nhà, đầu tiên là mò được chân của Tô Hàng, sau đó lại vịn về mặt của Phó Bạc Yển, cuối cùng cô công Phó Khương, cười dâm dăng rồi nửa công nửa kéo anh lên lầu hai. Mà nụ cười bỉ ổi của Hùng Cách Cách cũng được camera ghi lại một cách rõ ràng. Coi như không biết suy nghĩ của cô nhưng chỉ cần nhìn nét mặt thì cũng đủ biết kế tiếp cô sẽ làm gì.

Hùng Cách Cách che mặt nhưng ló mắt nhìn chằm chằm màn hình, dùng giọng nói run rẩy hỏi: “Có camera ở trong phòng không?”

Phó Khương nhíu mày hỏi: “Em còn muốn xem quá trình nữa sao?”

Mặt của Hùng Cách Cách đỏ lên, vội vàng lặc đầu nói: “Không phải, không phải, tôi chỉ hỏi thôi mà.” Má ơi, quá khiêu chiến năng lực chịu đựng của cô rồi.

Phó Khương ôm Hùng Cách Cách vào lòng, giọng điệu than thở nói: “Việc đã đến nước này rồi nhưng anh cũng không oán hận em. Về sau, chỉ cần em đối xử toàn tâm toàn ý với anh là được. Giữa chúng ta, em vĩnh viễn là ‘tổng công xinh đẹp’!”

Hùng Cách Cách có chút cảm động. Cô ngẩng đầu nhìn mặt của Phó Khương, mũi cay xè, hỏi anh: “Nếu như bây giờ em nói xin lỗi thì còn có tác dụng không?”

Phó Khương lặc đầu nói: “Anh không chấp nhận lời xin lỗi.”

Hùng Cách Cách lại hỏi tiếp: “Vậy em có thể khóc không?”

Phó Khương vuốt đầu Hùng Cách Cách: “Anh khóc trước, sau đó em khóc cùng anh đi.”

Hùng Cách Cách lập tức lặc đầu, dùng thái độ kiên quyết nói: “Em không khóc, anh cũng đừng khóc!” Nếu như Phó Khương gào khóc nhất định sẽ kinh động tới Phó Bạc Yển và Tô Hàng ở lầu dưới, đến lúc đó thì mọi chuyện càng không dễ giải quyết. Hiện tại cô chỉ muốn tìm một chỗ, đào hố, sau

đó...nhảy xuống! Không phải là muốn chôn sống mình mà là để nghĩ cách xuyên về tối hôm qua. Cô muốn không uống rượu, cô muốn tinh thần phấn chấn, cô muốn kéo Tô Hàng, kéo lên lầu, đẩy ngã ra và..... Ai ya... Mọi việc đều không như cô mong muốn. Rõ ràng cô đã đồng ý làm bạn gái Tô Hàng nhưng lại trêu chọc Phó Khương, kết cục này, sao lại rồi như vậy? Nếu như... Cô nói là nếu như, nếu như tối hôm qua người cô kéo lên lầu không phải Phó Khương mà là Phó Bạc Yên thì có lẽ kết cục sẽ tốt hơn một chút. Dù sao, Tô Hàng và Phó Bạc Yên cũng là anh em, cùng lắm thì hai người cũng đánh nhau một trận mà thôi. Nhưng bây giờ cô lại cưỡng hiếp chú ruột của Tô Hàng, thật là đau đầu muốn nứt! A! A! Không được, cô phải suy nghĩ, phải tìm ra cách nào đó để giải quyết cục diện toái cực lớn Phó Khương này mới được.

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách lúc thì cau mày, lúc thì rối rắm, lúc thì do dự, trong lòng anh hiểu rõ, liền nhin cười, nhiu mày hỏi: “Hùng Cách Cách, có phải em đang nghĩ làm sao để bỏ rơi anh không?”

Hùng Cách Cách hoảng hốt, vội vàng lên tiếng phủ nhận, nói: “Làm sao có thể như vậy được?” Tại sao anh ta lại thông minh như vậy? Không được! Tuyệt đối không thể để Phó Khương nghi ngờ. Nếu không thì cô khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Phó Khương vừa dùng tay vuốt sống lưng cứng ngắc của Hùng Cách Cách, vừa chậm rãi nói: “Hùng Cách Cách, em đã từng nghĩ đến tại sao mỗi lần em say rượu thì đều sầm sỡ anh chưa?”

Hùng Cách Cách sợ hết hồn: “Có sao? !”

Phó Khương vỗ vỗ lưng cô, tiếp tục nói: “Có hay không thì em tự nghĩ đi. Vốn anh không hiểu tại sao, nhưng bây giờ đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.”

Hùng Cách Cách không phát hiện ra bây giờ ý nghĩ của cô đã Phó Khương dẫn dắt, cô dò hỏi: “Anh nghĩ thông suốt cái gì vậy?”

Phó Khương trả lời: “Lần thứ nhất sau khi em uống rượu say, sau đó em đùa giỡn điên cuồng trối tay chân anh vào giường để sầm sỡ, ngày hôm qua em lại uống rượu, sau đó đùa giỡn điên cuồng, kéo anh lên lầu hai làm chuyện bất chính. Mới đầu anh nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không hiểu tại sao lại là anh? Nhưng mới vừa rồi, lúc xem đoạn phim kia thì anh đột nhiên hiểu được nguyên do trong đó.” Trong ánh mắt Hùng Cách Cách ánh lên sự chờ đợi, Phó Khương dừng lại một chút, sau đó dùng giọng nghiêm túc nói: “Bởi vì, em yêu anh!”

Hùng Cách Cách hít vào một hơi, tròn to hai mắt, kinh hãi hỏi lại: “Em yêu anh sao?”

Phó Khương khẳng định, gật đầu nói: “Đúng là em yêu anh. Nếu không tại sao tối hôm qua em không kéo Phó Bạc Yên? Không kéo Tô Hàng? Mọi người đều nói uống rượu say thì mới nói ra lời thật lòng, em chính cô gái như thế. Hùng Cách Cách, em hãy thừa nhận rằng em yêu anh đi.”

Ánh mắt Hùng Cách Cách ngây ngốc nhìn Phó Khương, hoàn toàn ngu ngơ. Tại sao Bảo Nhi và Phó Khương đều nói người trong lòng cô là Phó Khương? Chẳng lẽ cô thật sự thích Phó Khương sao, thích anh hài hước, thích cách anh nhạo báng, thích thái độ làm người của anh hay là thích anh có thể điên điên khùng khùng tùy ý làm những chuyện mình thích?

Nhưng người trong lòng cô là Tô Hàng mà!

Tô Hàng đã vì cô mà trả giá nhiều như vậy. Anh dứt cô uống thuốc, anh gác đêm cho cô, anh thức đêm vẽ manga vì cô, anh vì cô vượt đèn đỏ, anh vì cô mà đánh cảnh sát giao thông! Tô Hàng là một thanh niên kiêu ngạo nhưng lại vì cô mà làm nhiều điều như vậy, làm sao trong lòng cô không thể có anh được chứ? !

Nhưng mà... Có lẽ... Ở trong lòng cô thật sự còn có Phó Khương?

Hùng Cách Cách ngơ ngơ. Cô không tin mình là một cô gái hay do dự vậy mà khi đụng đến vấn đề tình cảm thì thường do dự rồi ren.

Hùng Cách Cách không biết nên tin tưởng ai! Chính cô cũng không hiểu rõ tình cảm của mình nữa. Tất cả đều rối rắm.

Phó Khương thông thả đứng dậy, không kiêng dè thể hiện thân thể đầy quyến rũ của mình trước mặt Hùng Cách Cách.

Anh nhắc đôi chân thon dài đi tới phòng vệ sinh, vừa đi vừa nói cho Hùng Cách Cách một đả kích cuối cùng. Anh nói: “Việc đã đến nước này rồi mà em vẫn không muốn thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình thì anh cũng không còn lời nào để nói nữa. Chuyện này anh không giận em, em cũng không cần nhắc đến nữa. Anh không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm của em và Tô Hàng.” Anh dừng lại trước cửa, xoa trán, cười giễu cợt, nói: “Haizz... Tình cảm? Hùng Cách Cách, tốt nhất là em nên nhanh chóng nhìn rõ tình cảm của mình đi, không nên hại người hại mình. Dù thế nào thì Tô Hàng cũng gọi anh một tiếng chú. Nếu như em không yêu nó thì hãy rời khỏi nó đi.” Phó Khương quay đầu lại, nhìn Hùng Cách Cách nói tiếp: “Nếu em yêu anh thì anh sẽ bảo vệ em cả đời.” Sau đó anh mở cửa bước vào phòng vệ sinh. Anh để cho Hùng Cách Cách có không gian để suy nghĩ. Cô gái này, mặc dù nhìn thì có vẻ không có chủ kiến nhưng lại rất cố chấp. Anh chỉ có thể nói suy nghĩ của mình cho cô biết, không thể ép buộc mà chỉ có thể dẫn dắt cô. Hùng Cách Cách không ngu ngốc, chẳng qua là dễ dàng bị người khác ảnh hưởng đến tâm tình mà thôi. Anh muốn làm cho Hùng Cách Cách tự hiểu ra, người trong lòng cô chính là anh!

Lúc này sự nghiêm túc của Phó Khương lại khiến cho Hùng Cách Cách giật mình.

Cô đã làm anh tổn thương sao? Cô u mê ngu ngốc nên làm tổn thương tình cảm của anh sao? Phó Khương thích cô nhưng cô có thể đáp trả cho anh cái gì? Tối hôm qua, cô còn lầm tưởng Phó Khương là Tô Hàng, lôi người ta lên lầu, trực tiếp xô ngã rồi XXOO. Vậy mà Phó Khương còn lầm tưởng cô muốn tốt cho anh, muốn giúp anh lấy lại sự oai hùng của đàn ông, vì vậy còn cảm kích cô. Cô... Cô... Cô thật sự có lỗi với anh!

Khi trong phòng rửa mặt truyền ra tiếng nước chảy thì Hùng Cách Cách cũng nhanh chóng nhặt quần áo của mình lên, như một làn khói chạy về phòng mình, dùng sức đóng cửa phòng lại giống như ngoài cửa có thú dữ làm cho cô hoảng sợ!

Cô dựa vào cửa mà thở hổn hển.

Rốt cuộc cô nên làm thế nào? Cô nên làm gì đây?

Rối rắm, rối rắm, thật là rối rắm quá đi.

Nếu để cho Tô Hàng biết hành động của cô tối hôm qua thì có giết cô hay không? Nếu để cho Phó Khương biết người cô muốn đề tội qua là Tô Hàng thì anh có hùng hổ ghen tuông, trực tiếp giết người hủy xác không? !

Trái đất quá nguy hiểm rồi, cô muốn đến sao Hỏa cho yên.

Haizz.. Tình cảm thật sự là một cái lưới lớn, trốn không thoát, trốn không được, chỉ có thể chết trong đó mà thôi.

Đối mặt với quan hệ hỗn loạn này, nên yêu hay là không yêu đây?

Hùng Cách Cách thần thờ.

Cô thích Tô Hàng, đây là sự thật. Nếu không thì cô cũng sẽ không làm ra tất cả những chuyện này, muốn dâng hiến cho anh. Nhưng mà Phó Khương lại nói rất có lý, khiến cô không thể phản bác. Tuy vậy cô lại loáng thoáng cảm thấy mọi chuyện không phải chỉ có như thế, không đơn giản như những lời Phó Khương đã nói.

Ai ya... Cái quan hệ nhập nhằng chết tiệt này!

Cô phải lựa chọn như thế nào đây?

Điên rồi! Tất cả đều điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thì Ra Mình Chính Là Kẻ Ngốc! (1)

Sau khi Hùng Cách Cách tắm rửa sạch sẽ, hít thở sâu lấy lại tinh thần, cô run run từng bước thò đầu ra cầu thang để chuẩn bị chuồn êm.

Cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh như mọi khi, như mặt hồ không gợn sóng, tiếp tục nấu điểm tâm cho mọi người...Nhưng thật ra cô đã đánh giá quá cao khả năng diễn xuất của mình.

Lúc xuống tới phòng khách cô nhìn thấy Phó Bạc Yến cùng Tô Hàng vừa tỉnh lại thì quả tim trong lòng ngực cô lại đánh liên hồi!

Cô cảm thấy đầu mình giờ như đầu gỗ, chẳng suy nghĩ được gì ra hồn. Giờ cô chỉ muốn co chân chạy khỏi cái biệt thự này, chạy trốn đến nơi không còn một bóng người.

Phó Bạc Yến vượt vượt cái cổ, uốn thân, chọt vật từ dưới đất bò dậy. Anh nhìn về bóng lưng Hùng Cách Cách, nghi ngờ tự hỏi: “Cô ta bị làm sao ấy nhỉ?”

Tô Hàng cũng xoa xoa đầu, choáng váng đứng dậy hỏi: “Này, Hùng Cách Cách! Em định đi làm chuyện gì đây?”

Hùng Cách Cách tiến lên một bước, quơ đại cây kéo sắt, cắt cụp cắt cụp tia chỉnh sửa cây cảnh. Cây kéo trong tay quơ tới nơi nào thì nơi đó trở nên trụi lủi, tàn phá phong cảnh một cách dã man.

Phó Khương đứng trong bếp nhìn ra thấy hành động chọt vật của Hùng Cách Cách thì không khỏi nhếch miệng cười. Tâm trạng của anh rất tốt. Đây chính là cảm giác thoải mái sau khi được thỏa mãn... Anh tự pha cho mình một ly cà phê thơm phức, bung ra phòng khách. Anh vừa thưởng thức cà phê vừa ngắm bộ dạng buồn cười của Hùng Cách Cách rồi lại nhớ đến bộ dáng điên cuồng của cô tối qua. Bảo bối của anh quả thật rất nhiệt tình nha!

Tô Hàng nhìn nhìn thấy thân hình nhẹ nhàng khoan khoái của Phó Khương rồi nhìn lại bộ dạng thảm hại của bản thân và Phó Bạc Yến, trong đầu anh có một tia suy nghĩ xẹt qua. Anh cảm thấy lo lắng nhưng cũng không hiểu rõ tại sao lại lo lắng.

Phó Bạc Yến nhìn thấy Hùng Cách Cách chỉnh sửa cây cảnh thành hình thù kỳ quái, anh xoa xoa huyệt thái dương, nghĩ ngợi nói: “Tư lượng của anh không tệ nhưng sao lại ngu mê man tới sáng vậy nhỉ?”

Tô Hàng chọt ngừng đầu, nhìn về phía Phó Khương.

Phó Khương bình tĩnh, hí mắt cười nói: “Bây giờ có thể tỉnh lại cũng không tệ rồi. Tối hôm qua, chúng ta đều uống đến quá chén cả.” Phó Bạc Yên muốn Phó Khương thừa nhận tối qua chú ấy đã bỏ thuốc vào rượu. Haizz! Làm sao có khả năng đó được?

Chú ấy làm sao có thể bỏ thuốc vào rượu của bọn họ được? Làm sao chú ấy thừa nhận chính mình ra tay được? Cái vấn đề này cần phải tỉ mỉ suy nghĩ, từ từ suy đoán. Lòng người quả khó hiểu, hai con sói con muốn học vẫn còn phải học rất nhiều nha.

Phó Khương đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn Hùng Cách Cách liêu mạng quơ múa kéo sắt loạn xạ thì chậm rãi cười nhàn nhã. Xem ra, tối hôm qua cô không mệt nha. Người học qua võ thuật thì có thể lực thật là tốt à.

Tô Hàng đi tới phía trước cửa sổ, bất mãn trừng mắt nhìn Phó Khương, cau mày, ghét bỏ, công kích nói: “Chú không cười thâm đẳng như thế được không? Nhất là khi chú đang ngó bạn gái của cháu!”

Phó Khương cười ha ha, lại gần Tô Hàng, ghé vào lỗ tai anh nói: “Tiểu Hàng Hàng, tối hôm qua trong mơ chú thấy Hùng Cách Cách nói với chú rằng cô ấy yêu chú.”

Thân người Tô Hàng khẽ run lên, anh có cảm giác xấu nhưng không dám suy nghĩ cùng cạ vì sợ mình sẽ đào bới ra một quả bom nguyên tử. Anh cố gắng điều chỉnh ý nghĩ của mình, nặn ra vẻ mặt khinh thường, lạnh lùng nói: “Năm mơ mà cũng mơ vô si vậy à!”

Phó Khương vỗ vỗ bả vai Tô Hàng, ý vị sâu xa nói: “Tiểu Hàng Hàng, có thể sau này cháu mới phát hiện ra hai chữ “vô si” cũng không đủ để hình dung về chú. Nói xong anh bay về phía Hùng Cách Cách. Chính xác là bay nha, vì anh đang phiêu.(Một cảm giác rất Yomost nha!)

Tô Hàng mắng: “Cái người này sao lại là chú của anh em mình nhỉ? Chú ấy giống người bị đột biến thành quái vật rồi. Chú ấy chẳng biết đến lễ nghĩa, liêm sỉ gì cả!”

Phó Bạc Yên nhìn bóng lưng của Phó Khương, trầm giọng nói: “Tô Hàng, chớ xem thường chú ấy. Trong nhà chúng ta, chú ấy là người hành động tùy tiện nhất.” Nhân nhặt liếc Tô Hàng một cái, anh nói tiếp: “Nói một cách khác, chú út chính là loại người đề đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào hết.” Phó Bạc Yên muốn nhắc nhở Tô Hàng, cũng là nhắc nhở chính mình. Sáng sớm hôm nay sau khi thức dậy, anh nhạy cảm phát hiện, Phó Khương và Hùng Cách Cách có vẻ gì là lạ. Cái cảm giác này làm cho anh hết sức lo lắng, giống như đã xảy ra một chuyện gì rất nghiêm trọng nhưng anh không chắc được. Điều đó không có nghĩa là anh không biết mà là... không thể tin được!

Tâm trạng Tô Hàng bất ổn, ghen tuông sôi trào. Anh cau mày đẩy cửa sổ ra nói với Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, em vào nhà nấu cơm đi!” Anh muốn đem cô đặt bên cạnh mình vậy mới có thể yên tâm.

Thân người Hùng Cách Cách cứng đờ, vừa mới xoay người, lại phát hiện Phó Khương đứng ở phía sau lưng, nhìn cô ở đấy phát tiết.

Phó Khương nói: “Ồ, chỉnh sửa không tệ, càng ngày càng có kỹ thuật tia cảnh trừu tượng rồi.”

Hùng Cách Cách khoe miệng co giật hai cái, sau đó khom lưng, vòng qua người Phó Khương chạy đâm đầu vào phòng bếp, lách ca lách cách bận rộn.

Con người Phó Khương lóe sáng, cũng quay người lại, đi vào nhà bếp. Hùng Cách Cách à, em có thể ả núp, nhưng em nhất định trốn không khỏi anh được!

Tô Hàng thấy Phó Khương tựa như một khối cao su lưu hoá đường, Hùng Cách Cách đi tới chỗ nào chú ấy cũng theo tới chỗ đó, trong lòng phát hỏa, trước Phó Khương một bước anh vọt vào phòng bếp, hướng về phía Hùng Cách Cách nói to: “Để anh giúp em!”

Một tiếng “bốp” vang lên, cái đĩa thủy tinh trong tay Hùng Cách Cách rơi xuống đất, văng miểng ra đầy sàn nhà.

Hùng Cách Cách thầm nói: Mình đúng là không có làm chuyện gì phạm pháp nhưng rõ ràng mình không có khiêu vụng trộm nha, thật thấy có lỗi với lương tâm quá!

Thật ra nếu như lúc này Tô Hàng hét lớn, chất vấn cô rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với anh? Cô nhất định nhận tội hết!

Tô Hàng tiến lên một bước, chụp lấy tay Hùng Cách Cách hỏi: “Sao em không cẩn thận vậy?”

Hùng Cách Cách cười khan nói: “Tại...tại anh đột nhiên xuất hiện, làm tôi giật mình.”

Tô Hàng muốn sờ mặt Hùng Cách Cách, cô lại mất tự nhiên lách mình trốn. Cô cần yên lặng một chút, tốt nhất không nên tiếp xúc với ai trong một lát để lấy lại tinh thần.

Tô Hàng cau mày, trực tiếp hỏi: “Em né tránh anh sao?”

Hùng Cách Cách vội vàng lắc đầu: “Đâu có...”

Ánh mắt Tô Hàng cương quyết, tiếp tục ép hỏi: “Em có chuyện gạt anh phải không?!”

Hùng Cách Cách muốn lắc đầu, lại cảm thấy cổ của mình trở nên cứng ngắc lạ thường. Cô nắm chặt nắm tay, thẳng vào nhìn Tô Hàng, nội tâm hết sức giằng giằng thống khổ. Rốt cuộc có nên nói hay không đây? ! Nói là một đao thọt chết, không nói là hai đao thọt chết. Dường như khác biệt cũng không lớn lắm!

Lòng của Tô Hàng khẽ run lên, chợt muốn lãng tránh chuyện này. Anh hất tay Hùng Cách Cách ra, nói: “Thôi đừng ở đây nói nhảm nữa! Nấu cơm nhanh đi, anh sắp chết đói rồi!”

Hùng Cách Cách cắn răng, dùng sức nắm tay Tô Hàng tay, vội vàng nói: “Tôi... “

Tô Hàng lần nữa phũ tay Hùng Cách Cách ra, quát: “Dài dòng! Anh không ăn nữa!” Xoay người, anh chạy ra ngoài.

Hùng Cách Cách nhanh chân liền đuổi theo. Nhưng không cẩn thận, chân đạp lên miếng thủy tinh, đau đến ra mồ hôi. Cô lại chẳng bận tâm mà ra sức đuổi theo. Có mấy lời nếu cô không nói ra thì kìm nén thật là khó chịu! Cô không muốn giấu Tô Hàng chuyện xảy ra tối hôm qua, chỉ là mơ hồ không biết thời điểm nào thích hợp để nói. Cô cũng rất mâu thuẫn, không biết phải nói gì mới phải. Trước mắt, cô chỉ có một ý tưởng, đó chính là ôm chặt Tô Hàng, không để cho anh đi. Sau đó, cô cần suy nghĩ thêm một chút, rốt cuộc tiếp theo nên làm thế nào?

Dưới sàn nhà, chân Hùng Cách Cách ra máu đỏ tươi.

Phó Khương là người đầu tiên phát hiện Hùng Cách Cách bị thương.

Anh đưa tay ôm nhắc Hùng Cách Cách lên.

Hùng Cách Cách la lên: “Anh thả tôi xuống đi!”

Tô Hàng quay đầu lại, quát: “Chú thả cô ấy xuống ngay!”

Phó Khương trầm giọng nói: “Tô Hàng, mắt cháu bị mù sao? Không nhìn thấy chân cô ấy bị thương sao?”

Tô Hàng lúc này mới chú ý, chân Hùng Cách Cách đã đầm đìa máu tươi. Hô hấp của anh chậm lại, vội vàng tiến lên, muốn ôm Hùng Cách Cách.

Phó Khương không thêm để ý tới Tô Hàng, trực tiếp ôm Hùng Cách Cách tới đặt trên ghế sa lon.

Phó Bạc Yến lấy ra hộp dụng cụ cứu thương, im lặng rửa vết thương cho Hùng Cách Cách. Nếu như anh không có gây ra những việc hoang đường kia thì giờ phút này người ôm chặt Hùng Cách Cách chính là anh. Mà anh nhất định sẽ không để cho Hùng Cách Cách bị tổn thương nặng như thế.

Hùng Cách Cách nhìn về Tô Hàng, đôi môi run rẩy, lại không nói ra tiếng nào.

Tô Hàng quỳ trước người Hùng Cách Cách, nâng một chân vấy máu lên, yên lặng chăm chú nhìn vào, giống như muốn đem hình ảnh này khắc sâu vào trong lòng.

Hùng Cách Cách mất tự nhiên rụt chân, khăn khăn nói: “Không đau.”

Phó Khương đẩy Tô Hàng ra, dùng cái nhíp gấp từng miếng từng miếng ra khỏi chân Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách thấy sắc mặt Phó Khương âm trầm thật đáng sợ, không khỏi nuốt nước miếng, lòng sợ hãi, nói: “Là tôi không cẩn thận đã giẫm vào miếng thủy tinh.”

Phó Khương mặt lạnh, không nhìn Hùng Cách Cách một cái.

Hùng Cách Cách chột dạ.

Gặp quỷ sao? Cô chột dạ cái gì?Thiệt tình? !

Hùng Cách Cách cảm thấy uất ức . Cô trước giờ chưa từng hẹn hò với bạn trai, cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Tô Hàng, rồi lại sinh ra chuyện như vậy. Rốt cuộc cô nên làm thế nào mới tốt đây?

Phó Khương gấp ra một miếng miếng cầm sâu trong chân, Hùng Cách Cách đau đến run rẩy một lúc mới bớt.

Phó Bạc Yến ngược đầu, dịu dàng hỏi: “Đau không?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, nói: “Trước kia tôi có luyện qua chân đạp đinh thép, bị thương như thế này chẳng là gì đâu.”

Phó Bạc Yến cố ý thay đổi bầu không khí, liền nói: “Chân đạp đinh thép? Rất lợi hại nha.” Anh lại cúi đầu nhìn qua nhìn lại chân Hùng Cách Cách hỏi: “Em là người luyện võ sao bị thương nặng như vậy?”

Hùng Cách Cách rụt cái chân nhỏ, ngượng ngùng cười nói: “Mỗi lần đạp cũng bị thương, rồi bỏ luyện.”

”Ha ha...”- Phó Bạc Yến nhin không được bật cười.

Hùng Cách Cách cảm thấy con người Phó Bạc Yến thật tốt.

Vào lúc này, điện thoại Hùng Cách Cách vang lên, sau khi nhấn phím nhận cuộc gọi thì bên trong truyền đến giọng nói đầy mùi bức cung của Phạm Bảo Nhi: “Hùng Cách Cách à, tối qua như thế nào? Haha...Mất hồn không?”

Mặt Hùng Cách Cách trong nháy mắt ửng hồng. Cô đứng dậy nhưng vì chân đạp đất chạm vào vết thương nên thở nhẹ một tiếng ngã ngược về ghế sa lon.

Phạm Bảo Nhi cười khanh khách gian tà nói: “Xem ra, chiến trường rất kịch liệt nha. Thế nào? Bị thương hả?” Chắc chắc...Xem ra tàn cuộc cuộc chiến giữa nam-nữ thật là thâm thiết!

Hùng Cách Cách thật muốn đào hố, đem... đem Phạm Bảo Nhi chôn sống cho rồi ! Cô ta thật biết cách vạch áo cho người xem lưng! Hùng Cách Cách rúc cổ, tránh né ánh mắt thâm trầm của ba người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Chân, chân tớ bị thương.” Bà nội à, cầu xin bà đừng nói gì thêm nữa được không?Cô đã bị lửa cháy đến nơi rồi !

Phạm Bảo Nhi không hiểu cho lòng Hùng Cách Cách, tiếp tục nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ, anh ta nghiền nát chân à?” Đặc biệt thích gặm chân Hùng Cách Cách à?

Hùng Cách Cách hoảng loạn nói: “Không nói nữa, hôm khác tớ lại... “

Phạm Bảo Nhi cắt ngang lời Hùng Cách Cách, thanh âm chột trở nên uể oải, nói: “Hùng Cách Cách, đến đây bồi tớ đi.”

Hùng Cách Cách đầy khản trương, vội hỏi: “Sao vậy?”

Phạm Bảo Nhi hừ hừ một hồi lâu mới nói: “Chán muốn chết chứ sao?!”

Hùng Cách Cách một hộp lên tiếng: “Được! Tớ lập tức đi!” Cô rất muốn lập tức chạy khỏi nơi này và đây là lý do chính đáng nhất. Không nhân dịp này thì cô còn đợi đến bao giờ?!

Cô muốn lập tức biến khỏi nơi đây nhưng bản thân chủ động lại rất bất tiện, chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thì Ra Mình Chỉ Là Một Kẻ Ngốc (2)

Hùng Cách Cách nhìn quanh một vòng thấy Phó Khương mặt lạnh, giống như trời đang nổi lên mưa bão còn Tô Hàng thì cau mày, hiển nhiên không đồng ý cho cô đi gặp Phạm Bảo Nhi; cuối cùng cô nhìn Phó Bạc Yên.

Phó Bạc Yên tốt với cô, chẳng những quan tâm đến vết thương của cô mà còn tặng cho cô nụ cười thật ấm áp.

Được! Hôm nay cô liền trung dụng anh ta!

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách đầu tiên là cười cười lấy lòng Phó Bạc Yên sau đó mới mở miệng dò hỏi: “Phiền anh chờ tôi tới nhà Phan Bảo Nhi được không?”

Phó Bạc Yên chờ đợi chính là cơ hội như thế này đây. Anh dứt khoát trực tiếp ôm lấy Hùng Cách Cách như để biểu đạt ý của mình, anh cười nói: “Thật là vinh hạnh!”

Hùng Cách Cách lần nữa cảm thán: Phó Bạc Yên là một người tốt a! Cô không dám nhìn tới mặt Phó Khương và Tô Hàng, cô sợ lại nhớ đến ác mộng buổi tối hôm qua. Cô đem cái đầu nhỏ của mình vùi trong ngực Phó Bạc Yên làm đà điều!!!!

Hành động của Hùng Cách Cách làm cho Phó Bạc Yên mừng như điên. Chỉ cần Hùng Cách Cách mở lòng cho anh thêm một cơ hội nữa thì anh nhất định sẽ đem đến cho cô tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất, Tô Hàng lộ vẻ vô cùng bối rối.

Anh ngồi xuống ghế sa lon, bứt bứt tóc, hướng về Phó Khương khai chiến: “Sao chú không dính lấy người cô ấy nữa? Chú không phải luôn là keo dính chuột à?”

Phó Khương thờ dãi trả lời: “Sau này muốn nói chú là keo dính chuột thì làm ơn thêm năm chữ: 'Nhãn hiệu Hùng Cách Cách'.

Keo dính chuột nhãn hiệu Hùng Cách Cách sao?

Trong nháy mắt Tô Hàng trở nên giận dữ, lớn tiếng chất vấn: “Phó Khương, chú cứ cùng cháu tranh giành bạn gái hoài sao? ! Chú có thật lòng yêu Hùng

Cách Cách hay có ý đồ khác? Chú đừng cho rằng cháu không biết là chú hận tất cả người của Phó gia. Chú không trả thù ông nội được lại đi trả thù bọn cháu sao? Bất kể Hùng Cách Cách là bạn gái của cháu hay là bạn gái của anh trai cháu, chú đều muốn tranh à? Cháu đang nghi ngờ có phải mấy năm nay chú già khùng già điên để chờ thời điểm trả thù hay không???”

Con người Phó Khương có tia gì đấy xẹt qua thật nhanh. Cuối cùng anh cười nhạt, nhủ mầy nói: “Ồ, xem ra cháu biết những điều chú đã trải qua à?”

Tô Hàng hơi ngần ra, sau đó trầm giọng nói: “Cháu nghe lén ba mẹ nói chuyện. Đối với chuyện kia, bọn họ cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nghe chú nói như vậy, cháu càng có thể khẳng định, chuyện đó là thật. Chỉ là, oan có đầu nợ có chủ, chú muốn tính toán gì thì tìm ông nội tính cho xong ân oán chứ đừng ở đây can thiệp vào chuyện của tụi cháu!”

Mất Phó Khương lộ ra vẻ nhạo báng: “Oan có đầu nợ có chủ? Ai da...Người Phó gia thật đúng là máu lạnh. Chú thật sự là càng ngày càng không thích dòng họ này rồi. Nếu được ngày mai chú sẽ sửa thành họ Hùng.”

Tô Hàng đập tay lên bàn trà, không kiềm được giận dữ nói: “Tại sao lại là họ Hùng? Chú đối với Hùng Cách Cách có mấy phần thật lòng? Hùng Cách Cách có tài đức gì mà lọt vào mắt chú? Một người ngốc như vậy cái gì cũng không biết, cùng lắm chỉ là đồ chơi trong mắt chú! Có phải chú thấy cháu quan tâm Hùng Cách Cách nên nhảy vào tranh giành cô ấy hay không? Cách trả thù như thế rất ngây thơ! Cháu cảnh cáo chú: Cách xa Hùng Cách Cách một chút! Trước mặt cô ấy cháu đã không vạch trần chú ra là vì bận tâm mặt mũi của Phó gia. Chú đừng có mà quá đáng!”

Phó Khương nhàn nhạt liếc Tô Hàng một cái, nói: “Xem ra, trong lòng cháu thì Hùng Cách Cách chỉ là một cô gái ngốc nghếch, không quan trọng bằng mặt mũi Phó gia à. Ha ha... Mà ngốc nghếch gì đó cũng có điểm tốt, không phải sao? Cháu mừng cô ấy đôi câu, cô ấy không tức giận. Cháu tát cô ấy một cái, cô khóc một lát sẽ ổn. Cháu chọc tức cô ấy, chỉ cần nói lời xin lỗi, cô ấy sẽ tha thứ cho. Chắc chắn... Như vậy, Hùng Cách Cách thật đúng là cực kỳ có ích nha!”

“Con người của chú đây rất thích giành đồ của người khác. Giành được rồi chú có cảm giác đạt được thành tựu cho bản thân nha. Tiểu Hàng Hàng, nếu như cháu không cần cô ấy nữa thì đến liếc mắt chú cũng chẳng thêm.” Thân thể Phó Khương nghiêng về phía trước, đến gần Tô Hàng nói tiếp: “Chỉ tiếc, hiện tại thì cô ấy rất quan trọng, không phải sao?”

Tô Hàng cố gắng tỉnh táo lại, không để cho mình bị Phó Khương chọc tức điên. Anh châm chọc nói: “Phó Khương, chú đừng quá xem trọng mình. Chú cho rằng chú có thể giành được Hùng Cách Cách à? Cháu cho chú biết, cô ấy có tính phục dịch. Một khi cô ấy xác định chủ cả thì cô ấy sẽ phục dịch cả đời.”

Phó Khương nói mát lại: “Ai ya... Tình yêu ư! Cháu chỉ là coi cô ấy như dây tó để sai khiến à? Nghĩ đến cũng đúng, nếu không như thế thì sao muốn nắm liền nắm được?”

Đầu Tô Hàng nóng lên, tức giận nói: “Cháu muốn đối xử với cô ta như thế nào thì đối xử như thế ấy. Nếu coi cô ta như dây tó thì cũng không phải chuyện của chú!”

Phó Khương tức giận, nhàn nhả đứng lên, cảm khái nói: “Tiểu Hàng Hàng, cháu thật đúng là... “ Câu nói kế tiếp, không kịp nói ra, bởi vì, anh nhìn thấy người vừa đi mà quay trở lại là Phó Bạc Yến và...Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sụp mặt xuống, vùi đầu trong ngực Phó Bạc Yến. Giờ phút này cô không muốn bắt kỳ ai nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Người luôn bình tĩnh như Phó Khương mà tay chân cũng trở nên luống cuống. Anh muốn chạy vọt tới trước mặt Hùng Cách Cách để giải thích. Vậy mà, mặt Hùng Cách Cách lại toát ra vẻ lạnh lùng làm đông cứng bước chân của anh.

Tô Hàng nhận thấy không khí quái dị, cũng đứng dậy từ trên ghế salon. Khi anh nhìn thấy Hùng Cách Cách đứng đấy, anh cảm thấy dường như có đôi bàn tay vô hình nào đó đang bóp cổ mình, hô hấp bị nghẽn lại.

Bầu không khí rất nặng nề, hô hấp rất khó khăn, mỗi người dường như đều bị buộc hoặc mang thuốc nổ bên người nên không thể động, không dám động. Chỉ sợ vừa động dậy liền bị khối thuốc nổ công phá tan xương nát thịt.

Phá vỡ bầu không khí yên tĩnh như chết, Phó Bạc Yến mở miệng giải thích nguyên nhân bọn họ đi mà quay lại: “Tôi quên rửa mặt nên trở lại sẵn thay đồ luôn.”

Những lời này, giống như là một cây kéo, rắc rắc một tiếng cắt đứt làm bao thuốc nổ bắn ra: Một tiếng ầm vang nổ ra đem nổ Phó Khương và Tô Hàng đến nỗi hài cốt cũng không còn!

Bọn họ trở lại đã bao lâu? Có phải đã nghe được toàn bộ câu chuyện hay không? Hùng Cách Cách đã hiểu lắm chẳng! Nhất định đã hiểu lắm!

Tâm ý của Tô Hàng và Phó Khương vào giờ khắc này trở nên tương thông, hai người cùng nhau chạy về hướng Hùng Cách Cách. Bọn họ muốn nắm chắc cô, cho họ một cơ hội giải thích. Bọn họ muốn thừa nhận, những lời đó chẳng qua là miệng chó không mọc ra ngà voi! Chỉ cần Hùng Cách Cách nhìn bọn họ một cái, đừng có dùng ánh mắt lạnh lùng đáng chết đó nhìn bọn họ xa vời là được.

Vậy mà Hùng Cách Cách lại hành động trước bọn họ một bước, nhào ra khỏi người Phó Bạc Yến, nhanh chân chạy ra ngoài.

Chân Hùng Cách Cách dẫm trên đất, đau đớn vô cùng nhưng cô cũng không cảm nhận được.

Động tác của cô thật nhanh, giống như muốn tránh thật xa khỏi nguy hiểm.

Phó Khương cùng Tô Hàng không thể đuổi kịp Hùng Cách Cách.

Sàn nhà biệt thự hiện rõ lên mấy dấu chân máu, càng xa càng mờ rồi dần dần biến mất không thấy gì nữa...

Hùng Cách Cách không biết chạy đã bao lâu chỉ biết rằng cô chạy đến nỗi thở hồng hộc, cho đến khi chạy không nổi nữa cô mới giảm tốc độ, giống như một con rùa đen không có nhà để về, chậm rãi tích mịch bò sát...

Cô không biết nên đi về đâu, cũng không có nơi nào có thể đi.

Cô đi thần thờ cho đến khi điện thoại di động vang lên. Lấy ra xem là điện thoại của Phó Khương gọi đến, cô không hề do dự liền nhấn nút từ chối và tắt máy luôn.

Hùng Cách Cách không muốn bị người khác tìm được cho nên vừa chạy ra khỏi biệt thự, cô nhanh chóng chui vào một khu rừng.

Lúc mới bắt đầu chạy đi cô không cảm giác được gì. Nhưng khi đi một hồi cô mới nhớ tới vết thương dưới lòng bàn chân. Thật ra chân cô cũng có nỗi với những dây thần kinh cảm giác nhưng giờ cô mới cảm nhận được nỗi đau tê tái.

Cô không có mang giày, trên chân chỉ quấn mấy vòng băng. Tới giờ thì băng quấn đều đã tuột mất, chỉ còn lại mấy lỗ thịt máu nham nhớt.

Thật khó có mấy khi như lúc này đây Hùng Cách Cách nghĩ: Không có ai đau lòng vì ta, ta phải đau lòng cho chính mình.

Vì vậy cô leo lên cây, lẳng lặng nhìn về hướng nhà mình.

Thật ra thì cô cũng không biết mình đang nhìn về hướng nào, có phải là hướng nhà hay không nhưng cô sẽ giả vờ ngơ ngẩn, sẽ cố chấp tin tưởng đây là hướng về nhà cô.

Hùng Cách Cách giống như một đứa trẻ lạc đường, một đứa trẻ chỉ biết dựa vào hai chân của mình, đôi chân giẫm đầy vết máu trên nền đất, ngây ngốc nhìn về hướng nhà mình. Thật sâu trong lòng nó là khát vọng có được một chỗ dung thân ấm áp.

Không biết có phải những người sau khi bị thương thường nhớ nhà mình hay không? Nơi đó là nơi che chở ấm áp và tràn đầy tiếng cười. Hùng Cách Cách là người như thế

Đáng tiếc, cô chỉ có thể nhìn ra phía xa xa, lại không thể trở về.

Trở về làm gì? Chỉ khiến ba mẹ cô lo lắng hơn mà thôi.

Và lại vết thương này nhỏ, không bao lâu sẽ sớm lành thôi.

Không đau, thật không đau.

Hùng Cách Cách hít mũi một cái, lắc lắc hai chân, rồi khẽ khàng ngâm nga một bài hát không biết tên. Tiếng hát của cô khàn khàn, run rẩy, nồng giọng mũi, giống như một thanh dao cùng cửa qua cửa lại, cắt không đứt thịt, lại... rất đau!

Những chuyện xảy ra gần đây thật phức tạp khiến cô rất đau lòng...

Hùng Cách Cách rất muốn làm rõ mọi chuyện nhưng dường như lực bất tòng tâm.

Có lẽ cô giống như người mà Tô Hàng nói: Là một kẻ ngu ngốc!

Đúng vậy rồi, cô quả thật ngu ngốc, ngu đến nỗi không phân biệt rõ rốt cuộc mình thích người nào; ngu đến mức cho là mình xứng với những chàng trai nhà giàu; ngu đến mức vì cân nhắc tình cảm mà đau khổ không dứt; ngu đến mức...cứ cho mình là thông minh...

Ôi! Những lời nói của bọn họ thật khiến lòng cô đau đớn vô cùng.

Cô có tính phục dịch sao? Cô chỉ là một đứa đầy tớ trung thành sao? Có hay không có cô cũng không quan trọng sao? Tình cảm của cô chỉ là cái để người ta lợi dụng trả thù sao?

Nếu như cô tệ hại như thế, tại sao Tô Hàng lại theo đuổi cô? Có phải vì không chiếm được cho nên càng muốn có à?

Còn Phó Khương, cô hoàn toàn không hiểu được người đàn ông này. Mới đầu, anh ta chọc tức cô; sau đó chọc tức cô; sau đó nữa, vẫn là chọc tức cô; đến cuối cùng, mục đích nó vẫn là chọc tức cô!

Cô rất thú vị sao? Đáng giá để anh ta phí hết tâm tư chọc tức sao?

Mà đúng rồi, chính là ông cụ Phó đã làm chuyện có lỗi với Phó Khương nên anh ấy mới trả thù đây.

Nhưng tại sao lại trả thù cô?

Bởi vì Tô Hàng tỏ vẻ yêu mến cô sao?

Cho nên anh ấy không tiếc dùng tất cả thủ đoạn cướp cô ở trong tay Tô Hàng, sau đó vứt bỏ như vứt đôi giày cũ ư?

Tối hôm qua... Tối hôm qua... Tối hôm qua rõ ràng là cô cưỡng...anh ta nha!

Đó là mưu kế của anh ta sao? Có lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Thì Ra Mình Chỉ Là Một Kẻ Ngốc (3)

Đến lúc nào thì quan hệ giữa người với người mới đơn giản hoá được đây: Nói tiếng thích thì là thực lòng thích; nói tiếng không ưa thì phát tay một cái rồi đi; không nên nói một đằng làm một nẻo, làm cho người ta hiểu lầm. Cô chỉ là một cô gái nhỏ cầu mong có được tình yêu và hạnh phúc chân thành mà thôi. Chẳng lẽ, những thứ này đều là xa xỉ sao?

Phúc phận của con người quả nhiên là do trời định.

Tối hôm qua, cô còn cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Vì niềm hạnh phúc gia đình như thế, cô nguyện dùng nửa cuộc đời sau của mình đánh đổi.

Hôm nay, ông trời liền phát tay một cái, hung hăng đem cô đập tới đập lui rồi trực tiếp nắm lấy cô từ thiên đường quăng vào địa ngục!

Hùng Cách Cách đắm đuối đầu óc của mình, hận mình sao không thông minh một chút nào vậy? Cô chỉ muốn thông minh một chút, chỉ cần thông minh chút thôi cũng có thể phân biệt ra được cái gì gọi là chân tình, cái gì gọi là giả vờ.

Cô chỉ là một cô gái bình thường. Giữa yêu và được yêu, cô có khuynh hướng chọn về sau hơn. Người nào yêu cô nhiều hơn, cô sẽ đối xử với người đó tốt hơn một chút.

Giữa Tô Hàng và Phó Khương, hiển nhiên là Tô Hàng đối xử với cô tốt hơn so với Phó Khương.

Cô nên quay về, sau đó... sau đó sống chung với Tô Hàng ư? Có thể không? Có thể không? !

Trời mới biết, cô có nhiều khát vọng hạnh phúc như thế nào!

Cô là một người sống ở cái thế giới hiện đại này, thế giới mà mọi thứ đều là xi măng cốt thép nên cô có một khao khát nhỏ nhoi mong có một lòng ngực vì cô mà sưởi ấm, một bờ vai vững chãi để cho cô dựa vào.

Cô còn có thể quay lại với Tô Hàng sao? Có thể không? !

Có lẽ là có thể.

Mặc dù Tô Hàng nói như vậy về cô, nhưng anh ta cũng là một dạng người ngốc nghếch với một hàm răng nọc, hận không đem người khác cắn chết được. Cô có thể lý giải, thật tình có thể lý giải được cho lời nói của anh ta nhưng trong lòng cô sẽ không thoải mái. Không thoải mái không cần gấp gáp, cô có thể nhịn. Cô thực sự có khả năng nhẫn nại, nhẫn nhịn tốt. Trước đây, không phải những lúc Tô Hàng mắng cô, cô đều chịu đựng tốt sao? Nhưng mà nhịn tới khi nào đây? Rốt cuộc có lần cuối cùng hay không? Đến cuối cùng, cô được hạnh phúc hay không?

Cuộc sống chung của hai người rất phức tạp, không phải chỉ cần hỏi hột chút là có thể cảm thấy hạnh phúc được.

Ngoại trừ vài lần Tô Hàng làm cho cô cảm động, còn lại thì cô chưa từng có cảm giác hạnh phúc bên cạnh Tô Hàng.

Hạnh phúc là cái gì? Ít nhất, nó phải dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau.

Yêu một người, không phải là trong mắt người đó thấy toàn điểm tốt thôi sao? Sao trong mắt Tô Hàng cô lại là người tệ hại như vậy?

Anh ta không yêu cô sao?

Có lẽ, đúng như vậy.

Nhất định là như vậy rồi.

Về phần Phó Khương, cả đời này cô cũng cũng không muốn gặp lại anh ta! Không muốn nghe anh ta giải thích! Không muốn cho anh ta cơ hội! Nếu

như anh ta quỳ dưới chân cô, dập đầu 365 cái, cô cũng sẽ không tha thứ!

Bởi vì cách anh ta chiếm đoạt tình cảm thật là vô sỉ!

Nếu như Tô Hàng đối với cô còn có mấy phần thật lòng thì tình cảm của Phó Khương đối với cô chỉ đơn thuần là ti tiện trả thù!

Cô xem thường Phó Khương!

Nếu như... Nếu như Phó Khương chỉ vì trả thù thì sao cô vẫn có cảm giác tin tưởng Phó Khương, tin tưởng rằng tất cả mọi thứ đều không phải do Phó Khương tính toán dụng mưu với cô?

Rất dễ nhận thấy, điều đấy là không thể.

Cho dù không thể do Phó Khương bày mưu tính kế, cô cũng không muốn tha thứ cho anh ta! Kiên quyết không tha thứ! Có chết cũng không tha thứ!

Từ khi nào thì cô trở nên hẹp hòi như vậy? Là cô bủn xỉn sao? !

Không phải là hẹp hòi bủn xỉn! Đây là vấn đề nguyên tắc!

Hùng Cách Cách, bản thân cô có nguyên tắc sao?

Có lẽ có?

Hùng Cách Cách rồi rầm.

Rốt cuộc giữa Phó Khương và ông cụ đã xảy ra chuyện gì khiến Phó Khương đem lòng thù hận đi ra tay với con cháu của mình?

Cô ủ rũ cúi mặt nhìn xuống bên dưới tầng tầng cây lá xanh um, lòng cô cũng trở nên rối ren hỗn độn.

Lúc vàng trăng lên cao trên đầu ngọn cây, Hùng Cách Cách ách xì một cái, cô bỗng giật mình.

Trời tối rồi, chung quanh âm u tối đen, một mình cô ngồi trên cây, khổ sở không nơi nương tựa...

Hướng mắt nhìn về biệt thự cách đó không xa, cô không nhận được mặc cho từng giọt từng giọt nước mắt lăn chã đưa nhau rơi...

Cô nghĩ đến nơi đó có rất nhiều thú bông trong nhà.

Ngôi nhà đó mặc dù không phải là của cô nhưng lại làm cho cô nhớ cô thương.

Giờ phút này cô hy vọng Phó Khương có thể tìm tới đây, ấm cô về nhà.

Hùng Cách Cách đột nhiên giật mình, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế? !

Phó Khương? Ấm cô về nhà?

Không! Không! Không, chắc cô bị rối loạn thần kinh rồi!

Hùng Cách Cách liều mạng lắc đầu, cô muốn lắc cho văng đi cái ý nghĩ quái dị đó.

Cô lại không chú ý đến biên độ dao động quá lớn khiến cho thân người cô té xuống. Bịch một tiếng, Hùng Cách Cách rơi xuống như con rùa nhỏ nằm trên mặt đất.

Mặc dù cây không cao, nhưng khi Hùng Cách Cách rơi xuống lại bị cành cây quệt trầy rách bàn tay và bắp đùi.

Giờ đây cô nằm trên mặt đất đau muốn thấu trời.

Cô muốn về nhà nhưng đường về quá xa xôi. Cô muốn đi tìm Phạm Bảo Nhi, nhưng lại không muốn cho cô ấy thấy bộ dạng nhát ma dọa quỷ của mình. Cô muốn có một ngôi nhà thuộc về mình để lúc bị thương sẽ không sợ bị cô độc...

Cô muốn có một ngôi nhà, một ngôi nhà của chính mình!

Phó Khương, tại sao anh lại dập tan mong ước về ngôi nhà mà cô chờ đợi? ! Tại sao? ! Tại sao!

Hùng Cách Cách cắn răng, không để cho mình khóc thành tiếng.

Vào lúc này, có bốn gã đàn ông ôm dụng cụ phóng hoả lén lén lút lút đi trong khu rừng, hướng về phía biệt thự.

Vừa đúng lúc, bọn hắn đi ngang qua người Hùng Cách Cách, lại không phát hiện trên đất có một người đang nằm. Một trong số họ còn giẫm lên tay

Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách đầu đến nghe rặng nhưng cô không la lên tiếng nào. Cô ngẩng đầu lên quan sát bốn kẻ lén lút này.

Cô nghe một người trong đó nói: “Anh Huy, lần trước lúc chúng ta ra tay thì không có ai trong biệt thự Phó gia. Nhưng lúc này thì trong nhà còn mở đèn tức có người bên trong. Bằng không bữa khác chúng ta quay lại đốt con đi mẹ nó đi!”

Kẻ đẩy lập tức bị người gọi là anh Huy mắng lại: “Cút! Mày chẳng ra làm sao! Lần trước đốt nhà là để cho chúng tồn thất chút đồ đạc. Lần này tao muốn chúng phải sợ tới mức tè ra quần! Coi như đốt không chết thì ít nhất cũng phải huỷ dung nhan bọn chúng.”

Hùng Cách Cách nghe được rõ ràng. Lần trước nhà Phó Bạc Yến là do họ đốt. Lần này bọn họ mò tới nhà Phó Khương lại muốn dùng chiêu cũ sao?

Tiếng nói của “anh Huy” này lại khiến Hùng Cách Cách cảm thấy rất quen tai. Cô ngẫm nghĩ một lát liền nghĩ ra: Không phải đây là Trương Huy sao? Trương Huy vu khống cô là ăn trộm, cô hãm hại Trương Huy bị một vị trung niên ăn sạch. Giữa bọn họ, quả nhiên là va chạm không ít nha. Nhưng cho dù có va chạm như thế, hấn cũng không nên đi theo cô để đốt nhà trả thù chứ?

Hùng Cách Cách nhớ lại: Bản vẽ manga của Tô Hằng, tài liệu của Phó Bạc Yến còn có quần áo của Phó Khương. Tóm lại, tất cả đều do tên Trương Huy này phá hoại tiêu hết.

Tất cả mọi người đều khi dễ Hùng Cách Cách cô sao? ! Thật là vớ vẩn!

Hùng Cách Cách lau mặt, đứng dậy lặng lẽ đi theo sau lưng Trương Huy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Trương Huy cho là người phe mình, cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Chuyện gì?”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, lạnh giọng nói: “Không có việc gì lớn...” “Trương Huy chợt quay đầu lại, Hùng Cách Cách đột nhiên nâng nắm đấm, canh ngay cổ họng của hấn mà hung hăng động vào: “Chỉ là muốn chỉnh mày một chút.”

Bình thường khi đánh nhau thì quân tử sẽ đánh trước mặt, du côn sẽ đá đũng quần còn Hùng Cách Cách đánh nhau thì chỉ cần một chiêu đánh gục để đối thủ không có cả cơ hội tức giận.

Thân thể Trương Huy mềm nhũn, tay che cổ họng, thống khổ há to miệng. Hấn muốn thở, lại thở không thông; muốn phản kháng thì chỉ là vọng tưởng. Ngay cả hít thở cũng khó khăn rồi, còn phản kháng cái rắm? !

Trong bóng đêm, khuôn mặt một cô gái cùng thân xác tòi tàn hiện ra. Cô nghe rầm rặng trắng toát cười quý dị cười với người! Thật là hù người chết khiếp nha!

Đàn em của Trương Huy cố gắng trấn tĩnh, móc ra con dao nhỏ đâm về phía Hùng Cách Cách.

Lòng Hùng Cách Cách đang giận ách khí nên cô muốn tìm nơi phát tiết cho thông.

Cô né tránh vòng vây, người nhanh nhẩu cúi xuống nhặt lấy một tảng đá góc cạnh. Cô không quên ước lượng thử xem nặng vừa tay không. Cảm thấy không tệ, cô nhếch mép cười một cái rồi xông tới đập. Gặp kẻ nào đập kẻ ấy! Đập! Đập!

Này là cái đầu nè, đập cho bể đầu; này là cái mũi nè, đập cho gãy sống mũi; cái này là đầu gối, đập cho vỡ đầu gối; này là ngón tay đập cho gãy ngón tay luôn!

Bốn tên đàn ông kêu thảm thiết mấy tiếng, hô to cứu mạng! Nhưng bọn họ làm chuyện xấu nên không có cách cầu cứu mà chỉ có thể cam chịu bị thương, chỉ có thể thử chạy trốn, chỉ có thể bị đánh bẹp không còn hình dạng người.

Trong số bốn tên đàn ông, Hùng Cách Cách đặc biệt quan tâm “chăm sóc” Trương Huy. Cô không muốn ra một chiêu đánh chết, càng không muốn ra tay đánh hấn bất tỉnh mà từ từ chơi đùa: Đánh một cái xứng đáng để cho hấn đau ở chỗ nhạy cảm, để cho hấn từ từ cảm nhận thế nào là đau đến thống khổ, để cho hấn tức giận phát điên. Dù hấn có muốn tránh cũng tránh không được, có muốn chạy cũng chạy không thoát. Cô đánh cho cái trán hấn sưng vù, da mặt trầy nát, đôi môi rách bầy, nửa cái mặt cũng sưng vù. Cô nghĩ: nếu đem cái đầu này của Trương Huy quăng vào lễ hội Halloween chắc có cả vạn người khiếp sợ hét chói tai đình ốc. Hé hé....

Trương Huy ngàn lần không nghĩ tới có một ngày như thế này. Một ngày mà hấn bị phụ nữ vác đá đánh cho biến dạng. Nếu có người biết được, chắc chắn hấn sẽ trở thành nhân vật chính trong truyền thuyết hài.

Khi bốn tên lần lượt ngất xỉu, Hùng Cách Cách mới ném tảng đá đi rồi chống nạnh hét lên ba tiếng: “Hàaa...! Hàaa...! Hàaa...!” Sau đó, thân thể cô cũng mềm nhũn ra rồi ngất đi.

Kiệt sức, chính là kiệt sức!

Thế mới biết vừa rồi cô đã chinh sửa bọn người kia “tận tâm, tận lực” đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Chôn Anh Theo Cùng Em! (1)

Muốn tìm một người thật sự khó như thế sao?

Trên thế giới có quá nhiều thành phố, có quá nhiều con người cùng chen chúc sinh sống, có quá nhiều khuôn mặt: khác nhau cũng có, giống nhau cũng có, chỗ nào cũng có người. Khi một người thật lòng muốn trốn thì rất khó tìm. Nhưng khi có người thật lòng muốn tìm ra thì dù người kia có ở tận cùng thế giới vào một ngày nào đó cũng sẽ bị tìm được.

Sau khi Hùng Cách Cách chạy ra khỏi căn biệt thự, ba người Tô Hàng, Phó Khương, Phó Bạc Yến còn đứng sững sờ ở đấy. Nhưng chỉ trong chốc lát, bọn họ sực tỉnh, lập tức chia nhau đuổi theo, tìm cô.

Từ sáng sớm tìm đến trưa, từ giữa trưa tìm đến chiều, từ xế chiều tìm tới khi mặt trời lặn, từ khi trời lặn tìm đến khi trăng treo đầu ngọn cây, tìm hết những nơi Hùng Cách Cách có thể đi qua. Ngay cả nhà của Phạm Bảo Nhi cũng đã lục soát nhưng cũng không thu được kết quả gì.

Khi Phạm Bảo Nhi biết Hùng Cách Cách bởi vì ba người đàn ông mà bỏ nhà trốn đi thì nổi giận không kềm chế được! Cô tức giận đến nhe răng nhếch miệng, vừa dậm chân vừa hét, nếu không phải Bạch Xí ôm cô lại thì cô nhất định sẽ nhào tới, đem ba người bọn họ bẻ cong thành cọng khoai tây, sau đó cán ra thành bột mịn.

Phạm Bảo Nhi và Bạch Xí cũng gia nhập vào đại đội tìm kiếm Hùng Cách Cách. Mỗi nơi mà Hùng Cách Cách có thể đi qua họ đều tìm qua hết chỉ ngoại trừ nhà của Hùng Cách Cách. Phạm Bảo Nhi hiểu rõ Hùng Cách Cách nhất, cô biết Hùng Cách Cách không thể nào về nhà sau khi bị thương. Hùng Cách Cách giống như một con gấu nhỏ, cho dù cô ấy bị thương cô ấy cũng chỉ tự mình lê lười liếm liếm vết thương. Cô ấy sẽ không để người nhà phải lo lắng cho mình.

Mọi người tìm tới tìm lui vẫn không có kết quả. Ai cũng nóng nảy, lo lắng. Trời đã tối rồi mà vẫn không tìm được Hùng Cách Cách, e là cô đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tuy cô biết võ công nhưng sợ là cô khó bảo vệ được mình khi đụng độ với đám người xấu hoặc bị tai nạn giao thông gì đó...

Trong biệt thự Phạm Bảo Nhi tức điên người, cô chống nạnh chỉ vào ba người đàn ông, mắng: “Bởi Hùng Cách Cách hiền lành nên mấy người mới khi dễ cô ấy! Nếu như tìm không ra cô ấy, tôi đây liền bó đuốt đốt chết mấy người khốn kiếp các anh!”

Dựa hơi Phạm Bảo Nhi, anh đẹp trai Bạch Xí cũng gật đầu phụ họa nói: “Đúng! Cho chết cháy!”

Phạm Bảo Nhi trợn mắt nhìn Bạch Xí một cái rồi lại nhìn về phía ba người đàn ông tiếp tục gầm hét: “Tính tình Hùng Cách Cách tôi biết rất rõ. Nếu như không phải là các người khi dễ cô ấy đến mức thậm tệ thì cô ấy đã không bỏ đi mất dạng. Cô ấy là người mà khi anh đánh cô ấy đau, cô ấy sẽ bỏ chạy nhưng rồi khi hết đau cô ấy sẽ lại quay về. Các người nói xem, các người đã tổn thương cô ấy như thế nào mà để cho cô ấy một đi không trở lại? Cái xã hội bây giờ còn được mấy người như cô ấy? Giờ toàn là con gái kiêu căng, không chấp nhận bị thua thiệt ức hiếp chút nào. Các người biết tính của Hùng Cách Cách mà còn khi dễ, trêu đùa tình cảm của cô ấy sao? Các người tỉnh lại đi!”

Bạch Xí lại gật đầu phụ họa: “Các người tự kiểm điểm lại đi!”

Phạm Bảo Nhi quát: “Anh câm miệng!”

Bạch Xí cười đáp: “Ừ, thì câm miệng.”

Ngay lúc này ba người bọn họ tự nhủ bản thân mình thật may mắn: Hùng Cách Cách chính là Hùng Cách Cách chứ không phải là Phạm Bảo Nhi. Bọn họ không có sở thích tự ngược một cách ngu ngốc lại còn khoe mẽ như Bạch Xí.

Dù đối mặt với cô nàng Phạm Bảo Nhi đang gào thét thì chẳng dễ chịu chút nào nhưng ba người bọn họ biết rằng Phạm Bảo Nhi nói đúng. Bởi vì Hùng Cách Cách hiền nhất nên bọn họ đối xử với cô ấy tốt hay xấu đều là tùy ý.

Ba người đàn ông giờ chỉ biết tự trách mình.

Phó Bạc Yến nghĩ: Nếu như Hùng Cách Cách có thể bình an trở về, anh không mong gì từ cô hết mà chỉ muốn đối xử với cô thật tốt.

Tô Hàng nghĩ: Nếu như Hùng Cách Cách có thể bình an trở về, anh sẽ làm mọi việc gây ấn tượng tốt với cô, sẽ không tùy ý mắng mỏ cô nữa.

Phó Khương nghĩ: Hùng Cách Cách nhất định sẽ bình an trở về. Bởi vì cô còn chưa biết được, anh sẽ mang lại cho cô một cuộc sống hạnh phúc như thế nào.

Lòng anh lúc này ngổng ngang trăm mối: vừa đau đớn tự trách, vừa mơ hồ khao khát về mái nhà hạnh phúc của anh và cô.

Phó Khương hít sâu một hơi, đứng lên, nói: “Chờ hoài như vậy không phải là cách hay. Chúng ta nên đi tìm tiếp. Nói xong, anh đi thẳng ra cửa nhưng lại không cẩn thận đá phải con chó già bằng nhưng lẫn long lóc.

Phó Khương bỗng nảy ra ý tưởng: “Chúng ta dùng chó săn tìm.”

Anh nhanh chóng gọi cho người bạn và mượn được hai con chó săn. Vốn định phân đường cho chúng đi tìm Hùng Cách Cách nhưng mọi người đều không ngờ tới chúng lập tức cùng chạy về một hướng.

Lúc mọi người cầm đèn pin bước vào rừng cây tìm được Hùng Cách Cách thì cảnh tượng trước mắt đều khiến mọi người hết sức bàng hoàng, sùng sốt!

Dưới bóng cây lập loè, thân thể Hùng Cách Cách giống như cái xác bị người ta vứt đi. Cô không còn nhúc nhích, giống như đã chết rồi. Sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, quần áo rách tả tơi. Đùi cô có một mảng da thịt bị rách dài mà vết máu trên đấy cũng đã khô lại.

Bên cạnh Hùng Cách Cách là một tên vẫn hôn mê. Còn ba tên khác thì tỉnh dậy trước Hùng Cách Cách một bước.

Đúng lúc này Trương Huy đang cầm trên tay con dao nhọn, đâm về phía Hùng Cách Cách.

Hình ảnh này thật đáng sợ! Trong nháy mắt, giới hạn của sự sống và cái chết thật mong manh!

Phó Khương điên lên.

Anh bỗng trở nên dữ tợn như Tử Thần đến từ địa ngục, chạy tới bên người Trương Huy, đoạt lấy con dao của hắn. Sau đó, không chút do dự, anh hung hăng đâm vào bụng của Trương Huy!

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh. Nhanh đến mức không có ai phản ứng kịp với hành động của Phó Khương đối với Trương Huy.

Đến khi đàn em của Trương Huy hét lên một tiếng: “Giết người rồi!” thì mọi người mới chợt tỉnh ra.

Mắt Tô Hàng đỏ ửng lên vì tức giận. Anh xông tới xô ngã bọn khốn. Tay thì nắm lia lịa vào hàm răng, chân thì đạp cho gãy xương bả vai của bọn chúng.

Đầu óc Phó Bạc Yển trống rỗng nhưng anh xác định rõ anh sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai đã làm tổn thương Hùng Cách Cách.

Trong đêm đen, cánh cửa địa ngục như mở ra. Xộc vào mũi mọi người là mùi máu tang nồng.

Ma quỷ như đang cười với cảnh tượng này.

Phạm Bảo Nhi quỳ trên mặt đất, run run ôm đầu Hùng Cách Cách, dùng âm thanh yếu ớt thảm thiết gọi cô: “Hùng Cách Cách ơi Hùng Cách Cách... Hùng Cách Cách, cậu tỉnh lại đi, đừng làm lơ tớ nữa!” Rồi đột nhiên cô la to: “Hùng Cách Cách! Cậu tỉnh lại cho tớ! Có nghe hay không? Tỉnh lại đi!” Không! Không! Không! Hùng Cách Cách không việc gì, đây không phải là sự thật. Hùng Cách Cách cậu tỉnh lại đi, cậu tỉnh lại đi! Chỉ cần cậu tỉnh lại thì tớ sẽ mua cho cậu một bộ truyện manga BL mới nhất, mới vừa xuất bản. Tuyệt đối đặc sắc! Tuyệt đối đặc sắc!

Hùng Cách Cách bị Phạm Bảo Nhi siết ngay chỗ vết thương nên rất đau đớn nhưng nhờ vậy cô mới có thể tỉnh dậy trong vài giây ngắn ngủi. Cô mở mắt, nói với Phạm Bảo Nhi: “Nhẹ tay một chút!”, rồi sau đó thiếp đi. Cô cũng có ý thức đấy nhưng lúc này đây mí mắt cô như nặng ngàn cân, dù cố gắng cô cũng mở ra không nổi.

Phạm Bảo Nhi ôm Hùng Cách Cách, nhìn về đám người Phó Khương kêu gào: “Đánh chết bọn chúng đi! Đánh chết hết những tên cầm thú kia đi!”

Đợi đến lúc tất cả bọn người kia chỉ còn lại nửa cái mạng Bạch Xí mới ra tay can ngăn. Nếu chậm chút nữa thì cái mạng của bọn họ cũng chẳng còn.

Bọn họ ngừng tay, quay lại nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách nhưng không ai dám tiến đến gần. Bọn họ sợ rằng chạm vào cô giờ là một thi thể lạnh băng. Nếu sự thật là như vậy, bọn họ sẽ phát điên, nhất định sẽ phát điên!

Bạch Xí ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ trán Hùng Cách Cách nói: “Đưa cô ấy đi bệnh viện đi, bị sốt rồi.”

Phó Khương nửa quỳ bên cạnh Hùng Cách Cách dùng đôi tay run rẩy, cẩn thận từng li từng tí ẵm cô lên.

Phạm Bảo Nhi muốn đẩy Phó Khương cút đi, nhưng tay của cô chỉ đưa ra đến giữa chừng, liền dừng lại.

Tô Hàng muốn đẩy Phó Khương ra để tự mình ẵm Hùng Cách Cách nhưng khi anh nhìn thấy mặt Phó Khương thì bỗng chùng bước.

Phó Khương khóc.

Đúng vậy! Phó Khương đang khóc.

Không hề nước nỏ nhưng lại vô cùng chân thật.

Nước mắt anh chảy dài, hoà lẫn với máu khô biến thành dòng đỏ tươi. Thật đáng sợ!

Thế mà anh lại cười! Thật sự đang cười!

Anh ôm lấy Hùng Cách Cách, thì thầm bên tai cô: “Đừng xảy ra chuyện gì! Đừng xảy ra chuyện gì nhé! Nếu không thì cho anh được chôn theo với em.”

Đám người Phó Khương chờ Hùng Cách Cách tới bệnh viện còn Phó Bạc Yến và Bạch Xí ở lại xử lý tàn cuộc.

Trong bệnh viện, bác sĩ thông báo với mọi người: “Toàn thân bệnh nhân chỗ nào cũng bị thương, trong đó vết thương đùi là nặng nhất, cần phải may lại. Cô ấy hôn mê bất tỉnh là vì vết thương đã bị nhiễm trùng, toàn thân sốt cao.”

Tô Hàng nghe vậy thì gục đầu, nắm tay vào tường. Anh hận! Anh hận chính mình cùng Phó Khương đã cãi vã, nói lẫy khiến Hùng Cách Cách bị tổn thương. Anh hận lũ súc sinh kia đã gây thương tích cho Hùng Cách Cách. Anh hận bản thân bất lực. Anh hận mình không thể nằm trên giường bệnh để chịu đau thay cho Hùng Cách Cách.

Bác sĩ sợ hết hồn, bước về phía Tô Hàng nói tiếp: “Mọi người không cần lo lắng. Bệnh nhân không việc gì đâu.”

Đôi mắt Tô Hàng nổi đầy tia máu, anh gằn giọng quát: “Cái gì mà không việc gì?! Mẹ nó! Nói vô trọng tâm đi!” Hùng Cách Cách bị thương vậy mà coi như không có việc gì sao? Bộ nguy hiểm đến tính mạng mới tính là “có việc” à? Con mẹ nó!

Bác sĩ lại sợ hết hồn. Về mặt ông ngáo ộp hỏi Tô Hàng: “Bộ những gì tôi nói không phải là trọng tâm sao?”

Tô Hàng nhắm nghiền hai mắt lại, không biết làm sao nói ra suy nghĩ trong lòng. Anh đau giống như bị cây đinh gì cắm vào tim. Đau! Đau âm ỉ! Đau không dứt!

Phạm Bảo Nhi biết Tô Hàng muốn nói đến điều gì. Đây cũng là điều mà cô đang lo lắng. Mặc dù khó nói nhưng cô muốn hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc lũ súc sinh kia đã làm gì Hùng Cách Cách. Nghĩ đến đây cô bước tới hỏi thẳng bác sĩ: “Cô ấy có...có bị...hãm hiếp hay không?”

Bác sĩ hơi ngần người ra, lắc đầu nói: “Chưa thấy!”

Phạm Bảo Nhi đột nhiên giận dữ, thét lên: “Có thì nói có, không thì nói không. Sao lại nói 'Chưa thấy!' ?” Ông ta dám dùng thái độ mập mờ để trả lời cô như thế. Nếu như có mặt của Bạch Xí ở đây thì anh sẽ đánh một trận cho ông bác sĩ này ngu luân!

Ông bác sĩ thấy cử chỉ của Phạm Bảo Nhi có dấu hiệu bạo lực nên khẽ ho một tiếng đáp: “Theo kinh nghiệm hành y nhiều năm của tôi mà phân tích thì cô ấy không có bị cưỡng hiếp.”

Sau khi mọi người nghe tin này xong thì sững sờ một lúc. Sau đó thì mấy người đàn ông xoá tan đi nỗi nghi ngờ và thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chôn Anh Theo Cùng Em (2)

Nếu như Hùng Cách Cách không bị cưỡng hiếp vậy thì sao bốn tên khốn kiếp lại xuất hiện xung quanh Hùng Cách Cách? Sao thân thể Hùng Cách Cách lại bị thương nặng như thế? Chẳng lẽ là bốn tên khốn kiếp muốn hãm hiếp Hùng Cách Cách lại bị cô đánh vỡ phản kháng? Cuối cùng, Trương Huy then quá hoá giận nên muốn giết người? Thật may là mọi người chạy đến kịp mới cứu được Hùng Cách Cách? Có phải mọi việc đã diễn ra như thế không?

Lúc Phó Bạc Yến và Bạch Xí đến bệnh viện, họ đã mang đến cho mọi người một đáp án chính xác.

Trương Huy hận Phó Bạc Yến bởi vì Phó Bạc Yến cướp bạn gái của hắn.

Trương Huy hận Tô Hàng bởi vì Tô Hàng đã từng dùng miệng lưỡi độc ác sỉ nhục hắn. Trương Huy hận Phó Khương bởi vì Phó Khương hãm hại hắn, để cho mọi người tưởng hắn là kẻ đồng tính và mắc bệnh Sida. Trương Huy hận Hùng Cách Cách bởi vì Hùng Cách Cách từng hãm hại hắn, làm cho hắn bị một lão khủra cưỡng hiếp. Những nỗi nhục này hắn khắc cốt ghi tâm, nhất định trả thù không sót một ai!

Vì vậy, người đầu tiên hắn tìm đến là Phó Bạc Yến. Hắn lại không nghĩ tới mấy kẻ tay sai lại quá tham lam, bắt người dạy dỗ chút là được rồi, lại còn dám tống tiền. Sau đó bọn chúng lại bị Hùng Cách Cách đánh cho tơi bời, bị Phó Bạc Yến giao cho công an. Trương Huy nắm bắt tin tức thì lập tức vận dụng các mối quan hệ, dùng tiền bịt miệng bọn chúng, đảm bảo với bốn người bọn họ khi ra tù mỗi người sẽ nhận được năm trăm vạn!

Kể đầu tiên không thành, Trương Huy lại bày một kế khác.

Hắn tìm được một người bạn cũ giới thiệu cho hắn hai tên đệ tử. Hắn dắt hai tên này đi phóng hoả đốt biệt thự của Phó Bạc Yến.

Nhìn tài sản của Phó Bạc Yến bị tổn thất, lòng hắn vui vẻ không thôi.

Trong khoảng thời gian này Trương Huy thấy không có cảnh sát tìm tới mình nên trong lòng liền nổi lên con ma lừa.

Lần này, hấn muốn tự mình ra tay, đốt biệt thự của Phó Khương thành tro! Tốt nhất là đốt chết mấy người trong nhà đó luôn!

Hắn không nghĩ tới việc lại gặp Hùng Cách Cách ở trong rừng.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến mình gặp lại khác tình.

Đầu tiên là hắn bị Hùng Cách Cách lấy đá đập toi bời, sau đó lại bị đám người của Phó Khương đánh cho không còn hình người.

Cuối cùng là Trương Huy bị Phó Khương đâm một dao, đe dọa tới tính mạng.

Chuyện vỡ lở lúc trước là hắn nhờ người nhà thu xếp cho ổn thoả.

Lần này nếu như không phải là Phó Bạc Yến cùng với Bạch Xí trực tiếp đi làm việc với bên lãnh đạo công an điều tra thì sẽ rất khó nắm được cục diện, nếu như không uy hiếp và dùng chút thủ đoạn thì cũng không dễ gì thăm vắn ra được sự thật đầu đuôi câu chuyện.

Về phần Trương Huy sống hay chết, họ cũng không cần lo lắng quá. Mặc dù Trương Huy là cậu ấm của Trương gia, cũng có thể coi là nhân vật có mặt mũi, xử lý hắn tương đối gặp phiền toái nhưng Phó gia và Tô gia cũng không phải là dạng vừa. Nếu thành lập tội danh “Cố ý giết người” thì cũng có thể đổi thành “Tự vệ” hay “Phòng vệ quá khích”!

Lần này Trương Huy quá xui xẻo rồi. Nhưng về sau dự là cuộc sống của hắn sẽ xui xẻo hơn. Bởi vì Phó Khương nói: “Vì ở cùng bệnh viện nên lên tiếng chào hỏi, để cho mọi người toàn lực chữa trị cho hắn. Đòi người còn dài, chết thì quá đơn giản. Ta muốn để cho hắn sống không được mà chết cũng không xong, để cho hắn từ từ gặm nhấm nỗi thống khổ.”

Một người ở trong hoàn cảnh nào mà lại muốn tự sát còn đỡ hơn sống trong thống khổ đây? (Trương Huy mi thâm rồi!)

Trương Huy đang trong quá trình điều trị cũng không nhận được mà rùng mình ớn lạnh.

Hắn tự gây nghiệt nên không thể sống yên ổn. Đây chính là đạo lý!

Hùng Cách Cách hôn mê liên tiếp một ngày hai đêm. Vào lúc bốn giờ rạng sáng hôm sau, cô mở mắt. Theo thói quen cô bật dậy nhưng vì vết thương nặng nên cô chỉ có thể cong người một cái, ngã lại giường rồi nhắm mắt lại.

Khoảng năm phút sau, cô chậm rãi mở mắt ra lần nữa.

Năm phút này đối với Hùng Cách Cách chỉ là vài phút thanh tĩnh để nhớ lại những gì đã xảy ra nhưng đối với những người bên cạnh cô thì dài như một thế kỷ vậy.

Hùng Cách Cách nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng nhìn lại mình, cô giật mình lắm bả: “Trời, giống xác ướp quá!”

Phạm Bảo Nhi hít mũi một cái, hung tợn nhìn Hùng Cách Cách nói: “Tớ muốn khóc cho cậu xem để cậu biết tớ lo cho cậu như thế nào, nhưng cậu xem cậu vừa khoẻ lại liền phá hư bầu không khí. Cậu nói xem tớ nên khóc hay cười đây?”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, yếu ớt nói: “Cười đi. Cậu khóc khó coi lắm!”

Phạm Bảo Nhi mắ: “Cậu muốn bị đánh à?”

Hùng Cách Cách nói thẳng: “Bảo Nhi, cậu đánh không lại tớ đâu.”

Nước mắt Phạm Bảo Nhi tuôn ra, cô chỉ vào đám người Tô Hàng mắ: “Cậu xem, trong đám người này ai đánh thắng được cậu? Nhưng cậu xem lại đi, cậu bị thương thành cái dạng gì rồi? Hùng Cách Cách à, là cậu ngu hay là không biết nghĩ? Bộ cậu thiếu đàn ông sao? Có nhất thiết như vậy không? Cần gì mà dính vào cả nhà ba người họ để thân thể thành ra thế này? Cậu nói đi, nếu như cậu thiếu đàn ông thì tớ lập tức cho cậu hai người luôn!”

Hùng Cách Cách hít vào một hơi, tròn to hai mắt, hỏi: “Đáng đáp như thế nào?”

Phạm Bảo Nhi ngu luôn! Cô không nghĩ tới Hùng Cách Cách thật sự muốn đàn ông. Thật ra...thật ra...thì cô cũng có “hàng” tích trữ nhưng không dễ gì đem ra khoe nha. Vừa rồi cô hùng hổ vừa nói vừa mắ nhưng khi nói xong thì cảm thấy...sát khí bao quanh. Kinh quá! Phạm Bảo Nhi mất tự nhiên liếc Bạch Xí một cái rồi nhìn Hùng Cách Cách đáp: “Cũng khá lắm!”

Hùng Cách Cách há miệng, làm nũng nói: “Bảo Nhi, khát nước.”

Phạm Bảo Nhi vừa định đi rót nước, thì thấy Phó Khương đã sớm chuẩn bị xong ly nước ấm đưa đến môi Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách không nhìn mặt Phó Khương nhưng lại uống cạn ly nước.

Phó Khương hỏi: “Còn cần không?”

(Ui cha! Chỉ có một câu hỏi ngắn gọn mà sao thâm thúy quá à!)

Hùng Cách Cách lắc đầu, vẫn không nhìn lấy Phó Khương một cái.

Lúc này không khí trong phòng bệnh yên tĩnh trầm mặc lạ thường. Hùng Cách Cách bỗng ngẩng đầu lên nhìn Tô Hàng, hơi do dự nói: “Tô Hàng, tôi có vài lời muốn nói cùng anh.”

Tô Hàng gật đầu một cái.

Phó Khương đột nhiên nắm tay Hùng Cách Cách vội vàng nói: “Nghe anh giải thích đi!”

Hùng Cách Cách xoay đầu hướng khác, không thèm nhìn Phó Khương.

Người Phó Khương khẽ run lên nhưng vẫn không chịu buông tay Hùng Cách Cách, nói: “Hùng Cách Cách, nhìn vào đôi mắt của anh đi, anh muốn nói...”

Hùng Cách Cách nhắm mắt lại, khăn khăn nói: “Anh ra ngoài trước đi.”

Phó Khương đứng lên lại cúi đầu nói nhỏ: “Hùng Cách Cách, trên đời này không có người nào bỏ đi lại khiến cho người khác sống không nổi. Nhưng với anh, không có em thì anh thực không muốn sống nữa. Nếu em không tin thì anh dùng mạng của mình để chứng minh vậy.” Nói xong Phó Khương xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Hùng Cách Cách cố gắng khống chế sự xúc động của bản thân, cắn chặt môi dưới, hít thật sâu. Con mẹ nó! Cô muốn khóc!

Mọi người ríu rít đi ra khỏi phòng bệnh. Cửa phòng cũng nhanh chóng được đóng lại. Trong phòng không khí trở nên loãng đi. Loãng như thế này khiến người ta hô hấp vô cùng khó khăn, khó như muốn đòi mạng.

Không khí trong phòng dường như có một dòng nước chảy vô hình chảy. Nó chậm rãi rót vào da thịt người, găm nhấm thịt tươi làm người ta ngứa ngáy vô cùng, chỉ muốn gãi cho đã, nhưng càng gãi thì càng bong da tróc thịt.

Tô Hàng lặng lẽ đứng đấy, không đến gần Hùng Cách Cách mà cũng không quay đầu rời đi.

Anh cứ như vậy mà đứng thẳng, không biết đang suy nghĩ gì mà sắc mặt của anh trở nên tái nhợt, giống như tờ giấy trắng mỏng manh vừa chạm vào liền rách toạt.

Qua một lúc sau, Tô Hàng nhíu lông mày, chậm rãi ngẩng đầu, từ từ đi đến trước mặt Hùng Cách Cách.

Hai tay anh dứt vào túi quần, lơ đãng liếc Hùng Cách Cách, thờ ơ hỏi: “Có chuyện gì? Em nói đi.”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, nhìn Tô Hàng, chưa kịp mở miệng thì nước mắt đã tuôn ra.

Hai tay Tô Hàng vẫn cứ dứt vào trong túi quần, cố gắng không được lụp chụp mà lau nước mắt cho Hùng Cách Cách. Bởi vì anh biết những giọt nước mắt kia rơi vì anh nên anh muốn khắc ghi khoảnh khắc này thật sâu trong lòng mình.

Anh cứ như vậy mà nhìn Hùng Cách Cách khóc. Dù cho cô khóc đến ngày tận thế cũng chẳng liên quan gì đến anh. Nhưng rồi anh vẫn mềm lòng. Hùng Cách Cách bị thương nặng như thế cũng chưa từng khóc nhưng vì anh lại khóc nức nở như thế này. Anh có thể thờ ơ không đau lòng sao?

Tô Hàng mím môi, vờn tay, mạnh mẽ lau hết nước mắt trên mặt Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu sắc bén nói: “Nếu như em còn khóc, anh sẽ lập tức bỏ đi, không thèm nghe em nói gì hết!”

Không biết vì sao từ trước tới nay Hùng Cách Cách không có cảm giác được Tô Hàng chăm sóc. Nhưng vào lúc này cô thấy rõ đằng sau những lời nói độc ác cay đắng lại là sự bao dung. Giờ đây cô mới nhận thức được điều này, có muốn quá chăng? Lòng cô lúc này rối bời. Có cách nào giúp cô vẹn cả đôi đường tình không? Tình yêu vốn dựa trên nền tảng tôn trọng, bao dung và chân thành nhưng tìm cô làm sao đồng thời chứa đựng được nhiều hình bóng như thế.

Trong khoảng thời gian này, khi đối mặt với tình cảm của ba người đàn ông, cô chưa từng nói tiếng xin lỗi nhưng giờ đã đến lúc hạ màn rồi.

Nhưng mà lời xin lỗi sao khó nói đến như vậy? Sao lại đau lòng đến như vậy?

Không đau! Không đau! Chỉ có một lúc thôi mà! Phải nói! Phải nói!

Hùng Cách Cách cố gắng hít sâu một cái, nhin không khóc nữa, lặng lẽ nhìn mặt Tô Hàng, lẩm bẩm nói: “Tô Hàng, đừng thích tôi nữa có được không?”

Tô Hàng bị chấn động nhưng không có trả lời cô. Có ai biết được vào lúc này lòng anh đau như cắt? Nếu như không vì chút tự ái giúp anh chống đỡ thì hẳn anh đã bỏ chạy để không nghe Hùng Cách Cách nói gì thêm nữa.

Hùng Cách Cách cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc bối rối, nói: “Tôi không biết nên nói như thế nào đây. Tôi thực sự rất giận anh khi nghe cuộc trò chuyện của anh cùng Phó Khương. Nhưng tôi chỉ giận anh mà lại hận Phó Khương nên mới bỏ đi. Tôi chạy đến khu rừng sau núi, leo lên cây, lại từ trên cây té

xuống. Lúc đó người tôi muốn nhúc nhích cũng khó khăn, tôi lại càng hận Phó Khương. Cuộc đời tôi chưa từng hận ai cả nhưng lại hận anh ta, muốn đem anh ta băm ra làm trăm mảnh. Sau đó lại phát sinh việc bắt gặp bốn tên khốn muốn đi đốt nhà Phó Khương, tôi liền trừng trị bọn chúng, xong rồi ngất đi. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cũng cảm thấy nguy hiểm, nhưng không có cách nào tỉnh lại. Sau đó biết là Phó Khương tới thì tôi chắc chắn một điều: Anh ta tới là tôi an toàn rồi.”

”Tô Hàng, từ tối hôm qua đến bây giờ, tôi nghĩ hoài: Tại sao lại như vậy? Mà sự thật là tôi...tôi...thích anh ta nên không thể chấp nhận việc bị anh ấy làm tổn thương. Tô Hàng, tôi...tôi không thể tiếp tục làm bạn gái của anh được. Xin lỗi anh! Xin lỗi anh!” Hùng Cách Cách níu tay áo của Tô Hàng mà khóc.

Tô Hàng nhắm hai mắt lại, cổ không để nước mắt trào ra. Anh tự nói với lòng: Không việc gì, chỉ là thất tình thôi mà. Mà kết cục như hôm nay không phải là anh đã sớm đoán được rồi sao? Chỉ là hơi khó chấp nhận thôi, chỉ là Hùng Cách Cách đá anh sớm một chút thôi. Không sao, không sao cả!

Tô Hàng muốn nói: Cút đi, tôi không muốn gặp cô nữa. Vậy mà khi mở miệng anh ta lại nói: “Em đã nghe chú ấy nói là chú ấy chỉ muốn đùa bốn em thôi. Đã vậy em còn nguyện ý thích chú ấy sao? Hùng Cách Cách à, bộ em thiếu não hả?”

Hùng Cách Cách nín khóc, lau nước mắt rồi khăn khăn nói: “Tôi trước giờ không thông minh nhưng không phải thiếu não. Tôi quả là không biết Phó Khương nói câu nào là thật, câu nào là giả, nhưng mà... Nhưng mà anh ta... Tôi không biết, tôi không biết...” “Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn Tô Hàng nhếch miệng cười: “Cùng lắm là bị anh ta lừa bán, dù sao tôi đây thuộc loại não tàn, cũng không đáng giá lắm. Còn nữa, tôi không ngu như anh nghĩ. Vừa rồi tôi cố tình không để ý đến Phó Khương để anh ấy khó chịu một chút. Nếu như anh ấy không khó chịu vậy chứng tỏ anh ấy không yêu tôi, vậy tôi cũng không cần thương anh ta.”

Tô Hàng lạnh lùng ngo ra ngoài cửa sổ, nói: “Tùy em thôi. Anh không quan tâm.”

Hùng Cách Cách cảm thấy đau lòng vì Tô Hàng, cũng là vì mình.

Tô Hàng khinh miệt liếc Hùng Cách Cách một cái, nói: “Lúc đầu anh cũng không thích em, bây giờ nhìn em lại cảm thấy rất phiền.” Xoay người, anh sai bước đi ra ngoài.

Hùng Cách Cách lấy tay che lồng ngực, cô nhìn theo bóng lưng Tô Hàng, nước mắt chảy thành dòng...

Tô Hàng, cảm ơn anh đến phút cuối cùng đã nói lời lạnh nhạt cho chúng ta dễ dàng buông tay nhau.

Xin lỗi anh, xin lỗi anh...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chôn Anh Theo Cùng Em (3)

Tô Hàng vừa bước chân ra khỏi phòng bệnh, Phó Khương lập tức vọt vào.

Anh ôm lấy hai bả vai Hùng Cách Cách, ra sức lắc.

Anh nói: “Hùng Cách Cách, anh sẽ không bán em đâu. Hiện tại thịt heo, thịt bò đều tăng giá nhưng lại không nghe nói thịt người cũng tăng giá theo. Em không đáng giá mấy thôi thì để dành lại bên anh. Anh xem em là bảo bối.”

Trên mặt Hùng Cách Cách còn nhem nhứa nước mắt, cô lại trừng mắt nhìn Phó Khương. Ánh mắt cô hết sức sắc bén. Cô nói: “Phó Khương, em muốn đánh một trận quyết định thắng bại!”

Phó Khương cúi đầu, hôn một cái lên chóp mũi Hùng Cách Cách nói: “Không cần đánh một trận quyết định thắng bại, anh có thể dùng thân thể chứng minh, anh là giống đực, còn em là giống cái.”

Hùng Cách Cách mắng: “Anh thật không biết xấu hổ!”

Phó Khương nhìn vào mắt Hùng Cách Cách dịu dàng nói: “Tim anh đều dành cho em hết, còn cần cái mặt làm gì?”

*Khi dùng Tiếng Trung nói “không biết xấu hổ” thì người ta dùng cụm từ: “không cần mặt” (不要脸) nên anh Khương mới dùng nghĩa đen để trả lời cho nghĩa bóng như thế.

Mặt của Hùng Cách Cách ửng đỏ lên, khép mí mắt lại.

Phó Khương ôm đầu Hùng Cách Cách vào lòng, từ trên đỉnh đầu cô khăn khăn nói: “Hùng Cách Cách, anh rất vui! Cảm ơn em đã chọn anh.”

Hùng Cách Cách nhéo anh một cái, chu mỏ nói: “Ai chọn anh?”

Phó Khương cúi đầu, hôn lên đầu Hùng Cách Cách nói: “Anh nghe hết rồi.”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên, mặt cô đầy vẻ nghi ngờ nhìn Phó Khương.

Phó Khương dịu dàng nhìn vào mắt Hùng Cách Cách nói: “Tại vì cửa phòng không có đóng kỹ.” Thực ra là anh đã cố ý đẩy ra một khe hở để dễ dàng nghe lén. Thấy anh không biết xấu hổ đi nghe lén, Phạm Bảo Nhi liền xì mũi coi thường anh nhưng cũng chẳng bao lâu sau cô cũng bu lại, cùng anh nghe lén.

Hùng Cách Cách kinh ngạc hỏi: “Sao anh không biết xấu hổ đến mức đem chuyện nghe lén mà kể như là bất đắc dĩ vậy?”

Phó Khương đáp: “Còn tùy đối tượng là ai.” Xong, anh cúi người xuống, kéo ra một cái rương ở dưới giường rồi mở ra, nói: “Lúc em còn hôn mê, anh đã quay về lấy cái rương này. Giờ thì anh chính thức giao đồ vật bên trong cho em bảo quản.” Từ trong cái rương Phó Khương lấy ra một vật mềm mại, nặng nề giao cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách cầm cái gối mềm mại, hình chữ nhật, màu hồng nhạt, bên trong lồng bóng nước nôi mà tròn tròn mắt. Cô có ý nghĩ cầm cái gối đó đi đập đầu Phó Khương mới hết kích động. Nhưng nếu như ruột gối nhét bằng gỗ hoặc đá nguyên khối thì đem đi đập đầu Phó Khương mới đạt được hiệu quả mà cô mong muốn.

Phó Khương rút cái gối đầu từ trong ngực Hùng Cách Cách ra. Sau đó anh đặt nó lên giường rồi ẵm Hùng Cách Cách nằm lên.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại như đang tận hưởng kết quả mong chờ, hỏi cô: “Rất thoải mái phải không? Đây là món quà anh tự mua tặng cho mình từ khoản tiền đầu tiên anh kiếm được. Lần đầu thấy nó anh đã thích ngay. Để coi...nó đã đi theo anh hai mươi ba năm rồi. Không có nó, anh ngủ không ngon.”

Anh ta nói mấy câu ngắn ngủn nhưng làm Hùng Cách Cách thắc mắc nhiều thứ: “Hai mươi ba năm rồi ư? Anh bắt đầu kiếm tiền lúc bao nhiêu tuổi?” Trên người người đàn ông này dường như có nhiều bí mật nha. Cô không biết về quá khứ của anh, cũng mờ mịt về cuộc sống tương lai phía trước của anh nhưng cô muốn tham dự vào. Hùng Cách Cách tin tưởng anh và đây là điều quan trọng nhất.

Phó Khương mở mắt, thâm tình nhìn Hùng Cách Cách nói: “Sáu tuổi.”

Hùng Cách Cách há to miệng, “Sáu tuổi hả?” Lúc cô sáu tuổi thì còn chảy nước mũi lòng thòng. Được ba Hùng công lên, cô còn cố ý quệt lên người ba Hùng sau đó ngủ ngáy ngất ngất.

Phó Khương tự đắc nói: “Anh chính là người đàn ông giàu có trong nhà đấy.”

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, hỏi: “Vậy em có thể mua được rất nhiều truyện Manga phải không?” Đây chính là điều mà cô quan tâm nhất.

Phó Khương gật đầu, hứa: “Chẳng những có thể mua rất nhiều truyện Manga, mà chỉ cần em thích hình Manga gì anh sẽ tìm người vẽ cho em ngay.”

Hùng cười khanh khách đến nỗi không thấy được con mắt. Cô cũng muốn sống một cuộc sống giàu có nha. Đến lúc đó, cô sẽ tìm ai biểu diễn để xem đây?

Phó Khương vuốt vuốt mái tóc Hùng Cách Cách dịu dàng nói: “Ngày hôm qua em đã nghe hết cuộc đối thoại của anh cùng Tô Hàng phải không? Đây không phải là sự thật đâu. Anh chỉ muốn chọc tức Tô Hàng, không nghĩ tới em lại nghe được.”

Hùng Cách Cách nhú mắt hỏi: “Anh chọc tức Tô Hàng làm gì?” Cô đã không trực tiếp hỏi Phó Khương lý do làm như thế nhưng cô mong Phó Khương tự nguyện tự thú để được cô khoan hồng.

Phó Khương cười nói: “Bởi vì ghen tỵ chứ sao. Không đi chọc tức nó thì chọc tức ai?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu nhìn về Phó Khương, cắn môi, nói: “Em vốn muốn nói với anh đừng có trêu chọc Tô Hàng, con người anh ta cũng rất tốt. Nhưng mà...”

Phó Khương hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Hùng Cách Cách nhú nhú mày, đáp: “Nhưng mà mỗi lần xem anh trêu tức Tô Hàng, em đều cảm thấy rất vui vẻ. Anh nói xem, vậy nên làm sao cho phải đây?”

Ánh mắt Phó Khương nhìn cô càng dịu dàng hơn, anh nói: “Là em không tốt rồi. Em không cần giả đồ, không cần miễn cưỡng. Khi em vui thì cười, khi khó chịu thì náo, có anh che chở cho em, không gì phải sợ. Nếu như em muốn chọc cho Tô Hàng tức chết thì ngày mai chúng ta tiếp tục nhé. Anh đảm bảo chọc cho nó tức cạnh hông, chỉ để cho nó còn một hơi thở để thôi thóp.”

Hùng Cách Cách lập tức lắc đầu: “Được rồi! Được rồi! Hiện tại anh ta không muốn thấy mặt em đâu. Anh mà chọc tức Tô Hàng đến mức chỉ còn hơi thở thôi thóp lại còn thấy mặt em nữa thì chắc anh ta đứt bóng luôn quá! Là mạng người đó. Không nên!”

Phó Khương cười ha ha, ôm chặt Hùng Cách Cách, hôn chóp mũi của cô: “Được. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa, nó hết giận rồi, chúng ta lại đi quấy rầy nó.”

Hùng Cách Cách mở mắt to ngáp nước, hỏi: “Chúng ta như vậy có quá đáng không?”

Phó Khương thấy ánh mắt nhấp nha nhấp nháy của Hùng Cách Cách rõ ràng là hi vọng anh trả lời phủ định. Hùng Cách Cách vẫn muốn gặp lại Tô Hằng. Phó Khương liền vuốt vuốt tóc cô, nói: “Có một loại người, luôn miệng nói hận em nhưng chưa chắc không muốn gặp em đâu. Người ta luôn tự làm khổ mình. Nhưng mà bị trật khớp ở đâu thì phải nắn lại ở chỗ đấy mới khỏi được. Khi đau thì cần đối diện với nỗi đau mới chữa trị tốt, không phải sao?”

Hùng Cách Cách hỏi: “Anh từng trải qua đau khổ như thế này ư?” Cho nên, mới có thể suy nghĩ sâu sắc như thế?

Phó Khương lắc đầu: “Anh là loại người biết thuận theo tự nhiên. Ngoại trừ em khiến anh rơi vào hoàn cảnh bất buộc còn những việc khác với anh đều không quan trọng. Em nói rằng em không biết anh nói câu nào thật lòng, câu nào giả dối ư? Thật ra là em không để ý đó thôi. Hùng Cách Cách, em biết không, em là một người rất đặc biệt. Có lẽ IQ của em không cao nhưng em là cô gái thông minh hồ đồ nhất.

Ánh mắt của Hùng Cách Cách sáng lên, cô hỏi: “Thật hả?”

Phó Khương nghiêm túc gật đầu, “Thật. Bằng không, làm sao em lại chọn anh chứ?”

Hùng Cách Cách nói lầm bầm: “Nếu không phải bây giờ toàn thân em đều quần băng gạc, không thể động tay động chân thì em nhất định sẽ đánh anh một trận.”

Phó Khương nháy mắt, mập mờ nói: “Anh thích hành động man rợ của em. Chờ khi vết thương của em lành hẳn thì chúng ta lên giường luyện công một chút nhé!”

Hùng Cách Cách đỏ mặt, nhếch miệng cười, không trả lời.

Mặt Phó Khương triu mến nhìn Hùng Cách Cách, dịu dàng nói: “Hùng Cách Cách, em có ý kiến gì về cái gối đó?”

Hùng Cách Cách đối với việc Phó Khương chợt chuyển chủ đề cảm thấy choáng.

Phó Khương than nhẹ một tiếng, nói: “Chẳng lẽ thông qua cái gối đầu đó, em không nghĩ tới anh là một người cực kỳ chung thủy sao? Nếu anh đã thích cái gì thì mười năm hay trăm năm sau anh vẫn thích.”

Hùng Cách Cách lắc đầu một cái, thẳng thắn nói: “Em không nghĩ nhiều như vậy. Em chỉ nghĩ vì một cái gối đầu rách như vậy mà vọt vào biển lửa thì rất oan uổng. Nếu như lần trước em bị chết cháy thì khi xuống âm phủ, Diêm Vương nói với em lý do em chết, em nhất định là tức khóc ướt mặt luôn.

Phó Khương cười ha hả, nói: “Đừng sợ Hùng Cách Cách, nếu như em ở dưới âm phủ khóc ướt mặt thì anh nhất định báo thù cho em, khiến cho Diêm Vương cũng khóc đến tê tâm liệt phế luôn!” Anh nâng cằm của Hùng Cách Cách lên, nhìn thẳng ánh mắt của cô, nói: “Hùng Cách Cách, em đừng sợ, dù là thiên đường, nhân gian hay địa ngục, anh vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Hùng Cách Cách rất nhanh nhìn chằm chằm vào mắt của Phó Khương, hỏi: “Anh nói sẽ chôn theo cùng em là thật sao?” Mặc dù lúc đó cô hôn mê, nhưng cô có thể nghe thấy được lời này.

Mặt của Phó Khương vậy mà đỏ lên. Dáng vẻ đó giống như lần đầu tỏ tình cùng con gái, vừa trẻ trung xấu hổ vừa hết sức chân thành.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dùng thái độ chân thành hôn lên cánh môi của Hùng Cách Cách. Không có lời nào có thể so với hành động này để chứng minh với cô rằng: Anh thật lòng.

Anh yêu cô, đến chết cũng không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Là Ai Phụ Ai? Sao Đau Lòng Như Thế Này? (1)

Hùng Cách Cách vẫn muốn hỏi Phó Khương rốt cuộc lúc anh mười hai tuổi đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này có quan hệ gì với ông cụ Phó? Vậy mà, cô lại tự nhủ: Thôi đi! Chuyện đã qua rồi. Nhắc lại làm gì nữa, chỉ khiến Phó Khương thêm khó chịu thôi.

Lúc này Hùng Cách Cách và Phó Khương yêu nhau cuồng say. Mỗi ngày hai người luôn quấn quýt không rời. Mỗi ánh mắt, mỗi nụ hôn đều ngọt ngào làm say đắm lòng người.

Trong khoảng thời gian Hùng Cách Cách nằm viện dưỡng thương, Phó Khương hoá thân thành vệ sĩ trông chừng 24/24, làm cho mấy cô y tá hâm mộ không thôi.

Thỉnh thoảng Phó Bạc Yến cũng có đến thăm Hùng Cách Cách. Nhưng hầu như là anh chỉ đến để tặng hoa rồi nhanh chóng rời đi.

Về phần Tô Hàng, anh cũng không xuất hiện nữa.

Hùng Cách Cách rất muốn gọi điện thoại cho Tô Hàng, hỏi thăm anh ta có khỏe không, nhưng rồi cô lại cảm thấy hành động như thế thật vô nghĩa, chỉ khiến Tô Hàng không thoải mái. Cô nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định: Thôi thôi đi.

Nếu hạnh phúc hiện tại của cô không thể chia sẻ cùng anh ta thì cũng không cần lấy nó ra mà đã kích vết thương lòng còn chưa hồi phục của anh ấy nữa.

Lần này Hùng Cách Cách nằm viện, cơ thể cô được chăm sóc đặc biệt: không chỉ chăm sóc tốt những vết thương bị té trầy xước mà Phó Khương còn kêu người xử lý vết thẹo bị bỏng trên lưng cô; chưa lành hẳn thì chưa được xuất viện khiến cho Hùng Cách Cách thấy phiền muốn chết.

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách cau mày, liền hỏi: “Thế nào, sao em lại nhíu mày? Bộ em muốn luyện công phu để khi muỗi chích trên trán thì em nhíu mày kẹp chết nó à?”

Hùng Cách Cách thờ dãi một cái, nói: “Em cảm thấy dạo này mình xui xẻo miết, cứ nằm bệnh viện hoài.”

Trong mắt Phó Khương xẹt qua một tia lạnh lợi quý dị, anh đến bên cạnh Hùng Cách Cách thần bí nói: “Anh biết một cách giải trừ xui xẻo.”

Ánh mắt của Hùng Cách Cách sáng lên, vội hỏi: “Cách gì?”

Phó Khương giơ lên hai ngón tay, nói: “Cưới chạy!”

Hùng Cách Cách nghi ngờ hỏi lại: “Cái gì?”

Phó Khương giải thích: “Khi người nào đó gặp xui xẻo liên tiếp thì họ đột ngột tổ chức cưới hỏi sẽ đuổi được vận rủi đi. Vì cái mạng nhỏ của em, anh nghĩ chúng ta nên kết hôn đi.”

Hùng Cách Cách hít sâu: “Kết hôn à? Nhanh vậy sao? !”

Phó Khương ôm lấy eo Hùng Cách Cách, dịu dàng nói: “Chọn kỹ lựa khéo chưa chắc tìm được người thích hợp nhất. Tuy ý lấy đại một người chưa hẳn là không hạnh phúc. Vì không để cho xã hội bị già hoá, vì ý thức cộng đồng, em có thấy nên kết hôn sớm một chút để đền đáp cho tổ quốc không? Ai da...Anh lại nghĩ anh năm nay đã hai mươi chín tuổi rồi mà chưa vì nhân dân tổ quốc mà cống hiến thì thật là xấu hổ. Mỗi lần nghĩ đến anh lại cảm thấy đau lòng muốn chết!”

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Không... Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ?” Muốn kết hôn thì nói rõ luôn đi, mắc chi mà nhắc đến nhân dân tổ quốc lại còn ý thức với đạo đức? !

Phó Khương nghiêm túc gật đầu dạy dỗ: “Hùng Cách Cách, em phải yêu nước!”

Hùng Cách Cách ưỡn thẳng sống lưng, lớn tiếng nói: “Em rất yêu nước!” Lúc này cô còn chẳng biết mình đang biểu lộ quyết tâm yêu nước hay là tỏ lộ tâm ý nữa.

Phó Khương vuốt vuốt tóc Hùng Cách Cách, cười lớn: “Hùng Cách Cách, chúng ta đi lấy giấy chứng nhận nhé!” Anh đã chờ đợi giây phút cảm giấy chứng nhận kết hôn này từ lâu rồi!

Hùng Cách Cách muốn há mồm nói gì đó nhưng lại bị Phó Khương trực tiếp cúi đầu, hôn lên đôi môi nhỏ xinh xinh, dùng môi lưỡi ngăn lời nói của cô lại.

”Động lòng không bằng động tay” Phó Khương thích nhất câu này.

Hùng Cách Cách cảm thấy tất cả xảy ra quá nhanh, nhưng lại... rất tự nhiên. Cho dù cô có ý nghĩ gì cũng sẽ bị Phó Khương đánh lạc hướng đến khi đầu óc choáng váng, chẳng còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Nếu như tình yêu thuận lợi như vậy, chúng ta cần gì tự tìm đau khổ, thấp thỏm chờ đợi gì nữa? Hùng Cách Cách là một người biết thuận theo thời. Sau khi nghĩ thông suốt, cô trở nên vui vẻ chuẩn bị gả cho Phó Khương.

Trải qua một khoảng thời gian dưỡng thương, nay các vết thương trên người Hùng Cách Cách đã lành lặn, cô muốn nhanh nhanh xuất viện nhưng Phó Khương lại nhỏ to khuyên nhủ cô ở lại nghỉ ngơi thêm ít ngày.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phó Khương ôm Hùng Cách Cách ngồi trên ghế sa lon. Phó Khương đọc sách kinh tế “Linh hồn của Hệ Thống” còn Hùng Cách Cách thì đang nghiền cứu chơi trò BL.

”Cốc cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên. Phó Khương nhíu mày, đứng dậy mở cửa.

Nhân viên bưu điện giao cho Phó Khương một gói bưu phẩm.

Phó Khương đứng ngoài cửa một lúc lâu, sau đó thò đầu vào phòng bệnh, cười nói với Hùng Cách Cách: “Anh đi ra ngoài một chút, lát nữa quay lại.”

Hùng Cách Cách đang chơi đến đoạn gay cấn nên đâu có quan tâm lời Phó Khương nói. Cô loạn xạ gật đầu, coi như là nói với Phó Khương rằng cô biết rồi.

Khi Phó Khương đóng cửa phòng bệnh thì Hùng Cách Cách đột nhiên giật mình. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về cửa phòng bệnh. Khoảng bốn năm giây sau Hùng Cách Cách bật dậy khỏi ghế salon, thay quần áo, mang giày, nhanh chân đuổi theo.

Cô có cảm giác Phó Khương sẽ đột nhiên biến mất như lần trước như vậy!

Bọn họ sắp kết hôn rồi, anh ta còn chuyện gì giấu cô? Ngay cả anh ta bị bệnh tâm thần gián đoạn cô còn chấp nhận được thì còn cái gì không thể giải thích sao? Tại sao vẫn muốn giấu cô? !

Có lẽ cô nên tôn trọng quyền riêng tư cá nhân của Phó Khương, không nên đi sau theo dõi anh ta. Nhưng mà người không thẳng thắn thì không có quyền riêng tư. Hùng Cách Cách không do dự, dứt khoát quyết định theo dõi Phó Khương!

Trực giác của phụ nữ thật là đáng sợ.

Phó Khương quả nhiên không giống như lời anh ta nói là đi ra ngoài một lát. Anh ta đi bộ khoảng mười phút tới một quán cà phê.

Quán cà phê này không thuộc dạng sang trọng nhưng làm cho người ta có cảm giác tao nhã. Hùng Cách Cách vốn định theo đuôi Phó Khương đi vào quán nhưng cô phải dừng bước khi thấy dưới bảng hiệu kèm theo dòng chữ: “Chỉ dành cho hội viên”

Mẹ nó! Khi dễ khách hàng như mình à? !

Hùng Cách Cách cực kỳ khó chịu. Nhưng bất đắc dĩ cô phải đứng ở cửa ra vào, rồi cô quan sát chung quanh như trộm. Quả nhiên, trời cũng giúp cô: Có một cánh cửa sổ mở ở lầu hai.

Hùng Cách Cách muốn hoạt động gân cốt một chút, dùng đến chiêu thức đặc biệt của Hùng gia: Leo cây!

Khi cô đang chống hông chuẩn bị leo thì đằng sau vang lên tiếng nói: “Em đang làm cái gì vậy?”

Tiếng nói kia trầm thấp, lạnh lùng lại nhàn nhạt mùi chàm chọc.

Hùng Cách Cách quay đầu lại, đỏ mặt, cố gắng biểu hiện bình tĩnh, cô cười đáp: “Tôi đang luyện Thần Công Con Thần Lăn.”

Tô Hàng liếc Hùng Cách Cách một cái rồi bước vào quán cà phê.

Hùng Cách Cách thấy vậy lập tức nhảy đến trước mặt Tô Hàng hỏi: “Tô Hàng, anh đi uống cà phê à?” Chẳng lẽ là Tô Hàng hẹn Phó Khương?

Tô Hàng cau mày, hỏi: “Em làm gì đấy? Muốn anh mời em uống cà phê à?”

Hùng Cách Cách cười gượng nói: “Chúc mừng anh, anh đoán đúng rồi!”

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách cười giả tạo thì định mở miệng nói cô cút đi, nhưng khoé môi lại giật giật, rốt cuộc anh không nói gì.

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng không có phản đối thì vui vẻ theo sát lưng anh đi vào trong quán.

Sau khi Tô Hàng lấy ra thẻ hội viên VIP thì anh thông thả ngồi hưởng thụ chế độ đãi ngộ Thượng Đế.

Hùng Cách Cách theo phía sau đuôi Tô Hàng đi tới đại sảnh.

Cô nhìn chung quanh cũng không nhìn thấy Phó Khương.

Tô Hàng ngồi xuống ở một góc đại sảnh, gọi một ly cà phê cùng một phần bánh ngọt. Anh không hề động đến phần bánh ngọt này mà chỉ cầm đầu uống cà phê.

Hùng Cách Cách định lên lầu hai thăm dò một phen, lại thấy Tô Hàng lấy giấy bút ra, buồn phiền vẽ phác thảo cái gì đó. Tiếng bút vẽ ma sát trên giấy tạo ra âm thanh xào xạc khiến Hùng Cách Cách cảm thấy rất quen thuộc nhưng lòng cô bỗng dâng lên niềm chua xót. Tô Hàng vẽ không được ưng ý liền vò bốn năm tờ giấy lại trên bàn.

Hùng Cách Cách mấp máy môi, nói: “Tô Hàng, anh ốm đi.” Chẳng những ốm, râu ria anh cũng xồm xàm giống như kẻ lang thang.

Tô Hàng ngẩng đầu tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách, thô lỗ nói: “Ăn bánh ngọt của em đi!”

Hùng Cách Cách lắc đầu, đem món bánh ngọt đẩy qua trước mặt Tô Hàng, nói: “Anh ăn đi.”

Tô Hàng cau mày: “Không ăn thì cút!”

Hùng Cách Cách khổ sở trong lòng nhưng không phải vì bản thân mình. Cô đứng lên, yên lặng rời đi.

Tô Hàng đột nhiên gọi lại: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách khẽ giật mình, lập tức chỉ vào cầu thang, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi đi lên lầu một chút.”

Hùng Cách Cách chạy lên tới lầu hai, hít sâu một cái lấy lại bình tĩnh rồi lần theo bức bình phong di chuyển tìm mục tiêu.

Quả nhiên ở một góc phòng cô nhìn thấy dáng Phó Khương đang ngồi đối diện với...một người đàn ông.

Người đàn ông kia xem ra chừng năm sáu mươi tuổi, mặc đồ Tây, đầu tóc chải chuốt. Người đó dù đã có tuổi nhưng có phách lại có phần dịu dàng, đây về nam tính.

Nhìn trộm một chút Hùng Cách Cách thấy sợ sợ, thầm nói: người này có sức sát thương không nhỏ à!

Hùng Cách Cách nhanh chóng liếc hai người một cái, lập tức lấy cuốn menu che mặt, tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống.

Phục vụ đi tới, hỏi Hùng Cách Cách muốn gọi món gì.

Hùng Cách Cách học bộ dạng của Tô Hàng, đổi giọng nặn ra năm chữ: “Cà phê đen, bánh ngọt.”

Sau khi người phục vụ quay đi, Hùng Cách Cách lập tức dựng lỗ tai lên. Tuy căn phòng này có tiếng nước chảy nhưng cũng không làm trở ngại việc nghe lén của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nghĩ nếu như Phó Khương thật sự cùng người đàn ông kia lén phét thì cô nên làm như thế nào?

Cô nên nhào tới, đánh hai người tê dại mới dừng hay là hợp tác cho họ?

Không không không, cho dù hai người họ có lén phét thì nhất định là chuyện của quá khứ. Hiện tại cô và Phó Khương hai người nồng tình ý ngọt, anh ta không thể nào phản bội tình cảm của cô.

Nếu như...Phó Khương phản bội...Vây...vây họ... Hùng Cách Cách không dám nghĩ tới.

Người đàn ông nói: “Tôi biết rằng gọi cậu ra đây là quấy rầy cậu. Nhưng về việc cậu kết hôn, tôi đề nghị cậu hãy suy nghĩ thật kỹ rồi hãy quyết định. Giao kết của chúng ta không nên vì vậy mà bỏ ngang.”

Phó Khương cười nhạt, nói: “Trước hết người lật lọng không phải là tôi.”

Người kia có vẻ kích động, nói: “Trong tình huống này cậu nói tôi nên làm thế nào? Cậu cũng biết tầm quan trọng của cô ấy đối với tôi mà.”

Phó Khương nhắm hai mắt lại: “Chỉ có cô ta là quan trọng nhất, còn những người khác đều cỏ rác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Là Ai Phụ Ai? Sao Đau Lòng Như Thế Này? (2)

Người đàn ông vội giải thích: “Không phải. Cậu biết tôi không phải nói ý này mà.”

Phó Khương mở mắt, nhìn thẳng vào mắt của người kia: “Đợi tới lúc tham dự hôn lễ của tôi đi.”

Người đàn ông kia đập bàn một cái, nói: “Tôi không cho phép cậu kết hôn!”

Phó Khương tươi cười nhưng giọng điệu châm chọc nói: “Không cho phép ư? Vây thì thử xem.”

Người kia chợt thay đổi thái độ, xuống nước nói: “Không nên như vậy. Khương à, chúng ta đã quen biết 17 năm rồi.”

Phó Khương bùng ly cà phê lên, lạnh nhạt nói: “Đừng vậy, thoáng một cái mà thời gian đã dài như vậy. Cuộc sống có được mấy lần 17 năm? Tôi xin lỗi! Tôi không muốn tiếp tục như thế nữa.”

Một hồi lâu sau người kia nhẹ giọng nói: “Tôi hi vọng cậu có thể suy nghĩ cân trọng một chút. Tôi có việc nên đi trước. Ah đúng rồi, cậu phải cẩn thận, cô ấy...tôi tìm cậu.”

Hùng Cách Cách cúi đầu rồi lại nhìn chằm chằm nhân viên phục vụ đang bùng cà phê cùng món bánh ngọt tới, lòng cô rối bời.

Một bàn tay đưa ra trước mặt cô, bùng ly cà phê, nhỏ giọng châm chọc: “Hùng Cách Cách, em học được cách theo dõi người khác từ đâu vậy? Sao? Không tin tưởng Phó Khương rồi à? Nếu không tin tưởng sao còn chọn chú ấy? Hay là em thích bị ngược, phải không...ô...?”

Hùng Cách Cách đưa tay bịt miệng Tô Hàng, ý bảo anh đừng có lên tiếng.

Tô Hàng cau mày, muốn đẩy bàn tay nhỏ của Hùng Cách Cách ra nhưng rồi lại không nỡ. Anh luyến tiếc loại tiếp xúc này, cảm thấy rất hạnh phúc, rất chua xót mà cũng rất...mềm mại.

Hùng Cách Cách để tay xuống nhỏ giọng nói: “Tôi sợ anh ấy đột nhiên biến mất như lần trước nên mới lên đi theo tới đây.”

Tô Hàng nhỏ giọng khịt mũi nói: “Vì chú ấy không thành thật nên em mới không đủ tin tưởng mà thôi. Cái này cũng được gọi là tình yêu sao? Hùng Cách Cách à, em mắc cười thật!”

Hùng Cách Cách vốn định giải thích nhưng lại không muốn nói ra lời thề son sắt của hai người vì nói ra chẳng khác nào đi đâm vào vết thương lòng của Tô Hàng. Thà là Tô Hàng không quan tâm đến lời nói của cô, thậm chí không quan tâm đến sự sống chết của cô chứ cô không muốn làm cho anh bị tổn thương.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không nói nữa. Anh bùng ly cà phê uống từng ngụm từng ngụm nhỏ. Anh sợ rằng khi uống hết ly cà phê này thì sẽ không còn lý do ngồi lại đây cùng cô.

Hùng Cách Cách rũ mi mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi...tôi đi trước nhé.”

Tô Hàng liếc Hùng Cách Cách một cái, lạnh lùng nói: “Không nhìn thấy anh còn chưa uống xong ly cà phê sao? Một chút phép lịch sự cũng không biết à?”

Hùng Cách Cách hạ bả vai nói: “Anh uống đi.”

Thời gian trôi qua lâu như một thế kỷ thì Tô Hàng mới mở miệng hỏi: “Dạo này em sao rồi?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, nhìn Tô Hàng đáp: “Tốt lắm, mấy vết thương trên người đều lành hết rồi.”

Không khí lại tiếp tục yên tĩnh.

Hùng Cách Cách cảm thấy lúng túng, quay đầu nhìn lướt qua chỗ Phó Khương. Cô phát hiện Phó Khương chẳng những không đi, mà còn gọi thêm một ly cà phê nữa.

Hùng Cách Cách lập tức rút cổ, ra hiệu cho Tô Hàng khéo một chút, sợ bị Phó Khương phát hiện.

Tô Hàng hỏi: “Phó Khương còn chưa đi sao?”

Hùng Cách Cách gật đầu: “Còn ngồi đấy.”

Tô Hàng trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “Cuộc nói chuyện vừa rồi em cũng nghe rồi đó. Phó Khương và người kia quen biết đã 17 năm. Em tự tin mình sẽ thay thế được vị trí của người đàn ông kia trong lòng Phó Khương sao? Nếu như Phó Khương bị đồng tính thật thì chú ấy còn có thể yêu em sao? Hùng Cách Cách, em chỉ là bức bình phong để che đậy cho chú ấy thôi.” Anh thừa nhận là anh cố ý chèn ép Phó Khương.

Hùng Cách Cách mấp máy môi, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tô Hàng, cười nói: “Tôi có thể cảm nhận được là anh ấy yêu tôi. Tình cảm này tôi không biết sẽ tồn tại được bao lâu hay lấy cái gì để vun đắp nhưng chỉ cần thuận theo tự nhiên là được rồi. Phó Khương nói anh ấy muốn kết hôn cùng tôi, vậy là đủ rồi.” Về phần tình cảm của Phó Khương và người đàn ông kia như thế nào thì cô cũng không quá so đo bởi vì cô là người đến sau. Hơn nữa cô đã biến Phó Khương từ công thành thắng thì coi như đã đạt được thành tựu rồi, còn những chuyện khác thì không cần quan tâm nữa.

Tô Hàng nghe nói vậy thì siết ly cà phê trong tay, bởi vì dùng sức mà mấy ngón tay nổi lên màu xanh trắng.

Vào lúc này có một cô gái tiến lên lầu hai.

Cô gái này trông như con lai, tóc quăn màu hạt dẻ, mắt đánh màu hạnh nhân, đôi môi đầy đặn thoa son bóng màu cam. Cô ta trang điểm màu da nâu, không cầu kỳ nhưng không kém phần quyến rũ. Cô ta mặc áo sơ mi màu nâu đỏ kết hợp với váy ngắn màu cam. Rõ ràng cô ta là người thích sử dụng màu sắc lòe loẹt làm loé mắt mọi người xung quanh.

Khi cô ta nhìn thấy Phó Khương thì khuôn mặt nở nụ cười tươi tắn. Cô nhanh bước đi đến trước mặt Phó Khương mà kêu lên: “Khương!”

Phó Khương đứng lên, ôm chào đón cô ta một cách nhiệt tình.

Cô ta ngồi xuống, ôm cánh tay của Phó Khương nũng nịu nói: “Khương à, em rất nhớ anh.” Nhưng con người bỗng chốc thay đổi, trở nên lạnh lùng: “Kể từ khi biết anh có bạn gái, người ta rất lo lắng đó nha. Người ta sợ anh bởi vì cô gái đó mà cắt đứt quan hệ của chúng ta.” Nét mặt cô ta lại biến đổi lần nữa, trở nên hết sức đáng thương, nói: “Anh cũng biết đó, em không thể xa anh được. Mặc dù mỗi năm anh đều dành một tháng ở bên cạnh em nhưng dần dần em cảm thấy không thoải mái. Anh biết không, không có anh em sẽ điên mất thôi. Khương! Em rất sợ. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em chứ?”

Phó Khương vỗ vỗ lên mu bàn tay của cô gái, an ủi: “Anh vẫn sẽ ở bên em mà. Em yên tâm!”

Cô ta mỉm cười hạnh phúc, nói: “Khương! Em biết mà, anh sẽ không bỏ rơi em. Bảo bảo của chúng ta cũng đã sáu tuổi rồi, anh lại thường không ở bên cạnh bọn em. Anh không biết bây giờ nó đáng yêu đến thế nào đâu. Khương à, thỉnh thoảng anh đến thăm bọn em một chút có được không? Em không ngại cô Hùng Cách Cách đó đâu nhưng anh phải giấu Vi Diệp nha. Vi Diệp vẫn cho rằng anh yêu thích đàn ông. Nếu cô ấy biết anh yêu con gái mà lại không phải là cô ấy thì cô ấy sẽ điên cuồng lên. Em sợ...em sợ mình không khống chế được cô ấy.”

Phó Khương nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói rõ ràng từng chữ: “Có lẽ sau khi điên cuồng cô ấy mới bình tĩnh được.”

Cô ta tỏ vẻ bất ngờ nói: “Không! Anh phải hiểu rõ cô ấy dữ như thế nào.”

Phó Khương cười mà không nói.

Cô gái đứng lên, tỏ vẻ hốt hoảng nói: “Khương, em phải đi đây. Cuối cùng em muốn cảnh báo anh không nên cùng cô bạn gái nhỏ quá thân mật vì Vi Diệp sẽ nổi điên đấy.”

Cô gái đó vội vàng rời đi giống như vội vã đuổi cho kịp chuyến bay vậy.

Phó Khương cũng đứng lên, rời đi.

Trên bàn đó chỉ còn lại cái gói chuyển phát nhanh bị mở ra. Bên trong là một cái ly. Cái ly đó là ly chuyên dùng trong quán này.

Hùng Cách Cách nhìn bóng dáng Phó Khương rời đi, lẩm bẩm tự hỏi: “Anh ta trở về bệnh viện, hay là đuổi theo cô kia đây?”

Tô Hàng hừ một tiếng, châm chọc nói: “Em quan tâm chú ấy đi chỗ khi gió nào làm gì? ! Mọi thứ chẳng phải đã nói rõ hết rồi sao? Chú ấy bắt cá hai...mà không phải, là bắt cá ba bốn tay. Nếu như em không ngại chia sẻ ông chồng mình với những người đàn ông, đàn bà khác thì mau mau chạy theo cô kia kêu một tiếng chị đi. Không chừng sau này về chung nhà thì bốn người làm bốn tay quánh bài tiền lên, mấy ngày lễ tết đảm bảo không buồn chán đâu.”

Hùng Cách Cách ngây ngốc mà nhìn Tô Hàng, thật lâu sau mới nói ra một câu: “Anh nhất định phải nói cay độc như vậy sao?” Chẳng lẽ anh ta không biết rằng nói như vậy chẳng khác nào xát muối vào vết thương của người khác sao? Không đau lòng hay sao?

Tô Hàng hơi ngẩn người ra, ngay sau đó quát: “Vậy em nghĩ anh nên nói cái gì đây? Anh mới nói như thế làm em đau lòng rồi sao? Vậy em có từng nghĩ tới anh không có làm điều gì sai mà lại bị em đá thì có tâm trạng như thế nào không? Anh đối xử tốt với em như thế mà khi quay đầu lại thì em bảo rằng người em thích là Phó Khương. Em thích ai lại không thích, đi thích chú ruột của anh. Hùng Cách Cách à, sao em chai mặt như vậy? Nhất thiết có liên quan đến nhà họ Phó mới được sao? Em cho rằng em là ai? Là ai hả?”

Hùng Cách Cách không đổi nét mặt đứng lên, khẽ nhếch miệng, liếc Tô Hàng nói: “Tôi chưa bao giờ cho là mình là ai cả, tôi chỉ là tôi-Hùng Cách Cách! Khi tôi nhận ra rằng mình thích Phó Khương, muốn ở bên cạnh anh ấy thì tôi không cho phép bản thân mình do dự nói ngay cho anh biết. Tôi nghĩ nếu như anh hận tôi thì nên hận tôi sớm một chút rồi sẽ sớm quên tôi và sớm yêu người khác. Tô Hàng, tôi xin lỗi anh chỉ vì tôi đã làm anh đau lòng chứ không phải xin lỗi anh về việc tôi đã thích ai. Về phần Phó Khương thì đây là chuyện riêng của tôi và anh ấy. Tôi sẽ tự cân nhắc và giải quyết. Nếu như anh nhất định đem chuyện này nói làm tôi đau lòng để trả thù việc anh bị tổn thương thì anh đã thành công rồi đấy.” Nói xong cô xoay người đi về phía cầu thang.

Tô Hàng rất bất ngờ khi nghe những lời Hùng Cách Cách nói. Anh không nghĩ tới một người luôn để mặc cho người khác giầy xéo lại nói ra những lời như thế. Khi anh nhận thức được tình huống và điên cuồng đuổi theo Hùng Cách Cách thì đã không còn thấy bóng dáng của cô nữa rồi. Giống như cô đã biến mất trong biển người mờ mịt...

Tô Hàng chán nản ngồi bên vệ đường cho đến khi dòng người thưa thớt, mờ mịt nhìn dòng xe qua lại trên đường.

Anh biết, anh vẫn biết rằng anh luôn dùng miệng lưỡi độc ác để đầu độc niềm vui của Hùng Cách Cách. Và anh cũng thật may mắn khi Hùng Cách Cách là cô gái chịu đựng giỏi nhất tính nết của anh. Anh muốn bảo vệ cô, quý trọng cô nhưng vô tình lại làm tổn thương cô rồi.

Bởi vì cô chưa bao giờ nói nên anh chưa thấu hiểu được nỗi khổ của cô.

Tô Hàng ôm lấy đầu mình, không nhận được lại rơi nước mắt.

Lúc Hùng Cách Cách trở lại bệnh viện thì Phó Khương vẫn chưa về.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, tay trái Phó Khương xách một cái hộp, tay phải đút túi quần, hí hoáy từng bước đi đến trước mặt Hùng Cách Cách. Tóc của anh ướt, giống như vừa tắm xong. Anh cười lười biếng, cơ thể tỏa ra mùi thơm thần bí giống như...một ly cà phê.

Nếu như mọi khi, Hùng Cách Cách nhất định sẽ nhào vào lòng anh nhưng giờ phút này cô rất tỉnh táo mà nghĩ rằng: Đức ông chồng nào mà làm chuyện có lỗi với vợ ở bên ngoài sẽ tắm rửa sạch sẽ để tiêu hủy chứng cứ rồi mới về nhà lấy lòng vợ mình.

Phó Khương đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, lấy tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, dịu dàng hỏi: “Đói bụng chưa?” Nói rồi anh mở hộp đồ ăn ra: “Trước tiên mình hâm nóng gà KFC nha. Lát nữa chúng ta sẽ đi ăn hoành tráng.”

Hùng Cách Cách thật biết điều nhận lấy cái hộp, lặng lẽ gặm cánh gà chiên nhưng giờ cô ăn chẳng cảm thấy mùi vị gì cả.

Cô cố gắng cư xử tự nhiên nhưng Phó Khương lại nhận ra sự khác thường của cô.

Phó Khương ôm cô vào lòng, hỏi: “Sao thấy em không vui?”

Hùng Cách Cách nhìn vào mắt Phó Khương, nhàn nhạt hỏi: “Sao giờ anh mới trở về?” Không nên gạt cô, ngàn vạn lần đừng lừa gạt cô! Chỉ cần Phó Khương giải thích hợp lý cô sẽ tin tưởng anh, giống như lần trước vậy.

Phó Khương hôn lên má của ở Hùng Cách Cách, sau đó lười biếng trả lời: “Không có gì, anh chỉ đi gặp bạn để nói chuyện mấy câu thôi.”

Hùng Cách Cách ép hỏi: “Em còn chưa biết rằng anh có bạn đấy!”

Phó Khương hơi ngần người ra, sau đó lại cười nói: “Ồ trong thành phố này thật tình anh không có bạn bè. Nếu như em có hứng thú, anh sẽ dắt em đi chơi vài nước thú vị, cùng bạn bè ở đây nhảy nhót lắc mông, lắc đùi.”

Hùng Cách Cách cảm thấy hụt hẫng. Cô thấy mình tựa như là một tờ giấy trắng, mà nội dung trên đó là toàn bộ về con người cô. Người xem vừa liếc mắt liền hiểu ngay. Còn Phó Khương lại như một lọ mực, không ai biết cuối cùng anh ta sẽ viết ở đâu và viết những gì. Anh vừa quen thuộc lại vừa hết sức xa lạ.

Thật là nực cười. Đã cùng nhau bàn đến chuyện cưới gả nhưng mà vẫn cảm thấy thật xa lạ.

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách không ăn cánh gà nữa thì kéo cô đứng lên khỏi ghế salon, nói: “Đi, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút, sau đó đi ăn đại tiệc nhé!”

Ngồi trong phòng ăn hạng sang, Hùng Cách Cách hỏi: “Phó Khương, gần đây anh quan tâm đến điều gì nhất?”

Phó Khương trực tiếp đưa cho Hùng Cách Cách một cái gương rồi nói: “Em xem xem sẽ biết anh quan tâm đến cái gì.”

Hùng Cách Cách nhìn mình trong gương, nhếch miệng cười. Cô chỉ vào gương nói: “Anh xem, anh tính toán kỹ quá. Nơi này ngoài em ra còn rất nhiều, rất nhiều người.”

Nhìn trong gương có thể thấy được người của nửa căn phòng.

Phó Khương nắm tay Hùng Cách Cách, nghiêm túc hỏi: “Hùng Cách Cách, em làm sao vậy?”

Hùng Cách Cách hít mũi một cái, trả lời đàng hoàng: “Em muốn khóc.”

Phó Khương giật mình, vội hỏi: “Tại sao?”

Hùng Cách Cách khẽ rũ mí mắt, lẩm bẩm nói: “Phó Khương, nếu như có một ngày anh không yêu em nữa thì phải nói cho em biết, đừng để cho em như kẻ ngốc cứ cho rằng mình vẫn được yêu.” Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Phó Khương hỏi: “Anh biết không con người của em nhiều lúc ngu muốn chết, suy nghĩ không thấu đáo.”

Phó Khương ngồi ôm Hùng Cách Cách vào lòng, nói: “Hùng Cách Cách, nếu như có một ngày em không yêu anh nữa, không cần nói cho anh biết, cứ để cho anh giống như một kẻ ngu, mãi mãi không ngừng yêu em. Em biết là con người của anh rất thông minh mà, biết suy nghĩ thấu đáo.”

Hùng Cách Cách chui vào ngực Phó Khương, ôm anh thật chặt rồi gào khóc.

Tiếng khóc của Hùng Cách Cách làm mọi người xung quanh chú ý đến họ nhưng Phó Khương chẳng bận tâm. Anh yên lặng ôm Hùng Cách Cách vào lòng. Hôm nay cô thổ lộ với anh những lời này có lẽ vì anh không cho cô cảm giác an toàn chăng?

Nhắc tới cũng thấy kỳ, ở bên cạnh Hùng Cách Cách, anh lại có cảm giác hết sức an toàn.

Bộ mọi thứ đảo ngược rồi sao?

Có lẽ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Bảo Bối, Về Nhà Đi! (1)

Nhân lúc Phó Khương đi vệ sinh, Hùng Cách Cách đã lặng lẽ rời đi.

Cô từng thề, cho dù mình chai mặt đi làm tình nhân, cô cũng tuyệt đối không phá gia can người ta!

Cô có thể để mặc cho Phó Khương cùng người đàn ông kia quan hệ mập mờ, cũng có thể để mặc cho Phó Khương cùng Vi Diệp quan hệ ngoài luồng, nhưng cô không thể để cho anh bỏ rơi đứa bé kia.

Đứa bé sáu tuổi rồi, đã... sáu tuổi rồi..

Cô rất hy vọng tất cả chỉ là hiểu lầm một cách hoang đường.

Nhưng Phó Khương chưa bao giờ thẳng thắn nói rõ với cô.

Còn cô thì hèn yếu, thậm chí không dám ép hỏi ra chân tướng của sự việc.

Cô hi vọng, hi vọng có một ngày Phó Khương sẽ nói cho cô biết tất cả tất cả đều là hiểu lầm.

Vậy mà, Phó Khương cái gì cũng không nói.

Là do cô không đáng tin tưởng hay là do sự thật quá vô tình? Hay tình cảm của bọn họ không được xây dựng trên cơ sở tin tưởng lẫn nhau?

Cô biết mình vừa cứng rắn lại vừa nhút nhát. Mặc dù cô khao khát một tình yêu chân thành, bên nhau lúc hoạn nạn và nắm tay nhau đến già nhưng cô không thể hèn mọn đi chấp nhận sự thật này.

Cô đã đem thân mình, một tâm hồn trong sáng giao cho Phó Khương. Anh ta vừa xem có thể hiểu được lòng dạ cô ngay. Còn anh ta thì sao? Anh ta cứ khư khư giữ cái bí mật của riêng mình, cái gì cũng không nói. Rồi cuộc cô là gì trong lòng anh? Anh xem cô là gì chứ?

Hùng Cách Cách còn nhớ rõ, khi Xương Kỳ nói với cô, cô ta đã có con với Phó Bạc Yển thì trong lòng cô chỉ có cảm giác không thoải mái. Đó là bởi vì cô chỉ vừa phát sinh tình cảm, thấy thích thích Phó Bạc Yển. Cũng vì vậy mà mảng tình cảm đó liền bị bóp chết.

Lần này, khi cô nghe lén được câu chuyện của Phó Khương và cô gái kia, cô đau lòng đến nỗi không muốn sống nữa! Những lời nói đó -giống như là một con dao cùn từng nhát, từng nhát đâm vào tim cô.

Hùng Cách Cách cảm thấy cô nên bỏ đi đến một nơi không ai biết để tâm tình ổn định trở lại. Bây giờ mọi thứ quá hỗn loạn, cô sợ mình có hành động quá khích khiến cho những thương tổn không thể cứu vãn được.

Về quê sao?

Không, chỉ làm cha mẹ cô lo lắng mà thôi.

Dù ở bất kỳ tình huống nào thì cô cũng không chọn về nhà sau khi bị thương.

Mà không về nhà thì đi nơi nào đây?

Tìm Phạm Bảo Nhi à? Nếu như tìm Bảo Nhi lại làm ảnh hưởng việc vun đắp tình cảm của cô ấy và Bạch Xí thì chẳng hay chút nào.

Ai da.. Cuộc sống của cô quả thật bị thu hẹp đến mức đáng thương.

Hùng Cách Cách hít hít mũi, cảm thấy tui thân.

Bảo Nhi ơi Bảo Nhi, lúc này cậu đang làm gì?

Vừa nghĩ đến Phạm Bảo Nhi, điện thoại Hùng Cách Cách lại vang lên, là Phạm Bảo Nhi gọi tới.

Giọng Phạm Bảo Nhi rất nhỏ nhẹ nhưng nghe ra có mùi cổ chấp: “Hùng Cách Cách, tớ muốn bỏ nhà đi, cậu có đi cùng tớ không?”

Hùng Cách Cách lập tức đồng ý: “Đi!”

Hai người con gái đều có cùng tư tưởng. Sau khi hẹn địa điểm gặp mặt, hai người liền cúp máy.

Sau khi gặp nhau, hai người họ rồi rít tuyên bố phải làm một chuyến du ngoạn hoành tráng. Bọn họ muốn đi xem danh lam thắng cảnh, muốn tìm hiểu dấu chân của những người vĩ đại thời trước. Bọn họ muốn đến những nơi nước non hùng vĩ, ngắm những anh trai đẹp người dân tộc thiểu số. Bọn họ muốn đến những quốc gia xa xỉ nhất trên thế giới, dùng rượu đỏ để tắm rửa, rải hoa tươi làm giường, dùng tiền giấy để gấp máy bay.

Kết quả sung sướng chẳng thấy đâu, ai cũng đau khổ phát hiện ra trên người họ không mang nhiều tiền mặt. Quẹt thẻ ư? Chẳng khác nào “lạy ông tui ở bụi này.” Bọn họ sợ bị tìm ra.

Vì vậy hai người mới ngồi lại tính toán một phen, hay là đến nhà anh họ của Phạm Bảo Nhi ở một vùng nông thôn vắng vẻ đi.

Anh họ Phạm Bảo Nhi tên là Cung Huân, một thân một mình sống ở vùng nông thôn hẻo lánh. Theo lời Phạm Bảo Nhi thì ông anh họ này có tính tình rất lạ. Anh ấy đối xử với ai cũng lạnh lùng nhưng đối với cô thì rất vui vẻ, còn dành cho cô khuôn mặt tươi cười hiếm hoi.

Hùng Cách Cách cùng Phạm Bảo Nhi chạy như điên trên đường, rốt cuộc cũng bắt kịp chuyến xe lửa đang đến.

Trên xe lửa rất đông con người ta, Hùng Cách Cách muốn hóa đau thương thành sức mạnh, cô muốn vì Bảo Nhi tạo ra môi trường thoải mái nhất để thư giãn nhưng khổ nỗi bản thân không chút sức lực. Có lẽ lúc cô rời bỏ Phó Khương thì tâm hồn cùng trí lực cô đều để lại hết rồi.

Sau hai ngày đường ngồi xe lửa, hai người bọn lại đổi xe.

Không biết lại ngồi xe lắt lư bao lâu, rốt cuộc sau khi trời tối bọn họ cũng tới được làng của Cung Huân.

Thật vất vả họ mới kiếm được một chiếc xe taxi cũ nát nhưng không ngờ xe chạy mới giữa đường đã bị chết máy. Đường xá ở thôn quê về đêm thì đen như mực lại không có xe cộ đi qua. Bất đắc dĩ Hùng Cách Cách và Phạm Bảo Nhi phải xuống xe lội bộ.

Khi hai người bò lết được tới nhà Cung Huân thì anh ta lại không có ở nhà.

Hai người ngồi dật dờ ở ngoài cổng, muốn khóc cũng chẳng còn hơi sức mà khóc!

Đến khi trời sáng, Cung Huân mới về tới.

Cung Huân là một người đàn ông đẹp trai, nam tính. Anh ta có nước da đen, ngũ quan sắc sảo, tay chân rắn rỏi, vẻ mặt lạnh lùng. Nếu như anh ta được sinh ra ở thời cô đại thì nhất định là một vị tướng mạnh mẽ.

Cung Huân rõ ràng là một người luyện võ.

Đối với chuyến viếng thăm đột ngột của Phạm Bảo Nhi và Hùng Cách Cách, Cung Huân chẳng những không hề bất ngờ mà vẻ mặt lại rất thờ ơ.

Phạm Bảo Nhi giống như đã quen với cách đãi khách như thế. Cô lười cánh tay Hùng Cách Cách nhào lên giường gạch ngủ đến quên trời quên đất.

Sau khi họ thức dậy, trời đã tối đen.

Sau khi ăn bữa tối do Cung Huân nấu, hai người họ bắt ghế ngồi trong sân, cùng nhau ngắm nhìn bầu trời đêm.

Phạm Bảo Nhi nhét lon bia vào tay Hùng Cách Cách nói: “Người ta thường nói uống rượu giải sầu, để xem coi có phải vậy không?”

Hùng Cách Cách lắc đầu: “Tớ không tin.” Nói xong, cô ngửa đầu uống cạn lon bia.

Phạm Bảo Nhi cười đùa nói: “Không tin mà còn uống sao?”

Hùng Cách Cách cười nhạt: “Bởi vì không tin cho nên tớ mới thử.”

Phạm Bảo Nhi vỗ bả vai Hùng Cách Cách nói: “Nếu như tớ mà yêu cậu thì chắc không có buồn phiền như thế này nhỉ? Hùng Cách Cách à, trên đời này cậu như một cọng cỏ mà mới nhìn sơ qua thì nghĩ là rất rẻ rúng nhưng mà nhìn kỹ lại thì...con mẹ nó...rẻ mặt luôn. Nhưng mà cậu là người cực kì kiên nhẫn. Tớ tin rằng không ai có thể đánh bại được hệ thống thần kinh kiên cường của cậu đâu! Cậu đó, tỉnh lại đi!”

Hùng Cách Cách khổ sở cười nói: “Có lẽ tớ thật sự là một cọng cỏ rẻ mặt. Chỉ cần có ai đó thổi một hơi cũng đủ làm tớ ngã ngang.”

Phạm Bảo Nhi vỗ mạnh bả vai Hùng Cách Cách, nghiêm túc nói: “Không, Hùng Cách Cách, thật ra mới nhìn sơ qua thì cậu là cọng cỏ không có giá trị nhưng thực tế cậu là một cọng cỏ cứu mạng. Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Tớ bị cướp ví da ấy, tớ la to như vậy mà người ta đầy đường...con mẹ nó giống như không ai nghe thấy. Chỉ có cậu, một cô gái xám xịt xông ra giúp tớ lấy lại đồ”. Cô đứng lên, la lớn: “Hùng Cách Cách, tớ yêu cậu. Tất cả đàn ông đều đi chết hết đi.”

Hùng Cách Cách bị lây cái tính bốc đồng của Phạm Bảo Nhi, cũng đứng lên, gào khóc: “Bảo Nhi, chúng ta làm Les đi ! Để cho đàn ông thèm chơi!”

Phạm Bảo Nhi cười ha ha còn Hùng Cách Cách thì cười khúc khích.

Cứ như vậy mà một đêm trôi qua rồi.

Cung Huân không thích nói chuyện nhưng được cái nấu cơm rất ngon.

Phạm Bảo Nhi lười kéo Hùng Cách Cách ở nhà của Cung Huân hết ăn rồi uống, mỗi ngày trôi qua thoải mái vô cùng.

Trong nháy mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Hùng Cách Cách hỏi: “Chúng ta ở đây hết ăn rồi uống suốt thì có gì không tốt?”

Phạm Bảo Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là chúng ta về gom tiền lại đây ở ẩn luôn đi?”

Hai người lần nữa có tư tưởng lớn gặp nhau, lên đường trở về.

Cung Huân không khách sáo giữ khách cũng không có nói hẹn gặp lại.

Lúc ngồi ở trên xe lửa, Phạm Bảo Nhi nói: “Anh họ mình như vậy, cậu đừng để trong lòng nhé.”

Hùng Cách Cách suy nghĩ rồi nói: “Tớ cảm thấy anh ấy chăm sóc chúng ta như vậy là rất tốt rồi. Hai tụi mình đến đột ngột mà anh ta không hỏi gì hết lại dành cho tụi mình không gian riêng tư nữa. Như vậy cũng là một cách chăm sóc đáng quý rồi.”

Phạm Bảo Nhi ngạc nhiên nhìn Hùng Cách Cách, nói: “Tớ không nghĩ tới cậu lại suy nghĩ như vậy.”

Hùng Cách Cách cảm kích nói: “Cô gái nào mà đã trải qua chuyện tình cảm thì sẽ nhạy cảm và sâu sắc thôi.”

Phạm Bảo Nhi bĩu môi nói: “Thật ra thì cậu nghĩ cũng không sai. Nhưng tớ muốn nói rằng anh họ tớ bị cảm bẩm sinh, anh ấy không biết nói.”

Hùng Cách Cách quay mặt ra cửa sổ, lấy ngón tay vẽ cái mặt quỷ trên tấm kính.

Thành phố quen thuộc như chào đón họ quay lại và lúc này bầu trời phủ một màu đen.

Hùng Cách Cách hỏi: “Bảo Nhi, bây giờ cậu về nhà luôn à?”

Phạm Bảo Nhi lắc đầu nói: “Không có, nhà của tớ bị quân địch chiếm đóng, giờ không thể về liền được. Chúng ta đi ăn thịt nướng trước đi. Đợi đến nửa đêm, tớ lên về lấy sổ tiết kiệm với mấy món linh tinh rồi đi.”

Hùng Cách Cách ngửa đầu, nhìn lên ánh sáng ảm áp từ cửa sổ của toà nhà chung cư buồn buồn nói: “Nhiều cửa sổ như thế nhưng có cái nào là nhà của tớ không?”

Phạm Bảo Nhi vỗ vai Hùng Cách Cách thật mạnh, vừa muốn an ủi cô vừa muốn phân tán sự tập trung, không để cho Hùng Cách Cách nghĩ đến những chuyện buồn phiền nữa.

Tập trung ăn thịt xiên nướng và uống bia.

Uống được một lúc, Phạm Bảo Nhi ợ lên, ngong nghịu nói: “Hùng Cách Cách nè, tớ hiểu tại sao cậu bỏ đi nhưng lại không hiểu tại sao cậu chạy đến đây?”

Lúc này Hùng Cách Cách đã nằm dài trên bàn, trả lời: “Nếu như tớ có nhà tớ sẽ không đến đây đâu. Chỉ tiếc là tớ không có nhà.”

Phạm Bảo Nhi chỉ lỗ mũi của mình, hỏi: “Nhưng tớ có nhà mà tại sao tớ cũng chạy đến đây??”

Hùng Cách Cách lắc đầu nói: “Tớ không biết. Nếu như mà tớ là cậu, tớ nhất định không chạy trốn đâu. Tớ sẽ chiếm nhà và đuổi tên kia ra đường.”

Phạm Bảo Nhi vỗ bàn một cái, nói: “Đúng đó! Nhà của tớ, tớ phải làm chủ! Hùng Cách Cách, cậu với tớ uống hết chai này rồi cùng tớ về giành lại địa bàn đi. Tớ muốn về lấy giấy tờ nhà và sổ tiết kiệm. Tớ muốn bán nhà sau đó dẫn cậu đi chơi nhiều nơi cho đã luôn!”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút rồi nhận lấy chai bia ngửa cổ uống cạn. Dám khi dễ Bảo Nhi của cô, cô sẽ cho người đàn ông kia biết truyền nhân đời thứ mười tám nhà họ Hùng lợi hại ra sao.

Lúc hai người bọn họ chuẩn bị rời đi thì lại xảy ra một chuyện không ngờ tới.

Lúc Hùng Cách Cách và Phạm Bảo Nhi nhận hoá đơn tính tiền thì phát hiện chủ quán tính dư hai món. Thật ra hai cô không gọi một món hai lần bởi vì cùng lắm chỉ là gấp một hai đĩa chứ không ăn hết đĩa.

Bà chủ quán hùng hổ hét: “Tao mặc kệ là tụi bây có ăn hay không. Tao thích thì tao cứ tính phí. Coi như không tính tiền đồ ăn thì tao tính tiền chỗ ngồi đây!”

Phạm Bảo Nhi liếc bà chủ một cái, sau đó bĩu môi, chỉ thanh toán tiền đồ ăn.

Chính vì vậy một cuộc ẩu đả đã xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muốn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bảo Bối, Về Nhà Đi! (2)

Bà chủ thấy số tiền không đúng, lập tức giậm chân, mắng: “Có người lưu manh như mấy cô sao? ! Cô cho rằng tôi mở kỹ viện à? Nụ cười của cô thì đáng bao nhiêu tiền? Không có tiền hả? Không có tiền thì đừng đến nơi này ăn cơm! Muốn tiết kiệm tiền thì qua quán Túc Liệu bên cạnh đi, biết đâu còn có thể kiếm... Á...”

Hùng Cách Cách cầm một chai bia đập vào đầu bà chủ!

Bà chủ sờ máu tươi đang chảy xuống, đột nhiên trợn to hai mắt, rống lên: “Có ai không, giết người rồi!”

Ông chủ dẫn người làm vọt ra từ nhà bếp. Bọn họ vung nắm đấm về phía Phạm Bảo Nhi và Hùng Cách Cách.

Phạm Bảo Nhi ôm lấy đầu, hét lớn một tiếng: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách nhảy lên trên bàn, hô to một tiếng: “Hùng Cách Cách giá lâm!” Sau đó nhe răng há miệng, đánh về phía đám người của ông chủ, làm cho tất cả bọn họ ngã lộn ra đất.

*

Lúc xe cảnh sát đến thì Hùng Cách Cách đang ngồi ở trên bụng bà chủ, ôm chai rượu và cầm Micro hát cực kì vui vẻ. Mặc cho Phạm Bảo Nhi kéo cô như thế nào thì cũng không chịu đi.

Trong đồn cảnh sát, sau khi Hùng Cách Cách hát từ 《Cảnh sát mèo đen》đến 《Tôi nhặt được một đồng tiền》thì Phó Khương xuất hiện.

Quảng thâm trên mặt anh rất đậm, anh lẳng lặng nhìn Hùng Cách Cách cho đến khi cô hát xong 《Tôi nhặt được một đồng tiền》rồi đột nhiên giang hai tay, dùng sức ôm cô vào trong ngực của mình.

Đây là bảo bối đã mất mà có lại được, anh sẽ không bao giờ buông tay ra nữa!

Từ giây phút Hùng Cách Cách biến mất thì anh liền luống cuống. Đó là một loại khủng hoảng chưa bao giờ có, gần như muốn lấy đi tính mạng của anh!

Phó Khương là một người hết sức thông minh, chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu được khác thường của Hùng Cách Cách là từ đâu mà đến.

Vì vậy anh gọi điện thoại đến quán coffee kia để xác nhận suy nghĩ của mình.

Quả thật Hùng Cách Cách đã đến quán cà phê kia, cũng đã ngồi ở bên cạnh anh.

Nhớ lại nội dung của cuộc nói chuyện lúc đó, lòng Phó Khương lập tức nặng nề...

Anh rất sợ, rất sợ Hùng Cách Cách vì chuyện này mà trốn đi, không bao giờ trở về thành phố này cũng không cho anh một cơ hội để giải thích!

Hùng Cách Cách rời khỏi đồng thời mang theo linh hồn của anh khiến anh giống như một người máy không biết mệt mỏi, ngoại trừ tìm kiếm thì cũng chỉ là tìm kiếm.

Anh rất hận mình!

Hận mình tự cho là đúng, hận mình tự cho là thông minh, hận mình giấu giếm và không thẳng thắn!

Anh giống như người điên, không cách nào tỉnh táo để suy nghĩ, anh chỉ biết là phải tìm được Hùng Cách Cách, phải tìm được Hùng Cách Cách! Phải tìm được cô ngọc nguyên ý tin tưởng anh, không hỏi anh có bao nhiêu tiền gửi trong ngân hàng, không để ý đến anh mua được bao nhiêu xe xịn, lại càng không để ý anh là một người bị bệnh tâm thần!

Anh đã đến nhà của Hùng Cách Cách nhưng vì sợ ba mẹ Hùng Cách Cách biết chuyện cô biến mất thì sẽ lo lắng cho nên không dám tùy tiện đi vào hỏi thăm, chỉ có thể đứng quan sát từ xa.

Anh cũng đã đi tìm Phạm Bảo Nhi. Kết quả là Bạch Xí cũng đang vội vã đi tìm cô ấy.

Bọn họ sử dụng hết tất cả mạng lưới liên lạc của mình, tìm kiếm vị trí của hai người khắp nơi nhưng mà hai cô gái này giống như bốc hơi vậy.

Thình thoảng cũng sẽ có một chút tin tức giả nhưng kết quả cũng chỉ làm bọn họ đau khổ thêm mà thôi.

Hy vọng và thất vọng cứ đan xen vào nhau khiến Phó Khương suýt nữa phát điên!

Thật may là có người bạn ở đồn cảnh sát gọi điện thoại tới, nói là đã tìm được Hùng Cách Cách.

Anh không có nghĩ đến Hùng Cách Cách sẽ vì hai đĩa đồ ăn mà đánh nhau với người ta. Nhưng đối với anh mà nói trận đánh này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là... đáng đánh!

Phó Khương dùng sức ôm chặt Hùng Cách Cách, cảm thụ sự mềm mại, say và ngây thơ của cô.

Hi vọng lần này anh có thể giữ được hạnh phúc cả đời của mình.

Thật may ... thật may là đã tìm được Hùng Cách Cách. Anh không biết nếu vì vậy mà mất đi cô thì anh sẽ điên cuồng đến mức nào? Nếu như không cách nào hủy diệt thế giới này để thể hiện nỗi thống khổ của anh thì nhất định anh sẽ... phá hủy chính mình!

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên từ trong ngực Phó Khương, dùng cặp mắt say lờ đờ mông lung nhìn anh, cười khúc khích rồi nói với Phạm Bảo Nhi: “Bảo Nhi, cậu đoán thử mình đang nhìn thấy người nào?”

Phạm Bảo Nhi dựa vào cửa sổ, tức giận tròn mắt nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lấy tay véo mặt Phó Khương: “Mình nhìn thấy Phó Khương đấy. Anh ta nói anh ta thật sự xin lỗi mình, muốn mình tha thứ cho anh ta, đi cùng với anh ta.” Cô hít hít mũi nói tiếp: “Nhưng mà mình không thể đi cùng với anh ta được. Mình đã đáp ứng với cậu là cùng cậu làm les rồi mà.”

Ánh mắt Phạm Bảo Nhi xoay tròn, lập tức chạy đến trước mặt Phó Khương, đưa tay kéo Hùng Cách Cách qua rồi ôm Hùng Cách Cách đang say khướt vào trong ngực, dịu dàng nói: “Ngoan, về sau hai ta sẽ đi, không cần mấy tên đàn ông thôi tha kia nữa!”

Hùng Cách Cách cười duyên nói: “Ừ, được, được, hai ta đi với nhau!”

Bạch Xí cũng giống như Phó Khương, vừa nghe tin là lập tức chạy tới sau đó bị cuộc nói chuyện của hai cô gái làm cho hoảng sợ đến mức tim đập loạn xạ.

Phạm Bảo Nhi hất cằm lên, nói với Hùng Cách Cách: “Nếu cậu ở chung với mình, mình sẽ để cho cậu làm T.” (là top = nằm trên, ai fan đam thì biết cái này nè)

Hùng Cách Cách hoan hô một tiếng, ôm mặt Phạm Bảo Nhi hôn mấy cái.

Phó Khương và Bạch Xí thấy vậy, mặt đều đen hắc đi. Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định là dùng một chiêu đập nát ý định của hai cô gái này. Để hai cô ở chung một chỗ thì mọi chuyện sẽ càng hỗn loạn hơn, không thể thu xếp được.

Phó Khương ôm lấy Hùng Cách Cách đang cười khúc khích còn Bạch Xí thì khiêng Phạm Bảo Nhi giãy giụa lên, chia ra hướng mà đi.

Phó Khương không có mang Hùng Cách Cách về biệt thự nữa mà ngồi máy bay trực thăng, mang Hùng Cách Cách đến chỗ mổ dầu.

Sau khi Hùng Cách Cách tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Phòng khách xanh vàng rực rỡ và một gương mặt hoàn toàn xa lạ. A, không đúng, cũng không phải là hoàn toàn xa lạ. Người đàn ông kia không phải là ông già đã quen biết với Phó Khương 17 năm sao? Còn người phụ nữ lai kia không phải là người luôn miệng nói không thể rời khỏi Phó Khương sao?

A? Đây là tình huống gì vậy?

Hùng Cách Cách nháy mấy cái mắt, hỏi: “Tôi bị bắt cóc hả?”

Người phụ nữ kia cười châm chọc, mở miệng nói: “Cô cảm thấy mình có đủ tư cách để bị chúng tôi bắt cóc sao?” Từ lúc Phó Khương ôm Hùng Cách Cách xuất hiện tại nơi này thì cô ta vẫn khó chịu!

Lúc này Phó Khương vẫn luôn ôm Hùng Cách Cách mở miệng nói: “Nếu như hai người cảm thấy cô ấy không có tư cách xuất hiện ở đây thì tôi cũng sẽ không bao giờ đến đây nữa.”

Hùng Cách Cách hít vào thở ra một hơi, đột ngột quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra cái nệm mà cô đang ngồi là... đùi của Phó Khương!

Sáng sớm, sau khi rời giường, cô luôn có một khoảng thời gian ngây ngốc. Không muốn lại “xuất sắc” như thế này, Hùng Cách Cách bắt đầu sinh ra một chút hâm mộ đối với chính mình một.

Cô cố gắng tránh ra khỏi lòng ngực của Phó Khương nhưng Phó Khương lại dùng sức ôm chặt cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để tránh thoát.

Người đàn ông mở miệng nói xin lỗi: “Không, Khương, xin tha thứ cho sự lỗ mãng của con gái tôi.”

Hùng Cách Cách lập tức quay đầu lại nhìn người đàn ông kia. Cô thật sự bị giật mình. Người đàn ông này lại là ba của cô gái kia? Đây... Là quan hệ quái quỷ gì vậy? Quá chấn động rồi! Cha và con gái cùng giành một người đàn ông? Woa woa... Thật là tà ác! Máu sói của Hùng Cách Cách lại sôi trào ở thời điểm cực kì không thích hợp.

Phó Khương vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Hùng Cách Cách là biết cô lại suy nghĩ lung tung rồi.

Anh than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt mái tóc ngắn của Hùng Cách Cách, giải thích: “Ông ta là ba của Vi Hồ Nhi và Vi Diệp Nhi, tên là Vi Cù. Vi Hồ Nhi chính là cô gái mà em đang nhìn thấy còn về phần Vi Diệp Nhi, thật ra thì cũng là cô gái này luôn. Vi Hồ Nhi có hai nhân cách. Mỗi năm luôn có một

tháng cơ thể này thuộc về Vi Diệp Nhi. Năm anh mười một tuổi, Vi Diệp Nhi say mê anh nên muốn mang anh đi. Cô ta gây áp lực đối với sự nghiệp của ba anh, tuyên bố sẽ làm cho sự nghiệp của ông ấy sụp đổ. Trên thực tế, Vi Diệp Nhi cũng làm như thế. Chẳng qua mỗi năm Vi Diệp Nhi chỉ tồn tại một tháng còn thời gian còn lại thuộc về Vi Hồ Nhi.”

”Năm anh mười hai tuổi, Vi Diệp Nhi xuất hiện lần nữa, cô ta phái người lên mang anh đi. Ba anh biết rõ là cô ta làm nhưng làm bộ như không biết. Ở trong lòng ông ấy, anh quan trọng nhưng không thể so sánh được với sự nghiệp của ông. Có thể nói anh chính là một món đồ đắt giá bị cha anh xem làm là công vật dâng lên cho Vi Diệp Nhi.”

”Tình tình của Vi Diệp Nhi hết sức cực đoan, có lúc cô ta cực kì trầm lặng nhưng cũng có lúc vui vẻ đến mức phóng túng. Cô ta muốn có tình yêu của anh. Nhưng mà lúc đó anh mới mười hai tuổi, làm sao hiểu được tình yêu là cái gì? Thứ anh biết là phải tự bảo vệ mình, không để cho Vi Diệp Nhi tổn thương anh và không để cho ba anh bán anh đi lần nữa.”

”Qua việc ở chung với Vi Diệp Nhi, anh càng cảm thấy suy nghĩ của con người là một bài toán phức tạp khó giải nhất. Từ giây phút đó, anh bắt đầu sinh ra hứng thú đối với lĩnh vực thần kinh của con người.”

”Có thể em không biết, trước năm mười hai tuổi, anh luôn bị chụp cho cái hào quang là thiên tài. Anh luôn đứng ở trên sân khấu, luôn bị người ta quan sát, nghiên cứu. Anh nghĩ thay vì bị người ta nghiên cứu thì chỉ bằng anh đi nghiên cứu người khác. Cho nên anh càng ngày càng có khát vọng về một cuộc sống khiêm tốn và bí mật.”

”Không biết có phải nguyên nhân là vì tiếp xúc với Vi Diệp Nhi hay không mà tư tưởng của anh dần dần thay đổi. Anh ghét bị người ta chú ý, nghiên cứu, anh chỉ muốn trải qua cuộc sống của chính mình. Vì vậy, anh phát điên. À... Không thể nói là thật hay giả, tóm lại là khác với người bình thường. Nhưng đây lại là cuộc sống mà anh muốn.”

”Anh nghiên cứu Vi Hồ Nhi và Vi Diệp Nhi, cố gắng chữa khỏi căn bệnh của cô gái này.”

”Vi Cù rất quan tâm đến con gái của ông ta. Bọn anh trở thành bạn bè cho nên việc ông ta không muốn anh kết hôn cũng là xuất phát từ lòng riêng, sợ sau khi anh cưới vợ thì sẽ không đến thăm Vi Diệp Nhi nữa. Vi Hồ Nhi nói cô ta không thể rời khỏi anh cũng chính là vì nguyên nhân này.” Anh đưa tay kéo một con báo tuyết từ dưới ghế ra: “Nó tên là Bảo Bảo, là thú cưng của Vi Hồ Nhi.”

Hùng Cách Cách cố gắng hấp thu lời Phó Khương nói, sau một hồi lâu cô mới dùng chân đá đá móng vuốt nhọn hoắt của con báo tuyết kia, nhàn nhạt “À” một tiếng

Phó Khương nắm lấy cằm Hùng Cách Cách, làm cho cô đối diện với mình, thâm tình nhìn vào ánh mắt của cô, hỏi: “Hùng Cách Cách, em có hiểu không?”

Hùng Cách Cách cúi đầu, bĩu môi: “Anh cũng đâu có nói tiếng Anh.” Sao cô lại không hiểu được?

Phó Khương hỏi tiếp: “Vậy không phải em nên tỏ thái độ gì đó sao?” Tối thiểu cũng phải cho anh một cái hôn chứ?

Hùng Cách Cách nhìn lướt qua Phó Khương, sau đó xoay đầu sang bên cạnh. Tâm tình của cô rất phức tạp, cần phải có thời gian để bình tĩnh lại. Hít thở, cố gắng hít thở sâu nào!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Bảo Bối, Về Nhà Đi! (3)

Phó Khương nôn nóng nhẹ nhàng lắc lắc Hùng Cách Cách, dùng một loại giọng điệu gần như làm nũng, nói: “Hiểu lắm cũng đã giải thích rõ rồi, tại sao em còn chưa chịu tha thứ cho anh? Em nhìn anh đi, râu ria lôm chôm, mắt thâm đen xì, tế bào chết cả một lớp dày nè, sao em có thể nhẫn tâm không tha thứ cho anh đây? Sai lầm lớn nhất anh là không nhanh chóng giải thích với em nhưng em phải biết là vì anh bảo vệ em thái quá, không muốn cho em biết những chuyện này, không muốn làm cho em lo lắng.”

Hùng Cách Cách lại dùng mũi chân đá đá con báo tuyết kia, lạnh nhạt nói: “Cuối cùng em vẫn không hiểu rõ anh, điều này làm cho em không có cảm giác an toàn. Em đang suy nghĩ, rốt cuộc chúng ta có thích hợp ở cùng nhau hay không?”

Lần này Phó Khương nôn nóng thật sự. Anh lập tức ôm chặt Hùng Cách Cách, lớn tiếng nói: “Anh không cho phép em nghĩ như vậy, em nói đi, em nói xem em không hiểu anh ở chỗ nào? Anh sẽ mở ngực ra cho em xem! Chẳng lẽ em không biết, ở trước mặt em anh luôn luôn không che giấu sao?”

Hùng Cách Cách cúi đầu xuống, không có đáp lời.

Phó Khương vui đầu vào cổ Hùng Cách Cách, cọ xát, giọng nói khàn khàn: “Cầu xin em, đừng gầy vò anh nữa.”

Người Hùng Cách Cách hơi run lên, trong nháy mắt trong lòng tràn ngập mùi vị khổ sở.

Cô đang hành hạ anh sao? Chắc có lẽ vậy...!

Trong hơn một tháng này, cô trải qua một đoạn thời gian chẳng vui vẻ gì, anh cũng không khá hơn chút nào. Chẳng qua cô còn tức giận. Cô cảm thấy nếu như Phó Khương nói rõ mọi chuyện sớm một chút thì làm sao giữa bọn họ còn có thể tồn tại những thứ quanh co, vòng vèo này?

Phải biết từ lúc tách ra đến nay đã hơn một tháng, không có ngày nào cô không sống thống khổ cả.

Cô dặn mình phải cứng rắn lên, phải cho Phó Khương một bài học, cũng cho mình một bài học. Cô muốn cho Phó Khương biết được tầm quan trọng của chia sẻ, muốn cho mình biết bất luận là hiểu lầm như thế nào thì cũng phải cho Phó Khương một cơ hội để giải thích. Nhưng vào giờ phút này, cô lại mềm lòng.

Một người đàn ông kiêu ngạo như thế mà lại nói ra lời này thì bảo cô phải tiếp tục cứng rắn như thế nào?

Hùng Cách Cách trợn mắt nhìn Phó Khương một cái, lên án: “Là anh hành hạ em!”

Phó Khương lập tức ngừng đầu, hôn gò má Hùng Cách Cách, dụ dỗ: “Sao anh nhẫn tâm hành hạ em được? Hồ ly ngọc của anh.”

Tay Hùng Cách Cách nắm chặt thành quả đêm: “Anh mới là hồ ly ngọc!”

Phó Khương hôn quả đêm nhỏ của Hùng Cách Cách: “Anh là chồng của hồ ly ngọc.”

Vi Cù ho nhẹ một tiếng, nói xen vào: “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới Khương cũng có thể nói ra những lời ngu ngốc, buồn nôn đến như vậy.”

Phó Khương mắng trả lại: “Ông ngồi tiếp đi, còn có thể nghe được những lời buồn nôn hơn đây.”

Vi Cù nói: “Xem ra cậu nhất quyết muốn kết hôn với cô ấy sao?”

Phó Khương gật đầu, ôm chặt Hùng Cách Cách: “Chắc chắn.”

Vi Cù hỏi: “Cậu thật sự cảm thấy cô ấy là cô gái thích hợp với cậu sao?”

Không đợi Phó Khương trả lời, Hùng Cách Cách đã nhìn chằm chằm ông ta bằng ánh mắt quyến rũ của mình, hỏi: “Ông hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ là ông nhìn trúng Phó Khương, muốn giành người đàn ông của tôi hả?”

Một câu nói làm cho Vi Cù ghen hòng.

Vi Hồ Nhi cau mày, mở miệng nói: “Khương, anh có biết Vi Diệp Nhi sẽ không từ bỏ ý đồ. Cô ấy yêu anh, yêu rất điên cuồng. Nếu để cho cô ấy biết anh và Hùng Cách Cách ở cùng một chỗ thì cô ấy sẽ làm ra chuyện mất lý trí.”

Hùng Cách Cách từ trên người Phó Khương nhảy xuống đất, đi đến trước mặt Vi Hồ Nhi, hít sâu một hơi rồi đập vỡ cái bàn trước mặt Vi Hồ Nhi, sau đó trong lúc Vi Hồ Nhi đang trợn mắt há hốc mồm thì cô hất cằm lên, nói: “Nếu như cô ta không sợ bị đánh thành cái bánh thịt thì có thể tới tìm tôi gây phiền phức! Nhà họ Hùng chúng tôi chính là thế gia võ thuật nổi tiếng mười dặm tám thôn đây!” Sau đó Hùng Cách Cách xoay người, trở về bên cạnh Phó Khương, nhắc chân đá con báo tuyết một cước: “Nếu như cô ta còn muốn bắt người đàn ông của tôi đi thì tôi sẽ cho cô ta biết quả đêm của tôi cứng như thế nào, bị đánh sẽ đau ra sao!” Đừng tưởng rằng cô không biết, Vi Hồ Nhi thích Phó Khương, mà Vi Diệp Nhi chỉ là cái cơ mà thôi! Nhưng chỉ cần Phó Khương yêu cô thì cô sẽ đứng ở trước mặt anh, không cho bất kỳ người phụ nữ nào đến gần anh!

Phó Khương cười nghiêng ngả trên ghế. Ánh mắt anh nhìn Hùng Cách Cách quả thực là sâu thẳm miên.

Sắc mặt của Vi Hồ Nhi trở nên không tốt. Cô ta dứt khoát đứng lên, đi ra ngoài, không nhìn đôi tình nhân khiến cô ta cảm thấy chói mắt nữa!

Vi Cù lắc đầu một cái, đứng lên nói với Phó Khương: “Chúc cậu hạnh phúc.”

Phó Khương ôm lấy Hùng Cách Cách, nhếch môi cười với Vi Cù: “Tôi sẽ hạnh phúc.” Sau đó xoay người, đi ra ngoài.

Trên máy bay trực thăng, Phó Khương thâm tình hôn cánh môi Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách thì lại sờ đông sờ tây, quả thực là yêu thích không buông tay đối với máy bay trực thăng này.

Phó Khương bắt đầu ghen. Anh nói: “Một đồng đồng nát sắt vụn thôi mà, thích sờ hơn anh sao?”

Hùng Cách Cách kích động nói: “Lần đầu tiên em ngồi máy bay trực thăng đây!”

Phó Khương kéo tay Hùng Cách Cách, ôm vào cô vào lòng: “Đây là máy bay trực thăng của chúng ta, sau này em muốn ngồi lúc nào cũng được.”

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: “Anh... Sao anh có nhiều tiền như vậy?” Trong Phó Khương lộ ra vẻ đắc ý thì Hùng Cách Cách nói tiếp: “Làm sao anh kiếm được nhiều tiền như vậy? Có phải là mỗi năm anh ở chung với Vi Diệp Nhi một tháng nên cô ta đưa cho anh hay không?”

Phó Khương cố gắng không chế thái độ của mình, rồi rầm nói: “Anh giống loại đàn ông được phụ nữ bao nuôi sao?”

Hùng Cách Cách lắc đầu một cái, sau đó hết sức khẳng định nói: “Anh không giống loại đàn ông được phụ nữ bao nuôi nhưng mà lại giống loại đàn ông được đàn ông bao nuôi. Anh nói thẳng đi, có phải Vi Cù cho anh tiền hay không?”

Phó Khương mở tay ra, hỏi: “Em cảm thấy anh đáng tiền sao như vậy?”

Hùng Cách Cách bình luận đúng trọng tâm: “Cá nhân em cảm thấy anh cũng đáng tiền đấy.”

Phó Khương cười ha ha, véo má Hùng Cách Cách, nói: “Tiền của anh được thu vào từ rất nhiều nguồn, nhỏ thì như quán ăn vặt đầu đường, lớn thì là các công ty đã đưa ra thị trường, anh cũng không nhớ ra được là rốt cuộc mình có bao nhiêu sản nghiệp. Ngoại trừ những thứ này thì thỉnh thoảng anh còn viết một ít sách thuộc phương diện tâm lý học, sau đó lừa dối người có tiền nhưng tâm thần có vấn đề. Ha ha... Có lẽ là do tính thần của anh không bình thường cho nên dễ dàng giao tiếp với mấy người bị bệnh tâm thần đó.”

Sau khi Hùng Cách Cách khiếp sợ xong thì chảy nước miếng nói: “Thật là tốt. Rốt cuộc em cũng tìm được một người cực kì giàu có! Bảo Nhi sẽ ghen tỵ chết đấy! Oa hi hi... Oa ha ha ha...”

Phó Khương mở rộng vòng ôm: “Phú bà, mau tới lấy lòng chồng tương lai của em đi.”

Hùng Cách Cách đi đến gần, dùng sức hôn Phó Khương một cái làm cho anh sung sướng đến suýt chút nữa không phân rõ Đông Tây Nam Bắc.

Phó Khương ôm Hùng Cách Cách, dùng sức ngửi hương vị trên người cô, cảm khái nói: “Nếu như sau này còn có chuyện gì khiến em hiểu lầm thì em không được bỏ đi mà phải lớn tiếng chất vấn anh, có biết hay không?”

Hùng Cách Cách hít mũi một cái, nói: “Em có hỏi anh rồi, nhưng anh không nói gì cả.”

Phó Khương hôn chớp mũi Hùng Cách Cách một cái, dịu dàng nói: “Em là Hùng Cách Cách vui vẻ, anh không muốn làm cho em lo lắng vì những thứ có cũng được mà không có cũng không sao kia. Hơn nữa, Vi Diệp Nhi phiền toái này, lần trước anh gặp cô ta thì đã giải quyết xong cả rồi.”

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Anh giết cô ta hả?” Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy lời này không đúng. Dù sao, Vi Hồ Nhi và Vi Diệp Nhi là một người, nếu như Phó Khương giết Vi Diệp Nhi rồi thì làm sao Vi Hồ Nhi có thể đứng ở trước mặt cô được?

Phó Khương cười nói: “Anh giết cô ta nhưng mà thứ anh giết là suy nghĩ của cô ta. Mặc dù Vi Diệp Nhi điên cuồng nhưng người cố chấp thật sự là Vi Hồ Nhi. Anh chỉ động tay chân một chút khiến Uy Diệp Nhi tin tưởng rằng cô ta thích phụ nữ mà thôi.”

Miệng Hùng Cách Cách há to: “Chờ sau khi Vi Hồ Nhi phát hiện Vi Diệp Nhi thích phụ nữ thì sẽ không có lý do gì cạm vào ráo rắm với anh nữa phải không? !”

Phó Khương thưởng Hùng Cách Cách bằng một nụ hôn nóng bỏng: “Thông minh!”

Hùng Cách Cách hàm hồ nói: “Anh không cảm thấy mình làm như vậy không được quang minh sao?”

Phó Khương nhún mày: “Có sao?”

Hùng Cách Cách gật đầu: “Có.” Ngắc đầu, nhếch miệng cười một tiếng: “Nhưng mà em thích!”

Phó Khương cười ha ha, ôm Hùng Cách Cách vào lòng, khích lệ nói: “Hùng Cách Cách, em thật sự là một bảo bối. Không nghĩ tới em rất dũng mãnh, chẳng những dám gào thét với Vi Hồ Nhi và Vi Diệp Nhi mà còn dám đá con báo tuyết kia!”

Hùng Cách Cách hơi run, mở to hai mắt, hỏi: “Cái con trắng như tuyết kia là báo tuyết hả? Không phải... chỉ là con mèo lớn thôi sao?”

Sau khi Phó Khương sững sờ thì không nhận được nữa, ôm bụng cười lăn lộn.

Hùng Cách Cách bị anh cười đến có chút tức giận, oán giận nói: “Anh cũng không nhắc em. Nếu nó cắn em thì phải làm thế nào?”

Phó Khương ôm lấy Hùng Cách Cách, nói: “Yên tâm, nếu như nó dám cắn em thì anh sẽ cắn nó!”

Hùng Cách Cách cười ha ha, banh hàm răng Phó Khương ra: “Để em xem thử răng anh có đủ sắc hay không.”

Phó Khương nghiêm túc đảm bảo: “Yên tâm. Chẳng những răng của anh bén mà còn hết sức linh hoạt.” Sau đó nháy mắt một cái, cười mập mờ nói: “Chẳng những có thể cắn chết báo tuyết, mà còn có thể... Cởi nút áo sơ mi. Em có muốn thử một chút hay không?” Rồi Phó Khương cúi đầu, ngậm nút áo của Hùng Cách Cách vào.

Hùng Cách Cách lui về phía sau, mắng: “Vô sỉ!”

Phó Khương cười lộ hàm răng trắng bóc: “Anh thích cái nick name này. Về sau, em gọi anh “Vô sỉ” còn anh sẽ gọi em là “Hạ lưu”. ”

Hùng Cách Cách cười he he nói: “Em thích cái tên “Tổng công hoa lệ” hơn.”

Phó Khương thân mật nói: “Để phối hợp với tên của em, chẳng lẽ anh phải đổi tên thành “tiểu thụ tuyệt sắc” sao?”

Hùng Cách Cách hoan hô: “Hay quá! Em thích!”

Phó Khương nháy mắt nói: “Vây cũng tốt, “tổng công hoa lệ”.”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, hôn cằm Phó Khương: ““Tiểu thụ tuyệt sắc”, ha ha...”

Phó Khương rù rì: “Xin chủ tử cung chiều.”

Trong nháy mắt máu sôi của Hùng Cách Cách sôi trào! Cô hú lên, nhào tới người Phó Khương, xé rách quần áo của anh: “Anh biết không, em vẫn luôn muốn làm một chuyện với anh.”

Khuôn mặt Phó Khương tràn đầy cung chiều, nhìn Hùng Cách Cách, khàn giọng nói: “Anh thích em làm những chuyện không bằng cảm thú với anh.”

Ánh mắt của Hùng Cách Cách sáng lên, dựng ba ngón tay lên trước mặt Phó Khương.

Phó Khương dùng giọng nói mê hoặc lòng người, mập mờ nói: “A, làm em ba lần?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, kích động nói: “Em muốn hỏi cái kia của anh chịu được mấy đầu ngón tay? !”

Cả người Phó Khương cứng ngắc.

Còn ánh mắt của Hùng Cách Cách thì lóe lên ánh sáng xanh.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng thân thể Phó Khương mềm nhũn, anh nghiêng người, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Anh nói: “Hùng Cách Cách, nếu như em đụng vào lỗ beep của anh thì sẽ phải phụ trách cả đời, không xa không rời.”

Ngón tay Hùng Cách Cách run lên, rồi hạ xuống, dứt khoát công thành đoạt đất!

Hạnh phúc không dễ tìm. Cần phải quyết định thật nhanh, không thể do dự!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chúng Ta Động Phòng Đi

Nhìn qua thì kết hôn là chuyện rất đơn giản, nhưng trên thực tế lại phiền phức gần chết. Nhưng mà đối với người muốn vội vàng kết hôn mà nói thì đi thẳng vào vấn đề là được rồi.

Sau khi xuống máy bay trực thăng, Phó Khương chịu đựng sự khó chịu giữa hai chân, trực tiếp lừa gạt Hùng Cách Cách đến cục dân chính, cực kì nhanh chóng làm giấy kết hôn, trở thành công dân có gia đình thật là tốt. Ngay sau đó anh lập tức gửi tin nhắn, nói cho mọi người trong gia đình biết là anh muốn kết hôn với Hùng Cách Cách, xin mọi người chuẩn bị tiền mừng và tham dự tiệc cưới đúng giờ.

Buổi tối, anh dẫn Hùng Cách Cách đến khách sạn, hai người trần truồng giống như trẻ con mới sinh ôm nhau, chỉ cần da thịt kề nhau là có thể truyền tâm tình vui sướng cho đối phương.

Hùng Cách Cách hỏi: “Tại sao không trở về nhà?”

Phó Khương nói: “Chỗ nào có em thì chỗ đó chính là nhà.”

Hùng Cách Cách cười ha ha, ngủ say trong hạnh phúc.

Phó Khương nhìn cô chăm chú, trong mắt đều là yêu thương say đắm.

Thật ra anh không dẫn Hùng Cách Cách về nhà là vì muốn ngăn chặn những phiền toái không cần thiết. Nếu như người nhà họ Phó biết anh muốn cưới Hùng Cách Cách thì nhất định sẽ ra sức ngăn cản. Anh không muốn để cô chịu một chút uất ức nào. Kết hôn là chuyện của hai người bọn họ. Những người khác có thể cho ý kiến nhưng anh sẽ không nghe.

Anh ôm chặt Hùng Cách Cách, lắng lắng nghe hô hấp của cô. Chưa bao giờ anh cảm thấy ấm áp, yên tĩnh như thế.

Cô gái ngọc này, sau khi biết tình thân anh không bình thường thì cũng không né tránh anh, ngược lại còn đối đãi với anh như với người bình thường. Nói cô ngu ngốc cũng được mà nói cô thông minh cũng được, tóm lại phải nuôi nấng cô ở trong lòng anh, để cô khỏe mạnh lớn lên.

Trên đời khó có được nhất chính là một trái tim trọn vẹn.

Mặc dù trái tim của Hùng Cách Cách hết sức bị ối lại trang bị đầy ắp tư tưởng BL không hài hòa, còn không kiêu dè nói chuyện linh tinh. Anh đã tận mắt thấy cô đứng ở góc tường, nghe những nữ đồng nghiệp nói xấu mình nhưng cô cũng chỉ cười trừ. Bởi vì cô không quan tâm cho nên không thêm để ý. Ai cũng biết cách đối nhân xử thế nhưng làm được lại có mấy người?

Cô gái này tồn tại thật đặc biệt, là ông trời ban cho anh.

Ôm ý nghĩ như vậy, anh cũng ngủ say trong hạnh phúc.

Sáng sớm thức dậy, trước tiên Phó Khương gọi điện thoại gọi cho một người bạn, bảo người đó mang tới mười người trang điểm hàng đầu để làm đẹp cho Hùng Cách Cách, còn anh thì lấy lý do trang trí phòng cưới mà len lén chuẩn bị.

Hùng Cách Cách có chút khản trương nhưng cô tin chắc anh sẽ không biến mất nữa.

Cho dù anh đột nhiên biến mất không thấy nữa thì cô vẫn sẽ chờ đợi! Trải qua nhiều chuyện như vậy khiến cô hiểu được hai người phải tin tưởng lẫn nhau nếu không thì tình yêu rất dễ dàng bị chết yểu.

Hùng Cách Cách gọi điện thoại gọi cho Phạm Bảo Nhi, để cô ấy chia sẻ việc mình bị đám thợ trang điểm hành hạ.

Hai cô gái ở chung một chỗ, chơi đến cực kỳ cao hứng.

Hùng Cách Cách vốn tưởng rằng ngày hôm nay nhất định sẽ giã vò cô đến mất nửa cái mạng nhỏ. Nhưng trên thực tế, khi cô và Phạm Bảo Nhi giỡn điên cuồng mệt rồi thì để đám thợ khéo tay ở đây đầm bóp, ngủ ngày cả ngày.

Buổi tối, Phó Khương và ba mẹ Hùng Cách Cách xuất hiện ở trước mặt cô.

Hùng Cách Cách khóc. Bởi vì cảm kích Phó Khương, bởi vì áy náy với cha mẹ, bởi vì mệt mỏi đấu tranh với tình cảm trong thời gian này, cô khóc bù lu bù loa. Mới vừa rồi cô còn đang suy nghĩ ngày mai sẽ bảo Phó Khương đi đón ba mẹ cô, ai biết Phó Khương lại nghĩ đến chuyện này trước cả cô.

Cô sợ ba mẹ không đồng ý chuyện của cô và Phó Khương, miệng mở ra khép lại nhưng vẫn không nói được câu nào.

Phó Khương dịu dàng lau nước mắt của cô, nói: “Lúc anh mời ba mẹ em thì cũng đã nói rõ chuyện của chúng ta rồi. Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, mắt cũng đỏ lên rồi. Ngày mai lúc kết hôn, người khác bảo em là cô dâu thô thì còn được chứ nếu gọi anh là ông già thô thì anh không làm không nổi đâu.” Lúc ấy anh có nói rõ nhưng không có nghĩa là nói rõ toàn bộ. (gian chưa)

Hùng Cách Cách nín khóc mỉm cười, lúc này mới phát hiện khoe miệng của anh bị thương.

Cô vội vã hỏi: “Anh đánh nhau với ai hả?”

Ba Hùng cười ha ha, vỗ vỗ vai Phó Khương, tán thưởng: “Thằng nhóc này không tệ, bản lĩnh cũng tốt, quyền pháp cũng được, là một nhân tài có thể đào tạo! Lúc này nó đã bái ba làm thầy rồi, về sau nó chính là truyền nhân tuyệt học của nhà họ Hùng!”

Mẹ Hùng nói: “Phó Khương có mang theo bát tự tới gặp mẹ. Mẹ xem cho các con rồi, bát tự rất hợp, sẽ là một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Hùng Cách Cách không nghĩ tới ba mẹ sẽ dễ nói chuyện cũng dễ đồng ý như thế này.

Phó Khương nói: “Ba, mẹ, đường đi rất xa, bà con cũng đã đói rồi. Con đã chuẩn bị mấy bàn ở đại sảnh, trước hết mời mọi người ăn lót bụng đã.”

Ba Hùng gật đầu, đáp một tiếng “Ừ” rồi dẫn mẹ Hùng đi kêu bà con trong thôn tới. Phạm Bảo Nhi nghe nói có ăn, cũng lôi kéo Bạch Xí chạy đi như một làn khói.

Hùng Cách Cách kinh ngạc nói: “Anh làm thế nào mà giải quyết được ba mẹ em vậy?”

Phó Khương cúi đầu, nói ở bên tai của cô: “Một xe Ngũ Lương Dịch (một loại rượu trắng nổi tiếng của Tứ Xuyên làm bằng 5 loại ngũ cốc) là xong bên ba. Mười hộp đồ trang sức là xong bên mẹ. Người trong thôn thì mỗi người một đồng hạt giống, chỉ cần như vậy là tất cả đều vui vẻ. Thật ra thì chủ yếu nhất là ba mẹ đau lòng em, biết được anh thật sự yêu em, cưng chiều em cho nên mới đồng ý gả em cho anh.”

Hùng Cách Cách nhếch miệng, cười khúc khích nói: “Nhất định là ba mẹ rất vui mừng. Ba đang chờ em làm cho ông nở mày nở mặt đấy. Anh lại giống cò giống trống như vậy tất nhiên là làm cho ba em hạnh diện rồi, ở trong mơ ông ấy cũng sẽ cười tởm đấy. Ha ha...”

Phó Khương nghiêm túc nói: “Anh muốn làm cho em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới!”

Hùng Cách Cách hỏi: “Không phải nên nói... “Anh muốn làm cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới” sao?”

Phó Khương đắm đuối đưa tình nhìn cô: “Cô dâu thì chỉ có một ngày, anh muốn em mỗi ngày đều vui vẻ.”

Hùng Cách Cách ôm lấy anh, đỏ mặt, la lớn: “Phó Khương, em yêu anh.”

Phó Khương nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Hùng Cách Cách, anh yêu em hơn.”

Ngày kết hôn đó, không cần nói cũng biết là hỗn loạn như thế nào. Cô gái phụ trách âm thanh quên mấy ca khúc kết hôn mà Phó Khương đã chỉ định. Ca khúc này rất đặc biệt, là Phó Khương tự mình cắt ghép, hoàn toàn không tìm được ở bất kì web nào cả.

Thật may là trong điện thoại Hùng Cách Cách vẫn còn một bài nên cuối cùng cũng giải quyết được tình trạng khẩn cấp.

Khi giai điệu vui nhộn vang lên, Hùng Cách Cách hít sâu một cái còn Phó Khương thì nhanh chóng vurun bàn tay ấm áp ra, hai người cùng nhau bước lên thảm đỏ mềm mại.

Hùng Cách Cách mặc lễ phục Phó Khương đã chuẩn bị cho cô, nhìn cô giống hệt như một con hồ ly ngốc ngếch, dùng thanh thuần và non nớt để mê hoặc người đời. Hai cái tai nhỏ nhỏ xinh xinh, cái đuôi bông xù to tướng, tóc ngắn được uốn lên, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp. Áo ngắn kết hợp với quần dài ống thụng để lộ ra vòng eo đáng yêu, thon nhỏ. (Cũng chẳng biết áo cưới kiểu gì, hai người này điên quá @.@)

Phó Khương nói: “Đây là hôn lễ của chúng ta, là sự kết hợp của một con hồ ly ngu ngốc và một con thỏ gian manh.”

Thỏ có lỗ tai thật dài, cái đuôi ngắn nhỏ màu đen. Vài sợi tóc màu nâu xõa trên đầu vai, cánh môi nhạt màu tuyệt đẹp. Tuxedo màu đen được biến tấu cực kì hợp với cái quần thụng của cô.

Hai người tay nắm tay, đi chân trần, bước chân vui sướng, trong lúc mọi người nhìn chăm chú thì hai người dừng lại ở một con thuyền đầy hoa tươi.

Chung quanh bọn họ là sắc màu rực rỡ, màu xanh hoa cỏ; sau lưng bọn họ là gia đình; phía bên phải là một màn hình khổng lồ, phía trên đang phát những tấm hình mà Phó Khương đã chụp. Trong những tấm hình kia chỉ có một nữ chính, chính là Hùng Cách Cách. Có đáng về lúc cô làm việc, lúc cô tức giận, lúc cô ngủ ngày to, lúc cô đang ngồi ở trên bốn cầu...

Từng ly từng tý nhưng lại chứng minh được quá trình lột xác của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách chưa bao giờ biết Phó Khương đã chụp cho cô nhiều hình như vậy. Từ lần đầu tiên cô bước vào “Phó thị” làm việc cho tới bây giờ.

Cô nhìn những tấm hình kia, hốc mắt dần dần ươn ướt.

Cách đó không xa, người nhà họ Phó đứng chung một chỗ, lẳng lặng nhìn đôi trẻ ở trên sân khấu, trong lòng có suy nghĩ của riêng mình.

Tối hôm qua, Phó Khương đã tìm bọn họ, nói với mỗi người mấy câu.

Anh nói với ông cụ Phó: “Ba bán con đi làm cho trong một khoảng thời gian rất dài nên con không hề tin tưởng vào tình cảm nữa. Vì vậy con rất quý trọng khi gặp được Hùng Cách Cách. Hi vọng ba cũng có thể vui vẻ thay con.”

Anh nói với Phó Bạc Yên: “Cháu biết mình đã mất đi cái gì, cũng biết không thể cứu vãn được gì. Không thể phủ nhận việc cô ấy đã từng động lòng với cháu nên có thể thấy được cháu là người ưu tú nên chú nghĩ trong hôn lễ của mình nhất định cô ấy hi vọng nhận được lời chúc phúc của cháu.”

Anh nói với Tô Hàng: “Cháu có thể không đến.” Nhưng mà Tô Hàng lại đến.

Tô Hàng biết anh không đầu lại Phó Khương. Mặc dù anh biết rõ Phó Khương dùng phép khích tướng với anh nhưng anh vẫn trúng chiêu. Không phải trúng chiêu của Phó Khương mà là trúng độc của Hùng Cách Cách.

Mỗi khi anh nghĩ đến việc sẽ không bao giờ tìm được một cô gái nào giống như Hùng Cách Cách nữa thì tim của anh sẽ co rút, đau đớn không dứt.

Hôm nay là ngày mà cô gái anh yêu kết hôn.

Mặc dù anh biết rõ nhìn Hùng Cách Cách gả cho Phó Khương sẽ làm anh đau đến không muốn sống nhưng mà anh vẫn đến. Anh muốn nhớ kĩ nỗi đau đớn này, khắc cốt ghi tâm nỗi đau này, khắc cốt ghi tâm khối tình độc nhất vô nhị không gì có thể thay thế được này!

Anh ngẩng đầu nhìn những tấm hình mà Phó Khương đã chụp sau đó hết sức khổ sở khi phát hiện ra Phó Khương không phải là kẻ đến sau mà là người mở đường. Phó Khương đã phát hiện nét đẹp của Hùng Cách Cách sớm hơn anh một bước. Mặc dù anh cực kì không cam lòng nhưng có thể làm được gì? Có lẽ chỉ cần nhìn thấy cô hạnh phúc là tốt rồi.

Anh là một người rộng lượng như vậy sao?

Ha ha... Ai biết được?

Có lẽ đã đến lúc anh nên rời đi. Rời khỏi nơi quái quỷ này, không thêm nghĩ đến Hùng Cách Cách và Phó Khương hạnh phúc như thế nào nữa, có lẽ anh sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình ở đâu đó. Đến lúc đó, anh sẽ quý trọng nó.

Bên cạnh Phó Bạc Yên là Xương Kỳ đang nâng cái bụng bự.

Xuong Kỳ không phải do Phó Bạc Yến dẫn tới mà là tới cùng với ba của cô ta.

Xuong Kỳ hỏi Phó Bạc Yến: “Khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách, lạnh nhạt nói: “Cô cảm thấy mình thích hợp làm con dâu nhà họ Phó sao?”

Xuong Kỳ kiềm chế kích động muốn nổi đóa, không trả lời.

Trong lúc Tô Hàng chuẩn bị rời đi thì đột nhiên màn hình lớn lại ngừng chiếu hình Hùng Cách Cách mà bắt đầu phát những video khác làm toàn hội trường yên lặng như tờ.

Trên chiếc giường lớn drap màu xanh dương đậm là một người đàn ông đang trần truồng, giữa hai chân anh ta kẹp một cái chăn mỏng che đi bộ phận quan trọng nhất.

Tô Hàng chớp mắt một cái, lại chớp mắt lần nữa. Anh không dám tin, người đàn ông đó chính là anh!

Khi anh đang hoảng hốt thì màn hình lại chiếu một video khác.

Phó Bạc Yến ở trần nửa người trên, đang cời thắt lưng chết tiệt ra!

Phó Bạc Yến ngớ người, cái này... cái này được quay vào lúc nào vậy?

Mỗi đoạn video đều được phát trong thời gian ngắn cho nên anh muốn bảo dừng lại thì cũng không kịp. Huống chi có rất nhiều người muốn xem náo nhiệt, có ai thật sự muốn dừng lại đây?

Được rồi, chúng ta phải thừa nhận là Hùng Cách Cách muốn dừng lại.

Ở lúc cô định há miệng bảo ngừng lại thì màn hình lại chuyển sang video khác.

Trong video này, Phó Khương đang đứng dưới vôi hoa sen, không nhanh không chậm cời áo quần ra. Động tác này cực kỳ mê người mê hoặc tất cả phụ nữ đang có mặt tại đây.

Khi ba đoạn video được phát xong thì lại bắt đầu những đoạn video ngắn khác, đều lấy đàn ông và đàn ông làm chủ đề chính. Có hai người đàn ông đang nắm tay đi dạo phố, cũng có hai người đàn ông đang kể vai sát cánh, còn có hai người đàn ông đang nhìn nhau cười... .

Phó Khương vòng hai tay trước ngực, cười như không cười nhìn chăm chăm Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách cười gượng sau đó nhìn trời.

Tô Hàng chạy nhanh lên sân khấu, nhìn chăm chăm cô, dùng sức gầm nhẹ: “Hùng Cách Cách, anh sẽ không tha cho em!”

Hùng Cách Cách rút cổ lại, nhanh chân muốn tìm đường chạy trốn.

Tô Hàng nắm cổ tay của cô, không để cho cô lâm trận bỏ chạy.

Phó Bạc Yến đi lên sân khấu, hỏi cô: “Có giải thích gì không?”

Hùng Cách Cách cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Sở thích cá nhân thôi mà.” Nếu để cho cô biết là ai phát những thứ này thì nhất định cô sẽ dùng gót giày đâm chết người đó!

Phạm Bảo Nhi cảm thấy không khí không đúng lập tức thò đầu ra từ phía sau màn hình lớn, hỏi: “Sao vậy?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu liếc nhìn màn hình, sau đó Phạm Bảo Nhi cũng nhìn sang rồi ngay lập tức ôm đầu, gào khóc: “Hùng Cách Cách, mình thật sự xin lỗi cậu! Mình chỉ xem điện thoại của cậu thôi mà, ai ngờ... A? Chẳng lẽ là truyền trực tiếp sao? Nếu không thì tại sao lại phát lên trên màn hình? !”

Hùng Cách Cách cười ha ha với Phạm Bảo Nhi, nói: “Bảo Nhi, mình không trách cậu.”

Phạm Bảo Nhi cảm thấy nụ cười của Hùng Cách Cách rất dọa người, cả người nổi da gà. Phạm Bảo Nhi rút cổ lại, lập tức trốn về phía sau màn hình lớn.

Ở trong tiếng xì xào bàn luận của khách mời, Xuong Kỳ vác cái bụng bự đi lên sân khấu.

Cô ta liếc xéo Hùng Cách Cách một cái rồi nói: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì lúc đầu cô là phụ tá của Phó Bạc Yến, sau đó lại thành bạn gái của Tô Hàng, sao bây giờ lại kết hôn với chú của bọn họ vậy?”

Một câu nói khơi dậy ngàn tầng sóng.

Hùng Cách Cách hỏi ngược lại: “Bây giờ không phải là tự do yêu đương sao?” Cô móc giấy kết hôn ra, giơ giơ trước mặt Xuong Kỳ: “Chúng tôi đã

đăng kí rồi.”

Những lời này khiến tim Xương Kỳ đau nhói. Bây giờ bụng cô đã bự nhưng ba của đứa bé lại không chịu cưới cô!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình bị uất ức nên lúc này cô nổi đóa: “Hùng Cách Cách, cô là đồ hồ ly tinh, quyến rũ Bạc Yển không nói lại còn quyến rũ cả Tô Hàng! Tại sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy? Cô muốn quấy đến mức nhà họ Phó không được yên bình đúng không? ! Cô cho rằng gả cho Phó Khương thì có thể tiến vào cuộc sống thượng lưu được sao? ! Tôi cho cô biết cô cứ nằm mơ đi! Đừng tưởng rằng bay lên cảnh cao thì có thể là Phụng Hoàng, gà rừng cũng chỉ là gà rừng mà thôi! Cô...”

Ba người đàn ông cùng quát lên: “Câm miệng!”

Về mặt Phó Bạc Yển lạnh lẽo, gằn giọng: “Xương Kỳ, cô cảm thấy người đàn bà chanh chua như cô có tư cách vào cửa nhà họ Phó sao? Nếu như đứa bé trong bụng cô là của tôi thì tôi sẽ nuôi nó. Nhưng mà cô vĩnh viễn không thể nào bước vào cửa nhà họ Phó được đâu! Đừng dùng đứa bé để uy hiếp tôi. Đàn bà có thể sinh con đâu phải chỉ có mình cô!”

Tô Hàng trực tiếp mắng: “Xương Kỳ, cô là đồ điếm! Cô trộm tình trùng của anh tôi mà còn dám giả bộ mình là người bị hại để anh tôi cưới cô hả? Tôi cho cô biết, chuyện của chúng tôi và Hùng Cách Cách không có bất kì dính líu nào tới cô! Tự tôi biết rõ, cô là thứ gì chứ!”

Phó Khương trực tiếp tặng một chữ: “Cút!”

Phạm Bảo Nhi nhảy ra ngoài, chỉ vào Xương Kỳ sau đó quay sang quát Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, đồ vô dụng, đánh cô ta cho mình!”

Mọi ánh mắt đều tập trung vào Hùng Cách Cách.

Ngón tay Hùng Cách Cách giật giật, nói: “Đội cô ta sinh đứa bé ra đã, lúc đó mình sẽ cho cô ta vài Liệt Diễm Chương.”

Phạm Bảo Nhi giận đến hai mắt trợn ngược, ngã vào ngực Bạch Xí.

Xương Kỳ chưa từng chịu nhục như thế, lúc này cô ta nảy sinh lòng ác độc, vung tay lên, đánh về phía mặt Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách lách người đột ngột, tránh khỏi bàn tay của cô ta. Cô cũng tiện tay nâng bánh ngọt lên, ném về phía trước, lập tức bánh ngọt đập vào mặt Xương Kỳ.

Xương Kỳ hét lên chói tai.

Ba Xương Kỳ thấy cô ta bị làm nhục, lập tức dẫn theo bảo vệ của ông ta xông tới.

Ba Hùng thấy vậy thì bật dậy, hét lớn một tiếng: “Mấy người khá lắm, dám bắt nạt con gái nhà tôi, hôm nay sẽ để cho mấy người biết thế nào là tuyệt kỹ độc môn của nhà họ Hùng.”

Trong nháy mắt mọi chuyện bị mất khống chế.

Phó Khương ôm lấy Hùng Cách Cách, cười nói: “Thật là một buổi tiệc cưới cực kì náo nhiệt.”

Hùng Cách Cách bị bánh ngọt không biết từ nơi nào bay tới tập kích mặt trái, chỉ có thể mờ mắt phải nhìn chung quanh, cảm khái nói: “Đáng tiếc, nhiều bánh ngọt ngon như vậy mà.”

Phó Khương cúi đầu liếm sạch bánh ngọt trên mặt trái của cô, mập mờ nói: “Không đáng tiếc, chúng ta trở về nhà từ từ ăn.”

Hùng Cách Cách đỏ mặt, duỗi tay ra thì lại đụng trúng kem.

Giọng Phó Khương khàn khàn: “Anh rất mong đợi được nhìn thấy dáng vẻ của em khi bị thoa kem đầy người.”

Hùng Cách Cách tựa đầu vào trong lòng anh, xấu hổ nói: “Em cũng mong đợi, dùng nó lấp đầy cái beep của anh.”

Thân thể Phó Khương cứng ngắc.

Hùng Cách Cách thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên, chúng ta vào động phòng thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Một Ngày Tội Tệ

Đêm tân hôn rất mất hồn.

Sự cống hiến của kem không thể không kể.

Lúc thức dậy đã là buổi trưa hôm sau, Phó Khương ôm Hùng Cách Cách vào một phòng sách.

Nơi đó có hàng vạn quyển manga, nhiều chủng loại và nội dung của toàn bộ những quyển manga đó đều làm cho người sợ hãi.

Hùng Cách Cách hạnh phúc đến lẫn lộn.

Từ đó về sau, mỗi ngày cô đều vui đùa trong phòng sách. Vì vậy Phó Khương hết sức bị ai khi phát hiện mình đã làm một chuyện mất nhiều hơn được. Cũng vì thế mà trong một buổi tối mê ngủ, sau khi anh tắm rửa xong thì thay một bộ quần áo được đặt may theo yêu cầu, chính là hình tượng “vũ sư đen” mà Hùng Cách Cách đang mê mẩn gần đây, xuất hiện tại thư phòng. Hùng Cách Cách chỉ nhớ rõ đó là một buổi tối làm cho cô nhiệt huyết sôi trào. Khoái cảm mãnh liệt đến mức khiến cô tại run rẩy, ngất đi trong lúc cao trào.

Sau đó khỏe mắt Phó Khương toát ra vẻ đắc ý nói: “Em mệt quá hả? Như vậy chứng tỏ năng lực của anh rất mạnh mẽ, làm em đến hôn mê luôn.”

Hùng Cách Cách chớp chớp ánh mắt trong veo như nước, nắm quả đấm, gằn nhẹ nói: “Manga không lừa em! Quả nhiên có thể làm đến ngất đi! Đến đây đi, làm cho em bất tỉnh thêm lần nữa đi anh!”

Phó Khương hơi sững sờ, ngay sau đó lắc đầu hết sức bình tĩnh, ý vị sâu xa nói: “Thức ăn ngon thì không thể ăn nhiều. Chúng ta... ngưng chiến một ngày, ngày mai lại tiếp tục.” Nếu làm nữa thì anh thật sự chịu không nổi nữa rồi. Nghi ngại lấy lại sức rất quan trọng, rất...rất... quan trọng...nha!

Cuộc sống gia đình yên ổn, cuộc sống của hai người cũng tràn đầy kích thích và ngọt ngào cùng với một chút bí ối. Bọn họ điên điên khùng khùng, cười hi hi ha ha nên nghiêm nhiên trở thành hai vợ chồng bị bệnh tâm thần gián đoạn nghiêm trọng trong mắt người khác.

Dĩ nhiên cũng sẽ có lúc cuộc sống rất bình thân và đôi mắt mê trai đẹp Hùng Cách Cách cũng có lúc mệt mỏi.

Khi Phó Khương phát hiện Hùng Cách Cách không hề có cảm giác hứng thú khi anh lộ ra cặp đùi thon dài nữa thì trong lòng có chút không thoải mái; khi Phó Khương phát giác Hùng Cách Cách chẳng thèm ngó ngang đến cánh tay hoàn mỹ của anh thì trong lòng bắt đầu áp lực; khi Phó Khương cảm thấy Hùng Cách Cách nằm ở bên cạnh anh nhưng không hề giờ trò với anh nữa thì anh rất muốn cắn gót chân, rớt trộm vài giọt lệ chua cay. Anh cảm thấy tự tin của mình bị đá kích nghiêm trọng, chuyện này rất lớn, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng được!

Trong lúc anh vắt hết đầu óc nghĩ cách thì đột nhiên Hùng Cách Cách tỉnh táo lại, nhào về phía thân thể của anh! Tinh thần của anh hơi bị run lên, mở rộng vòng tay ôm để cô cắn thì cô cứ lấy.

Ngày tiếp theo sau khi tỉnh lại, Phó Khương vuốt ve gương mặt Hùng Cách Cách, hỏi: “‘Tổng công hoa lệ’, tại sao gần đây em không cung chịu anh?”

Hùng Cách Cách dụi dụi con mắt, trả lời: “Gần đây em bị mất ngủ, buổi tối ngủ không ngon.”

Phó Khương đau lòng hôn một cái lên miệng nhỏ của cô: “Vậy tại sao ngày hôm qua lại nhớ mà cung chịu anh vậy?”

Hùng Cách Cách lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Em nhớ chứ, anh có thể làm người ta cao trào đến bất tỉnh. Anh xem, tối hôm qua em cũng bị bất tỉnh. Chẳng qua sau khi bất tỉnh thì ngủ rất ngon. Về sau lúc em thao thức không ngủ được thì cứ làm như vậy đi.”

Đầu Phó Khương đầy vạch đen, thì ra anh là thuốc ngủ!

Nhưng mà chuyện mất ngủ của Hùng Cách Cách vẫn phải trị tận gốc.

Phó Khương dẫn cô đến bệnh viện, sau khi trải qua một loạt kiểm tra nghiêm túc thì rốt cuộc một vị bác sĩ đức cao vọng trọng đã cho ra một kết luận hết sức chính xác... Ban ngày Hùng Cách Cách ngủ quá nhiều cho nên buổi tối không ngủ được.

Cuộc sống thật là hài hước!

Phó Khương lập tức thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô, vì vậy ban ngày dẫn cô đi bộ khắp nơi. Cứ đi mãi đi mãi cho đến khi tới cửa... Phó thị.

Hai người nhìn nhau, thấy trong mắt nhau một chút xú hứng thú tệ hại và một chút xú bí ối cùng với một chút xú kích động.

Hùng Cách Cách nói: “Em muốn đi làm.”

Phó Khương gật đầu một cái, cười híp mắt nói: “Vậy cũng tốt, hai ta tiếp tục bán mạng cho Phó thị đi!”

Bà vai Hùng Cách Cách run rẩy, cười ha ha nói: “Em muốn tiếp tục làm phụ tá của Bạc Yến và Tô Hàng!”

Phó Khương cũng học theo bộ dạng của cô, cười nói: “Anh tiếp tục làm phụ tá của em!”

Hai người trăm miệng một lời nói: “Vậy trước tiên đi pha coffee uống đã!” Nói xong thì cùng nhau cười mờ ám.

Kể từ bọn họ quay về “Phó thị” thì biểu tình của Phó Bạc Yến phong phú lên rất nhiều, tiếng rống giận của Tô Hàng cũng càng cao vút, to rõ. Rất tốt, rất tốt, đó là một cuộc sống kích thích cỡ nào!

Khi biệt thự của Phó Bạc Yến và Tô Hàng xây xong thì Phó Khương và Hùng Cách Cách lại có thêm một niềm vui mới, đó chính là... dùng ống nhòm dòm trộm cuộc sống của bọn họ.

Tô Hàng không nhịn được nắc: “Lúc đi làm phải nhìn hai người bọn họ ân ân ái ái, về đến nhà còn phải đề phòng bọn họ dòm trộm! Mẹ nó!”

Phó Bạc Yến liếc anh một cái, lạnh nhạt nói: “Em không muốn bị dòm trộm thì kéo rèm cửa sổ lên đi. Muốn bóp chết kiều ngạo của chú ấy thì hãy coi sơ mi ra làm cho bọn họ kinh ngạc đi.”

Tô Hàng nghe vậy đứng lên, liếc Phó Bạc Yến một cái rồi coi sơ mi trên người xuống, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Phó Khương đưa tay lau nước miếng bên môi Hùng Cách Cách, thầm nói: Thằng nhóc Tô Hàng kia, vậy mà lại hấp dẫn Hùng Cách Cách? ! Ngày mai đi làm phải cho thêm nguyên liệu vào cà phê của nó mới được!

Sự thật chứng minh Phó Khương là người không nói hai lời.

Sự thật chứng minh Tô Hàng rất có tinh thần Tiểu Cường (gián), đánh cũng không chết.

Sự thật chứng minh Phó Bạc Yến càng phát ra thích xem Tô Hàng như vũ khí để sử dụng.

Sự thật chứng minh Hùng Cách Cách chính là người không chê chuyện náo nhiệt!

Sự thật chứng minh trong cuộc sống có mâu thuẫn thì mới có thể trở nên rực rỡ sắc màu như thế.

Một ngày nào đó, Tô Hàng không tìm được bản thảo của mình nên nóng nảy cào tóc. Cuối cùng anh dứt khoát cầm điện thoại lên, quát: “Hùng Cách Cách, bản thảo của anh đâu? !”

Hùng Cách Cách thuận miệng đáp: “Nó bay xuống dưới gầm giường rồi.”

Một ngày nào đó, Phó Bạc Yến say rượu, sáng sớm thức dậy thì phát hiện trên tủ đầu giường có một ly sữa tươi và một viên thuốc giảm đau đầu.

Anh gọi điện thoại cho Hùng Cách Cách: “Cám ơn.”

Hùng Cách Cách cười ha ha nói: “Không cần khách sáo.”

Một ngày nào đó, Xương Kỳ ẵm đứa bé tìm tới cửa.

Đứng ở bên cạnh ống nhòm, Phó Khương chỉ vào Xương Kỳ rồi nói với Hùng Cách Cách: “Không phải là em đã nói sẽ cho cô ta mấy Liệt Diễm Chương sao? Hiện tại vừa đúng lúc đấy.”

Hùng Cách Cách.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Muôn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.